Nhiếp Chính Vương

Contents

Nhiếp Chính Vương **2**
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử . . . 3
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Mộng Tiêu Tương . . . 4
3. Quyển 1 - Chương 2 . . . 7
4. Quyển 1 - Chương 3 . . . 11
5. Quyển 1 - Chương 4 . . . 14
6. Quyển 1 - Chương 5 . . . 18
7. Quyển 1 - Chương 6 . . . 21
8. Quyển 1 - Chương 7 . . . 25
9. Quyển 1 - Chương 8 . . . 28
10. Quyển 1 - Chương 9 . . . 32
11. Quyển 1 - Chương 10 . . . 35
12. Quyển 1 - Chương 11 . . . 38
13. Quyển 1 - Chương 12 . . . 41
14. Quyển 1 - Chương 13 . . . 45
15. Quyển 1 - Chương 14 . . . 48
16. Quyển 1 - Chương 15 . . . 52
17. Quyển 1 - Chương 16 . . . 55
18. Quyển 1 - Chương 17 . . . 59
19. Quyển 1 - Chương 18 . . . 62
20. Quyển 1 - Chương 19 . . . 65
21. Quyển 1 - Chương 20 . . . 69
22. Quyển 2 - Chương 21: Qua Lớp Giao Tiêu . . . 72
23. Quyển 2 - Chương 22 . . . 76
24. Quyển 2 - Chương 23 . . . 79
25. Quyển 2 - Chương 24 . . . 82
26. Quyển 2 - Chương 25 . . . 85
27. Quyển 2 - Chương 26 . . . 88
28. Quyển 2 - Chương 27 . . . 92
29. Quyển 2 - Chương 28 . . . 94
30. Quyển 2 - Chương 29 . . . 97
31. Quyển 2 - Chương 30 . . . 101
32. Quyển 2 - Chương 31 . . . 104
33. Quyển 2 - Chương 32 . . . 107
34. Quyển 2 - Chương 33 . . . 110
35. Quyển 2 - Chương 34 . . . 113
36. Quyển 2 - Chương 35 . . . 116
37. Quyển 2 - Chương 36 . . . 119
38. Quyển 2 - Chương 37 . . . 122
39. Quyển 3 - Chương 38: Trái Tim Của Rối . . . 125
40. Quyển 3 - Chương 39 . . . 129
41. Quyển 3 - Chương 40 . . . 132

42. Quyển 3 - Chương 41 . . . 135
43. Quyển 3 - Chương 42 . . . 138
44. Quyển 3 - Chương 43 . . . 141
45. Quyển 3 - Chương 44 . . . 144
46. Quyển 3 - Chương 45 . . . 148
47. Quyển 3 - Chương 46 . . . 151
48. Quyển 3 - Chương 47 . . . 155
49. Quyển 3 - Chương 48 . . . 158
50. Quyển 3 - Chương 49 . . . 161
51. Quyển 3 - Chương 50 . . . 165
52. Quyển 3 - Chương 51 . . . 168
53. Quyển 3 - Chương 52 . . . 171
54. Quyển 3 - Chương 53 . . . 174
55. Quyển 4 - Chương 54: Đàn Ngọc Gãy Lìa . . . 177
56. Quyển 4 - Chương 55 . . . 180
57. Quyển 4 - Chương 56 . . . 184
58. Quyển 4 - Chương 57 . . . 187
59. Quyển 4 - Chương 58 . . . 190
60. Quyển 4 - Chương 59 . . . 193
61. Quyển 4 - Chương 60 . . . 197
62. Quyển 4 - Chương 61 . . . 200
63. Quyển 4 - Chương 62 . . . 203
64. Quyển 4 - Chương 63 . . . 206
65. Quyển 4 - Chương 64 . . . 209
66. Quyển 4 - Chương 65 . . . 213
67. Quyển 4 - Chương 66 . . . 216
68. Quyển 4 - Chương 67 . . . 219
69. Quyển 4 - Chương 68 . . . 222
70. Quyển 4 - Chương 69 . . . 225
71. Quyển 5 - Chương 70: Tháng Năm Lưu Chuyển . . . 227
72. Quyển 5 - Chương 71 . . . 230
73. Quyển 5 - Chương 72 . . . 233
74. Quyển 5 - Chương 73 . . . 236
75. Quyển 5 - Chương 74 . . . 239
76. Quyển 5 - Chương 75 . . . 242
77. Quyển 5 - Chương 76 . . . 245
78. Quyển 5 - Chương 77 . . . 248
79. Quyển 5 - Chương 78 . . . 252
80. Quyển 5 - Chương 79 . . . 254
81. Quyển 5 - Chương 80: Ngoại Truyện Tập | Say Kiếp Phù Sinh - €tiểu Cửu Và Bách Lý Trần . . . 257
82. Quyển 5 - Chương 81: Ngoại Truyện 2 : €nhạc Khiêm Và Yến Dung . . . 262
83. Quyển 5 - Chương 82: Ngoại Truyện 3 : €phong Mộ Ngôn Và Tô Thanh Mặc . . . 267

Nhiếp Chính Vương

Giới thiệu

Thể loại:Cổ trang, cung đình, 1×1, hoan hỉ oan gia, kiếp trước kiếp này, HE. Biên tập: MissTony. Trong triều đình hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nhiep-chinh-vuong

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Người có số, lời này cấm có sai.

Có người sinh ra đã giàu sang, có kẻ sinh ra đã khuyết tật.

Lại khéo, ta sinh ra là người khuyết tật mà giàu sang.

Sinh ra ở Tương Vương phủ, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, lưỡi không thể nếm, thân không cảm giác. Cả người chỉ còn đôi mắt là có thể nhìn thấy cảnh vật thế gian.

Phải, ta là một người kẻ tàn đến không thể tàn hơn.

Nhưng vẫn may, tuy thân tàn như chí ta kiên định

Không nghe thấy những lời chửi bới, không nếm được bách vị trần đời, không cảm giác được ấm lạnh nhân gian, nhưng thế lại thật yên tĩnh.

Một nét bút vẩy nửa đời phú quý, một vết mực vẽ gấm vóc sơn hà.

Cuộc đời ta chỉ gói gọn trong một khoảng trời nhỏ, làm một mỹ nam tử nhàn tản, kể cũng hay.

Tự nhận bản thân phóng thoáng nhiều năm, rốt cuộc ông trời ngứa mắt, đến khó dễ ta, phẩy tay giáng một luồng thiên lôi xuống quý phủ, thu nhận cha mẹ ta đi.

Nóc nhà lủng một lỗ tướng, mặt đất đầy đá bụi, trên đống tro tàn là hai thi thể, vẫn còn giữ nguyên tư thế 'lão hán đẩy xe'.

Thôi được rồi, chết trong lúc đang sung sướng, kể cũng đáng.

Phụ Vương cưỡi hạc về trời, ơn Vua lồng lộng, ta trở thành Tương Vương.

Kỳ thật, theo luật pháp Yến Quốc, khuyết tật như ta không thể được phong Vương bái Tướng, nhưng Hoàng Thượng không để ý, còn khẩn khoản với ta, "Hoàng Thúc có ơn với Trẫm, ngươi và Trẫm cũng thân tình như tay chân, Hoàng Thúc đi rồi, ngươi là con cả, đương nhiên phải kế vị, nhanh kẻo lỡ, mai làm luôn đi."

Mặc dù tai điếc, nhưng ta vẫn biết khẩu ngữ, "Nghe" vậy liền hảo tâm nhắc nhở, "Thực ra sau thần còn có một đệ đệ khỏe mạnh, tuy không phải con trưởng nhưng cũng từ vợ cả sở sinh. Trừ bề ngoài không được anh tuấn lãng tử như thần ra, thì văn thao võ lược, gì cũng nhất."

Hoàng Thượng im lặng một lúc, quyết định trắng trợn rằng, "Thằng bé còn quá nhỏ, không đảm đương được trọng trách."

Khi đó, nhị đệ của ta đã hai mươi ba…

Sau đó ngẫm lại, thế lực Tương Vương ngày một lớn, e là Hoàng Thượng đã sớm nghi ngại, nhân cơ hội này đưa cho một tên tàn phế, coi như giải tỏa mối sầu lo.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Hoàng Thượng vừa phong Vương cho ta, chưa kịp hưởng ngày tháng ngọt lành nào, đã tái phát bệnh cũ, chết bất đắc kỳ tử trong cung, tung tẩy cưỡi hạc theo cha mẹ ta về trời.

Sau đó, thằng cháu mới mười ba tuổi của ta, đương kim Thái tử – Yến Cửu đăng cơ. Vì tuổi còn quá nhỏ, chưa đủ chủ kiến trong chuyện nước, chuyện nhà, chuyện thiên hạ, việc gì cũng cần người thương lượng. Mà trong số Hoàng thúc chỉ có ta là thân thiết nhất, thành thử ra "Tất cả việc lớn bé, quyền quyết do Tương Vương".

Vì thế, Hoàng thúc ta đây, họa vô đơn chí đã thành kẻ nắm quyền thế ngập trời. Hai năm sau, nghiễm nhiên trở thành Nhiếp Chính Vương.

Mà ánh mắt mọi người nhìn ta, cũng ngày càng kỳ lạ…

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Mộng Tiêu Tương

Theo như Hoàng lịch có viết, thì nay thích hợp cho việc đi xa, nhậm chức, làm ăn, lấy gả, nói chung là một ngày rất đẹp.

Sáng sớm, Bản Vương ăn diện chỉnh chu, đầu đội mũ ngọc, choàng lễ phục quan, soi gương đồng, quả nhiên là một mỹ nam tử anh tuấn điển trai, diện mạo bất phàm.

Nhét tấu chương từ chức được chỉnh sửa tỉ mỉ cả đêm qua vào tay áo, Bản Vương vuốt cằm, lên Triều sớm.

Đúng, hôm nay Bản Vương phải từ quan.

Cả ngày bị người ta ngờ vực, thường xuyên bị ám sát. Cái chức Vương gia này quá ư là đắng cay, ta quyết định không làm nữa!

Vào Triều, chỉ thấy cả đám người mới nãy còn hỉ hả cười đùa, giờ đã đột nhiên im thin thít, loạt xoạt lùi ra một bên, ý đồ cách ly kẻ loạn thần tặc tử ta đây xa một chút.

Ngẫu nhiên cũng có người nịnh nọt cười, nhưng bị kẻ khác vả về lốt cũ ngay lập tức.

Cũng may Bản Vương mặt dày, không bối rối chi hết, chắp tay ra sau, chân tiến lên trước, cất tiếng chào hỏi từng vị một, "Triệu thừa tướng, Hoàng thượng thư, Lưu thị lang, chư vị đồng nghiệp, chào mọi người?"

"Chào ngài." – cả đám qua loa đáp trả, lại lùi ra sau cách ta mấy bước, chỉ sợ đứng gần sẽ bị chụp mũ là vây cánh của Gian Vương.

Tốt lắm, cả một đám đều là bề tôi trung quân ái Chủ. Ai cũng công chính liêm minh, không e sợ trước cường quyền, Bản Vương có thể yên tâm rút chân ra rồi.

Nhưng trong nhóm già đầu cố chấp ấy, cũng có một hai vị không 'hợp bầy', thí dụ như tay Hình bộ thị lang – Diêu Thư Vân kia.

Chỉ thấy nụ cười hạ lưu trên khuôn mặt trời sinh phong lưu ấy đang nháy mắt với ta mà rằng, "Trông tinh thần Vương gia không tốt lắm, sao thế, đêm qua lại chạy đi tầm hoa vấn liễu, điên loan đảo phượng ở chỗ phong nguyệt nào à?"

Tầm hoa vấn liễu thì còn được, chứ điên loan đảo phượng thì bó tay rồi. Ta là một kẻ không xúc giác, sao có thể cảm thận được niềm vui chăn gối đây.

Cái việc đó, miễn cưỡng là không hạnh phúc đâu.

Bản Vương xua tay, đáp lại, "Ngươi đừng đa nghi, Bản Vương vẫn một lòng trung trinh với ngươi mà."

Nghe thấy vậy, hắn cười đến run rẩy cả người, hệt như hoa lê sẽ rung trong gió, "Khó có được mối thâm tình Vương gia dành cho hạ quan, hạ quan không có gì báo đáp, chỉ xin làm kẻ nâng khăn giải áo cho Vương gia được hay chăng?"

Được cái của khỉ! Bản Vương nghĩ thầm.

Diêu Thư Vân là quan nhị phẩm, lại dám vô tư cợt nhả với Bản Vương như vậy, là vì chúng ta là bạn từ cái thuở chung một cái khố. Tương Vương phủ đối diện với Diêu phủ nhà hắn, hai đứa trẻ xấp xỉ tuổi nhau, từ nhỏ đến lớn đã chơi đùa cùng một chỗ.

Nghe nói trước kia Phụ Vương ta với lão già nhà hắn cũng thường xuyên cởi truồng nghịch ngợm, giờ một người tạ thế, một người từ quan, để lại ta và Diêu Thư Vân tiếp tục lăn lộn trong chốn quan trường, mặt dày mày dạn, cấu thành một đôi.

Có lẽ vì cấu kết hơi bị quá đà, mà hai kẻ đều sắp đầu ba đến nơi mà chưa hề lập gia thất, trong Triều còn đoán già đoán non, cho rằng hai người chúng ta là đoạn tụ.

Lại tình cờ thế nào còn lên Triều cùng lúc, bị ngươi đá lông nheo như vậy như vậy, và biểu cảm như thế như thế.

Cứ như thể tối qua chúng ta có gì đó thật.

Cái mác đoạn tụ này cũng lắm oan sai. Ta không có hứng thú với đàn bà, không lập gia đình thì đành thôi, chứ Diêu Thư Vân hắn, gặp cô nào mà đũng quần không rục rịch, là nhất thời không biết chọn cô nào thì có.

Nếu là người khác, bị gán cái mác sỉ nhục này, nhất định phải cuống cuồng giải thích cho ra ngô ra khoai. Chỉ trách hai ta quá khác người, không có gì làm thì lên Triều nháy mắt đưa tình, đẩy lời hạ lưu, chuyên bày mấy trò phá hoại thuần phong mỹ tục, làm cho đám già đó thổi râu trừng mắt, lại chả phát tiết được, trong lòng có bao nhiêu sung sướng, chả phải bàn.

Dù sao gian thần cũng làm rồi, đoạn tụ thì sợ quái chi.

Trong lúc diễn tuồng, Diêu Thư Vân móc một tấm khăn từ trong áo, mở ra, là một miếng huyết ngọc treo quạt, nói với ta: "À đây, lúc nào ngươi cũng nhắc đến huyết ngọc, ta tìm cho ngươi một miếng, làm ngọc bội thì hơi nhỏ, nên sai người khắc thành miếng trụy treo quạt cho ngươi."

Ta hồ hởi, đang định đưa tay đón lấy thì lại thấy hắn bảo, "Nhưng ta nói trước, miếng ngọc này được một đám đào mộ khai quật từ mộ của Tề Vương, mổ cổ sủng phi chôn cùng gã lấy ra. Nghe nói, nguồn gốc loại huyết ngọc này rất bất chính, có chứa sát khí, nếu đeo thường xuyên ắt rước điểm gở."

"Vậy ư." – ta nhận miếng huyết ngọc, giơ lên nhìn dưới ánh dương, chất ngọc trong suốt, đường vân rõ ràng, như có huyết quang lay động, vì quá yêu thích mà chẳng bận lòng đến lời khuyên của hắn, chỉ lên tiếng "Cảm ơn.".

Hắn cười, "Vương gia khách sáo quá."

Không lâu sau, Yến Cửu vào Triều, vừa ngồi xuống đã quét mắt phượng nhìn hết một lượt, nói, "Các ái khanh, sớm."

"Ngô hoàng vạn tuế." – mọi người vội vàng quỳ xuống, nhất tề hô to.

"Các ái khanh bình thân." Yến Cửu khoát tay, dáng vẻ Đế Vương ung dung đầy quý phái. Khuôn mặt ấy đã nảy nở rất nhiều so với hai năm trước. Trút xuống vẻ ngây ngô và sợ sệt, khoác thêm mấy phần trưởng thành và chín chắn.

Nhưng có thế nào, đứa bé này vẫn rất thanh tú, khuôn trăng hồng hào hàm xuân, mặt mày như tranh vẽ, nhìn ai cũng như nồng tình mặn ý lắm.

Cũng chính vì khuôn mặt rạng rỡ gió xuân, đôi mắt thắm tình chẳng thọ này, mà cả lũ quần thần đều như điên dại, tranh nhau vì y đầu rơi máu chảy, đến chết mới thôi.

Nếu không phải mấy lão già này đều có thê thiếp thành đàn, chính Bản Vương mới phải nghi xem ai là đoạn tụ chân chính.

Bên này mọi người đã đứng hết dậy, chỉ duy có Bản Vương là vẫn quỳ trên mặt đất, như tội thần đến nhận tội, "Hoàng Thượng, thần, có việc muốn tấu."

Yến Cửu nhìn ta, "Có chuyện gì, đứng lên rồi nói."

"Thần cả gan —" ta không đứng dậy, mà lấy tấu chương từ chức ra, dâng lên trước mặt, "Muốn cởi ấn từ quan, mong Hoàng Thượng tán thành."

Yến Cửu nhíu mày, hỏi: "Tại sao… đột nhiên lại…"

Bản Vương nâng tấu chương cao lên chút nữa, "Hoàng Thượng, thần đã suy nghĩ rất lâu, hiện giờ không lo thù trong, không họa giặc ngoài, quan trường liêm khiết, dân chúng an cư, Hoàng Thượng chăm lo việc nước, thỏa sức dùng tài. Thần toàn thân bất toại, ở lại cũng không giúp ích gì nhiều, chẳng thà từ chức, ở trong quý phủ, rảnh rỗi thì viết chữ, vẽ tranh, làm một người nhàn tản."

Yến Cửu nheo mắt, gió xuân tháng ba đâu chả thấy, chỉ còn khuôn mặt lạnh buốt căm căm, "Nếu, Trẫm không đồng ý thì sao?"

"Mong Hoàng Thượng tán thành." – ta dập đầu, quyết nằm ỳ ra đất không chịu dậy.

Hỡi ơi, xót xa lắm thay!

Kẻ khác từ quan, đều vì quan trường tăm tối.

Bản Vương từ quan, lại vì quan trường thanh liêm.

Chẳng còn chỗ dung thân cho đại "Gian Vương" ta đây nữa rồi!

Mà chính tác phong chớp giật của ta đây, cũng khiến ối kẻ phải giật mình.

Chỉ thấy các đại thần quanh ta bắt đầu mất bình tĩnh, chân do dự muốn bước ra khỏi hàng rồi lại thôi, chừng như có nhiều lời muốn nói.

Ta thầm nghĩ, có khi nào thấy thái độ của Bản Vương đột nhiên nghiêm chỉnh, tỏ rõ lập trường, rốt cuộc đám già đó cũng nhận ra, tuy bề ngoài Bản Vương siêu phàm thoát tục, kỳ thật lại có một trái tim linh lung không vương bụi, định mở lời giữ lại ta chăng?

Nếu thế, Bản Vương nên chối đẩy một phen, rồi ở lại theo lòng dân? Hay kiên quyết giữ vững lập trường, ngạo nghễ ra đi nhỉ?

Sự thật chứng minh, Bản Vương tưởng bở rồi!

Chỉ thấy Thừa tướng Triệu Vô Lượng bước lên, dõng dạc nói: "Hoàng Thượng, thần cũng nghĩ Tương Vương không hợp với chốn quan trường, từ trước đến nay Yến Quốc ta đã có văn bản luật pháp rõ ràng, thân mang tật không thể làm quan. Huống chi, chính Tương Vương cũng nói mình không màng chính sự, chẳng bằng toại nguyện ý muốn của hắn, tước vị, cho về vườn dưỡng lão."

Bản Vương nheo mắt, cái đó không có trong dự tính của ta! Bản Vương chỉ muốn từ quan, đâu nói muốn tước vị, ngươi đừng có tự tung tự tác quyết định rồi nói như đinh đóng cột vậy chứ!

Vương phủ còn hơn trăm miệng ăn, đang há mỏ chờ Bản Vương nuôi kia kìa.

"Hoàng Thượng!" – có kẻ đầu tên ắt có người nối gót, Hộ bộ Thượng thư cũng đứng ra, "Thần cũng cho rằng Tương Vương điện hạ mang tật trong người không hợp làm quan, lưu lại cũng bất tiện, chi bằng cho hắn hồi phủ, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng."

"Hoàng Thượng —" – tiếp sau đó, rất nhiều đại thần rầm rầm quỳ xuống, đồng thanh: "Chúng thần khẩn cầu Hoàng Thượng, chấp thuận cho Tương Vương cởi ấn từ quan."

Bản Vương không kìm nổi lệ, đây là ước gì đuổi ta mau biến đi đây mà.

Bản Vương ta luôn luôn giúp người, hành thiện, khiêm nhường, kính cẩn, chẳng ngờ nhân duyên sao mà kém thế!

Mà xem ra, đám đại thần không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một, lại thêm mắm thêm muối, tố giác Bản Vương —

"Hoàng Thượng, không nhắc đến chuyện Tương Vương sinh ra đã tàn tật, không hợp Triều chính, chỉ nội việc hắn ta ba lần bảy lượt rẻ rúng Hoàng quyền, là đã không thể lưu giữ được rồi."

"Nói đâu xa, mấy hôm trước là sinh thần của Thái Hậu, Tương Vương uống rượu, muốn giải quyết nỗi buồn, lại đi bậy luôn ra ngoài ngự hoa viên, rõ ràng là không coi Hoàng cung ra gì!"

"Tương Vương còn thường xuyên chòng ghẹo cung nữ, cử chỉ bỗ bã. Lời ăn tiếng nói không thận trọng khiêm nhường của một bậc bề tôi nên có!"

"Mới hôm qua, đám đầu bếp còn nói, Tương Vương đến ngự thiện phòng, ăn vụng hai cái đùi gà cùng một đĩa bánh hoa quế của Hoàng Thượng, thật là càn rỡ!"

"Đơn cử như bây giờ, Tương Vương gặp Thánh Thượng cũng không hề có ý thức tiết chế, trước mặt Thiên tử mà hắn còn thản nhiên ngoáy mũi!"

Bản Vương…

Thật không dám tưởng, nghĩ thôi đã dựng cả tóc gáy.

Nghĩ mà xem, đi giải tỏa nỗi buồn cũng bị người ta nhìn lén, thả lời trăng hoa cũng bị nghe trộm, đi đâu cũng có kẻ bám gót, ngay cả ngoáy mũi cũng bị người tấu lên Vua.

Đây là yêu thương hờn hận đến cỡ nào ta.

Nhưng sau cùng, cũng không thể như họ toại nguyện.

Yến Cửu chỉ dùng một câu "Nước không thể một ngày không có Vua, mà Trẫm, không thể một ngày thiếu Hoàng thúc", cũng gạt phăng bản tấu của Bản Vương.

Chúng đại thần đấm ngực dậm chân, khóc trời than đất, còn đau đớn hơn cả khi Tiên hoàng mất.

Sau khi tan Triều, Yến Cửu thấy ta lần khần không đi thì nhượng bộ, bảo: "Gần đây trong Triều không có việc gì hệ trọng, nếu Hoàng thúc mệt mỏi, thì nghỉ ngơi một thời gian. Nhưng mà —" – mặt y tỉnh bơ, tay lại khẽ siết, nói rằng: "Đừng bỏ Trẫm lâu quá."

Ta dừng lại, chỉ đành gật đầu, "Ừ."

Đến khi đi rồi, Bản Vương ngoái lại nhìn Yến Cửu.

Chỉ thấy mặt trời rực rỡ, lại chẳng chiếu đến góc nhỏ của y. Đứa bé này, một mình ngồi trong bóng tối, dõi theo Bản Vương ra khỏi cửa điện, đầy vẻ buồn bã và cô đơn.

Rõ ràng không muốn ta đi, lại vì ngại thân phận, không thể thốt ra lời níu giữ.

Ai bảo hai ta, một người là quân, kẻ kia là thần.

Kỳ thật, đám đại thần kia cũng đúng, ta không có tôn ti, không coi Hoàng Thượng ra gì.

Vì đứa bé đó do chính tay ta nuôi nấng, mới ngày nào còn tè dầm trong lòng ta, sau đó cưỡi cổ ta đào trứng chim, mỗi khi ấm ức sẽ chạy đến phủ ta đòi ăn đòi uống trút giận, khi không có tiền, cũng lại muối mặt đến xin ta…

Ngày đó, sao không ai nói với ta tôn ti trật tự.

Chẳng qua, rốt cuộc ngày đó cũng không thể trở về.

Trải qua cuộc tranh đoạt tàn khốc ấy, đứa bé này ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế đầm đìa máu chảy, tính cách trở lên trưởng thành, kín đáo, không còn vui cười ra mặt như trước kia.

Tóm lại, là không đáng yêu bằng hồi trước.

3. Quyển 1 - Chương 2

Mùa đông đến thật mau.

Đã hai tháng kể từ ngày ta từ quan bất thành.

Mấy hôm nay, lá rụng đầy sân không ai quét, từng lớp từng lớp lá chồng lên nhau, ấy vậy mà lại thành cảnh đẹp.

Bản Vương ngồi trong sân, nhìn lá rụng, sinh ra đôi chút cảm giác tức cảnh sinh tình.

Thấy đám hạ nhân trong quý phủ đều đã mặc thêm áo bông, ta là người không cảm giác, không thấy lạnh, vẫn độc một manh áo mỏng, ngồi giữa màn trời chiếu đất, hứng gió Bắc se.

Hạ nhân dâng trà lên, Bản Vương lỡ tay đánh đổ, mu bàn tay đỏ ửng, cũng nào thấy bỏng rát.

Kể ra, không có xúc giác, cũng có cái hay.

Còn cái tai hại thì —

Là ta không thể cảm nhận được niềm vui hoan hảo nam nữ.

Bản Vương từng theo Diêu Thư Vân lê la qua nhiều lầu quán, cứ tưởng dù không có xúc giác, nhưng trước cái đẹp kiểu gì cũng bị khiêu khích, khơi lên hứng thú thì sao.

Ấy vậy mà Bản Vương lại sai rồi. Nếu không cảm nhận được mềm hương nằm trong lòng mình, thì dục vọng giao hoan cũng tự nhiên chẳng có.

Huống chi, các bà các cô trét phấn cả tảng, miệng đỏ như máu, cả khuôn mặt chả thấy chút màu da người nào, đừng nói nổi hứng, không héo đã là may.

Mà trông ánh mắt thèm khát, giở đủ thủ đoạn khiêu khích Bản Vương của các thím ấy, lại khiến Bản Vương có cảm giác, cứ như không phải ta đến chơi, mà bị các nàng chơi lại.

Song sau đủ thủ đoạn mồi chài bất thành, ánh mắt các nàng nhìn ta thêm mấy phần nghi ngờ, rồi dần chuyển thành khinh bỉ.

Ánh mắt đó dù chỉ thoảng qua nhưng Bản Vương vẫn có thể bắt gọn, ai bảo ta điếc, tai không thể nghe, vậy mắt phải sắc.

Cứ mấy lần như thế, thành thử ra Bản Vương chả dám bén mảng đến mấy chỗ như vậy nữa.

Được hôm Diêu Thư Vân ăn no rửng mỡ, đột nhiên xông vào phủ lôi xềnh xệch ta đến Nguyệt Hoa lâu, nói là có hàng mới, diện mạo vô song, cười nghiêng thiên hạ, xứng đáng là hoa khôi toàn bộ Kinh thành.

Lần này, nhất định có thể làm ta nổi hứng.

Nếu hợp ý, hắn còn không tiếc vung tiền mua một đêm đầu của nàng cho ta.

Cực chẳng đã, ta đành mặc áo, đi theo.

Nguyệt Hoa lâu là thanh lâu náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất Kinh thành. Nữ tử trong đó quả là xinh đẹp hơn những chỗ khác. Mà chủ lâu Bách Lý Trần, tuy đàn ông một cục, nhưng lại là mỹ nam phong lưu, tuyệt sắc nhất nhì Kinh thành.

Chỉ tiếc cho người như thế lại sa vào chốn trăng hoa, làm nghề buôn da bán thịt, thật khiến người ta phải nuối tiếc.

Còn Diêu Thư Vân, tuy lúc nào cũng cà lơ phất phơ, nhưng thực chất là Nhạc công số một Yến Quốc đấy. Nghe giang hồ đồn thổi, mỗi khúc nhạc hắn đàn đều thánh thót như tiếng trời, rào rạt như chẻ tre, lại dịu dàng như nước chảy.

Có thể nghe hắn đàn một khúc, là cơ hội chỉ có cơ may thấy, không thể cầu mời.

Hắn thì lại có quan hệ khá thân với Bách Lý Trần, thỉnh thoảng đến Nguyệt Hoa lâu sáng tác nhạc, đàn một khúc, tiện thể, mua một đêm say.

Hôm nay, tới Nguyệt Hoa lâu, Bách Lý Trần đã có mặt.

Tuy hắn nhúng thân giữa chốn bùn nhơ, nhưng cả người y phục trắng muốt, không nhiễm bụi trần, hệt như một đóa hàn mai đầy ngạo nghễ.

Hắn ta đứng đó, nhìn sao cũng không giống một lão chủ quán khốn nạn chuyên mấy chuyện bức bách người ta làm kỹ nữ, mà như một thiên thần hạ phàm, phổ độ chúng sinh.

Chẳng qua, hắn chỉ phổ độ nam nhân, là nam nhân có tiền chơi gái.

Hắn vừa thấy hai người chúng ta, ngay cả giơ vay vòi tiền cũng vô cùng tao nhã, đủng đỉnh bảo: "Trả tiền rồi mới được vào, quán ta không cho kí sổ đâu."

Diêu Thư Vân đại gia, quăng cả xấp ngân phiếu cho hắn, "Gọi hoa khôi của ngươi ra đây hầu hạ Vương gia."

Bản Vương xua tay, "Không cần, cho một gian phòng, một bình trà là được."

"Tới chỗ ta chỉ để uống trà á?" – Bách Lý Trần khẽ cười khẩy, chỉ tay về phía đối diện, "Thấy không, bên kia có quán trà kìa, đủ nhã nhặn yên tĩnh, hai vị trông văn nhã, vào đó hợp hơn đấy."

Diêu Thư Vân lại đập một xấp ngân phiếu nữa vào tay hắn, "Đủ bịt mồm ngươi chưa?"

"A." – Bách Lý Trần toét cười, cất kỹ ngân phiếu, sai người dẫn hai ta lên tầng hai, chọn một gian phòng thanh nhã, dâng trà.

Vừa mới ấm chỗ, Diêu Thư Vân đã săm soi Bản Vương từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng không kiềm chế được mà buột hỏi, "Vương gia, thứ cho hạ quan vô lễ, vẫn muốn hỏi ngài một câu —"

"Bản Vương không có bệnh khó nói." – ta dứt khoát trả lời. Việc liên quan đến danh dự bản thân, nhất định phải làm rõ, "Chỗ đó của Bản Vương vẫn hừng hực ý chí vào mỗi sáng."

"Vậy —" Diêu Thư Vân chà chà tay, lộ vẻ hạ lưu, "Nếu Vương gia không hứng thú với đàn bà, vậy thử đàn ông xem?"

Bản Vương…

Thấy ta im lặng không đáp, Diêu Thư Vân tiếp tục giật dây, "Đàn ông ý, không phải loại vai u bắp thịt, râu tóc xồm xoàm đâu, nếu làm về trăng hoa thì đương nhiên là dáng người thon thả, da trắng nõn nà, Vương gia có muốn thử không?"

Bản Vương nhìn hắn, "Sao, thấy ngươi niềm nở thế này, là muốn hiến thân cho Bản Vương hử?"

"Nếu Vương gia có nhu cầu, vậy hạ quan xin phối hợp." – nói rồi Diêu Thư Vân vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trơn nhẵn, "Thế nào, thân xác này của hạ quan, có lọt vào mắt xanh Vương gia không?"

Bản Vương rùng mình, da gà da vịt rơi đầy đất, "Hơi bị thô."

Hắn buông tay áo, lắc đầu, "Ngay cả dung mạo như tiên của ta mà ngài còn không vừa mắt, Vương gia ế đến già là cái chắc."

"Thôi đừng ba hoa chích chòe nữa." – Bản Vương cắt phăng cái sự lẳng lơ của hắn, hỏi: "Gần đây trong Triều có việc gì không?"

"Không." – hắn hớp trà, nói, "Nếu lo thì quay lại đi. Theo ta thấy, Hoàng Thượng vẫn còn quá trẻ, ngài đi rồi, y như mất người thân tín, cả ngày mất hồn mất vía, nhìn thôi đã thấy sốt ruột."

"Không vội." – ta thở dài, "Cũng nên để y tự rèn luyện bản thân, không thể ỷ vào ta cả đời được."

"Vậy sao?" – Diêu Thư Vân nheo mắt, "Vương gia có biết, bây giờ bên ngoài kia người ta kháo nhau chuyện gì không?"

"Chuyện gì?"

"Dân chúng đều nói rằng, Tương Vương ngài nắm binh quyền, có hơn mười vạn quân, hiện giờ nhân mã đã đầy đủ, chỉ cần từ quan rời kinh, là sẽ khởi binh tạo phản."

"Vớ vẩn!" – Bản Vương vỗ bàn, "Ngươi là Hình bộ thị lang, có người đơm đặt bịa chuyện mà ngươi không bắt lại tra khảo à?"

"Bắt người á?" – Diêu Thư Vân buồn cười, "Dân chúng cả Kinh thanh đều truyền tai nhau chuyện này, chẳng lẽ ta phải bắt hết lại, nghiêm hình tra khảo sao? Mà có muốn thì ta cũng không có cái quyền đó."

Bản Vương im lặng một chốc rồi hỏi hắn: "Thư Vân, ngươi cũng cho là ta quyền cao chấn chủ, nắm giữ quân binh, có ý đồ bất chính với Hoàng Thượng à, ngươi cứ nói thẳng đi."

Diêu Thư Vân cười, "Vậy ta hỏi lại ngài một câu, hiện giờ Vương gia cầm quyền, muốn tạo phản là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu có cơ hội đó, ngài có nghĩ đến chuyện xưng Vương không?"

"Nếu Bản Vương nói không hề nghĩ đến, ngươi có tin không?"

"Tin." – hắn cười híp mắt, "Ngài nói không thì nhất định là không. Nhưng tiếc thật đấy, ta còn tưởng ngài muốn làm Hoàng Đế cơ, như thế phong ta làm Thừa Tướng có phải tốt không? Chứ như giờ, tài hoa ngời ngời như ta mà bị mai một ở cái chức quèn nhị phẩm."

"Họa từ mồm mà vào, coi chừng cái lưỡi của ngươi đấy." – Bản Vương nói rồi thở dài thườn thượt.

Bảo ta không có dã tâm, có khi cả triều thần, dân chúng, trong ngoài Hoàng Cung, miễn là còn thở, thì đều không ai tin tưởng.

Ngay cả đến bọn hát rong cũng lấy chuyện tiền triều mà cạnh khóe để mắng chửi ta.

Có trách thì trách ta họ Nhạc, không phải họ Yến.

Tên của ta là Nhạc Sơ, là Vương gia khác họ duy nhất của Yến Quốc.

Có được Vương vị này đều do tổ tiên bôn ba theo Thái Tổ Hoàng Đế nam chinh bắc chiến, anh dũng sa trường, dùng mạng để đổi lấy non sông cho lão, tước vị được kế thừa qua nhiều thế hệ, hưởng đãi ngộ ngang với Hoàng tộc.

Nhưng dầu gì ngươi cũng chỉ là kẻ khác họ, mặt ngoài thì thân thiết với Hoàng thân Quốc thích, chứ sau lưng, chúng vẫn coi ta là kẻ loạn thần tặc tử một tay che trời, ý đồ mưu phản.

Không cùng họ hàng hang hốc, có ý đồ cũng phải thôi.

Chúng nghĩ vậy, cũng đúng.

Hiện giờ Yến Cửu hãy còn nhỏ, việc gì cũng dựa dẫm vào ta, nhưng chỉ cần qua hai năm nữa khi y chính thức lên ngôi, rồi thì cũng sẽ nghĩ cách xử lý ta thôi.

Sinh ra trong Hoàng thất, tin tưởng vốn là một thứ quá xa xỉ, mà bậc Đế Vương, trời sinh đã đa nghi.

Nếu ta đã không muốn tạo phản, thì chỉ còn cách mau chóng thoát thân…

Vừa ra khỏi Nguyệt Hoa lâu đã thấy có ba cô nàng chèo kéo khách đang châu đầu thầm thì với nhau, một cô nói: "Nhìn kìa, Gian Vương Nhạc Sơ đấy, nghe nói gã ta không lên được nhé."

"Thiệt á?" – một cô khác tỏ ra rất giật mình, tiện thể tấm tức tiếc nuối, "Khổ thân, trông đâu đến nỗi nào, đẹp trai lắm mà."

"Ầy, các cô chả biết gì…" – cô còn lại thì đầy vẻ ngờ vực, "Tôi nghe người ta bảo, không phải Tương Vương không lên được, mà là đoạn tụ cơ."

"Gì cơ? Với ai?"

"Kia kìa, Diêu đại nhân đứng cạnh đó."

Các nàng truyền tai nhau kín đáo lắm, làm kẻ chẳng may "nghe" được là ta đây lại thấy xấu hổ.

Đoạn liếc sang Diêu Thư Vân đi cạnh mình, chỉ thấy hắn ta híp mắt, nhoẻn cười xấu xa, hiển nhiên cũng nghe thấy.

Ta quên, hắn ta là cầm sư đệ nhất thiên hạ, thường xuyên đảm nhiệm việc chỉnh nhạc cụ trong cung mà, thính lực đương nhiên không ai bằng.

Được rồi, dù sao cũng không gột sạch, Bản Vương chơi tới bến luôn, tay duỗi ra rờ lên eo Diêu Thư Vân, nhéo mấy cái, bảo: "Béo này."

"Ui cha, ngài đáng ghét quá à." – Diêu Thu Vân ra vẻ ngượng nghịu, nũng nịu với ta: "Vương gia, người ta đói rồi, muốn ăn bánh ở cửa hiệu Trần gia."

"Mua." – Bản Vương hào phóng đáp.

Hắn lại xòe bàn tay đếm ngón tay, vòi vĩnh: "Cá hấp sữa và canh mực ở 'Lưu Thủy Nhân gia' nữa."

"Ăn." – Bản Vương đồng ý.

"Còn cả chân giò hấp tương của Tôn Nhị Nương nữa."

"Cho ngươi tất." – Bản Vương nói rồi, nhéo má hắn, kiềm chế cơn ói lắm mới bảo, "Cái miệng thì nhỏ xinh thế này sao mà ăn nhiều thế chứ, đúng là tiểu yêu tinh."

Diêu Thư Vân:…

Ngoái đầu lại chỉ thấy mặt ba cô nàng lúc trắng khi xanh, trông rực rỡ hơn cả tranh Tết.

Hầy, bình đã sứt ta cho mẻ luôn.

Đảm bảo chẳng mấy hôm nữa, tin đồn ta đoạn tụ sẽ truyền khắp Kinh thành cho xem.

4. Quyển 1 - Chương 3

Mùa đông sang vội quá.

Đến cửa hiệu Trần gia, chủ quán đang tất bật bày hàng, điểm tâm mới ra lò còn đang bốc khói nghi ngút, trông rất chi là ngon mắt.

Ngoài cửa tiệm bu đầy trẻ con, đứa nào đứa nấy thèm rỏ cả dãi, lại bị lão chủ đuổi chạy té khói vì sợ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn.

Bản Vương đi tới, ném cho lão một thỏi bạc mà rằng: "Lấy cho ta mỗi loại một phần, không cần thối lại, xem lũ trẻ thích ăn gì thì lấy cho chúng."

"Vâng vâng có ngay." – lão hăm hở nhận bạc, rồi vẫy tay với đám choai choai, hô lên: "Có vị tiên sinh tốt bụng mua cho chúng bây ăn này, còn không mau đến cảm ơn ngài đây đi."

Lũ trẻ nghe thấy vậy thì lao vèo đến, lấy tay chà chà bụi bặm trên mặt, nhao nhao với ta rằng: "Cám ơn đại thúc ạ."

Bản Vương cười, "Không có chi, mấy miếng bánh thôi."

Đưa điểm tâm đã gói kĩ càng cho Diêu Thư Vân, Bản Vương hỏi hắn: "Sao, có đi 'Lưu Thủy Nhân gia' ăn cá nữa không?"

"Có chứ, đi thôi." – Diêu Thư Vân hớn hở có người chủ chi, đang định đi lại phát hiện lũ trẻ con đi theo mình, hắn dừng lại, quay ra nghiêm mặt hỏi: "Mấy đứa theo làm gì?"

Giọng điệu có bảy phần đe dọa, ba phần cảnh cáo, làm đám trẻ chết sững tại chỗ, không dám ho he.

Cái gã Diêu Thư Vân này trông thì cợt nhả vậy chứ chung quy vẫn thuộc Hình bộ, cả ngày đứng trong chốn tù đầy, tra tấn khổ hình, trên thân cũng tự khắc lây dính ba phần tàn độc.

Mà kể ra, từ trước hắn đã chả phải hạng thiện lương, tính tình lại xảo quyệt, cả đám quan già lõi còn chả coi ra gì, huống chi là mấy thằng ranh con.

Còn lũ trẻ, tuy đứng như trời trồng ra đó nhưng vẫn không chịu tản đi, đứa nào cũng mặc mỗi manh áo tả tơi, vá chằng vá đụp, nước mũi tèm lem vì lạnh, đưa tay quệt đi, dính thành vệt cả ra mặt.

Để ý kĩ thì chúng đều là những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

Bản Vương móc mấy miếng bạc vụn đưa cho chúng, "Cầm lấy."

Lũ trẻ lại hớn hở đón nhận, song vẫn ỳ chân tại chỗ, rồi một đứa tương đối lớn tuổi, mặt mày sảng sủa trong cả lũ, chạy lên nói với ta: "Đại thúc, chúng con đều là cô nhi, năm trước có bệnh dịch, người trong thôn chết cả rồi, chỉ còn mấy đứa lang thang đầu đường xó chợ, không nơi nương tựa, nếu quý phủ đại thúc thiếu người, ngài xem có thể nhận tụi con không? Đừng thấy tụi con nhỏ, tụi con khỏe lắm á, đun nước, nấu cơm, bổ củi, quét nhà, gì cũng làm được. Chỉ cần cho tụi con chỗ chắn gió che mưa, một phần cơm là được."

Thằng bé vừa nói, lũ trẻ đều đồng thanh hưởng ứng, "Đúng đó đại thúc, xin ngài rủ lòng thương."

Bản Vương nhíu mày, nhìn đứa bé đi đầu kia.

Tuy tuổi không lớn lắm, nhưng mồm miệng lại rất lanh lợi. Tiếc rằng, Bản Vương tùy hứng hành thiện, nhưng không phải hạng tốt lành.

Bản Vương cần lũ choai choai này làm gì. Hộ vệ canh cửa đã đủ, nha hoàn đầy tớ cũng không thừa.

Thấy ta không đồng ý, thằng bé biết lui, kéo một cô bé duy nhất trong cả đám đẩy lên trước mặt ta, "Đại thúc, không được thì thôi vậy, con trai tụi con da dày thịt béo, không chết cóng được, nhưng tiểu tỷ tỷ của con đây là con gái, yếu ớt hơn. Mong ngài thương xót nhận nàng với ạ."

"Nghe" nó nói vậy, Bản Vương mới nhìn cô bé kia. Mặt trái xoan, mày lá liễu, mặt mũi nứt nẻ vì lạnh, nhưng không che được đôi mắt sáng rất đẹp.

Tuổi chừng mười ba, mười bốn, hãy còn non tơ, đến khi trưởng thành ắt sẽ thành một mỹ nhân sắc nước.

Đến khi ấy, lang thang giữa chốn vàng thau, lẫn lộn trong đám lưu manh du côn quả là không ổn.

Nghĩ vậy, Bản Vương liền gật đầu, "Thôi được rồi, ta dẫn nàng về."

Thằng bé mừng rỡ, cảm ơn ta rối rít, "Cảm ơn đại thúc, con biết ngài là người tốt mà."

Bản Vương bật cười, đây là lần đầu tiên có người bảo ta là người tốt.

Ta lại đánh giá thằng bé mấy lần, tuổi tuy nhỏ, nhưng làm việc cẩn thận và chắc chắn, khá lắm.

"Ngươi tên gì?" – Bản Vương hỏi.

Thằng bé gãi đầu, đáp rằng: "Trong nhà tiểu nhân xếp thứ chín, cha mẹ gọi luôn là Tiểu Cửu."

Thứ chín à. Thật giống thằng cháu của Bản Vương.

Yến Cửu cũng đứng thứ chín trong số các Hoàng Tử, nên gọi là Yến Cửu.

Chẳng qua, đứa bé kia đạp mọi chông gai, dùng đủ thủ đoạn mưu mô diệt trừ hết đám ca ca của mình để ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế. Chỉ duy có Tứ Hoàng tử là được nó phái đến biên cương buốt giá trấn thủ.

Thằng bé Tiểu Cửu này, có lẽ cũng trốn chạy từ vùng bệnh dịch ra, chỉ còn mình nó.

Ta xoay người chực đi, Tiểu Cửu lại đuổi với, đưa cho ta một miếng ngọc, "Đại thúc, tặng ngài."

Bản Vương nhìn miếng ngọc, chế tác thô sơ, không nhận ra là khắc khỉ hay chó, chỉ được cái trơn nhẵn, trắng noãn không tỳ vết, là một miếng ngọc Dương Chi thượng hạng.

Bản Vương trả miếng ngọc cho nó, "Để dành lấy, mai sau gặp người tinh mắt thì đem bán, đủ sống một thời gian."

"Mẹ ta nói không thể nhận không ơn huệ của người khác, hôm nay đại thúc cho cái ăn, lại cho tiền, nên ngài nhận miếng ngọc này đi." – nói rồi, nó nhìn sang tiểu cô nương bên cạnh ta, tiếp rằng: "Sau này làm phiền đại thúc quan tâm tiểu tỷ tỷ. Cả quãng đường chạy nạn, nhờ có nàng đi cầm cố rất nhiều châu báu mẹ nàng để lại, chúng ta mới sống sót được đến ngày hôm nay."

Hoạn nạn có nhau, chúng đều là những đứa trẻ tốt.

Bản Vương gật đầu, "Yên tâm, đã vào Vương phủ của ta, nàng sẽ không phải chịu uất ức."

"Vương phủ?" – Tiểu Cửu giật mình, "Không biết ngài là — vị Vương gia nào?"

Bản Vương phẩy tay áo thêu chỉ vàng, thản nhiên bảo: "Tương Vương, Nhạc Sơ."

Tiểu Cửu:…

Ánh mắt nó nhìn ta, nhoắng cái đã tệ hẳn.

Bản Vương nhét miếng ngọc vào lòng, dẫn tiểu cô nương đang đỏ lên vì lạnh, rồi cả Diêu Thư Vân, đi về phía 'Lưu Thủy Nhân gia'.

Trên đường, Diêu Thư Vân nhìn tiểu cô nương từ đầu đến chân, làm khuôn mặt người ta đang đỏ cũng biến thành tím như gan heo, sau đó mới ra kết luận, "Thì ra Vương gia thích kiểu này."

Bản Vương còn đang không hiểu đầu cua tai nheo, đã thấy hắn tự thêm thắt, "Nhưng ra tay với con nít, vẫn thật là cầm thú."

Và thế, sắc mặt cô nương ta càng thêm trắng bệch.

*

Cơm nước xong xuôi, ra khỏi 'Lưu Thủy Nhân gia', chỉ thấy trước mắt lất phất bay, trời đổ tuyết.

Trận tuyết đầu mùa năm nay đến sớm hơn mọi khi.

Bản Vương kéo áo khoác, chùm mũ, rồi vung tay áo choàng cho tiểu cô nương, nói với nàng: "Đi thôi, nơi này cách Vương phủ không xa."

Rõ là nàng ta thoáng hoảng hốt, dịch chân tránh né, dè dặt nói rằng: "Thảo dân không dám làm phiền Vương gia, chỉ chút tuyết thôi, không sao ạ."

Nàng đã có lời, Bản Vương cũng không ép, dẫm lên màn tuyết trắng xóa, đi về hướng Vương phủ, tới trước cửa thì vẫy tay với Diêu Thư Vân, "Nợ ngươi chân giò hầm tương, hôm khác mời vậy."

"Nhớ đấy." – hắn toét cười, bung quạt, quạt phành phạch mấy cái giữa trời đông rét buốt cho có tý gọi là phong lưu, rồi cầm quạt lủi thủi về phủ…

Bản Vương liếc cái cổng Diêu phủ nhà hắn, trông còn hoành tráng hơn Vương phủ của ta.

Tiểu tử đó rất chú trọng chất lượng cuộc sống, biết hưởng thụ, gì cũng phải tốt phải đẹp, thí dụ như hai chữ "Diêu phủ" kia, cũng phải dùng gỗ lim tơ vàng tốt nhất, lại đòi Bản Vương ngoáy bút cho, sau đó sai người khắc lên.

So với Diêu phủ nhà hắn, Vương phủ của ta nghèo nàn hơn hẳn.

Bước qua cửa là bắt gặp lèo tèo vài ba nhà thủy tạ, đình đài giản đơn, hoa thì không ít loại, nhưng cũng chỉ là mấy loại lan trúc thông thường, gió bấc vừa ào qua là đã bị vùi dập tả tơi, không còn nhìn ra hình thù nguyên sơ nữa.

Vào tới trong sân, Bản Vương bắt gặp quản gia Lý Trung, thế là đưa tiểu cô nương đi theo nãy giờ cho lão, dặn dò: "Đây là nha đầu mới vào phủ, bố trí cho nàng mấy việc lặt vặt, tiện thế sắp xếp chỗ ăn ở." – đoạn ta quay ra hỏi nàng, "Ngươi tên gì?"

Rốt cuộc cô gái cũng hoàn hồn, khép nép trả lời, "Dạ, nô tì là Tô Dung."

Học nhanh ra phết, Bản Vương rất là hài lòng, dặn thêm Lý Trung: "Nàng còn nhỏ tuổi, bố trí công việc nhẹ nhàng thôi. Còn nữa, lấy thuốc mỡ cho nàng bôi, da dẻ nẻ toác để lại sẹo mất."

"Nô tài hiểu." – Lý Trung khom người nhận lệnh.

Bản Vương vừa định về phòng lại bị lão ta kéo lại, chỉ thấy lão bảo: "Vương gia, Hoàng Thượng tới quý phủ."

Bản Vương giật mình, "Đến bao giờ."

"Cũng vừa mới." – lão nói: "Vừa đến được một lúc, thấy Vương gia không có nhà cũng không sai người đi tìm, giờ đang thưởng tuyết trong đình nghỉ chân, không có ai hầu hạ."

Bản Vương nhíu mày. Tuyết dày hạt, gió thì rét buốt thế này, chạy ra đình làm cái gì không biết?

Bản Vương vội vã chạy đi tìm, bước qua từng phiến đá xanh lầy lội, băng qua hàng trúc xanh rì lặng yên, lật đật chạy đến bên hồ.

Chỉ thấy Yến Cửu đang đứng trong đình giữa hồ, trân trân nhìn tuyết rơi lả tả trên mặt nước, như đang trầm tư điều gì đó.

Nó khoác chiếc áo lông cáo trắng muốt dày dặn, lẳng lặng đứng đó, như sắp hòa mình vào tuyết trời, trong trẻo, nhưng lạnh lùng và cô đơn.

Rồi nó nhìn thấy ta, trên khuôn mặt lạnh lùng ấy nhoẻn lên một nụ cười ấm áp.

Hệt như gió xuân tháng ba, lướt qua có thể khiến muôn hoa đua nở.

Đôi mắt ấy vẫn tuyệt đẹp thế, sóng sánh trong veo, như chân tình rồi lại đa tình.

Nó nhìn ngươi, làm ngươi có một loại ảo giác rằng.

Như thể, nó yêu ngươi.

Thằng gấu con. Bản Vương thầm mắng một tiếng.

Đang lúc thời tiết quái thai này không ngoan ngoãn ở trong phòng cho ấm đi, còn chạy ra đây ra vẻ đa tình cái quần què gì chứ!

Ta đây vừa định chạy qua đã thấy nó ra khỏi đình, đi về phía này, bước đi chậm rãi, tay áo phất phơ, rất chi là phong độ.

Chẳng qua cây cầu giữa hồ quá trơn, sơ sảy trượt chân cái đã lăn cái tùm vào trong nước, hệt như con gấu ngốc ngếch, sau một hồi giãy đạp không ăn thua, thế là chìm lỉm.

Bộ y phục lông cáo gặp nước càng ướt nhẹp, ngay cả bọt khí cũng không thấy nổi lên.

Bản Vương:...

5. Quyển 1 - Chương 4

Xung quanh chẳng có ma nào, Bản Vương đành phải cởi áo phi xuống hồ.

Thằng cháu ngốc của Bản Vương mặc chi cho lắm áo, lông cáo gặp nước nặng như cùm, Bản Vương tốn sức chín trâu hai hổ mới vớt được nó lên, đến bờ chỉ thấy nó lạnh đến run cầm cập, mặt mũi tái xanh.

Bản Vương vội lấy áo khoác bên bờ bọc kín lại, ôm chạy về phòng, tay quen lột trần nó ra, nhét vào chăn.

Yến Cửu không kịp phản kháng, chỉ run rẩy trợn tròn mắt lườm ta, nghiến răng nghiến lợi hăm dọa: "Trẫm, Trẫm, Trẫm, trở về, nhất định, sẽ, trị, trị ngươi tội phạm, phạm thượng."

"Ừ ừ." – Bản Vương gật đầu lấy lệ, mở to lò sưởi trong phòng, sau đó sai người đi đun nước cho Bản Vương và Yến Cửu ngâm người tắm rửa.

Tuy Bản Vương không cảm thấy gì thật đấy, nhưng để người bị nhiễm lạnh kiểu gì cũng ốm ra.

Đổi bộ quần áo ướt sũng trên người, Bản Vương liếc Yến Cửu đang chui rúc trong chăn, lấy tấm khăn, ra lau tóc cho nó.

Lần này thì nó ngoan ngoãn gối lên đùi Bản Vương, nghển cổ, thoải mái hưởng thụ Bản Vương hầu hạ.

Bản Vương vừa tức vừa buồn cười, hỏi nó: "Trời lạnh thế mà chạy ra hồ làm gì?"

"Hiếm khi mới có trận tuyết rơi, Trẫm đi ra ngắm cảnh." – nói rồi lại tức giận, không biết trút vào đâu thế là đổ hết lên cái cầu, "Hoàng thúc, đập cái cầu kia đi, cầu gì mà chẳng có lan can bảo vệ, nguy hiểm chết."

Đã là ý chỉ của Thánh Thượng, Bản Vương nào dám cãi lời, chỉ đành gật đầu, đồng ý "Ừ".

Nó im lặng một chốc, thấy mình nổi giận thật vô cớ, thế là giả đò ho khù khụ mấy cái, sửa lại: "Thôi, Trẫm nói vậy thôi, dù gì cũng bắc mấy chục năm rồi, trước kia Trẫm còn hay chạy chơi trên đấy, có chút kỷ niệm, giữ lại đi."

Ta vẫn "Ừ ừ" đồng ý theo nó.

Thế rồi chả hiểu sao nó đùng đùng nổi giận, người ngoáy như con đông tây, nói rằng: "Ừ ừ ừ, cái gì cũng ừ? Nếu Hoàng thúc không thích thì cứ nói. Từ bao giờ giữa chúng ta lại khách sáo thế?"

Bản Vương nhức đầu, nói gì nghe nấy cũng sai hở?

Lúc Bản Vương tăm tắp nghe theo thì có kẻ mắng nhiếc Bản Vương rẻ rúng Hoàng quyền, không coi Hoàng Đế ra gì, đến lúc trái lệnh thì lại nói ta được đằng chân lân đằng đầu.

Kiểu gì cũng bắt bẻ được.

Yến Cửu thấy ta không nói gì lại nhăn nhó ngoáy ngó người, hung hăng ghì đầu lên đùi ta, vì ngoạy ngọ liên tục mà chăn trượt xuống, để lộ ra bờ ngực trắng phau, trông còn mịn màng hơn cả gấm Vân Nam thượng hạng.

Làm Bản Vương bỗng nhớ đến lời Diêu Thư Vân mời mọc vừa ban sáng. Rằng đàn ông, không phải dạng vai u bắp thịt, râu tóc xồm xoàm, nếu làm về nghề trăng hoa đương nhiên là thân hình thon thả, da dẻ nõn nà.

Thật chứ, trần đời còn ai có thể sánh được với làn da mịn màng trơn láng bằng tiểu Hoàng Đế sống trong ngọc ngà nhung lụa đây.

Bản Vương mới bần thần, ánh mắt cũng quên cả kiêng kị.

Yến Cửu nằm trên đùi ta, tơ hơ để cả bờ ngực lõa lồ, đôi môi hồng đào nhoẻn lên, như cười như không hỏi ta rằng: "Hoàng Thúc, ngài đang nhìn gì đấy?"

"Không gì cả." – Bản Vương đảo mắt về, nghiêm chỉnh đắp chăn cho nó.

Yến Cửu sượng mặt, tức thì lại nổi cơn giận dỗi, cuốn chăn, chui vào góc giường.

Thằng bé thay đổi cứ như thời tiết, làm Bản Vương cũng không hiểu ra làm sao.

Tục ngữ có câu "Trời tháng sáu và trẻ con là thay đổi thất thường", ấy thế mà thằng cháu ta đã tròn mười lăm, vậy mà tính tình vẫn thật khó đoán.

Lại có câu, gần Vua như gần cọp, đúng là khổ không để đâu cho hết.

Tự dưng thấy thật tẻ nhạt, Bản Vương lấy miếng ngọc Dương Chi mà Tiểu Cửu tặng cho, quan sát một lúc rồi lấy đao tỉ mỉ đục khoét.

Từ một miếng ngọc chả hình thù trở thành một miếng ngọc dẹt hẳn hoi, Bản Vương thổi hết vụn ngọc, khắc hoa văn.

Mấy khóm xương bồ dần hé nở, từ từ lộ ra những chi tiết ban đầu cho miếng ngọc.

Bản Vương đang định khắc hai chữ "Tử Nhiên" vào mặt sau thì Yến Cửu lại trở mình, cuộn chăn bò lại, hỏi: "Trẫm chỉ biết nghìn vàng khó cầu được tranh chữ của Hoàng Thúc, không ngờ Hoàng Thúc điêu khắc cũng cao siêu thế."

"Hoàng Thượng chê cười rồi." – Bản Vương chà nhẹ miếng ngọc bích, nói: "Chút tài lẻ thôi."

"Thật không?" – chừng như Yến Cửu rất lấy làm thích thú, đôi mắt phượng hấp háy đầy mong chờ, "Không biết Hoàng Thúc khắc để mình dùng, hay đem tặng ai?"

"Tặng Thư Vân." – Bản Vương cười, "Mấy hôm trước hắn tìm cho ta một miếng huyết ngọc, miếng ngọc này là để đáp lễ."

"Vậy à..." – thế rồi chả hiểu sao nó lại dỗi, xoay người chui vào lại góc giường.

Bản Vương: ...

Đây là cớ làm sao?

Rốt cuộc là muốn ta sống sao?

Ngọc bội chưa khắc xong đã thấy nô tài bê hai chiếc thùng gỗ lớn, bẩm báo: "Vương gia, nước đã chuẩn bị xong rồi."

"Ừ, các ngươi lui xuống đi." – Bản Vương cất miếng ngọc, liếc nhìn Yến Cửu đang cuộn tròn trên giường, gọi nó: "Hoàng Thượng, dậy ngâm người xua lạnh đi nào."

Yến Cửu rúc sâu vào trong chăn, không buồn nhúc nhích.

Cực chẳng đã, Bản Vương lại phải phạm thượng, mò vào ổ chăn kéo người, bế thẳng vào thùng nước.

Nãy vô tâm cũng chả để ý nhiều. Giờ nhìn vào bồn nước mới thấy cả người Yến Cửu trắng ngần như thoa phấn, mịn màng không tỳ vết, ngay cả 'Tiểu thái tử' rung rinh trong nước cũng xinh xắn và thanh tú hơn người thường.

Ta đây chỉ nhìn bâng quơ vậy chứ nào có tâm tư dâm dục nào, vậy mà chả hiểu sao con gấu con ấy lại đỏ bừng cả mặt mũi, hằm hằm lườm ta, gắt gỏng: "Nhìn cái gì thế hả? Cẩn thận Trẫm trị ngươi tội bất kính!"

Vâng vâng, Bản Vương cũng không thiếu cái đó nhé, không nhìn thì thôi.

Ta xoay người, cởi quần áo, vắt đại sang một bên, rồi nhấc chân bước vào thùng.

Ngoái đầu lại chỉ thấy Yến Cửu vội vã chuyển mắt không dám nhìn Bản Vương, y chóc kiểu có tật giật mình.

Bản Vương đây lại không ngại cho nó nhìn thêm mấy bận.

Nhờ chăm chỉ luyện võ, da dày thịt béo, trừ tay với bụng hơi có thịt ra còn lại chả có gì đáng xem.

Cho nó nhìn cũng chả mất miếng thịt nào.

Yến Cửu thì dường như rất hâm mộ, mong mỏi nhìn ta bảo rằng: "Hoàng Thúc sức dài vai rộng, tay chân thon dài, dáng người thật đẹp. Chả bù cho Trẫm, cũng muốn tập võ lắm mà xương cốt không hợp, mấy năm trước lại trúng độc, nằm liệt giường nửa năm mãi mới qua khỏi, nhưng cũng không được như trước kia, mới đứng trung bình tấn đã thở không ra hơi."

Bản Vương trông khuôn mặt nó bị nước nóng hun hồng hào, bật cười, "Hoàng Thượng là Vua một nước, lấy mưu trí trị vì thiên hạ, mấy thứ võ vẽ này để phần cho hạng võ phu là được rồi."

Nó nhéo nhéo cánh tay trắng nõn mềm mại của mình rồi bĩu môi, chìm sâu vào trong bồn, tóc tản ra la đà trên mặt nước, hệt như gấm đen hảo hạng.

Khuôn mặt nó nhuốm một lớp hơi nước li ti, giữa làn khói nhờ nhờ chừng như thêm mấy phần sầu não.

Bản Vương cách nó hai tấm ván, mặt đối mặt, nhất thời im lặng chẳng ai nói gì.

Bản Vương khép hờ mắt nghỉ ngơi, đến khi nhìn lại đã thấy mặt nó đỏ lựng, ánh mắt lờ đờ, cả người gật gà gật gù, rồi đột nhiên chìm nghỉm vào trong bồn.

Bản Vương hoảng hốt, nhảy vội ra khỏi bồn, áo cũng chưa kịp mặc, chạy ra mò nó lên.

Chỉ thấy Yến Cửu híp mắt, cả người nhũn như bùn, mềm oặt dựa vào lòng Bản Vương, thều thào, "Trẫm, hình như bị sốt rồi."

Bản Vương vội vàng sờ trán nó, rồi chợt nhớ ra ta làm gì có xúc giác mà nhận ra nóng hay lạnh, thế là lau người cho nó, vùi vào trong chăn, sau đó khoác áo, cho người đi mời đại phu.

Ba năm trước, Yến Cửu bị Ngũ Hoàng Tử đầu độc, may thoát chết trở về, nhưng từ đó tạo thành gốc bệnh không dứt. Chỉ cần khó chịu thôi là sẽ phát bệnh như núi đổ, nằm bẹp trên giường không dậy nổi.

Lúc trưa cũng thế, nó nằm ngủ trên giường mà mặt mày nhăn nhó, trông đã biết là rất khó chịu.

Giờ đã sẩm tối, đại phu có tới bắt mạch hỏi han, kiểm tra đủ kiểu mới bốc thuốc, chỉ bảo là cảm lạnh thông thường, không có gì đáng lo.

Vậy nhưng Yến Cửu uống thuốc rồi mà chẳng thấy đỡ, đến nửa đêm thì sốt bừng bừng, không làm sao được Bản Vương đành sai người vào cung, khiêng đám ngự y đến đây.

Lại kiểm tra hỏi han, bốc thuốc uống thuốc các kiểu, lê thê đến ngày hôm sau, Yến Cửu vẫn không có gì biến chuyển, làm người đứng ngoài cũng lo lắng thay.

Ở trong cung, Yến Cửu lúc nào cũng là đối tượng được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, trời lạnh mặc thêm áo, trời nóng vội giảm nhiệt, đi đường cũng có người chạy trước dọn sạch đá, chỉ sợ ngã thôi cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Tóm lại là nâng như nâng trứng, hứng như hứng bông, làm nó càng thêm yết ớt.

Chỉ nhiễm lạnh chút xíu đã đổ bệnh.

Cả một đám người bó tay, ngoài cửa Tô Dung bỗng xin vào, nói là có học y thuật, cả gan muốn xem bệnh cho Hoàng Đế.

Nàng ta mới chân ướt chân ráo đến quý phủ đã muốn tranh công, Bản Vương chưa tra ra thân phận nàng, không muốn cho vào. Nhưng đến giữa trưa, Yến Cửu vẫn mê man sốt, Bản Vương buộc lòng phải cho nàng vào thử.

Vừa thấy Yến Cửu, nàng đã đăm chiêu một lúc lâu.

Tô Dung ra dáng đại phu đặt tay lên cổ tay Yến Cửu, nheo mắt nghe mạch, lại kiểm tra mắt và lưỡi rồi mới nói: "Hoàng Thượng quá yếu, dường như có liên quan đến gốc bệnh nhiều năm trước." – rồi đứng dậy, "Vương gia, nô tì muốn mượn ngài giấy bút để viết phương thuốc."

Bản Vương sai người mang giấy bút đến, nhìn nàng cặm cụi viết ra từng loại một, nét chữ mảnh dẻ, hai tiền rễ sắn, hai tiền quế, một tiền cam thảo, hai tiền cúc tây, hai tiền bạch thược…

Vừa đề bút đã viết liền tù tì, nghe chừng thường xuyên kê đơn thuốc.

Viết xong, Tô Dung thổi khô mực, đưa cho thái y để họ xem trước.

Mấy vị thái y ban đầu còn ra vẻ khinh khỉnh, nhưng cầm phương thuốc ngâm cứu một lúc đã biến sắc, vẻ mặt nghiêm túc, thảo luận với nhau một hồi mới lũ lượt quỳ xuống, mồ hôi đầm đìa, "Hạ quan vô dụng, tự phụ đọc nhiều sách y học, chữa được nhiều bệnh nan y, không ngờ hôm nay lại thua kém một cô nương, thật là hổ thẹn."

Bản Vương còn hỏi lại cho chắc, "Ý các ngươi nói là phương thuốc này chữa được?"

"Vâng! Quả là thần kì!" – mấy người vỗ tay, mặt mày hồ hởi.

Nếu đã vậy Bản Vương cũng không dám chậm trễ, sai người đi bốc thuốc, sắc theo.

Sau khi cho tất cả ra ngoài, Bản Vương nhìn về phía Tô Dung, hỏi: "Cô nương, Bản Vương thấy nét bút của ngươi thanh nhã gọn gàng, như đã viết nhiều năm. Ngươi không phải con của thường dân phải không? Còn học y thuật nữa?"

Nàng khom người trả lời, "Bẩm chủ nhân, gia đình nô tì vốn mở y quán, cũng có chút danh tiếng trong địa phương. Từ nhỏ nô tì đã theo cha, mưa dầm thấm đất cũng học được sơ sơ."

"Vậy à?" – Bản Vương nhìn nàng, "Học sơ sơ mà cũng có thể khiến mấy lão già đó tâm phục khẩu phục, nói vậy, y thuật của cha ngươi phải rất cao siêu, có thể chữa bách bệnh."

Nhắc đến cha mình, Tô Dung không khỏi tự hào, đứng thẳng dậy trả lời ta, "Cha ta không chỉ giỏi nghề mà còn có tâm như từ mẫu. Gặp đồng hương khốn khó đều khám chữa miễn phí. Thường xuyên như thế nên nhà cửa chẳng khấm khá gì, chỉ đủ sống ấm no. Cha ta nói, hành y cũng như tế thế, không vì tiền tài. Dù y thuật có giỏi cũng không được để mất lòng người. Cha ta ông ấy —" nói tới đây thì nàng ta rơm rớm nước mắt, lại cố không cho chảy ra, nói tiếp: "Cho dù đối mặt với bệnh dịch hoành hành vẫn kiên trì cứu người. Cuối cùng ông ấy, không chết vì dịch bệnh, mà vì quá sức."

Bản Vương cũng bùi ngùi.

Lương y như từ mẫu[1], nhân từ, y đức.

Người như thế, đời này không gặp, quả là đáng tiếc.

1. Nguyên gốc là cụm "Hạnh lâm xuân noãn", ý chỉ những người hành nghề ycó y thuật cao minh, y đức cao thượng. Mình nghĩ chả mấy ai đọc chú thích đâu nên phang luôn câu dễ hiểu vào cho lành. Ai cảm thấy không thích có thể tự sửa:))

Chuyện rằng: Đổng Phụng là nhà y học trứ danh đời Tam Quốc và cuối thời Đông Hán. Ông xem mạch không lấy tiền, chỉ yêu cầu bệnh nhân khỏi bệnh trồng cây hạnh xung quanh nhà ông, bệnh nặng trồng năm cây, bệnh nhẹ trồng một cây. Làm như thế, sau mấy năm, xung quanh nhà ông có đến trên mười muôn cây hạnh, thành ra một rừng hạnh xuân. Ông lấy quả hạnh đổi lấy lương thực cứu giúp người nghèo, rất được nhân dân mến chuộng.

Mỗi độ xuân về, hoa hạnh nở rộ, xuân sắc đầy vườn, người ta lại nhớ đến Đổng Phụng, nên xưng tụng ông là 'Hạnh Lâm Xuân Noãn' (Xuân ấm rừng hạnh), 'Dự Mãn Hạnh Lâm' (Tiếng tăm dầy rừng hạnh)

6. Quyển 1 - Chương 5

Đêm hôm đó, sau khi Yến Cửu toát mồ hôi đầm đìa thì trông đã khá hơn hẳn, Bản Vương cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc nguyên vậy nằm xuống bên cạnh nó.

Vừa mới lim dim được một chốc đã bị Yên Cửu đạp cho phát. Chả biết thuốc của Tô Dung quá mạnh hay sức thằng nhóc này khỏe sẵn, mà thượng cẳng chân một cái làm Bản Vương ngã chổng vó ra sàn.

Trong khi nó thì chả hề hay biết, cuộn chăn tròn lại lăn trên giường, chỉ thòi mỗi hai cánh tay trắng nõn nhỏ ti và cặp chân mảnh khảng, chả khác gì con nhím.

Trông mới đáng yêu làm sao.

Bản Vương lắc đầu, đang định lên giường thì thấy nó đột nhiên ngồi bật dậy, hung ác nhìn ta.

Mắt phượng khẽ nheo lại, khóe môi xếch lên, cùng với khuôn mặt tinh xảo vẽ lên vẻ mặt âm hiểm và tàn bạo.

Nếu Bản Vương không nhìn nhầm, thì hình như nó lẩm bẩm: "Các người, đều phải chết…"

Cứ như có một con ác quỷ đang nhập vào nó.

Làm một kẻ không xúc giác như ta cũng bất giác ớn lạnh.

Rồi gần như chớp mắt, nó choàng tỉnh. Hàng mày đang cau có dần giãn ra, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng dần tan biến. Nhìn thấy ta đứng bên giường, nó nhoẻn cười, như trời hửng sáng sau cơn mưa, dịu nhẹ như gió thoảng tháng ba.

Nó như thều thào hỏi, "Hoàng Thúc, ngươi ở đây à…"

Bản Vương ngây dại, vốn định đáp nó rằng "Thần có đây", nhưng lúc này không cần dùng lễ quân thần chi cả, thế là ngồi vào giường, vỗ về bờ vai nó, "Ta ngay bên cạnh đây, nghỉ ngơi đi nào."

Nó gật đầu, ỷ vào người ta nằm xuống, thì thào: "Ta mới gặp ác mộng, ta mơ thấy ngươi biến mất, là chúng giết ngươi."

Chúng? Bản Vương nhíu mày, muốn hỏi chúng là ai, nhưng thấy nó đã nhắm mắt cũng đành nuốt xuống.

Lần này nó ngủ một mạch đến sáng hôm sau.

*

Sắc trời chưa tỏ, Yến Cửu đã uể oải ngồi dậy, "Trẫm phải hồi cung."

Ta định khuyên nó ở lại nghỉ ngơi thêm thì đã thấy nói mỉm cười, "Không về có khi đám quan già đó lại mang quân đến vây kín Tương Vương phủ bảo ngươi nhốt Hoàng Thượng, ý đồ bức Vua thoái vị đấy."

Bản Vương:…

May mà ngươi còn biết hoàn cảnh trớ trêu của ta.

Mặc quần áo chỉnh chu rồi, Bản Vương lấy thêm áo khoác bọc kín nó lại, rồi đội mũ lên đầu nó.

Yến Cửu vuốt vuốt lông chồn trên mũ, lưỡng lự như muốn nói rồi thôi. Cuối cùng vẫn không nói gì cả, chỉ phất tay áo, "Vậy Trẫm đi đây." – nói rồi bước ra cửa.

Bản Vương trông theo dáng vẻ nghiêng nghiêng ngả ngả, chân nam đá chân chiêu của nó mà không tài nào yên tâm nổi, đành chạy theo, "Thôi, ta nghỉ ngơi đủ rồi, hôm nay theo Hoàng Thượng vào Triều."

Nó ngây người ra, rồi nhoẻn cười, "Thế à, tốt quá."

Và thế, sau kì nghỉ im hơi lặng tiếng hơn tháng liền, đại gian Vương ta đây đã trở lại.

Trên điện, Bản Vương quần nhau một trận máu lửa với cả đám văn võ bá quan, đấu trí, đấu gan, rồi cả đấu khẩu, vất vả lắm mới chống đỡ được đến khi bãi Triều.

Sau buổi chầu sớm, Bản Vương ở lại cung ăn sáng cùng với Yến Cửu, sau đó lấy thuốc đút cho nó uống từng tí một.

Thằng gấu con trưng cái vẻ Đế Vương, thâm thù đại hận uống thuốc, sau đó nhanh nhảu nhét miếng mứt quả vào mồm, chẹp chẹp mấy cái bảo: "Đắng quá."

"Thuốc đắng dã tật mới mau khỏi bệnh." – Bản Vương cười, lấy khăn lau mép cho nó, đặt bát thuốc sang một bên, đứng dậy nói: "Không có việc gì nữa, Thần xin cáo lui."

"Ừm…" – nó gật đầu, kéo chăn nằm xuống, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời, trông yên tĩnh và rất dịu ngoan.

So với vẻ loi cha loi choi, nghịch ngợm lúc nhỏ thì như hai người khác biệt.

Thấy mà thương.

Nhưng cái vẻ ngây ngô thơ dại đó chỉ gạt được đám văn võ bá quan thôi, còn với Bản Vương thì vô dụng.

Nghĩ xem, một đứa bé mới mười tuổi đã mưu mô toan tính diệt trừ các huynh trưởng của mình mà trên tay không vấy lấy một giọt máu, tâm tư của nó, không người thường nào có thể thấu nổi.

Hiện giờ nó ngồi trên ngôi vị Hoàng Đế đầy thử thách, mặt vẫn tỉnh như không, nhưng có khi trong thâm tâm đang cất chứa bao nhiêu mưu tính.

Ta đã nghĩ, dù không có ta, nó vẫn có thể tự mình gánh vác…

*

Bản Vương rời cung, nhân lúc ngồi kiệu đi qua cửa tiệm của Tôn nhị nương liền mua hai miếng chân giò hầm tương mang đến Diêu phủ.

Lúc ấy Diêu Thư Vân đã đổi một bộ cánh trăng xanh, bên trên có thêu mấy cành trúc, ngoài phủ thêm lớp áo choàng xám, đang thơ thẩn ngồi giữa hoa viên đánh đàn.

Cây đàn kia được làm từ gỗ ngô đồng tốt nhất, truyền thuyết kể rằng, Phục Hy đã tự tay đốn củi làm thành từ thời thượng cổ sơ khai. Sau đó lạc vào thế gian, nhiều lần cải tạo, từ năm dây thành bảy dây, từ tay Thiên tử đến tay dân thường, từ những tâm sự quanh co khúc chiết đến tìm kiếm tri âm tri kỷ, tóm cái lại là qua rất nhiều triều đại.

Giữa lúc đó đã xảy ra rất nhiều giai thoại mà ai cũng khoái nghe, nhưng thật giả thế nào thì không ai biết.

Mỗi lúc gã này thả hồn vào nhạc nhẽo là mặt mày khoái chí, dáng dấp phiêu diêu, trông ra dáng mỹ nam tử lắm. Thế nhưng mà để hắn hếch hàm, há mỏ, thì đúng là chả còn gì để mất.

Như lúc này đây, khi hắn vừa liếc mắt nhìn thấy ta thì toét mỏ, mắt xếch lên, kết hợp với khuôn mặt cười như loài hồ ly, trông đến gian xảo và thô bỉ. Chỉ thấy hắn xoa xoa tay hỏi: "Vương gia, ngài có gì ngon cho hạ quan đấy?"

Bản Vương ném chân giò cho hắn, ngồi vào chiếc ghế đá kế bên, gảy tưng tưng mấy tiếng đàn mà nói với hắn: "Thư Vân, ngươi có tin tuy Bản Vương không nghe thấy, nhưng nhìn không sót một động tác nào, có thể đánh lại khúc nhạc người vừa đàn không?"

Đương nhiên hắn không tin, lắc đầu bảo: "Ta biết ngài có trí nhớ siêu phàm, có thể nhớ hết tất cả động tác của ta, nhưng gảy đàn khác với chép thư, muốn gảy được đàn phải chăm chỉ khổ luyện, nếu không, đánh ra tiếng đàn chả khác nào tiếng đàn ma."

"Thế ư? Vậy là ngươi không tin rồi." – Bản Vương xua tay ý bảo hắn xích sang bên gặm chân giò đi, sau đó ngồi vào trước cây đàn, gảy mấy cái, "Từ xưa, ngọc cầm đã là loại đàn không gặp tri âm không thể gảy ra tiếng. Tiếc là Bản Vương không nghe thấy tiếng đàn của ngươi, không kết tri âm được, nhưng ta lại có thể đàn cho ngươi nghe."

Hắn cười, cầm chân giò lên cạp một miếng, miệng nhoe nhoét dầu, chuẩn bị sẵn tư thế xem trò cười.

Bản Vương đã dám nói tự khắc không để mất mặt, nói là làm, tay trái đè dây, tay phải lướt đàn, chuyên tâm gảy. Vì không nghe thấy, cũng chẳng biết có uyển chuyển êm tai hay không, chỉ nhìn vẻ mặt của Diêu Thư Vân, áng chừng cũng không quá ghê tởm.

Một khúc đàn vừa dứt, Bản Vương đứng lên, phủi vạt áo, nói: "Bêu xấu rồi."

Hắn thì ngơ ngác không khép được hàm, phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn thốt lên: "Trời ơi — không thể nào."

"Sao lại không thể?" – Bản Vương hỏi lại hắn.

Hắn khó nhọc nuốt nước miếng, "Ngươi chỉ đàn vớ đàn vẩn đã hơn cả ta khổ cực rèn luyện trong hai mươi năm. Nếu là người khác, ta chỉ coi đó là kỳ tài, nhưng ngươi —"

"Nhưng Bản Vương là một kẻ điếc." – ta bật cười, "Không bắt được cảm xúc sao đàn chảy trôi."

Nhưng Bản Vương lại có thể đàn được…

Thời gian trôi đi quá lâu, lâu đến không nhớ là bao nhiêu năm nữa.

Đó là khi Bản Vương không chỉ nghe thấy, mà còn ngửi thấy, nếm thấy. Không chỉ nghe được tiếng chim hót, mà ngửi được cả trăm ngàn mùi hương.

Những thứ đó đều đã qua rồi…

Diêu Thư Vân thấy ta nói thật mâu thuẫn, thế là khó hiểu hỏi: "Vương gia này, có khi nào ngài giả điếc không đấy?"

"Giả à? Sao mà giả được, sẽ bị phát hiện ra ngay." – Bản Vương cũng không muốn giải thích quá nhiều, đậy đàn lại cho hắn rồi bảo: "Đi, ra ngoài tản bộ với Bản Vương. Hoàng Thượng đã trằn trọc mất ngủ mấy ngày liền, thuốc vào không đỡ, ta muốn mua ít hương liệu về xông xem có khá hơn không."

Diêu Thư Vân giấu nỗi nghi ngờ xuống, nói: "Vậy thì ta biết một chỗ tên là 'Nhất Mộng Nam Kha'. Chủ quán tên Phong Mộ Ngôn, là người chế hương nổi danh thiên hạ. Nghe nói hắn ta chế ra một loại hương tên là 'Mộng tiêu tương', ngửi vào là có thể gặp được người mình muốn thấy nhất, thực hiện được ý nguyện mình muốn làm nhất. Quá nửa số kẻ khốn khổ vì tình đều đến xin mua, lúc đầu chỉ nói là muốn giải ưu tư, nhưng một thời gian dài thì không thể rời khỏi nó, chỉ muốn ngửi mãi để vĩnh viễn sống trong mộng ảo. Tay Phong Mộ Ngôn này một tay kê thuốc lành, một tay chế độc dược. Muốn mua hương thì tìm hắn là chuẩn nhất."

Trong Kinh thành có người đặc biệt như thế mà Bản Vương lại không hề hay biết.

Nhất Mộng Nam Kha… mộng tiêu tương à…

Ha, tên thú vị thật.

*

Bản Vương vòng vo đi theo Diêu Thư Vân, cuối cùng dừng chân trong một con hẻm.

Nơi này lọt thỏm khuất bóng, con hẻm thì chật hẹp, ánh mặt trời khó lòng chiếu tới, làm người ta có cảm giác không thấy bầu trời.

Chật chội, âm u, và bầu không khí thì nặng nề.

Bản Vương không hiểu sao có kẻ lại chọn nơi thế này để buôn bán.

Cạnh cửa có treo một miếng gỗ mục nát, không biết làm bằng chất liệu gì, bên trên viết bốn chữ 'Nhất Mộng Nam Kha', may là bút pháp còn tạm chấp nhận.

Đẩy cánh cửa gỗ khép hờ, Bản Vương rảo bước vào trong quán, cứ nghĩ sẽ thấy một cửa hàng bình thường với một chủ hiệu bình thường đứng chờ sẵn, và đống hàng hóa thì xếp chồng chéo lên nhau cao quá đầu.

Nhưng bất ngờ thay, tất cả cảnh tượng trước mắt đã vượt ngoài dự đoán của Bản Vương.

Chỉ thấy cảnh vật bên trong khá vừa mắt, tùng xanh bách lục, hương mai khẽ đưa.

Chính sảnh, sau lớp cửa son là một chiếc bàn gỗ lim cho người nghỉ tạm. Khách tới quán không nhiều, nhưng đã vào thì đều là những kẻ lăng la tơ lụa, y phục mĩ miều, nhìn qua đã biết không phải bách tính bình thường.

Nếu không vì biết trước đây là nơi bán hương liệu, có khi Bản Vương còn tưởng là phường thanh lâu.

Vào đến bên trong, Diêu Thư Vân xòe quạt phẩy phẩy, bảo tiểu nhị: "Gọi ông chủ các ngươi ra đây."

Tiểu nhị niềm nở ra đón khách, "Diêu đại nhân, ngài tới không đúng lúc, ông chủ đang điều chế hương mới trong phòng. Sợ là không thể ra gặp ngài rồi."

"Xí, tiểu tử đó lúc nào mà chả ba lăng nhăng, nghiêm túc bao giờ. Chế hương liệu á, theo ta thì quá nửa là đang hú hí trêu hoa ghẹo nguyệt, phô bày lẳng lơ đây mà." – nói rồi Diêu Thư Vân lôi Bản Vương vòng qua tấm bình phong vào buồng trong.

Vào tới trong buồng thì thấy một nam tử đang xoắn xuýt xoay quanh mấy cô nàng, ngửi mùi hương người này, hôn hít dung mạo người kia, rất chi là thành thạo, nhưng biểu cảm thì chỉ đến điểm rồi dừng.

Rõ là trái ôm phải ấp, bản thân đứng giữ vạn bụi hoa, lại khiến người ta có cảm giác chẳng dính lấy một chút dâm tà.

Đoán chừng đây chính là ông chủ của 'Nhất Mộng Nam Kha', Phong Mộ Ngôn.

Mà cái tay Phong Mộ Ngôn này, tuy vẫn giữ khuôn phép của người làm ăn nhưng trông lại đầy phóng đãng. Vạt áo mở toang, cảnh xuân lồ lộ. Tấm áo dài đỏ tươi được bọc trong một lớp áo cộc lông cáo đỏ màu sắc tươi mát, cùng với suối tóc đen nhánh rủ xuống trông tao nhã vô ngần.

Phong thái này lại rất hợp với Bách Lý Trần.

Chẳng qua, Bách Lý Trần buôn bán da thịt, nhưng lúc nào cũng thanh tân thoát tục, còn Phong Mộ Ngôn làm ăn đứng đắn, lại đầy vẻ lẳng lơ mị hoặc.

Bản Vương nhìn hắn, khẽ cười.

Lần này, trừ hương liệu muốn mua, còn có cả thứ khác lọt vào mắt Bản Vương.

7. Quyển 1 - Chương 6

Phong Mộ Ngôn thấy khách đến cũng chả thèm ra tiếp.

Chỉ thấy hắn thoa hương liệu nên mu bàn tay của một cô nàng, mặt dày nịnh đầm: "Tỷ tỷ, mùi thơm thanh nhã này hợp với khí chất thanh tao cao quý của tỷ nhất đấy."

Một tiếng "Tỷ tỷ" này gọi đến là ngọt, không biết ê mặt là gì.

Cũng phải thôi, cùng hội cùng thuyền với Diêu Thư Vân thì có mặt mũi cũng chỉ để trang trí.

Phong Mộ Ngôn lấy lòng xong cô thứ nhất thì xoay sang chiều ý cô thứ hai, miệng lưỡi không xương cứ trăm đường lắt léo, lừa hết cô này đến cô kia.

Trong lúc đẩy đưa, cả mở ngân phiếu đã nhét hết vào lòng hắn.

Ỷ có cái vỏ ngoài đẹp đẽ, chả biết bán hương hay bán sắc đây.

Tóm lại, sau khi thỏa mãn hết cả "Ân khách" rồi, Phong Mộ Ngôn mới quay ra nhìn ta và Diêu Thư Vân như thể ban ơn mà hỏi: "Sao, Diêu đại nhân tìm tại hạ có việc gì?"

Diêu Thư Vân cười khẩy, "Không có việc thì tìm ngươi làm gì, chả lẽ đến xem cái vẻ lẳng lơ của ngươi chắc?" – rồi hắn giới thiệu Bản Vương cho Phong Mộ Ngôn: "Vị bên cạnh đây chính là Tương Vương điện hạ."

"Ối chà?" – Phong Mộ Ngôn nhìn ta đầy mờ ám, "Tình nhân của Diêu đại nhân à, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Bản Vương nhíu mày, "Tình nhân?"

"Không phải ư?" – Phong Mộ Ngôn kéo vạt áo che lại da thịt lõa lồ trước ngực, lười biếng bảo: "Gần đây trong thành ai chẳng kháo nhau chuyện hai vị tình nồng ý mật, gắn bó keo sơn như thế nào. Mấy cô nàng ở Nguyệt Hoa Lâu còn kể từng tận mắt chứng kiến Vương gia không tiếc vung tiền để đổi lấy nụ cười khuynh thành của Diêu đại nhân mà."

Nụ cười khuynh thành…

Bản Vương liếc nhìn Diêu Thư Vân đang cười hở mười cái răng, mắt híp tịt chẳng thấy mặt trời, trông rất chi là ngứa đòn, phải kiềm chế lắm mới không giết hắn.

Không ngờ vở diễn mới hai hôm trước trước cửa Nguyệt Hoa Lâu đã lan truyền khắp ngõ ngách Kinh thành.

Chuyện tốt không ra tới cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn xa.

Chính là đây!

Đằng nào cũng mất mặt rồi đâm ra lười giải thích, sau khi Bản Vương tỏ ý đồ đến đây với Phong Mộ Ngôn, hắn lấy hương liệu cho Bản Vương và dặn dò: "Khi nào dùng thì cho vào lư hương. Trong này có mộc hương, trầm hương quý hiếm, với hương phấn bí truyền của tại hạ, đã dùng là đảm bảo không mất ngủ với mộng mị nữa."

Bản Vương cất hương liệu, đưa cho hắn một thỏi bạc, hắn ta áng chừng một lúc rồi nói: "Có nhiêu đây thôi á? Từng này còn chưa đủ hồi vốn."

Bản Vương giật mình, "Thế bao nhiêu?"

Hắn ta giơ tay, "Giá niêm yết công khai, 1 lạng 10 lượng, Vương gia mua tròn hai cân, phải là hai trăm lượng, không cho nợ."

Bản Vương suýt thì ói máu, hai trăm lượng? Sao không đi cướp cho rồi?!

Tuy Vương gia thì giàu thật, nhưng bạc cũng không từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất mọc lên, bổng lộc mỗi tháng của Bản Vương cũng chỉ đến hai trăm lượng là cùng.

Thế mà nhà ngươi còn cố tình lên giá, chặt chém cắt cổ như thế cũng quá là —

Thấy ta giật mình, Phong Mộ Ngôn nhướn mày hỏi: "Sao? Vương gia chê đắt phỏng? Nói thật cho ngài biết nhé, đã là người đến chỗ ta thì không ngại vung tiền. Nếu không phải đã hết cách thì ai lại tìm đến đây, mà đã tìm đến thì ai lại xót tiền. Nếu Vương gia tiếc của thì có thể tìm chỗ khác. Hương liệu ngoài kia chỉ mấy văn tiền một cân thôi."

Hắn nói cứ như thể Bản Vương vừa nghèo vừa ki bo lắm.

Thôi, đằng nào cũng đến rồi, Bản Vương xót ruột một lần, trả tiền thanh toán.

Cầm hương liệu trở ra ngoài sảnh, chỉ thấy có mấy gã lờ đà lờ đờ nằm cuộn tròn trong góc phòng, mồm thì lẩm bẩm gì đó. Nét mặt có vui có buồn, có sảng khoái có đau khổ, trông rất quái dị.

Bản Vương kinh ngạc, ngoái lại liếc nhìn Phong Mộ Ngôn cũng cùng đi ra, hỏi: "Mấy người kìa —"

Phong Mộ Ngôn cười khẽ, "Hít 'Mộng Tiêu Tương' vào, đang hưởng thụ lắm. Vương gia có muốn thử không? Lần đầu tiên ta miễn phí cho."

Bản Vương hoảng hốt.

Thứ hương 'Mộng Tiêu Tương' này có thể khiến người ta mất hết tỉnh táo, thần trí mộng mị, quá là tà ma.

Rốt cuộc có khúc mắc gì không giải quyết nổi mà phải cần đến độc dược để giải sầu.

Bản Vương không hiểu.

Chỉ có điều trên mặt mỗi người, Bản Vương lại bắt gặp những nét mặt khác nhau.

Diêu Thư Vân từng nói: "Kiếp đời đắng khổ, ai cũng có dục vọng ham muốn, ai cũng có ý niệm chấp nhất. Vương gia trông thì như chẳng hề có ham muốn, vô dục vô cầu, chẳng qua là ngươi ra vẻ phóng khoáng. Người sống ở đời, chung quy cũng có thứ không thể nắm lấy, rồi không thể buông xuôi."

Ngẫm vậy, Bản Vương lại đảo mắt nhìn họ một lần nữa, nhìn nụ cười thỏa mãn của họ, như cuồng lại như si.

Đời này của Bản Vương cũng có một người, một phần tình, mà ta muốn buông không được, nắm cũng chẳng xong.

Trước khi đi, Bản Vương ngoái lại nhìn Phong Mộ Ngôn rồi nói: "Ta sẽ còn đến nữa."

"Ồ?" – hắn nhếch mép cười, "Không biết lần tới Vương gia đến, là muốn mua hương liệu dưỡng tâm an thần hay cầu một ảo mộng say sưa."

Bản Vương khép ống tay áo, đáp hắn rằng: "Cầu mộng, hỏi lòng."

Đi ra được một khoảng, Diêu Thư Vân dựa sát vào hỏi ta: "Vương gia, ngài muốn thử 'Mộng Tiêu Tương' kia thật đấy à?"

Bản Vương cười, "Có câu ngày nhớ đêm mơ, Bản Vương muốn biết, nếu chẳng có tương tư lại sẽ mơ thấy thứ gì."

"Không tương tư gì ư?" – Diêu Thư Vân nheo mắt, "Vương gia, đôi khi hạ quan thấy ngài quen làm bộ làm tịch thật ý."

"Thế à?" – Bản Vương không thèm truy cứu cái sự vô lễ của hắn, chỉ lấy miếng ngọc bội đã khắc xong từ trong áo đưa sang, "Này, trả lễ."

Hắn trân trọng nhận lấy, ngắm nhìn tỉ mẩn, đầu ngón tay vuốt lên mỗi họa tiết hoa văn, lần qua từng nét khắc, nhoẻn cười, "Vương gia có lòng, còn nhớ ta thích xương bồ nhe."

Việc con con đó Bản Vương vẫn nhớ được.

Vậy mà trông hắn thật nâng niu, vuốt ve miếng ngọc bội mãi mới nói rằng: "Vương gia viết chữ đẹp, điêu khắc cũng thật giỏi, đã là ngài tự tay khắc tặng cho, hạ quan coi nó như vật đính ước nhé." – nói rồi lại bắn cho ta nụ cười đầy ám muội.

*

Chập tối, Bản Vương trở về phủ.

Thấy Tô Dung đang ngồi trong sân giặt giũ một chậu quần áo to, đôi bàn tay nhỏ nhắn nứt nẻ vì lạnh giờ ngâm nước làm các vết nứt càng thêm trắng bệch.

Nàng thấy Bản Vương, định đứng dậy chào, lại bị ta xua tay miễn lễ.

Bản Vương lại gần hỏi: "Ai giao cho ngươi mấy việc nặng nhọc này? Bản Vương nhớ là đã dặn cả phủ không để ngươi ra ngoài nhiễm lạnh rồi cơ mà."

Nàng lắc đầu, "Nô tì không sao, giặt ít quần áo thôi, thoải mái hơn bổ cúi nhóm bếp nhiều rồi."

Bản Vương sai người cầm thuốc trị nứt da đến, ngồi xổm xuống, cầm tay Tô Dung, bôi thuốc cho nàng.

Tô Dung giật mình co rúm cả người lại, "Nô tì không dám."

"Đừng nhúc nhích." – Bản Vương nạt nộ, tiếp tục bôi thuốc cho nàng, nhân tiện nói: "May mà lần trước có ngươi xem bệnh cho Hoàng Đế."

Cả người nàng cứng nhắc, "Vương gia khách khí quá, đây là bổn phận của nô tì. Nếu không còn việc gì thì nô tì xin lui xuống." – nói rồi rút tay bỏ chạy.

Bản Vương sửng sốt. Phụ nữ khắp thiên hạ bon chen dẫm đạp lên nhau, đánh nhau sứt đầu mẻ trán chỉ để được kề cận Bản Vương ta, ấy vậy mà nàng ta chạy đến là lẹ.

Nếu đổi thành nha hoàn khác thì —

Bản Vương đánh mắt sang cô nàng Thu Hà đang quét lá, hắng giọng một cái, còn chưa kịp gọi đã thấy nàng ta đá lông nheo, bấn tim tới tấp, hổn hà hổn hển mà gọi ta: "Chủ nhân ~"

"Biến!" – Bản Vương quát.

Rồi đứng dậy chạy theo Tô Dung hô với theo: "Tóm lại lần này Bản Vương nợ ngươi một lần, sau này có gì cần cứ nói. Kể cả vào thái y viện Bản Vương cũng có thể giúp ngươi."

Nàng dừng chân, ngoái lại cười, những vết nứt nẻ trên mặt dường như nhòa đi, trông sinh động hẳn ra, nói với ta rằng: "Món nợ này cứ ghi lại đó, sau này nếu cần nô tì sẽ không khách sáo đâu. Chỉ hy vọng lúc đó Vương gia đừng có quỵt nợ."

Bản Vương cười, "Đương nhiên rồi."

"Vậy nô tì xin cáo lui." – nói rồi bình thản rời đi, làn váy phe phất.

Bản Vương thôi cười, vẫy tay, gọi ảnh vệ ngồi xổm trên nóc nhà — Bạch Sam, Bạch Hoa xuống.

Chung quy Tô Dung vẫn là người lạ, càng thông minh lại càng đáng ngờ.

Cái mạng của Bản Vương được bao kẻ ngày nhớ đêm mong, trước kia còn gặp đủ các thể loại giết sáng ám tối, bản thân mà không cẩn trọng có khi đã ngoẻo từ đời nào.

Sau khi dặn dò hai người phải canh chừng Tô Dung cẩn thận, Bản Vương quay ra hỏi Bạch Hoa: "Ngươi đang làm gì thế?"

"À." – hắn nhét bịch hạt dưa vào trong áo, "Ban ngày thuộc hạ ra ngoài tản bộ được cháu gái đằng ngoại của Lưu thẩm nhà lão Vương ở phố Đông đưa cho."

Bản Vương chưa có luận ra mối quan hệ lằng nhằng này thì đã thấy hắn tiếp tục: "Cô gái kia được lắm á, người xinh xắn, lại thoải mái dí dỏm, biết gảy tì bà nữa, nhưng thuộc hạ vẫn thấy gu thẩm mĩ của nàng ta không được tốt lắm, rõ là mặc váy màu vàng trông sẽ xinh hơn mà cả ngày cứ thích diện bộ màu hồng…"

Hắn còn líu lo chưa ngưng nghỉ, Bản Vương đã nhíu hết cả lông mày.

Thật sự ra thì tính cách của Bạch Hoa không hợp làm ảnh vệ, với thể chất nói không để mồm nên da non của hắn thì hợp với nghề kể truyện hay bà mối hơn. Chính bản thân hắn cũng hay chơi trò mất tích, cả ngày lăn lê đầu đường cuối ngõ, vừa ngồi lê đôi mách với người ta vừa thu thập thông tin.

Hắn ta, coi như là mật thám Bản Vương nhét vào dân gian đi.

Còn cái gã mặt đơ, im lặng sau lưng hắn tên là Bạch Sam, gã còn chả bằng Bạch Hoa. Vì sao, vì hắn ta là người không hề có lấy bất cứ một hứng thú nào, bao gồm cả sự an toàn của chủ nhân hắn là ta đây.

Chỉ cần Bản vương chưa tắt thở thì hắn ta còn tiếp tục thờ ơ, ngồi nhìn không để ý.

Lúc nhàn thì hắn thích ngắm trời, ban ngày nhìn mây, đêm tới đếm sao. Lúc nào cũng ba ngơ như lạc vào cõi thần tiên, chả biết đang nghĩ gì.

Tóm lại, hai kẻ này tháng nào cũng ăn lương đều đặn, mà làm việc thì quá ít.

Vô tích sự mà công việc béo bở như thế chỉ e cả Yến Quốc cũng khó tìm.

Lúc này Bạch Hoa vẫn đang lải nhải bên tai ta, "Nghe người ta bảo nghiêm mực ở cửa hiệu Hương Mực không tốt bằng ở cửa hiệu Thanh Vận, nghiêm mực ở Thanh Vận tốt hơn, đá mực trơn bóng, mài nhẫn như không, nước mực nhanh khô, rửa sạch cũng dễ..."

Hai bên mày của Bản Vương sắp xoắn vào nhau.

Hắn nói nhiều như vậy mà Bản Vương chưa giết hắn, có khi vì Bản Vương có một trái tim nhân ái cũng nên.

Đuổi kẻ ba hoa và gã mặt đơ đi rồi, Bản Vương về phòng, cầm ấm trà, rót chén trà lạnh lót dạ.

Mấy hôm nữa là tới ngày sinh của Hoàng Thượng, không biết nên đưa quà gì đây?

Nhìn lướt qua đống hương liệu mới mua, Bản Vương lại thở dài thở ngắn.

Bổng lộc thằng cháu Bản Vương cho chẳng đáng bao nhiêu, làm cách nào để hồi vốn đây nhỉ.

8. Quyển 1 - Chương 7

Ba ngày sau, thọ yến Hoàng gia.

Bản Vương đưa quà lên xong thì trở về chỗ ngồi chén anh chén chú với Diêu Thư Vân.

Là một người không có vị giác, Bản Vương chả báu bở gì cái món rượu chè này, thành ra tửu lượng có hơi yếu. Bữa tiệc nào cũng thế, Bản Vương uống cái là say, sau đó không hiểu nghĩ sao lại chạy ra ngự hoa viên xả lũ.

Lúc này Bản Vương đang ngồi cạnh con sâu rượu Diêu Thư Vân, dù không hám rượu nhưng bị hắn dụ dỗ cũng làm mấy chén, đầu đã bắt đầu choáng váng, thế giới bắt đầu ngả nghiêng.

Nheo đôi mắt đã ngà ngà say, Bản Vương nhìn về phía các vũ công giữa điện, chỉ thấy giữa mùa đông mà các nàng vẫn để hở cả cặp chân dài, vòng eo ngoáy điên đảo, vàng bạc dát theo người cũng lắc theo điên cuồng.

Càng xem càng thấy chóng mặt.

Xuyên qua các vũ công là thấy Yến Cửu đang ngồi vị trí chủ tọa. Trông sắc mặt nó vẫn nhợt nhạt, vậy mà vẫn cứ cười tươi như hoa đón tiếp từng lượt từng lượt đại thần lên mời rượu.

Cả đám đều là tai to mặt lớn, không dễ gì từ chối, Yến Cửu chỉ liên tục mỉm cười tiếp từng chén từng chén một. Khuôn mặt vốn tái nhợt đã bắt đầu ửng hồng.

Có câu, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Câu này gần như đúng với tất cả mọi người. Dù có là Vua một nước, quan to chức trọng, hay tiểu thương buôn bán, tóm tại đều có những lúc không thể theo ý mình.

Bản Vương nhìn nó mà thầm nghĩ, làm Hoàng Đế mệt thế đấy, đã lo nước lo dân, lại còn phải đối phó với cả đám cáo già.

Rành rành một đứa bé hoạt bát, vui buồn đều hiện lên trên mặt, vậy mà nay đã trở thành một vị Vua bất động trước cả triều thần.

Chỉ thấy nó vừa đón một chén uống vào bỗng ho sặc sụa, mặt mày đỏ lừ, xua tay ý bảo không sao với tay đại thần lên chúc, uống một chén nước thông cổ rồi lại tiếp tục tiếp đón kẻ khác.

Bản Vương nghĩ nó mới ốm dậy, rượu vào lại làm bệnh nặng thêm, thế là bắt đầu lo lắng.

Thế rồi đột nhiên nó nhìn về phía Bản Vương qua đám vũ công, khẽ nhoẻn cười, dùng khẩu ngữ mấp máy: "Đừng lo, ta không sao."

Sao mà không lo, khuôn mặt mới hồng hào chẳng mấy chốc đã mỗi lúc một tái nhợt, đáy mắt đuôi mày cũng nhuộm men say. Trông đã biết là hết uống nổi.

Bản Vương cầm chén rượu đi tới chỗ Yến Cửu, cười khan mấy tiếng rồi chắn trước đám đại thần vẫn phăm phăm lên chúc tụng, "Các vị đại thần, Bản Vương bị các ngài bỏ rơi nhé, đã uống rượu thì sao có thể quên ta được chứ. Nào nào, cạn chén."

Đám cựu thần thấy ta đã khó chịu, nhưng ngại có Yến Cửu ở đây cũng đành giả lả chúc nhau mấy chén.

Mà ta anh hùng lấy thân mình lên giải cứu mỹ Hoàng Đế, lót dạ vài chén rượu xong thì không còn phân biệt đâu đông tây nam bắc.

Sau vài chén nữa, Bản Vương bất tỉnh nhân sự luôn.

Chuyện sau đó thế nào, Bản Vương không biết…

*

Nửa đêm, Bản Vương mơ màng ngủ, đang định trở mình thì nhận ra cả người không thể nhúc nhích. Mở mắt ra thì thấy Yến Cửu đang cuộn tròn trong lòng Bản Vương, cánh tay mảnh khảng vòng qua eo Bản Vương, ôm chặt như gấu.

Bản Vương hãy còn say, đầu óc vẫn mơ màng, chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào đã thấy Yến Cửu chui rúc vào lòng Bản Vương kêu "Lạnh"

Bản Vương ngây dại mất một lúc mới giật mình tỉnh lại.

Ôi, đây là Đông Noãn Các mà?

Tối qua Bản Vương có quá chén thật, nhưng sao lại nhảy lên long sàng thế này?!

Nhờ ngọn nến đã sắp tàn ngoài màn, Bản Vương nhìn thiếu niên đang nằm trong lòng mình. Chẳng biết có phải lại sốt không mà mặt mũi vẫn đỏ lựng.

Không chần chừ, Bản Vương nhảy xuống giường, mở lò sưởi to lên, sau đó lấy chăn bọc kín nó lại rồi hỏi: "Còn lạnh không?"

Nó theo hơi ấm nhích lại gần Bản Vương, "Ấm hơn rồi."

Đôi mắt cong veo, vẻ mặt thỏa mãn.

Bản Vương vừa nằm lên giường, cơn buồn ngủ đã ập đến, cũng chả thiết mình đang ở đâu, nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Ai ngờ mới gà gật được một lúc, thằng nhỏ trong lòng đã cục cựa đòi dậy.

Chỉ thấy Yến Cửu lim dim ngồi dậy, khuôn mặt vẫn ngơ ngác như lạc vào cõi thần tiên, lẩm bẩm: "Trẫm muốn đi giải."

Bản Vương còn ngái ngủ, không để ý, nhắm mắt ngủ tiếp.

Nó lại lay Bản Vương mấy cái, nhăn nhó gắt: "Trẫm muốn đi giải!"

"Ừ…" – Bản Vương mơ màng đáp lại rồi ngủ.

"Láo xược!" – lần này thì nó nổi giận đạp Bản Vương một nhát, quát tháo: "Nô tài chó chết, dậy hầu hạ Trẫm ngay."

Cực chẳng đã, Bản Vương đành phải dậy, mò mẫm lấy cái bô đưa cho nó, "Nhanh đi nào."

Yến Cửu vẫn cứ ngồi ngây ra như phỗng, thái độ như đang chờ người hầu hạ.

Bản Vương thoáng chần chừ, thầm nghĩ chả lẽ con gấu con lại muốn Bản Vương đích thân cởi quần cho nó, cầm chim xi nó đái à…

Sau đó Bản Vương lại tự thuyết phục mình. Thôi, trước kia hồi nó còn mặc yếm cũng thường đái dầm ra người ta mà, khi đó cũng có sao đâu, việc này không có gì đáng ghét cả, lớn cả rồi, giúp nhau tý thì có làm sao. Cái thứ kia, trên người ai chả mọc một cái.

Sờ một cái cũng không lỗ mà.

Nghĩ vậy, Bản Vương tụt quần nó, lôi Thái Tử gia tôn quý ra, cầm trong tay dỗ dành, "Hoàng Thượng, đi nhanh ra nhanh nào."

Yến Cửu chẹp chẹp mỏ mấy cái, tồ tồ xả ra, đi xong cũng lười mặc quần, cứ để vậy nằm xuống cho Thái Tử gia thỏa thích dạo chơi.

Cái bản mặt vô lại này, có vài phần tương tự thuở thơ bé.

Bản Vương kéo chăn đắp cho nó, lôi lại ôm vào lòng, cứ tưởng lần này ngủ yên rồi thì nhận ra tướng ngủ của Yến Cửu đến là xấu, xoay tới xoay lui, cọ trên sờ dưới trong lòng Bản Vương.

Bản Vương bị nó quấy nhiễu đến phát bực, vòng tay siết lại, trói chặt nó trong lòng.

Lần này thì yên thân hẳn, Bản Vương ngủ tít mít đến sáng hôm sau, vừa mở mắt đã thấy cả đám nô tài đứng ngoài góc giường, vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy đều kỳ quái, môi mấp máy như muốn nói rồi lại thôi, bấy giờ Bản Vương mới ý thức bản thân lại phạm thượng rồi.

Chưa nói gì tới tư thế mờ ám, Bản Vương còn chảy cả dãi lên mặt Hoàng Đế kia.

Nhân lúc Yến Cửu còn chưa dậy, Bản Vương nhanh tay lấy tay áo lau lau đi, sau đó khép vạt áo nó lại, tiện thể chỉnh lại chăn.

Đến khi xuống giường rồi Bản Vương mới nhận ra quần áo mình xộc xệch, ngực phanh ra, quần đi đâu chả biết, khố thì treo trên vai, đung đưa sắp rớt.

Bản Vương vội vã tóm lấy chiếc khố, cúi đầu nhìn mới phát hiện trên ngực có hai dấu răng, nét căng đét, nhìn cái đã biết ngay là tác phẩm của đứa nào. Ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt của cả đám nô tài lại thay đổi…

Bản Vương không đi đoán chúng nghĩ gì, ngồi trở lại bên giường, lắc lắc đầu hãy còn đau sau trận túy lúy, hỏi: "Sao Bản Vương lại ngủ trong tẩm cung của Hoàng Thượng?"

"Bẩm Vương gia." – một nàng cung nữ trả lời: "Đêm qua Hoàng Thượng cũng quá chén, ôm ngài đã mê mệt nhất quyết không chịu nhả ra, chúng nô tài kéo mãi không được. Đêm đến rét buốt, sợ Hoàng Thượng bị cảm lạnh nên đành khiêng cả hai về tẩm cung, nghĩ hầu hạ Hoàng Thượng rồi sẽ phái người đưa ngài trở về, ai biết ngài nằm cái là ngủ, gọi thế nào cũng không dậy, chúng nô tài cũng không còn cách nào khác, chỉ đành để hai người —"

Bản Vương cào cào mớ tóc rối bù. Khó trách, Bản Vương vừa điếc vừa vô cảm xúc, người bình thường muốn gọi Bản Vương dậy cũng không dễ gì.

Nếu chỉ đơn thuần là ngủ nhờ lại thôi thì không nói làm gì, đằng này, quần áo hai người nửa kín nửa hở, ôm ôm ấp ấp, chả biết đêm qua đã xảy ra những chuyện gì.

Day day trán, Bản Vương lệnh chúng đến ngự thiện phòng chuẩn bị hai bát canh giải rượu, một bát để mình uống, bát còn lại phần Yến Cửu.

Mặc quần áo xong, Bản Vương hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Bẩm Vương gia, giờ dần ba khắc (5h45)." – cung nữ đáp.

Bản Vương giật mình, buộc nhanh mái tóc, dặn chúng hầu hạ Hoàng Thượng rửa mặt mặc đồ, sau đó nhấc vạt áo rảo chân chạy về phía đại điện.

Sắp tới giờ lâm Triều, nhỡ mà để cái đám đại thần đó trông thấy ta đi ra từ chỗ của Hoàng Thượng, có khi lại rước lấy không ít lời mắng nhiếc rủa xả.

Danh tiếng đoạn tụ của Bản Vương đã chẳng hay ho gì, để đám cáo già đó biết đêm qua Bản Vương trèo lên long sàng thì nhất định sẽ cho là Bản Vương muốn lấy lòng hầu hạ, a dua nịnh bợ.

Còn không thì cũng cho rằng Bản Vương lạm quyền, ép bức Hoàng Đế.

Như thế đều không tốt.

Ta vội vã rảo được mấy bước lại đột nhiên dừng lại, quay trở về Đông Noãn Các, hỏi: "Có những ai biết chuyện Bản Vương ngủ lại đây?"

Cung nữ thái giám liếc mắt nhìn nhau, trả lời: "Bẩm Vương gia, chỉ có vài nô tài ở Đông Noãn Các là biết."

"Thật không?" – Bản Vương cười khẩy, xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, "Vậy các ngươi ngậm chặt miệng lại cho ta, nếu lộ ra một tiếng phong thanh nào để Bản Vương biết được, các người biết sẽ có kết cục gì rồi đấy?"

Cả đám người quỳ rạp xuống, run rẩy nói: "Chúng nô tài tuân thủ bổn phận, nhất định không hé răng nửa lời."

"Vậy là tốt nhất." – Bản Vương đe doạ chúng xong rồi mới nhấc gót chạy trở ra ngoài.

Trước khi đi, Bản Vương cảm thấy ánh mắt chúng nhìn ta lại bỏ thêm mấy phần khinh bỉ.

Như thể đang lên án Bản Vương ta là một kẻ ăn xong chùi mép, xách quần bỏ chạy.

Bản Vương:…

Ra tới đại điện, Bản Vương đợi một lúc vẫn không thấy Yến Cửu xuất hiện. Một lúc lâu sau đó, tay tổng quản thái giám mới đi lên, mỉm cười thông báo: "Các vị đại nhân, đêm qua Hoàng Thượng có hơi quá chén, chưa hồi lại sức, hôm nay miễn lên chầu. Nếu không có việc gì, mời các vị trở về."

Bản Vương kéo kéo tay áo xoay người chuẩn bị ra về, thì bỗng viên thái giám nọ đuổi theo, đưa ta một chiếc áo khoác lông chồn đen, truyền lại: "Hoàng Thượng có dặn, bên ngoài lạnh, Vương gia không có tấm áo ấm nào, đi ra nên mặc dày một chút, cẩn thận kẻo nhiễm lạnh."

Bản Vương: …

Các đại thần: …

Thế có khác nào giấu đầu hở đuôi đâu.

Đã thế Bản Vương khỏi che giấu luôn.

Nếu Hoàng Thượng cũng bị nghi lây là đoạn tụ, cũng đừng có trách Bản Vương đấy.

9. Quyển 1 - Chương 8

Xuất cung, Bản Vương ngồi kiệu đến "Nhất Mộng Nam Kha".

Lần trước đã nói còn quay lại, chẳng bằng tới luôn hôm nay.

Vừa vào cửa đã thấy Phong Mộ Ngôn dựa vào lan can, tay cầm chiếc tẩu thuốc hồng ngọc, vừa hút vừa nhìn khuôn viên tràn đầy hồng mai nở rộ, vẻ mặt bình thản, khác hẳn vẻ mị hoặc và khiêu khích ban đầu.

Dù đang mùa rét mướt, hắn vẫn để hở cả bờ ngực, lớp áo trong đỏ như lửa càng bật nên làn da tuyết trắng, lớp áo khoác gấm đen như mun, cùng suối tóc đen đổ xuống, trông thật gợi cảm và say mê.

Như loài yêu tinh giữa chốn hồng trần.

Hắn thấy Bản Vương, lười biếng đập đập ống khói thuốc, "Đến rồi à."

"Ừ." – Bản Vương tiến lên hỏi hắn: "Sao hôm nay không thấy có khách?"

"Quán không mở ngày mồng bảy hàng tháng, ai đã tới thì đều biết." – nói rồi tiện tay bẻ một nhánh hồng mai, "Ta cho tiểu nhị dâng trà, phiền Vương gia ngồi chờ trong chốc lát."

Rồi hắn cầm cành hoa, xoay người vào phòng trong.

Bản Vương đi theo, ngồi vào bàn uống ngay một chén trà xanh, rất lâu sau vẫn không thấy Phong Mộ Ngôn xuất hiện, bèn hỏi tiểu nhị: "Chủ quán nhà ngươi đang bận chuyện gì?"

Tiểu nhị lần khần không tiện nói, lén lút lại gần Bản Vương, chỉ vào đầu mình bảo: "Ông chủ của chúng ta, chỗ này không được bình thường."

"Ồ?" – Bản Vương nhìn hắn, "Nói nghe xem?"

Hắn dáo dác nhìn quanh, thì thào cho ta biết: "Mồng bảy tháng nào ông chủ cũng trốn trong phòng tâm sự với một xác chết cả ngày liền. Người đó chết gần hai năm rồi, thi thể được ông chủ dùng hương liệu và dược thảo làm đệm lót, không hư hỏng chút nào, có lần chẳng may ta nhìn thấy, hãi chết thôi."

"Có việc như thế ư?" – Bản Vương nghe xong thì đâm ra hứng thú, hỏi: "Ngươi có biết thi thể kia có quan hệ thế nào với ông chủ nhà ngươi không?"

Viên tiểu nhị tỏ ra khó nói, ấm ờ một lúc lâu mới trả lời: "Là người yêu."

"Người yêu?"

"Vâng, nhưng là đàn ông, ông chủ của chúng ta là đoạn tụ."

Bản Vương: …

Yến Quốc là một đất nước thông thoáng, dân tình cởi mở, tuy đoạn tụ không phải việc vẻ vang gì nhưng cũng không có gì là xấu. Còn có truyền thuyết kể lại rằng, khi vị Hoàng Đế dựng nước Yến Dung còn tại thế, cũng có tý ty này nọ với ông của ông của ông của ông của ta.

Đáng tiếc tổ tông nhà ta mất sớm, chứ không giang sơn Yến Quốc này chả biết do ai ngồi đâu.

Không phải tổ tông nhà ta quyền lớn chấn Chủ, muốn tự xưng Vương, mà nghe giang hồ đồn thổi, nguyên là Thái tổ Hoàng Đế muốn ổn định chính quyền xong sẽ nhường ngôi cho ông, bản thân lui xuống sau màn.

Chuyện cũ ngày đó thật thật giả giả, giả giả thật thật, cuối cùng bị vùi lấp trong sử sách nặng nề, trở thành văn kiện bí sử, không thể truy tra.

Đặt chén trà xuống bàn, Bản Vương hỏi tiếp: "Mồng bảy, là ngày sinh hay ngày giỗ của hắn?"

"Người đó mất vào mồng 7 tháng 11 năm kia, từ đó về sau cứ tới mồng bảy hàng tháng là ông chủ không buôn bán, đi trò chuyện với 'người' kia."

"Có chuyện đó à?" – Bản Vương đứng dậy, "Ta ra xem sao."

"Ôi chớ." – tiểu nhị hớt hải ngăn cản ta, "Ông chủ đã có lệnh không ai được phép bén mảng ra hậu viện, đặc biệt là căn phòng phía đông, ngài đừng làm tiểu nhân khó xử mà."

Bản Vương ném cho gã một thỏi bạc, nói rằng: "Không sao, nếu hắn hỏi thì có Bản Vương chịu trách nhiệm."

Tiểu nhị nhận bạc, ngờ vực hỏi ta: "Ngài, ngài là Vương gia thật ư?"

"Tương Vương, Nhạc Sơ." – ta đáp.

Gã sửng sốt, vừa định vái chào đã bị ta kéo lại, "Thôi, Bản Vương mặc thường phục, không muốn người ngoài chú ý, ngươi không cần lễ nghi."

"Dạ vâng." – hắn cung kính khom người, lùi dần sang một bên.

Bản Vương ra lối cửa hông, tiến vào hậu viện.

Hậu viện dành cho sinh hoạt nên cũng có hơi người hơn tiền viện chuyên cho tiếp khách. Cầu treo, nước chảy, đình bát giác.

Hoa hải đường phủ rợp bóng sân, không biết là giống gì mà vẫn đỏ rực, đẹp xinh giữa mùa đông tuyết giá.

Qua cây cầu đá, Bản Vương rẽ sang phía đông, vào phòng.

Bên ngoài "Nhất Mộng Nam Kha" không hề thu hút, bên trong lại như chốn bồng lai. Xem cách bày trí trong sân đều là dùng những loại gỗ, đá tốt nhất, cây cối hoa cỏ cũng là những giống quý hiếm lạ kì, trông ra lại hơi có phần nhang nhác Diêu phủ, có thể nói đều rất xa hoa phú quý.

Vừa thấy đã biết Phong Mộ Ngôn cũng là kẻ ưa hưởng thụ.

Tới cánh cửa sổ gỗ tùng khắc hoa văn rỗng, Bản Vương dừng lại, nhìn hai 'người' bên trong phòng.

Chỉ thấy Phong Mộ Ngôn đang ngồi trước giường ngọc, nắm tay một nam tử, cúi đầu chuyện trò gì đó. Trông hắn thật dịu dàng, gần như cẩn thận. So với vẻ ngạo mạn bất cần của ngày thường, lúc này trông hắn thật thâm tình và chuyên tâm.

Trong bàn tay dày rộng của hắn có giữ một bàn tay mảnh khảnh xanh xao, nhẹ nhàng vuốt ve, nâng như trân bảo.

Bản Vương nhìn sang 'người' nằm trên giường, đó là thanh niên thanh tú điển trai, như thấp thoảng có mùi bút sách, trên người mặc lớp áo trắng như tuyết, càng bật nên khí chất quân tử như ngọc.

Nếu Bản Vương nhớ không nhầm, thì người này tên là Tô Thanh Mặc, một tài tử rất có tiếng trong Kinh thành mấy năm trước. Bản Vương còn muốn kết giao với hắn, tiếc là chưa kịp thì cả nhà hắn đã bị người sát hại, không còn một ai sống sót.

Dưới thân Tô Thanh Mặc có trải đầy hoa khô và dược thảo, có lẽ là để chống ẩm phòng phân hủy. Thế nên trông hắn thật bình thản, trên mặt không có một điểm đen tối nào, hệt như đang ngủ.

Chi tiếc, chỉ tiếc…

Phong Mộ Ngôn cắm cành hồng mai mang tới vào trong lọ, cúi đầu hôn mu bàn tay Tô Thanh Mặc, khẽ khàng thủ thỉ: "Ta vẫn nhớ ngươi từng nói, ngươi thích nhất là hoa mai ngạo nghễ kiên cường, ta đã trồng đầy một sân, sắp tới sẽ đồng loạt nở, cùng với huyết hải đường, sân nhà sẽ rực rỡ một phương trời, ta vẫn nghĩ, nếu ngươi có thể dậy ngắm nhìn dù chỉ một lần thôi thì hay biết mấy…"

Nam tử trên giường vẫn nằm yên, mắt nhắm nghiền, thần tình y cũ.

"Ha ha." – Phong Mộ Ngôn đột nhiên bật cười, vươn tay vuốt gương mặt trơn láng, "Là ngươi không dám nhìn thôi, phải rồi, ngày đó, khi ta cầm đao giết cả phủ nhà ngươi cũng là cảnh tượng ấy, đâu đâu cũng là máu, mặt đất cũng hóa hồng, đỏ đến chói chang. Nhưng chính vì thế, ngươi càng phải vùng dậy giết ta báo thù cho cha mẹ chứ? Ngươi xem, ngươi vẫn hèn nhát như thế, ngay cả giết ta mà ngươi cũng không dám, vậy nên ta mới ghét đám thư sinh cổ hủ các người, có bản lĩnh ngươi đứng dậy giết ta đi."

Hắn cười, rồi lại không thể giả vờ nữa, mệt mỏi ngả xuống giường, gác trán lên bàn tay Tô Thanh Mặc, lẩm bẩm: "Hai năm, ta vẫn thường nghĩ, cứ khổ thế này thà vào ảo mộng quên sạch đi. Hút 'Mộng Tiêu Tương' vào, ta lại có thể gặp ngươi, gặp ngươi không toan tính, không thù hằn, tốt với ta, dịu dàng với ta, đào tim đào phổi vì ta như trước. Nhưng không được đâu, ta phải tỉnh táo từng giờ từng ngày một, để lúc nào cũng phải chịu dày vò, ta phải dùng tất cả đau đớn trong tương lai để hoàn trả lỗi lầm từng phạm phải…"

Trong phòng chan hòa ánh sáng, ánh nắng quý giá trong ngày đông xuyên qua ô cửa, đắp lên người chàng thanh niên đã chết, làm da thịt hắn trở nên trong suốt, như thể sẽ hóa thành ánh sáng, biến mất bất cứ lúc nào.

Phong Mộ Ngôn canh giữ bên hắn, không có ý định bỏ đi.

Bản Vương cũng không tiện quấy rầy hai người họ, không nhìn nữa, kéo tay áo, băng qua mảnh sân trải đầy hải đường, ra lại sảnh trước.

Sau khi ngồi xuống, Bản Vương không vội vàng, sông dài trôi chậm, năm tháng còn dài, Bản Vương có thời gian, có thể tĩnh tâm, từ từ đợi.

Huống hồ, là ta đến cầu Phong Mộ Ngôn, cũng nên kiên nhẫn chút.

Nước trà trên bàn nóng lại lạnh, lạnh rồi hâm nóng, Bản Vương đợi chừng hai canh giờ thì Phong Mộ Ngôn cũng xuất hiện, thấy ta còn ngồi chờ thì ngẩn ra, sau đó nhếch mép cười, lộ ra vẻ ngả ngớn, "Ôi, ta quên mất hôm nay có khách quý." – nói rồi ngồi xuống hỏi: "Vương gia là muốn — một liều Mộng Tiêu Tương à?"

Bản Vương đặt chén trà xuống, "Phải."

Hắn cười, "Thứ này quán ta không thiếu, Vương gia muốn dùng, ta sẽ cho người mang tới." – nói xong hắn lấy một chiếc hộp gỗ trên mặt quầy, đưa cho ta, "Tốt nhất Vương gia nên nghĩ kỹ, làm người luôn có lòng tham, cuộc sống không như ý, muốn được thỏa chí trong mơ. Nhưng một khi đã dính phải thứ hương này thì rất khó bỏ. Phong Mộ Ngôn ta ăn nên làm ra cũng từ chính thứ này."

Bản Vương nhận hộp gỗ, cảm ơn hắn đã có lời nhắc nhở, đáp lại: "Bản Vương không cần một ảo mộng trầm mê, chỉ muốn hỏi lòng, rốt cuộc đời này ta muốn điều gì."

"A?" – Phong Mộ Ngôn nheo mắt nhìn ta, miệng mấy máy, khẩu ngữ rằng: "Thứ cho tại hạ phỏng đoán, chẳng lẽ không phải muốn đăng cơ xưng Đế, ôm trọn thiên hạ hay sao?"

Bản Vương liếc xéo hắn, chỉ thấy hắn vội vã nghiêm chỉnh, sửa lời: "Thảo dân biết tội, nói linh tinh thôi, Vương gia đừng để bụng. Không phải là thiên hạ, vậy — hay là Vương gia muốn trở thành người bình thường, tai nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, có thể cảm nhận cảm giác?"

Bản Vương trầm tư nhìn hộp gỗ trong tay, đáp: "Những cái đó, đương nhiên Bản Vương muốn lấy lại rồi."

Hắn khó hiểu: "Lấy lại?"

"Ừ, lấy lại." – Bản Vương nhìn Phong Mộ Ngôn, "Ngươi có khứu giác nhạy bén nhất thế gian mới có thể chế ra hương thơm hấp dẫn nhất trần đời. Mà khứu giác Bản Vương đánh mất, ngay trên người ngươi."

Hắn sửng sốt: "Thứ cho thảo dân ngu dốt, không hiểu ý Vương gia."

"Ngươi không cần hiểu." – Bản Vương bước ra cửa, vừa đi vừa rằng: "Tóm lại, Bản Vương muốn khứu giác của ngươi. Đổi lại, Bản Vương có thể thực hiện một nguyện vọng cho ngươi, chỉ cần không phải tham ô trái pháp luật, thì có trái lẽ trời, Bản Vương cũng cố sức thỏa mãn ngươi."

Hắn như có chút buồn cười, vừa tiễn ta vừa nói: "Vương gia đang đùa phải không? Khứu giác này nào có dễ tặng vậy? Dù ta có muốn ngài cũng không lấy được mà."

"Đã là đồ của ta, tự ta có cách lấy lại, ngươi không phải lo. Nhưng khứu giác này là kế mưu sinh của ngươi, Bản Vương không cướp, nếu ngươi đồng ý, Bản Vương có thể thực hiện nguyện vọng gì."

Hắn nghi hoặc nhìn ta, "Vương gia đùa ta phải không?"

Bản Vương dừng lại, nhìn hắn, "Bản Vương không đùa trên việc quan trọng. Ngươi cứ cho ta biết, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời ngươi là gì?"

"Nguyện vọng lớn nhất ư..." – hắn khẽ hoảng hốt rồi chợt cười ngay, "Ta đây ngày nào cũng kiếm nghìn vàng, có thủ phủ một phương, có đàn bà tranh nhau nhung nhớ, có thể nói là hoàn hảo, có gì mà phải cầu?"

Bản Vương cười, đi một mạch ra cửa, nói với hắn: "Muốn xương khô nảy thịt, người chết hồi sinh, Bản Vương đều có thể làm được. Chẳng qua, một khi Bản Vương lấy lại khứu giác rồi thì ngươi sẽ không ngửi thấy bất cứ mùi gì nữa, đến khi đó, ngươi sẽ phải từ bỏ thân phận bậc thầy chế hương đệ nhất thiên hạ, trở lại làm một người bình thường. Ngươi, cứ suy nghĩ kĩ đi."

Đi được mấy bước Bản Vương ngoái lại, như đã biết trước mà bảo hắn: "Nếu đã nghĩ kĩ rồi, hãy đến Tương Vương phủ tìm ta."

Nếu đã không ai có thể kháng cự được niềm khoan khoái trong ảo tưởng 'Mộng Tiêu Tương', thì càng không có người nào cự tuyệt được sự viên mãn trong thực tế như điều kiện Bản Vương đã nói.

Người mà, như Phong Mộ Ngôn nói đấy, lòng tham không bao giờ là đủ.

10. Quyển 1 - Chương 9

Vào khuya, Bản Vương cởi áo tháo đai, nằm lên giường.

Sau khi hít 'Mộng Tiêu Tương', ý thức của Bản Vương dần rệu rã, thân thể cũng dần nhẹ nhàng lửng lơ, cảm giác như chẳng biết đêm nay là đêm nao.

Trong giấc mộng là một cõi mơ hồ, như lớp sương mờ quanh năm khói tỏa, chẳng thể thấy rõ bất cứ thứ gì.

Bản Vương mịt mờ đi về phía trước, nhận ra xung quang đều có đường, rồi lại như chẳng đường nào đi được. Kẻ đã phiêu bạt nhiều năm trên phàm trần như ta, đâu cũng như chốn quay về, rồi đâu cũng không phải.

Chẳng phải mơ rồi sẽ gặp được người mình khắc khoải nhất, thực hiện được ý nguyện mong muốn nhất hay sao?

Nhưng thế này là thế nào?

Người khác dùng 'Mộng Tiêu Tương' thì có đôi có cặp, nắm tay nhau đồng hành, còn Bản Vương hít 'Mộng Tiêu Tương' vào, lại vẫn cứ cô đơn chiếc bóng, một mình một đường thế này ư?

Cảnh vật chìm sâu trong sương khói, đừng nói người, cả quỷ cũng chả thấy bóng đâu!

Đã chẳng thể phân biệt bắc nam, thôi thì Bản Vương cứ chọn đại một hướng.

Tận sâu trong lớp mây mù, rốt cuộc Bản Vương cũng gặp gỡ hai người, một người đưa lưng về phía ta, đứng trên Tru Tiên đài, tay chân bị xích tiên trói chặt, trên không tới trời, dưới không chạm đất, trông thật thê lương mà bi tráng.

Hắn ta cúi đầu nhìn nam tử anh tuấn với bộ y phục đỏ tươi dưới đài, nói: "Lăng Quang à, giờ thì ngươi sẽ không phải gặp ta rồi."

Bản Vương ngạc nhiên không phải vì mình có thể nghe thấy, mà vì cảm giác như bóng dáng hai người đó thật thân quen, chân chẳng chờ ý đã tiến về phía trước.

Chỉ thấy người tên Lăng Quang đang cau mày lại, "Thiên Tuyền, chuyện tới nước này, ngươi có hối hận không?"

"Hối hận?" – Thiên Tuyền rũ xuống bật cười, xiềng xích trên người gã rung động, phát ra từng tiếng trầm buồn, gã ngả ngớn nói: "Ba mươi ba tầng trời, cao nhất là tầng Ly Hận, bốn trăm bốn mươi bệnh, khổ nhất là bệnh tương tư. Tầng Ly Hận quá cao, không trèo lên là được, nhưng tương tư đắng khổ, phải chịu đựng thế nào?" (Hận vì phải chia ly)

"Ngươi!" – Lăng Quang tức giận, hào hển: "Tưởng ngươi đã biết tội thì ta còn chạy đến cầu xin Ngọc Hoàng tha cho, vậy mà sao ngươi vẫn cố chấp ngu muội đến thế!"

Thiên Tuyền vẫn cứ cười khúc khích, cười đến run rẩy, "Ngươi cho là ta sợ chết à? Vạn vạn năm qua, bản tiên đã sớm ngán ngẩm, chết thì có đáng sợ gì?"

Lăng Quang hụt hơi, "Thân là thượng tiên, sao ngươi sa đọa đến nước này?"

"Sa đọa?" – Thiên Tuyền thôi cười, quắc mắt nhìn về phía Lăng Quang, "Nhân gian đều nói, chỉ nguyện làm uyên ương chẳng làm tiên, bản tiên mới chỉ dính chút phàm trần, rung động một trái tim trần tục. Thế nào là sa đọa? Yêu một người là sa đọa ư? Giờ bản tiên nghĩ lại, đời này điều ta sa đọa nhất chính là đã yêu phải kẻ như ngươi."

"Thiên Tuyền —"

"Đừng nói nữa." – Thiên Tuyền lắc mái tóc dài đã rối bù, "Ngươi yên tâm, ta sẽ không dính líu gì tới ngươi nữa. Dù có bị đẩy xuống hạ giới, rơi vào luân hồi, hay bị nghiền nát thành tro, tiên thể hủy diệt, thì ta cũng sẽ quên ngươi. Còn ngươi, cũng tự mà quên ta đi."

Lăng Quang thì thào: "Quên… ư…"

Đột nhiên một cơn tanh ngọt trào lên cổ họng, Bản Vương che miệng ho quặn lên từng cơn, đến khi buông tay xuống, lòng bàn tay đã nhuốm đỏ.

Phải rồi, quên đi mới tốt, quên rồi sẽ hết đau thương.

Tỉnh lại từ cơn mơ, Bản Vương chỉ thấy mùi máu tanh vẫn chưa nguôi trong cuống họng, sau đó nhổ ra một búng máu.

Nha hoàn gác đêm vội vã châm đèn, hoảng hốt: "Vương gia, ngài làm sao thế?"

Bản Vương kéo màn, lau khóe môi, "Không sao, ngày đông hanh hao, Bản Vương nóng trong người."

"Nhưng ngài nôn cả ra máu rồi, không được." – nha hoàn do dự, đặt nến xuống, hớt hải chạy đi gọi Tô Dung.

Bản Vương ngả lưng trở lại. Nhìn ánh nến lắt lay, bật cười.

À, của cho quả là của ôi. Hương liệu Phong Mộ Ngôn đưa ta ấy, có lẽ để lâu quá hạn rồi.

Và kẻ bệnh "Vật lộn giữa sinh tử, thổ huyết ra đầy giường" ta đây, vì hôm sau không ai gọi dậy mà ngủ quên. Đến khi mở mắt, mặt trời đã nhô cao.

Bản Vương nhấc mông ngồi dậy, vừa mặc đồ vừa hỏi: "Sao không ai gọi Bản Vương dậy?"

Nha đầu đứng bên tiu nghỉu vẻ âu lo, "Vương gia, ngài đã bệnh thế rồi cũng nên nghỉ ngơi đi, đừng lao lực quá. Sáng sớm nay, Lý quản gia đã sai người sang Diêu phủ báo cho Diêu đại nhân biết chuyện ngài đổ bệnh, nhờ hắn báo lên Hoàng Thượng rồi, Hoàng Thượng sẽ không trách tội ngài đâu."

Bản Vương ngẩn người, rồi cứ lăng lăng nằm lại.

Ta đây mới khí huyết công tâm, nôn ra ít máu, thế mà đã bị cho là bệnh tình nguy kịch, vô phương cứu chữa rồi.

Nếu để truyền ra, không khéo đám cựu thần đó lại sướng phát rồ mà chạy ngay đi đốt pháo ăn mừng ấy chứ, coi như Đại Gian Vương ta đây sắp toi rồi.

Bản Vương còn đang nghĩ có nên nhân cơ hội giả bệnh, tranh thủ mấy ngày nghỉ ngơi ở quý phủ hay không, thì đã thấy Tô Dung bưng bát thuốc đến, nói rằng: "Vương gia yên tâm, ngài chỉ khỏe quá lại nóng trong, uống ít thuốc là khỏi."

Bản Vương: …

Thôi, cái này thì không chối được.

Nhận bát thuốc, Bản Vương hỏi: "Đêm qua ngươi xem bệnh cho ta à?"

"Vâng, thấy Vương gia ngủ say, nô tì không dám quấy nhiễu." – Tô Dung đáp, nhìn ta uống cạn bát thuốc mới nói: "Vương gia, thứ cho nô tì mạo phạm, muốn bắt mạch lại cho ngài. Đêm qua, nô tì không tiện ở lại trong phòng ngài lâu, nay muốn thử lại."

"Ngươi muốn thử cái gì?"

"Căn bệnh bẩm sinh của Vương gia." – nàng nói, "Nô tì muốn thử xem có thể chữa cho ngài không."

"Ý ngươi là chứng điếc tai của Bản Vương?" – ta đưa bát thuốc cho nàng, "Ngươi không chữa được."

Nàng không chịu thua, bướng bỉnh cãi: "Tuy không tinh thông nhưng nô tì vẫn biết một ít, việc gì cũng phải thử mới biết được, sao chưa gì ngài đã coi thường rồi?"

Bản Vương lắc đầu, "Không phải ta nghi ngờ y thuật của ngươi, mà bệnh này, y thuật thế gian không thể nào cứu chữa."

Nàng sửng sốt, còn định khuyên nhủ mấy lời, lại bị ta xua tay ngăn cản, "Ngươi không phải phí công, một ngày nào đó bệnh của Bản Vương tự khắc sẽ khỏi."

Nàng gật đầu, "Vương gia nói vậy chắc đã tìm ra cách chữa rồi, nô tì cũng không nhiều lời. Có gì cần, ngài cứ tìm nô tì."

"Chắc rồi." – Bản Vương xua tay, "Các ngươi lui xuống đi, Bản Vương muốn một mình yên tĩnh."

Mọi người lui xuống hết, Bản Vương xoa bóp ấn đường.

Thiên Tuyền, Lăng Quang.

"Ài, vật vả lắm mới quên được, sao đã nhớ lại rồi…"

*

Trưa hôm đó, Diêu Thư Vân và Yến Cửu đến thăm ta.

Vốn đã lường được trước, Bản Vương gặp nguy không loạn, kịp thời giả chết, nằm dí trên giường rên hừ hừ, định bụng giả vờ để đỡ một cái tội khi quân.

Yến Cửu sai người mang tới một đống dược liệu quý giá có thể xếp lên thành một tòa núi nhỏ, có vẻ như đã vơ vét gần nửa kho của thái y viện.

Bản Vương kinh hồn cảm tạ, nằm trên giường lại rên hừ hừ, thầm nghĩ ta đang bệnh không tiện tiếp khách, các ngươi mau mau về cho.

Diêu Thư Vân híp mắt nhìn ta, cười đểu: "Trông Vương gia vẫn hồng hào khỏe mạnh, không giống bệnh lắm nhỉ."

Biến! Bản Vương liếc xéo hắn, lại nhìn về phía Yến Cửu, "Vi thần không ngờ bệnh tới như núi đổ, bảo đổ là đổ liền, lại phiền hà cả Hoàng Thượng và Diêu đại nhân tới thăm, thật là hổ thẹn."

"Không sao, Hoàng Thúc khó chịu cũng nên nghỉ ngơi mà." – Yến Cửu lại tỏ ra rất thấu tình đạt lý, chỉ tiếc rằng, nói xong thì đột nhiên kéo ghế ngồi xuống bảo: "Trẫm ở lại với ngươi."

Bản Vương:…

"Thế không ổn lắm." – ta gắng gượng nói, "Hoàng Thượng trăm công nghìn việc đã vất vả, vi thần không dám để Hoàng Thượng mệt thêm. Huống chi thân là thần, chết cũng không tiếc, nhưng Hoàng Thượng là __"

"Không sao, không sao mà." – Yến Cửu ngắt lời Bản Vương đang thảm thiết tỏ lòng trung, kéo ghế xích lại thêm gần hơn nữa, "Lần trước Trẫm đổ bệnh cũng là Hoàng Thúc không ngại vất vả chăm sóc cho. Giờ đã ở ngoài cung, đừng để quy củ gò bó, Hoàng Thúc chỉ cần an tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thôi."

Bản Vương đau đầu.

Trước giờ thằng gấu con ấy vẫn luôn ra vẻ Đế Vương, gặp ai cũng khiêm nhường lễ độ, rồi lại lạnh nhạt khó gần. Dù là Bản Vương, nó cũng tuân thủ nghiêm ngặt đạo lễ quân thần.

Thế nhưng dạo gần đây nó lại như đổi tính, trở nên dính người.

Có lần Bản Vương đi qua ngự hoa viên thấy nó đang đứng hát nghêu ngao: "Hoa lê rụng, xuân thưa hồng, cả mênh mông. Sớm đến mưa, rơi lạnh buốt, buổi chiều dông. Hoa như lệ, say níu khách, hỏi trùng phùng. Vốn dĩ đời, người luôn khổ, nước xuôi đông."

Hát xong nó lại bùi ngùi cuộc đời ngắn khổ, năm tháng lạnh trôi, thế là hát tiếp: "Quay đi quay lại chỉ chớp mắt, năm tháng thoắt trôi, hồng nhan hóa lão, chỉ giữ tháng năm hiện tại, chiều muộn gió, vò rượu hoa, cùng hắn trải cảnh xuân hòa."

Thật là, càng hát càng kỳ cục!

Trưa nay cũng thế, Bản Vương nằm trên giường, Yến Cửu thì híp mắt, ngoan ngoãn mà nhìn ta, làm ta như nổi rận, dù chả cảm thấy ngứa, cũng thấy mất tự nhiên.

Lại ngó sang Diêu Thư Vân, hắn đủng đỉnh ngồi xuống, tự rót một chén trà, chân thì bắt chữ ngũ, thủng thẳng ngồi nhâm nhi.

Trông ra tuyệt không định bỏ về.

Bản Vương nằm trong chăn ai oán nhìn hai người họ, chỉ giác như cả người đều nổi rôm sẩn, cuối cùng cũng đành thua, nhấc mông ngồi dậy, "Nghe nói hôm nay có hội chùa, hiếm có dịp Hoàng Thượng xuất cung, vi thần dẫn ngài ra ngoài bách bộ."

Yến Cửu: …

Diêu Thư Vân: "Chà chà, ai cũng bảo Vương gia khỏe khoắn, bách bệnh bất xâm, ban đầu hạ quan còn không tin, nay được thấy, quả là danh bất hư truyền, mới sáng còn thổ huyết đầy giường, bệnh không dậy nổi, mà mới ngủ một giấc đã khỏe re."

Xéo! Bản Vương liếc xéo hắn lần hai. Tên ba hoa chích chòe này, không nói thì ai bảo hắn câm.

Lại nhìn sang Yến Cửu, chỉ thấy mặt mày thản nhiên, mà đáy mắt thì đang cười.

Được lắm, Bản Vương gân cổ cố gắng biểu diễn, lại thành xiếc khỉ cho chúng bây xem.

Xoay người xuống giường, Bản Vương vỗ vỗ áo choàng cho thẳng thớm, nói: "Đi thôi."

11. Quyển 1 - Chương 10

Một Đế, một Vương, một quyền thần, dung dăng dung dẻ trên phố đông.

Mỗi năm Vương thành chỉ tổ chức hội chùa một lần, mà lần nào cũng náo nhiệt hơn cả Tết.

Tiểu thương hàng quán hai bên không ngừng vẫy tay mời chào, "Đi qua chớ bỏ lỡ, đến xem hàng đi nào, mại dzô mại dzô đê —"

Kẻ bán nhiệt tình, người mua tích cực, chẳng mấy chốc đã chen lấn đông nghịt cả con đường.

Bản Vương sợ tấm thân nghìn vàng của Yến Cửu lạc giữa chốn vàng thau sẽ bị người ta đùn đẩy chèn ép, thế là vung tay kéo vai nó ôm vào lòng.

Thằng bé không thấp, nhưng khung xương thật nhỏ, kéo vào lòng rất là vừa tay ôm.

Đằng nào ôm ấp Hoàng Đế cũng là vượt quá giới hạn, Bản Vương tiện thể bất kính luôn, nhéo nhéo eo nó mà bảo: "Gầy quá, phải ăn nhiều lên."

Nó cứng người, ngửa đầu lườm Bản Vương, Bản Vương mới vừa chực buông tay, nó đã tỉnh như sáo nhích người chui rúc hẳn vào lòng ta.

Thấy nó ngoan ngoãn, Bản Vương cũng ghì sát nó vào, vừa né người qua kẻ lại va chạm, vừa mua bánh nướng hạnh nhân cho nó cầm theo.

Tay đã ôm túi lớn túi nhỏ lại vẫn thèm bánh rán vừng của sạp bán ven đường, nó ngước mắt nhìn ta, ý bảo mau mua cho nó ăn đi.

Bản Vương đành móc hầu bao mua hai lạng bánh cho nó, không quên nhắc nhở: "Mua thế thôi, mua nữa cũng không ăn đến, ngươi toàn mua đồ ngọt thế này, ăn nhiều sẽ sâu răng."

Nó hậm hực nhìn ta, "Mới tiêu của ngươi có tý bạc mà sao bủn xỉn thế." – nói rồi nhìn viên bánh rán vừng trong tay Bản Vương bảo: "Cho ta một miếng."

Bản Vương mở túi giấy, lấy một viên bánh đưa lên miệng nó, chỉ thấy nó đảo lưỡi một cái cuốn cả vào miệng, cuối cùng còn liếm đầy tay ta.

Bản Vương ngại bẩn, vội vàng chùi lên y phục.

Yến Cửu: …

Bấy giờ Diêu Thư Vân mới chạy từ phía sau lên, trên cổ đã thêm hai dấu son từ lúc nào, mặt mày phơi phới sắc xuân, hí hửng khoe với ta rằng: "Gái ngoài kinh thật là nhiệt tình và phóng thoáng quá chừng."

Bản Vương nhìn hắn đầy khinh bỉ, thầm nghĩ, thật là giang sơn dễ đổi bản tính không dời, đi dạo hội chùa thôi mà cũng lăn vào bụi được thì quả là không lúc nào không động dục.

Ta đang mải nghĩ ngợi thì đột nhiên một cánh tay to béo vươn ra lôi ta vào lề đường.

Bản Vương nhìn bà cô phì nhiêu kéo mình, chỉ thấy mặt mày hung dữ, mắt long lên dữ dằn, đang chỉ vào cô nương đứng kế, gân cổ gào: "Công tử, ngài phân xử giúp ta, ta bán bánh rán vừng ở đây đã hơn chục năm, cô ta là quả phụ mới đến, thấy ta buôn bán tốt liền ngáng chân giành khách với ta, ngài xem thế có đúng không?"

Ta đây còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, một cánh tay mảnh khảnh nõn nà đã vươn ra từ bên kia, luồn qua khuỷu tay, quàng lấy cánh tay ta. Nàng ta có dáng người thon thả, khuôn mặt đáng yêu, yểu điệu phân bua: "Công tử, ba trăm sáu mươi nghề, đời thuở nhà ai lại có cái đạo lý độc chiếm vậy cơ chứ, tuy thiếp cạnh tranh với bà ta thật, nhưng làm tốt thì khách đến thôi, ngài thấy có phải không?"

"Ừ." – Bản Vương gật đầu, "Có lý."

"Lý lý cái mặt mày!" – bà thím bên trái đẩy Bản Vương, cười khẩy, "Cái thứ lẳng lơ, đừng tưởng có tý tư sắc mà đàn ông thiên hạ phải quỳ xuống cầu xin ngươi. Đừng có giả vờ đứng đắn với đáng thương với tao, tao thấy mày là cái loại treo đầu dê bán thịt chó, bán thịt chứ bán bánh cái mẹ gì?"

Cô nàng bên tay phải tức thì ngân ngấn nước mắt, đúng là vừa thấy đã thương, "Cớ gì bà lại chửi tôi, tôi chân ướt chân ráo tới Kinh thành, chỉ muốn mưu sinh qua ngày. Bà lại ỷ ma cũ, quen biết nhiều, bắt nạt người tha phương, thật là quá đáng." – nói rồi còn dúi ngực vào người Bản Vương, vừa cọ vừa nức nở, "Công tử, ngài phân xử cho thiếp đi."

Bản Vương bị hai người giằng co đến sóc cả não, chưa kịp bảo nàng ta di dời hai quả dưa kia ra chút, thì Yến Cửu đã đột nhiên xông ra, một tay giật ta về bên nó, một tay chỉ vào cô gái đang khóc lóc như mưa mà quát: "Đồ mặt trơ trán bóng, vừa thấy đã biết không phải loại tử tế rồi!"

Cô nàng sững người, tiện đà bật khóc, "Thằng bé con ai mà hỗn láo thế, cha mẹ ngươi không biết dạy dỗ ngươi à?"

"Hỗn xược!" – Yến Cửu vung tay giáng cho cô nàng một phát tát, "Đồ láo xược!"

"Ai ui hu hu…" – nhất thời cô nàng vứt hết cả vẻ lả lơi, bụm mặt gào lên, "Ai ya, sống sao được nữa, các ngươi ỷ thế hiếp người, bắt nạt phận nữ nhi yếu đuối, dưới chân Thiên tử có còn Vương pháp hay không…"

"Ta chính là Vương pháp!" – Yến Cửu giáng cho nàng phát bạt tay nữa.

"Oa oa!" – nàng ngồi bệt ra đất, vung tay đạp chân, đúng chuẩn chanh chua hô hào, "Mọi người đến mà xem, giết người phóng hỏa rồi —"

Bản Vương nhíu mày, thấy Yến Cửu lại giơ chân chuẩn bị cho nàng phát đạp thì vội vàng kéo nó lại, "Đừng xé to chuyện nữa, đây là kinh thành, lắm người nhiều miệng, nhỡ truyền ra chuyện gì thì sao!"

"Nhưng ả điêu dân cũng to gan lắm!" – Yến Cửu giận dữ vùng tay ta ra, lệnh cho Diêu Thư Vân, "Bắt ả ta lại!"

Diêu Thư Vân sửng sốt, "Ngài, cùng lắm thì cô ta chỉ gây mất trật tự chứ chưa phạm pháp, bắt người như thế e là không ổn lắm?"

Yến Cửu nhướn mày nhìn hắn, "Sao? Diêu Thư Vân, ngươi muốn kháng chỉ hả?"

"Thần không dám." – Diêu Thư Vân nói rồi liếc nhìn ta một cái, sau đó lôi nàng đi, "Ài, ai bảo ngươi đắc tội với người không nên đắc tội nhất thiên hạ này chứ, đi thôi."

"Nhất thiên hạ, người không nên đắc tội nhất?" – cô nàng mờ mịt, nhìn Yến Cửu, nuốt nước miếng, thều thào, "Chẳng lẽ đây là Tương Vương điện hạ ư?"

Diêu Thư Vân:…

Bản Vương:…

Yến Cửu:…

Nhìn theo cô gái bị Diêu Thư Vân kéo đi xa, Bản Vương cười gượng hai tiếng, "Hoàng Thượng, điêu dân không hiểu luật pháp, nói bậy nói bạ, ngài đừng bận tâm."

"Vậy à?" – nó nhìn ta, cười đầy ẩn ý, "Ý Hoàng Thúc ám chỉ người có quyền thế nhất hiện nay là ngươi ấy hả?"

Bản Vương giật thót, đang do dự có nên quỳ hay không, đã lại thấy Yến Cửu nhoẻn cười.

Thằng bé trắng trẻo xinh xắn, khuôn mặt thuần khiết, nhoẻn cười như cơn gió thoảng qua, rất chi là thấu tình đạt lí. Nó nói: "Vì sao Hoàng Thúc phải căng thẳng, Trẫm không có thẩm vấn ngươi. Huống hồ, Trẫm có thể không tin kẻ khác, chẳng lẽ không tin cả ngươi sao?"

"Này —" – Bản Vương còn cân nhắc nên đối đáp thế nào, đã thấy nó dắt tay ta, "Hoàng Thúc, ta tin ngươi, tin từ tấm bé. Nếu có một ngày ngươi kề đao lên cổ bắt ta thoái vị, ta cũng cho là ngươi có nỗi khổ riêng, là ngươi bất đắc dĩ phải làm thế."

Thấy nó nói vậy, Bản Vương càng hoảng hốt thêm. Thằng bé nói chuyện lúc nào cũng thật giả, giả thật lẫn lộn, Bản Vương không biết nó nói những lời này để cảnh tỉnh Bản Vương, cảnh cáo ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, hay đang chơi bài tình cảm, khuyên ta không nên khởi binh tạo phản.

Tóm tại, dù cái nào cũng đều vì nó không tin ta, không tin vị Hoàng thúc đã chăm sóc nó lớn lên từng ngày như một người cha chân chính.

Khi đó, ta đã đoán rất nhiều khả năng, lại không dám đoán những lời nó nói, có lẽ xuất phát từ tấm lòng…

Bản Vương không lộ cảm xúc ra ngoài, chỉ nắm bàn tay nhỏ nhắn của nó, "Đi thôi, mua từng đây đủ rồi, tìm chỗ nào đó nghỉ chân đi."

"Ừ." – nó gật đầu, để mặc ta kéo, đi vào giữa đám đông ồn ào.

Từ đó, bước vào hồng trần vạn trượng.

*

Dạo phố với thằng cháu đích tôn về, Bản Vương vừa tới Vương phủ đã thấy Phong Mộ Ngôn.

Hắn ta đang khoanh tay, nghiêng ngả dựa vào mép cửa, vẫn suối tóc đen buông lơi, vẫn vạt áo trước ngực để mở, chả khác gì tiểu quan trong nam quán, có bao nhiêu mê hoặc thì phơi bày ra bấy nhiêu.

Chỉ rằng dáng người hắn cao gầy, cả người rắn rỏi, ngươi thường nào ăn nổi hắn, có khi bị ăn lại không chừng.

Bản Vương mời người vào phủ, sai hầu dâng trà, hỏi hắn: "Hương liệu ngươi đưa ta không phải 'Mộng Tiêu Tương' nhỉ?"

Hắn cười, "Không phải. Hôm đó thảo dân không nhìn kỹ, đưa nhầm 'Mộng Đã Qua' thành 'Mộng Tiêu Tương' cho Vương gia, hẳn là đã quấy rầy mộng đẹp của ngài, thật là đặc tội quá."

Bản Vương trông hắn đầy vẻ giảo hoạt, làm sao mà nhầm, rõ là cố ý. Nhưng 'Mộng Đã Qua' có công hiệu gì, chẳng lẽ là mơ lại những chuyện đã qua ư?

Chỉ thấy Phong Mộ Ngôn cầm chén trà, gảy bớt vụn trà trên mặt chén, xảo quyệt hỏi: "Chẳng hay Vương gia đã mơ thấy những gì?"

Bản Vương nghĩ ngay đến một cái tên, nhưng thản nhiên trả lời hắn: "Đều là chuyện quá khứ, không đáng nhắc tới."

"Quá khứ à? Không buông được mới trầm tư. Không quên được mới mộng mị. 'Mộng Đã Qua' khác 'Mộng Tiêu Tương' ở chỗ, một thứ khơi lại kỷ niệm trong thực tế, thứ kia dệt nên mộng đẹp nhờ ước ao. Vương gia đã có thứ không thể buông tay tự ắt sẽ có thứ phải khao khát. Cuộc sống không như nguyện, trong mộng sẽ tròn đầy. Vậy nên có cần dùng 'Mộng Tiêu Tương' hay không, thảo dân nghĩ Vương gia đã đoán được."

Bản Vương buồn phiền, không muốn tiếp tục thảo luận những chuyện đã qua nữa, liền lái đề tài hỏi hắn: "Hôm nay ngươi đến đây thế này, hẳn là đã quyết định lấy khứu giác để trao đổi với ta rồi phải không?"

Hắn ngẩn người, thôi cười, "Nói thật, làm người chết hồi sinh, xương khô nảy thịt, nghe đã thấy không thể, thảo dân —"

"Ta biết ngươi không tin." – Bản Vương cười, "Nhưng không sao, Bản Vương cho ngươi nợ, ta giúp ngươi đạt thành tâm nguyện trước, ngươi trả khứu giác cho ta sau cũng không muộn."

Hắn thừ người, lần khần nhìn ta, "Ngài nói thật chứ?"

"Thật." – Bản Vương đặt chén trà xuống, mỉm cười, "Nhưng Bản Vương bị ngươi chơi một vố cũng nên có qua có lại. Trước đó, Bản Vương muốn nhìn xem ngươi mơ thấy những gì."

Hắn còn mờ mịt chưa hiểu đã bị Bạch Sam đứng sau dùng khăn bịt miệng, vất vả lắm mới giãy ra khỏi sự khống chế của Bạch Sam, hoảng hốt nhìn ta, hỏi: "Ngươi tẩm 'Mộng Đã Qua' trên khăn ư?" – rồi chẳng đợi nghe câu trả lời đã ngã lăn ra đất.

Bản Vương ngồi xổm xuống trước mặt hắn, mỉm cười, "Một lượng lớn 'Mộng Đã Qua' cũng ngang ngửa với thuốc mê. Nào, cho Bản Vương thấy ngươi mơ thấy những gì…"

12. Quyển 1 - Chương 11

Những ngày lạnh nhất trong năm, cũng là lúc tuyết giăng trắng núi, gió rét luồn thấu xương.

Có một thiếu niên xinh xẻo trốn trong một hố tuyết, nhìn chằm chằm đoàn người ngựa đang tiến lại gần. Đi đầu là một nam tử trung nhiên anh tuấn, theo sau là một vị phu nhân mỹ lệ, cùng một bé trai phấn điêu ngọc mài, cộng thêm dăm ba tôi tớ nữa.

Có vẻ dễ xơi.

Thiếu niên nắm dây thừng, nhẩm đếm ngược từ mười đến một, đến khi đoàn người tới gần thì căng người giật dây, sau đó nhảy tót vào hố tuyết trốn.

Chỉ thấy trên sườn núi vang tiếng 'Ầm ầm', một quả cầu tuyết lăn lông lốc xuống, càng lăn càng bự, nhằm thẳng về phía đoàn người.

Nam tử dẫn đầu đoàn nhận ngay ra có chuyện chẳng lành, nhanh tay hất cậu bé ra, may mắn thế nào rơi trúng hố tuyết. Mấy người còn lại thì không tránh kịp, bị tuyết chôn vùi.

Thiếu niên bên trong hố thó đầu lên xem, bất thình lình bị bé trai bay vèo cái đụng trúng cái rầm, mỏ chụm cái mỏ.

Cảm xúc trên môi mềm mại và ẩm ướt, mang theo cả mùi sữa thơm tho.

Thiếu niên giật mình, đẩy vội cậu bé ra, nhổ 'Phì phì' mấy cái, rồi chạy ra chỗ tuyết, móc tay nải của đoàn người đã đổ ngã liểng xiểng, mở ra xem thì thấy có quần áo, ngân phiếu, thế là huýt gió cái định bỏ đi.

"Ngươi, đứng lại!" – phía sau, cậu bé khấu khỉnh loạng choạng đi trên mặt tuyết, tay chống nạnh quát lên: "Ngươi hôn ta!"

Thiếu niên hếch hàm, "Thì sao nào?"

Cậu bé ưỡn ngực, lại thấy chưa đủ khí thế lắm, thế là ra sức hít căng đầy bụng, hùng hồn tuyên bố: "Ngươi hôn ta, phải gả cho ta!"

Thiếu niên "Xì —" cười.

Thấy thiếu niên sắp đi, cậu lại hổn hển với theo: "Nè nè, đứng lại!"

Thiếu niên quay lại, "Nhìn cho rõ vào, ông đây là nam nhé."

Cậu ngây người, "Nói dối! Ngươi xinh như thế sao là nam được!"

Thiếu niên lập tức tháo đai tụt quần, để lộ thứ trong khố ra cho cậu xem, "Thấy chưa." – rồi vội vàng kéo quần mặc lại, vừa mặc vừa run cả người, "Ối mẹ ơi, lạnh quá, cẩn thận rét sun hàng của ông không lên được thì toi."

"Ngươi ngươi ngươi!" – bé trai lắp bắp một thôi một hồi, cuối cùng vẫn dậm chân quả quyết, "Dù sao cũng hôn rồi, ngươi vẫn phải gả cho ta."

"Được thôi." – thiếu niên hất mái tóc dài rối loạn, "Nhưng ta đây tâm cao khí ngạo, có gả cũng phải gả cho người có quyền thế, khi nào ngươi thăng quan tiến chức, thắt lưng giắt vạn lượng rồi thì hãy mang sính lễ đến hỏi cưới ta." – nói rồi, huýt sáo nghênh ngang bỏ đi.

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Phong Mộ Ngôn và Tô Thanh Mặc.

*

Phong Mộ Ngôn từng là một cô nhi lang thang đầu đường xó chợ, thường mai phục trên sườn núi trộm cắp của thương nhân và người đi đường qua lại. Được nhiều ăn nhiều, được ít ăn ít, dù sao cũng có cái ăn, không chết được.

Có lần hắn nhìn thấy hành khất đi ăn xin, thấy chuyện xòe tay xin xỏ người ta thật hèn và mất mặt, thế là hắn chọn cách cướp bóc.

Đoàn người hôm đó hắn vớ được chính là cả nhà Kinh Triệu Doãn – Tô Kỳ Tuyên đang trên đường lên kinh đô nhận chức, còn trộm cả quan ấn của Tô Kỳ Tuyên để trong túi đồ.

Mất quan ấn là phải tội chết, may thay Tiên Đế niệm tình Tô Kỳ Tuyên có công cai quản một vùng nên miễn tội cho, nếu không chỉ e cả nhà già trẻ lớn bé đã mất đầu.

Nhưng hiển nhiên là chẳng can hệ gì tới Phong Mộ Ngôn cả, hắn nuôi thân còn chưa xong thì rảnh đâu đi lo lắng sống chết của kẻ khác, sau khi ném chiếc ấn quan vô tích sự vào xó nào đó, hắn chui vào một ngôi miếu hoang trú ẩn. Gió lùa tứ phía, trời hoang đất lạnh, trên người chỉ cuốn manh chiếu rách, rét đến run người, có thể sống sót qua mùa đông giá rét đã là cả vấn đề.

Nào còn dư hơi đi nghĩ những chuyện khác.

Đêm hôm đó, có lẽ số chưa phải chết, một thương nhân vào miếu tránh gió tuyết đã nhặt hắn về, nhận làm con nuôi, để bên cạnh người.

Thương nhân đó tên Phong Vô Nhai, cả người đầy vẻ trộm cướp, chả biết bao nhiêu chữ nghĩa, có lẽ khi đặt cho hắn cái tên Phong Mộ Ngôn đã dốc cạn tinh hoa cả đời gã rồi.

Ngay từ thuở bé, Phong Mộ Ngôn đã không thể cảm nhận tình thương gia đình, Phong Vô Nhai cho hắn miếng lương khô, cho hắn ở phòng chứa củi, nuôi hắn như một con chó, cũng đủ để hắn nhớ ơn, mặc cho Phong Vô Nhai sai khiến.

Phong Mộ Ngôn không biết thế nào là tốt, thế nào là xấu. Hắn chỉ biết rằng, theo Phong Vô Nhai sẽ không chết đói.

Phong Vô Nhai thuê thầy dạy võ cho hắn, mời tiên sinh dạy chữ nghĩa cho hắn, dốc cạn trách nhiệm đắp nặn ra một chàng thiếu niên văn võ song toàn, duy chỉ không dạy hắn phân biệt đúng sai.

Gã truyền cho Phong Mộ Ngôn thứ tư tưởng, chỉ cần đạt được mục đích thì không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Phong Mộ Ngôn vốn chịu đủ ấm lạnh nhân gian, nếm trải muôn ngàn nỗi khổ đau tủi nhục, vốn chẳng phải người thiện lương, cũng vì sự dạy dỗ ấy mà ngày càng trở nên độc ác nham hiểm.

Phong Mộ Ngôn trở thành công cụ đắc lực của Phong Vô Nhai, đã có thể giúp gã làm ăn, đã có năng lực chắn đao chặn thương cho gã.

Thỉnh thoảng có những phi vụ làm ăn trắc trở, Phong Vô Nhai cũng chỉ cần phái Phong Mộ Ngôn hy sinh nhan sắc trợ giúp là gã đạt thành tâm nguyện.

Mà Phong Mộ Ngôn, trời sinh đã mang vẻ phong tình, chỉ cần bán rẻ tiếng cười, nịnh bợ đôi câu trước mặt những ả đàn bà của đám thương nhân, để các nàng thỉ thủ lời ngon tiếng ngọt bên tai cánh đàn ông nhà mình, thì không chuyện gì là không làm được.

Hắn rất biết lợi dụng triệt để cái mẽ ngoài của mình.

Nhưng hắn nào ngờ tới một ngày, chính khuôn mặt này của hắn lại lọt vào mắt xanh của một nam tử, còn bị bám dai như đỉa đói, nhất quyết chưa cưới được hắn thì chưa thôi.

Đó là khi chuyện làm ăn của Phong Vô Nhai ngày một lớn mạnh, cả nhà chuyển tới Kinh thành…

Khi ấy, Tô Thanh Mặc đã trở thành một chàng thư sinh nho nhã thanh tú, một thân áo trắng, tay cầm quạt ngọc, đứng dưới hoa đào mười dặm cũng là nhân vật mà chỉ thoáng trông đã nhớ mãi chẳng quên.

Xuân tới hoa khai, mùa của hoa nở chim truyền, cũng là lúc thích hợp nhất cho các thi sĩ đạp thanh, ngâm thơ đối vế. Tô Thanh Mặc là nhân vật số một số hai Kinh thành, tự nhiên cũng không ngoại lệ, rủ mấy người bạn tri giao, dẫn theo vài kẻ hầu, cùng nhau lên đồi đào ngắm hoa, du sơn nghịch thủy.

Trùng hợp thế nào, hôm đó Phong Mộ Ngôn cũng có mặt. Hắn đến là để lấy lòng cô con gái rượu của chủ hiệu tơ lụa lớn nhất Kinh thành Quảng Sinh Tài.

Gần đây Phong Vô Nhai có ngắm trúng một mối làm ăn, gã muốn cung ứng tơ lụa vải vóc cho Quảng Sinh Tài. Nhưng tay Quảng Sinh Tài kia không thiếu nguồn hàng, tự nhiên cũng chẳng bận tâm đến gã, Phong Vô Nhai đến nhà mấy lần mà đều bị chắn ở ngoài.

Đường thẳng không được, Phong Vô Nhai nghĩ ngay đến đường vòng, gã sai Phong Mộ Ngôn đến rù quyến cô con gái độc nhất của Quảng Sinh Tài, nếu cần thì có phải cưới nàng cũng không từ.

Dù sao Phong Mộ Ngôi cũng chỉ là một quân cờ, khi đặt cờ, nên đặt ở vị trí thích hợp nhất.

Trên đường lên đồi đào, Phong Mộ Ngôn không ngừng hỏi han săn sóc, dốc hết khả năng, lại có khuôn mặt bảnh bao, dáng người cao lớn, Quảng tiểu thư chẳng mấy đã mất sức đề kháng, ánh mắt nhìn hắn cũng dần đong đầy tình ý.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Phong Mộ Ngôn tiện tay ngắt một đóa hoa đào, cắm lên mái tóc cô gái, đang chuẩn bị cúi đầu đưa đến một nụ hôn, thì bỗng dưng có thấy tiếng cười khoái trá cùng với tiếng nịnh nọt vọng lại từ phía sau, "Tô huynh quả là tài hoa xuất chúng, câu thơ vừa ra khỏi miệng đã trôi chảy mượt mà, thật là tuyệt diệu!"

"Lưu huynh quá khen." – Tô Thanh Mặc khiêm tốn trả lời, ngửa đầu ngắm hoa đào rực rỡ, cũng thấy Phong Mộ Ngôn đang ngoái đầu.

Vừa hay có cơn gió thoảng, hoa đào ào ạt rơi, thấp thoáng ánh mắt đối phương, cũng rung động tiếng lòng đôi lứa.

Một người là công tử phiêu dật giữa trần thế, một kẻ là yêu dị giữa cuồn cuộn hồng trần.

Tô Thanh Mặc đứng giữa làn mưa hoa, nhoẻn cười, "Tại hạ họ Tô, tên Thanh Mặc, tự Thiếu Hiên, nhân sĩ Kinh thành. Không biết vị huynh đài này xưng hô ra sao?"

Phong Mộ Ngôn thoáng ngừng, rồi ôm quyền đáp, "Tại hạ Phong Mộ Ngôn."

"Mộ Ngôn huynh." – Tô Thanh Mặc bỏ luôn họ đi, gọi đến là thân mật.

Phong Mộ Ngôn nhíu mày, hắn đang có việc, là việc phải dùng mỹ nam kế, không phải lúc hàn huyên tâm sự với người ta. Việc còn chưa xong, hắn không dư hơi quanh co với đám mọt sách, nghĩ vậy liền khom người từ biệt, "Thứ cho Phong mỗ còn có việc, không thể tiếp chuyện, xin cáo từ trước." – dứt lời xoay người bước đi.

"A —" – Tô Thanh Mặc gọi không kịp, chỉ đành chạy theo, ai ngờ chân giẫm phải bùn, người lao về trước, ôm chầm lấy Phong Mộ Ngôn lăn xuống núi, bản thân hắn cũng không kịp trở tay, mất đà ngã theo.

"A —"

Với bản lĩnh của Phong Mộ Ngôn, tìm đại một chỗ làm điểm tựa nhảy lên là xong, ai biết đâu được rằng Tô Thanh Mặc như miếng cao dán lên người hắn, lúc rơi còn quặp chặt lấy hắn, cũng thét ầm ĩ vào lỗ tai hắn.

Phong Mộ Ngôn không bám được vào đâu, cũng lăn lông lốc xuống.

Vì Tô Thanh Mặc co quắp người, đầu dúi vào ngực Phong Mộ Ngôn, thành ra chẳng bị va quệt gì mấy, ngược lại, sau lưng Phong Mộ Ngôn là núi đá, cả đường trượt xuống bị cào không ít vết thương.

Đến khi chạm đất, bụi mù tung lên, cả người Tô Thanh Mặc nghiêng ngả, in luôn môi mình lên môi Phong Mộ Ngôn.

Cái chạm mang theo cả mùi hương thơm mát, say hơn cả hoa đào.

Hai người tròn mắt nhìn nhau một lúc thật lâu, Phong Mộ Ngôn mới hất y ra, đau đến hổn hển, bực dọc hỏi: "Ngươi làm gì thế?"

Trên cánh tay Tô Thanh Mặc xước xát vài vết thương, y vừa xoa vừa giải thích, "Xin lỗi, xin lỗi."

"Hừ!" – Phong Mộ Ngôn phủi áo, đang định lấy đà nhảy lên đã lại bị Tô Thanh Mặc nắm góc áo, đầy vẻ lưu manh bảo: "Sao, hôn cũng hôn rồi, định bỏ của chạy lấy người hả?"

Lần đầu tiên Phong Mộ Ngôn gặp phải loại người vô lại như thế, dở khóc dở cười nhìn y, "Theo ta thấy thì là ngươi hôn ta đấy chứ? Có chịu thiệt, thì cũng là ta thiệt mới đúng?"

"Cũng đúng." – Tô Thanh Mặc vuốt cằm, khuôn mặt vô cùng nhã nhặn lại nói ra những lời rất hạ lưu, "Nếu là ta sàm sỡ ngươi, hôn ngươi, thế ta cưới ngươi nhá?"

Phong Mộ Ngôn trợn tròn mắt, "Ngươi nói gì cơ?"

Tô Thanh Mặc nhắc lại, "Ta nói ta cưới ngươi nhá."

Phong Mộ Ngôn chết điếng, hằm hằm nổi điên bảo, "Mở to mắt chó ra mà xem, ông đây là nam!"

"Nam á?" – Tô Thanh Mặc rướn người, ra chiều đăm chiêu, "Ta thấy ngươi xinh như thế, không giống."

"Vậy nhìn cho rõ đây." – Phong Mộ Ngôn nóng đầu, tụt thẳng quần ra.

13. Quyển 1 - Chương 12

Phong Mộ Ngôn vốn không phải loại người như thế. Bao năm qua, hắn đã được tôi rèn thành một thứ vũ khí sắc bén và nguy hiểm, rồi lại không dễ gì để lộ mũi nhọn đó ra.

Trước mặt người ngoài, lúc nào hắn cũng nhún nhường khiêm tốn, đã chẳng còn là kẻ trộm cắp năm xưa.

Vậy mà chả biết hôm nay phải tà gì mà chỉ mới bị dăm ba câu khích tướng của Tô Thanh Mặc đã đùng đùng nổi giận, chả thiết phong độ chi mà cứ thế tụt quần giữa buổi thanh thiên.

Tô Thanh Mặc thấy vậy thì chỉ "Chà chà" hai tiếng, tấm tắc khen rằng: "Cũng to quá nha."

Phong Mộ Ngôn:…

Đó là lần thứ hai, hai người gặp mặt.

Nếu không phải đang ở chốn người đông, có lẽ Phong Mộ Ngôn đã bẻ gãy cổ y rồi.

Hắn chưa bao giờ gặp phải con mọt sách nào mà mặt lại dày đến thế! Phí cả khuôn mặt tuấn tú xuất trần, bên ngoài thì nạm ngọc, ruột trong thì thối tha.

Cứ tưởng chỉ gặp nhau như bèo nước, mai sau chẳng dây dưa. Vậy mà đâu rằng, cái tên Tô Thanh Mặc cứ như âm hồn bất tán, còn chuyển đến ngôi trường ngay cạnh nhà hắn để học hành.

Từ ấy, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, muốn tránh cũng khó khăn.

"Ai —" – từ xa, Tô Thanh Mặc đứng nơi đầu cầu, cả bộ y phục trắng ngần, vẫy tay í ới, "Mộ Ngôn huynh."

Phong Mộ Ngôn quay phắt người quẹo hướng khác. Hắn sợ gã này thật rồi, mỗi lần bị y bắt được là lại phải nghe y thao thao bất tuyết cả nửa canh giờ. Từ thơ từ ca phú đến thiên văn tính toán, từ đàn sáo cầm kèn đến sách lược binh thư, chừng như không gì là y không hứng thú.

Phía Phong Mộ Ngôn đi nhanh, bên Tô Thanh Mặc đuổi gấp, đến khi bắt được rồi thì níu ống tay áo Phong Mộ Ngôn, vặn hỏi: "Ta gọi ngươi cả đường, sao ngươi không dừng lại?"

Phong Mộ Ngôn nhẫn nại bảo, "Đi vội, không nghe thấy."

"Thật à?" – Tô Thanh Mặc chả thắc mắc thêm, chỉ cười móc củ khoai lang được gói kín, đưa cho hắn, "Nếm thử đi, ta trộm được tự tay nướng đó, thơm lắm."

Phong Mộ Ngôn chả còn nói được gì, ai biết Tô Thanh Mặc lại mặt dày tới thế. Đã ăn trộm chả giấu đi thì thôi, đằng này còn hùng hồn lấy ra khoe như thành tích.

Thể diện của đám mọt sách, rốt cuộc chạy đâu rồi.

Thấy hắn cứ đứng yên, Tô Thanh Mặc tha thiết nì nèo, "Ngươi nếm thử đi, thơm và ngọt lắm."

Phong Mộ Ngôn có khứu giác rất tốt, đương nhiên ngửi thấy rồi, nhưng hắn không đói thì ăn làm gì. Mà một khi ăn vào cũng đồng nghĩa với nhận một món ơn huệ, để rồi từ ấy, chắc chắn sẽ càng bị y quấy rầy.

Tô Thanh Mặc không biết hắn nghĩ gì, chỉ thấy hắn không nhận, y mở gói giấy, bóc vỏ, để lộ ra phần thịt khoai hồng hào, đưa lại cho hắn, "Này, ăn đi."

Phong Mộ Ngôn nhíu mày, "Không muốn ăn."

"À." – thế là Tô Thanh Mặc tự đưa lên mồm cắn một miếng, hỏi: "Thế ngươi muốn ăn gì?"

"Súp vi cá mập, cá trích hấp rượu, bước lạc đà chưng, chân vịt sốt đông cô, mã thầy nấu cà chua…" – Phong Mộ Ngôn gọi đại tên mấy món đắt tiền để gây khó dễ.

Hắn vẫn cho rằng Tô Thanh Mặc là một tú tài kiết xác, chắc chẳng có mấy xu giắt túi đâu. Không như đám thiếu gia nhà giàu ngu dốt kênh kiệu, vô học vô nghề, chỉ biết ăn chơi trác táng, nào cần chăm chỉ dùi mài kinh sử làm chi.

Chính những người bần hàn, gia cảnh thường thường, mới luôn nỗ lực học hành, mong mỏi đỗ đạt công danh đổi đời.

Và trông Tô Thanh Mặc kìa, ngoài bộ y phục trắng phau thẳng thớm ra thì chẳng có lấy một thứ trang sức vàng bạc, nhìn đã biết không phải kẻ có tiền.

Lại đâu ngờ, Tô Thanh Mặc gật đầu cái rụp, còn bảo: "Đi, ta dẫn ngươi đi ăn. Nhưng mấy món ngươi nói đó khá hiếm, sợ mấy quán bình thường không có đâu, nên chúng ta phải đi xa một chút, đến 'Tứ Phương Yến' ăn nhé." – nói rồi kéo Phong Mộ Ngôn đi.

Phong Mộ Ngôn đang độ rảnh hơi, cũng liền đi theo. Hắn muốn xem Tô Thanh Mặc có thể đào ra được bao nhiêu tiền.

*

Một bàn la liệt các món được bê ra, món nào cũng đắt đỏ, một món cũng đủ để cả một gia đình bình thường sinh hoạt trong cả tháng.

Tô Thanh Mặc lại chẳng coi ra gì, đưa đũa cho Phong Mộ Ngôn, "Nào ăn đi, thích thì ăn nhiều vào nhé."

Phong Mộ Ngôn nhận đũa, gắp một miếng cá lên ăn, hỏi y: "Rốt cuộc ngươi lấy lòng ta vậy là muốn sao?"

"Ta thích ngươi mà." – Tô Thanh Mặc híp mắt cười, "Ta muốn lấy ngươi."

"Khụ!" – miếng cá suýt thì sặc lên mũi, Phong Mộ Ngôn ho khù khụ, vất vả lắm mới xuôi được xuống đã lại thấy Tô Thanh Mặc bồi thêm, "Ngươi xem, sao mà ngươi khó nuôi thế chứ, ăn bữa cơm cũng toàn chọn món đắt tiền, ta mà không đỗ đạt công danh, kiếm nhiều bổng lộc, sợ là không nuôi ngươi nổi nữa."

"Khụ!" – Phong Mộ Ngôn lại sặc lần hai, vội vàng hớp miếng trà xuôi cổ, "Ngươi tìm người khác mà trêu chọc đi, ta nói bao nhiêu lần rồi, ta là nam!"

"Thì có sao đâu." – Tô Thanh Mặc chống cằm, "Cùng lắm thì ta có một nàng dâu hơi đô con thôi mà."

Phong Mộ Ngôn:…

Và cứ thế, cuộc sống của hai người trôi qua bình yên không gợn sóng, giữa người chòng ghẹo và kẻ bị bông đùa.

Phong Mộ Ngôn những tưởng mình đã thuộc dạng mồm mép, vậy mà chẳng lần nào vượt mặt nổi bản lĩnh đấu khẩu đã được tôi luyện qua hàng vạn quyển sách của Tô Thanh Mặc.

Còn Tô Thanh Mặc, ban đầu cũng coi như có chút khách sáo, còn gọi hắn bằng "Mộ Ngôn huynh" hay "Mộ Ngôn", vậy mà khi quen mặt rồi thì cứ tíu ta tíu tít "Vợ vợ" không ngừng.

Mỗi lúc như thế, Phong Mộ Ngôn lại nổi đầy gân xanh, bấu đầu con sư tử đá trên đầu cầu, cào cào mấy nhát.

Lại thêm mấy tiểu thương bán hoa quả trên hè phố, thấy vậy cũng tự giác thêm dầu vào lửa, thấy hắn cũng í ới gọi theo: "Vợ của Thanh Mặc ơi —"

Phong Mộ Ngôn: …

Ngày đó, Phong Mộ Ngôn không xuất hiện trên cầu, mà ẩn nấp trong một gia đình chuẩn bị khai đao giết người.

Đối tượng ám sát đơn giản là những đối thủ của Phong Vô Nhai. Người kẻ đó hoặc gây trở ngại trên còn đường làm giàu của gã, hoặc tranh giành mối làm ăn với gã. Tóm lại, chỉ cần gã ngứa mắt, là sẽ phái Phong Mộ Ngôn đến thủ tiêu.

Đơn giản, gọn gàng, xuôi lọt.

Nhân lúc trời tối, Phong Mộ Ngôn trở về chỗ ở, vừa định đẩy cửa vào đã thấy một tiếng "Vợ ơi —" tha thiết vọng lại từ trên cầu.

Phong Mộ Ngôn khựng lại, nhìn về phía Tô Thanh Mặc. Chỉ thấy y đứng đó, ánh trăng trùm lên cả người, trông y càng thêm phiêu dật xuất trần, y vẫy tay với hắn, bảo: "Tối nay có hội hoa đăng, ta đợi ngươi đi cùng."

"Không có hứng." – Phong Mộ Ngôn thẳng thừng từ chối, đẩy cửa bước vào.

"Chờ đã!" – Tô Thanh Mặc xuống cầu, chạy đuổi theo, "Ta không đi xem hoa đăng nữa, ta vào nhà ngươi uống chén trà nha?" – nói rồi định bước vào.

"Không được!" – Phong Mộ Ngôn vội vàng giữ lại, hấp tấp nói: "Ngươi không được vào!"

"Vì sao?" – Tô Thanh Mặc chớp mắt.

Phong Mộ Ngôn cũng hoảng hốt theo. Đúng, vì sao, vì đây là nơi ở của nghĩa phụ hắn, người đó là thương nhân, nhưng cũng là đao phủ, không thích ai sẽ chẳng ngại ngần giết chết kẻ đó.

Gã ta vào nam ra bắc nhiều năm, nhận con nuôi kiêm công cụ giết người không chỉ có mình Phong Mộ Ngôn hắn. Tuy những kẻ đó không lộ diện bên ngoài, nhưng làm công cụ giết người thì vẫn là nhất.

Còn Tô Thanh Mặc, tuy vô lại nhưng chưa hề làm điều gì xấu xa, cứ tùy tiện xông vào, e sẽ nguy hiểm.

Phong Mộ Ngôn không nhận ra bản thân hắn quan tâm Tô Thanh Mặc nhường nào, chỉ đành nhẫn nại bảo, "Thôi, chúng ta đi xem hội đèn."

"Thật chứ?" – Tô Thanh Mặc lập tức lùi về, long lanh nhìn hắn.

"Ừ…" – Phong Mộ Ngôn bị y chăm chú nhìn đâm ra mất tự nhiên, đi ra mấy bước mới gọi: "Đi thì đi nhanh lên, kề cà gì nữa."

"A." – Tô Thanh Mặc vội vã đuổi theo, sau đó lại mặt dày nắm bàn tay dày rộng của hắn.

"Ngươi làm gì thế?" – Phong Mộ Ngôn giật thót, vung vẩy muốn bỏ tay y ra.

Tô Thanh Mặc lại nổi tính vô lại, đan chặt mười ngón tay với hắn, chả chịu buông, đến khi Phong Mộ Ngôi thôi giãy giụa mới thỏa mãn, dán cả người vào người ta.

Đến hội hoa đăng rợp đèn lấp lánh, Tô Thanh Mặc nhìn hết cái này sang cái kia, thi thoảng chạy ra bon chen vào đám người chơi đố đèn, mua đèn, khuôn mặt mới hồn nhiên làm sao.

Phong Mộ Ngôn chỉ lẳng lặng đi cùng, thấy y hớn hở, nói nói cười cười, khóe môi cũng bất giác vén lên.

Lần đầu tiên hắn gặp một người tự nhiên tùy tiện, ung dung tự tại như thế. Có lẽ bị y cuốn hút, trái tim lặng ngắt cũng khẽ xốn xao.

Nhất là mỗi lần Tô Thanh Mặc dán lại gần, là trái tim hắn lại nhanh hơn mấy nhịp, hơi thở cũng nặng nề thêm.

Trong dòng người qua lại, ngẫu nhiên cũng bắt gặp một hai người quen, đều là những vị phu nhân hay tiểu thư mà hắn từng đụng chạm, lúc cần thì hắn khách khí nói cười, khi giả tạo thì sẽ khách sáo đôi câu. Chỉ có điều, ánh mắt hắn lúc nào cũng rõ vẻ thờ ơ, chỉ khi nhìn Tô Thanh Mặc, đôi mắt ấy mới đặc biệt chuyên chú.

Phần chuyên chú ấy, kỳ thật đã có từ lâu.

Lâu tới mức chính bản thân hắn cũng không phát hiện.

Hắn rất bận, ban ngày không chỉ làm ăn mà còn chạy đôn chạy đáo kiểm tra mọi chỗ, đôi khi cả giết người, phóng hỏa.

Dù bận là thế, nhưng mỗi buổi hoàng hôn, hắn sẽ lơ đãng đi qua cây cầu đá, sau đó mới đẩy cửa vào nhà.

Và lúc nào Tô Thanh Mặc cũng đứng trên cầu chờ hắn, thấy hắn sẽ lại gân cổ lên gọi, "Vợ ơi —"

Phong Mộ Ngôn ghét cách gọi đó, nhưng không ghét người gọi.

Hắn cứ tưởng Tô Thanh Mặc chỉ hứng khởi nhất thời mà trêu đùa hắn, chờ khi có đối tượng mới rồi, hắn sẽ trở về với yên tĩnh. Nhưng xuân tới, hạ sang, thu vàng cất bước, nam tử áo trắng đó vẫn cứ đứng chờ trên cầu đá kia.

Dù mưa, y cũng sẽ cầm dù xanh, vẫy tay với hắn, "Vợ à —"

Phong Mộ Ngôn cũng như một gã điên dại, mặc cho mưa to gió lớn, chớp giật sấm rền, hắn vẫn sẽ xuất hiện nơi đó, vào một khung giờ nhất định, chỉ để ngắm nhìn nụ cười ai kia.

Như bông sen thanh khiết nở rộ giữa trần tục, lặng lẽ ghim vào trái tim hắn.

Làm hắn không dám chạm vào, cũng chẳng dám khát khao.

Chỉ cần bước ra mấy bước là có thể lại gần, vậy mà hắn không thể.

Hoặc chỉ cần quay lưng là có thể xa lánh, vậy mà hắn cũng không làm được.

Mỗi ngày giằng co giữa được và mất, giữa giữ và buông, lại thủy chung không dám sải chân mấy bước.

Thế nhưng lúc này, khi hắn thấy Tô Thanh Mặc đứng dưới ánh hoa đăng đã tàn, nhoẻn cười với hắn, đột nhiên hắn có cảm giác đó là số mệnh.

Kiếp người thấm thoát, năm tháng thoi đưa, nếu trời đã sắp xếp cho y và hắn, thế tội gì hắn cứ cố kháng cự? Hạnh phúc đã nằm trong tầm tay, vì sao hắn không dám bước tiếp?

Rốt cuộc, giữa nghìn vạn ngọn đèn, hắn bước ra.

Từ ấy, vạn kiếp bất phục.

14. Quyển 1 - Chương 13

Một đêm trướng rủ màn che, giường điên gối đảo.

Đến khi nến đỏ cháy tàn, một ngày qua đi, cuối cùng Tô Thanh Mặc cũng ngủ, toàn thân đau buốt, nhất là phần xương cụt nhức nhối đến thấu xương.

Nhưng y vẫn vui vẻ chịu đựng. Đến lúc ngủ say cũng nhếch cười.

Nương ánh trăng, Phong Mộ Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn kia, nhịn chẳng đừng cúi đầu hôn cái.

Hắn không biết Tô Thanh Mặc coi trọng hắn ở điều gì mà một mực đi theo hắn, thậm chí không tiếc buông bỏ cả tự tôn của nam nhi để nằm dưới người nghênh đón hắn.

Dù tất cả diễn ra thật chậm rãi, từ tốn như lửa riu, không hề bất ngờ, lại khiến người ta có cảm giác thế tới rào rạt, không kịp trở tay.

Thậm chí hắn còn ngờ rằng, tất cả đều chỉ là một giấc mơ không thực.

Vòng tay ôm y vào lòng, Phong Mộ Ngôn lại hôn lên môi y. Mềm mại, ngọt ngào, nhất thời chẳng nỡ rời xa, từ khẽ khàng lướt nhẹ hóa thành điên cuồng say đắm.

Yêu là thế nào, là muốn đến xương tủy, ngừng mà chẳng thôi.

Hắn thật muốn nuốt trọn y vào bụng, cùng y sinh tử tương tùy.

*

Hôm sau, lúc Tô Thanh Mặc tỉnh giấc đã gần trưa.

Vừa mở mắt đã không thấy Phong Mộ Ngôn đâu, y gắng gượng chống thân ngồi dậy, khàn giọng gọi, "Vợ ơi —"

"Ta đây." – Phong Mộ Ngôn bưng bát canh gà đi tới, hỏi: "Làm sao thế?"

"Không, cứ tưởng ngươi ăn rồi không nhận, ôm quần chạy thôi." – Tô Thanh Mặc dụi mũi, "Mới sáng mà ngươi đã đi đâu thế?"

"Đến trường xin phép nghỉ cho ngươi." – Phong Mộ Ngôn trả lời, bê bát canh ngồi xuống, múc một muỗng đưa lên thổi, đút cho y, "Nào, ăn một chút đi."

"Ừm." – Tô Thanh Mặc ngoan ngoãn há mồm, nuốt canh gà xuống, tò mò hỏi: "Thật hiếm khi vợ thảo hiền nấu canh gà cho chồng ăn. Mà ngươi xin phép thầy như thế nào?"

Phong Mộ Ngôn lại đút muỗng nữa, tỉnh không bảo: "Thì bảo ngươi miệt mài cả đêm, bị ta làm cho không xuống giường nổi."

"Sặc —" – phun ra cả muỗng canh gà, Tô Thanh Mặc kinh hãi nhìn Phong Mộ Ngôn, "Ngươi nhắc lại xem nào!"

Phong Mộ Ngôn vẫn thản nhiên y cũ mà rằng: "Có thế nào ta nói thế ấy thôi, đêm qua là người quất quýt không thôi, đòi nữa đòi nữa với ta mà."

"Khụ khụ khụ —" – Tô Thanh Mặc ho quặn lên, phổi cũng nhức, ứa nước mắt, "Sao ngươi lại làm thế!"

Lần đầu tiên thắng được y, Phong Mộ Ngôn đang khoái chí lắm, vậy mà mặt lại nhăn cả vào, "Sao? Làm chuyện đó với ta thì mất mặt lắm hả?"

"Đương nhiên không phải rồi. " – Tô Thanh Mặc lắc đầu, "Sớm muộn gì ta cũng lấy ngươi, muốn giấu cũng không giấu được. Nhưng sắp thi hương, ta phải chuẩn bị giành cả ba lần giải Nguyên, trở thành Trạng Nguyên mà. Bây giờ truyền ra ta là đoạn tụ sẽ ảnh hưởng xấu đến con đường làm quan đó."

"Chà?" – Phong Mộ Ngôn nhướn mày, "Không ngờ ngươi tự phụ thật đấy."

Tô Thanh Mặc vuốt cằm, "Chút tự tin đó vẫn phải có chứ."

Cứ trông y đắc ý là Phong Mộ Ngôn lại thích vô cùng, chẳng đừng mà hôn chóc cái, hỏi: "Nhà ngươi không thiếu tiền, sao phải cố chấp với khi cử vậy?"

Tô Thanh Mặc liếm môi đáp, "Người đọc sách trong thiên hạ, vất vả gian lao, thức khuya dậy sớm, không phải vì muốn đỗ đạt, rạng rỡ tổ tông hay sao?"

Phong Mộ Ngôn gật đầu, "Cũng đúng…"

"Nhưng ta không vì những thứ đó đâu." – Tô Thanh Mặc tủm tỉm cười, "Là vì khi ta công thành danh toại cũng là lúc ta rước dâu về!"

Phong Mộ Ngôn chưa hiểu, chỉ nghe y nói tiếp, "Vợ ta tâm cao khí ngạo, rất nhiều năm trước đã nói với ta, nếu ta không quyền không thế, không gia tài vạn lượng, thì sẽ không chịu thành thân. Làm chồng mà không có bản lĩnh đó thì làm sao đề tên hắn vào gia phả được."

Phong Mộ Ngôn ngẩn người. Lời này, sao mà quen tai thế?

Lại nhìn kẻ đang vô cùng đắc ý, mặt mày hớn hở trước mắt mình, Phong Mộ Ngôn hoảng hốt, cuối cùng cũng nhớ cậu bé chống nạnh gào lên vào ngày tuyết rơi năm nào, "Ngươi hôn ta, phải gả cho ta!"

Chớp mắt, bốn mùa luân chuyển, hắn lại gặp y, rồi run rủi thế nào lại hôn y, nghe y nói: "Hôn cũng hôn rồi, ta lấy ngươi nhé?"

Ký ức ào ạt ùa về, hắn chợt cười, cười như xuân về nở bùng hoa thắm.

Hắn giơ tay, vén lọn tóc y giắt ra sau tai, thật khẽ, "Chờ ngươi áo gấm trở về, ta sẽ mặc áo đỏ, bước vào cửa nhà ngươi."

Liệu ai sẽ đoán được, lời thề sinh tử tương tùy, ưng thuận thì dễ, thực hiện lại quá khó khăn.

Từ hôm đó, Tô Thanh Mặc báo danh thi hương, không bất giờ khi giành hạng nhất, trở thành Giải Nguyên, sau đó vùi đầu vào chuẩn bị cho kì thi xuân.

Lúc rảnh rỗi, y chọn hai miếng vải đỏ, mang đến y phường, sai người may gấp hai bộ hỉ phục, sau đó mang về treo trong phòng, ngày nào cũng nhìn, mỗi lần nhìn là mỗi lần hân hoan.

Phong Mộ Ngôn cũng vì tính toán lập gia đình mà đi gặp Phong Vô Nhai hòng ly khai. Hắn thuộc phái hành động, khi làm việc thì nhanh gọn dứt khoát, khi giết người cũng âm ngoan quyết tuyệt. Đã quyết rồi là sẽ đi làm ngay.

Mấy năm nay, hắn tự nhận bản thân đã làm quá nhiều, giúp Phong Vô Nhai kiếm nhiều mối làm ăn, cũng giúp gã kiếm tiền bạc. Công nuôi dưỡng ngày nào đã trả hết từ lâu.

Nếu gã chấp nhận cho hắn đi, vậy từ biệt từ đó, đôi bên không nợ nần gì nhau; còn nếu gã không chịu, vậy chỉ còn cách trở mặt thành thù.

Từ nhỏ Phong Mộ Ngôn đã bạc tình cạn nghĩa, hắn thấy phản bội chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì.

Huống chi, hắn phản bội chủ của mình chứ không phải ân nhân.

Hắn làm chó cho Phong Mộ Nhai từng ấy năm, chưa một lời oán thán, nhưng lúc này, hắn không muốn ngoan ngoãn vâng lời, bán mạng cho gã nữa.

Khi cô độc một mình, giết người phóng hỏa, bất nhân bất nghĩa cũng chả sao. Nhưng tên ngốc của hắn ấy lại muốn vào triều làm quan. Vậy người chung chăn chung gối với y cũng không thể trái pháp luật mà gây phiền hà cho y được.

Lần đầu tiên hắn hiểu, yêu một người là lo đông lo tây, lao tâm khổ tứ đến nhường nào.

Nhưng cảm giác có gia đình có lo toan ấy lại thật diệu kì.

Phong Vô Nhai không khó dễ hắn, nghe xong chỉ hỏi: "Rốt cuộc y là người phương nào mà có thể thu phục kẻ coi thường tình ái nhất thế gian này như ngươi?"

Phong Mộ Ngôn trầm ngâm đáp: "Ta đây không hỏi, chỉ biết y là thiếu gia của một danh gia vọng tộc."

"Vậy à?" – Phong Vô Nhai cười khẩy, đáy mắt hấp háy như toan tính điều gì, "Một thiếu gia trong sạch quyền thế lại chịu để ngươi vấy bẩn. Người đó cũng thật chân tình với ngươi. Có người như thế, ngươi nhớ trân trọng."

"Đương nhiên rồi." – Phong Mộ Ngôn mừng rỡ, khom người từ biệt, "Cám ơn nghĩa phụ đã tác thành." – nói rồi xoay người chực đi.

"Gượm đã." – Phong Vô Nhai gọi hắn, từ tốn bảo, "Niệm tình nghĩa phụ nuôi nấng, ngươi giúp ta một việc cuối cùng, một khi thành công, ngươi có thể ra đi tùy ý."

Phong Mộ Ngôn dừng chân, quay lại nhìn gã, "Không biết nghĩa phụ muốn ta —"

"Thay ta giết Kinh Triệu Doãn." – Phong Vô Nhai hớp trà, "Cả nhà Tô Kỳ Duyên."

Phong Mộ Ngôn sửng sốt. Thương nhân rất ít khi qua lại với chốn quan trường, đặc biệt là những phi vụ buôn bán lậu, hàng hóa bất chính thì càng không dám bén mảng đến quan phủ, sợ để lộ dấu vết.

Nhưng không biết Phong Vô Nhai có khúc mắc gì với Kinh Triệu Doãn kia mà muốn giết cả nhà người ta.

Chần chừ một lúc, Phong Mộ Ngôn hỏi, "Chẳng hay Tô Kỳ Duyên kia làm gì đắc tội nghĩa phụ?"

Phong Vô Nhai đáp, "Gần đây ta có mối buôn bán muối lậu, nhưng Tô Kỳ Duyên phái người kiểm tra gắt gao, rất khó để chuyển muối vào thành. Nghĩa phụ định dùng tiền mua chuộc, ai ngờ lão ta quá thanh liêm, cương quyết không nhận. Chỉ cần lão còn sống thì việc buôn bán của ta không thể tiến thành, chẳng thà giết quách đi rồi nhân cơ hội đào một lỗ hổng."

Phong Mộ Ngôn giật mình. Buôn bán muối lậu đã là tội nặng, ám sát mệnh quan triều đình là tội không thể dung tha.

Nghĩa phụ của hắn đã bị tiền tài làm mờ mắt, không muốn sống nữa rồi.

Nhưng chỉ cần việc này hoàn thành thì tất cả sẽ kết thúc.

Tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, không liên can đến hắn.

Nhìn Phong Mộ Ngôn rời đi, con thứ hai và thứ ba bên cạnh đứng ra hỏi gã, "Nghĩa phụ, ngài biết Tô Thanh Mặc kia là con của Tô Kỳ Duyên, giờ lại sai đại ca đi giết cả nhà Tô Thanh Mặc, thế có khác nào đẩy đại ca sang phía đối địch đâu?"

"Thế thì sao?" – Phong Vô Nhai cười khẩy, "Kẻ bị tình yêu làm mù quáng cũng giống như dao đã sứt mòn, không còn giá trị lợi dụng. Ngươi mất mười năm mới mài ra một thanh kiếm sắc, vứt đi thì tiếc, giữ thì không được, chẳng thà phá hỏng. Hai người các ngươi, gọi thêm cả Tiểu Tứ Tiểu Ngũ, ngay khi Phong Mộ Ngôn dọn sạch Tô phủ thì kết liễu hắn."

"Này —"

"Còn không mau đi!"

"Rõ…"

*

Ngày đó, bầu trời đang quang đãng bỗng nhiên tối sầm, sấm vang rền ở xa xa.

Rành là buổi trưa, mà trời đã tối mịt.

Vì muốn mau chóng được đoàn tụ với Tô Thanh Mặc, Phong Mộ Ngôn chẳng chờ tối đến, hắn thay bộ quần áo gọn nhẹ, kéo miếng vải đen che gần nửa khuôn mặt, lẳng lặng lẻn vào Tô phủ.

Dù sao cũng là dinh quan, hộ vệ không thiếu. Phong Mộ Ngôn cao cường tới mấy cũng không dám liều mình, hắn chọn cách đánh du kích, rỉa từng người một.

Ban đầu, công việc khá thuận lợi, cho tới khi Tô Kỳ Duyên đi ra tiễn khách, phát hiện ra Phong Mộ Ngôn thì lập tức hô to "Thích khách", phá vỡ bầu không khí yên ả vốn có.

Phong Mộ Ngôn không nhận ra Tô Kỳ Duyên, chỉ thấy ông ăn mặc sang quý, lại có tác phong chủ nhà, thì đoán ra thân phận, đồng thời lướt người phi lên, một kiếm đâm xuyên tim.

Sau đó, là nữ quyến, kẻ hầu, nha hoàn…

Tiếng khóc ỉ ôi, tiếng rên i ỉ, máu chảy nhuộm đỏ mặt đất, mưa rơi thấm đẫm mùi máu tanh.

Sớm chớp đùng đùng, mưa sầu gió thảm.

Giết xong kẻ cuối cùng, Phong Mộ Ngôn hất mái tóc đã ướt, thu kiếm vào vỏ, đang chuẩn bị bỏ đi, lại phát hiện trước cửa có đứng một người.

Người đó mặc bộ đồ trắng, trên đầu che chiếc dù xanh, đứng trong màn mưa mù mịt, vẫn không nhúc nhích.

Như đóa hoa Phạn nở giữa thế tục, thanh nhã, xuất trần, cao xa không thể với tới.

Giữa hắn và y, như bị chia tách thành hai nửa bầu trời.

15. Quyển 1 - Chương 14

Máu loãng trào lên chân, toàn thế giới đều nhuốm một màu đỏ chết chóc.

Phong Mộ Ngôn lảo đảo lùi dần ra sau, cúi đần nhìn Tô Kỳ Duyên đã chết.

Hắn đã nghĩ, mấy ngày nữa mình sẽ đích thân đến nhà, dập cầu tạ lỗi với nhạc phụ đại nhân để hỏi cưới Tô Thanh Mặc.

Làm một thế gia thư hương, nhất định ông sẽ bảo thủ gia trưởng, tính tình cổ hủ cứng nhắc. Có khi còn đánh hắn một trận, mắng hắn một hồi, sau đó tống cổ ra khỏi nhà.

Nhưng dù có thế nào, chân thành cũng mài mòn sỏi đá. Chỉ cần Tô Kỳ Duyên còn sống, rồi cũng sẽ tới ngày bị thuyết phục.

Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày mốt.

Thế nhưng Phong Mộ Ngôn chẳng tài nào đoán được, còn chưa kịp dập đầu chào hỏi, hắn đã giết chết nhạc phụ rồi.

Tô Kỳ Duyên, Tô Thanh Mặc.

Sao hắn lại không đoán ra họ là hai cha con chứ. Rõ ràng mặt mày có đôi phần tương tự, khí chất cũng chẳng khác nhau là bao.

Gian nan lùi về hai bước, Phong Mộ Ngôn vươn tay sờ miếng vải đen trên mặt mình.

À phải rồi, hắn che mặt mà, chỉ cần lẳng lặng bỏ đi, Tô Thanh Mặc sẽ chẳng nhận ra hắn rồi.

Hắn không thể để hạnh phúc vỡ tan thành bọt nước, để tình này trở thành một giấc mộng cũ xưa.

Hắn thương y, thương y mà, không thể mất y được.

Hít thật sâu, Phong Mộ Ngôn đứng vững, định nhún người bỏ đi, đã lại thấy Tô Thanh Mặc thê lương vọng gọi: "Đứng lại —"

Chân đã ngừng, mà Phong Mộ Ngôn lại chậm chạp không dám quay đầu.

Hắn sợ, một khi quay đầu, mọi thứ sẽ kết thúc.

Nhưng Tô Thanh Mặc phía sau không có ý buông tha cho hắn, tiếng bước chân giẫm lên máu loãng vang ra từng tiếng 'lẹp bẹp', kéo theo tiếng gọi đứt quãng, "Phong, Mộ, Ngôn."

Cả người Phong Mộ Ngôn run rẩy, đè giọng, "Ngươi, nhận sai rồi."

"Sai ư?" – Tô Thanh Mặc cúi đầu cười, trong tiếng cười pha lẫn cả giá băng, "Ta nhớ ngươi, khắc khoải ngươi, tìm ngươi suốt mười bốn năm, đừng nói trên mặt ngươi che một miếng vải, mà dù ngươi có cắt mũi móc mắt, chặt đứt tứ chi, thì chỉ một cái liếc mắt, ta cũng nhận ra ngươi. Ta đào tim đào phổi cho ngươi, dốc hết ngọt lành cho ngươi, vậy mà, tại sao ngươi lại —" – nói tới đây, y ho ra một ngụm máu, quỳ sụp xuống trước thi thể mẹ mình, "Giết cả nhà của ta."

Đúng rồi.

Tại sao, tại sao, tại sao…

Phong Mộ Ngôn kéo tấm khăn đen che mặt, thất thểu lại gần Tô Thanh Mặc, "Không phải, ngươi nghe ta nói —" – lời còn chưa dứt, một mũi kiếm đã đâm vào bờ vai hắn.

Tô Thanh Mặc nắm chặt tay mẫu thân, tay kia cầm kiếm, đôi mắt đầy thù hận, "Là ta dắt sói vào nhà, là ta có mắt như mù."

Phong Mộ Ngôn lảo đảo bước lên trước, mặc cho thanh kiếm ghim sâu vào bờ vai mình cùng tiếng 'Phập' hoắm sâu vào da thịt. Hắn vươn đôi tay vấy máu, nắm bả vai Tô Thanh Mặc, "Thanh Mặc, ta không biết —"

Tô Thanh Mặc như chẳng hề nghe thấy, y rút kiếm khỏi người Phong Mộ Ngôn, rồi lại hết sức đâm vào bụng hắn.

Một dòng máu trào lên cuống họng. Phong Mộ Ngôn đau thương nhìn y. Những tình nồng ý ngọt, nhưng lưu luyến không rời trong quá khứ, sẽ chẳng tồn tại nữa ư.

Sau này, sẽ chẳng còn ai đứng bên cầu đá, nửa nghiêm túc nửa ngả ngớn í ới gọi "Vợ ơi vợ ơi —"

Cũng chẳng còn ai mặt dày kì kèo "Ta muốn lấy ngươi" bao nhiêu lần không biết chán.

Phong Mộ Ngôn cúi đầu cười, nắm chặt tay Tô Thanh Mặc, rút thanh kiếm ra khỏi người mình, đặt lên vị trí trái tim, "Nào, đâm ở đây."

Tô Thanh Mặc đỏ ngầu nhìn hắn, "Ngươi nghĩ ta không dám ư?"

"Không, ngươi dám." – Phong Mộ Ngôn run rẩy vươn tay, vuốt gò má y thì thào, "Chính vì ngươi dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, ta mới yêu ngươi."

Lời dứt, thanh kiếm cũng xé tim.

Một ngụm máu đào bắn lên mặt Tô Thanh Mặc, Phong Mộ Ngôn nhoẻn cười, hàm răng vấy đầy máu, nụ cười tuyệt đẹp và chan chứa yêu thương, "Ngươi thấy đó… ta yêu ngươi cũng vì thế… khi yêu… là trao đi hết… khi hận … là hận tận cùng…"

Nói xong, hắn ngã xuống, không động đậy nữa.

Tô Thanh Mặc rút kiếm về, y cười rưng rức trong màn mưa ngày một tầm tã.

"Rượu tỉnh phá giấc mơ xuân, mộng đứt nào sẽ trở về…"

Y thì thào, đặt kiếm lên cổ, kéo đi.

Lời hứa cho mai sau, chung quy vẫn phụ lòng…

Bên ngoài tường, có mấy gã lần lượt nhảy vào, kiểm tra từng thi thể trên mặt đất một, lắc đầu, lại nhảy ra.

Vụ án thảm sát cả một nhà trong yên lặng, đến khi có người phát hiện đã là trưa ngày hôm sau.

Lại đúng lúc Tiên Hoàng vừa băng hà, cả nước chịu tang, không còn ai dư sức điều tra vụ thảm sát nhà Tô Kỳ Duyên nữa. Hoàng Đế mới lên ngôi giao vụ án cho Hình bộ, sau đó phái người mai táng qua loa cho một nhà hơn ba mươi mạng người.

Chỉ có điều theo như người ta báo lại, toàn bộ Tô phủ hơn sáu mươi bảy thi thể, thiếu mất Tô Thanh Mặc.

Từ đó, không ai biết y đã đi đâu.

*

Phong Vô Nhai mất kì đà cản mũi là Tô Kỳ Duyên, việc buôn muối lậu vô cùng thuận lợi. Chỉ sau vài vụ buôn bán, hầu bao của gã đã ngày càng dày, lại liên tục đầu cơ vào mấy hiệu buôn, bạc ngày một chất cao.

Đêm đó, khi đang khoái trá mơ mình nằm trên đống của cải, gã bỗng thấy bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, cùng với tiếng cười dài đầy lười biếng và mị hoặc, "Chỉ bằng mấy người các ngươi mà muốn ngăn cản ta ư? Phong Vô Nhai cũng sơ suất quá, ai lại phái võ công tốt nhất là Tiểu Nhị Tiểu Tam đi thu nợ, để mấy kẻ vô tích sự các ngươi bên cạnh vậy bao giờ."

Phong Vô Nhai giật mình bật dậy, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở đó, chỉ thấy Phong Mộ Ngôn mặc bộ đồ đỏ tươi, tóc đen đổ như thác, nhẹ nhàng liếm vết máu trên tay, mỉm cười hệt như ác quỷ, "Bảo Phong Vô Nhai ra đây, ta tới để lấy mạng chó của hắn."

Phong Vô Nhai hoảng sợ, Phong Mộ Ngôn đã chết rồi mà, sao lại xuất hiện ở đây?

Nhìn hắn ta ra tay tàn bạo, chiêu chiêu trí mạng, cả đám người không ai ngăn được hắn, còn để hắn chiếm phần hơn.

Trái tim đập bình bịch, gã cuống cuồng dọn đống ngân phiếu, nhảy cửa sổ bỏ chạy.

Trên đường có mấy cửa hàng, cùng lắm thì kiếm đại một chỗ trốn trước, tiểu nhị trong các đó đều thuộc hạng có võ, ai cũng lưng hùm vai gấu, cao to lực lưỡng, có thể để chúng kéo dài từng nào hay từng ấy.

Gã tính toán đâu ra đấy, nhưng trời chẳng toại lòng người.

Phong Mộ Ngôn xử hết đám người trong sân thì lập tức đuổi theo.

Bóng đêm thảm đảm, gió rít từng cơn, trên đường lập lòe vài ba ngọn đèn, không trung phấp phới vụn giấy vàng, chính là thời khắc lệ quỷ đến gọi hồn, vô thường đến gọt mệnh.

Phong Vô Nhai loạng choạng chạy, qua cầu đá, trốn vào một con hẽm tối tăm.

Sau lưng gã, tiếng bước chân ngày một gần, không nhanh cũng chẳng chậm, như chơi trò mèo vờn chuột đầy khoái trá.

Ánh trăng trùm lên người Phong Mộ Ngôn lớp ánh sáng bạc, mái tóc dài tung bay trong gió, khuôn mặt mang theo cả ý cười, như dò hỏi: "Nghĩa phụ à, người chạy làm gì thế?"

"Mộ Ngôn." – Phong Vô Nhai không chạy nổi nữa, gã thở hồng hộc, lắp bắp, "Nghĩa phụ là ân nhân cứu mạng con mà, ta nhặt con về, hết lòng hết dạ bồi dưỡng con, con không thể giết ta được."

"Thật ư?" – Phong Mộ Ngôn cầm kiếm lại gần gã, nhìn gã lảo đảo ngã ngồi ra đất, sung sướng bảo: "Ngươi nuôi ta được mấy chục lượng không, ta thì kiếm về cho ngươi mấy nghìn lượng rồi. Ngươi cứu ta một lần, phải, nhưng ta chắn đao chắn thương cho ngươi, liều mạng vì ngươi, có dưới mấy chục lần không. Phong Mộ Ngôn ta không tính toán với ngươi, coi như đã trả hết, vậy mà ngươi hại chết cả nhà phu quân ta, món nợ này phải tính thế nào?"

"Không, không phải." – Phong Vô Nhai điên cuồng lê lết ra sau, dáng vẻ chật vật, nào còn bình tĩnh như ngày thường.

Phong Mộ Ngôn nhíu mày. Kẻ từng được coi là đao phủ máu lạnh, giờ lại yếu ớt hèn nhát thế này. Mấy năm qua, gã đã bị tiền tài mụ mị đầu óc, mài mòi hết nhuệ khí rồi.

Phong Vô Nhai trườn trên mặt đất, liều mình xin tha, "Mộ Ngôn, ta không biết y là người yêu ngươi, ta không cố tình. Nếu ngươi thích kiểu thư sinh trắng trẻo, ngày khác nghĩa phụ sẽ tìm mấy người cho ngươi, đảm bảo chúng đẹp hơn y, dâm đãng hơn y, thân thể cũng mềm mại hơn y."

"Câm mồm!" – Phong Mộ Ngôn trừng mắt, vung kiếm chém bay đầu lưỡi gã, máu văng ra, gằn giọng: "Ta muốn cho ngươi chết dễ dàng, sao ngươi vẫn không biết điều thế."

"Ô ô." – Phong Vô Nhai ôm mồm không ngừng chảy máu, lắc đầu nguầy nguậy, "Không…"

"Phập —" – một nhát đâm vào đùi gã. Phong Mộ Ngôn lạnh lùng nói, "Kiếm này, là vì những câu nói ngông cuồng vừa rồi."

"Phập —" – rồi tới nhát kiếm thứ hai. "Kiếm này, là vì tôi tớ đã chết trong Tô phủ."

Kiếm thứ ba. Phong Mộ Ngôn nói, "Đây là vì nhạc phụ nhạc mẫu ta."

Kiếm thứ tư. "Đây là vì những huynh đệ bị ngươi nhận nuôi rồi trở thành chó cho ngươi sai bảo."

Kiếm thứ năm.

Kiếm thứ sáu…

Con hẻm âm u quanh quẩn từng tiếng kêu rên thảm thiết, cùng với sự giết chóc mù quáng và điên cuồng, không khí tràn ngập mùi máu nồng nặc.

Phong Mộ Ngôn rút kiếm, lau vết máu trên mặt, nhìn gã đàn ông đã sống dở chết dở trên đất, cười rằng, "Một kiếm cuối cùng, là vì người ta yêu."

Nói rồi, thanh kiếm đâm vào tim Phong Vô Nhai.

Gã đàn ông nằm trên đất co giật, rồi không cử động nữa.

"A, ha ha." – Phong Mộ Ngôn lùi ra sau.

Thù lớn đã báo, kế tiếp thế nào?

"À phải rồi, ta chưa chết đâu, ta còn phải sống tiếp, còn phải chịu tra tấn mà…"

Phong Mộ Ngôn gọt đầu Phong Vô Nhai, thất thểu đi ra ngoài thành, ngồi xuống trước nấm mồ chôn quần áo, lẩm bẩm, "Ngươi xem, ta giết gã rồi…"

Hắn vuốt tấm bia lạnh giá, "Ta cũng muốn chết, nhưng ngày đó ngươi đâm lệch ba phân, cố ý giữ mạng ta lại, là muốn ta sống phải không…"

"Ngươi giỏi lắm, Tô Thanh Mặc, ngươi giỏi lắm… còn sống mới đau, chết rồi, lại thành giải thoát."

"Ta hỏi ngươi, dưới đó có lạnh không?"

"Tại sao ngươi không nói."

"Ta mặc hỉ phục cho ngươi xem này, ngươi thích chứ?"

"Tô Thanh Mặc…"

Hắn cứ ngồi đó, tự hỏi thật lâu, lại chẳng chờ được tiếng trả lời.

Cái người mồm mép tép nhảy, dịu dàng ngọt ngào đó, đã không tồn tại nữa rồi.

"Ngươi không đoái hoài đến ta." – Phong Mộ Ngôn cười, cắn đầu ngón tay, viết lên bên cạnh hàng chữ "Vong phu Tô Thanh Mặc" một hàng chữ máu —

"Thê Phong Mộ Ngôn"

16. Quyển 1 - Chương 15

Bản Vương thu hồi thần thức từ trong giấc mơ của Phong Mộ Ngôn, thấy hắn nghiến răng ken két, sắc mặt xanh xao, thì lắc đầu, hỏi: "Ngươi lấy 'Mộng Tiêu Tương' cứu người, lấy gì cứu chính ngươi?"

Hàng mi hắn khẽ rung, nửa tỉnh nửa mê lẩm bẩm, "Ta không thể tự cứu mình, chỉ có tự tổn thương mình."

"Ai…" – Bản Vương đứng dậy, "Giữ không được thì tổn thương người, buông không được thì tổn thương mình, tội gì đâu."

Rời khỏi phòng, Bản Vương ra sân ngồi một mình, kêu tôi tớ mang trà bánh ra, để Phong Mộ Ngôn trong phòng tự dằn vặt một chốc lát.

Vừa ngồi được một lúc thì Diêu Thư Vân chạy sang quý phủ, dấu son trên mặt chắc quên lau, cứ thế dính két lại, mỗi bên một cái, thật là muốn lòa mắt Bản Vương.

Hắn thì hồn nhiên không biết, kéo ghế ngồi, đặt vò rượu hắn mang theo lên bàn, bảo: "Vừa thấy có món ngon, hạ quan đến ăn ké. Trời đông lạnh thế này mà có vài món ăn với cạn hai chén rượu là khoái nhất đấy." – nói rồi hắn thấy đám nha hoàn đang lui xuống, thế là tiện thể sai bảo: "À này, chuẩn bị cho ta đĩa lạc rang với đồ nhắm nhá."

Hắn vừa mới đến đã ồn áo lấn át tiếng chủ, đoạt chủ quyền, sai đám hầu phủ ta cứ như nhà mình, hoàn toàn không coi chủ nhân ta đây ra gì.

Bố trí xong xuôi, Diêu Thư Vân rùng mình, bảo "Ngoài này lạnh quá, hay chúng ta vào nhà đi?"

Bản Vương nhìn hắn, không đứng dậy, chỉ bâng quơ hỏi, "Cô gái gây rối lúc sáng thế nào rồi?"

"Nhốt vào rồi." – Diêu Thư Vân nhét miếng bánh vào mồm, "Động vào Hoàng Thượng, không chết cũng dở sống."

Bản Vương lắc đầu, "Thế là được rồi, tìm thời điểm thả người ra đi."

Diêu Thư Vân lau vụn bánh bên mép, vặn hỏi: "Thế nhỡ Hoàng Thường tra hỏi thì trả lời sao?"

"Không cần, nó chỉ giận nhất thời thôi, việc qua rồi sẽ không hỏi lại nữa đâu."

"Vậy thì được, nếu Bản Vương khai ân, ta sẽ cho thả người."

Hai ta lại ngồi tán gẫu dăm ba câu chuyện, đang chuẩn bị vào phòng thì thấy Phong Mộ Ngôn tập tễnh đi ra, sắc mặt tiều tụy, cả người lảo đảo, chừng như chỉ một cơn gió lay cũng sẽ ngã.

Bản Vương chạy vội ra đỡ lấy hắn, quan tâm hỏi: "Sao không nằm lát nữa?"

"Không!" – hắn vừa bị Bản Vương dùng 'Mộng Đã Qua' để 'ám toán', giờ còn đang oán hận lắm, đùng đùng hất tay Bản Vương ra, "Muộn rồi, thảo dân xin cáo từ."

"Ở lại dùng bữa cơm đã?" – Diêu Thư Vân tự tác đề nghị.

"Thôi khỏi." – Phong Mộ Ngôn hằm hằm lườm Bản Vương và Diêu Thư Vân, rồi phừng phừng bỏ đi.

Hắn ta vừa đi, Diêu Thư Vân đã xớn xác lại gần tọc mạch: "Làm sao thế? Sao Phong Mộ Ngôn lại tới đây?'

"Tìm ta có việc." – Bản Vương trả lời, vừa nhấc chân chuẩn bị bước vào phòng.

"Ố ồ?" – Diêu Thư Vân vuốt cằm, "Không phải đúng không, ta thấy mắt hắn hốc hác, mặt mũi tái xanh, bước chân thất thểu, cả người vô lực, rõ là miệt mài quá độ mà."

Bản Vương sảy chân suýt thì ngã, lại "Nghe" Diêu Thư Vân tiếp tục ba hoa, "Hơn nữa, hắn ai oán nhìn ta, vẻ mặt quẫn quại, rất giống như bị người ta đá, mất hết hy vọng. Ta bảo này, không phải Vương gia bội tình bạc nghĩa, thương tổn người ta đấy chứ?"

Bản Vương nhìn hắn, "Sao, ghen hở?"

"Đương nhiên rồi." – hắn càng diễn càng nhập vai, tỏ vẻ nản lòng nguội ý, "Chỉ đáng thương cho hạ quan một mực si mê ngài, tình này sánh ngang với nhật nguyệt, vậy mà Vương gia lại, lại gạt hạ quan, đi, đi tằng tịu với kẻ khác!" – khóc lóc xong, hắn còn dậm chân, có thể nói là diễn đến lay động lòng người.

Bản Vương: …

Ta chưa có giết hắn, có khi là thương hắn thật.

Lôi hắn vào nhà ngồi, Bản Vương sai người rót rượu, mấy món nhắm chưa mang lên, tạm uống rượu trước.

Diêu Thư Vân nhấp một ngụm, tặc lưỡi, "Rượu mạnh quá."

"Ngươi vẫn uống được đó thôi." – Bản Vương cười, tuy không nếm được vị cay nồng, nhưng trông bình rượu được làm bằng gốm đen thượng hạng, gia công tỉ mẩn thì hỏi, "Rượu này là Thư Cảnh Càn cất phải không?"

"Đúng rồi, rượu này tên là Tư Quy, nghìn vàng khó cầu, khó khăn lắm hạ quan mới lấy được một vò đấy." – Diêu Thư Vân vừa nói vừa rót cho ta một chén, tiếc nuối bảo: "Chỉ tiếc, rượu này uống vào đậm đà nồng hương, đến cổ thì ngọt lành, Vương gia lại không nếm được."

Bản Vương cười, không đáp.

Không lâu sau đồ ăn được bê lên, Diêu Thư Vân gắp một miếng, hỏi: "Vương gia, ngài thấy Phong Mộ Ngôn là người thế nào?"

Bản Vương ý chừng bảo: "Tâm tư nặng nề, sống quá mệt mỏi."

"A?" – Diêu Thư Vân tỏ ra bất ngờ, "Hạ quan lại thấy người này rất tùy hứng."

"Tùy hứng à, rõ là một kẻ khổ vì tình đấy chứ."

"Khổ vì tình?" – Diêu Thư Vân khó hiểu, "Trông hắn ta lúc nào cũng buông thả, tự tại phóng khoáng, không giống một kẻ khổ vì tình lắm."

"Nếu không khổ sao điều chế được 'Mộng Tiêu Tương', cũng như Thư Cảnh Càn ấy, nếu không đau vì mất người thương, nào sẽ cất được rượu 'Giải Trăm Sầu'. Muốn cứu rỗi người khác, phải cứu mình trước tiên."

"A." – Diêu Thư Vân bật cười, "Theo như Vương gia nói, thì ta đàn khúc 'Trường Tương Tư' vang danh thiên hạ cũng vì vương vấn một người ư?"

"Không đúng sao?" – Bản Vương nhìn hắn, "Thư Vân, mấy năm qua ngươi luôn giấu một người trong tim mình. Dù Bản Vương không biết nàng là ai, nhưng cũng biết ngươi yêu nàng, muốn nàng, lại không có được nàng."

Diêu Thư Vân thẳng thốt, rồi lại rũ mày, "Vương gia cứ đùa, hạ quan sinh ra đã đa tình, cho tới giờ vẫn chưa biết chung tình là ra sao. Không chiếm được thì bỏ qua, hạ quan không phải kẻ thích đâm đầu vào ngõ cụt."

"Vậy à?" – Bản Vương nhấp một ngụm rượu, bâng quơ rằng, "Nghĩ thoáng được như thế là tốt nhất, tình ái vốn là thứ hại mình hại người."

Hắn buồn cười, "Vương gia cứ như người từng trải vậy."

Bản Vương lắc đầu, "Không, ta chỉ hiểu sớm thôi…"

Đánh chén no nê, Bản Vương tiễn Diêu Thư Vân ra cửa, thuận miệng hỏi, "Pháp trường hôm này có xử trảm ai không?"

"Có, buổi trưa canh ba có xử trảm một tội nhân. Vương gia hỏi làm gì?"

"À không có gì, tiện thì hỏi thôi." – nói rồi nghĩ thế nào lại dặn hắn, "Đêm đi đường nhớ cẩn thận."

"Xì —" – hắn bật cười, "Phủ của hạ quan ngay đối diện phủ của ngài, cách có mấy bước chân, nếu Vương gia lo lắng thì để ta ngủ lại đi, hạ quan có thể làm ấm giường cho ngài đó —"

“Tạm biệt, không tiễn!” – Bản Vương chặn cái sự tự đa tình của hắn, xoay người trở vào trong.

*

Bản Vương ngả lưng gà gật một lúc, đợi đến khi trăng lên giữa trời, gần giờ Tí (23h-1h), mới lặng lẽ đứng dậy, choàng áo khoác, lẻn ra ngoài.

Vì không muốn kinh động đến tôi tớ gác đêm, Bản Vương không đi cửa chính, mà leo tường, đi về hướng pháp trường.

Tới nơi, chỉ thấy xác tử tù bị chém hôm nay vẫn nằm trên mặt đất, không ai đến nhận về. Vết máu trên đất đã cạn khô, gạch đá quanh đó mười bước đều đỏ đen một mảng.

Năm qua tháng lại, nơi đây không biết đã chém bao nhiêu người, đổ bao nhiêu máu.

Tứ phía âm u đầy quỷ khí.

Bản Vương đang tức cảnh sinh tình thì thấy trong bóng đen cách đó không xa, một khe hở đột nhiên xuất hiện từ không khí, tiếp theo là luồng ánh sáng chói lòa, sau đó có hai gã quỷ sai mặt mày dữ tợn bước từ bên trong ra, tay kéo theo chiếc gông nặng nề, leng keng đi tới.

Chúng đi qua Bản Vương mà chẳng hề đoái hoài gì đến, ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, vừa vươn tay dẫn hồn, vừa lẩm bẩm, “Thể xác đã chết, hồn phách chớ theo. Đến từ nơi đã đi, đi về nơi đang đến. Dậy!”

Vừa dứt lời, hồn phách đã ngồi dậy từ xác chết, ngơ ngác nhìn hai gã quỷ sai, để mặc cho chúng gông vào chân, sau đó cứ thế mờ mịt đi theo chúng, chuẩn bị xuống âm ti.

“Khoan đã.” – Bản Vương gọi lại.

Hai gã quỷ sai xoay người, nhìn trái nhìn phải, không quá xác định hỏi, “Ngươi — gọi chúng ta đấy à?”

“Phải.” – Bản Vương tiến lại, móc một miếng ngọc đen từ trong áo đặt vào tay một gã quỷ sai, dặn: “Giúp ta giao nó cho sếp của ngươi, nói cho hắn biết, giờ Tuất ba khắc(19h45) ngày mai, ta mở tiệc đợi hắn ở Tương Vương phủ.”

“Ơ —” – gã quỷ sai lần khần, “Ý ngươi là tìm —”

Bản Vương ngáp, “Ta tìm Chiêu Minh.”

Gã quỷ sai nghe thế thì ngẩn ra, sau đó quát lớn, “Phàm nhân to gan, dám gọi thẳng tên Diêm Vương chúng ta.”

Bản Vương cười, “Ta gọi thế thì sao, cứ bảo Chiêu Minh là muốn hỏi tội thì tới tìm ta.”

“Việc này —” – gã quỷ sai do dự, “Diêm Vương chúng ta bận trăm công nghìn việc, không có thời gian đến ăn tiệc nhân gian đâu.”

“Các ngươi cứ chuyển lời cho hắn là được.” – nói rồi Bản Vương khép cổ áo, chuẩn bị bỏ đi.

“Xin dừng bước.” – gã quỷ sai gọi ta lại, “Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Thiên Tuyền.” – ta đáp.

Vừa đi ra được mấy bước, Bản Vương bắt gặp Diêu Thư Vân, giật mình hỏi hắn, “Ngươi tới đây làm gì?”

Hắn không đáp mà hỏi ngược lại, “Vậy Vương gia tới đây làm gì?”

Bản Vương bình tĩnh trả lời, “Đêm khó ngủ, ra ngoài đi dạo thôi.”

“Vậy à?” – hiển nhiên là hắn không tin, “Giờ Tí nửa đêm đến pháp trường tản bộ? Vương gia thật là có hứng quá ha.”

“Bất giác tới đây thôi.” – Bản Vương cười xòa, nhíu mày hỏi hắn, “Thế ngươi thì sao, nửa đêm nửa hôm không ngủ đi theo giám sát Bản Vương đấy à?”

"Hạ quan nào dám." – hắn cười, chỉnh đốn lại mớ quần áo xộc xệch, "Chẳng phải vừa từ Nguyệt Hoa Lâu ra sao, tiện đi qua đây." – nói rồi hắn nhíu mày, tò mò lại gần Bản Vương, "Vương gia vừa nói chuyện với ai đấy?"

"Quỷ sai." – Bản Vương thành thật trả lời.

Diêu Thư Vân: …

Biết hắn không tin, Bản Vương cũng lười giải thích, bỏ qua chủ đề mà nhắc hắn: "Gần đây văn võ bá quan có ý kiến với ngươi đấy, tốt nhất là ngươi nên bớt phóng túng, cũng bớt đến chốn thanh lâu ca phường đi."

"Ầy, sao mà được" – hắn gác cùi chỏ lên vai Bản Vương, hớn hở mà rằng, "Đời người ngắn ngủi, phải biết tận hưởng lạc thú nhân gian chứ. Nhưng Vương gia là người thanh cao, chắc cũng coi thường chuyện trăng hoa này."

Bản Vương chỉ cười không đáp.

Thấy Bản Vương cứ trơ ra, hắn lại tiếp tục dụ dỗ, "Niềm sung sướng giường chiếu ấy, Vương gia không muốn nếm thử thật à?"

Bản Vương nhíu mày, "Sung sướng như thế nào?"

"Lâng lâng bay bổng." – hắn nói.

Bản Vương bật cười, "Vậy ta cũng biết đại khái cảm giác đó như nào rồi."

Diêu Thư Vân "Hả?" đầy kinh ngạc.

Bản Vương nói: "Cảm giác làm thần tiên…"

17. Quyển 1 - Chương 16

Tan triều hôm sau, Bản Vương đang tính ra về thì bị tiểu thái giám trên điện gọi lại, bảo là Hoàng Thượng muốn giữ ta dùng bữa.

Đằng nào cũng đang rảnh rỗi, Bản Vương quyết định ở lại. Thế nhưng cái đám đại thần ghen ăn tức ở kia không quên mà mắng ta một tiếng "Lộng thần" trước đi kéo nhau ra về.

Ờ ha, từ này mới, Bản Vương lần đầu được nghe, thế là kéo Diêu Thư Vân lại hỏi, "Lộng thần là gì?"

Hắn híp mắt, cười mà như không cười trả lời ta, "Lộng thần ấy à, chính là thần tử được Đế Vương sủng hạnh chơi đùa đó."

Bản Vương sa sầm cả mặt mày, lại thấy hắn tiếp tục, "Hay chính là nam sủng ấm giường đó mà."

Ít ra đấy cũng là hắn giải thích thế.

"Ý mà." – Diêu Thư Vân cười mờ ám, "Trông Vương gia lực lưỡng thế này thì nằm dưới thế nào được, Hoàng Thượng mà có ý đó thật có khi nó mới là người bị thiệt ấy á."

Bản Vương trợn mắt lườm hắn, "Đừng có bậy!"

"Rồi rồi, hạ quan nói chơi thôi, đường đường một đáng minh quân, có gì phải sủng hạnh nam thần để người đời xỉ vả." – nói rồi hắn tí tởn đuổi theo lão đại thần đi đằng trước, bá vai bá cổ cợt nhả, "Hí hí, Vương đại nhân, nghe nói ngài lại mới nạp tiểu thiếp phỏng? Sao không gọi ta đến làm mấy chén chung vui vậy cà? Ấy, ngài đừng chạy —"

Bản Vương cười khổ trông theo, cũng đi ra khỏi điện chầu, tới Đông Noãn Các của Yến Cửu.

Lúc đó, cháo thanh và rau quả đã bày biện, vì Yến Cửu thích đồ ngọt nên cung nữ bưng thêm mấy đĩa điểm tâm.

Vừa thấy ta, Yến Cửu đã vẫy tay rối rít, "Hoàng thúc, ngồi đi."

"Tạ ơn Hoàng Thượng." – ta vâng lời ngồi xuống, nhìn Yến Cửu tự tay múc cháo cho mình thì kinh hồn đón nhận.

"Hoàng Thúc chớ có đa lễ." – nó cười, lại bảo đám nô tài đứng hầu xung quanh, "Các ngươi lui xuống đi, Trẫm có việc muốn bàn bạc với Tương Vương."

"Dạ vâng." – cả đám khom mình lui xuống, trước khi ra ngoài cũng không quên bắn cái nhìn đầy khinh bỉ cho ta như thể lũ chúng nó biết tỏng rồi nhé.

Bản Vương:…

Rốt cuộc chúng hiểu lầm cái gì ta?!

Hai người đối mặt, ăn bữa sáng trong không khí khá lúng túng, xong rồi Yến Cửu mở lời, "Hoàng thúc, mùa xuân sang năm, Trẫm phải chọn phi lập hậu rồi."

Bản Vương ngẩn người, gật đầu bảo: "Đó là chuyện tốt mà."

Nó hung hăng lườm Bản Vương, "Nhưng Trẫm không muốn."

"Vì sao?" – Bản Vương hỏi.

Nó nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời một câu chẳng hề thuyết phục, "Trẫm còn nhỏ…"

Ra là ngại.

Bản Vương bật cười, "Sang năm Hoàng Thượng cũng mười sáu rồi, Tiên Đế lập hậu từ năm mười bốn kìa, như ngài là không sớm đâu. Mau chóng thành thân, sớm sinh Hoàng tử cho Đại Yến, tạo phúc cho muôn dân."

Yến Cửu bắt đầu cáu gắt, "Trẫm có Hoàng tử thì dân chúng được hưởng phúc à? Là hết lũ lụt, không còn hạn hán ư? Hay là biên cảnh không còn chiến sự nữa? Nói đi, sao Trẫm phải lấy một người Trẫm không thích? Đừng nói là sinh con đẻ cái, ngay cả mặt nàng Trẫm cũng chả muốn nhìn!"

Thằng bé này thật lắm tật xấu, thân là Đế Vương, tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần cũng là bình thường. Không thích người này thì thích người kia, chả lẽ cả vườn oanh yến lại không vừa mắt được ai à.

Phận là bậc cha chú, ta chỉ đành kiên nhẫn khuyên nhủ, "Đã vào được thâm cung, tự khắc các nàng có cách làm Hoàng Thượng vui thích, ở chung lâu, Hoàng Thượng sẽ mến các nàng thôi —"

Nó lại gắt lên, "Làm Trẫm vui thì Trẫm phải thích các nàng à?! Nếu thế, đám tiểu thái giám bên cạnh Trẫm biết chùi đ*t rửa mông, mồm miệng ngọt sớt thì Trẫm cũng phải sủng ái chúng chắc?"

Bản Vương:…

Nhận ra mình quá lố, Yến Cửu húng hắng ho một tiếng, lại trở về dáng vẻ hiền hòa như ngày xuân ấm áp, gió thoảng tháng ba, "Hoàng thúc, kỳ thật Trẫm tìm ngươi cũng là hy vọng —"

"Vi thần hiểu rồi." – làm một gã 'Lộng thần', ngay cả dò đoán ý Vua cũng không làm được thì còn tích sự chó gì, "Có phải Hoàng Thượng cảm thấy khó để được người thương trong đám con gái của các đại thần tiến cung phải không? Mà cũng phải, cái đám đại thần đó người ngợm có ra gì đâu, chắc con cái cũng chả tốt đẹp gì. Việc này thì Hoàng Thượng cứ yên tâm, vi thần có nhiều cách để tìm về cho ngài người con gái đoan trang hiền thục, có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ."

Yến Cửu: "Không phải, ta —"

Bản Vương: "Hay là Hoàng Thượng thích kiểu năng động hoang dã?"

Yến Cửu: "Cũng không phải —"

"Thế nhất định là tài nữ đầy bồ kinh luân, thanh tú linh tuệ rồi." – Bản Vương vỗ ngực cam đoan, "Hoàng Thượng cứ yên tâm giao cho thần, nhất định thần sẽ làm tốt việc này."

Chỉ thấy Yến Cửu siết tay, vô cùng kiềm chế bảo: "Ngươi ra ngoài đi."

Bản Vương khó hiểu, "Nếu Hoàng Thượng không thích tài nữ, vậy vi thần lại tìm —"

"RA NGOÀI!" – nó lặp lại, lần này còn tiện thể hất vỡ một chén trà.

Bản Vương không biết mình chọt trúng chỗ đau nào của nó, sững sờ mất một lúc đành khom người lui ra.

Thằng oắt con mới nãy còn vui vẻ, mà nói trở mặt là trở liền.

Bản Vương mới đi tới cửa, sau lưng đã bay tới một miếng bánh đậu xanh, nện cái 'bộp' vào cổ mình, bánh vỡ ra chui tọt vào cổ áo.

Chắc vẫn chưa hả giận, nó lại cầm miếng bánh xốp đậu đỏ mà nhè đúng lúc Bản Vương quay đầu lại để ném cái bốp vào mặt Bản Vương.

Võ vẽ thì chả học được, mà ném thì sao mà chính xác thế.

"Hoàng Thượng —" – liếm vụn bánh dính trên mép, Bản Vương còn định bụng hỏi nó làm sao, thì chỉ "Nghe" nó đùng đùng quát tướng, "Còn không mau xéo đi!"

Bản Vương: …

Ta đây xéo thẳng ra khỏi hoàng cung, bực dọc về phủ.

Vừa đến nhà thấy Tô Dung đang quét sân, thấy ta liền vội vàng hành lễ, "Nô tài bái kiến Vương gia."

"Không cần đa lễ." – Bản Vương ngồi phịch vào ghế đá cạnh bên, nghĩ nghĩ rồi hỏi, "Ta hỏi này, nếu gặp một người điêu ngoa tùy hứng, lại rất vô lý thì phải làm sao mới có thể khiến hắn vui?"

"Ừm —" – Tô Dung do dự một lúc rồi hỏi lại: "Chẳng lẽ ngài để mắt tới tiểu thư nhà nào rồi?"

"Không." – Bản Vương lắc đầu, "Người này còn khó hầu hạ hơn cả tiểu thư, tính tình thì thất thường, thật là khó đoán."

"Thế thì —" – Tô Dung dò hỏi: "Có phải nàng ta chỉ thất thường với mình ngài, hay với ai cũng thế?"

Bản Vương ngẫm nghĩ, quả đúng là lúc nào thằng bé cũng hòa nhã, khách khí lễ độ với người ta, duy chỉ mình Bản Vương là hở cái thì nhe nanh mua vuốt, ngang ngược, thậm chí còn la lối om sòm.

Càng ngẫm ra, Bản Vương càng hoảng hốt, buồn phiền bảo: "Hình như chỉ bắt nạt có mình ta."

"Hi hi." – Tô Dung lại bật cười, "Vậy thì đúng rồi."

Bản Vương nhìn nàng, "Là sao?"

Tô Dung: "Nô tì thấy cô gái kia thích Vương gia rồi."

Bản Vương hộc máu, "Tuyệt đối không thể!"

Tô Dung: "Tại sao lại không?"

Bản Vương: "Đó là nam tử mà!"

Tô Dung điếng người, rồi cười rất chi là gượng gạo, "Thì ra lời đồn không sai, Vương gia quả là… có chút… khác người… Nô tì xin cáo lui." – nói rồi xoay người chạy mất.

Bản Vương: …

Cô nương à, ngươi nghĩ đi đâu đấy?

*

Tối đến, Bản Vương sai người chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn.

Vì không có vị giác nên bữa ăn thường ngày của Bản Vương rất giản dị, cơm thường canh nhạt thế nào cũng xong, nếu hôm nay không phải vì thết đãi khách thì nào lại phí phạm thế này.

Trông một bàn đầy sơn hào hải vị, Bản Vương lại chẳng nếm được mùi vị nào, thật là đáng tiếc.

Giờ tuất canh ba, một cơn gió lạnh đẩy mở cánh cửa khép hờ, Chiêu Minh kia thật là đúng giờ.

Đã rất lâu không gặp, hắn ta vẫn giữ cái vẻ lạnh như đá đó, khuôn mặt sắc cạnh, lại thêm đường nét cơ thể cường tráng làm người ta có cảm giác chớ có lại gần. Hắn vừa đứng đó mà như khí lạnh tràn về, cả phòng đóng cả thành băng.

Hắn phủi bộ cánh đen tuyền, lại vẩy tay áo thêu hoa Mạn Châu Sa, thủng thẳng ngồi xuống, mở mồm ra đã rất ngứa đòn, "Sao mỗi lần luân hồi là người càng thêm tàn phế thế hả?"

Khóe môi Bản Vương co giật.

Tuy ta không anh khí bức người như ngươi, nhưng trông cả Kinh Thành, tướng mạo này cũng thuộc hạng nhất rồi á.

Thấy Bản Vương không nói gì, hắn hếch hàm hỏi: "Tìm ta có việc gì?"

"Muốn xin một hồn phách từ chỗ ngươi để hắn ta hoàn hồn." – ta nói.

Hắn chau mày, "Không được."

"Thương lượng đã nào."

"Không thương lượng gì cả, sống rồi sẽ chết, chết lại luân hồi sang kiếp khác, đó là thiên định. Khi sinh thì về dương gian, khi chết thì xuống địa ngục, đây là đạo lý luân hồi, là một vòng tròn bất dịch, nào có thể tùy tiện thay đổi." – hắn giảng bài đến khí thế, tiện tay gắp một miếng cá bỏ vào mồm, lại quay ra xỉa xói, "Không ngon bằng cá trong Vong Xuyên, thịt nát quá."

Bản Vương buồn phiền bới miếng cơm, đương nhiên Bản Vương hiểu đạo lý hắn nói. Diêm Vương tuy lớn nhưng trên vẫn còn một Địa Tạng Vương Bồ Tát. Mà dù Địa Tạng Vương có mắt nhắm mắt mở cho qua thì trên cùng hãy còn Ngọc Đế trấn thủ.

Việc này, quả là làm khó hắn ta.

Cả hai lẳng lặng dùng bữa, thật lâu sau Bản Vương mới nói: "Những năm qua, ta còn chưa nói tiếng cảm ơn ngươi."

Hắn liếc nhìn Bản Vương, hỏi lại: "Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn người đã giấu diếm Ngọc Đế, cho mỗi lần luân hồi ta được đầu thai vào gia đình giàu có. Ngọc Đế đày ta xuống hạ giới chịu khổ, ngươi lại giúp ta hưởng phúc."

Cuối cùng thì khuôn mặt lạnh như đá của hắn cũng rặn ra được nụ cười hiếm hoi, "Sợ cái gì, đâu chỉ mình ta âm thầm giúp ngươi. Nếu để lộ ra thì Thanh Vu và Mệnh Cách còn bị phạt thảm hơn ta. À đúng rồi, cả hai anh em Tinh Lang và Nguyệt Minh nữa."

Bản Vương ấm lòng, "Tóm lại cũng cảm ơn ngươi."

Ta – một kẻ mang trọng tội, nếu không có những người bạn khi xưa tương trợ, chả biết giờ này đang chịu khổ ở xó xỉnh nào.

Có khi là người hay thú còn chưa biết chừng.

Đánh chén no nê, Chiêu Minh cầm khăn lau miệng, lúc bỏ xuống thì nói rằng: "Nhiều nhất là ba tháng."

Bản Vương ngẩn người, "Gì cơ?"

Hắn lạnh lùng nhìn Bản Vương, "Ta không biết ngươi muốn làm gì? Nhưng muốn người chết hoàn dương thì chỉ tối đa trong ba tháng. Hôm nay là ngày Thần nữ Linh sơn thành thân với Tinh quân Tử khí, thiên đình đang rất náo nhiệt, chả ai để ý đến âm phủ của ta. Nhưng tiệc cưới sắp tàn rồi, một ngày trên trời bằng một năm hạ giới, ta có gan to bằng trời cũng không thể dám để trễ hơn. Ba tháng thôi, nhân lúc tiệc

tàn thì trả người về cho ta."

18. Quyển 1 - Chương 17

Tô Thanh Mặc hoàn hồn là chuyện của hai ngày sau.

Bản Vương cho Phong Mộ Ngôn biết, trước đó Tô Thanh Mặc đã uống canh Mạnh Bà rồi. Dù chỉ một ngụm nhỏ, chưa tới mức quên hết chuyện đã qua, nhưng những oán ân vướng mắc, những ân ái mặn nồng, thì hắn không còn nhớ rõ nữa.

Phong Mộ Ngôn chỉ cười, "Vậy lại hay, yêu chẳng được hận không đành, chẳng thà quên hết đi." – nói rồi hắn vuốt ve khuôn mặt hồng hào của Tô Thanh Mặc, như đấu tranh mà quyết tâm rằng: "Khi hắn tỉnh dậy, ta sẽ không để hắn lại yêu ta…"

Nếu có thể dứt bỏ dễ dàng, đó nào phải tình yêu.

Bản Vương nhìn hắn, khẽ thở dài.

Si rồi.

Đẩy cửa phòng, chỉ thấy hồng mai và huyết hải đường trong sân đã nở rực một góc trời, Bản Vương hít một hơi thật dài, mùi hương hoa tràn lan tứ phía, thấm vào ruột gan, nhất thời lại thấy bay bổng.

Như thể vừa nốc cạn hai chén rượu thanh, như say rồi lại không phải.

Cảm giác này, quả là đã rất lâu.

Rời khỏi "Nhất Mộng Nam Kha", Bản Vương ra tới chợ. Chợt nhận ra đã sắp hết năm, không biết nên mua sắm gì cho quý phủ.

Tuy tính cách con người ta khá nhạt nhẽo, không thích náo nhiệt, nhưng vào trần thế rồi thì cũng lây vài phần người. Mỗi độ Tết nhất, dù chưa tới mức cờ hoa phấp phới, trang hoàng náo nhiệt cả quý phủ, nhưng ít ra cảm giác Tết đến xuân về vẫn phải có.

Bản Vương mua đôi đèn lồng đỏ, dưới nách cắp mấy bộ câu đối, chưa đi được mấy bước đã nhận ra giữa chốn phồn hoa, có bóng hình Yến Cửu.

Nó mặc chiếc áo thiên thanh, cổ tay đơm mấy bông hoa dâm bút trắng muốt, mái tóc đen nửa buộc nửa thả, trông vừa biếng nhác lại xen lẫn cả cao sang, trong cao sang lại mang theo đôi phần bình dị. Vì phong thái ung dung, khuôn trăng độc nhất, mà đi lại giữa chốn người đông chả khác nào hạc giữa bầy gà.

Giờ là lúc mà cả Triều văn võ bá quan đều về quê đón Tết, để mình nó trong Kinh thành, không tấu chương, không sự vụ, có lẽ là rảnh rỗi đến phát chán mới vi hành vào dân gian.

Sau nó có mấy tay thị vệ cải trang thường dân, đi cách vài bước, không nhanh không chậm lẽo đẽo theo.

Lúc này thằng bé còn chưa phát hiện ra Bản Vương, nó moi ra một thỏi vàng ném cho chủ sạp ven đường, bảo: "Cho ta mười cân, à không, một cân, cũng không phải, hai lạng đi, cho ta hai lạng bánh sơn trà."

Nó không có khái niệm vì về cân lượng, tiền tài cũng không luôn, trông chủ sạp kia đau khổ không biết lấy tiền thừa đâu mà trả thì xa xỉ lắc tay, "Không cần trả lại, có tẹo tiền lẻ thôi mà."

Chủ sạp thấy chữ 'Tiền lẻ' thì sững ra, sau đó cảm ơn rối rít. Hôm nay mở hàng thiệt là ngon, gặp ngay phải một thằng ngu lắm tiền.

Yến Cửu nhận đống bánh sơn trà, cầm que xiên một cái bỏ vào miệng. Lúc ăn trông cũng thật dễ nhìn, dù không ngồi, nhưng hành xử vẫn rất nhã nhặn và quý phái.

Mà thằng bé cao quý ấy ăn có mỗi một miếng, rồi tiện tay quẳng luôn đi, sau đó lại lăng xăng sang quán khác mua bánh táo.

Nhân lúc nó đang móc tiền, Bản Vương nhanh tay lấy miếng bạc vụn đưa cho chủ quán, "Cho ta nửa cân bánh táo."

Yến Cửu hớn hở ra mặt, đang định hô lên "Hoàng thúc" thì nhớ ra mới hai hôm trước còn cãi nhau to, thế là cau có ngay lại được, "Ngươi tới đây làm gì?"

"Tình cờ đi ngang qua." – Bản Vương trả lời, nhận bạc vụn chủ quán trả lại, đưa bánh táo cho Yến Cửu, "Đây, ăn đi."

Nó đầy vẻ ghét bỏ, "Chả thèm."

Bản Vương nhẫn nhịn hỏi, "Vậy thích ăn gì nào?"

"Đi xem đã." – rồi nó khoanh tay đi trước.

Nhất thời Bản Vương bỏ về cũng không được, chỉ đành lẽo đẽo theo sau.

Dọc đường đi, chả biết có phải nó cố ý bắt nạt Bản Vương không mà vừa mắt nhiều thứ lắm, mua cả một đồng hầm bà lằng rồi thảy hết cho Bản Vương bê.

Đồ đã cao tới đầu, tầm mắt cũng bị che chắn cả, định bụng khuyên nó mua thế thôi thì đã thấy nó ôm về một chiếc bình sứ Thanh Hoa, chồng lên trên cùng, còn không quên đe dọa, "Nếu mà làm vỡ, theo luật lệ phá hỏng tài sản Hoàng gia, phạt đánh 100 trượng."

Bản Vương lảo đảo, giờ thì xác định rồi, thằng bé đang bắt nạt Bản Vương đó.

Nhưng Bản Vương vẫn không hiểu, rốt cuộc ta làm mích lòng nó lúc nào. Chẳng phải là tuyển phi thôi ư, Bản Vương ra sức giúp nó chọn một cô gái hiền lương thục đức, sắc nước hương trời, thì sai ở đâu.

Vậy mà nó kiên quyết không muốn, có lẽ nào —

"Hoàng Thượng." – Bản Vương gọi lại, hỏi: "Có phải — ngài có người thương rồi không?"

Nó bước loạn một nhịp, vành tai ửng hồng, "Không có, chớ có nói bậy!"

Trông vẻ chột dạ kia kìa, chắc chắn là có rồi.

Thế thì càng dễ.

Bản Vương cẩn thận đặt chồng đồ lên mặt đất, chân thành bảo, "Hoàng Thượng nói cho vi thần biết là tiểu thư nhà ai, vi thần sẽ giúp ngài đi ngỏ lời."

Yến Cửu điếng người, bao vẻ chột dạ khi bị người ta bóc mẽ bay đi đâu tiệt, chỉ nheo mắt nhìn ta, chừng như sắp nổi bão, hằm hằm hỏi: "Hoàng thúc muốn làm mai cho Trẫm hả?"

"Đương nhiên rồi." – Bản Vương đàn đúm với Diêu Thu Vân đã lâu, khác không học, học được đúng cái thói mồm mép tép nhảy, vừa há miệng đã thành văn, "Ăn lộc Vua, trung việc nước. Thân là bề tôi của Đại Yến, đương nhiên vi thần phải dốc sức vì Hoàng Thượng, ngàn lần chết cũng không từ."

"Tốt, tốt lắm." – trông nó ngày càng nổi giận, y như hoa đào vừa nở hết là đến gió bấc mưa sa, nghiến răng nghiến lợi bảo: "Trẫm cũng rất muốn ngươi đi thuyết phục hộ Trẫm, nhưng tiếc là người đó vô tâm quá, không hề có Trẫm trong tâm."

Bản Vương ngẩn người, tiếp tục dụ dỗ, "Được Đế Vương ân sủng là may mắn ba đời nhà nàng. Có thể là nàng ta còn nhỏ nên không hiểu, cũng chưa phân biệt được yêu đương, để thần đi khai sáng cho, nhất định nàng ta sẽ hiểu ra."

"Thật vậy ư?" – Yến Cửu chỉ cười khẩy, nắm cằm Bản Vương, "Hoàng thúc, bản thân ngươi còn chẳng hiểu tình yêu là gì thì lấy gì mà đi khai sáng người khác đây?"

"Thần —"

"Thôi." – Yến Cửu buông tay, "Xách đồ lên, chúng ta hồi cung."

Bản Vương: …

Không lẽ định để Bản Vương đi bộ thất đấy à? Thế có khác nào hành ta thành thằng sai vặt đâu chớ!

Mà nói đi nói lại, Bản Vương đã oằn mình nịnh bợ đến thế rồi, cẩn thận đến thế rồi, rốt cuộc lại nói sai câu nào vậy ta!

Sao mà lòng dạ Đế Vương còn khó đoán hơn cả đàn bà thế chứ?

Chưa đi được mấy bước đã thấy trong quán trà ven đường, một bà thím bê thau nước đầy, chẳng chịu nhìn trước ngó sau đã hất thẳng ra ngoài.

Trước cửa thường có nước đọng, đông tới đã đóng thành băng. Yến Cửu mới bị xối cả một trận 'Mưa rào', giật mình cái, chân dẫm vào băng, thế là "Á á" lên, ngả ngửa ra sau.

Bản Vương vừa thấy, cũng không để ý chiếc bình sứ đang ôm, hất vội ra rồi lao đến đỡ nó. Thế nhưng, đường trơn, ta bước không vững, người trượt về trước, vừa vặn hôn lên môi Yến Cửu.

Khoang mũi tràn ngập mùi hương tươi mát và lành lạnh, như hoa lan, lại như sơn chi.

Mẹ ơi! Tèo rồi!

Bản Vương hoảng hốt, cả người lại chới với, ngã cái 'bộp' lên người Yến Cửu, trong quá trình ngã, răng nanh suýt thì cắn lên môi nó.

Vội vàng nhổm dậy, Bản Vương lau vết máu trên môi, vì không có xúc giác, chẳng biết là máu của ai.

Trên mặt đất, Yến Cửu sa sầm mặt mày, giận dữ quát, "Còn không dìu Trẫm đứng lên!"

Bản Vương vội vàng vươn tay kéo nó dậy, trông cả người nó ướt như chuột lột, chỉ sợ nhiễm lạnh, thế là quyết định không về cung nữa, cởi áo khoác ra bóc kín nó lại, bê về quý phủ.

Sai người nhóm lửa đun nước, lại vật vã một phen.

Yến Cửu ngâm nước ấm xong, trần như nhộng bước ra khỏi thùng, đang định lấy khăn lau người thì Bản Vương đẩy cửa vào, chẳng hiểu tự dưng ngượng nghịu thế nào mà lao thẳng lên giường, chùm chăn che từ đầu tới đít.

Bản Vương: …

Định lôi nó ra khỏi chăn để Bản Vương lau tóc cho nó, "Chăn ướt cả rồi này, ta bảo người hầu đổi cho ngươi bộ mới, không lại cảm."

"Không." – nó kéo rịt lấy chăn, "Trẫm đang trần truồng mà."

"Nào nào, đừng nghịch nữa, đông lạnh, chăn ẩm sẽ đổ bệnh." – Bản Vương vừa nói vừa kéo nó ra khỏi chăn, lại thấy nó sống chết không chịu nhả. Hai người giằng co nhau, đến khi Bản Vương lôi được nó ra ngoài thì nhận ra mặt nó đã ửng đỏ, luống cuống quay lưng lại với ta.

Nếu Bản Vương không nhầm, thì hình như hạ thân nó đang rất là khí thế.

Quả là trẻ tuổi, tinh lực lúc nào cũng tràn trề.

Bản Vương cũng không nhiều lời, thấy nó bối rối chỉ đành tự thân vận động đi đổi đệm chăn, "Nào, nằm xuống đi."

Tức thì nó chui tọt vào trong chăn, chỉ để lộ cặp mắt, trông còn hồng hồng như mới bị tủi thân ghê gớm lắm.

Bản Vương giật thót. Lại làm sao nữa đây?

"Nếu không, thần —" – bị nó chòng chọc nhìn làm Bản Vương như nổi sẩn cả người, đang định bụng bỏ của chạy lấy người.

"Không được đi." – Yến Cửu bá đạo ra lệnh, rồi bò bò, gối lên đùi Bản Vương.

Bản Vương thật sự không hiểu. Rốt cuộc thằng bé uống nhầm thuốc gì mà gần đây cứ thay đổi liên xoành xoạch.

Giờ thì nó lẳng lặng nằm, trông thì ngoan ngoãn đấy, nhưng ai biết ngay sau đó có đột nhiên nhảy dựng lên cho Bản Vương một cái bạt tai hay không.

Bản Vương biết nói lắm thì thiệt nhiều, thế là quyết định ngậm bồ hòn luôn, chỉ cầm lược giúp nó tán từng lọn tóc hãy còn ẩm ướt.

Nó híp mắt, đầy vẻ hưởng thụ, rồi thì được một lúc lại nói, "Hoàng thúc thật là dịu dàng, sau này ai được gả cho người thì quả là có phúc."

Bản Vương vuốt một lọn tóc đen dài của nó, bảo: "Kiếp này ta không lấy vợ."

Nó ngẩn người, "Vì sao?"

Bản Vương bình thản bảo: "Vì ta là đoạn tụ."

"Thật chứ?" – nó nhoẻn cười, vươn cánh tay non mềm, quàng lên cổ Bản Vương, vừa nhổm dậy vừa hỏi, "Đã đoạn tụ thì Hoàng thúc xem, dung mạo của Trẫm thế nào?"

Chẳng đợi Bản Vương trả lời, nó đã đột nhiên chu môi.

19. Quyển 1 - Chương 18

Bản Vương già rồi, không chịu nổi kích thích quá lớn.

Thấy hai cánh môi hồng đào kia ngày càng gần, Bản Vương sợ đến mức đơ cả người.

Từ từ, nó định làm gì?

Chẳng lẽ là muốn cảnh cáo Bản Vương mạo phạm nó lúc nãy nên thừa cơ tập kích tập hai, tiện thể tát luôn hai cái cho bõ cái công đó ư?

Bản Vương là kẻ khô khan, giờ chỉ biết nín thở, tập trung đấu tranh tư tưởng, cho đến khi hai cánh môi đó chạm lên môi ta thật, đầu óc mới nổ đoàng.

Khoan khoan. Hình như… không đúng lắm…

Sau đó thì càng không đúng hơn, chỉ thấy Yến Cửu đột nhiên há mỏ, cạp cái phập lên môi ta. Tuy không cảm thấy đau đớn gì thật, nhưng mũi vẫn xộc lên đầy mùi máu tanh.

Nó cắn đến cật lực, trút hết bao nhiêu cảm xúc. Cắn xong, lau vết máu bên khóe môi rồi bảo: "Nếu Hoàng thúc là người dịu dàng như Trẫm bảo, thì chỉ cần có người yêu ngươi, ngươi sẽ không nhẫn tâm từ chối phải không?"

Không có đâu!

Bản Vương là Nhiếp Chính Vương mà chỉ cần nghe danh đã khiến kẻ khác sợ vãi mật, dân chúng thấy ta như chuột thấy mèo, nào có ai chán sống chạy đến cắn môi Bản Vương!

Liên quan đến danh dự và nhân phẩm của mình, Bản Vương cần giải thích cho nó hiểu. Vậy mà ta còn chưa kịp mở mồm, Yến Cửu đã nổi giận đùng đùng chùm chăn cuộn tròn quay đít lại với ta, cũng để hớ cả gò mông trắng hồng.

Rồi phát hiện ra có phần chưa được che khuất, nó vội vàng kéo chăn chùm mông lại, ngoái ra lườm Bản Vương, "Nhìn cái gì!"

Bản Vương: …

Trông cũng chỉ mềm hơn Bản Vương, trắng hơn Bản Vương, bong hơn Bản Vương thôi, nhưng dù sao cũng chỉ là mông, có gì đáng coi chứ.

Bản Vương lắc đầu, cầm khăn bịt miệng, đi tìm Tô Dung.

Tô Dung nhìn môi Bản Vương bị cắn rách thì nhăn nhó, vừa giúp ta xử lý vết thương vừa hỏi, "Có phải Vương gia bị nam tử điêu ngoa bốc đồng kia, ừm, cắn phải không?"

Bản Vương chỉ hừ cái, không đáp.

Tô Dung lại tỏ ra đã hiểu, "Là thật rồi."

Bản Vương nhíu mày nhìn nàng, "Thật cái gì?"

Tô Dung: "Vị công tử đó thích ngài đấy."

"Thích Bản Vương thì cắn Bản Vương ấy hả!?" – thích cái kiểu gì vậy! Thế nếu nó mà yêu Bản Vương sâu đậm thì có phải cũng giết luôn Bản Vương rồi không?

Tô Dung thấy Bản Vương mờ mịt chả hiểu gì thì lắc đầu, "Vương gia, ngài vừa có phúc lại vừa thông minh, trái tim cũng sáng rõ, chỉ trên phương diện tình cảm thì kém hơn một chút. Giống như sinh ra một trái tim bảy ngăn, lại có một ngăn bị che lấp."

Bản Vương ngẩn người, chỉ thấy nàng nói tiếp, "Trên phương diện tình cảm, ngài có phần chậm hiểu."

Bản Vương khó chịu, nhăn nhíu hỏi nàng, "Sao, ngươi đang dạy dỗ Bản Vương đấy à?"

"Nô tỳ không dám." – nàng kính cẩn khom mình, "Nô tỳ chỉ thấy Vương gia là người quyền cao, tài năng lại anh tuấn, vốn nên có người ở bên bầu bạn, cùng ngài chung hưởng cảnh phồn hoa, nhưng ngài lại mỏng tình nguội ý, không hứng thú bất cứ chuyện gì, thật khiến người ta phải tiếc nuối."

Bản Vương lạnh lùng nhìn nàng, "Ngươi có biết mình lắm chuyện quá không."

"Là nô tỳ lắm chuyện." – nàng lại làm bộ khom người, sau đó cười hì hì bảo, "Nhưng nô tỳ biết Vương gia là người tốt mà, không hở cái là trừng phạt nô tỳ đâu."

Bản Vương: …

Đại Gian Vương ta đây tự dưng trở thành người tốt, có hơi không quen.

Mà Bản Vương cũng cho nàng thấy nàng ta mơ mộng lắm, chỉ về phía nhà xí mà ra lệnh, "Đi cọ bô."

Nàng sững sờ, "Vương gia —"

Bản Vương lạnh lùng, "Sao, muốn kháng chỉ hả?"

"Nô tỳ không dám." – nàng nghiến răng nghiến lợi đáp, lúc quay người còn đay nghiến mắng ta, "Khốn nạn, đốn mạt."

Và thế là, nhoắng cái ta đây mới từ người tốt đã trở về làm ác ma.

Có lẽ Tô Dung đúng. Trên phương diện tình cảm, Bản Vương ngu ngơ thật.

Tối đến, Bản Vương gọi hộ vệ quý phủ hộ tống Hoàng Thượng mau chóng về cung.

Sắp đến giờ xơi cơm rồi, còn không đi chả lẽ định ở lại ăn chực nữa à!

Một tháng phát cho có từng ấy bổng lộc, nói ra chỉ sợ ai cũng cười cho thối mặt.

Thế nhưng ai ngờ Yến Cửu không chịu về, mặc bộ quần áo thùng thình của Bản Vương, rất chi là khoan thai mà tỉnh queo bảo: "Trẫm quyết định, ở lại đón năm mới với Hoàng thúc."

"Sặc —" – Bản Vương hộc máu. Thằng bé chẳng những muốn ở lại ăn tối, mà còn chuẩn bị trường kỳ áp bức Bản Vương!

Cả năm Bản Vương vất vả nhọc nhằn, vắt óc đấu tranh có dễ gì đâu, khó khăn lắm mới được dịp cuối năm an ổn, thế nào lại rước về một cục nợ khó chiều thế này.

Dẫn nó về rồi là nó cấm có chịu đi.

Yến Cửu xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay, đầy vẻ thiên hạ này là của ta, liếc nhìn Bản Vương, "Sao, mượn quý phủ của Hoàng Thúc đón năm mới, Hoàng Thúc không vừa lòng hả?"

"Nào có nào có." – Bản Vương chớp mắt cái, cười tươi như hoa, "Hoàng Thượng có lòng hạ cố cùng vi thần đón Tết là phúc mấy đời cho vi thần ấy chứ. Ha ha, ha ha…"

Nói ra được lời hoàn toàn trái lương tâm thế này, làm tiếng cười của Bản Vương cũng thật khó nghe.

Yến Cửu lại tỏ vẻ Trẫm đây nể ngươi lắm mới ở lại đón Tết với ngươi, ngạo mạn nói: "Không phải tạ ơn, Trẫm ở trong cung lâu, lễ nghi gò bó, luật lệ nghiêm ngặt, cũng chán. Lần này đến dân gian để hiểu thêm mà thôi, không phải hạ cố vì ngươi đâu."

Bản Vương…

Ta cũng không mong ngươi hạ cố nhá.

*

Vì có Hoàng Thượng ở đây mà ý định đón năm mới đơn giản của Bản Vương tan thành mây khói.

Thằng bé rất lắm chuyện, đòi Tết đến là quý phủ phải trang hoàng thật lộng lẫy, tốt nhất là phải giăng đèn kết hoa, xanh đỏ tím vàng tưng bừng vào.

Ấy thế mà đường đường một Vương phủ, bị nó trang trí thành thanh lâu.

Trang trọng chả thấy đâu, lơi là phóng đãng thì quá đủ.

Đêm đến còn ngẫu nhiên có gã say bí tỉ đến gõ cửa thùm thùm, "Mau mở cửa, cho ông đây giải nhiệt cuộc sống nào."

Sau đó, đời trai của gã bị cắt rớt luôn.

Và thế là khốn khổ khốn nạn từ 27 tháng Chạp cho đến tận đêm 30, trông quý phủ cũng thay da đổi thịt hẳn.

Đình trong đình ngoài được quét dọn sạch sẽ, hành lang treo đầy đèn lồng đỏ, trên cửa dính câu đối đỏ, bên trong treo tua đỏ, không gian rực rỡ, không khí hân hoan.

Đêm đến, đầu bếp chuẩn bị bánh nóng hổi bày trong sân. Hạ nhân bê trái cây, điểm tâm, rồi Yến Cửu đích thân dâng hương.

Vái thần cầu phúc, hiếu kính Ngọc Hoàng.

Bản Vương lẳng lặng ngồi bên hành lang, lại thấy có chút buồn cười.

Nhớ năm đó, ta cũng là một trong số những kẻ trên thiên đình hưởng hương khói dân chúng thờ phụng. Nhưng thần tiên hữu hạn, dân gian thì đông người, dù họ có hào phóng, có thánh kính, thì thần tiên cũng không thể nào quan tâm đến từng người một.

Huống chi, mệnh do trời định, thần tiên không có quyền can thiệp vào cuộc sống của phàm nhân.

Bản Vương vừa mới thất thần, chỉ thấy tuyết lả tả rơi, không bao lâu đã nhuộm trắng mặt đất, điểm từng mái hiên.

Tuyết rơi báo hiệu mùa màng bội thu, là một điềm lành.

Yến Cửu đứng trong tuyết, ngoái lại cười với ta, hệt như hồng nhạn liệng qua.

Tuyết trắng xóa trên mặt đất, ngọn đèn lấp láy trên đầu, ánh sáng chạy trên khuôn mặt khuynh thành của nó, ánh lên vẻ tao nhã vô ngần, mặt mày như tranh.

Bản Vương nhìn đến bần thần, chỉ thấy nó đi tới hành lang, vươn tay phẩy tuyết đọng trên trán Bản Vương, bảo: "Kỳ thật, Trẫm đã muốn xuất cung đón năm mới với ngươi từ trước rồi."

"Thật chứ?" – Bản Vương mỉm cười, "Nếu Hoàng Thượng thích, sau này mỗi khi Tết đến, thần đều sẽ chuẩn bị thêm bộ bát đũa cho ngài."

"Hứa nhé." – rồi nó dắt tay Bản Vương, "Về phòng thôi, ăn cơm tất niên nào."

Bản Vương gật đầu, theo kịp nó.

Và đêm 30, thuận hòa vui vẻ ăn bữa cơm tất niên, cùng ngắm trận mưa tuyết, trôi qua như thế.

Hôm sau, Bản Vương dậy sớm, chỉ thấy ngoài phòng đã đóng tuyết dày, mấy cô nha hoàn đang đuổi nhau trong tuyết, nói cười vui tươi.

Choàng thêm áo khoác, Bản Vương đẩy cửa bước ra, thì thấy Yến Cửu đang ngồi trong sân phát tiền thưởng cho kẻ hầu.

Sau khi thằng bé lên ngôi, gỡ bỏ truyền thống cúng bái mồng Một hàng năm của Tiên Đế, lại thấu tình đạt lý cho các đại thần về quê đón Tết đến mồng sáu mới lên Triều, thế nên lần này mới nhàn rỗi vậy.

Bản Vương nghi hoặc, đến bên hỏi nó: "Hoàng Thượng, thần nhớ bạc ngài mang theo đã tiêu hết rồi mà, tiền này ở đâu ra thế?"

Nó ngửa đầu, thản nhiên như ruồi bảo: "Trẫm đến khố phòng nhà ngươi bảo Lý quản gia đưa đó."

Bản Vương:…

Đột nhiên ngực bị bí khí, khó thở.

Bản Vương bị nó tức chết rồi!

Vậy mà Yến Cửu chả có chút tự giác nào, lấy hai đĩnh vàng to tướng cho Tô Dung, "Nghe nói lần trước là ngươi cứu Trẫm, đây, Trẫm thưởng cho ngươi nhiều một chút."

"Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng." – Tô Dung nhận vàng, hăm hở chạy đi.

"Tiếp." – Yến Cửu lười nhác gọi.

"Có nô tài." – Vương Quý nhóm bếp le te chạy lên.

"Cầm lấy." – Yến Cửu thưởng bạc, tiếp tục, "Tiếp…"

Bản Vương trừng trừng nhìn nó đốt tiền của ta, cả người bứt rứt.

Rồi nó vỗ tay như cuối cùng cũng xong việc, còn bảo: "Tuy bạc hơi ít, nhưng quý nhau ở tấm lòng, năm mới thưởng cho chúng lấy may."

"Ha ha." – Bản Vương cười mà khó coi hơn cả khóc.

Chúng nó lấy may, Bản Vương thì tán gia bại sản.

Trong lòng tính kế nên đòi lại tiền Yến Cửu như nào thế thì thấy hạ nhân chạy vào báo, nói là Nhị đệ Nhạc Mạt cùng em dâu và cháu đến quý phủ chúc Tết.

Bản Vương chỉ đành nén hận bảo: "Mời người vào phòng khách đi."

"Dạ vâng." – kẻ này vừa chạy đi, chốc sau lại một kẻ khác chạy đến, "Vương gia, Tứ Vương gia cũng tới."

"Tứ Vương gia?" – Bản Vương sửng sốt, nhìn sang Yến Cửu.

Chỉ thấy Yến Cửu cầm lò sưởi, cười như không cười, "Đã đến thì mời vào đi. A, một năm không gặp, không biết hắn có tiến bộ tý nào hay không."

20. Quyển 1 - Chương 19

Không khí trong phủ lúc này thật ảo diệu.

Phía nhà ta thì anh em hòa thuận, ấm cúng hân hoan, bên nhà Yến Cửu thì giương cung bạt kiếm, trừng mắt lườm nhau.

Yến Cửu còn đỡ, ngồi trên ngôi cửu ngũ lâu nên nó đã luyện ra bản lĩnh bơ đi mà sống, lấy tĩnh chế động, còn Yến Tứ thì thôi rồi, cậu chàng nghiến răng ken két, căm thù nhìn Yến Cửu, hận không thể nhảy bổ vào xẻo thịt lột da.

Hai anh em giằng co thật lâu, cuối cùng Yến Tứ cũng đầu hàng, cục cằn hỏi: "Ngươi nói đi, bao giờ thì cho ta về kinh?"

"Vậy phải xem tâm trạng Trẫm thế nào đã." – Yến Cửu cầm lò sưởi, lười nhác bảo.

"Vậy còn chưa đủ à!" – Yến Tứ nhảy dựng lên, "Nhà ngươi đày ta đến cái chỗ biên cương rách nát, chó ăn đá gà ăn sỏi, cả ngày ăn cát uống gió hai năm rồi, cũng đến lúc phải cho ta về chứ?"

Yến Tứ vốn là người có tính cách lỗ mãng, dễ kích động, không đầu óc. Hai năm nay ở biên cảnh càng nhiễm thêm cái vẻ tầm thường, nhất cử nhất động chẳng ra dáng Hoàng thân, trông còn giống lưu manh côn đồ hơn.

Khi Yến Cửu huyết tẩy huynh đệ trong cung, duy chỉ để mình nó sống, cũng vì nó ngốc nghếch vô tâm.

Ngốc đến mức Yến Cửu chẳng muốn phí thời giờ kiếm cớ giết nó.

Yến Cửu nhìn ông anh ngốc nhà mình, giận dữ vặn lại: "Thì làm sao, ngươi cũng biết Trẫm không truyền người về cơ đấy? Thế sao ngươi dám tự ý rời bỏ cương vị, một mình lén lút về đây?"

"Ta —" Yến Tứ chịu chết, chỉ nghe Yến Cửu tiếp tục hăm dọa mình, "Hơn nữa, thấy Trẫm không quỳ, còn gào thét trong đây, là muốn rẻ rúng Hoàng quyền, xúc phạm Hoàng thượng phải không?"

"Ta —" – Yến Tứ nghẹn họng, lòng đã bực lắm, vốn là người không biết cách ăn nói, không bật lại được, chỉ đành đánh mắt sang nhìn Bản Vương cầu cứu, "Hoàng thúc."

"Khụ." – Bản Vương giả đò ho khan, đang định nói đỡ cho thằng cháu ngốc nghếch này mấy câu thì Yến Cửu đã trừng mắt lườm ta. Lại thấy nó gọi hộ vệ, "Lôi Tứ Vương gia bỏ bê trách nhiệm ra ngoài, phạt đánh một trăm trượng."

"Á?" – Yến Tứ giật mình, đang định sửng cồ lên thì đã bị Bản Vương giữ lại. Tết nhất rồi, có ai là muốn nhà mình ầm ĩ, oánh nhau lộn bậy đâu.

Bản Vương đành phải ra mặt, nói đỡ cho Yến Tứ, "Hoàng Thượng, lão Tứ rời nhà hai năm, những ngày thế này hẳn là rất nhớ cố hương. Nó được phong tước, không phải bị đày đi, Tết nhất trở về sum họp cũng là thường tình. Việc này, nói rõ là xong mà."

"Đúng đó." – Nhạc Mạt cũng đứng dậy góp lời, "Xuân sang Tết đến, các đại thần còn về thăm quê, Tứ Vương gia ở biên cương xa xôi, cũng nên về nhà thăm hỏi, mong Hoàng Thượng bỏ qua cho hắn một lần."

Yến Cửu hừ lạnh, xua tay, "Thôi, hai vị Hoàng Thúc đều nói đỡ cho hắn, Trẫm bỏ qua lần này." – nói rồi lại nhìn Yến Tứ, "Còn không biến mau!"

"Hả?" – Yến Tứ cũng cáu tiết, "Đây là nhà Hoàng thúc, không phải Hoàng cung của ngươi nhá, dựa vào cái quái gì mà ngươi được ở còn ta thì phải biến hở!"

"Vì ngươi ngứa mắt!" – Yến Cửu đáp.

Rõ ràng là nó chả hiểu ý Yến Cửu nói gì, nóng đầu cái là bật lại như tôm, "Có gì mà ngứa mắt? Nói sao Bản Vương cũng là nam tử anh tuấn bất phàm, đầu cao hơn ngươi, vai rộng hơn ngươi, cơ thể cường tráng hơn ngươi nhá."

Yến Tứ này, thật là tự đào hố chôn mình, vạch áo cho người ta xem lưng.

Vì từ nhỏ đã ốm yếu mà lúc nào Yến Cửu cũng tự ti, giờ bị nó phản pháo như vậy thì rốt cuộc cũng giận thật, tức thì quạt cho một phát tát "Đốp" rõ giòn, "Ngu si tứ chi phát triển thì tác dụng gì!"

"Ta —" – Yến Tứ cũng định ra tay nhưng may thay Bản Vương kịp thời kéo lại, "Thôi nào, hiếm hoi lắm mới có dịp sum vầy, bỏ qua mọi chuyện vui vẻ nên nào."

"Hứ." – Yến Tứ tức tối ngồi xuống, liếc cái thấy thằng cháu trai ruột nhà ta đang cầm một phong bao lì xì đỏ, thế là xòe tay với Bản vương, "Hoàng thúc à, Tết đến rồi, ta cũng muốn tiền mừng tuổi."

Bản Vương hộc máu. Bạc trong phủ vừa bị Yến Cửu đốt sạch, chẳng lẽ đến ngươi cũng muốn đến bóc lột ta à?

Cũng không thể để Bản Vương bán sạch gia sản, nhồng nhộng ra đường đó chứ?

Vậy mà nó vẫn cứ mặc Bản Vương sống hay chết, tay vẫn cứ xòe ra, kèm theo cả mặt dày mày dạn bảo: "Cùng là cháu đó, Hoàng thúc đừng có bên trọng bên khinh nhe, chỉ có cháu ruột được lì xì, còn ta thì không có à?"

"Này —" – cũng không thể để mặt mũi mất sạch, Bản Vương đành phải dối lòng, "Đương nhiên là không rồi."

"Hí hí, có thế chứ." – nói rồi xoa xoa tay, "Hoàng thúc cứ cho cháu một ngàn tám trăm lượng, cháu đi quất mấy vò rượu ngon về oánh chén là ngon ngay."

Bản Vương: …

Quả nhiên là phải bán nhà rồi!

Trưa đó, Bản Vương cầm số bạc ít ỏi còn sót lại, dẫn cả nhà đến "Tứ Phương Yến" ăn trưa.

Ôm thằng cháu trai, Bản Vương đút cho nó mấy miếng cơm, lại nhìn sang Yến Tứ. Chỉ thấy nó cầm miếng chân giò gặm lấy gặm để, dầu dính nhoe nhoét đầy mồm, như thể đói lâu lắm rồi.

Bản Vương không biết nó phải chịu khổ sở gì ngoài biên cương, chỉ gắp cho nó miếng đùi gà, lột hai con tôm, "Ăn từ từ thôi, uống canh đi kẻo nghẹn."

"Vưng." – Yến Tứ ú ớ đáp, lại tiếp tục tọng đầy mồm.

Bản Vương trông mà xót xa, quay ra bảo Yến Cửu, "Biên cảnh không sa mạc thì cũng giặc cướp, điều kiện hoang sơ, khí hậu khắc nghiệt, chi bằng Hoàng Thượng —"

"Sao?" – Yến Cửu nhướng mày, cười đến quái dị, một phần lạnh lùng, hai phần tức tối và bảy phần ghen tuông, cắn đứt một miếng sườn non rồi bảo: "Hoàng Thúc thương nó thế thì đi theo nó đi."

Bản Vương: …

Thấy ta chẳng nói gì, nó lại bực bội bốc cả một con cua, nhưng ở đây nào có kẻ hầu người hạ, tay chân thì lóng nga lóng ngóng, bóc mãi không ra, cũng không biết phải ăn thế nào.

Bản Vương trông mà chẳng đành, lấy cua từ trong tay nó, lột mai, bên trong là thịt cua trắng phau thơm ngọt, đặt trước mặt nó, "Ăn đi."

"Hứ!" – nó ăn thịt cua, lại cầm đũa chỉ đĩa tôm, "Trẫm muốn ăn cái này."

"Rồi rồi" – Bản Vương lại mau mải bóc, chỉ sợ chậm xíu thôi làm thằng cháu quý hóa lên cơn đày ta đến biên cương lạnh lẽo ngắm cát với lão Tứ thì khốn.

Bên này Bản Vương oằn lưng nịnh bợ, hầu hạ Yến Cửu dùng cơm, bên kia Yến Tứ đang 'mải chiến đấu' đột nhiên ngẩng đầu lên chọt ngay câu, "Càng lớn càng ghen tị, tranh giành Hoàng Thúc với ta ha."

Yến Cửu điếng người, "Ngươi nói cái gì?"

"Không đúng sao?" – Yến Tứ nhanh như chớp gắp con tôm đã bóc vỏ trong bát Yến Cửu, với tinh thần lợn chết cóc sợ nước sôi tiếp tục: "Ta còn nhớ trước kia ngươi bảo, sau này ngươi lớn ngươi gả cho Hoàng Thúc làm cả, chỉ cho ta làm lẽ nhá."

Mọi người: …

"Ngươi! Ngươi! Ngươi!" – mặt Yến Cửu đỏ đến mang tai, vỗ bàn cái rầm, quát: "Hỗn xược!"

"Ây yô" – Yến Tứ lắc lắc tay, "Ai chấp lời trẻ con, Hoàng Thúc chả cười ngươi đâu mà."

“Ngậm mồm vào!”

“Ngậm sao ăn.”

“Ngươi!”

Thấy hai đứa lại sắp sửa choảng nhau, Bản Vương vội vàng lôi Yến Cửu xuống, “Thôi nào. Được Hoàng Thượng ưu ái cũng là phúc phận của thần mà.”

Mặt Yến Cửu vẫn đỏ bừng, cả giận, “Nói ba lăng nhăng!”

“Ha ha.” – Bản Vương cười xòa, lại bóc con tôm khác cho nó, “Ăn đi, đừng cãi nhau nữa.”

Vất vả lắm mới dỗ được hai đứa, Bản Vương ăn được lưng lửng, thấy quán cũng đông khách dần.

Lơ đãng đảo mắt nhìn quanh, Bản Vương thấy Phong Mộ Ngôn phía góc phòng, đối diện hắn là Tô Thanh Mặc.

Hai người kia một đen một trắng, một chính một tà, một yêu dị hồng trần, một tiên tử bích lạc, ngồi cùng nhau lại rất xứng đôi.

Có lẽ vì sợ Tô Thanh Mặc vụng về, Phong Mộ Ngôn đang gỡ xương cá cho hắn ăn, lại cẩn thận gắp hết hành ra ngoài, “Ăn đi.”

Tô Thanh Mặc rầu rĩ gắp, mắt hoe hoe nhìn hắn, “Tại sao ngươi không thích ta?”

Phong Mộ Ngôn dừng lại, “Có người nhìn đấy, đừng nói lung tung, ăn đi.”

“Tại sao?” – Tô Thanh Mặc lại nhất quyết không chịu thôi, vặn hỏi, “Vì ta không có ngực bự, không có mông cong à? Hay là không thể sinh con đẻ cái?”

“Không phải.” – Phong Mộ Ngôn lắc đầu, “Ý ta không phải thế.”

“Thế vì sao?” – Tô Thanh Mặc dùng dằng hỏi.

Phong Mộ Ngôn thoáng ngừng, buồn phiền nốc rượu, “Vì ta không xứng.”

“Rắm ý!” – Tô Thanh Mặc chửi tục, “Không phải vì tịt mũi thôi sao, ta không chê ngươi mà.”

Phong Mộ Ngôn: “Cũng không phải…”

“Chẳng lẽ là —” – Tô Thanh Mặc kinh ngạc, “Ngươi bị liệt dương? Đừng giấu bệnh sợ thầy, có bệnh thì chữa! Nếu không được nữa thì ta ở trên cũng được mà.”

Phong Mộ Ngôn: …

“Sặc —” – Bản Vương phì cười, thu hút ánh mắt Yến Cửu, nó hỏi ta: “Hoàng Thúc cười gì đấy?”

“À không có gì.” – Bản Vương lắc đầu, uống vội chén trà.

Vì cách khác xa nên mọi người không nghe thấy cuộc đối thoại của Phong Mộ Ngôn và Tô Thanh Mặc. Nhưng Bản Vương hiểu môi ngữ, mấy kiểu nghe lén này là chuyện bình thường ở huyện, thế là vừa tiếp tục giả vờ uống trà vừa “Nghe” hai người nói chuyện.

Phong Mộ Ngôn cầm tẩu thuốc, rít một hơi, “Ta không hiểu, kinh thành có bao nhiêu người, sao ngươi lại để ý ta.”

“Vì ngươi đẹp mà.” – Tô Thanh Mặc vô tư đáp.

Phong Mộ Ngôn lại tắc tịt, “Đời này thiếu gì mỹ nhân, như Hình bộ thị lang Diêu Thư Vân, Tương Vương Nhạc Sơ hay Bách Lý Trần của Nguyệt Hoa Lâu đấy, ai chẳng tài mạo song toàn, sao ngươi không thích họ?”

Đột nhiên được khen, Bản Vương cũng có tý hý hửng, đang rờ cằm đắc ý thì bỗng thấy Phong Mộ Ngôn chữa lại, “À mà không đúng, bỏ qua Tương Vương đi, nghe nói gã ta tàn phế, liệt là chắc rồi. Còn hai người kia thôi, tóm lại đều là những nhân vật thượng thừa cả, sao không thấy ngươi đi quấn quýt người ta?”

Bản Vương: …

Đây là tin vịt đứa nào tung ra không biết?!

"Không giống mà." – Tô Thanh Mặc nghiêm túc trả lời: "Diêu Thư Vân dẻo mỏ quá ta không thích, Bách Lý Trần ra vẻ thanh cao, ta cũng không thích. Còn Tương Vương, vừa trông đã biết là loại cáo già, mặt mũi thì tiểu nhân, ta càng không ưa."

Bản Vương: …

Tiểu nhân cáo già ta đây thật có lỗi với ngươi quá!

21. Quyển 1 - Chương 20

Ăn nước no nê, Nhạc Mạt dẫn em dâu và cháu trai về phủ trước, Bản Vương cùng Yến Cửu Yến Tứ đi tản bộ phố phường.

Đang lúc ngày xuân, đường phố tấp nập người qua lại, rộn ràng đông vui và náo nhiệt vô cùng.

Trong dãy hàng rong ven đường có lẫn một vài thanh niên tóc vàng mắt xanh, họ mang đến nào rượu sữa ngựa đặc chế, nào dao găm nạm ngọc, và cả những con mèo xù lông tròn ủng như trái cầu, cùng với thứ ngôn ngữ không ai hiểu nổi, vậy mà vẫn bi bô mặc cả từng đồng.

Yến Cửu lấy làm thú vị, vươn tay trêu chọc một chú mèo tròn, "Bộ lông trắng muốt, trông thật đáng yêu, đất Tây Vực này, không riêng người và tập quán bất đồng, ngay cả mèo cũng thật khác nhau."

Bản Vương thấy nó thích thì lấy mấy miếng bạc vụn đưa cho người Tây Vực kia, bảo: "Chọn một con về nuôi."

"Thôi." – Yến Cửu lưu luyến rút tay về, "Ta là Vua một nước, nuôi nó trong cung sẽ bị cho là ham vui chơi bời. Huống chi, Trẫm bận trăm công nghìn việc, không có thời gian chăm sóc nó."

"Bận thế à." – Bản Vương chọn một con ôm vào lòng, "Nếu ngươi thích thì nuôi trong phủ ta, khi nào muốn gặp thì đến phủ ta thăm nó là được."

Yến Cửu nhoẻn cười, "Cũng được."

"Xì." – Yến Tứ đứng bên tặc lưỡi, "Hoàng Thúc chiều nó quá thành hư, bảo sao trước mặt người ta thì vui vẻ hòa nhã, chỉ gặp người mới tùy hứng kiêu căng."

Yến Cửu cau có, "Ngươi nói gì?"

"Không, chả nói gì." – Yến Tử ngậm ngay mồm lại, thoăn thoắt lách vào dòng người, nhìn ngó loăng quăng.

Bản Vương lại ôm mèo đi theo Yến Cửu, chợt thấy cách đó không xa xuất hiện một đôi đen trắng. Người áo đen là Phong Mộ Ngôn, tay cầm tẩu thuốc hồng ngọc, phong tình mị hoặc. Còn trắng là Tô Thanh Mặc, tay cầm một bức tranh chữ, nhã nhặn thanh cao.

Tay áo hai người khẽ phất phơ theo gió, đi đến đâu cũng khiến kẻ khác phải ngước nhìn.

Đương nhiên với dung mạo như thế, Bản Vương và Yến Cửu cũng chẳng kém cạnh là bao, có để ý thì để ý hai bàn tay đang đan cài vào nhau kia, cùng với dáng vẻ thản nhiên chẳng kiêng nể thế tục.

Hai người họ, cuối cùng vẫn đến với nhau.

Có lẽ trước kia Phong Mộ Ngôn còn khúc mắc, chỉ cho rằng Tô Thanh Mặc uống canh Mạnh Bà vì hận hắn.

Nhưng đến lúc này, hắn cũng nên hiểu, Tô Thanh Mặc vì thương hắn mới quyết ý phải quên.

Chỉ có buông xuôi hận thù, mới có cơ hội làm lại lần nữa.

Khi lướt qua nhau, Bản Vương nắm cổ tay Phong Mộ Ngôn níu lại, hỏi thật nhỏ: "Có đáng không?"

"Ai biết được." – hắn hút điếu thuốc, "Có thể gặp lại hắn dĩ nhiên là vui, nhưng nghĩ đến ngày mất hắn, lại thấy thật giày vò. Cho nên ta nghĩ, lần này ta sẽ đi theo hắn."

Nói rồi hắn nhả ra một vòng khói, vẻ mặt nhẹ không như gió thoảng, "Tóm lại, khi nào hắn đi, ta cũng sẽ đi theo. Trên đường Vãn Sinh, cũng nên có người đi cùng hắn."

"Phong Mộ Ngôn, ngươi nghĩ vậy là tốt." – Bản Vương cảnh báo hắn, "Nhưng đời này ngươi mang nghiệp chướng nặng nề, có lẽ mấy đời sau cũng khó chuyển thế làm người."

"Vậy mới tốt." – hắn cười rất thật, khóe mắt cũng nheo lên từng nếp nhăn, "Kiếp sau, nếu hắn là đồ tể thì ta là heo chó, hắn là thợ săn thì ta là thú rừng, hắn là dao thớt thì ta là cá thịt. Cứ để ta trả hết nợ cho hắn trước. Đến lúc đó nếu trời có thương, lại cho chúng ta một đời hữu duyên."

Bản Vương do dự, buông tay ra.

Ta vẫn chưa cho hắn biết, duyên này ngàn năm mới tu thành, lúc này bỏ qua, chỉ sợ sau này không có lại.

Nhưng đường trước mịt mờ, dù sao cũng còn hi vọng.

Có lẽ trên ngọn đồi đào rực rỡ nào đó, khi hắn lơ đãng quay đầu, sẽ gặp được người có tình chờ hắn.

Cuộc gặp gỡ đó — như một giấc mộng tiêu tương vĩnh viễn ngủ yên.

Quay người lại, Bản Vương nhìn Yến Cửu đang chờ mình cách đó chẳng xa.

Chỉ thấy nó mỉm cười, lẳng lặng đứng yên, nhìn về phía ta. Rõ là mới một khắc, mà như đã thật lâu.

Chớp mắt ấy, Bản Vương chợt hoảng hốt, cảm giác như nó sẽ dùng dáng vẻ đó chờ ta một đời.

Bản Vương bước lên trước, một tay ôm mèo, một tay quàng bờ vai nó, dặn rằng: "Chợ đông người hỗn tạp, đừng cách ta quá xa."

"Ừm." – nó vươn tay rướn người ôm eo ta, trông còn dịu ngoan hơn cả mèo con trong ngực.

Nếu không phải tính nó quá thất thường, e là Bản Vương sẽ thích nó đến thương thân.

*

Nhoắng cái, tuyết tan, xuân về.

Một hôm, Bản Vương cầm giấy bút mới mua trở về quý phủ, vừa vào đã thấy Yến Cửu đang ngồi trong hoa viên, ôm mèo phơi nắng.

Nó đã trút bỏ bộ quần áo nặng nề, mặc một bộ hoa phục trắng tinh với những đường thêu tinh tế, cổ áo khẽ hở, để lộ nước da thắng tuyết. Nó híp mắt, ngồi giữa một biển hồng xanh tím đỏ, hệt như một vị Tán Tiên bất phàm thoát tục, trông thật thanh nhàn và biếng nhác.

Một năm qua, dường như Yến Cửu đã cao hơn một chút, mặt mày cũng nảy nở nhiều, nhưng khi ngoái đầu cười thì vẫn là nụ cười khuynh thành như trước, chưa hề đổi thay.

Ánh mắt nhìn Bản Vương cũng càng cất chứa những cảm xúc khó thấu.

Trước kia, ta vẫn cảm thấy nó có một đôi mắt hoa đào, nhìn ai cũng như tình thâm nghĩa nặng, nhưng sau đó mới nhận ra, ánh mắt nó nhìn ta vẫn có chút khác lạ.

Nhưng đó là gì, Bản Vương lại không thể nói rõ, cũng không hiểu rõ.

Chỉ thấy nó ôm mèo đi tới hàng liễu lắt lay bên bờ, nhìn làn nước xanh trong, "Ngày ấm xuân nồng, cảnh vật xanh tươi, Trẫm nghĩ nhân cơ hội này xuôi nam, ra ngoài thăm thú."

"Được chứ." – Bản Vương nói, "Hiện tại không thù trong giặc ngoài, Quốc thái dân an, Hoàng Thượng cũng nên nghỉ ngơi mấy ngày."

Nó vuốt cằm, trầm tư suy nghĩ, "Đi đâu được nhỉ?"

Bản Vương nghĩ rồi bảo: "Hoa Thành cũng được đấy, nghe nói ở đó sơn thủy hữu tình, địa linh nhân kiệt. Không chỉ có hoa thơm, mỹ nhân nhiều, mà nghe nói còn có một con suối tên là 'Thiên Tuyền', nước trong vắt lại ngọt lành, ủ ra loại rượu thơm ngát thuần hương, uống vào êm dịu."

"Thật ư?" – Yến Cửu thấy mùi thì lấy làm thích thú, hỏi: "Thế có xa kinh thành lắm không?"

Bản Vương nhẩm tính, "Nếu đi xe, nhanh thì bảy tám ngày."

"Thế cũng không xa lắm." – Yến Cửu cười, "Vậy đi Hoa Thành đi, đi ngắm hoa phẩm tửu, không tệ đâu. Hoàng Thúc lo liệu chuyện này nhé."

"Ừ." – Bản Vương đồng ý.

Kỳ thật, Bản Vương cũng có chút chờ mong chuyến đi này. Ở trong Triều lâu, ngày nào cũng đấu đá trong tối ngoài sáng, không khí đầy mùi thuốc súng, Bản Vương đã mệt mỏi lắm rồi, cũng nên trút gánh nặng mà đi đây đi đó một thời gian cho khuây khỏa.

Việc này để ta lo liệu thì chắc chắn không có một mống đại thần nào rồi, chỉ mang một đội hộ vệ, vài ba tôi tớ, hành lý gọn nhẹ thôi.

Vậy nhưng mấy lão già đầu ấy vẫn cứ bất an, lúc nào cũng cho là Bản Vương có ý đồ bất chính, định mượn thời cơ lừa Hoàng Thượng ra khỏi kinh thành là sẽ bức Vua thoái vị, thế là lại nước mắt nước mũi tung hoành cầu xin Thánh Thượng suy nghĩ lại.

Hoàng Thượng thấy vậy cũng trầm tư suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng thấm thía: "Đúng thật, trong đội ngũ chưa có đầu bếp, trên đường phải cắm trại ngoại thành, cũng phải có người nấu nướng chứ."

Các đại thần: …

Mấy ngày sau, khi tất cả đã chỉnh đốn xong xuôi. Bản Vương và Yến Cửu cùng lên xe ngựa, đi trước dẫn đường chính là Hình bộ thị lang — Diêu Thư Vân.

Hai gã gian thần lớn nhất Triều đình cùng đi theo Hoàng Thượng, e là cái đám cựu thần kia đều sẽ đau đến vỡ tim.

Ấy thế nhưng chúng càng lao tâm, Bản Vương càng thoải mái, cả một đường du sơn ngoạn thủy, cưỡi ngựa bắn tên, thưởng hoa ngắm người, vô cùng khoái chí.

Đến tối ngày thứ ba, đoàn người đi tới một vùng hoang dã, trước không thôn quán, đi mãi vẫn không hết, thế là đành dừng chân dựng trại, nhóm lửa, chuẩn bị ngủ ngoài trời một đêm.

Đầu bếp đi theo mang nồi niêu ra chiên vài món thô sơ, Diêu Thư Vân lột da con thỏ vừa bắt được, bắc lên lửa nướng, lại lấy hai con chim nhạn bọc bùn giống như món Gà Khiếu Hoa vùi vào trong lửa.

Chẳng mấy chốc, mùi thơm đã tỏa ra ngào ngạt.

Yến Cửu nhận một miếng đùi chim, đưa lên mũi ngửi ngửi, tấm tắc khen: "Thơm quá, Diêu ái khanh à, Trẫm chỉ biết ngươi chơi giỏi, không ngờ nấu ăn cũng không vừa nhé."

Diêu Thư Vân toét cười, "Hoàng Thượng quá khen, đây là kiểu ăn cho dân nghèo thôi, làm sao được bày lên mâm cơm thanh nhã."

"Đẳng cấp thì hơi kém, nhưng hương vị —" – Yến Cửu phủi tro than, há mồm cắn một miếng, "Chất thịt tươi nguyên, mỡ nhưng không ngấy, ngon lắm."

Bản Vương nhìn nó híp cả mắt lại, đầy vẻ thỏa thuê, thì cúi đầu cười, mò ra quả trứng chim, cậy lớp bùn khô, bóc vỏ, đưa cho nó, "Nếm thử món này đi."

"Ưm." – nó ngoan ngoan há mồm nhận miếng trứng còn ửng hồng, sau đó ré lên rồi bật dậy, bịt mồm đau đớn.

Bản Vương giật mình, cúi đầu nhìn ngón tay mình đã nóng đến đỏ rực, mới nhớ bản thân không có xúc giác, nóng lạnh thế nào với mình cũng như nhau. Nhưng Yến Cửu —

Bản Vương vội vàng quỳ xuống, "Tội thần đáng chết."

Yến Cửu quạt tay phành phạch trước mồm, ngọng nghíu bảo: "Hoy, ứng ên đi, oàng húc ũng hông cố ý à." (Thôi, đứng lên đi, Hoàng Thúc cũng không cố ý mà.)

Bản Vương nghe mà nhịn cười, "Nào, để ta xem nào."

"Hông." – nó bịt mồm lùi ra sau, "Ngươi dám cười."

"Vi thần không dám." – nói rồi Bản Vương giữ cằm nó.

Nó còn đang tặc tặc lưỡi, ai oán hỏi: "Có rộp nước lên không?"

Bản Vương cẩn thận nhìn, vuốt nhè nhẹ bờ môi nó, "Môi bị bỏng, ta có mang theo thuốc mỡ, mau bôi vào."

"Nhưng đầu lưỡi vẫn tê lắm."

"Uống nước đi." – Bản Vương đưa túi nước cho nó.

Nó cầm tu ừng ực, "Đỡ hơn rồi."

"Vậy là được." – Bản Vương kéo nó ngồi trở lại bên đống lửa, vừa ngẩng đầu lên đã thấy kẻ nào kẻ nấy mỗi người một vẻ, muốn nói lại thôi, bị Bản Vương lạnh lùng quét mắt một lượt thì thi nhau quay đi, kẻ ngắm sông, kẻ ngắm núi, người trông trăng, y chóc kiểu việc mình mình làm, cóc quan tâm ai.

Được huấn luyện có khác, không hổ là được tự tay Hoàng Thượng dạy dỗ.

Cứ thế cho tới nửa đêm, mọi người dập lửa, chuẩn bị vào lều trại nghỉ ngơi.

Bản Vương chần chừ, đang định vào lều chen chúc với Diêu Thư Vân thì bị hộ vệ cản lại, chỉ thấy chúng đá lông nheo bảo: "Đêm thâu gió lộng, Vương gia cùng ngủ với Hoàng Thượng đi."

Bản Vương khó hiểu: "Vì sao?"

"Vì —" – cả đám nghĩ kế, "Đêm đến có thể xuất hiện dã thú, phải có người bảo vệ Hoàng Thượng!"

Nói xong còn không quên bắn cho Bản Vương cái chớp mắt kiểu như 'mình hiểu nhau mà, không phải nói ra', rõ ràng là chuẩn bị bán Hoàng Thượng đây mà.

"Cũng có lý." – Bản Vương cười, "Nếu thế thì để Diêu đại nhân sang bảo vệ Hoàng Thượng đi. Tai hắn thính lắm, võ công cũng tạm, có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Chứ Bản Vương điếc mà, nhỡ có chuyện xảy ra cũng chịu chết."

Đám hộ vệ:...

— Hoàn Quyển 1 —

22. Quyển 2 - Chương 21: Qua Lớp Giao Tiêu

Mấy hôm sau, đoàn người tới Hoa Thành, quả không phụ danh tiếng, trong thành bạt ngàn sắc hoa thi nhau đua thắm, muôn màu vạn trạng.

Dọc đường đi, hoa đào nở rộ, đỏ rực đường trường, hệt như chốn bồng lai tiên cảnh.

Diêu Thư Vân diện bộ cánh hồng đào, thủng thẳng cưỡi ngựa đi trên, khuôn mặt lại phong lưu trời phú, hấp dẫn không ít ánh mắt nữ tử trên phố phường.

Chỉ thấy hắn ta giơ tay ngắt một cành đào, quay lại tặng cho ta, "Trao người vật đính ước."

Bản Vương cười, vươn tay đón nhận.

Ngoái đầu lại thì bắt gặp ngay cả đám hộ vệ đang nghiến răng ken kén, lẩm bẩm phỉ nhổ nào "Hồ ly tinh", nào "Quân phụ bạc" rồi thì "Mặt trơ trán bóng".

Bản Vương nhíu mày. Hồ ly tinh thì chắc là mắng Diêu Thư Vân rồi, vậy quân phụ bạc hẳn là chửi ta.

Còn mặt trơ trán bóng, chắc chỉ cả hai.

Hồ ly tinh kia tai cực thính, nghe thế liền nới cổ áo, lộ cả bờ ngực sắc xuân, cắn môi, híp mặt, biểu cảm khát khao khôn cùng, vặn vẹo trên lưng ngựa, hổn hển: "Vương gia ~ hạ quan ~ nóng ~ quá ~ à."

Bản Vương sởn gai ốc, tự giác dịch xa hẳn hắn.

Ấy thế mà hắn càng quấn lấy ta, ánh mắt thèm khát, thở nặng nề, "Cũng chẳng rõ là trời nóng, hay người nóng, mà hạ quan vừa thấy Vương gia đã cảm thấy chịu không thấu vậy cà."

Bản Vương sợ run người, quất roi đuổi hắn, "Cút!"

Đến khi ngoái đầu, chỉ thấy đám người phía sau càng chửi càng thậm tệ, "Dâm đãng", "Đốn mạt", "Cầm thú".

Được lắm, nhờ Diêu Thư Vân mà từ quân phụ bạc, Bản Vương được nâng cấp thành đốn mạt, cầm thú rồi.

Diêu Thư Vân khép cổ áo, cứ như được người ta khen, toét mỏ cười tươi như hoa nở.

Bản Vương thì quen bị người đời phỉ báng và chửi rủa riết rồi, mới có thế này thì chưa thấm vào đâu đâu.

Huống chi, lời đồn Bản Vương đam mê đoạn tụ còn do chính ta gieo rắc mà.

*

Đoàn người đội nắng rẽ ngang rẽ dọc lòng vòng, cuối cùng đến một ngôi nhà tên "Quán trọ Hoa Đào". Chỉ thấy trước hiên trồng đủ các loại đào, bên trong có bờ rào vây quanh, trong sân có đàn gà mái đang cục tác kiếm mồi.

Tuy nói là quán trọ nhưng cảm giác như có tiên khí lượn lờ, ngăn cách với thế gian.

Bản Vương ghìm dây cương, xuống ngựa hỏi Yến Cửu, "Vi thần thấy phong cảnh nơi đây không tệ, Hoàng Thượng nghĩ sao?"

Yến Cửu vén rèm nhìn vào, bình thản bảo: "Tạm được."

Bản Vương: "Vậy đêm nay chúng ta trọ lại đây nhé."

"Ừ." – nó nhoài người để ta đỡ xuống.

Vào trong, Bản Vương tìm chủ quán, bao trọn phòng.

Lần này ra ngoài du chơi, tiêu xài của công, Bản Vương chả đau lòng tẹo nào.

Đoàn người chia nhau ngồi xuống các bàn. Yến Cửu gọi đại mấy món, hỏi tiểu nhị: "Nghe nói rượu của Hoa Thành các ngươi không tệ?"

"Ô đương nhiên." – tiểu nhị kiêu ngạo ưỡn ngực, "Không phải ta nổ chứ rượu ngon của toàn bộ Đại Yến đều từ Hoa Thành mà ra cả đấy. Còn loại rượu ngon nhất Hoa Thành thì đều bắt nguồn từ Thiên Phường. Chủ nhân của Thiên Phường, chắc mọi người nghe danh rồi chứ, chính là Thư Cảnh Càn, thế nhân gọi hắn là Tửu Thánh, Tửu Thần. Hắn ủ ra một loại rượu tên là 'Giải Trăm Sầu', uống vào là có thể hóa giải trăm nỗi sầu ưu."

"Thư Cảnh Càn?" – Diêu Thư Vân rờ cằm, "Đại Yến ta lưu truyền một câu nói: Thư Thánh Tương Vương, Tửu Thánh Cảnh Càn, Cầm Thánh Thư Vân, Hương Thánh Mộ Ngôn."

"Xía —" – tiểu nhị tỏ thái độ khinh khỉnh ngay được, "Diêu Thư Vân với Tương Vương là cái giề, hai tên cẩu quan ấy cũng xứng được tôn làm 'Thánh', theo ta ấy á, chắc chắn là chúng mua danh chuộc tiếng, tự mình phong mình thì có."

Bản Vương: …

Diêu Thư Vân: …

Có Thiên Tử tọa trấn ở đây, hai người chúng ta cũng không tiện lên tiếng, chỉ biết tấm tức nhìn Yến Cửu.

Chỉ thấy Yến Cửu cầm chén lên, gạt vụn trà trên mặt nước, "Vậy lấy hai siêu rượu Thư Cảnh Càn ủ ra đây. Ta muốn nếm thử xem, hắn có xứng với chữ 'Thánh' này không."

"Ngài chờ chút nha." – tiểu nhị vui vẻ chạy xuống, không lâu sau bưng hai siêu Túy Hoa Âm lên, quảng cáo: "Đây chính là loại rượu nổi danh nhất Hoa Thành chúng ta, không chỉ là mỹ tửu được ủ bằng lương thực mà còn gia giảm cả mật ong, chạm lưỡi là ngọt mát không hăng, rất thích hợp cho những công tử như các vị."

"Thật không." – Yến Cửu rót rượu, không quên lẩm bẩm: "Chỉ là tay ủ rượu thôi mà cũng xứng ngang hàng với Hoàng Thúc, trèo cao quá đấy." – nói rồi uống một hơi hết sạch, rất chi là hào sảng.

Tiểu nhị không nghe thấy nó vừa lẩm bẩm, chỉ nhanh nhẩu ghé lại hỏi: "Công tử, thế nào?"

Yến Cửu chẹp chẹp miệng, chả chí khí bắn ngược quân mình, "Vào miệng là êm ru, mát lành và ngon ngọt, quả là mỹ tửu."

"Chuyện." – tiểu nhị thấy Thư Cảnh Càn được khen thì sung sướng cứ như mình vừa thi đỗ Trạng Nguyên.

Bản Vương nhìn hắn, buồn cười hỏi: "Thấy ngươi kính trọng hắn như thế, chứng tỏ tay Thư Cảnh Càn này quan hệ tốt quá nhỉ."

"Dĩ nhiên." – tiểu nhị hớn hở kể: "Ông chủ Thư của chúng ta hành thiện tác phước, trọng nghĩa khinh tiền, là người rất tốt. Rất nhiều dân chúng trong Hoa Thành đều từng được hắn cứu giúp."

"Trọng nghĩa khinh tiền à? Người này khá phết nhỉ." – Bản Vương gật gù, lại bảo: "Ngươi lui đi, giục nhà bếp khẩn trương mang thức ăn lên đây."

"Vâng vâng." – tiểu nhị xoay người chạy đi.

Diêu Thư Vân nhướn mày hỏi ta, "Sao, trông Vương gia trầm tư suy nghĩ, có phải là hứng thú với tay Thư Cảnh Càn kia rồi không?"

"Có hơi." – Bản Vương nói rồi rót cho hắn một chén rượu.

Diêu Thư Vân nhấp thử một ngụm, "Có khi mai phải đến thăm hỏi cái vị thánh nhân nổi tiếng ngang ta và ngài kia xem hắn ta tròn méo thế nào mới được. Tiếc là Mộ Ngôn mất sớm, nếu không bốn người chúng ta đã có thể ngồi chung một bàn uống chung một vò rượu ấy nhỉ." – rồi hắn chán nản thở dài, "Tài tình chi lắm cho trời đất ghen, cũng chả hiểu đang yên đang lành, tự dưng Mộ Ngôn lại chết bất đắc kỳ tử."

Bản Vương im lặng, không đáp.

Cơm nước xong, Yến Cửu đi loang quanh tiêu thực trong khuôn viên sân trải đầy hoa đào.

Bản Vương cũng ra theo, phủi tảng đá bỏ không bên cạnh, ngồi xuống nhìn nó đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại vung tay đá chân, động tác ngốc nghếch lại rất đáng yêu.

Đi mệt, nó ngồi xổm trước mặt Bản Vương, nói rằng: "Hoàng thúc, người dạy võ cho ta đi."

Bản Vương lắc đầu, "Không được, ngươi yếu quá, không chịu nỗi khổ ấy được đâu."

"Nhưng yếu thì mới phải tập để rắn rỏi hơn chứ." – nó vỗ tấm ngực mỏng manh của mình làm chứng, "Huống chi mấy hôm nay Trẫm khá hơn nhiều rồi á."

"Đừng lộn xộn." – Bản Vương ngắt lời nó, vươn tay hất vài cánh hoa đào vương trên tóc nó, rồi nắm bờ vai nó, cúi đầu.

Nó nao nao hỏi ta: "Người làm gì đấy?"

"Yên nào." – Bản Vương cúi đầu, khoảng cách lại xích gần hơn một chút.

Đột nhiên nó căng thẳng, vành tai đỏ lừ, muốn giãn khoảng cách lại cố không dám cục cựa, hàng mi run se sẽ, "Sao… đột nhiên lại…"

Bản Vương nhẹ nhàng vuốt bờ môi nó, vừa định nói, lại thấy nó khẽ khàng khép mắt lại.

Bản Vương: …

Ể khoan, ngươi nhắm mắt làm gì? Bản Vương chỉ định xem vết bỏng trên môi ngươi thế nào, đã đỡ hơn chưa thôi.

Bản Vương nắm thời cơ, lấy hộp thuốc mỡ, bôi lên môi nó, "Đỡ hơn nhiều rồi đấy, đã bóc vẩy, đang lên da non rồi."

Mặt nó đứng hình luôn, rồi đột nhiên tung cước, đá Bản Vương ngã nhoài khỏi tảng đá, sau đó hất cằm, đùng đùng quay vào nhà.

Bản Vương ngồi bệt trên đất, chả hiểu đầu cua tai nheo làm sao.

Mới nãy còn hoa cười dưới nguyệt, không khí yên lành, hai ta chẳng phân biệt quân thần thứ bậc, trò truyện vui vầy, thế sao đột nhiên lại —

Trở mặt rồi?

Rốt cuộc ta phải sống sao!

*

Sáng hôm sau, Yến Cửu dậy rất sớm, cầm gáo đựng đầy thóc, lon ton ra sân sau cho gà ăn.

Lúc ấy ánh dương sáng dịu, xuyên qua cành lá ngả lên người nó thành những vết loang dài. Nó mặc chiếc áo ngoài màu hồng cánh sen, khuôn trăng hiền hòa, không còn vẻ quý phái bức người như thường nhật, thay vào đó là một thiếu niên nhà bên, dịu dàng và dễ thân.

Một cơn gió thoảng qua, hoa rơi tứ tán, nó vươn tay vén gọn lọn tóc ra sau tai, ngửa khuôn mặt ngây ngô nhìn muôn hoa trên đỉnh đầu, nở một nụ cười nhẹ nhàng và trong veo.

Lấp lánh dưới ánh dương buổi sớm.

Bên cạnh nó vây đầy hộ vệ, đang tranh nhau nịnh đầm, "Được Hoàng Thượng đích thân nuôi nấng chính là phúc cả họ nhà nó."

"Đúng đúng, Hoàng Thượng quả là một đấng minh quân, tấm lòng Bồ Tát."

"Có thể gặp được Hoàng Thượng, đời này thật đáng giá."

"Vậy à." – Yến Cửu biếng nhác rải thóc, ngoảnh mặt thì nhìn trúng ta đang đứng dưới mái hiên nhìn nó, thế là bao nhiêu dịu dàng hiền hậu đi đâu tiệt, lạnh lùng ngay được bảo: "Trẫm thấy mấy con gà này béo đấy, trưa này làm thịt đi."

Đám hộ vệ: …

Bản Vương: …

"Hoàng Thượng nói chí phải." – chúng hộ vệ lại xoay theo chiều gió, tiếp tục tung hê: "Có thể khiến Hoàng Thượng no bụng cũng là phúc cho cả họ nhà nó."

"Đúng đúng, phải tu mấy đời mới được á."

"Nhất định Vương gia cũng nghĩ vậy cho xem!"

Không dưng bị người ta điểm danh, Bản Vương chỉ đành phụ họa, "Chí lí."

"Hứ!" – Yến Cửu quay ngoắt đi, vụng về nhảy qua bờ rào ra khỏi viện, nói với đám hộ vệ: "Ra đây, đi dạo với Trẫm."

"Có ngay!" – đám hộ vệ cũng tung tăng vượt rào, tiếp tục sự nghiệp vuốt đuôi không bờ bến, "Hoàng Thượng, dáng vẻ ban nãy của ngài thật là oai phong bất phàm."

"Tuấn tú phiêu diêu."

"Phong độ ngất trời."

23. Quyển 2 - Chương 22

Được hôm thời tiết xanh trong, xuân hoa rực rỡ, không ra ngoài du chơi thì thật là phí của giời.

Bản Vương trở về nhà trọ, sang gõ cửa phòng Diêu Thư Vân, nhưng đợi mãi không thấy hắn ló mặt ra, thế là tự túc đẩy cửa đi vào, hất tung chăn lên.

Một nam tử trần như nhộng đập thẳng vào mắt Bản Vương, cùng với thằng em út phía dưới nhà hắn đang bừng bừng phấn chấn, chỉ thẳng trời cao.

Có lẽ vì thấy lạnh mà em nó rung rinh se sẽ, cúi đầu chào Bản Vương.

Bản Vương tối sầm cả mặt mũi, tát cái bốp phát cho hắn tỉnh, quát: "Dậy mau!"

"Óa á?" – Diêu Thư Vân mở đôi mắt nhập nhèm vì ngái ngủ, lại tiện thể xoa xoa thằng em, "Đừng có giật đùng đùng thế chớ, nhỡ héo thì sao."

Bản Vương đanh mặt, cầm quần áo ném cho hắn, "Mặc vào nhanh lên."

"A." – hắn cần khố, uể oải xỏ chân kéo lên, rồi chậm chạp mặc quần, xỏ giày, mặc áo lót, áo trong, hất tóc ra sau lưng, cuối cùng là tròng thêm chiếc áo ngoài tím nhạt thêu xương bồ, cả quá trình rất chi là lả lơi.

Mặc hẳn hoi tử tế xong, hắn nhanh nhẹn cột tóc lên, để lộ ra vầng trán trơn bóng, rồi thì xòe quạt, cuối cùng chốt bằng một cú xoay người lả lướt như chim nhạn, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ thể hiện thế nào là cặn bã, mặt người dạ thú.

Bản vương xách cổ áo hắn, vừa đi ra vừa bảo: "Đi, vào trong thành thăm thú."

Hắn thất thểu chạy theo, "Hạ quan còn chưa ăn sáng."

"Trên đường mua cho hai cái bánh bao lót dạ." – Bản Vương nói xong thì lôi người ra khỏi quán trọ.

Hắn vừa đi vừa ngáp, mãi mới tỉnh táo ra được chút đỉnh thì lập tức chớp chớp mắt hỏi ta: "Vương gia nè, sáng ngài dậy ấy, nếu bên dưới có căng quá thì giải quyết thế nào? Ngài lại không xúc giác, chỉ dùng tay thì chắc là không thích đâu nhỉ."

Bản Vương nhíu mày, "Đã không thích thì không dùng, kệ nó, một lúc là tự hết."

"Há?" – hắn giật mình, "Vậy thì tích nhiều lắm á, thế phải làm sao?"

Bản Vương cũng có chút ngượng mồm, chỉ đành quát hắn, "Câm mồm!"

"Ài." – hắn yên tĩnh được một lúc, rồi lại vẫn không thể chịu nổi tò mò hỏi: "Liệu nó có chảy ra không?"

Bản Vương: …

Thấy mặt ta đen như đáy nồi, hắn vội vã nhảy sang chuyện khác, ha ha cười trừ: "Nghe nói gần đây có một con suối, bên trong có Giao nhân, Vương gia có muốn đến đó thử xem có may mắn được gặp không?"

"Giao nhân?" – Bản Vương bật cười, "Ngoài Nam Hải, có Giao nhân, dưới nước như cá, lại biết dệt tơ, nước mắt có thể hóa thành châu ngọc. Cái đó chỉ có trong truyền thuyết, ngoài đời lấy đâu ra."

Lời vừa dứt Bản Vương cũng giật mình theo. Ta đây cũng là Thiên Tuyền, một trong Bắc Đẩu thất tinh quân, chẳng phải cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó ư?

Thế gian to lớn, vũ trụ mênh mông, có lẽ có những sinh linh khác thật tự tồn tại mà chính chúng ta chưa bao giờ được tận mắt trông thấy.

Vừa đi vừa hỏi, cuối cùng cả hai cũng đến khe Thiên Thủy, chỉ thấy một mặt là nước, ba mặt được núi bao quanh, bên bờ là hàng cây cao vút tận trời, xanh rì rậm rạp, khung cảnh tốt tươi.

Phong cảnh tuyệt đẹp này, nếu không vì con đường lên đây phải trèo đèo lội suối quá khó đi, thì có lẽ du khách đến đây thăm quan đã không ít, nhưng cũng vì địa thế hiểm trở mà lại bí mật ấy mà hai ta mới có thể chiêm ngưỡng toàn bộ cảnh sắc ngút ngàn này.

Diêu Thư Vân hất vạt áo, ngồi lên phiến đá trơn, lấy cần câu, tung cần mà chẳng có mồi ngon gì cả.

Bản Vương ngồi vào cạnh hắn, hỏi: "Không có mồi, ngươi câu cá gì?"

Hắn chỉ vào bản thân hắn, "Mồi câu đây thây."

Bản Vương chả hiểu, lại thấy hắn cười xấu xa, "Yêu quái xưa nay con nào không vì ham mê sắc đẹp. Kể cả loại hóa thân thành người cũng phải tìm công tử đẹp trai nào đó mà phó thác chung thân còn gì? Ngài xem, hạ quan đẹp trai ngời ngời thế này, lấy ta làm mồi câu Giao nhân là thích hợp nhất luôn đó."

"Truyền thuyết nói rằng Giao nhân có tính cách hung bạo," – Bản Vương thản nhiên nói, "Nữ thì mê hoặc đàn ông rồi kéo xuống nước làm thịt, nam thì làm ngươi đến chết. Không biết Diêu Thư Vân muốn trở thành đồ ăn hay là vật sở hữu?"

Hắn giật mình, quay phắt ra nhìn Bản Vương, "Ngài đừng làm ta sợ."

"Tin hay không thì tùy." – dứt lời, Bản Vương nhắm mắt, ngả lưng nằm ra đá, gà gật ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu, giữa núi chợt đổ cơn mưa, Bản Vương choàng mở mắt, nhìn ra xung quanh lại chẳng biết Diêu Thư Vân đã đi đâu, bên người chỉ còn chiếc cần và vò rượu đã rỗng.

Nếu hắn ra về, chẳng lý nào lại không gọi Bản Vương.

Mưa vỗ từng hạt lên mặt, Bản Vương bỗng thấy hoảng hốt vô cớ, còn thầm nghĩ chẳng lẽ trong suối có yêu quái kéo hắn xuống nước thiệt, đừng có tốt thì chả linh, xấu thì nghiệm ngay vậy chứ.

Bản Vương nhích dần đến gần bờ đá, nằm bò ra nhìn xuống nước xem. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn cái đã thấy phía dưới tảng đá có một con yêu quái mình người đuôi cá, mặt mày bợt bạt, đôi mắt híp lại đầy thâm độc, đang hung tợn nhìn chằm chằm Bản Vương.

Khuôn mặt hắn rất dễ nhìn, mắt phượng mày ngài, mũi cao môi đỏ, có thể nói là tuyệt đẹp. Mái tóc đen nhánh tản ra trong nước, khuôn ngực lõa lồ rắn rỏi mà cân xứng.

Hoa quá đẹp ắt có độc, người quá đẹp ắt thành tai.

Bản Vương rùng mình, lẳng lặng nắm chặt bội kiếm.

Hắn thấy Bản Vương dè dặt thì ngoác mồm, lộ ra hàm răng nhọn hoắt, đuôi cá quẫy nước, lao về phía ta.

Bản Vương nhanh chóng rút kiếm nghênh đón, giữa cơn mưa rào gió giật, Bản Vương còn chưa thấy rõ tướng mạo hắn thế nào, đã giật mình choàng tỉnh.

Mở mắt ra chỉ thấy ánh nắng chan hòa, trời trong quang đãng, Diêu Thư Vân vẫn ngồi bên cạnh Bản Vương, đang học Khương Thái công buông cần.

Bản Vương thở hào hển, nhìn tay mình hãy còn siết chặt bội kiếm.

Diêu Thư Vân kỳ quái nhìn ta, "Sao đột nhiên lại bật dậy thế?"

Bản Vương ngã ngồi trở về, lau mồ hôi hột trên trán, "Vừa mơ thấy ngươi bị Giao nhân bắt đi làm áp trại tướng công."

"Thật không?" – hắn híp mắt, cười rạng rỡ, "Bảo sao Vương gia lại bất an, ra là bị cướp mất người thương."

Tim Bản Vương vẫn bình bịch chưa ổn, không hơi sức đâu đùa với hắn, chỉ siết chặt bội kiếm, nghển cổ nhìn vào trong nước.

Mặt nước như gương, không một gợn sóng.

Con yêu quái tuyệt đẹp đầy răng nanh kia cũng không thấy bên trong.

Thở phào nhẹ nhõm, Bản Vương gọi Diêu Thư Vân, "Chỗ này quỷ quái quá, đừng đợi nữa, về thôi."

"Làm sao thế?" – hắn khó hiểu.

Bản Vương lắc đầu, "Ta cũng không nói rõ được. Nhưng ngươi không thấy xung quanh đây quá yên tĩnh hay sao, trong thâm sơn rừng già mà không có lấy một tiếng chim muông. Như có thứ gì đó rất tàn ác tồn tại mới khiến chúng không dám đi ra."

Diêu Thư Vân cũng căng thẳng theo, nhìn ra bốn phía, "Ngài nói ta cũng thấy thật là lạ."

"Đi thôi." – Bản Vương đứng lên, tiện thể kéo hắn.

Hai ta đi một mạch xuống núi, đến Tửu Tiên trấn.

Mà kể ra mục đích chính của ngày hôm nay cũng để gặp vị Tửu Thánh Thư Cảnh Càn mà.

Dọc đường đi, cứ ba bước lại gặp một kho rượu, mười bước gặp một phường rượu, không khí tràn đầy mùi men rượu, không hổ là cái nôi ủ rượu lớn nhất Đại Yến ta.

Cũng không phụ với ba chữ Tửu Tiên trấn.

Bách bộ loanh quanh, qua mấy con đường, Bản Vương chặn một ông lão lại hỏi: "Lão trượng, người có biết đường đi đến Thiên Tuyền phường không?"

"Biết chứ." – ông lão rất nhiệt tình, đi trước dẫn đường, "Thiên Tuyền phường là rượu phường số một Đại Yến Quốc, đã là người ở đây thì không ai không biết."

Tuy hơi to còi, nhưng cũng chưa đến nỗi khoác lác.

Tới Thiên Tuyền phường, vừa liếc mắt đã thấy nơi nơi chất đầy vò rượu, tầng tầng lớp lớp, cao thấp béo gầy, gốm trắng gốm vàng chồng chất lên nhau, vô cùng đồ sộ.

Và hương rượu nơi đây cũng dẫn theo vài phần quyến rũ mê hồn, làm người ta chưa uống đã nâng nâng.

Ông lão dẫn đường chỉ vào một nam tử áo xanh đứng cách đó không xa, "Kia, ông chủ Thư Cảnh Càn của Thiên Tuyền phường đấy. Thế nào, có phải tuấn mỹ phi phàm, anh tài đoan chính không?"

Bản Vương băn khoăn không biết lão ta chào bán rượu hay chào hàng người, "Nghe" vậy cũng nhìn về phía Thư Cảnh Càn xem sao, chỉ thấy hắn ta khá trẻ, độ hơn đôi mươi, mặc chiếc áo được thêu thùa tinh xảo, bên hông thắt đai ngọc thếp vàng, tóc được cẩn thận búi lại giấu trong chiếc quan ngọc trắng muốt, bật lên khuôn mặt thanh tú, vừa sang trọng lại thanh tân.

Một người đầy cao sang nhưng không dính mùi tiền bạc.

Bản Vương cứ nghĩ, người được gọi là Tửu Thánh phải là kẻ râu ria xồm xoàm, hào hùng mạnh mẽ, lúc nào cũng ôm vò rượu, tỉnh mà như không tỉnh, say mà lại chẳng say, nửa đời hoang đường, nửa đời ngạo nghễ.

Nhưng người này, mềm mại như liễu xuân, xán lạn như vầng hồng, tuấn tú lịch thiệp, phong độ phiêu diêu.

Hoàn toàn chẳng dính dáng gì đến danh xưng "Tửu Thánh" này cả.

Trưa đến, hắn bàn chuyện làm ăn với bạn hàng xong xuôi thì xoay người đến trước mặt Bản Vương, hỏi: "Vị tiên sinh này đến mua rượu phải không?"

"Có mua, nhưng chốc nữa," – Bản Vương ôm quyền, "Tại hạ hâm mộ danh tiếng đã lâu, chuyến đi này chủ yếu là muốn được gặp ông chủ Thư, Tửu Thánh trong truyền thuyết."

Hắn cũng chắp tay, đáp: "Không dám nhận."

Lời lẽ tuy khiêm tốn, nhưng trên mặt lại thể hiện vẻ "Đắc chí" rất rõ ràng.

Thú vị, Bản Vương thích những người như thế, cũng không keo kẹt mà hết lời khen hắn, "Không ngờ, ông chủ Thư không những ủ rượu ngon, mà người cũng quân tử như ngọc, tướng mạo phi phàm."

"Tiên sinh quá khen." – hắn cười, "Hai vị lặn lội đường xa ghé thăm, mời vào phòng."

"Vậy xin quấy rầy." – Bản Vương đuổi kịp hắn, cũng kịp đánh giá chiếc áo tơ lụa hắn mặc trên người, miếng lụa mỏng trong vắt sắc xanh, nhẵn nhụi mịn màng, mỏng như cánh ve, tinh xảo hơn cả lụa Thiên Huyền ngự dụng.

Trên đời này, chỉ bằng một đôi tay phàm trần thì dù có khéo léo đến mấy cũng không thể dệt nên thứ lụa tinh xảo tới thế.

Nếu có, Bản Vương cũng chợt nhớ đến một thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết xưa — Giao tiêu.

24. Quyển 2 - Chương 23

Vào trong phòng, Thư Cảnh Càn sai người dâng trà, đích thân rót mời Bản Vương và Diêu Thư Vân, "Chẳng hay hai vị tiên sinh từ đâu tới?"

"Kinh thành." – Bản Vương nói rồi hớp một ngụm trà.

"Ồ?" – hắn nhìn Bản Vương vài lần, lại hỏi: "Không biết tiên sinh xưng hô thế nào?"

"Tại hạ họ Nhạc."

"Họ Nhạc à?" – hắn đặt chén trà xuống, "Tương Vương Nhạc Sơ?"

Bản Vương ngẩn người.

Từ lúc vào nhà đến giờ, Bản Vương vẫn ung dung bình tĩnh, đối đáp trôi chảy, không biểu hiện điều bất thường nào, vậy làm sao hắn lại đoán ra được?

Thư Cảnh Càn mỉm cười, "Vương gia chớ ngạc nhiên, trà này có tên là 'Thương Xuân', ngửi thì thơm, nhưng uống thì rất đắng. Người thường uống một ngụm sẽ nhăn mày tặc lưỡi như vị Diêu đại nhân bên cạnh ngài đây. Nhưng Vương gia lại bình thản như không, cho thấy vị giác của ngài có tật."

"Ẩy?" – lần này đến lượt Diêu Thư Vân nhướn mày, "Ngươi nói hắn là Tương Vương thì thôi, nhưng sao cho rằng ta là Diêu đại nhân chứ?"

Thư Cảnh Càn nhìn bàn tay hắn, "Là do tay của các hạ, mười ngón thon dài, đầu ngón đều có vết chai nhẹ, có lẽ do luyện đàn lâu năm tạo thành."

"Thế thì sao, người biết đàn trong thiên hạ cũng đâu chỉ có mình Diêu Thư Vân."

"Nói thì nói thế —" – Thư Cảnh Càn rót thêm trà cho hắn, "Hai vị đến từ Kinh thành, một người không vị giác, một người giỏi đánh đàn, một người mặc lụa Lưu Vân ngự dụng, một người lại đeo ngọc bội khắc 'Tử Nhiên', sao lại trùng hợp tới thế chứ."

Đã bị người ta bóc mẽ, Bản Vương cũng không buồn che giấu, bật cười khen, "Không ngờ Thư lão bản lại tinh ý và quan sát tỉ mỉ như thế."

"Quá khen." – hắn xua tay, "Tại hạ chỉ là một thương nhân, xưa nay giao tiếp nhiều loại người, lâu dần cũng có thể đoán được thân phận họ qua y phục, cử chỉ, lời nói. Chỉ không ngờ, tệ xá nay lại có thể tiếp đón hai vị khách quý Thư Thánh và Cầm Thánh vang danh thiên hạ đến thăm, thật là vinh hạnh cho Thư mỗ."

"Vinh hạnh à?" – Bản Vương vân vê chén trà trong tay, "Danh tiếng của ta và Thư Vân nào có tốt, mới hôm qua còn có người bảo chúng ta mua danh chuộc tiếng, không xứng ngang hàng với ngươi kia."

"Vương gia cứ đùa, tại hạ từng một lần may mắn được tận mắt trông thấy bút tích của Vương gia, hạ bút khí thế, nét chữ sâu xa, tuy không dám nói trong thiên hạ này không ai sánh bằng, nhưng đã là đệ nhất trong đời Thư mỗ."

Hắn nói rất tự nhiên, không thêm một phần nịnh nọt, thoáng dứt một chốc rồi nói tiếp, "Còn về nhân phẩm thế nào, có câu 'Người ngay nét thẳng', Vương gia hạ bút khoáng đạt, tự do không gì gò bó, hôm nay tại

hạ được thấy người, cũng quân tử như gió, hào hùng quang minh. Mắt thấy mới là thật, tại hạ chưa bao giờ nghe lời đồn thổi vô căn cứ bên ngoài."

Lời lẽ chí tình chí nghĩa, ấm ruột ấm gan.

Bản Vương lấy trà thay rượu, mời hắn một ly, "Bằng hữu như ngươi, ta xác định kết giao rồi."

"Vô cùng vinh hạnh." – hắn cũng ngẩng đầu nốc cạn, uống trà mà như uống rượu, phóng khoáng không câu nệ.

Như thế, trông diện mạo hơi có phần thanh tú, nhưng tác phong thì đã có chút Tửu Thần rồi.

Lần đầu gặp gỡ, chẳng trăng chẳng sao càng không gió, chỉ một ấm trà, vậy mà hàn huyên đến tận giữa trưa, đến khi chia tay, khách chủ đều vui, ai cũng hối hận sao gặp nhau quá trễ.

Trước khi đi, Thư Cảnh Càn sai tiểu nhị mang ra hai bình rượu, "Tệ xá không có gì ngoài rượu, không có quà quý nào, chỉ có chút lễ mọn, mong hai vị đừng chê."

"Khách sáo quá." – Bản Vương nhận rượu, rồi như bâng quơ hỏi hắn, "Áo ngươi đẹp quá, không biết dùng vải gì may thành?"

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tấm áo lụa trên người, đôi mắt như chìm vào hồi ức, cùng với phần tình cảm chan chứa mịt mờ, "Đây là một người bạn tặng cho, cụ thể là gì, ta cũng không biết."

"Vậy à..." – Bản Vương dời mắt, ôm quyền, "Ngày khác có rảnh, Bản Vương lại tới thăm, hôm nay xin cáo từ trước."

"Lúc đó nhất định Thư mỗ sẽ chuẩn bị tiệc rượu, nhiệt liệt tiếp đãi hai người." – hắn cười, bàn tay trượt trên lớp lụa rồi buông thõng, đáy mắt đượm vẻ u buồn, nhìn mây trôi và tà dương nơi chân trời, thở dài yếu ớt.

"Giải Trăm Sầu" có thể giải trăm nỗi sầu buồn truyền ký ấy, lại chẳng biết người ủ ra loại rượu đó, có nỗi ưu sầu nào.

*

Về tới quán trọ Hoa Đào, chỉ thấy Yến Cửu đang luẩn quẩn bên gốc đào, xa xa dõi mắt nhìn về phía Bản Vương.

Đến khi Bản Vương lại gần rồi, nó mới quay ngoắt đi, làm bộ như đã cơm no rượu say đi lại tiêu thực, rồi lại cứ luẩn quẩn bên gốc đào như muốn xả lũ lại chẳng tìm thấy chỗ đâu.

Bản Vương trông mà bật cười, lắc lắc bình rượu trong tay, "Rượu này tên là Rượu Hoa Đào, Hoàng Thượng có muốn thử không?"

"Rượu Hoa Đào?" – hắn nhận lấy ôm vào lòng, bĩu môi, "Tên cũng tạm được đó." – nói rồi chạy ra ngồi lên tảng đá mài.

Bản Vương vào nhà lấy đôi chén rượu, ngồi vào cạnh nó, nhìn hoa đào đầy sân, "Hoa nở trông thật đẹp."

"Ừm." – nó mở nắp, rót cho ta một chén, "Ngắm hoa đào, uống mỹ tửu, là thích nhất đó."

"Ừ." – Bản Vương nốc cả chén, hỏi nó: "Hết giận chưa?"

Mặt nó nóng bừng, "Ngươi biết ta giận gì không?"

Bản Vương lắc đầu, "Vi thần không biết."

"Ngươi!" – nó cắn răng, rồi lại chán nản, cười khổ, "Thôi, là Trẫm quá tham lam, ngươi xem, giang sơn đều đã là của ta, vậy mà lòng tham muốn của ta vẫn không đủ, còn muốn nắm giữ cả lòng người."

"Ý Hoàng Thượng là —"

"Không có gì." – nó lắc đầu, nốc cạn chén rượu trong tay, nhoẻn cười, "Thế này cũng tốt, kiểu nào cũng được, ngươi đều ở lại bên ta."

Bản Vương vốn yếu trong khoản rượu chè, nên chỉ làm một chén rồi thôi. Còn lại hầu như đều bị Yến Cửu nốc hết.

Dù say nó vẫn giữ mình rất giỏi, nhất là những dịp trong cung tổ chức yến tiệc, mỗi lời ăn tiếng nói đều có người săm soi, nên dù đã say chín phần thì vẫn dành ra một phần cho lý trí. Thế nhưng hôm nay, có lẽ phong cảnh hữu tình, lại không người ngoài bên cạnh, nó cũng buông thả bản thân, tiện đà ngả vào lòng Bản Vương, vuốt má Bản Vương, "Hoàng Thúc à, Trẫm đã nói với ngươi là Trẫm thích ngươi chưa nhỉ?"

Bản Vương ngẩn người, "Chưa."

"Vậy giờ Trẫm cho ngươi hay, Trẫm thích ngươi đấy." – nó híp đôi mắt đã say là đà, cười đến ngốc nghếch, "Trước kia ta nói với tứ ca, sau này ta lớn ta sẽ gả cho ngươi, làm Vương phi của ngươi, đó không phải nói đùa."

Bản Vương: …

Ngón tay trắng nõn của nó du di từ đôi mắt, đến mũi, rồi môi Bản Vương, thủ thỉ: "Hoàng Thúc, từ lúc lên ngôi tới nay, Trẫm luôn cần cù Triều chính, tự răn đe mình, cố gắng làm một minh quân lý tưởng trong lòng ngươi, nhưng chỉ lúc này thôi, Trẫm muốn làm hôn quân một lần."

Bản Vương nhíu mày, "Hoàng Thượng muốn —"

Nó vén lọn tóc rủ xuống mặt Bản Vương ra sau, "Trẫm ra lệnh cho ngươi, đời này không được lấy vợ." – nói rồi giật ta xuống, để ta đối diện với nó.

Bản Vương cúi đầu, nhìn đôi mắt kia đã long lanh nước, do dự rồi chấp nhận, "Ừ, đời này ta không lấy vợ."

Nó nhoẻn cười, đôi mắt hoa đào như say rồi lại như tỉnh, rạo rực niềm hân hoan vui sướng, "Trẫm không muốn ép buộc ngươi, nhưng Trẫm đố kị lắm, không muốn thấy ngươi hạnh phúc bên người ta." – nói rồi, nó ngửa mặt, hôn lên môi Bản Vương, hôn ngấu hôn nghiến, như thể trước sau đều là vực thẳm mà dùng hết sức bình sinh và nhiệt huyết trước khi chết để hôn Bản Vương, thậm chí còn nghiến răng mài cắn Bản Vương mấy cái.

Bản Vương ngồi không như trời trồng, không đẩy, cũng chẳng đáp lại nó. Chỉ để nó say mềm nằm trong lòng ta, mặc sức phóng túng.

Thứ nó muốn, không phải ta không muốn cho, mà không cho được.

Tình ái thế gian, đã từ lâu, Bản Vương quên mất nó thế nào rồi…

*

Đến lúc mặt trời treo cao ngày hôm sau, Yến Cửu tỉnh, đảo mắt nhìn ta đang đứng bên giường, lắc lắc mái đầu nhức nhối, nó hỏi: "Đêm qua Trẫm uống nhiều lắm phải không?"

"Ừ." – Bản Vương đưa nó bát canh giải rượu, "Tối qua Hoàng Thượng uống hết một bình Rượu Hoa Đào."

Nó ngẩn người, rồi nghi hoặc nhìn Bản Vương, "Đêm qua Trẫm có làm gì thất lễ không?"

"Không." – Bản Vương lắc đầu, "Hoàng Thượng buồn ngủ, chưa nói gì đã lăn ra ngủ rồi."

"May quá." – nó âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vươn tay đón bát canh, mới hớp một ngụm đã chợt phát hiện ra cả khuôn ngực lõa lồ của mình, vẻ mặt điếng lại, hỏi ta: "Ai cởi áo Trẫm?"

"Thần." – Bản Vương bình thản trả lời, "Đêm qua Hoàng Thượng nôn hết ra quần áo, Thần cả gan cởi ra giúp ngài."

Nó lẳng lặng vén chăn lên, thấy mông mình cũng trần trụi với thiên nhiên, đen mặt hỏi, "Ngươi cởi cả khố của Trẫm à?"

"Phải rồi, Hoàng Thượng nôn thốc nôn tháo, bẩn hết cả trong lẫn ngoài." – Bản Vương rất là bình tĩnh đáp trả, tiện thể bổ sung thêm câu: "Nhưng Hoàng Thượng cứ yên tâm, vi thần đã lau người cho Hoàng Thượng rồi, đảm bảo toàn thân sạch sẽ thơm tho, không một mùi lạ."

Mặt nó càng lúc càng nóng, cuối cùng đặt bát xuống, kéo chăn nằm lăn ra, "Tự dưng Trẫm chóng mặt quá, muốn ngủ tiếp."

"Ừ." – Bản Vương không quấy rầy nó, cầm bát định đi ra.

"Từ từ." – nó thò tay kéo ống tay áo Bản Vương, "Ngươi ở lại với ta một lúc đi."

Bản Vương chần chừ, rồi kéo ghế ra ngồi cạnh nó, "Rồi, có ta đây, ngủ đi."

Nó híp mắt, cười đến thỏa mãn, "Ừm."

"Ngủ đi." – Bản Vương vươn tay vuốt ve trán nó, "Ta sẽ ngồi đây đến khi nào ngươi tỉnh lại."

Nếu đây là điều ngươi mong muốn, ta ở bên ngươi cả đời cũng tiếc chi.

Chỉ xin đừng đàm tình, đừng nhắc thương.

25. Quyển 2 - Chương 24

Cơm trưa xong, nhân lúc đợi tiểu nhị thu dọn bát đũa, Bản Vương dò hỏi "Nghe nói trong khe Thiên Thủy có giao nhân?"

"Ầy." – tiểu nhị vẩy khăn, "Truyền thuyết thôi, đừng cho là thật."

"Sao lại không thật?" – viên chủ quầy rảnh rỗi đứng bên nói chen vào, "Nghe nói cả người giao nhân đều rất quý giá, nước mắt hóa thành ngọc, kéo tơ không bao giờ đứt, ngay cả lóc ra cũng có thể lấy mỡ làm dầu thắp vĩnh cửu, giá bán cứ trên trời. Trước có người tung tin bảo gặp quái vật nửa người nửa cá ở khe Thiên Thủy rồi dẫn theo cả đám người xuống nước bắt cơ mà."

"Thật á?" – rõ ràng là cậu tiểu nhị không biết chuyện này, hăng hái hỏi: "Thế rồi sao, có tìm được không?"

"Chắc là có." – viên chủ quầy vuốt râu, "Vì đám người đó có trở lại nữa đâu."

"Hả?" – tiểu nhị rùng mình, "Bị giao nhân ăn thịt rồi à?"

"Ai biết." – chủ quầy lắc đầu, lại cúi đầu tiếp tục gảy bàn tính.

Bản Vương nhìn sang Diêu Thư Vân vẫn im lặng nãy giờ, cười bảo: "May hôm qua ngươi không quyến rũ được giao nhân đấy, chứ không Bản Vương cũng toi ở đó rồi."

Diêu Thư Vân hoàn hồn, do dự một lúc mới kể với ta, "Vương gia, kỳ thật hôm qua ở khe Thiên Thủy, hạ quan nghe được tiếng hát rất lạ kỳ."

Bản Vương sửng sốt, "Tiếng hát."

"Phải, âm thanh đó như của một nam tử, nhưng lại hơi khác với người thường, khi gần khi xa, lúc hư lúc ảo, hạ quan càng cố nghe thì càng không nghe thấy."

Bản Vương nheo mắt, "Không gạt ngươi, hôm qua Bản Vương nằm trên tảng đá kia đã mơ một giấc mơ, trong mơ thấy một nam tử nhợt nhạt nhưng rất đẹp, mình người đuôi cá, mị hoặc vô cùng."

Diêu Thư Vân ngẫm nghĩ, "Chẳng lẽ không phải mơ."

"Có thể." – Bản Vương gật đầu, "Nhưng cũng không hẳn là ảo giác. Nếu gã giao nhân kia có bản lĩnh hóa phép mê hoặc chúng ta phi phàm tới thế, thì chẳng lý nào gã lại để hai ta bỏ đi thế cả. Ngươi có biết một thứ tên là ảo ảnh không?"

"Ảo ảnh?"

"Phải, là khi mặt trời rực rỡ nhất, mặt hồ không gió không sóng sẽ xuất hiện."

"Vậy thì hạ quan từng nghe nói, đồn rằng có người trong khe núi trông thấy mười vạn binh mã tiền triều ùn ùn kéo tới cùng với cả tiếng vó ngựa rầm rầm. Vì đúng là giữa trưa cho nên hắn không tin mình gặp phải ma quỷ, chỉ cho là ảo giác."

"Chính nó." – Bản Vương rót thêm trà cho hắn, "Ảo ảnh này không chỉ tái hiện lại cảnh tượng trong quá khứ, đôi khi còn có cả âm thanh. Ví dụ như ta nhìn thấy, còn ngươi nghe được."

Diêu Thư Vân phấn khích, hai mắt sáng ngời, "Nói vậy, là trong suối đó có giao nhân thật?"

"Chưa chắc, có lẽ chỉ từng có thôi." – Bản Vương vuốt cằm, âm thầm nuối tiếc, hôm qua chỉ thấy thấp thoáng, rõ ràng không phải là thật.

Chẳng qua, cũng may mà không phải thật.

*

Ra khỏi quán trọ, vì đang lúc rảnh rang nên mọi người rủ nhau lên núi ngắm cảnh, khi đi ngang qua một ngôi miếu, chỉ thấy trước miếu lửa hương nghi ngút, bên trong hương khói nồng nực, biết là đèn nhang cực thịnh, không biết còn tưởng là cháy nhà cơ.

Yến Cửu ngạc nhiên, cản một anh chàng đi ngang lại hỏi, "Miếu này thờ gì vậy?"

Cậu chàng quan sát chúng ta mấy lần, hỏi, "Mấy vị công tử không phải người địa phương phải không?"

Yến Cửu gật đầu, "Chúng ta đến từ Kinh thành."

"Bảo sao lại không biết, ngôi miếu này tên là miếu Hoa Thần, thờ thần Bách Hoa, chỉ cần cầu nguyện với nàng là có thể tác thành nhân duyên nhé."

"Thật không đấy?" – Bản Vương tỏ vẻ ngạc nhiên, mà trong lòng đã âm thầm khinh bỉ, thầm nhủ giờ này có Nguyệt Lão trên kia se tơ mai mốt, nào đến lượt vài cái vị thần quèn hạ giới nhúng tay.

Quá nửa là giả thần giả quỷ, biển thủ tiền hương thì có.

Lại chẳng ngờ Yến Cửu rất lấy làm thích thú, tò mò hỏi, "Có linh không?"

"Linh chứ." – cậu chàng nhanh nhảu đẩy mạnh tiêu thụ, "Mới hôm trước, nha đầu họ Vương cách vách nhà ta lên đây cầu khấn, xin một sợi tơ duyên cầm về, lén lút buộc vào gấu áo của thằng nhóc Lý đầu thôn nhé, đấy, hôm qua người ta đến tịn nhà cầu hôn rồi."

Yến Cửu tò mò hỏi, "Tơ duyên?"

"Ừ, ai đến đây dâng hương đều được chủ trì đưa cho một sợi tơ duyên, chỉ cần buộc trộm vào gấu áo người mình thương là có thể cầu một đời đầu bạc răng long, tâm đầu ý hợp."

"Thật chứ?" – mắt Yến Cửu long lanh, trộm liếc ta mấy bận.

Đang yên đang lành, Bản Vương rùng mình một cái.

Đây rõ ràng là bị người ta nhớ thương mà.

Đến trước cửa miếu, Bản Vương trông đâu đâu cũng đầy khí vẩn đục, nghi ngút không tan, làm cóc gì có thần tiên nào ở đây, rõ ràng là lừa đảo.

Nhưng trông Yến Cửu hào hứng, muốn vào lắm rồi, làm Bản Vương cũng không nỡ tạt cho nó gáo nước lạnh, chỉ đành đẩy Diêu Thư Vân vào cùng nó, bản thân thì đứng bên ngoài.

Từng là một thượng tiên mà đi bái lạy một tiểu tiên chẳng tồn tại thì mặt mũi đâu mà ra ngoài nữa.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Yến Cửu híp mắt đi ra, tay tầm tơ hồng cẩn thận đặt lên khăn, gói ghém tỉ mẩn, nhét vào áo trong.

Trông còn nâng niu hơn cả ngọc tỷ.

Bản Vương thật chẳng biết nói sao.

Ra khỏi miếu Hoa Thần, dưới chân núi đang tổ chức hội chùa, người đến người đi đông nghịt.

Yến Cửu dẫn đầu đi trước, mua một xiên mứt quả ven đường, ăn một miếng thấy chua loét thế là thưởng cho một viên hộ vệ đi gần, "Ngự ban."

Viên hộ vệ sung sướng đón nhận, trên đường cứ nắm chặt xiên kẹo Vua ban, không dám bỏ vào mồm.

Bản Vương trông hắn đến là đáng thương, mua cho hắn xiên mứt khác, "Đây ăn cây này đi, còn cây kia cầm về nhà, hàng ngày thắp ba nén nhang mà thờ."

Diêu Thư Vân đi bên cạnh bật cười, "Vương gia thật là chu đáo."

Bản Vương lại ném mấy văn tiền cho chủ quán lề đường, cầm cái bánh bao nhét vào mồm hắn, "Còn đây là cho cái mồm liến thoắng của ngươi."

"Ưm." – hắn cắn miếng bánh bao, khen nức nở, "Ái cha, vỏ mỏng nhân dày, ngon phết."

Cả chặng đường cười cười nói nói theo chân Yến Cửu, chỉ thấy đột nhiên nó rẽ vào một con phố, dừng chân trước đài tỷ võ, nhìn chàng thanh niên bị đá xuống đài đang thở hổn hển kêu "Đau".

Bên trên đài, gã thất phu thắng trận đang vỗ bộ ngực đầy lông lá của mình, hô to: "Bên dưới còn ai dám lên đọ sức với Khâu Bá Hổ ta đây nữa không?"

"Ta!" – một nam tử nhảy lên, đặt chân trên đài tỷ võ.

Khâu Bá Hổ bật cười hô hố, "Bằng ngươi á? Trông chả khác gì con gà rù." – nói rồi nhảy lên, xoay người đạp giữa mặt người lên khiêu chiến, làm hắn ta ngã chúi chụi xuống đài.

Yến Cửu "Hừ" một tiếng, "Đánh người không đánh mặt, đây rõ là muốn làm xấu mặt người ta."

Lại chẳng ngờ Khâu Bá Hổ tai thính, nghe thấy thì ngứa mày, "Sao, tiểu tử ngươi không phục hả?"

Yến Cửu cười lạnh, "Ta không phục đấy, ngươi chỉ là hạng thất phu, đầu óc ngu si chưa bàn tới, chỉ riêng võ nghệ thì ngươi còn chưa tiếp được một chiêu của chú nhà ta đâu."

"Chú ngươi." – Khâu Bá Hổ nhòm sang đám người, hỏi: "Ai đâu?"

Yến Cửu xoay người, hếch mặt về phía Bản Vương, gọi: "Ngươi lại đây."

Cực chẳng đã, Bản Vương chạy lại hỏi: "Thiếu gia có gì dặn dò?"

Yến Cửu chỉ tay, rất chi là kiệm lời ra lệnh, "Đánh hắn."

Bản Vương: …

Dù sao Khâu Bá Hổ cũng có võ vẽ trong người, luyện võ lâu năm, chỉ bằng quan sát đã cảm nhận được thực lực đối phương, nên sau khi săm soi đánh giá Bản Vương vài lượt thì đột nhiên không kênh kiệu như lúc trước, mà quay ra nói với Yến Cửu: "Oắt con ăn nói thì hùng hồn lắm, có bản lĩnh thì đừng có rụt cổ trốn sau lưng người khác, tự lên đây xem nào!"

Yến Cửu mới cứng họng được lúc đã hếch hàm, ra vẻ ta đây, "Bản thiếu gia võ công cái thế, ra tay phi phàm, bằng ngươi cũng xứng đấu với ta?"

Khâu Bá Hổ bỏ ngoài tai lời nó nói, chỉ cười khà khà, "Ta thấy, nít ranh nhà ngươi nhát gan không dám, chưa đủ lông đủ cánh thì đừng có tới đây góp vui, về nhà bú tí mẹ đi."

"Hỗn xược!" – Yến Cửu đỏ bừng mặt mũi, đang muốn nhảy lên đã bị Bản Vương cản lại, thì thầm vào tai nó mấy câu, sau đó vỗ vỗ vai nó, "Lên đi."

"Được." – dưới bao cái nhìn chăm chú, Yến Cửu bước lên đài tỷ võ, khua tay múa chân vẽ ra một động tác võ thuật, rồi bảo: "Xin chỉ giáo."

Bản Vương cầm viên đá nhỏ trong tay, ngay khi Yến Cửu làm màu xông lên tấn công thì lập tức bắn hòn đá trúng chỗ hiểm của Khâu Bá Hổ.

Gã đau quay quắt, giận dữ trừng trừng về phía Bản Vương, Bản Vương nhún vai ra chiều ngây thơ vô tội. Khi Yến Cửu nhảy lên tấn công lần nữa, đến lượt Diêu Thư Vân bắn hòn đá ra, bay theo một cước của Yến Cửu đập trúng thắt lưng của Khâu Bá Hổ.

"Các ngươi chơi bẩn!" – Khâu Bá Hổ thét lên, muốn kháng nghị, nhưng Yến Cửu cứ xông bừa phứa lên đấm đá gã.

Trong khi đó, Bản Vương và Diêu Thư Vân liên hợp với cao thủ trong cung, bắt tay cầm đá tấn công gã.

Viên đá mang theo cả nội lực có thể đả thương người, Khâu Bá Hổ bị đánh khổ không để đâu cho hết.

Cuối cùng không đấu lại được cả hội xấu tính nhà ta, gã cuống cuồng giơ tay đầu hàng, "Dừng tay, Khâu mỗ nhận thua."

Bản Vương dừng tay, mỉm cười với Yến Cửu đang vô cùng đắc ý, rồi tự nhiên thấy một bà thím đứng xem trận đấu chạy lên trước mặt Yến Cửu, đánh giá nó mấy lần rồi hưng phấn kêu lên, "Được, rất được, công tử võ công siêu quần, lại tuấn tú đẹp trai, khuôn mặt này, cái mũi này, chộ ôi, cứ như vẽ ra ấy nhé."

Khen xong lại soi đến bộ y phục hoa lệ của Yến Cửu, "Trông công tử khoan thai quý phái, xuất chúng hơn người, hẳn không phải là con nhà bình thường phải không?"

Yến Cửu nhíu mày, "Đúng thì sao, mà không thì sao?"

Bà ta vội vàng xua tay, "Công tử đừng hiểu nhầm, bà già này nếu đã muốn gả con gái thì đương nhiên phải tìm hiểu gia cảnh nhà đối phương rồi. Hôm nay tỷ võ chiêu thân, công tử đã thắng, Tần Tương Liên ta đây quyết không nuốt lời, không quan trọng ngươi xuất thân thế nào, con gái ta đều gả cho ngươi!"

Yến Cửu: …

Bản Vương: …

Diêu Thư Vân: …

Đám hộ vệ: …

Ối trời, là chuyện tốt đó.

26. Quyển 2 - Chương 25

Một buổi tỷ võ kén rể đang êm đẹp của người ta đã bị mấy người chúng ta phá rối.

Vậy mà Yến Cửu chả có tí áy náy nào, còn rất huênh hoang giơ tay chặn lại bảo: "Ta không lấy."

"Hảaaaaa?" – bà ta trợn tròn mắt, "Ngươi không lấy?"

"Đúng vậy." – dứt lời, Yến Cửu ung dung xoay người xuống đài.

"Đứng lại!" – nàng ta quát lớn, "Phá rối buổi tỷ võ lại không muốn lấy con ta, ngươi giỡn mặt ta đấy à?"

"Ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, không biết nay là buổi tỷ võ chiêu thân của con gái bà, đắc tội." – nói rồi nhảy xuống đài, động tác rất chi là thanh thoát.

Nhưng người ta nào có chịu buông tha, hô lên: "Người đâu, bắt lấy nó!"

"Khoan đã!" – Bản Vương bước lên, "Vị phu nhân này, mấy người chúng ta không phải người địa phương, chỉ đến đây thăm quan, mấy hôm nữa là rời đi rồi. Mà hôn nhân đại sự phải được sự đồng ý của cha mẹ, nào có thể do cháu ta qua loa định đoạt được. Mong phu nhân lượng thứ, Nhạc mỗ xin bà thứ lỗi."

Nghe vậy bà ta đánh mắt sang ta, hỏi: "Ngươi là chú ruột của hắn?"

Bản Vương khom người, "Phải."

"Thế thì dễ rồi." – rồi cười khẽ, "Chú ruột như cha, có ngươi là bậc cha chú ở đây, quyết định mối hôn sự này đi, ngày sau về báo lại với anh trai ngươi là được."

"Này —"

"Sao? Hay là nhà các ngươi quyền quý không vừa mắt con gái ta?" – nói rồi cau có, "Tần Tương Liên ta tuy không dám khoe khoang con gái ta đẹp nhất thiên hạ, nhưng trong cả Hoa thành này cũng đứng số một số hai."

Nói rồi sai người mời tiểu thư đang ngồi sau tấm mành che đi ra.

Chỉ thấy cô nương ta nhẹ nhàng đi tới, thướt tha yểu điểu như nhành liễu trước gió xuân. Một thân váy lụa phớt hồng, bên ngoài khoác áo lụa tím mỏng, làn da nõn nà, khí chất như lan, mày chưa tô đã đen nhánh, môi không điểm cũng ửng hồng. Một đôi mắt sáng trong lúng liếng, một cái nhăn mày hay một tiếng cười khẽ cũng xao xuyến lòng người.

Dung nhan tuyệt sắc này, quả là thiên hạ khó thấy.

Là đàn ông, Bản Vương và Diêu Thư Vân đều thấy lòng mình nhộn nhạo, không khỏi nhìn ngắm mấy lần, duy chỉ có mình Yến Cửu là chả thèm nghía tới, đáy mắt còn hiện rõ dòng chữ: Phàm phu tục tử thế này mà cũng muốn gả cho Trẫm á?

Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ mộng hão huyền.

Bản Vương là trưởng bối, thử khuyên nó đôi câu, "Ta thấy cô nương kia không tệ, phong hoa tao nhã, độc nhất vô nhị, cả Thiên hạ cũng không có mấy người đẹp hơn nàng ta. Ngươi suy nghĩ thêm đi?"

"Không." – nó lại ghét bỏ bảo: "Tưởng thế nào, ra cũng thường thôi. Lấy tướng mạo của ta đây còn sợ không tìm thấy người đẹp hơn cô ta chắc?"

Trông nó đắc ý thế kia mà Bản Vương cũng dở khóc dở cười.

Cô nương nhà người ta còn đứng trên đài e thẹn rụt rè, ngươi thì đứng đây chê bai hạ thấp người ta không đáng một xu, như thế thì giải quyết làm sao cho đặng.

Ngoái đầu lại, quả nhiên tiểu thư nhà người ta đã biến sắc, hoe hoe nghẹn ngào, "Ngươi!"

"Đi!" – Bản Vương đánh mắt với Diêu Thư Vân và đám hộ vệ, sau đó quắp ngang Yến Cửu, nhảy tót lên mái nhà, chạy đi như bay.

Đằng sau, Diêu Thư Vân và nhóm hộ vệ chạy chậm hơn bọc hậu.

Chạy tới chỗ vắng người, Bản Vương thả Yến Cửu xuống đất, lại thấy nó hãy còn phấn khích chưa chơi đủ, khoái chí bảo ta: "Hoàng Thúc bế Trẫm chạy mấy vòng nữa đi."

Bản Vương bất đắc dĩ, nó coi ta là xe hay ngựa nữa không biết.

Phía sau, đám Diêu Thư Vân cũng lần lượt đuổi tới, cợt nhả bảo: "Đầy tớ nhà Bạch phủ ghê phết đấy, cả lũ hùng hổ đuổi theo cứ như muốn cường thưởng dân nam ấy, sợ quá à."

Bản Vương lắc đầu, nhìn Yến Cửu hãy còn hí ha hí hửng, "Không đi hội chùa được nữa rồi, giờ muốn đi đâu?"

"Về quán trọ đi." – nó nói.

Bản Vương khó hiểu, "Về quán trọ."

"Ừm." – nó gật lấy gật để, tay còn rờ rờ lên chỗ giấu tơ duyên trong áo.

Bản Vương giật mình thon thót, đây là muốn mau chóng trói ta lại lắm rồi đấy ư?

Lệnh Vua khó trái, Bản Vương vừa định theo nó trở về thì Diêu Thư Vân lại kéo ống tay áo ta, nói: "Kia có phải Thư Cảnh Càn không?"

Bản Vương nhìn theo tầm mắt hắn, chỉ thấy cách đó không xa, Thư Cảnh Cần đang chắp tay sau lưng, bách bộ cùng một cô gái khá xinh xẻo.

Cô nương kia trông buồn rượi, đôi mắt ngân ngấn nước, day môi hỏi: "Thư đại ca, huynh biết tấm lòng ta mà, mấy năm nay, huynh không cưới, ta cũng không gả, bao năm qua ta mong mỏi đợi chờ như vậy, huynh cũng không chấp nhận ta ư?"

"Tiểu Huệ." – Thư Cảnh Càn vỗ vai nàng, xấu hổ nói: "Ta đã nói đừng chờ ta mà, ta không xứng."

"Sao lại không xứng?" – rốt cuộc cô nàng cũng không kiềm được, nước mắt lã chã tuôn rơi, trông mà thấy thương, "Nữ tử cả Hoa thành này có ai không muốn gả cho huynh, huynh không muốn thì nói thẳng, làm gì cứ phải xứng với không xứng?"

"Ta — " – Thư Cảnh Càn như nghẹn lại, không biết phải nói tiếp thế nào, đứng lặng một hồi vẫn câu nói cũ, "Ta thật sự không xứng, không xứng cho bất cứ ai chờ, bất kỳ ai thương."

Cô gái khóc bỏ chạy, vừa chạy vừa nức nở, vô ý đụng phải Bản Vương, đôi mắt đỏ hoe ngước lên "Xin lỗi", rồi vòng qua ta chạy tiếp.

Bản Vương do dự, nhìn Thư Cảnh Càn đang đi tới.

"Nhạc huynh." – hắn vội giấu đi vẻ lo lắng, cố xốc lại tinh thần, chắp tay mỉm cười với ta.

Hôm nay hắn mặc bộ áo màu thiên thảo, bên ngoài vẫn là chiếc áo lụa trong suốt không biết bằng chất liệu gì kia, đầu đội quan ngọc, mái tóc đen buông dài, trông thoải mái hơn bộ trang phục gọn gàng chỉnh tề ngày hôm qua.

Vì đuôi mắt hơi xếch lên mà như bật lên mấy phần quyến rũ, tuấn mỹ vô cùng, lại không lộ vẻ nữ tính.

Phong tư này, bảo sao nữ tử cả Hoa thành đều muốn trao thân cho hắn.

Bản Vương vỗ bả vai hắn, hỏi han, "Khéo quá, lại gặp ngươi ở đây."

"Ừm." – hắn gật đầu, nhìn lướt qua Yến Cửu đang đứng sau lưng Bản Vương, đôi mắt khẽ dao động, chừng như đoán ra thân phận của nó rồi lại không vạch trần, chỉ mỉm cười, "Hiếm khi được gặp nhau tại đây, chi bằng để ta mời mọi người đến 'Toàn Trân Lâu' ngồi nghỉ hàn huyên."

Trước nay ta và Diêu Thư Vân thẳng thắn, nghe vậy thì vui vẻ đáp ứng, chỉ có Yến Cửu không thích tiếp xúc nhiều với người lạ, xua tay, "Các ngươi đi uống rượu đi, ta đi loanh quanh dạo chơi đã."

"Cũng được." – Bản Vương gật đầu, dặn dò nhóm hộ vệ thêm thận trọng, rồi cùng Thư Cảnh Càn đến 'Toàn Trân Lâu'.

Vừa ngồi xuống, Thư Cảnh Càn đã kêu vài món ăn bản địa của Hoa Thành, sau đó hỏi hai ta, "Không biết hai vị muốn uống rượu gì?"

"Ông chủ Thư sở trường về rượu, rượu nào ngon, chẳng phải ngươi hiểu rõ nhất đó sao." – Diêu Thư Vân bật cười, tiện tay xòe phạt.

"Cũng phải, vậy cho hai ấm Cao Sơn Dẫn đi." – Thư Cảnh Càn gọi xong, xoay ra giải thích với hai ta, "Tri âm khó thấy, tri kỷ khó cầu. Rượu này, là ủ vì tri giao."

"Hay." – Diêu Thư Vân buông quạt, rót cho Thư Cảnh Càn một chén trà, vì run tay mà vô ý sánh trà ra ngoài, rơi vào áo Thư Cảnh Càn.

"Xin lỗi." – Diêu Thư Vân đặt vội ấm trà sang bên, chồm lên muốn lau hộ.

"Không sao." – Thư Cảnh Càn tùy tiện phẩy phẩy mấy cái, nước trà lập tức lăn xuống như trân châu, không để lại một vệt nước nào trên tấm lụa mỏng.

Gặp nước không ướt, mỏng nhẹ như không.

Bản Vương và Diêu Thư Vân liếc mắt nhìn nhau, đều đã sơ sơ đoán được.

Rượu được bê lên, Bản Vương lịch sự làm mấy ngụm rồi ngừng. Thư Cảnh Càn biết ta chẳng cảm nhận được mùi vị cũng không ép, chỉ mời mọc ta ăn nhiều vào, sau đó quay ra so đấu tửu lượng với Diêu Thư Vân.

Tuy Diêu Thư Vân không được tiếng vang như Tửu Thánh, nhưng trong Triều, có ai không hay hắn là một con sâu rượu, ngàn chén không say, vạn ly không ngã, kính rượu hết một vòng rồi mà ai cũng nằm sấp, chỉ riêng hắn là vẫn ôm bầu rượu, tu ừng ực như không.

Nay gặp được kỳ phùng địch thủ là Thư Cảnh Càn, hai người chén anh chén chú linh đình, chẳng mấy đã ngà say.

Đuôi mắt Thư Cảnh Càn khẽ hếch lên, đôi gò má hây hây đỏ, đôi mắt càng thêm quyến rũ, cười cười, "Thư đại nhân, tửu lượng của ngài khá thật đó."

"Ngươi cũng đâu kém." – Diêu Thư Vân vừa nói vừa liêu xiêu rót thêm đầy rượu cho hắn, lơ đãng hỏi: "Nghe nói ngươi ủ ra một loại rượu tuyệt hảo tên là Giải Trăm Sầu, sao không lấy ra đây cho ta nếm thử."

"Rượu kia không bán." – Thư Cảnh Càn làm một hơi hết sạch, "Giải Trăm Sầu, hóa trăm ưu, ha ha, cũng chỉ là tự lừa mình gạt người thôi. Khi say thì quên vạn sự, khi tỉnh, chẳng phải sầu càng thêm sầu, ưu càng nặng ưu đó sao."

"A?" – Bản Vương gắp miếng thức ăn bỏ mồm, hỏi: "Thư huynh nổi danh thiên hạ, vừa hữu danh vừa thu lợi, có thể nói là mỹ mãn, còn chuyện gì bế tắc ư?"

"Đời người ai tránh được chuyện phiền lòng." – hắn lắc đầu, lại uống một chén.

Bản Vương đích thân rót đầy cho hắn, "Ta nghe nói, ngươi ủ Giải Trăm Sầu là vì đau nỗi đau mất người thương, khổ nỗi khổ tương tư nhung nhớ, nên mới ủ ra loại rượu này để quên đi một người?"

"Phải rồi." – hắn giơ chén rượu, cười ngu ngơ, "Nhưng không phải vì thương gã mà muốn quên đâu, mà là vì ta hận gã."

"Hận?"

"Ừ, gã làm nhục ta, tổn thương ta, cuối cùng còn phản bội ta." – hắn nghiến răng nghiến lợi nói, rồi chớp mắt cái đã lại cười, "Nhưng nếu không yêu thì làm sao lại hận, ngươi nói có phải không?"

Bản Vương do dự, gật đầu.

Hắn lại nốc thêm chén nữa, say càng thêm say, cuối cùng buột miệng phun ra một câu, "Gã ta á, không phải ỷ có cái mã ngoài đẹp trai mới không sợ, cho là ta không dám bỏ gã đấy ư, ta phỉ nhổ vào ý, ta á, muốn dung mạo có dung mạo, muốn tiền tài có tiền tài, việc quái gì phải tự hành xác, chổng mông cho gã thượng chứ."

Bản Vương: …

Diêu Thư Vân: …

Ấy yô, hình như nghe được thông tin nào đó khó lường rồi?

27. Quyển 2 - Chương 26

Thư Cảnh Càn mang tiếng là Tửu Thánh mà say rồi thì tính tình xấu tệ.

Đâu chỉ lè nhè mắng nhiếc cái gã phụ bạc kia, còn tiện thể vung tay vẩy chân hất vỡ một bình rượu, "Chỉ là cái con cá chép bự lưu manh mà cũng dám bỏ rơi ta!"

Đấy, Bản Vương còn chưa kịp khảo mà hắn đã tự xưng hết rồi.

Nam tử, cá chép.

Giao tiêu, Giao nhân.

Lần này tới Hoa Thành, quả là mở mang tầm mắt.

Thư Cảnh Càn hùng hổ càm ràm xong thì nằm vật ra bàn, tiu nghỉu, "Có một thời gian ta bị bệnh, bệnh nặng lắm, gần như không xuống giường được. Hắn nói hắn muốn đi tìm linh dược cho ta, còn bảo nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho ta. Nhưng hắn đi rồi không quay về nữa."

"Hắn có chân, lên bờ rồi, trông thấy thế giới hào nhoáng ngoài kia, chắc cũng quên còn một kẻ như ta vẫn chờ."

"Hắn không về nữa."

"Ta lừa hắn, bảo ngoài kia toàn người quái dị, gom cả vào cũng xấu hơn ta."

"Nhưng đúng mà, vốn dĩ họ cũng đâu bằng ta."

"Nhưng sao hắn vẫn không trở lại."

"Vì ta là nam à? Dù là thế thật, thì khi bên nhau, chúng ta vẫn rất vui vẻ đó chứ."

"Ha ha."

...

Sau đó hắn vẫn cứ lải nhải vô tận, Bản Vương không ngờ hắn nói nhiều tới thế.

Thấy hắn đã say mềm, Bản Vương đành đỡ hắn dậy, bảo Diêu Thư Vân về nhà trọ nghỉ trước, Bản Vương thì ra ngoài bắt một chiếc xe, chở Thư Cảnh Càn về phường rượu.

Đêm nay, trăng non cong veo như lưỡi hái, mang cả màu máu thâm trầm.

Mờ mịt chẳng tường.

Bản Vương dìu hắn lên giường, sai người cởi giày vớ cho hắn, lại lau mặt cho hắn, thấy tạm thời không còn gì phải lo lắng thì định ra về, rồi lại thấy Thư Cảnh Càn kéo nới vạt áo, để hở làn da trắng nõn, dưới làn da như có thấp thoáng linh khí dao động, sau đó luồng linh lực ấy mạnh mẽ tuần hoàn toàn bộ cơ thể hắn, khơi thông tất cả kinh mạch trong người.

Bản Vương nheo mắt nhìn, đến khi kết thúc cũng là lúc Thư Cảnh Càn mở choàng mắt, tỉnh như sáo hỏi ta: "Sao ta lại ở tửu phường thế này?"

Bản Vương nhíu mày, rồi tức thì hiểu ra. Trong cơ thể hắn có tồn tại một luồng linh khí rất tinh thuần, không chỉ giúp hắn khơi thông kinh mạch, mà còn thanh lọc tất cả độc tố, ví như rượu.

Hắn ngồi dậy, day day thái dương đau nhức, lại hỏi ta: "Quái thật, mới nãy ta còn ngồi với Nhạc huynh và Diêu huynh uống rượu cơ mà?"

"Ngươi uống say, Bản Vương đưa ngươi về." – ta nói, lại nhìn lướt qua ngực hắn.

Thư Cảnh Càn xấu hổ, vội vàng kéo áo che đi, "Thất lễ quá."

"Đừng hiểu nhầm," – Bản Vương nói, "Ta chỉ đang nhìn ngực ngươi, hình như có chứa một linh vật nào đó."

"Linh vật?" – hắn ngẩn người sờ ngực, "Linh vật gì?"

Bản Vương ngồi vào cạnh hắn, hỏi: "Ngươi nói Giao nhân kia bỏ rơi ngươi phải không?"

Sắc mặt hắn cứng đờ, rồi quýnh quáng lắp bắp, "Ngươi ngươi, Nhạc huynh, đang, đang nói gì vậy, Giao, Giao nhân nào cơ?"

Ai biết hắn vừa tỉnh đã phủi trắng không nhận, Bản Vương cũng không định nể mặt hắn, nói thẳng: "Nhạc huynh uống say nói hết ra rồi. Ta thấy ngươi nói rất chân thật, không giống bịa. Chuyện Bản Vương muốn nói với ngươi cũng là về Giao nhân kia, có thể không phải hắn bỏ ngươi, mà là đã chết rồi."

Đến đây thì mặt hắn trắng bệch, tròn mắt nhìn ta, "Ngươi, nhắc lại lần nữa đi."

Bản Vương nói, "Hắn đưa Giao châu cho ngươi, cho nên, có thể hắn đã không còn ở nhân gian nữa rồi."

Thư Cảnh Càn không dám tin, ấn tay lên ngực, "Ngươi gạt ta chứ gì? Ngươi là người phàm, sao biết những cái đó được?"

"Ta cũng đoán thế thôi. Giao châu quan trọng với Giao nhân như yêu đan với hồ ly vậy, lấy ra rồi tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ mất hết pháp thuật. Toàn thân Giao nhân lại rất quý báu, một khi mất pháp thuật rồi chẳng khác nào cá ngon cho người ta xâu xé. Ngươi cho là đám người ham tài đó sẽ bỏ qua cho hắn ư?"

"Không phải đâu…" – Thư Cảnh Càn lắc đầu, "Hắn nói lúc đến sẽ biến hóa ra hai chân. Khi đó sẽ giống hệt người phàm, không ai phát hiện ra hắn."

Bản Vương tàn nhẫn lặp lại, "Nhưng hắn cho ngươi Giao châu của hắn rồi."

"Thì sao…"

"Thì hắn không thể hóa ra hai chân nữa."

Sau khoảng khắc im lặng chóng vánh, hắn đột nhiên cúi đầu cười, "Nói cách khác, không phải hắn đi tìm thuốc, mà sau khi cứu ta đã lén lút trốn đi."

Mặc dù Bản Vương không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người họ, nhưng xâu chuỗi những điều hắn nói, thì có lẽ là vậy.

Khi Giao nhân sắp biến hóa ra đôi chân thì Thư Cảnh Càn ngã bệnh, không ai cứu được. Giao nhân kia sắp đến ngày thành công lại bỏ đi bao năm tu hành của mình để cứu Thư Cảnh Càn, bản thân lại biến mất.

Những câu chuyện bi kịch thế này, dân gian vẫn truyền tai nhau suốt, phàm là kẻ nào bước lên con đường người – yêu, thì đều có kết thúc không có hậu.

Bản Vương thở dài, "Vậy là rõ rồi, cũng may người ngươi gặp là một gã si tình, không phải quân bội tình bạc nghĩa."

Thư Cảnh Càn sực tỉnh giữa nỗi sợ hãi miên man, khuôn mặt tái xanh nhìn Bản Vương, mấp máy hỏi, "Vương gia, đời này, ngươi chưa yêu ai phải không?"

Bản Vương gật đầu, "Phải."

"Vậy nên ngươi mới nói được như thế." – hắn thều thào nằm xuống, đôi mắt nguội lạnh, "Với ta, thà hắn bỏ rơi ta, ta cũng không mong hắn chết. Nếu hắn mải mê chốn phồn hoa ngoài kia, đến ngày chơi chán rồi hắn cũng sẽ trở lại, nhưng nếu chết rồi, ta biết tìm hắn ở đâu…"

"Cảnh Càn —" – Bản Vương còn định khuyên hắn.

Hắn lại xua tay, "Muộn rồi, Vương gia về đi, Thư mỗ mệt mỏi, xin không tiễn."

Bản Vương có chút lúng túng, cũng không làm gì được, đành lên tiếng tạm biệt rồi ra về.

*

Hôm sau, Bản Vương uể oải ngồi dậy, vươn vai dãn gân dãn cốt, vừa định mặc áo thì phát hiện rương quần áo của mình đảo lộn như bị ai đào xới lên.

Vỗ trán cái đốp, Bản Vương nhớ tới thằng cháu không yên thân của mình, không nói cũng biết là nó lật lên buộc tơ hồng rồi.

Đường đường là Vua một nước lại đi tin mấy lời đồn vô căn cứ, cũng quá là —

Cầm chiếc áo tím xếp ngay ngắn trên cùng lên, Bản Vương dòm xuống dưới gấu áo thì quả nhiên, đầu sợi dây đỏ đang nghêu ngao và bay bay ở đó.

Bản Vương lắc đầu, định tháo ra, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Chung quy cũng là tấm lòng của thằng bé, dù không thể đáp lại, nhưng cũng không đến mức quá tuyệt tình.

Khoác áo ra ngoài, Bản Vương giơ tay cầm quần lên, phát hiện bên dưới còn một chiếc áo ngoài cũng buộc một sợi dây đỏ.

Tay nghề khá hơn Yến Cửu, còn biết thắt một nút uyên ương.

Về phần là ai thừa dịp Bản Vương ngủ lẻn vào buộc thì Bản Vương cũng chịu, không biết.

Hầy, có trách thì trách Bản Vương, ai bảo ta vừa cao to lại đẹp trai làm gì.

Bản Vương vuốt cằm ra cửa, thấy Yến Cửu đang ngồi trong sảnh, vẫy vẫy ta, "Hoàng Thúc, mau xuống ăn sáng."

"Hoàng Thúc" đồng âm với "Vàng thúc", chủ quầy và tiểu nhị trong quán cũng không để ý, đều việc ai nấy làm.

Bản Vương đi xuống lầu, ngồi xuống cạnh Yến Cửu, tiện tay vớ chiếc bánh bao cắn một miếng, thấy Yến Cửu cứ chăm chăm nhìn ta thì hoảng hốt, "Làm sao thế, mặt thần chưa rửa à?"

"Không phải." – nó cười hì hì, tầm mắt trượt từ cổ áo Bản Vương xuống đến tận gấu áo mới dừng, tí tởn khen: "Hoàng Thúc mặc màu tím trông nhã nhặn cực."

Bản Vương: …

Ăn sáng xong, Yến Cửu rảnh rỗi lại cầm bầu thóc chạy ra sân sau cho gà ăn.

Tuy nắm giữ giang sơn trong tay, quản lý toàn bộ thiên hạ, nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ mới mười sáu tuổi, những lúc không có đám đại thần chằm chăm soi mói, không phải gương mẫu xử thế đối nhân, nó cũng sẽ trộm lấy mấy phút nhàn hạ, làm vài việc trẻ con nên làm.

Thấy Bản Vương lại gần, nó toét cười, "Chờ sau này Trẫm có con nối dõi sẽ thoái vị cho nó, tìm một nơi sơn thủy hữu tình, trồng một vườn rau, gieo ít hoa màu, nuôi mấy còn gà, mua một con chó, với vài con thỏ."

Bản Vương cười, "Tu thân dưỡng tính thế là tốt."

"Vậy nên," – nó lại rải thóc ra, "Sang năm, Hoàng Thúc ra ngoài dò la cho Trẫm, nghĩ cách kiếm một đứa bé về cho ta, bảo là lần này xuôi nam Trẫm dính phải nợ đào hoa."

Bản Vương: …

"Việc con nối dõi này, ta thấy Hoàng Thượng tự lực cánh sinh thì hơn." – Bản Vương nói.

"Trẫm không chạm vào các nàng đâu." – nó lắc đầu, "Không cần biết đám cựu thần kia muốn ép buộc Trẫm thế nào, Trẫm đã quyết rồi, đời này không tuyển phi lập hậu."

"Hoàng Thượng."

"Không phải khuyên ta." – nó cười, "Dù có lấy họ, Trẫm cũng chỉ phụ bạc các nàng thôi. Đời người được mấy hồi, so với phung phí thời gian trong cung thì chẳng thà tìm đây đó ngoài kia người tâm đầu ý hợp, bên nhau trọn đời. Dù có một số người, cả đời cũng không thể tìm thấy…"

Nó đang nói chính mình, Bản Vương hiểu.

Chắc hẳn nó cũng không tha thiết mong chờ gì ở sợi dây được gọi là tơ duyên kia. Có lẽ buộc một sợi tơ hồng chỉ để tự an ủi bản thân, như thể sợi dây không giữ được trái tim ta, chí ít cũng níu được con người ta.

"Si rồi." – Bản Vương than thở, nhớ lại mình trước kia, khi ấy chẳng phải bản thân cũng cố chấp, chưa đụng tường nam tâm chưa hối đó ư.

Trên đời này, có thể tìm được người tâm đầu ý hợp đã khó, bên nhau trọn đời lại càng khó hơn.

Vậy mà chỉ trong khoảnh khắc ấy, Bản Vương lại như muốn thử một lần.

28. Quyển 2 - Chương 27

Một mình đến khe Thiên Thủy, Bản Vương lại ngồi trên tảng đá trơn nhẵn kia, nhìn mặt nước dập dềnh ánh sáng, lấy bội kiếm gõ gõ lên tảng đá, "Ra đây."

Đợi một lúc không thấy gì.

Bản Vương đứng lên, giận dữ dẫm chân mấy phát, "Thổ địa, đừng có giả điếc, ra đây cho bản tiên!"

Chốc lát sau, từ trong tảng đá chui ra một luồng tiên khí, một ông lão râu tóc bạch phơ nhưng dáng người thì nhỏ thó như trẻ con xuất hiện, cười xòa, "Không biết tinh quân gọi tiểu tiên có việc gì?"

Bản Vương tuy bị tội đày xuống trần gian, nhưng ai biết được ngày nào đó lão Ngọc Đế kia tự dưng tốt tinh gọi ta về, vậy nên tiểu tiên phàm trần thấy Bản Vương vẫn giữ đôi phần thể diện.

Suy cho cùng, tiên với người cũng không khác nhau là mấy, ai chức cao thì kẻ ấy có quyền.

Bản Vương cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, "Khe Thiên Thủy này từng có Giao nhân phải không?"

"Dạ đúng." – lão ta chống gậy, bước rề rà đến gần Bản Vương, cười nịnh, "Nhưng sao tinh quân có hứng thú với Giao nhân kia à?"

"Không hẳn, chỉ hỏi thăm chút thôi."

"Vậy à, ban đầu Giao nhân kia có sống trong thủy vực này thật, sống mấy trăm năm, sắp sửa tu luyện thành người rồi thì đột nhiên bị người ta bắt được."

Quả nhiên…

Bản Vương ngẫm nghĩ một lúc, hỏi: "Ngươi có biết người ta bắt hắn đi đâu không?"

"Chuyện này thì tiểu tiên không biết. Dù sao thổ địa phân theo vùng, tiểu tiên phụ trách quản lý khu vực này, xa hơn thì không rõ lắm."

Bản Vương nhíu mày, lại thấy lão ta nói, "Nhưng chắc là bị giết thôi. Ban đầu đám người đó định bắt hắn khóc lấy ngọc với Giao tiêu, nhưng nào biết Giao nhân kia tính tình vừa hung dữ lại kiêu ngạo cứng đầu, tấn công bị thương mấy người, những kẻ còn lại nói là sẽ giết hắn lấy mỡ làm thành dầu thắp vĩnh cửu đem bán. Trong Hoàng lăng mộ cổ rất cần thứ đó."

Bản Vương nheo mắt, chết hay chưa còn chưa biết được.

Nhưng nếu còn sống, hẳn cũng chịu rất nhiều đau khổ.

Cúi nhìn thổ địa mãi cũng mỏi cổ, Bản Vương khoanh chân ngồi xuống, "Nếu ngươi quản lý khu vực này, chứng kiến hết thảy, vậy phiền ngươi kể cho Bản Vương hay mọi chuyện ngày đó phát sinh như thế nào?"

"Tinh quân đã có lời, nào phải chuyện gì phiền hà." – thổ địa khách sáo một phen, vung tay áo lên, mặt hồ lập tức hóa thành một tấm gương, cười trừ mấy cái, "Con suối này có ghi lại tất cả mọi sự nguồn cơn, tinh quân muốn xem chỉ cần nhìn vào là thấy, tiểu tiên tuổi già sức yếu rồi, không tiện trông thấy những hình ảnh kia, xin cáo từ trước." – dứt lời hóa thành làn khói mỏng, chui lại vào trong tảng đá.

Bản Vương run rẩy, hình ảnh gì mà không tiện xem.

Dịch người lại gần bờ đá, Bản Vương nhìn vào trong nước, chỉ thấy một luồng sáng nháng lên, dần dần tái hiện những gì đã qua…

*

Đó là một ngày mưa rả rích, bầu trời âm sâm, đường đi trơn trượt, Thư Cảnh Càn mới mười lăm mười sáu tuổi, mặt mày chưa nảy nở, hãy còn vẻ ngây ngô, trên lưng khoác tay nải, thất thểu chạy đến bên khe suối, còn không ngừng lẩm bẩm, "Sao cứ bắt ông đây học ủ rượu, toàn mùi rượu hôi rình, ông cóc học đấy!"

Sau lưng là một cô bé nhỏ hơn y chừng ba bốn tuổi, vừa đuổi theo vừa hô to, "Đại ca, đại ca, chờ muội với."

Thư Cảnh Càn giận dữ ngoái lại, "Đừng theo ta! Về bảo với cha, ta không học cái nghề ủ rượu tồi tàn ấy đâu, ta muốn đỗ đạt công danh, ta muốn làm quan!"

"Sao được chứ." – cô bé dừng chân, vặn xoắn gấu áo, "Tửu Tiên trấn chúng ta ủ rượu bao đời, Thiên Tuyền phường nhà ta lại nổi tiếng nhất. Cha muốn huynh tiếp quản cả cơ nghiệp là chuyện đã định rồi. Huynh đừng mơ mộng làm Trạng Nguyên nữa, đi mà?"

"Mơ cái gì mà mơ?" – Thư Cảnh Càn tức tối, "Thầy bảo ta thông minh có tố chất, học một hiểu mười, tài năng hiếm có, sau này không đỗ Trạng Nguyên cũng đứng hàng tam giáp."

"Huynh đừng có nghe lão ta nói luyên thuyên. Người tài có kẻ tài hơn, núi cao có núi cao hơn, ở đây huynh cho là mình giỏi, nhưng ra ngoài có khi cũng chỉ bình thường thôi."

"Im mồm!" – Thư Cảnh Càn không muốn nghe, bực dọc xua tay, "Muội về đi, đang mưa to gió lớn, cẩn thận cảm lạnh."

"Huynh thì sao?" – cô bé hỏi.

"Tạm thời ta không về, khi nào cha không ép ta ủ rượu nữa thì về cũng không muộn. Nếu ông ấy vẫn không hiểu thì cả đời này ta cũng không về." – Thư Cảnh Càn nói xong thì chạy lên trên tảng đá, gào tướng lên trước mặt hồ âm u, "Thư Cảnh Càn ta, phải làm Trạng Nguyên —"

Cô bé đứng sau thấy y điên rồi, tức tối dẫm chân thùm thụp, "Thế huynh cứ chết dí ở đây đi, ta xem huynh sống được mấy ngày." – dứt lời xoay người bỏ về.

Nàng vừa đi, Thư Cảnh Càn mới hốt hoảng.

Nhìn mặt nước tối thui, y run như cầy sấy.

Nghe nói trong khe nước này có Giao nhân, vừa xấu vừa tàn bạo, rất thích ăn thịt người.

Không biết thực hư thế nào, nhưng thấy trời ngày một tối, bóng cây trên đầu xào xạc, mặt nước dưới chân tối tăm, mưa rơi tí tách, làm người ta sởn cả da gà.

Sợ hãi lùi ra sau mấy bước, lại bỗng dưng nghe thấy có tiếng đạp nước bì bõm dưới bờ đá, Thư Cảnh Càn giật thót mình, nuốt nước miếng cái ực, dằn lòng phải bình tĩnh.

Bản tính thiếu niên vốn tò mò, thấy có mùi nguy hiểm thì tự dưng to gan hẳn, không chạy nữa mà dè chừng nằm bò ra tảng đá, nhích người trườn lên.

Đến bờ đá, y len lén thò đầu ra nhìn xuống. Vừa trông thấy đã hết hồn.

Hồ nước dưới tảng đá có một nam tử đang khoanh tay để trần nửa thân trên, đăm đăm nhìn mình.

Gã có khuôn mặt đẹp mê hồn, nửa thân trên cường tráng rắn rỏi, nửa thân dưới là đuôi cá khỏe khoắn thon dài, bên trên trải dài vảy đen, dưới mưa còn lấp lánh sáng.

Gã nhếch môi, há miệng đầy nanh nhọn, phát ra tiếng cười 'Khặc khặc' quái dị, sau đó mạnh mẽ xé nước tấn công Thư Cảnh Càn hãy còn ngây dại ngắm nhìn.

Mọi chuyện diễn ra quá mức đột ngột, Thư Cảnh Càn còn chưa bừng tỉnh giữa nỗi kinh hoàng đã bị Giao nhân lôi vào trong nước.

Thư Cảnh Càn điên cuồng giãy giụa, tay chân khua khoắng bắn tung bọt nước, há mồm kêu la, "Cứu mạng — "

Giao nhân uốn đuôi cuốn y vào trong nước, hai cánh tay chắc ních vươn ra, khóa chặt y vào lòng.

"Ặc ặc," – Thư Cảnh Càn uống mấy ngụm nước, nín thở liều mình đạp con cá chép kia, sau đó lấy ngực người ta làm điểm tựa, lao lên mặt nước, tham lam hớp mấy ngụm khí lành.

Giao nhân như muốn trêu đùa mà cứ kéo y vào nước rồi lại thả ra, giằng co mấy lần cũng làm Thư Cảnh Cản đuối sức, mặt mày trắng bệch, cam chịu chìm vào trong hồ.

Giao nhân dùng đuôi đẩy thử, thấy y chẳng có phản ứng nào thì cho là đã ngỏm, tự dưng thấy chán hẳn, định bụng lại gần cắn thử một miếng xem sao, ngờ đâu Thư Cảnh Càn thình lình nhào tới, há mồm, cắn mạnh lên bả vai gã.

"Xii —" – Giao nhân bị đau, phẩy đuôi hất Thư Cảnh Càn văng ra, sờ lên bả vai chảy máu.

Vết thương không thể khô khi ở trong nước, Giao nhân vội vàng nổi lên trên, thấy Thư Cảnh Càn cũng ngắc ngoải ngoi lên, thế là vung đuôi quật mạnh, hất y về lại trong nước.

"Oa" – Thư Cảnh Càn lại sặc nước, thoi thóp ngoi lên, ho sù sụ, hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Giao nhân như không hiểu tiếng cười, chỉ híp đôi mắt thâm hiểm, nở nụ cười khó hiểu.

Gã giơ tay che miệng vết thương, chỉ thấy vết thương đang không ngừng rỉ máu bỗng nhiên ngừng lại, khôi phục làn da trơn nhẵn tái nhợt như lúc đầu.

Thư Cảnh Cần dập dềnh trong nước nhìn gã từ xa, thấy vậy cũng quên luôn hoàn cảnh của mình bấy giờ, còn chân thành oa lên, "Lợi hại quá!"

Giao nhân há mồm phát ra tiếng cười 'Khặc khặc' kì dị, nhìn Thư Cảnh Càn từ đầu đến đít như đang đánh giá một món ăn, sau đó liếm hàm răng nhọn hoắt, tản mát đầy tà khí.

Thư Cảnh Càn giật thót, chui tùm vào trong nước, không quên thầm nhủ, gã ta ngậm mồm thì tao nhã tuyệt trần, mà há mồm ra thì đúng là ghê không phải lối.

Giống như cả bàn sơn hào hải vị tự dưng lọt vào một đĩa đậu hũ thúi, mất hết cả hương vị.

Nhưng hình như giờ không phải lúc bình phẩm người ta, Thư Cảnh Càn ỷ mình bơi giỏi, trốn vào trong nước bơi trước một đoạn xa, sau đó tìm được chỗ có bụi cây, cười hí hửng, nhảy lên chuẩn bị bỏ trốn.

"Mặt mũi đẹp đấy, nhưng cũng chỉ là con cá đần thối thôi." – Thư Cảnh Càn đang mải đắc ý thì đột nhiên khoảng không sau lưng xuất hiện dòng nước bắn thẳng về phía mình.

Cuống cuồng nghiêng người tránh được ngọn đao nước sắc bén, y thở hồng hộc nhìn Giao nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình. Y toét cười, vỗ bả vai gã, "Huynh đài thật là siêu, ngu đệ xin bái phục, nhưng tối rồi, nếu đệ không về, cha sẽ lo lắng lắm, chi bằng mình hẹn nhau hôm khác ha?" – nói xong thì co giò bỏ chạy.

Giao nhân cười, phẩy tay cái, đốn gãy một gốc cây.

Thư Cảnh Càn lại bị chặn, tức tối quay ra, "Rốt cuộc ngươi muốn gì? Muốn ăn thịt ta phải không? Ta nói cho ngươi biết, ta da dày thịt mỡ, cóc có ngon đâu!"

Giao nhân nheo mắt đánh giá y, như đang đắn đo điều gì.

Thư Cảnh Càn thấy có hi vọng, vội vàng xòe tay cho gã xem bàn tay đầy chai do bê rượu hàng năm của mình, "Xem đi, da dày như ta không ăn được đâu."

Chừng như không tin, gã lê đuôi đè ập lên người Thư Cảnh Càn, ngửi ngửi.

Một mùi tanh nồng phả thẳng vào mặt làm y đánh cái hắt xì, xoa xoa mũi nhìn con cá chết tiệt kia.

Chỉ thấy gã ta ngửi lấy ngửi để xong rồi, nhận ra con mồi này hợp khẩu vị quá chừng, thế là há mồm, lộ ra hàm răng dày đặc, cắn lên cổ Thư Cảnh Càn.

29. Quyển 2 - Chương 28

Thư Cảnh Càn cam chịu nhắm nghiền hai mắt, lại nhận ra hàm răng sắc bén kia chẳng đâm thủng làn da mình như đã tưởng, chỉ nhẹ nhàng day cắn chút thôi, sau đó còn thè lưỡi liếm liếm đầy tình dục.

Thư Cảnh Càn cũng bực, hất gã ta ra, "Muốn ăn thì ăn lẹ lên cho người ta được chết thoải mái đi."

Ấy thế mà gã Giao nhân vẫn cứ nhấm nháp từng chút một, nắm bàn tay y, liếm láp từng ngón tay, bên môi còn kéo theo cả sợi nước miếng, trông rõ dâm.

Thư Cảnh Càn không biết quá trình mần thịt của Giao nhân thế nào, chỉ thấy lòng mình cứ thấp thỏm, nửa vời thế này chẳng thà cắn phát chết tươi cho thanh thản.

Thế nhưng lão cá tinh liếm rất chăm chú, làm người ta cũng gượng gượng thế nào.

Cả người Thư Cảnh Càn đơ như khúc gỗ, mặt mày nhăn nhúm, lòng thì suy nghĩ miên man, không biết gã ta liếm thoả thuê rồi có há mồm xực đứt ngón tay mình không nhỉ.

Vì tập trung toàn bộ tinh thần lên từng ngón tay mà Thư Cảnh Càn không phát hiện ra dưới hông lão cá tinh đang có thứ gì đó rục rịch, muốn phá vảy chui ra.

Mùa xuân, mùa động dục của loài cá.

Nhưng Giao nhân cao cấp hơn cá, không thích cố chấp theo đuổi, cũng không ham ép buộc giao phối, theo nguyên tắc 'Ít mà chất', gã đã chọn lựa mấy trăm năm qua, khó khăn lắm mới gặp được khuôn mặt thanh tú hợp khẩu vị mình, nên chẳng muốn con mồi chết ngay.

Nhưng trông cơ thể gầy gò yếu đuối này, có khi chưa hưởng dụng được mấy lần đã ngỏm củ tỏi rồi ấy chứ.

Thư Cảnh Càn vẫn chăm chăm để ý ngón tay mình, nào có biết thực chất lão cá tinh đâu hứng thú gì với nó, mà đang định giở trò với cơ thể y kìa.

Ánh mắt trở nên dâm tà trắng trợn, dù chưa động thủ nhưng đã ăn người ta từ trong ra ngoài một lượt rồi, lúc mút tay Thư Cảnh Càn còn phát ra những âm thanh đầy tình dục.

Nếu khắc trước Thư Cảnh Càn mới chỉ thấy thấp thỏm, thì khắc này nổi đầy da gà rồi ý.

Rốt cuộc y cũng nhận ra, lão cá tinh đâu chỉ định ăn thịt mình đơn giản thế.

Vừa sợ vừa lạnh, cả người y lắc lư, ngất.

Giao nhân nào đoán được y còn yếu hơn mình tưởng tượng, nhất thời cũng đâm lo. Với cái sức khỏe này thì làm sao mà giao hợp cho khoái chí được.

Thu gom bụi rậm bên bờ, Giao nhân làm thành một chiếc ổ đơn sơ, thả Thư Cảnh Càn nằm vào, nghĩ một lúc lại lặn vào nước kiếm mấy loại lá thuốc, nhai nát pha với máu mình đút cho y.

Ổn thỏa rồi gã lại nhóm lửa, đẩy Thư Cảnh Càn đến gần đống lửa, rồi ngả người nằm vào bên y.

Đêm đó, Thư Cảnh Càn bừng tỉnh từ trong mộng, thấy dưới thân rất mềm mại, cho là đang nằm trên giường, cảnh tượng lúc trước chỉ là cơn ác mộng thôi.

Ấy nhưng vừa mở mắt đã đối diện với một đôi mắt cười như không cười. Chỉ thấy gã Giao nhân gặp ngày hôm qua đang chống cằm, mái tóc đen tản dài, ung dung nhìn y.

Thư Cảnh Càn thót tim, vội vàng lăn sang bên, cảnh giác hỏi: "Ngươi ngươi ngươi, rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Giao nhân há miệng, cười đến dâm dê, trên mặt hiện rõ hàng chữ: Muốn làm ngươi.

Sau đó bổ nhào tới như đã hứa.

Thư Cảnh Càn lăn lông lốc ra, dưới tình hình vô cùng cấp bách cũng chả nể nang mặt mũi gì, lúc thì khóc lóc như thiếu nữ, khi thì la lối như đàn bà, khi lại chửi tục như đám lưu manh thô kệch, một khóc hai la ba thất cổ, vậy mà vẫn không khiến gã ngừng tay, cuối cùng y chớp cơ hội ngàn năm có một, lên gối tung chiêu 'Đoạn tử tuyệt tôn' với gã.

Ai ngờ Giao nhân kia da dày thịt béo, lớp vảy trên đuôi như một lớp rào chắc chắn, bao vây thứ đàn ông của gã không hề xước xác tí tẹo, ngược lại người đá lại tru tréo lên thảm thiết, ôm chân khóc lóc vang trời.

Giao nhân lạnh lùng kiềm chế tính bạo ngược trong người, cầm cổ chân Thư Cảnh Càn lên, liếm ngón chân đang chảy máu.

Đột nhiên thấy gã dịu dàng, Thư Cảnh Càn bặm miệng, nhỏ một giọt nước mắt, cố làm cho mình thật là đáng thương, mếu máo: "Ta sợ đau."

Giao nhân ngẩng mặt lên bảo: "Ta sẽ dịu dàng."

Thư Cảnh Càn sửng sốt, không ngờ gã ta lại biết tiếng người, rồi thấy lão cá dâm bổ sung thêm câu trời đánh, "Ta sẽ cố gắng không làm chết ngươi."

"Hức hức," – Thư Cảnh Cản nghẹn ngào, vừa định giả chết, Giao nhân đã nâng mông y lên, xé rách miếng vải cuối cùng còn sót lại.

Sau đó, đè người xuống.

Da thịt chạm nhau không mềm mại và ấm áp như giữa người và người, mà là chút thô ráp và lạnh băng như nước.

Thư Cảnh Càn giật nảy mình, nhìn dung mạo gã yêu quái đang gần trong gang tấc, chỉ thấy làn da gã tuy bợt bạt, môi lại đỏ tươi lạ thường, trong đôi mắt tối đen như có hàng ngàn hàng vạn ngôi sao lấp lánh đẹp vô ngần.

Gã ta đẹp, đẹp đến nao lòng.

Nếu không vì bản thân đang trong tình thế nguy hiểm, có lẽ Thư Cảnh Càn sẽ chết chìm trong đôi mắt đầy sao ấy.

Nhân cơ hội lão cá dâm động dục, Thư Cảnh Càn quờ tay nắm hòn đá trên mặt đất, đập mạnh vào gáy gã.

Cứ tưởng gã ta sẽ lăn quay ra ngất xỉu, không chí ít cũng chảy máu kêu lên, vậy mà gã còn chẳng thèm biến sắc, vẫn cứ gục mặt liếm láp cổ mình, hệt như một con chó nhà, vừa vô lại vừa mặt dày, nằm sấp trên người cọ tới cọ lui.

Trên cổ đầy mùi nước bọt tanh tưởi, Thư Cảnh Càn kiềm chế cơn ói mửa, giơ đá lên phang cho gã nhát nữa.

Lần này Giao nhân vươn tay bắt được cổ tay y, khẽ bóp mạnh đã làm y phải thả hòn đá xuống, sau đó nhẹ nhàng cắn cổ y thay cho lời trừng phạt, chiếc răng sắc bén ấn vào lớp da non mịn, làm cả người y run bần bật, Giao nhân vừa định tiến thêm bước nghe lại thấy Thư Cảnh Càn lại sụt sà sụt sịt rồi khóc òa.

Giao nhân cau có nhìn con mồi làm mình mất hứng, phát ra tiếng hừ hừ khó chịu.

Thư Cảnh Càn vừa khóc vừa đẩy gã, còn không quên bồi thêm câu rất phá không khí, "Ngươi mà dám làm ta, ta đánh rắm đấy!"

Giao nhân: …

Thư Cảnh Càn uy hiếp, "Không chừng ta còn tiêu chảy nữa."

Giao nhân: …

Thư Cảnh Càn nức nở, "Oa oa, ta là đàn ông mà, đàn ông đó."

Giao nhân run rẩy, rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi mà rì rầm một câu, "Ta thích công."

Thư Cảnh Càn chết điếng, khóc càng thêm to, đầu óc đầy ắp ý nghĩ, vất vả lắm ta mới đủ lông đủ cánh, còn chưa nếm thử mùi vị nữ nhi, cớ sao phải bị ngươi nếm trước.

Lão cá dâm đã háo sắc thì thôi, còn bày đặt không chọn cô bà dì thím, chỉ thích ra tay với mì chính cánh như y!

Sống sao được nữa!

Giãy không được, Thư Cảnh Càn vừa hoảng vừa kinh, người run như cầy sấy.

Giao nhân lấy đuôi cá cuộn y lại, vươn tay xoa nhẹ lên chiếc bụng hơi gồ lên, vừa định hôn lên, mắt đã khựng lại, chăm chú nhìn vết sẹo hình vành trăng gần rốn.

Vết sẹo rất dữ tợn, hình răng cưa, trông như dấu răng, nhưng vết thương sâu, không như người thường có thể tạo thành, mà giống như —

Ký ức chợt ùa về bóng dáng một đứa bé, khi gió xuân se lạnh, mưa bụi mông lung, nó đứng trên tảng đá bên bờ, vừa cầm cần câu đập vào nước vừa sướt mướt hô lên, "Cá tinh thối, ngươi ra đây, ra đây mau đi —"

Giao nhân bực dọc, vừa định nổi lên hù nó, ai dè cậu bé lại thình lình vẩy một bãi nước mũi, dính cái đét lên mặt.

Sau đó, Giao nhân cảm thấy bị sỉ nhục, há mồm cạp ngay lên bụng nó.

–

Vuốt ve vết sẹo kia, Giao nhân thử gọi "Tiểu, Cảnh?" – có lẽ vì đã lâu lắm rồi, mà gã cũng không biết mình có gọi đúng hay không.

Nhưng Thư Cảnh Càn hãy còn hoảng sợ, đầu óc rối tinh rối mù, nào có nghe thấy gã nỉ non điều chi, mặt mũi dàn dụa nước mắt và nước mũi, chẳng khác con chó mất ổ, nằm vật ra đấy cho người ta mặc sức xâm lược.

Dù sao cũng đánh không lại, trốn không thoát, chẳng thà nằm im cho gã thượng một lần, chứ liều lĩnh giãy giụa, người bị thương vẫn là mình.

Khác với thành phần tri thức khác, Thư Cảnh Càn chẳng có khí phách gì đáng kể, tuân theo phương châm 'Chết vinh không bằng sống nhục', y quyết định không làm mấy hành động vĩ đại kiểu như ngọc nát với ngói lành. Ngược lại, trong sự sợ hãi vô cùng tận, y lại nghĩ, nếu gã thượng mình rồi mà cho mình sống, ấy mới tốt.

Còn mạng là còn cơ hội đào tẩu.

Cứ cho là bị muỗi cắn thôi, mặc dù con muỗi ấy có hơi lớn một tí. À mà, cá thôi, lớn được bao nhiêu chứ.

Nghĩ vậy, Thư Cảnh Càn đột nhiên bình tĩnh hẳn, nằm dạng tè he ra, mặc người hưởng dụng.

Lòng cũng không ngừng niệm chú: Ngắn thôi, nhỏ thôi, điêu luyện vào nhé!

Sau đó, y nhìn xuống công cụ gây án mà Giao nhân để lộ ra, vừa thấy trái tim đã tan nát.

Lão súc sinh này, mặt mũi trông đẹp thế mà cái thứ dưới kia sao mà khủng khiếp vậy!

"Cứu mạng —"

30. Quyển 2 - Chương 29

Mặt nước dập dìu, ánh trăng sáng tỏ.

Một hồ nước trong, một bầu tình ý.

Rõ ràng là bị bắt ép giao hợp, lại vì Giao nhân dịu dàng khác thường mà không có bao đau đớn.

Thư Cảnh Càn ưỡn nửa người, thở dốc, đôi mắt ướt át, nhìn đàn đom đóm bay lượn trên mặt hồ thành những hình thù kì dị.

Lúc thì như Khổng tước xòe đuôi, khi thì như cam lộ rót từ bình quý, rồi lại như cây lửa nở bung những bông hoa ánh bạc…

Thật đẹp, cũng thật ảo huyền.

Hồi tỉnh từ bóng đêm nửa mơ nửa ảo, Thư Cảnh Càn nhìn Giao nhân đang ôm mình thật chặt.

Đôi mắt say lòng kia khẽ híp lại, rành rành là đang làm chuyện cầm thú, mà mặt gã chẳng có chút dâm tà nào, trong đôi mắt ấy chỉ còn sự dịu dàng có thể khiến người ta chìm đắm.

Thư Cảnh Càn nhắm mắt, tùy ý gã hôn mắt mình, mũi mình, rồi môi mình.

Trong lúc đối phương mặc sức muốn gì được nấy, sự phản kháng ban đầu đã bị quẳng ra xó xỉnh nào đó, thay vào bằng một loại hưởng thụ.

Truyền thuyết kể rằng, Giao nhân có khả năng mê hoặc lòng người, dung mạo đẹp đẽ, giọng ca tuyệt vời, với nhân loại, đó đều là sức hấp dẫn trí mạng.

Chỉ cần gã ta muốn, hóa phép là có thể khiến người ta yêu gã, vừa dễ bảo lại không hề oán than, trở thành con rối cho gã cả đời.

Thư Cảnh Càn không biết mình có trúng yêu thuật của gã hay không, y chỉ thấy mình thật lạ thường, là một nam tử đội trời đạp đất, bị một con súc sinh ép bức khai phá thân thể, vậy mà y chẳng thấy có gì đáng hổ thẹn, ngược lại còn rất thích.

Một hồi đòi hỏi đằng đẵng qua đi, Giao nhân hôn đôi mắt thất thần của Thư Cảnh Càn, hỏi nhỏ, "Thích ta làm thế không?"

"Ừm." – Thư Cảnh Càn mơ màng gật đầu.

Là một nam tử hán, y không phải khẩu thị tâm phi như đám đàn bà. Thích là thích, thẳng thắn thừa nhận, kỳ thật cũng có gì đâu.

Chuyện đã rồi, phản kháng không được thì hưởng thụ.

Kể ra, cảm giác này cũng không tệ.

Chớp mắt ấy, Thư Cành Càn còn lấy làm tiếc nuối, nếu lão cá tinh là nam nhân thực thụ thì tốt quá rồi…

Thấy y nheo mắt, nét mặt như lạc vào cõi thần tiên, Giao nhân hỏi, "Đang nghĩ gì đấy?"

"Đang nghĩ xem kho ngươi hay hấp ngươi, món nào ngon hơn." – Thư Cảnh Càn đáp.

"Đều rất ngon." – Giao nhân mỉm cười, tiện thể chào hàng, "Máu và vảy của ta đều là thuốc quý chữa bệnh, ăn một miếng là có thể kéo dài tuổi thọ."

"Thật chứ?" – Thư Cảnh Càn híp mắt, há mồm cắn vai gã, mang theo bao nỗi niềm uất ức mà nghiến răng nghiến lợi, sau đó liếm máu rỉ ra trên vết thương.

Chơi gái còn phải trả tiền, lão cá dâm muốn ngủ không á, không có cửa đâu!

Chút ít thù lao đó, y phải được hưởng.

Lau vết máu bên mép, Thư Cành Càn đỡ hông, đi tới 'Ổ' của mình. Vì đau mông mà không nằm thẳng, chỉ phải nằm nghiêng.

Thò tay móc bình rượu trong tay nải, Thư Cảnh Càn mở nắp tu ừng ực mấy hớp.

Tuy không thích ủ rượu, nhưng y không ghét uống rượu.

Có lẽ người thích rượu có tính phóng khoáng bẩm sinh, chỉ sau mấy ngụm rượu, lòng y đã dễ chịu hẳn, nhìn Giao nhân đang đốt lửa nướng mấy con cá chép, y vươn tay lấy một con làm đồ nhắm.

Giao nhân ngồi bên lẳng lặng nhìn, đôi mắt vốn lạnh lùng cũng dần trở nên dịu dàng, vươn tay lau bụi than bên miệng cho y, "Cẩn thận hóc."

Thư Cảnh Càn đối diện với tầm mắt Giao nhân, nhất thời bị sắc đẹp gã mê hoặc đến hoa mắt chóng mặt, y quay ngoắt đi chỗ khác, ai oán thầm phỉ nhổ.

Rõ ràng là một con cá vô lương tâm mà làm như thâm tình lắm.

Chẳng biết bao giờ gã mới ngán ngẩm thả mình đi.

*

Ăn liền tù tí mấy con cá nướng, Thư Cảnh Càn ợ hơi, lại làm vài hớp rượu.

Cơ bụng đã căng, y duỗi người cho đỡ mỏi, ngờ đâu vừa căng cơ đã ôm eo la oai oái "Á á á — đau!"

Giao nhân vươn tay nhẹ nhàng xoa nắn vòng eo gầy gò cho y, vừa đủ lực vừa vận hành Giao châu trong cơ thể, lòng bàn tay tỏa ra linh lực, một cảm giác ấm áp dịu dàng dần len lỏi vào cơ thể giúp y thư giãn giảm đau.

Thư Cảnh Càn cũng vứt quách rụt rè gì đó đi, thoải mái rầm rì. Thấy Giao nhân rút tay về còn nì nèo nhõng nhẽo, "Nữa đi."

Giao nhân thấy y như thế cũng suýt nữa thì đè ra làm tăng nữa, cố lắm mới kiềm chế ham muốn giải thích cho hay: "Ngươi là người phàm, không thừa nhận được quá nhiều linh lực."

"Linh lực?" – Thư Cảnh Càn tỏ ra nghi ngờ, "Linh lực khó khăn lắm mới luyện được, sao ngươi lại cho ta?"

Giao nhân nheo mắt, cười đến gian xảo, "Không sao, mai chúng ta tiếp tục song tu, bù lại nhanh ý mà."

"Song tu, là…"

Giao nhân nói dối không chớp mắt, "Là không ngừng giao hoan, đạt tới cảnh giới âm dương hài hòa, sau đó cùng nhau tu luyện thành tiên. Thế nào, có muốn thử không?"

Thư Cảnh Càn liếc xéo gã, lột trần sự thật, "Đều là đàn ông cả mà hài hòa cái khỉ mốc?"

"Không sao, ta là yêu, cơ thể thuần âm."

"Vậy ấy hả." – Thư Cảnh Càn cười khẩy, "Thế ngươi để ta thượng đi, thải âm bổ dương luôn."

Giao nhân vẫn cứ cười, càng cười càng đê tiện, "Muốn âm khí, ta rót thẳng vào người ngươi là được mà."

"Ngươi —" – Thư Cảnh Càn đỏ mặt, tức tối xoay người đi, "Ngủ!"

Giao nhân: "Đúng rồi, ngủ đi, dưỡng sức, mai chúng ta lại giao —"

Thư Cảnh Càn: "Câm mồm!"

Giấc ngủ này, Thư Cảnh Càn nào có ngủ ngon, đầu óc lúc nào cũng nhớ thương cái mông đáng thương của mình, không biết bị sử dụng quá độ có nở hoa hay không.

Trằn trọc mãi, cuối cùng lại buồn bực mở mắt, thấy Giao nhân đang vô tư nằm ngủ bên cạnh mình.

Không biết cớ sao mà đôi mắt gã lờ đờ, hai má hồng hồng, hệt như bị trúng thuốc mê, điệu bộ thì như khao khát lắm rồi, rất chi là khêu gợi.

Thư Cảnh Càn sửng sốt, lại nhìn thấy bình rượu rỗng không chỏng chơ trên đất thì biết ngay là gã lưu manh này nốc hết rồi.

Đúng là có bao thói hư tật xấu nào gã ta đều chiếm hết, vừa háo sắc vừa hám rượu.

Chọt chọt Giao nhân, xác định gã đã ngủ, Thư Cảnh Càn túm tay nải cách đấy không xa, mò chiếc dao găm bên trong ra.

Dao vừa tuốt vỏ, lưỡi ánh hàn quang, mũi đao sắc lẻm.

Thư Cảnh Càn rũ mắt, đột nhiên xoay người, đâm vào ngực gã.

Động tác mạnh mẽ dứt khoát, nhưng dao đến trước ngực Giao nhân rồi thì không tài nào đâm xuống.

Cắn chặt răng, Thư Cảnh Càn lại giơ tay chực đâm lần nữa, nhưng mũi dao cứ đến gần nơi trái tim Giao nhân lại gian nan dừng lại.

Lòng bàn tay y đã mướt mồ hôi, trán cũng lấm tấm nước, sau khi xoắn xuýt giữa một bên giết gã cho hả giận với một bên không thèm chấp loài súc sinh, rốt cuộc y cũng chán nản buông tay.

Thư Cảnh Càn tuy không dám nói mình là thánh nhân, nhưng bản tính giúp đỡ mọi người, không tạo ác nghiệt đã ăn sâu vào y từ tấm bé.

Người của Tửu Tiên trấn vì ủ rượu mà luôn giữ tâm tính trong sạch, không lẫn tạp niệm, cũng không sát sinh. Mẹ Thư Cảnh Càn tin phật, cha thường xuyên làm việc tốt, ảnh hưởng từ bố mẹ mà từ bé y đã là đứa trẻ mạnh miệng nhưng mềm lòng.

Kết thiện duyên thì hái trái lành với người.

Kết nghiệt duyên thì hậu quả xấu tự gánh chịu.

Bấy giờ, chẳng biết Giao nhân đang mơ thấy điều gì, bao nhiêu sát khí đột nhiên rút đi, môi khẽ nhếch lên, cười đến ngu ngốc.

"Đồ chết bầm!" – Thư Cảnh Càn tát cho gã cái bốp, "Cười cái khỉ ấy!"

Giao nhân không tỉnh, cả khuôn mặt hí hửng đến chân thành, trông thật vô hại.

"Còn cười!" – Thư Cảnh Càn lại cho gã phát tát nữa, có lẽ vẫn còn tức giận, y nhảy chồm ngồi lên người gã, đấm đá túi bụi.

Tâm trạng còn đang sảng khoái, chợt thấy dưới thân có thứ gì đó dựng đứng chọt vào mông mình.

Thư Cảnh Càn ngây ra, dịch mông sang một bên.

Đến khi nhìn rõ là gì thì mặt y bỗng đỏ lựng, muốn nhảy ra nhưng đã bị Giao nhân kéo tay ôm ghì lấy.

Hôn lên trán Thư Cảnh Càn, Giao nhân hỏi y bằng chất giọng trầm bổng hòa trong quyến luyến, "Vừa rồi sao không giết ta?"

Thư Cảnh Càn ngọ nguậy, "Ngươi đưa dao cho ta đi, giờ ta giết cho!"

"Muộn rồi cưng ạ." – dứt lời Giao nhân áp đảo, đặt y xuống đất, đè người lên.

"A —" – Thư Cảnh Càn đau đớn gào lên, cắn vai gã.

Giao nhân nhìn người khóc lóc ỉ ôi, nhóe môi khẽ nhếch, ôm y càng thêm chặt.

Nếu lần kết hợp trước đó chỉ là sự vui thích thân thể, thì lần này lại thỏa mãn cả linh hồn.

Gã lánh đời ở đây đã mấy trăm năm, lúc nào cũng có kẻ muốn hại gã kiếm lời. Thế nhưng người đang nằm trong vòng tay gã đây, rõ ràng bị làm nhục và uất ức lắm, lại vẫn có thể giữ nguyên tâm tính mà tha thứ cho mình.

Có lẽ, gã đợi ở đây mấy trăm năm, chính là để chờ người như thế.

Một lần gặp gỡ, và một hồi tương phùng.

Dù trước khi bị diệt tộc, từng có thầy tế bói cho gã, nói rằng đời này nhất định gã sẽ gặp một lần tình kiếp, nếu thoát được thì cả đời vô ưu, nếu không sẽ trôi dạt nửa đời còn lại.

Gã không biết người đang nằm trong vòng tay mình có phải là tình kiếp của gã hay không. Gã chỉ biết, truyền thuyết về Giao nhân đã là quá khứ, làm một gã Giao nhân cuối cùng sót lại, theo thời gian trôi cũng dần bị mai một tại con sông dài này.

Vậy nên gã không sợ chết, cũng chẳng sợ yêu một người.

Nếu đã yêu đến tột cùng, thì thịt nát xương tan cũng có sá chi.

Chỉ cần trước khi chết, có người chấm một nét mực nồng lên cuộc đời tẻ nhạt của gã là đủ rồi.

31. Quyển 2 - Chương 30

Là một loài hung thú, Giao nhân không biết những lời tỉ tê đường mật.

Chỉ dùng ngôn ngữ đơn giản nhất, cùng giọng điệu lưu manh nhất mà nói với Thư Cảnh Càn, "Ta thích cơ thể ngươi, và cả ngươi nữa. Cứ mỗi lần tiến vào cơ thể ngươi là ta lại cảm thấy như mình đang về tới cố hương."

Thư Cảnh Càn sợ run người, không thể tưởng tượng ra cố hương của gã là cái kiểu gì.

Giao nhân cũng bộc bạch cho y nghe, "Ta vốn sinh ra và lớn nên trong cung điện trên biển, khi đó, ta có rất nhiều tộc nhân, họ tôn phụ thân ta là Giao Vương, và ta là thế tử. Chúng ta sống ngoài biển xa xôi, lánh đời, sống cuộc sống tự do thoải mái. Cho đến một ngày, một con tàu thương lái bị đắm, có một Giao nữ đã cứu một nam tử trong số nhân loại chìm xuống biển, đưa hắn lên bờ. Sau đó, họ yêu nhau đến chóng vánh.

Giao nữ diễm lệ vô ngần, nam tử anh tuấn vô song, Giao nữ giỏi ca múa, nam tử thiện đánh đàn. Hai người họ thật xứng đôi, khiến bao Giao nữ khác cũng phải ngưỡng mộ. Sau đó, hắn ta đốn củi trên đảo, đóng thuyền muốn rời đi. Giao nữ vì quá yêu hắn cũng bỏ tộc đi theo.

Sau đó…

A, sau đó hắn ta kéo theo nhiều chiến thuyền, thuyền buôn về đảo, lấy cớ báo ân mà sai người lén lút vây kín đảo, rồi bắt đầu cướp bóc điên cuồng. Già thì bị giết, Giao nhân trẻ tuổi thì bị bắt đi, kỳ trân dị bảo cũng bị chúng cướp hết.

Khi ấy ta còn nhỏ, trốn trong vỏ trai khổng lồ nên thoát. Sau đó, ta bắt đầu đi tìm tộc nhân, từ nơi này sang nơi khác, đến Hoa Thành, thấy phong cảnh nơi đây rất đẹp thì ở lại, cũng được mấy trăm năm rồi."

Thư Cảnh Càn nhìn gã suy sụp, nét mặt tang thương, dè dặt hỏi, "Tại sao họ lại làm thế?"

"Tại sao à?" – Giao nhân cười khẩy, "Nhân loại các ngươi hám lợi, vì tiền tài có thể không từ thủ đoạn nào. Chắc ngươi cũng biết, Giao nhân có khả năng thiên phú, cả người đều quý giá. Một nam Giao nhân có thể bán được ba nghìn lượng, nữ Giao nhân thì vì nhan sắc tuyệt trần có thể mua vui mà được bán với giá hơn ba vạn lượng. Cũng bởi thế mà chúng ta trở thành mục tiêu sát hại của chúng."

Bị gã vơ đũa cả nắm, Thư Cảnh Càn cũng khó chịu, nhưng so với mối hận thù diệt tộc thì khó chịu nhiêu đó có là gì, thậm chí y còn thấy xót xa thay, hỏi: "Thế ngươi đã tìm được tộc nhân chưa?"

Giao nhân lắc đầu, "Chúng ta sống dưới đáy biển, không thích nghi với cuộc sống trên mặt đất, sau khi bị bắt chừng năm rưỡi, họ lần lượt sinh bệnh, chẳng mấy rồi chết. Ta trốn dưới nước nghe người qua đường kể lại. Có lẽ trên đời này chỉ còn mình gã Giao nhân là ta."

Thư Cảnh Càn rũ mắt, hàng mi khẽ rung, "Thế rồi ngươi cứ cô độc ở đây mấy trăm năm à?"

"Chứ không thì làm gì. Ta cũng chỉ là một Giao nhân, biết chút yêu thuật, nào có thể hô mưa gọi gió trên nhân gian, cũng biết điều không khoác lác phải giết sạch nhân loại trả thù cho Giao nhân. Việc ta có thể làm cũng chỉ ta bẻ cổ, ăn thịt kẻ nào bén mảng tới đây. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như ngươi, ta sẽ lột sạch rồi đè ra đất mà ăn ngươi."

Lúc gã nói, ngọn lửa hận thù bùng cháy trong mắt gã. Nhưng chỉ nháy mắt sau đã bị tắt ngóm, gã giơ tay vỗ đầu Thư Cảnh Càn, "Trải qua nỗi đau diệt tộc, ta không còn tin tưởng bất kỳ ai nữa, gặp một giệt một, gặp hai giết hai. Nhưng sau này, ta muốn thử tin tưởng ngươi."

Thư Cảnh Càn: …

Mình có cần khấu tạ Long ân không nhỉ?

Giao nhân cười, tỳ trán mình lên trán y, "Ta tên là Lâm Khê, ngươi còn nhớ chứ?"

"Lâm Khê?" – Thư Cảnh Càn lẩm nhẩm, sau đó thì khinh bỉ, "Mắc mớ gì ta phải nhớ tên ngươi?"

"Tên ta là do ngươi đặt, trước kia ngươi gặp ta gần con suối. Khi đó nếu ta không xóa trí nhớ của ngươi, có lẽ chúng ta đã yêu nhau lâu rồi." – dứt lời, trên ấn đường đột nhiên lóe sáng.

Trán Thư Cảnh Càn dán lên trán gã, chỉ thấy giữa lông mày mình nóng bỏng, muốn rụt người về lại bị Giao nhân ghì chặt, cho đến khi phần kí ức bị phong ấn tận sâu trong trí nhớ dần dần tái hiện.

À đúng. Năm y bảy tuổi, y đã gặp Lâm Khê.

Khi ấy, cha y là Thư Minh Lan thấy nước trong khe Thiên Thủy vừa mát vừa ngọt, muốn xây dựng một tửu phường bên đó. Khi đi thăm dò địa điểm, Thư Cảnh Càn cũng đi theo.

Thấy người lớn bận mải công việc, không ai để ý, Thư Cảnh Càn chạy ra bờ suối, cởi sạch quần áo, nhảy tùm xuống nước bắt cá nô đùa.

Cách đó không xa, Lâm Khê đang chằm chằm nhìn bữa cơm trước mắt. Thư Cảnh Càn lúc đó tay chân ngắn tun hủn, không gợi lên chút thú tình nào cho Giao nhân, chỉ cho là nó trắng tròn mũm mĩm, tựa chừng rất ngon.

Giao nhân từ từ bơi lại, vừa định bổ nhào tới cắn đứt cổ nó, thì thấy trên bờ có tiếng gọi, "Tiểu Cảnh —"

Sau đó là tiếng bước chân hỗn độn, dường như còn có khá nhiều người.

"Con ở đây!" – Thư Cảnh Càn cất tiếng đáp, vừa cúi đầu đã đối diện với Giao nhân, sợ đến mức suýt thì thét tướng, nhưng lại thấy Giao nhân giơ tay lên môi, làm một động tác im lặng.

"Suỵt —" – Thư Cảnh Càn làm theo, sau đó gật đầu, "Ta sẽ không nói cho họ biết ngươi ở đây đâu."

Sau đó lại trụi lủi trèo lên bờ.

Thư Cảnh Càn tuy nhỏ, nhưng rất giữ lời, không kể chuyện Giao nhân cho cha biết thật, chẳng qua từ đó cũng không nén nổi tò mò mà ngày nào cũng chạy đến bên suối.

"Cá chép tinh —" – nó chụm tay, gào lên gọi.

Giao nhân nổi lên, lạnh lùng bảo: "Ta không phải giống cá bậc thấp ấy."

Thư Cảnh Càn ngồi xổm xuống, hỏi: "Thế ngươi là gì? Cá trích? Cá trắm? Cá mè? Cá bông…"

Rồi điểm danh tất cả những loại cá mà mình biết ra.

Giao nhân nhíu tít mày, bực dọc bảo: "Ta không phải cá, ta là Giao."

"Giao?" – Thư Cảnh Càn nghệch đầu, "Là giống cá gì?"

Giao nhân đen mặt, "Đã bảo không phải cá."

"Thế Giao —" – Thư Cảnh Càn cười hở hàm răng cửa mới thay, đưa gói bánh mè xửng cho gã, "Ngươi ăn thử đi, ngon lắm."

Giao nhân không biết là gì, vươn tay nhận, cầm một miếng bỏ mồm nhai, thấy mùi vị khá lạ, thế là làm mấy miếng.

Thư Cảnh Càn hỏi: "Ngon Giao nhỉ."

"Khó ăn." – Giao nhân vừa nói vừa ngửa đầu, đổ hết đường vào mồm.

Liếm đôi môi ướt át, Giao nhân hãy còn thèm thuồng nhìn thằng bé phấn điêu ngọc mài trước mắt, trông vẫn non mềm mũm mĩm, nhất định là rất ngon.

Thư Cảnh Càn không biết mình đã bị cho là thức ăn, còn thò tay sờ sờ mảnh vây trong suốt trong tai Giao nhân, "Đẹp quá, trông cứ như cánh quạt ấy." – rồi lại vuốt ve mái tóc dài như thác đổ, "Mượt quá."

Giao nhân hưởng thụ híp mắt, một lúc lâu sau đó mới mở choàng mắt ra, tự nhủ, mình có phải gia súc đâu mà mới bị người vuốt lông đã rầm rì thoải mái.

Đẩy cánh tay béo mập của Thư Cảnh Càn ra, Giao nhân đe dọa, "Ngươi biết ta là yêu quái còn chạy đến đây, muốn chết hử? Không sợ ta ăn thịt ngươi à?"

Thư Cảnh Càn cười híp tịt, "Ta không sợ đâu, ngươi đẹp thế này nào có ăn thịt người, chỉ có yêu quái xấu mới ăn thịt người thôi."

Giao nhân: …

Cái vấn đề này sao mà trông mặt được chứ.

Khẽ nghiêng người, Giao nhân thấy mấy nam tử cách đó không xa, hỏi: "Các ngươi đến đây làm gì?"

"Cha ta muốn xây một tửu phường ở đây, nhưng quanh đây nhiều núi, đi lại khó khăn, nên đến trước để đo đạc địa hình rồi mới quyết định."

Giao nhân nheo mắt, tuy không biết tửu phường là gì, nhưng đoán chắc cuộc sống yên ả của mình sẽ bị phá rối.

Như đã hẹn sẵn, Giao nhân lặn vào trong nước, Thư Cảnh Càn đứng dậy, không nhắc một câu nào về Giao nhân, chỉ bảo cha mình, "Cha ơi con đói, con muốn về nhà ăn sườn kho mẹ nấu."

"Con mèo tham ăn." – Thư Minh Lan bế nó, vừa đi vừa dặn: "Lần sau đừng chạy ra đây nghe chưa, rừng núi rậm rạp thế này, con mà chạy lung tung lạc đường là gặp thú dữ đó."

"Không, con thích đến nữa cơ." – Thư Cảnh Càn ngả vào lòng Thư Minh Lan làm nũng.

"Oắt con." – Thư Minh Lan vỗ mông nó, "Cái tính bám càng này không biết giống ai."

Hôm sau, Thư Cảnh Càn lại toét cười đến bên hồ, tay còn cầm một gói thịt khô, hỏi Giao nhân, "Ngươi có muốn thử không?"

"Có." – Giao nhân rất thẳng thắn, chống người lên bờ, ngồi trên tảng đá, ăn thịt khô.

Trước giờ gã chưa ăn loại thịt nào như thế này, tuy vị có hơi lạ, nhưng vẫn khá ngon.

Bên cạnh, Thư Cảnh Càn xích lại gần, nịnh nọt, "Nếu ngươi thích, sau nay ta mang đến cho ngươi."

"Ừm ừm." – Giao nhân gật đầu, nhưng không quá lưu ý.

Vậy nhưng Thư Cảnh Càn thì khác, ngày nào cũng giữ lời hứa chạy đến, lần nào cũng mang theo thức ăn. Khi thì cá bông chiên vàng, khi thì sườn sốt chua ngọt, có khi là vịt nướng.

Sau một thời gian ngắn vỗ béo, dạ dày Giao nhân cũng ngày một kén chọn theo.

Hôm đó, Thư Cảnh Càn mang đồ ăn đến bên suối như thường lệ, hăm hở khoe, "Giao, hôm nay ta mang rượu Hoa Đào đến, ngươi có muốn thử không?"

Giao nhân nổi lên mặt nước, nghe tiếng hô hào cách đó xa xa, nhăn nhó hỏi: "Bên kia có chuyện gì thế?"

"Cha ta đang đào móng chuẩn bị xây tửu phường. Khi nào xây xong là ta có thể thường xuyên đến chơi với ngươi rồi."

Giao nhân lạnh mặt, "Vậy là họ định ở đây không đi?"

"Ừ." – Thư Cảnh Càn gật đầu.

"Ngươi làm họ đi đi." – Giao nhân nói, "Nếu không cả đời nay ngươi đừng gặp ta nữa."

Thư Cảnh Càn mếu máo, "Tại sao?"

"Tửu phường xây xong họ sẽ đến khe suối múc nước, nếu phát hiện ra ta, nhất định sẽ giết ta. Ngươi có muốn ta chết không?"

Thư Cảnh Càn nấc cụt, lắc đầu, "Không…"

Giao nhân nghiêm nghị ra lệnh, "Vậy làm như ta bảo đi!"

32. Quyển 2 - Chương 31

Cuối cùng tửu phường cũng không được xây.

Vì Thư Cảnh Càn khóc lóc ầm ĩ bảo trong núi có yêu quái, yêu quái ăn thịt người.

Vì muốn thêm phần hiệu quả, nó dẫn Thư Minh Lan và nhóm tiểu nhị đến nhìn chỗ hài cốt Giao nhân bày bố trước đó, chỉ vào đống xương trắng bảo, "Đây này, người bị ăn thịt đó."

Trên thi hài còn sót vài miếng thịt nát, vì thời tiết nóng nực mà đang bốc mùi hôi thối.

Thấy cảnh tượng này, ai cũng kinh hãi.

Lại có Thư Cảnh Càn miêu tả vô cùng sinh động rằng yêu quái kia trông dữ tợn thế nào, lúc ăn thịt người thì máu me ra làm sao, cho mọi người mười lá gan cũng không dám nán lại đây nữa, vội vội vàng vàng thu dọn đồ trở về Tửu Tiên trấn.

Họ đi rồi, khu rừng trở về vẻ yên tĩnh vốn có. Giao nhân nổi lên mặt nước, buồn chán nhổ phì phì.

Không được ăn thịt rán ngũ vị, bánh đào mềm dẻo cũng không, bánh bao thịt cũng hết.

Bơi từ đầu này sang đầu kia, lại từ bên kia qua bên này, cảm thấy còn cô đơn lạnh lẽo hơn bình thường.

Hắng giọng, Giao nhân đột nhiên cất tiếng hát. Âm thanh của gã rất hay, trong trẻo, mang theo sức xuyên thấu mạnh mẽ, vang vọng cả núi rừng.

Như âm thanh của thiên nhiên, trong veo, thánh thót.

Chớp mắt ấy, dường như cả ánh dương cũng trở nên lung linh tươi đẹp.

Hát xong một khúc, gã mở mắt, chỉ thấy trên đầu xuất hiện bóng râm, là cậu bé xinh xẻo đang thò đầu từ sau tảng đá, cười hì hì hở hàm răng sún, gọi gã, "Giao."

Giao nhân sửng sốt, nổi lên, "Sao ngươi lại tới đây?"

"Muốn gặp ngươi mà." – Thư Cảnh Càn khoanh chân ngồi xuống, chỉ con lừa dưới tán cây, đắc ý, "Nhìn đi, ta cưỡi ngựa đó."

"Ngựa?" – Giao nhân nghi ngờ nhìn con vật nọ.

Chỉ thấy lừa con như rất sợ Giao nhân, phì phì thở, rồi điên cuồng giãy giụa cắn dây thừng, cong đít chạy.

"A —" – Thư Cảnh Càn kêu lên, sải cặp giò ngắn ngủn đuổi theo. Một lúc lâu sau thì đau khổ trở về, "Ngựa chạy mất rồi."

"Chạy thì thôi." – Giao nhân nói.

"Nhưng cha ta sẽ đánh đít ta." – Thư Cảnh Càn mếu máo, òa khóc.

"Nè." – Giao nhân không vui đẩy nó, "Không được khóc."

"Hức ~" – Thư Cảnh Càn nghẹn ngào, "Chỗ này xa Tửu Tiên trấn như vậy, ta biết về làm sao?"

"Cùng lắm thì ta đưa ngươi về." – Giao nhân vừa buột miệng đã hối hận liền.

Thư Cảnh Càn hít nước mũi, chớp đôi mắt ướt nhòe thỏ thẻ, "Ngươi nói thật không?"

Giao nhân giật mày mấy cái, đành kiên trì, "Thật."

Và thế, rõ ràng là Thư Cảnh Càn trèo đèo lội suối đến gặp Giao nhân, cuối cùng lại thành Giao nhân lê đuôi cá, vượt mọi chông gai đưa nó về.

Ra khỏi núi, Giao nhân ném thằng bé kẹp dưới nách xuống đất, "Đi đi, đừng quay lại nữa."

Thư Cảnh Càn bĩu môi, "Nhưng ta nhớ ngươi, muốn chơi với ngươi."

"Chơi cái búa." – Giao nhân nổi gân xanh đầy mặt, "Nếu ngươi dám quay lại, ta sẽ ăn thịt ngươi. Đừng tưởng ta đây mới nhân từ một lần thì cho ta lương thiện."

“Nhưng mà —”

“Cút!”

Nhìn Thư Cảnh Càn ủ rũ đi xa, Giao nhân thở dài, lại vòng vèo về trong núi.

Thế giới bên ngoài thật đẹp, có nhà ngói đỏ tường tro, có khói bếp lững lờ uốn lượn, có song thân đợi người trở lại.

Chỉ có gã là không, chẳng có gì.

Dù có tu luyện ra đôi chân, có thể đi lại trên mặt đất, thì cũng chẳng có một ngôi nhà, và không người đợi gã.

Sau đó, trong cuộc sống đằng đẵng, gã không gặp lại Thư Cảnh Càn, dù sao nó cũng là trẻ con, có đồ chơi mới là quên ngay.

Tuy đúng là gã đuổi nó đi, nhưng kết quả vẫn là mình cô quạnh.

*

Hoàng hôn một ngày nọ, sau khi tạm biệt mặt trời, Giao nhân nghe thấy có tiếng thét to, “Giao —”

Giao nhân nổi lên mặt nước, háo hức nhìn về phía Thư Cảnh Càn, thấy nó đang lạch bạch chạy đến, sau lưng còn có hai gã mặc đồ tôi tớ lén lút theo sau.

Vì cách xa mà chúng không thấy gã, chỉ trốn sau hàng bụi rậm, không vội chạy ra.

Giao nhân khựng lại, lao “tùm” vào trong nước, ẩn nấp không nổi lên.

Gã không biết vì sao hai người kia lại đến, có thể là vâng lời trông chừng tiểu thiếu gia của họ, nhưng cũng có thể Thư Cảnh Càn đã lộ ra điều gì mới lén lút đến thăm dò.

Dù sao, Thư Cảnh Càn cũng đã mang rắc rối đến cho gã.

“Giao.” – mặt nước lại vang vọng tiếng gọi.

Giao nhân kiên trì không lộ diện.

Nếu là lúc thường, gã sẽ chẳng kiêng dè gì mà bẻ gãy cổ chúng, sau đó ăn thịt, uống máu chúng. Nhưng có thằng bé ở đây, Giao nhân sợ làm nó sợ, chỉ đành nhịn lại.

Sau đó vài lần, Thư Cảnh Càn lại đến, hai gã kia cũng vẫn cứ bám theo, dường như rất cố chấp.

Nếu chỉ là bảo vệ tiểu thiếu gia thì không cần phải lén lút như thế, xem ra, thật sự đã bóng gió được Thư Cảnh Càn nói gì.

Giao nhân tin tưởng Thư Cảnh Càn không bán đứng mình. Nhưng dù sao nó vẫn là con trẻ, vô tâm ngờ nghệch, không lại được với người có âm mưu, chỉ cần kích đôi ba câu là lộ hết.

Việc đó diễn ra rất nhiều lần. Chỉ cần thấy hai gã hầu kia theo sau là Giao nhân sẽ không xuất hiện.

Cho đến một ngày, gió xuân se lạnh, mưa phùn mông lung, hai gã hầu kia đã hết kiên nhẫn, mặc Thư Cảnh Càn đi một mình.

Giao nhân cũng đã chán ngấy cảnh trốn chui lủi, quyết tâm ẩn trong nước không ra gặp Thư Cảnh Càn.

Mặc cho thằng bé đứng trên bờ khóc lóc, “Cá tinh thối, ngươi ra đây, mau ra đây đi —”

Giao nhân trốn trong nước, tâm trạng cũng muộn phiền.

Tiếng khóc không vơi giảm mà ngày càng dữ dội hơn, lạc giọng gọi gã, “Ngươi không đếm xỉa đến ta nữa, cá tinh thối, Giao nhân mắc dịch, tu luyện nửa vời, đuôi mọc lên cổ! Hu hu, ngươi mau ra đây!”

Càng mắng càng hăng, thiếu nước thêm bè thành bài hát, “Cá chép tinh, quái đuôi bự, cá muối thối, cá sấy vừng.”

Giao nhân giận tái mặt, gân xanh nổi chằng nổi chịt, rốt cũng không chịu nổi, định nhào lên dọa nó thôi, nhưng biết đâu được thằng nhóc con khóc đủ rồi, xì mũi một cái, hai bãi nước mũi phi cái toẹt lên mặt mình.

Giao nhân: …

Giao nhân: …

Giao nhân: …

Lửa giận phừng phừng, Giao nhân ngoác miệng cắn lên chiếc bụng tròn xoe của nó.

Định bụng chỉ cắn hờ dọa thôi, ai biết đâu da dẻ nó lại mềm như nước, mới cắn nhẹ một cái đã tróc thịt trầy da.

Và thế, thằng bé mũm mĩm mếu máo, òa lên, khóc đinh trời.

Ngay cả Giao nhân đang bực mình u ám cũng bắt đầu rối trí, sờ đầu nó cũng không phải, vuốt bụng cũng không nên, vụng về an ủi, "Nè, đừng khóc, nè nè nè, ta không cố ý, không thì ngươi cắn lại ta đi, máu Giao nhân đáng giá lắm đấy, xin ngươi đó, đừng khóc nữa mà!"

Sau cùng máu cũng ngừng chảy. Giao nhân nhai lá thuốc đắp lên vết thương cho nó, lại nghiến răng rút một miếng vảy cá trên người ra, đắp lên thảo dược.

Nghe nói vảy Giao nhân có thể làm thuốc, trừ bách bệnh.

Dù sao, làm được gì đều đã làm cả, Giao nhân dỗ dành nó đừng khóc chẳng khác nào vú em thứ thiệt, còn kiệt sức nghĩ, quả là mình không thể nào sống chung với loài người.

Liếc nhìn thằng bé mũm mĩm hãy còn thút thít, Giao nhân vươn tay muốn vuốt ve nó, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Thư Cảnh Càn đã kéo những kẻ hám lời đến, không thể để nó chạy tới đây nữa.

Hôm nay chưa sa lưới, không có nghĩ là ngày mai sẽ an toàn.

Thằng bé còn nhỏ, vẫn giữ được nét ngây thơ chân chất, ai biết qua vài năm, khi nó trưởng thành, liệu có bị tiền tài mờ mắt mà làm chuyện hại mình không.

Nhân loại vốn tham lam và ích kỉ, không đáng được tin.

Thấy Thư Cảnh Càn đã hết đau, Giao nhân quắp nó dưới nách, "Ta đưa ngươi về."

"Không!" – Thư Cảnh Càn vung tay đá chân, "Lần sau ta đến, nhất định ngươi sẽ không chịu gặp ta."

"Hết lần sau rồi." – Giao nhân vừa đi vừa nói, "Ta sẽ xóa hết kí ức của ngươi về ta, ngươi sẽ không nhớ ta nữa."

"Ta không muốn!" – Thư Cảnh Càn tiếp tục giãy giụa, "Ta thích ngươi, ta không muốn quên ngươi."

Giao nhân sửng sốt, rồi khẽ cười, "Qua mấy năm nữa, nếu ngươi còn nói được lời này, nhất định ta sẽ giữ chặt ngươi."

Ra khỏi núi, Giao nhân đặt Thư Cảnh Càn xuống đất, dán trán mình lên trán nó, nói: "Quên ta đi."

"Lâm Khê." – Thư Cảnh Càn thì thào, "Ta nghĩ lâu rồi, muốn đặt tên cho ngươi, ngươi thích chứ?"

Giao nhân cười, "Thích, ta nhận."

Thư Cảnh Càn, "Vậy ngươi sẽ không quên ta chứ?"

Giao nhân: "Ừ, ta sẽ nhớ ngươi."

Thư Cảnh Càn: "Vậy chúng ta còn gặp lại nhau chứ?"

Giao nhân: "Tùy duyên đi…"

33. Quyển 2 - Chương 32

Đó là toàn bộ ký ức của Thư Cảnh Càn về Giao nhân.

Kỳ thật trước khi mất trí nhớ, lời đã nói đều là thật — Ta thích ngươi.

Nhưng ta, vẫn quên ngươi.

*

Ngày hôm sau, trời trong mây trắng, thời tiết đẹp tươi.

Thư Cảnh Càn vươn vai ngồi dậy. Chỉ thấy nắng khẽ xuyên qua hàng lá, điểm những đốm sáng trên mặt hồ, gợn theo từng nhịp sóng.

Giao nhân đang nổi trên mặt nước, cả người khoác lớp áo ánh sáng, môi khẽ cười, đẹp như chẳng phải ở trần gian.

Chỉ thấy gã dang tay, đuôi bơi trong nước, dáng người uyển chuyển và mê hoặc, nhấc tay, ngửa đầu cũng đầy vẻ phong tình.

Thư Cảnh Càn cười khẩy, định mắng gã một tiếng "Õng ẹo" thì chợt thấy Giao nhân khép mười ngón tay, khẽ kéo lên, có lớp ánh sáng dao động giữa các ngón tay gã.

Sau đó, lớp ánh sáng theo động tác của Giao nhân từ từ xâu lại, xếp gấp, dệt thành một tấm lụa mỏng trong suốt và mịn màng.

Dưới ánh mặt trời, tỏa sáng lấp lánh.

Thư Cảnh Càn ngây dại trước cảnh tượng tưởng như huyền ảo đó.

Giao tiêu, đích thị là Giao tiêu!

Là Giao tiêu gặp nước không ướt, có giá trị ngàn vàng trong truyền thuyết.

Lại thấy Giao nhân khẽ gảy đầu ngón tay, cắt đứt phần tơ chưa dứt, sau đó cầm tấm lụa, chậm rãi lên bờ.

Gã "đi" thật chậm, kéo theo cả vệt nắng sau lưng, trên đầu là vầng khói ráng, hệt như thần biển, từ tốn đến trước mặt Thư Cảnh Càn, chùm Giao tiêu lên đầu y, và nhẹ nhàng gọi bằng chất giọng trầm bổng, "Tân nương của ta."

Thư Cảnh Càn ngẩn ngơ. Thẳng thắn ra thì cảnh tượng vừa rồi quá mức đẹp đẽ, nếu không vì y là một cánh mày râu đích thực, có lẽ cũng đầu hàng rồi.

Nếu không phải cảm giác đau âm ỉ trên mông nhắc nhở, rằng kẻ trước mặt mình đây là một gã cầm thú chính hiệu, có khi đã cảm động nhào vào lòng gã rồi.

Mặt đẹp, người ngon, làm cũng sướng.

Tự thưởng cho mình một cái tát. Thư Cảnh Càn không rõ liệu có phải mình điên rồi không, là tự dưng nghĩ ngay đến chuyện đó.

Chẳng lẽ bị làm đến nghiện rồi ư, tại sao đầu óc cứ lung tung thế này.

Giao nhân nắm tay y, đưa lên môi hôn và bảo: "Ta muốn tặng ngươi những thứ tốt đẹp nhất của mình."

Thư Cảnh Càn quấn mảnh Giao tiêu nhẹ như lông hồng, rối rắm nhìn Giao nhân.

Không ngờ lúc gã cầm thú động tình rồi cũng thật biết cách tấn công.

Thật khó mà cự lại.

"Vậy thì —" – Thư Cảnh Càn lấy lại bình tĩnh, "Nếu ngươi biết hát biết dệt lụa như truyền thuyết có nói, vậy có phải nước mắt ngươi cũng hóa thành ngọc không?"

"Có." – đuôi mắt gã cong lên, "Muốn thấy hả?"

"Muốn chứ!" – Thư Cảnh Càn háo hức ngay, nom còn thích thú hơn xem xiếc khỉ.

Giao nhân cũng bật cười, búng lên trán y, "Nước mắt thì làm sao bảo rơi là rơi được."

Thư Cảnh Càn bĩu môi, "Thế có cần ta cho ngươi hai phát tát tìm cảm giác không?"

"Nhóc à." – Giao nhân tựa vào thân cây, nói thật khẽ, "Từ khi thấy quê hương bị tàn sát, đã mấy trăm năm qua, ta chưa hề nhỏ lệ."

Từ nay về sau, hẳn cũng thế.

Một chớp mắt im lặng trôi qua, Thư Cảnh Càn gọi gã một tiếng "Giao", rồi lại sửa thành: "Lâm Khê.".

"Ơi." – Giao nhân kéo y vào lòng, xoa tóc y bảo, "Gọi lần nữa đi."

"Lâm Khê." – Thư Cảnh Càn nghe lời gọi lại, sau đó cắn môi, hỏi: "Nếu ngươi còn niệm tình cũ, ta có thể xin ngươi thả ta đi không?"

Giao nhân khựng lại, hỏi: "Vì sao? Ngươi không muốn ở lại đây với ta?"

Thư Cảnh Càn lắc đầu, "Ta phải đi, ta có khát vọng, có mơ ước của ta, ta không thể chôn chân ở đây với ngươi được."

Giao nhân siết bờ tay y, có chút giận dữ, "Nhưng ngươi nói thích ta trước."

Thư Cảnh Càn đau, nhíu mày đáp, "Đúng là thế, trước kia ta thích ngươi vì khi đó ta không có ai chơi cùng, nên lúc nào cũng nghĩ tới ngươi. Nhưng ngươi lại độc đoán xóa ký ức của ta, đuổi ta đi. Giờ ngươi lại muốn giữ ta lại, nhưng trái tim ta đã không ở lại với ngươi nữa rồi."

Giao nhân lới lỏng tay, "Chúng ta bắt đầu lại, được chứ?"

"Không." – Thư Cảnh Càn gỡ bàn tay gã, "Ta đã kết bạn với nhiều bằng hữu, cũng có cô gái mà ta ái mộ, mai này ta còn phải đỗ đạt công danh, không cũng phải tiếp nhận tửu phường, là con đường nào đi chăng nữa, ta cũng không thể ở cùng một Giao nhân như ngươi."

Giao nhân: "Nếu ngươi thích, ta cũng có thể tu luyện thành người."

Thư Cảnh Càn nhíu mày, "Tu luyện… thành người?"

Nghe đã thấy viển vông hệt như song tu vậy.

Theo một ý nghĩa nào đó, Giao nhân không được coi là yêu quái, khi sinh ra họ đã có phần trên là người và phần dưới là đuôi cá, dung mạo và trí tuệ cũng trọn vẹn, họ không cần tu luyện đặc biệt gì.

Giao nhân đầy vẻ chắc chắn, "Ta là con của Giao Vương, có huyết thống mạnh mẽ nhất của Giao nhân, muốn tách thành hai chân cũng không khó khăn lắm."

"Nếu vậy —" – Thư Cảnh Càn nhướn mày, "Ngươi biến thành nữ cho ta thượng một lần đi."

Giao nhân: …

Thư Cảnh Càn thở dài, "Con cá háo sắc nhà ngươi không hiểu thế nào là tình yêu."

*

Rốt cuộc thì Thư Cảnh Càn vẫn đi.

Y biết tính tình của con cá đó, độc đoán chuyên quyền, nói một thì không có hai, bảo đi thì phải đi, nói ở thì nhất định phải ở.

Y không rõ đó có phải do dòng máu Vương giả trong cốt tủy Giao nhân tạo thành hay không, nhưng gã thực sự rất bá đạo.

Vậy nên Thư Cảnh Càn đã kề dao vào cổ, lấy cái chết ra đe dọa, "Ngươi muốn ta sống ra đi, hay chết ở lại với ngươi."

Giao nhân để y đi, từ đó cũng hóa thành hòn vọng phu ngồi đợi.

Ngày nào gã cũng ngồi trên tảng đá, nhìn phía Thư Cảnh Càn đến và đi, rừng già, hoa dại, ánh dương mờ, đan cài vào nhau, trải nên một con đường hư thực.

Bốn mùa lưu chuyển, năm tháng thoi đưa, lá úa rồi lại vàng, hoa nở rồi lại tan, đường vẫn còn đó, mà ngươi vẫn không về.

*

Từ ngày đó, đã hai năm.

Hai năm, với một Giao nhân trường thọ, có lẽ chỉ như một chớp mắt, ít ra cũng từng như thế.

Nhưng nay, gã đột nhiên thấy thật tẻ nhạt, chán ăn, nhạt vị, một ngày mà ngỡ cả năm.

Đợi đến mùa xuân, gã lội vào trong nước hồ trong vắt, nhàm chán hát ca.

Tiếng ca xa xôi và dễ chịu, khiến đàn cá trong khe cũng phải bật lên hướng ứng.

Gã hát thật buồn, thật tập trung, cũng thật quên cả mình, cho đến khi nghe thấy tiếng quát đầy vang dội, "Đừng hát nữa, khó nghe chết được."

Trong âm thanh trong trẻo pha lẫn cả sự trầm ổn trưởng thành, lại như vẫn để lộ một chút ngây thơ.

Giao nhân mừng rỡ, sút thì sắc nước mà chết.

Gã lao lên bờ, chỉ thấy một nam tử tướng mạo phi phàm, khí chất xuất chúng, tay xách vò rượu, đứng bên bờ, cười hỏi: "Thư mỗ đích thân ủ rượu, tên là Hoán Xuân, ngư huynh có muốn thử không?"

"Ta không phải cá." – cổ họng Giao nhân run rẩy, mừng tủi đan cài, "Ta là Giao."

"Giao huynh." – Thư Cảnh Càn cười, vươn tay với gã.

Giao nhân nắm lấy, mướn sức nhảy lên bờ.

Hai năm, mặt mày Thư Cảnh Càn đã nảy nở, thêm một phần anh khí, cũng cao hơn, dáng người khỏe khoắn và cao dỏng. Vẻ đẹp độc nhất, không có thứ hai.

Chỉ thấy y nhoẻn đôi môi hồng đào, cười hỏi, "Sao Giao huynh lại nhìn ta như thế? Chẳng lẽ hai năm không gặp, vừa thấy đã muốn thượng ta ư?"

"Ta rất muốn." – Giao nhân vươn tay, muốn vuốt đầu Thư Cảnh Càn, rồi thì khựng lại, đảo sang vò rượu, ngửa đầu tu.

Thư Cảnh Càn cởi giày, thò chân vào nước, "Hai năm qua, ngươi làm gì?"

"Nhớ ngươi, ngóng ngươi, chờ ngươi." – Giao nhân đáp.

Thư Cảnh Càn cười, "Không tệ, miệng lưỡi dẻo hơn rồi, cũng biết nói lời ngon ngọt."

Giao nhân buông vò rượu, áp tay mình lên tay y, hỏi: "Thế ngươi và cô nương ngươi thầm mến ấy, đã thành hôn chưa?"

"Không." – Thư Cảnh Càn khoắng khoắng nước, "Hai đêm ở với ngươi đã tạo thành ám ảnh tâm lý cho ta, hình như ta không cương với nữ nhi được."

Giao nhân ngẩn người, lặng lẽ nắm tay.

Thư Cảnh Càn nheo mắt dán lại gần gã, "Nói thật đi, có phải ngươi ếm bùa phép lên người ta không?"

Giao nhân lắc đầu, "Không, ta có thể thề với thần biển cả."

"Vậy à." – Thư Cảnh Càn cười khổ, "Vậy chắc chắn là do ta mê muội, bệnh nặng rồi, chứ sao đêm nào cũng mơ thấy mình miệt mài với ngươi."

Giao nhân: …

Thư Cảnh Càn móc miếng khăn cất trong áo, mở ra, bên trong có thứ đen tuyền, trông như vảy bị cháy, "Đây là của ngươi nhỉ. Năm ta bảy tuổi, ngươi rút ra chữa trị cho ta phải không?"

"Ừ." – Giao nhân gật đầu, đưa tay lấy lại miếng vảy.

"Không lâu trước kia, ta thấy nó trong hòm đồ chơi của mình, rõ ràng mất trí nhớ lại chẳng hiểu sao vẫn cất nó đi. Năm mười lăm tuổi, ta trốn nhà, rõ ràng có rất nhiều chỗ để đi, ta lại vẫn chạy đến khe suối, như thể có thứ gì đó dẫn dắt ta."

Tay gã vẫn nắm tay y, lại siết thêm chặt.

Thư Cảnh Càn rút tay về, "Hôm nay, ta tới là muốn chấm dứt triệt để."

Giao nhân thảng thốt, chưa kịp mở lời, đã nghe Thư Cảnh Càn tuyên bố, "Ta không muốn gò ép, đày đọa chính mình. Hoặc là ngươi chết, kết thúc nỗi tương tư trong ta, hoặc là ngươi lên bờ, cùng ta chung sống."

Giao nhân sững người, chỉ nghe Thư Cảnh Càn nói tiếp, "Ngươi không còn tộc nhân nữa phải không, nếu ngươi theo ta, ta sẽ cho ngươi một gia đình, nhé?"

34. Quyển 2 - Chương 33

Kể từ đó, Thư Cảnh Càn bận mải ủ rượu, Giao nhân vội vàng tu luyện.

Họ vẫn gặp nhau, tỉ tê những ân ái giữa nam nhân, làm những việc mà tình nhân hay làm.

Một bầu rượu, một đĩa điểm tâm, cùng buổi chiều mãn ý.

Những ngày đó trôi qua thật bình thản, cho đến một ngày, Giao nhân sắp luyện thành đôi chân, mà Thư Cảnh Càn thì ngã bệnh.

Căn bệnh đến thật chóng vánh, ban đầu chỉ mệt mỏi, sau đó thì tái xanh, sau nữa thì ho ra máu, cuối cùng thì nằm liệt trên giường.

Thư Minh Lan không ngừng mời những đại phu giỏi nhất Đại Yến đến chạy chữa cho con, nhưng ai khám rồi cũng nói, "Bệnh vào ngũ tạng, lan ra toàn thây, giờ đã ăn sâu vào xương tủy, vô phương cứu chữa."

Hồi mới bị bệnh, Thư Cảnh Càn vẫn kiên trì đến gặp Giao nhân, nhưng ba ngày, năm ngày, mười ngày, rồi một tháng, hai tháng, cho đến lúc biến mất thật lâu.

Giao nhân từng thử lấy máu và vảy của mình pha lẫn vào thảo dược cho Thư Cảnh Càn uống, nhưng dù có rút hết vảy trên người gã cũng không tài nào ngăn chặn được tình trạng bệnh ngày một xấu đi.

Máu Giao nhân có thể làm thuốc, nhưng vẫn không phải vạn năng.

Gã biết nhân loại mỏng manh, cũng không tưởng sẽ yếu ớt đến nhường ấy.

Ngày hạnh phúc mới bắt đầu, chẳng mấy đã sắp chấm dứt.

Có lẽ, đúng như lời thầy tế đã phán gã rằng, đời này nếu gã yêu một người, nhất định sẽ gặp phải một kiếp nạn.

Gã có thể tránh, nhưng gã không muốn. Gã có thể không yêu, rồi gã lại chọn yêu.

Vận động Giao châu trong cơ thể, Giao nhân chịu đựng nỗi đau lóc da xẻ thịt, ép buộc chính mình hóa ra hai chân, sau đó chịu đựng nỗi đau tận xương tủy, mỗi bước một vết máu, lên bờ.

Hình dạng này không duy trì được bao lâu, đến khi mất hiệu lực rồi, gã sẽ không biến thành hình người được nữa.

Cắn răng, lê tấm thân đau cùng cực, Giao nhân chưa học cách đi đứng bằng chân, khập khiễng, thất thểu ra núi, đánh ngất một kẻ qua đường, lấy quần áo hắn, sau đó hỏi đường đến Thiên Tuyền phường.

Tửu phường thấy gã tự dưng là một vị thầy y lang bạt, có thuốc trị bách bệnh, có bản lĩnh khởi tử hồi sinh, thì vội vã mời gã vào, dẫn đến phòng của Thư Cảnh Càn.

Khi đó, Thư Cảnh Càn đã bị căn bệnh hành hạ, nào còn vẻ thanh tú ngày nào, cả người y gầy rộc, tiều tụy, mặt mày vàng vọt, nằm yên bất động đó.

Giao nhân dằn lại khao khát muốn ôm y vào lòng, quay ra nói với người hầu, "Các ngươi ra ngoài đi, ta không muốn có người quấy rầy lúc mình chữa bệnh."

"Dạ vâng." – mọi người lần lượt ra ngoài, lúc đóng cửa, chỉ thấy có tiếng nha hoàn nói, "Đại phu này đẹp trai quá."

Giao nhân vuốt ve vầng trán y, bàn tay thô ráp mang theo cảm giác lành lạnh, làm người hôn mê cũng bị quấy rầy.

"Giao —" – Thư Cảnh Càn thều thào gọi.

"Có ta đây." – Giao nhân nắm tay y, kề mặt mình lại gần, "Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết, ngươi sẽ sống, sống đến trường thọ bách niên, sẽ có cháu con đầy nhà."

Thư Cảnh Càn vẫn nhắm mắt, không đáp lời.

"Nếu ta chết —" – Giao nhân hít sâu, "Sẽ hóa thành mây, làm mưa. Nên sau này, mỗi ngày mưa là mỗi ngày ta tới thăm ngươi. Ta không muốn ngươi quên ta nữa, đã không thể sống trong thế giới của ngươi, ít nhất cũng vĩnh cửu trong trái tim ngươi. Ngươi thấy đấy, ta vẫn độc đoán và ích kỷ thế."

Dứt lời, gã vỗ một chưởng vào ngực mình, há miệng, nhả Giao nhâu.

Gã cầm viên Giao châu dính máu, "Ngươi cứ nói lão súc sinh ta đây không hiểu yêu là gì, nhưng chẳng lẽ ngươi phải dùng cái chết để ép ta hiểu ư?" – nói rồi, gã vận hành số linh khí ít ỏi sót lại, đẩy Giao châu vào cơ thể Thư Cảnh Càn.

"Heo à, giờ ngươi đã tin chưa?" – Giao nhân cầm tay Thư Cảnh Càn, đặt lên môi hôn thật nhẹ.

Nước mắt lăn từ khóe mắt, chớp mắt đã hóa thành một viên ngọc, rơi xuống đất, vang lên từng tiếng "Tinh tang".

Giao nhân đi khỏi, vì chân không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể mà nhiều lần gã ngã gục trên đất, khi đứng lên, cả cánh tay đều trầy trụa.

Gã không cách nào làm vết thương lành lại nữa, thậm chí duy trì hình người cũng quá đỗi khó khăn. Vì lên cạn lâu mà da dẻ gã khô nứt, bắt đầu rỉ máu.

Gã là một Vương tử Giao nhân cao cao tại thượng, chuyên quyền độc đoán, có bao giờ lại chật vật thế này.

Nghiêng ngả lảo đảo, ngã lên ngã xuống, gã không còn rõ mình đến khe suối lúc nào, chỉ thấy khi vừa chui vào lànnước, đầu óc đã dại đi, mất tri giác.

Sau đó, Thư Cảnh Càn tỉnh lại nhờ linh dược của vị "Thầy thuốc lang thang" kia, Giao châu vận hành, thanh tẩy hoàn toàn độc tố, giúp cơ thể y ngày một khỏe ra, khôi phục khí sắc vốn có, thậm chí còn hồng hào hơn lúc đầu.

Khi ngủ, y thấy một viên ngọc trên đất, viên ngọc mượt mà, tuy nhỏ nhưng rất hiếm thấy.

Đoán chắc do nha đầu nào đó vô ý đánh rơi, Thư Cảnh Càn nhặt, cất vào trong hộp trên bàn.

Từ ấy, y không gặp lại Giao nhân nữa.

Mặt nước phẳng lặng không một gợn sóng, như thể Giao nhân kia chưa hề tồn tại.

Tất cả chỉ như một giấc mơ dài trong cơn bạo bệnh.

Chỉ có Giao tiêu trên người nói cho y hay, Lâm Khê đã từng sống.

*

Bản Vương trở lại quán trọ Hoa Đào, thấy Yến Cửu đang nằm ngủ trên xích đu dưới tàng cây.

Hàng mi của nó dài và dày, ánh nắng trải trên khuôn mặt trắng ngần của nó, tạo thành hai chiếc bóng hình quạt dưới mi.

Có lẽ không quá ngủ ngon, hàng mi rung se sẽ, rồi nó trở mình.

Bản Vương nhanh nhẹn đỡ lấy trước khi nó ngã lăn ra đất, cởi áo khoác đắp lên người nó.

Yến Cửu mơ màng mở mắt, hãy còn nhập nhèm vì ngái ngủ, hỏi ta: "Hoàng Thúc đi đâu đấy? Đã ăn trưa chưa?"

"Ta đi dạo loanh quanh." – Bản Vương trả lời, bế ngang nó lên, nhẹ nhàng quở trách, "Buồn ngủ sao không vào phòng, ngủ ngoài này dễ cảm lạnh."

"Ừm." – nó biếng nhác dựa vào lòng Bản Vương, "Trời xuân dễ ngủ, mấy ngày nay trẫm đã lười đến bệnh rồi."

"Đúng là lười." – Bản Vương bật cười, bế con heo mềm nhũn lên lầu, đẩy cửa phong, thả nó lên giường.

Nó ngáp bảo, "Phong cảnh ngắm hết rồi, chi bằng mai chúng ta về Kinh đi."

Bản Vương sửng sốt, "Vội vậy sao?"

"Ừ. Tuy đi du sơn ngoạn thủy thật, nhưng Trẫm vẫn lo lắng chuyện trong cung, đi cũng không yên lòng. Nhất là hai hôm nay, mí mắt Trẫm cứ nháy, như sắp có chuyện gì không may."

"Sẽ có chuyện gì chứ?" – Bản Vương kéo chăn đắp cho nó, "Trong Triều còn một đống cựu thần láu cá kia kìa, ai dám tác quái."

"Nói thì nói vậy —" – nó dụi mắt, "Nhưng lòng Trẫm vẫn không yên. Đêm qua còn mơ thấy ngươi bị người đẩy xuống vách núi, làm Trẫm tìm muốn chết."

Bản Vương xoa đầu nó, "Đừng nghĩ ngợi lung tung, chưa nghe câu 'Người tốt khó sống thọ, tai họa lưu ngàn đời' à, loại gian ác như ta không chết được đâu."

Mắt nó cong lên, nhoẻn cười, "Hoàng Thúc nói chí phải."

Bản Vương ho khù khụ, "Thần chỉ nói đại vậy thôi, Hoàng Thượng biết thực chất thần trung hậu đảm đang, tuân đúng bổn phận, là người tốt không thể tốt hơn mà."

Nó vẫn cười như cũ, "Trẫm biết."

"Oắt con." – Bản Vương véo má nó, thấy hành động của mình lại đi quá giới hạn, vội vã rút tay về, "Hoàng Thượng, thứ cho thần có một yêu cầu, muốn ở Hoa Thành thêm hai ngày nữa."

Nó sờ má, "Vì sao?"

"Không giấu Hoàng Thượng." – Bản Vương khom người, "Thần có kết giao với một người bạn ở Hoa Thành, thấy hắn có chuyện phiền muộn thì muốn giúp hắn một tay."

"Có phải Thư Cành Càn không?"

"Đúng vậy."

Yến Cửu lắc tay, không quá để ý, "Bằng hữu có việc, giúp đỡ là chuyện thường, nhưng đừng kéo dài lâu quá."

Bản Vương vội vàng hành lễ, "Vi thần tạ ơn Hoàng Thượng."

"Rồi rồi, ngoài cung đừng lễ tiết quá." – nó rúc rúc vào trong ổ chăn, nói: "Ngươi dặn đầu bếp, tối nay Trẫm muốn ăn bánh hoa đào, và cơm chiên ngô thông."

"Rõ." – Bản Vương ra khỏi phòng, xuống lầu dặn dò đầu bếp, sau đó cưỡi ngựa đến Thiên Tuyền phường.

Hoàng Thượng đã sốt ruột muốn về Kinh, Bản Vương cũng không tiện kéo dài, việc này, vẫn nên giải quyết cho sớm.

Đến Thiên Tuyền phường, chỉ thấy Thư Cảnh Càn tóc tai bù xù, bần thần ngồi dưới chiều tà, ngắm mây trôi phía cuối trời.

Khuôn mặt vốn trẻ trung phóng khoáng, giờ đã đượm vẻ ảm đạm thất thần, trông có phần suy sụp.

Bản Vương đến trước thềm đá, ngồi xuống cạnh hắn, "Sao thế, nhớ Lâm Khê?"

Thư Cảnh Càn sửng sốt, "Sao ngươi biết cái tên này?"

Bản Vương nào có thể nói là do ta đã rình coi quá khứ còn tiện thể xem cả đông cung sống của hắn, chỉ cười trừ, "Là do ngươi say rượu nói cho ta hay."

"Xem ra đêm đó ta say thật." – y lắc đầu, "Thật thất lễ quá, mong Nhạc huynh bỏ quá cho."

"Không sao." – Bản Vương bảo: "Ta đến để xem có giúp gì được cho ngươi không."

"Giúp?" – y cười khổ, "Giúp thế nào?"

Bản Vương lấy miếng vảy Giao nhân trong lòng tay hắn, "Nếu hắn ta chết thật, Bản Vương lực bất tòng tâm, nhưng nếu hắn ta còn sống, Bản Vương muốn thử xem có thể tìm hắn về không."

Không đợi hắn nói, Bản Vương tiếp tục, "Đương nhiên, huynh đệ thì không tính toán, tuy chúng ta trò chuyện vui vẻ, quan hệ cũng thân thiết, nhưng Bản Vương vẫn là người thực tế, nếu ta giúp ngươi, ngươi phải có lợi cho ta."

"Được." – hắn khoác tay lên vai Bản Vương, đôi mắt nóng cháy, "Chỉ cần ngươi tìm được hắn, Thư Cảnh Càn ta có gì đều sẽ cho ngươi."

Bản Vương lắc đầu, "Ta không lam tham đến vậy, ta chỉ muốn — vị giác của ngươi."

35. Quyển 2 - Chương 34

Bản Vương đi một chuyến đến miếu thần, giao chiếc vảy cho Địa Mẫu nương nương.

Nàng là người cai quản âm dương, sinh sôi vạn vật, nên được gọi là Địa Mẫu. Lại nắm nhiều quyền hành, được liệt vào hàng tứ trụ, tiên giới hay nhân giới, gặp nàng đều phải gọi một tiếng "Hậu Thổ nương nương."

Nhưng Nguyên quân không lấy chức đè đầu ta, ngược lại còn thân thiết nắm tay nắm chân hỏi han đủ thứ, "Thiên Tuyền à, đã quen sống dưới hạ giới chưa, đã cưới vợ chưa, dạo này Ngọc Đế có tìm ngươi không. Ôi ôi, ta thấy cái lão sống dai kia chỉ biết kiếm chuyện gây sự thôi, đoạn tụ thôi mà, có gì to tát đâu. Ngươi xem nhân gian đấy, cứ gã nào có địa vị là y như rằng đoạn tụ, mặt ngoài thì giả nhân giả nghĩa, sau lưng thì nào nam sủng, luyến sủng, nuôi cả một phòng ấy chứ. Mà nói cho ngươi biết nhé, biết Hoàng Đế Sở Hoằng của Sở Quốc không, hắn ta cũng đoạn tụ đấy, người ta còn lập nam tử làm Hoàng Hậu thật kia kìa, ha ha, cái lão Ngọc Đế ếch ngồi đáy giếng, ta thấy tiên giới chúng ta còn chẳng tiến bộ bằng nhân gian…"

Bản Vương không biết nàng đã phải nín nhịn bao lâu không có người cùng buôn chuyện, mà vừa thấy ta đã kéo tay ta như bạn chí cốt, mặt mày hớn hở, sốt sắng kể hết những chuyện đã thấy mấy năm qua cho ta nghe.

Kỳ thật, lúc làm thần tiên, Bản Vương cũng chỉ gặp nàng có hai lần, cả hai đều chỉ thoáng thấy mặt, chưa từng nói chuyện thân mật với nhau.

Trước kia, có lần Ngọc Đế tổ chức yến tiệc, nàng mặc bộ váy trắng muốt tinh khôi, nàng ngồi đó, như một nữ thần sắc đẹp, cao sang và bễ nghễ. Vì dung mạo tuyệt trần và phong cách yêu kiều đó, mà đã mê đắm không biết bao nhiêu tiên nhân phải lén lút ngắm nhìn.

Nhưng Bản Vương nào đoán được, Nguyên quân trên trời và dưới đất khác nhau một trời một vực, tiệc tàn rồi, hóa trang cũng trút bỏ, thì hóa ngay thành một bà thím lắm mồm, liến thoắng không lúc nào ngơi.

Bản Vương muốn chen vào mấy lần mà đều bị nàng ta cướp mất, chỉ đành nhẫn nại ngồi nghe nàng kể chuyện Quân Vương khắp bốn bể hết rồi, lại quay ra trêu ta —

"Mà Lăng Quân Thần quân đẹp trai thật, phong độ ấy cũng nhất nhì cả tiên giới, chả trách ngươi không thích tiên nga chỉ muốn đoạn tụ với hắn ta. Nhưng đó là ta nghe người ta kể vậy, chứ không biết hai người các ngươi đã gây ra chuyện gì mà khiến Ngọc Đế phải nổi cơn thịnh nộ đày ngươi xuống trần. Thiên Tuyền, ngươi khai thật cho ta biết đi."

Bản Vương xấu hổ, xua tay, "Chuyện xấu hổ đó có gì hay ho đâu mà kể."

"Xấu hổ?" – không ngừng thì thôi, nàng ta còn càng thêm hưng phấn, ríu rít hỏi, "Xấu hổ thế nào, có phải ngươi đã, đã, này nọ — với Lăng Quang không?" – nói rồi còn lấy khuỷu tay huých ta, trang nghiêm của bậc Địa Mẫu đâu chả thấy, trông cái mặt rõ là đáng khinh.

Bản Vương không làm sao được, đành kiên trì cho nàng hay, "Chưa được đã bị bắt rồi."

"Á há há." – nàng đẩy Bản Vương bằng đôi tay trắng nõn, "Ra là chưa nếm mùi ngon đã bị giáng xuống trần, có thấy oan không?"

Bản Vương chắp tay, "Tiểu tiên hổ thẹn."

"Há há há." – nàng lau nước mắt trên khóe mi, nhìn miếng vảy đen trong tay ta mới giật mình hỏi: "À mà ngươi tìm ta có chuyện gì ấy nhỉ?"

Bản Vương lặng lẽ lau mồ hôi hột, "À đúng rồi, ngài quản lý vạn vật thế gian, hẳn cảm nhận được chủ nhân của miếng vảy này còn sống hay đã chết."

"Còn sống." – nàng nói.

"Ơ…" – qua quýt thế thôi à?

"Vậy —" – Bản Vương khom người, "Không biết Nguyên Quân có thể giúp ta xác định xem hắn đang ở đâu không?"

"Không khó." – nàng cầm miếng vảy, "Giao nhân à, hiếm đấy, mấy trăm năm trước bị diệt tộc chết gần hết. Tuy giờ còn sót lại rất ít, nhưng cũng đang chết dần."

Nghe tới đây thì Bản Vương khẽ giật mình.

Trên đời này, ngoài Lâm Khê vẫn còn những Giao nhân khác ư?

Nàng đặt chiếc vảy lên giá gương, trong gương dần xuất hiện một ngọn đèn mờ ám, lối đi chật hẹp, cùng với đám thương nhân đi lại tấp nập, "A, ở ngay chợ đen của thành Vân Châu. Trông thì biết bị coi là món hàng, đem bày bán rồi."

Bản Vương lại gần xem, thấy Lâm Khê đang cuộn tròn nằm trong lồng, không biết vì sao mà đã mù hai mắt, trên chiếc đuôi dài khỏe khoắn cũng nứt toác ra một vết thương rất dài, toàn thân không chỗ nào lành lặn.

"Đa tạ." – Bản Vương không buôn chuyện với nàng, chạy vội ra khỏi miếu, cưỡi ngựa về tửu phường.

Dù sao còn sống là tốt rồi.

*

Lúc ấy trời đã nhá nhem.

Bản Vương kể tình hình cho Thư Cảnh Càn, hỏi hắn: "Ngươi có muốn đi cùng ta không? Lâm Khê bị nhốt ở đó, nếm không ít đau khổ, cả người hắn ta đều bị thương, nếu ngươi không muốn trông thấy hắn như thế thì —"

"Không, ta đi với ngươi." – nói rồi hắn vội mặc áo khoác, dắt ngựa, giục giã: "Đi."

Bản Vương không khỏi đánh giá hắn mấy lần, trông hắn vẫn thật bình tĩnh, trong đôi mắt như có gì đó cuộn trào, hòa lẫn giữa hối hận, căm hờn, và phẫn nộ.

Chỉ không biết hắn hận ai, và giận ai.

Ra khỏi Tửu Tiên trấn, hai người chúng ta cưỡi ngựa ngang qua Hoa Thành thì gặp ngay Diêu Thư Vân đến uống rượu.

Hắn quay đầu ngựa chặn đường chúng ta, hỏi: "Muộn rồi mà hai người còn vội vã đi đâu đấy?"

"Ra khỏi thành." – Bản Vương nói.

"Hả?" – hắn nắm dây cương, vó ngựa thủng thẳng đạp mặt đất, ngạc nhiên hỏi: "Ra thành làm gì, ta đi với các ngươi."

"Vậy nhanh lên, đừng cản lối." – Bản Vương nói rồi phóng ngựa chạy trước.

Dẫn theo Diêu Thư Vân cũng có cái lợi, chợ đen toàn những thế lực gian ác, nếu chỉ có ta với Thư Cảnh Càn độc lập xông vào chưa chắc đã cứu được Lâm Khê.

Nhiều người, nhiều sự giúp đỡ.

Cưỡi ngựa suốt đêm ra khỏi thành, ba người chúng ta đến Vân Châu, dựa theo lời Địa Mẫu tìm được cửa vào chợ đen.

Chỗ đó nằm trong một bãi tha ma, vị trí bí hiểm, lưng dựa vào núi, có một cửa vào.

Cửa này bị đá lấp đi, không để ý căn bản không thể nhìn thấy.

Bên ngoài có một gã đóng giả người gác mộ, có nhiệm vụ mở cửa núi cho người vào, sau đó nhanh chóng đẩy tảng đá che hoàn toàn cửa lại.

Ba người chúng ta đều có diện mạo nổi bật, muốn trà trộn vào cũng khó.

Bản Vương đắn đo một lát, tháo chiếc nhẫn trên tay và miếng ngọc bội bên người, sau đó xách quần đi tới, "Chúng ta đến tẩu hàng."

Gã canh cửa nhíu mày, "Có hàng gì lấy ra đây xem nào?"

Bản Vương cho gã xem chiếc nhẫn và mảnh ngọc, "Trong cung có người tuồn ra. Khó tiêu thụ ngoài chợ nên muốn tới đây xem có bán được không."

Gã canh gác soi đèn nhìn, xác nhận ta không nói dối, đúng là đồ trong cung tuồn ra mới mở cửa đá, lắc tay, "Nhanh vào."

"Làm phiền." – Bản Vương vào bên trong, đeo ngọc bội lên, sau đó xuống dốc, men theo bức tường ẩm mốc, dò dẫm từng bước đến mặt đất, nhìn khu chợ xuất hiện trước mắt mình.

Ngọn đèn nhờ, tối tăm và chật hẹp. Không khác mấy những gì ta được thấy trong gương.

Trên đường đi, Bản Vương thấy không ít những thứ bị cấm bày bán bên ngoài. Từ phụ nữ được bắt về từ đảo phía đông, đến các vũ công Tây Vực, vàng bạc mà trộm từ Hoàng lăng, thậm chí có cả chén bát quái nuôi quỷ.

Cả khu chợ đen nhuốm mùi âm u chết chóc, trong không khí còn nồng nặc mùi chua thối.

Bản Vương mua một chiếc đèn ven đường, cầm đi trước, càng dấn sâu vào khu chợ càng lạnh gáy, buôn trẻ sơ sinh, bán phụ nữ, thậm chí buôn bán cả những cậu bé xinh xẻo.

Ai không nghe lời sẽ bị giết, bị treo lên giá bằng móc sắt không khác gì thịt lợn.

Nghe nói, thỉnh thoảng cũng có những vị khách thích ăn thịt người.

Dạ dày Bản Vương cuộn lên, chưa kịp nôn ra đã thấy Thư Cảnh Càn bám tường, nôn thốc nôn tháo.

Diêu Thư Vân cau mày, "Đại Yến ta có luật lệ nghiêm ngặt, Quốc thái dân an, sao lại xuất hiện những giao dịch man rợ thế này?"

"Luôn có những nơi ánh mặt trời không thể chiếu tới, có những kẻ ngoài vòng phát luật." – Bản Vương nói, vỗ vỗ lưng Thư Cảnh Càn, hỏi hắn: "Đi tiếp được không?"

Hắn ngẩng đầu, hoảng loạn níu tay áo Bản Vương, "Lâm Khê, có phải cũng bị như họ —"

Bản Vương lắc đầu, "Tình hình cụ thể thì ta không rõ, chỉ biết tình cảnh của hắn cũng không tốt lắm."

Thư Cảnh Càn run rẩy, nhìn con đường mờ mịt trước mắt, liều mình đứng dậy trước khi sụp đổ, chệnh choạng bước đi, "Đi."

"Đi." – Bản Vương cầm đèn theo, vừa đi vừa nghĩ, sau khi có ngoài phải sai người quay lại ngọn núi, bắt hết đám thương nhân này lại, sau đó xem xem nên lăng trì hay ngũ mã phanh thây.

Đương nhiên, có Diêu Thư Vân ra tay, không lo chúng sẽ thoải mái.

Dọc theo con đường dài, cuối cùng ba người chúng ta cũng đến một cửa hàng chuyên buôn bán những loài dị thú hiếm có.

Mới đảo mắt đã thấy trong lồng có nhốt hỏa hồ, chồn tuyết, và nhiều loại thú quý hiếm không rõ tên.

Và ở vị trí bắt mắt nhất, được đặt một chiếc lồng sắt rất to, bên trong nhốt một số Giao nhân, một nam và bốn nữ, đều cuộn đuôi nằm trong một góc.

Và nam kia chính là Lâm Khê.

Mắt Thư Cảnh Càn đỏ bừng, suýt thì buột ra tiếng, bị Diêu Thư Vân bịt miệng, giữ chặt người hắn khi hắn định vùng lên, khẽ nhắc nhở, "Đừng gây chú ý, ở đây nhiều người, chúng ta không manh động được, phải theo luật lệ của chúng."

"Đúng đấy." – Bản Vương móc một xấp ngân phiếu trong áo ra, định lên làm giá, thì thấy chủ quán nắm cằm Lâm Khê, cầm bát thuốc đổ vào mồm gã, "Uống bát thuốc này cho tao."

Lâm Khê quay đi, cắn chặt răng, không chịu há miệng.

"Súc sinh!" – chủ quán giáng cho gã một cái tát, "Đã mù lòa không cho tao trân châu với Giao tiêu thì thôi, còn không cho tao mấy con Giao nhân con hả." – nói rồi, cứng rắn đổ thuốc vào mồm gã, "Xuân dược lần này mạnh gấp đôi lần trước, tao xem mày chống cự được bao lâu. Ngoan ngoãn giao phối với mấy con cái kia đi, tao đây còn muốn nhiều Giao nhân con bán lấy tiền nữa. Giờ chỉ còn mình mày là Giao nhân đực trên đời thôi đấy, không mau nắm cơ hội là tuyệt chủng nghe con. Mày không muốn cả tộc Giao nhân bị mất trong tay mày chứ hả…"

36. Quyển 2 - Chương 35

Xuân dược có tác dụng rất nhanh, Lâm Khê uống vào thì bắt đầu khó chịu, vừa dùng móng cào cấu cánh tay mình, vừa đập đầu vào lồng sắt, muốn dùng nỗi đau để giữ tỉnh táo.

Bên kia, các Giao nữ cũng bị ép uống, và hiển nhiên là không lý trí được như Lâm Khê, các nàng lê đuôi đến gần với ý định khiêu gợi gã.

"Cút!" – Lâm Khê đẩy họ, đè dục vọng đang ngẩng đầu của mình, gã cắn răng ken két, đe dọa, "Ai dám đến ta cắn chết kẻ đó."

Chủ quán cười nhạo, "Đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt, mấy con Giao nữ này đẹp lắm đấy, mặt nhỏ, eo thon, ngực bự, quan trọng là chúng cũng đang rất ham muốn. Mày phải biết hưởng phúc vào."

Lâm Khê nhe răng, bóp cổ một Giao nữ vừa nhào tới, lẩm bẩm, "Chết đi, chết hết đi. Chết rồi là có thể về với biển cả. Các ngươi muốn về cố hương lắm phải không, ta sẽ tiễn các ngươi một đoạn." – dứt lời, định bẻ gãy cổ cô ả.

"Mày điên rồi!" – chủ quán hớt hải chạy tới, cứu Giao nữ ra, sau đó lại cho Lâm Khê một cái tát trời giáng, "Súc sinh, mày muốn chết hả, được, tao cũng chẳng trông chờ phát tài gì ở mày, tao cho mày toại nguyện!" – lão vừa rít gào vừa rút chiếc dao đeo bên hông.

"Khoan đã!" – Bản Vương gọi lại, "Giao nhân này bao nhiêu tiền, ngươi ra giá đi, ta muốn."

Chủ quán xoay lại, không tin hỏi lại, "Ngươi, ngươi nói, ngươi muốn con đực này hả?"

"Đúng thế." – Bản Vương gật đầu, đập xấp ngân phiếu lên người lão, "Từng này đủ chưa."

Lão đếm số ngân phiếu, cười cong tớn, "Đủ đủ, đủ rồi. Ây yô, hôm nay thật là đỏ, cứ tưởng phải làm thịt con súc sinh này chứ, ai ngờ lại kiếm được món hời." – đoạn kéo Lâm Khê ra, giao cho Bản Vương, "Tuy mù nhưng mày mũi được lắm, mang về nuôi dưỡng, đảm bảo da bóng thịt non, vuốt lên cực kỳ đã."

Bản Vương không để ý tới lão, đỡ một cánh tay Lâm Khê định bỏ đi, lại thấy lão ta đuổi theo, cười đê tiện, "Ngài xem, Giao nhân khác đàn ông, không có chỗ nào làm ngài sảng khoái, không thì thế này, ta nhổ hết răng của hắn, ngài muốn chơi thì dùng mồm hắn nhé."

Bản Vương lạnh lùng nói "Không cần", sau đó đỡ Lâm Khê ra khỏi chợ đen.

Khi ấy, Lâm Khê đã đến cực hạn, xuân dược ăn mòn lý trí gã, gã vươn đôi tay đầy sắc nhọn lên cổ Bản Vương, lại thấy Thư Cảnh Càn khẽ gọi, "Lâm Khê."

Lâm Khê khựng lại, đôi môi khô khốc run rẩy, không dám tin "Nhìn" về phía Thư Cảnh Càn, "Tiểu, Tiểu Cảnh?"

"Là ta." – Thư Cảnh Càn ôm gã, khóc nức nở.

"Tiểu Cảnh…" – Lâm Khê thều thào nhắc lại, rồi đột nhiên hộc máu, cả người ngã ngửa, hôn mê.

"A —" – Thư Cảnh Càn không chịu nổi nỗi hoảng sợ quá lớn, rống lên, vội ôm chầm lấy gã, cả người run lên bần bật.

"Đừng lo." – Bản Vương an ủi, "Hắn bị thương, có lẽ đã bị viêm nhiễm, lại uống bát thuốc độc hại kia, khí huyết dâng trào, cảm xúc dao động mới ngất, không có gì đáng lo."

Thư Cảnh Càn vẫn khóc, khóc như đứt ruột đứt gan, ôm Lâm Khê thật chặt, không ngừng thì thào: "Ta xin ngươi, ngươi đừng như thế, ngươi rất mạnh mà?"

Diêu Thư Vân cởi áo khoác đắp lên đuôi Lâm Khê, sau đó nhảy lên ngựa, nói với ta: "Thế này đi, ngài đưa hai người họ về tửu phường trước, còn ta quay lại nhà trọ, báo cáo tình hình cho Hoàng Thượng. Ở đây còn nhiều người cần chúng ta giải cứu, không thể chậm trễ hơn."

"Được." – Bản Vương cũng cởi áo khoác chùm lên đầu Lâm Khê, bế gã lên ngựa, nói với Thư Cảnh Càn, "Về trước đã, chữa trị cho hắn quan trọng hơn."

"Ừm." – Thư Cảnh Càn gian nan tỉnh táo từ nỗi xót xa cùng cực, nhảy lên ngựa, hai ta một trước một sau ra khỏi thành Vân Châu, đi một mạch đến Thiên Tuyền phường.

Xuống ngựa, Bản Vương bế Lâm Khê đi thẳng vào phòng ngủ, Thư Cảnh Càn ngăn đám nha hoàn, "Các ngươi, đi lấy mấy viên thuốc kháng viêm giải nhiệt đến cho ta, tiện thể mua hai bình thuốc chữa ngoại thương ngay."

"Dạ vâng." – đám nha hoàn vâng lời, chạy vội đi làm.

Bản Vương cởi áo ra, nhìn Giao nhân mình đầy thương tích, những vết thương này có thể dần dần lành lặn, nhưng đôi mắt thì…

Thư Cảnh Càn bỗng òa khóc, xót xa vuốt khuôn mặt Lâm Khê, "Ta biết, với tính cách của hắn, làm sao có thể cam chịu cho người ta ép bức rơi lệ lấy trân châu, đôi mắt này, hẳn do chính hắn đâm mù."

Rồi hắn nhìn Bản Vương, biểu cảm như điên cuồng, "Vương gia, ta không biết rốt cuộc ngài là người phương nào, nhưng ta biết ngài có bản lĩnh thông thiên. Nếu ngài có thể lấy vị giác của ta làm của ngài, vậy có phải cũng lấy đôi mắt ta chuyển cho Lâm Khê được đúng không?"

Bản Vương lắc đầu, "Ta không làm được, không phải thứ của ta, dù ta muốn cũng không lấy được."

"Không, Vương gia, ta cầu xin ngài, ngài nghĩ cách giúp ta." – hắn quỳ xuống, bao nhiêu kiêu ngạo từng có hoàn toàn biến mất, quỵ lụy túm chặt gấu áo ta, "Ta cầu xin ngài."

Bản Vương do dự, hỏi hắn, "Nếu cho hắn đôi mắt rồi thì ngươi làm sao?"

Hắn lắc đầu, "Không sao, không sao hết, ta là thiếu đương gia của Thiên Tuyền phường, dù mắt mù, mất vị giác, không thể ủ rượu như trước kia, thì ta vẫn còn của cải, không chết được. Nhưng Lâm Khê thì khác, hắn đã mất hết đạo hạnh, nếu mắt cũng mù rồi, thì tương lai lấy gì để tự vệ đây."

Bản Vương nhíu mày.

Hai người này, quả là nghiệt duyên.

Một kẻ không tiếc lấy giao châu cứu tính mạng người yêu, một người không tiếc lấy đôi mắt đánh đổi ánh sáng cho người còn lại.

Dù Bản Vương không phải người lương thiện, nhưng quen biết Thư Cảnh Càn, hai ta lại rất hợp duyên, thật không nỡ nhìn hai người rơi vào kết cục như thế.

Nhưng việc này ta không làm được, có lẽ phải tìm vị tiên khác giúp đỡ.

Nhưng tìm ai?

Gần quan ban lộc, Bản Vương tìm Địa Mẫu nguyên quân cầu cứu trước. Nhưng ý nàng là nàng chỉ sinh sôi vạn vật, duy trì sự sống đất đai, không thể thay nhan đổi cốt. Việc này, phải tìm người khác.

Bản Vương định hỏi tìm ai thì thấy nàng cười rất mờ ám, bảo: "Ta mời người đến là ngươi biết ngay."

Sau đó, lóe cái đã mất tăm.

Có lẽ Nguyên quân nhàn rỗi quá, lâu rồi không có việc gì làm, nên sau đi được ta nhờ vả một lần hiếm hoi thì sốt sắng kéo người ta đến.

Khi ấy, Bản Vương đang đứng ngoài điện, chỉ thấy cách đó không xa, một vị thượng tiên từ từ bay tới, y phục rực lửa tung bay.

Hắn anh tuấn bất phàm, thanh nhã như sen, từ xa đã thoảng một mùi thơm mát, làm đầu óc Bản Vương cũng ngây dại trong tích tắc.

Lăng Quang, đúng là Lăng Quang.

Chớp mắt ấy, một kẻ không xúc giác như ta lại cảm thấy máu toàn thân như ngưng đọng, trái tim cũng như ngừng đập. Cứ ngỡ ngàng hồi lâu, ta cũng quên cả những điều muốn nói.

Bao năm rồi, trừ gặp hắn trong những giấc mơ, ta gần như đã quên mất hình dáng hắn.

Nhưng có một số người, một khi hắn từng cắm rễ vào lòng ngươi, thì dù có trải qua bãi bể nương dâu, thế sự xoay vần, thì chỉ một cái liếc mắt, ngươi cũng nhận ra hắn.

"Thiên Tuyền." – hắn cười, vẫn cái vẻ thản nhiên thoát phàm ấy.

Cuối cùng, Bản Vương cũng vùng thoát khỏi tầng tầng lớp lớp ký ức như sóng triều, cố gắng lấy lại bình tĩnh, ra chào đón hắn, "Lâu rồi không gặp, Chu Tước thần quân."

Đúng, ta thích gọi hắn là Chu Tước hơn Lăng Quang. Hắn là vị thần trấn thủ tứ phương, ngoài hắn còn có Thanh Long thần quân, Bạch Hổ thần quân và Huyền Vũ thần quân.

Khi mà mọi người đều gọi hắn là Lăng Quang, thì chỉ riêng ta gọi hắn là Chu Tước. Chẳng vì gì, chỉ vì muốn thu hút hắn, muốn hắn chủ ý đến ta dù chỉ bằng một cái liếc nhìn.

Ta của ngày đó, tuy làm thần tiên mấy vạn vạn năm, nhưng lại đơn thuần và khờ dại như thế.

Hắn khẽ cười khổ, "Đúng nhỉ, tính thời gian cũng đã năm trăm năm hạ giới rồi. Ngươi sống tốt chứ?"

"Không tệ." – Bản Vương ra vẻ thản nhiên lắc đầu, "Giờ ta là nhiếp chính vương của Yến Quốc, ngày ngày ăn ngọt uống thơm, tự do khoái chí hơn trên thiên đình."

"Vậy thì tốt." – hắn gật đầu, vẻ cô đơn thoảng qua nét mặt hắn, "Nghe Địa Mẫu nguyên quân nói ngươi có một người bạn bệnh nặng, muốn ta đến xem?"

Nếu có thể, cả đời mình Bản Vương cũng không muốn nhờ đến hắn. Nhưng ai đoán được, Địa Mẫu nguyên quân lại cứ tò mò muốn xem phản ứng của ta, bao nhiêu đại tiên trên trời không mời, chỉ đặc biệt mời hắn.

Bản Vương tiến thoái lưỡng nan, cũng không thể nổi cáu, chỉ đành trợn mắt nhìn Địa Mẫu đang chớp mắt, hóng chuyện vui, gật đầu nói: "Đúng vậy, làm phiền ngươi."

"Không có gì." – hắn đáp.

Địa Mẫu biết ta không vui, chỉ dám cười lành, "Thiên Tuyền à, ngươi biết Lăng Quang thần quân mang thuộc tính hỏa trong ngũ hành, có thể cải tử hoàn sinh, đắp nặn lại cơ thể. Bạn ngươi thương nặng, mắt lại mù, ngoài ngọn lửa của Lăng Quang thì không gì cứu nổi."

Bản Vương uể oải, "Ta biết."

"Vậy mau đi đi thôi." – Địa Mẫu xua tay, vẻ mặt hiền hậu cao cả đúng chuẩn bậc Mẫu nương, hí hửng đưa mắt nhìn theo Bản Vương và Lăng Quang.

37. Quyển 2 - Chương 36

Quá trình chữa cho Lâm Khê tương đương với giết gã, sau đó đắp nặn lại cơ thể cho gã.

Quá trình này quá mức khắc nghiệt, phải chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt thân thể và nỗi giày vò như hàng vạn mũi tên xuyên thấu. Nhưng sau niết bàn, sẽ là một sinh mạng mới.

Hai năm qua, có lẽ Lâm Khê đã ăn đủ mọi nỗi đau, nếm đủ mọi khốn khổ, nên dù bị lửa thiêng hừng hực đốt cháy, gã vẫn cắn răng chịu đựng, nét mặt không biểu hiện gì quá lớn.

Lăng Quang không thể trái thiên quy biến Giao nhân thành người, nhưng trong lúc đắp nặn lại cơ thể cho gã thì tiện tay bán cho gã một mối ân tình, đúc lại cho gã viên Giao châu mới.

Trước khi rời đi, Bản Vương hỏi Thư Cảnh Càn, "Với tình hình này, một trăm tám mươi năm nữa Lâm Khê cũng không biến hóa thành người được, ngươi có tính toán gì cho tương lai chưa?"

Thư Cảnh Càn ôm Lâm Khê mê man sau cơn đau đổi gân hoán cốt, bình thản nói, "Dựng một túp lều tranh bên khe Thiên Thủy, cùng Lâm Khê đi nốt quãng đời còn lại."

"Tiếc thật," – Bản Vương thở dài, "Ta vừa mới lấy lại vị giác, lại không thể uống rượu ngươi ủ nữa."

"Vốn ta cũng không thích ủ rượu." – hắn nhìn Giao nhân trong vòng tay mình, "Nếu không vì con sâu rượu này, ta đã không tiếp nhận tửu phường. Vậy lại hay, mất vị giác rồi, cha ta sẽ không ép ta nữa. Từ nay, ta sẽ ở bên hồ với hắn."

"Cũng được." – Bản Vương thở dài, nói lời "Cáo từ" hắn, rồi cùng Lăng Quang rời khỏi tửu phường.

Lúc đi còn tiện tay cầm hai bình rượu.

Sau này, muốn uống cũng không có mà uống nữa…

Lần này, dường như Lăng Quang không vội về thiên đình, hắn nhảy lên ngựa của ta, nói muốn ngắm nhìn cảnh sắc nhân gian.

Bất đắc dĩ, Bản Vương đành nhảy lên ngựa, vòng qua eo hắn cầm dây cương.

Những tiếp xúc thân mật này, trước kia có nằm mơ cũng muốn. Thế nhưng giờ hắn nằm gọn trong lòng ta, trái tim ta lại không còn xao động nữa.

Thì ra, buông một phần cố chấp, lại đơn giản như vậy.

Đến khi trở lại quán trọ Hoa Đào, trời đã hửng.

Ước chừng Yến Cửu đã cùng Diêu Thư Vân điều khiển binh mã đi truy bắt đám thương nhân bất hợp pháp trong chợ đen, nên giờ không có trong quán trọ.

Bỗng nhiên không thấy nó, Bản Vương lại thấy không quen.

Mời Lăng Quang vào đại sảnh, Bản Vương chỉ thấy bụng mình ọc ạch kêu, sai tiểu nhị bưng hai bát cháo cùng hai lồng bánh bao thịt lên, đưa cho Lăng Quang một phần, bản thân bắt đầu ăn.

Trước kia chỉ ngửi thấy mùi, nay có thể nếm được vị, nhất thời thèm thuồng, chén liền mấy lồng bánh.

Miệng tràn trề mùi thịt, thật là thỏa mãn biết bao.

Lăng Quang ngồi phía đối diện, thong thả ăn hai chiếc bánh bao, hớp một chút cháo nhạt, mỉm cười, "Ở nhân gian lâu, ngươi đã khác xa xưa rồi."

"Thật ư?" – Bản Vương nhét miếng bánh hỏi, "Khác chỗ nào?"

"Thiên Tuyền tinh quân trước kia, tuy không câu nệ tiểu tiết, nhưng cử chỉ lời nói vẫn nhã nhặn. Còn ngươi bây giờ, có hơi —"

"Thô bỉ bất nhã quá phải không?" – Bản Vương cười, "Đã mang tội đày xuống nhân gian thì còn gia vẻ thanh cao làm gì. Ta vốn cũng chán ngấy chuỗi ngày buồn tẻ vô vị trên Thiên Đình từ lâu rồi, Ngọc Đế đày ta uống hạ giới lại thỏa ước muốn của ta đấy."

"Vậy à?" – hắn cầm thìa quấy bát cháo, hàng mi khẽ run, chợt hỏi ta rằng, "Ngươi hận ta chứ?"

"Hận ư?" – Bản Vương nhìn hắn, "Hận gì? Hận ngươi không để ý tới ta à? Thôi nào, Thiên Tuyền ta nào phải loại người tự kỉ, trong tam giới có vô vàn người hơn ta, tội gì ngươi phải để ý ta chứ."

Dường như không chịu nổi giọng điệu này của ta, hắn siết tay, gian nan nói: "Nếu ngươi có lòng ăn năn, ta sẽ cầu Ngọc Đế cho ngươi trở lại Thiên Đình."

"Không cần!" – Bản Vương ngắt lời hắn, "Ở nhân gian đang thoải mái, ta có ăn no rửng mỡ đâu mà về Thiên Đình làm cái chức tinh quân rách nát, tay sai cho Ngọc Đế kia."

Hắn nới tay, cười khổ, "Cũng phải, nếu đã thích nhân gian, thôi cứ ở lại. Ngày tháng trên Thiên Đình quả là có hơi vô vị." – nói xong, hắn bê bát, ngửa đầu húp một hơi cạn.

Tiếc là cháo mà không phải rượu, chứ không là có khí chất của Tửu Thánh lắm.

Ăn uống no say, Bản Vương dẫn hắn đi thăm quan trong thành.

Lăng Quang là thần trấn thủ tứ phương, có rất nhiều cơ hội hạ phàm du lịch.

Nhưng hắn là người cứng nhắc, tuân thủ luật lệ, nên chẳng bao giờ lấy việc công làm việc tư, giả vờ công vụ, hơn nữa lại có sự kiêu ngạo trong xương tủy, không thích tiếp xúc với phàm nhân, nên rất ít khi dạo chơi dưới nhân gian.

Hôm nay, thấy nhân gian tươi đẹp, dòng người qua lại tấp nập, hai bên tửu lầu sầm uất, hắn chợt thấy hứng thú, xuống ngựa trước một quán thanh lâu treo lụa hồng lụa xanh, tò mò hỏi ta, "Đây là nơi nào?"

"Là nơi làm đàn ông sung sướng." – Bản Vương trả lời.

"Thật á?" – hắn rảo bước vào cửa không một lời đắn đo, nhìn các cô nương ta ùa ra như ong vỡ tổ, lúc sờ lúc nắn, khi ôm khi hôn nồng nhiệt, thì rụt cả cổ né tránh, "Cô nương, các cô làm gì vậy?"

"Ai nha, khách quan à ~~" – các cô nương ta vừa nắm chặt cổ tay vừa đá lông nheo tới tập, còn "Chà chà" khen ngợi, "Công tử đẹp trai quá nha."

"Đúng đúng, trông khuôn mặt này, còn nét hơn nữ tử nhiều nhé."

"Ụ ôi, làn da trơn nhẵn luôn nè, các tỷ muội đến sờ mà xem."

Lăng Quang:…

Bản Vương nén cười, giao ngựa cho gã sai vặt ngoài cửa, rảo bước đến, "Đã đến đây thì để ta mời, cho ngươi chơi đùa thỏa thích?"

Hắn kéo một cô nàng vừa giở trò sàm sỡ hắn, nghiêm nghị bảo: "Cô nương, sao cô không biết xấu hổ thế."

"Công tử cứ đùa em ~" – cô nàng phẩy khăn, cười quyến rũ, "Công tử đến chốn hương lâu chúng thiếp, biết thừa người ta làm cái gì rồi còn giả vờ đứng đắn làm chi."

"Đúng đó công tử à, trông chàng căng thẳng, lại cứ né tránh, không lẽ, lần đầu đến nơi phong nguyệt phải không? Không sao, chị em em đảm bảo hầu hạ chàng chu đáo, cho chàng thoải mái, dục tử dục tiên."

"Ha ha ha."

Và thế là, Lăng Quang trở thành con dê béo lọt vào ổ sói già, vừa nói "Cô nương tự trọng" vừa bị người ta lôi lên lầu.

Bản Vường cười, gọi một ấm trà, ngồi dưới lầu uống. Chẳng mấy chốc đã thấy Lăng Quang xộc xệch chạy xuống, kéo cổ tay ta, "Nữ tử thế gian cứ như sói lang hổ báo ý, đáng sợ quá, chúng ta mau chạy thôi."

Bản Vương nhướn mày, "Không chơi nữa hử? Nghe nói công phu trên giường của các nàng tuyệt lắm đó."

"Chớ có nói bậy!" – Lăng Quang hoảng sợ, kéo vạt áo chạy ra ngoài.

Bản Vương lắc đầu ra theo, nhảy lên ngựa, giơ tay kéo hắn lên.

Vòng qua eo hắn, Bản Vương kéo cương, đang định đi thăm thú nơi khác, nhưng vừa liếc mắt đã thấy cách đó không xa, Yến Cửu dẫn quân trở về.

Chuyến đi cần tốc chiến tốc thắng, vì đã bại lộ thân phận nên cũng không giấu giếm, dẫn một đám quan binh địa phương từ tốn trở về.

Quan binh dẫn đầu còn thét to, "Tránh ra, tránh hết ra, Hoàng Thượng giá lâm, các ngươi còn không quỳ xuống."

Và thế, cả con đường đang náo nhiệt bỗng chốc quỳ xuống rầm rầm, mọi người sợ hãi nằm bò ra đất, đầu chẳng dám nâng.

Chỉ có Bản Vương cưỡi ngựa, ngẩn người đứng trước cửa thanh lâu, rất là nổi bật.

Yến Cửu đến trước mặt Bản Vương, ngửa đầu nhìn bảng hiệu thanh lâu, cười lạnh, "Hoàng Thúc hăng hái quá nhỉ, trời còn bảnh mắt đã đến đây tuyên dâm."

Bản Vương vội vàng giải thích, "Hoàng Thượng hiểu nhầm rồi, vi thần đến uống trà."

"Uống trà?" – nó nheo đôi mắt phượng sắc bén, "Uống trà cũng phải đến thanh lâu uống cơ à." – rồi nhìn tới Lăng Quang tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, đang bị Bản Vương ôm trong lòng, thì nghiến răng nghiến lợi, "Còn chơi nam tử cơ đấy, Hoàng Thúc giỏi lắm rồi!"

Bản Vương: …

"Hừ!" – Yến Cửu căm giận quất roi, cưỡi ngựa phóng đi, Diêu Thư Vân đi cùng nó cũng ghìm dây cương, đánh giá Lăng Quang mấy lần, "Vương gia có mắt nhìn lắm nha."

Bản Vương bất đắc dĩ, "Đừng hiểu nhầm, ta và hắn, là bạn cũ."

"Bạn cũ?" – Diêu Thư Vân không tin, "Hai ta nối khố lớn lên, ngươi có bạn bè nào, ta lại không quá rõ hay sao. Trong ấn tượng của ta, Kinh thành không có người nào như thế này." – đoạn vung roi, "Thôi, hạ quan phụng mệnh đi trước, Vương gia nếm mùi vị hoan ái lần đầu, nên kiềm chế nhé." – rồi cưỡi ngựa bỏ đi.

Bản Vương cười gượng, định giải thích với Lăng Quang thì thấy hắn chăm chú nhìn theo Diêu Thư Vân, dường như suy nghĩ điều gì.

"Sao thế," – Bản Vương hỏi hắn, "Thích tiểu tử kia rồi à?"

"Không." – hắn lắc đầu, xuống ngựa, "Thôi, xem ra lần này hiện thế, ta đã gây phiền phức không nhỏ cho ngươi rồi, không quấy rầy ngươi nữa." – dứt lời, hắn lấy một lọ thuốc trong lòng, đưa cho ta, "Hiện giờ

ngươi là người trần tục, khó tránh khỏi bị thương, ngươi cầm lấy, thuốc này lành thương xóa sẹo hữu hiệu lắm."

"Cảm ơn." – Bản Vương nhận thuốc nhét vào lòng.

"Ta, về Thiên Đình đây." – đôi mắt hắn như chất chứa điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng than khẽ khàng, "Ngươi bảo trọng."

"Ngươi cũng thế." – Bản Vương cười với hắn, nhìn hắn dần đi xa, lắc đầu.

Cưỡi ngựa đuổi theo Diêu Thư Vân, Bản Vương hỏi: "Định xử lý những kẻ bị bắt như thế nào?"

Hắn nhìn thoáng ra sau Bản Vương, cười hỏi: "Sao lại vứt bỏ người ta đi rồi à?"

Bản Vương buồn bực, "Đã bảo là bạn cũ mà, hắn có việc nên đi rồi."

"Bạn cũ?" – hắn nhún vai, "Việc này, ngươi suy nghĩ nên giải thích thế nào với Hoàng Thượng đi."

Sóng vai cùng đi, Bản Vương vô ý nhìn Diêu Thư Vân, chợt kinh ngạc.

Nếu để ý kỹ, dường như sườn mặt Diêu Thư Vân khá giống Lăng Quang.

Mấy trăm năm qua không gặp Lăng Quang, lại chơi với Diêu Thư Vân từ tấm bé, Bản Vương không quá để ý khuôn mặt hắn, hôm nay thấy Lăng Quang, lại nhìn Diêu Thư Vân, chợt cảm thấy đôi mắt hai người dường như có mấy phần tương tự.

Diêu Thư Vân thấy Bản Vương chăm chú nhìn hắn, cười bỉ ổi, "Sao, bạn cũ vừa chạy mất đã nhăm nhe sang bạn chí cốt rồi hử?"

Bản Vương: …

38. Quyển 2 - Chương 37

Về tới quán trọ, những tưởng Yến Cửu sẽ véo lưng, hỏi tội ta, nào ngờ nó lại kéo tay Bản Vương, khéo léo bảo, "Hoàng Thúc, chắc chưa ăn trưa phải không, ta sai đầu bếp làm vài món cho ngươi nhé."

Chẳng hiểu sao, trông dáng vẻ đó của nó, lòng ta lại rỗng không, cẩn thận giải thích, "Hoàng Thượng, người áo đỏ hôm nay thật sự là bạn cũ của thần."

"Ừ, Hoàng Thúc nói phải thì là phải." – rồi kéo tay ta ngồi vào bàn.

Lòng dạ Bản Vương bồn chồn nổi trống, nhìn nó gác má, cười mỉm nhìn mình thì cứ có cảm giác như nó đang nghĩ xem nên tra tấn ta thế nào.

Đường đường Gian Vương không sợ trời không sợ đất ta đây, duy chỉ sợ mình nó, cứ ấm ách thì chẳng thà thành thật khai báo cho rồi, "Hoàng Thượng, thật ra, người đó, là người thần từng đem lòng mến mộ."

Yến Cửu sững sờ, lại cố giữ nguyên vẻ bình tĩnh, cười gượng, "Vậy à?"

"Phải." – Bản Vương gật đầu, "Nhưng đó là chuyện hoang đường trước kia, từ sau khi chia tay, thần không muốn gặp lại hắn nữa. Lần này chỉ tình cờ, hắn vào thanh lâu, thần theo hắn vào uống trà, ghế chưa kịp nóng đã đi ra."

"Vậy à." – trông nó rầu rĩ, nhưng sau một hồi đấu tranh tư tưởng, như tự an ủi mình, nó lẩm bẩm, "Cũng phải, Hoàng Thúc gần ba mươi, từng yêu mến ai cũng là chuyện bình thường…"

Chẳng mấy chốc, tiểu nhị đã bưng đồ ăn lên, lần này hắn trang trọng khom lưng cúi đầu, cười ngọt mời hai ta, khác hẳn cái vẻ tự cao hôm mới đến, "Hoàng Thượng, Vương gia, mời hai vị dùng."

"Ừ." – Yến Cửu xua tay cho hắn lui, sau đó đưa đôi đũa cho Bản Vương, "Ăn đi."

Bản Vương đáp "Vâng", gắp mấy miếng vào bát Yến Cửu, sau đó mới cúi đầu ăn.

Hai người không trò chuyện, ăn xong, Yến Cửu mới rầu rĩ nói, "Đêm qua, Trẫm lại nằm mơ, mơ thấy ngươi bị đẩy xuống vực. Trẫm ở ngay bên cạnh lại không thể bắt được ngươi."

Bản Vương buông bát đũa, úp tay mình lên tay nó, "Đừng suy nghĩ lung tung, tuy ta không trọn vẹn, nhưng ít ra cũng có võ công, người bình thường không làm gì ta được."

Nó lắc đầu, "Ngươi không hiểu, giấc mơ đó rất thật, thật đến nỗi mỗi khi Trẫm tỉnh lại, toàn thân đã đẫm lạnh mồ hôi." – dứt lời, nó cầm lại tay Bản Vương, "Nên Trẫm nghĩ, ngươi có thể ở bên ta đã là tốt lắm rồi, những chuyện khác, ta có thể rộng lượng, không quá để tâm."

Bản Vương sửng sốt, không biết nói gì.

Cơm xong, hộ vệ chạy vào báo: "Hoàng Thượng, đã nhốt hết đám thương nhân chợ đen vào cũi, áp giải về Kinh thành."

Yến Cửu gật đầu, nhoắng cái trở về vẻ lạnh lùng, ra lệnh: "Truyền lệnh Trẫm, không riêng bọn thương nhân, ngay cả lũ mua bán phụ nữ và trẻ con, lũ ăn thịt người đều bắt hết lại cho Trẫm, tội liên đới!"

"Việc này —" – viên hộ vệ khó xử, "Thương nhân buôn bán tại chỗ còn dễ, nhưng khách mua thì nay đây mai đó, rất khó tóm cổ tất cả."

"Nghĩ cách đi!" – Yến Cửu nói, "Tra khảo lũ thương nhân, bắt được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Chẳng phải chúng có một gã canh gác đó sao, tra tấn hắn, Trẫm không tin không cậy được miệng hắn. Không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật lại tồn tại những vụ mua bán man rợ đến thế!"

"Rõ." – viên hộ vệ nhận lệnh lui ra.

Bản Vương rót trà cho Yến Cửu, "Ta thấy cũng phải bắt gã tri phủ thành Vân Châu kia nữa."

"Hoàng thúc nghi ngờ hắn ta?"

"Đúng."- Bản Vương gật đầu, "Quy mô khu chợ đó không thể xây dựng trong một sớm một chiều. Nếu bên trên không ai làm chỗ dựa, chúng không thể bành trướng được như ngày hôm nay. Ta không biết người bao che cho chúng có phải tri chủ Vân Châu không, nhưng hắn là quan phụ mẫu, vẫn phải có liên quan."

"Cũng đúng." – Yến Cửu lập tức sai người quay lại thành Vân Châu, tập nã tri phủ.

Việc đã xong. Chúng ta cũng khăn gói chuẩn bị hồi kinh.

Trên đường, Bản Vương gặp Thư Cảnh Càn. Khi đó hắn đang điều khiển xe ngựa đến tiệm gỗ mua sắm vật liệu chuẩn bị dựng nhà bên khe Thiên Thủy.

Gió thoảng thổi tấm mành che trước xe, lộ ra gương mặt anh tuấn và quyến rũ của Lâm Khê bên trong. Gã ta chống cằm, dịu dàng và đầy thỏa mãn nhìn Thư Cảnh Càn đang cò kè mặc cả với người ta.

Trên đời, có thể gặp được một người, tuy không thể cùng nhau đầu bạc răng long, nhưng được bên nhau cũng đã là quá đủ.

Thư Cảnh Càn bàn bạc xong, khi quay đầu ngựa thì thấy ta và Diêu Thư Vân đi tới, hắn thoáng do dự, rồi trịnh trọng: "Đa tạ. Đại ân của hai vị, Thư mỗ ghi tạc trọn đời."

Bản Vương cười, "Tri kỉ khó gặp, tưởng sẽ được mời ngươi đến Kinh thành làm khách. Nhưng chắc đời này ngươi không đi đâu được nữa rồi."

Thư Cảnh Càn chắp tay, "Nếu hai vị có lòng quay lại Hoa Thành, nhất định Thư Cảnh Càn sẽ bày rượu mời trà nồng nhiệt chiêu đãi hai vị bên khe Thiên Thủy."

"Không phải không thể." – Bản Vương phất tay, "Sơn xanh thủy biếc, thiên thượng nhân gian, phong cảnh đẹp thế này, sau này nhất định Bản Vương còn quay lại."

*

Đi được vài bước, đoàn người chúng ta lại bị một người phụ nữ phừng phừng nổi giận chặn đường, bà chỉ trỏ chỉ huy đám tôi tớ nhà mình, "Chính thằng oắt kia phá hỏng buổi tỉ võ kén rể của đại tiểu thư nhà ngươi, đã không chịu lấy nàng còn nhục mạ nàng."

Cả đám tôi tớ đều nguyện chết vì đại tiểu thư nhà chúng, nghe vậy thì hùng hổ vung đao, "Xông lên" gào lên.

Lúc này, quan binh đã bị chúng ta giải tán, chỉ còn lại đội ngũ hơn hai mươi người.

May mắn là đám tôi tớ kia không có võ nghệ thực thụ, chỉ biết khoa tay múa chân không thực dụng. Bản Vương mới đẩy một cái đã ngã chổng vó thành hàng.

Thật là khó coi.

Sau khi xử lý chúng nằm bò ra đất, Bản Vương chỉnh đốn lại đội ngũ không rụng một cọng lông, hô "Đi."

"Đứng lại." – mụ la sát lại chặn giữa đường, vẻ mặt hiếu hòa hơn, nói với Yến Cửu: "Vị công tử này, xin nói thật với ngươi, con gái ta tâm cao khí ngạo, không vừa mắt nam tử tầm thường mới phải mở đài tỉ võ chiêu thân. Nhưng sau cuộc tỉ võ đó, nó càng không vừa mắt bất cứ ai, chỉ đem lòng mến mộ công tử văn võ song toàn. Nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, nó hợp ý ngươi, ngươi lại không ngó ngàng tới nó. Việc này ta cũng không bắt ép được ngươi, nhưng con gái ta vừa thẹn vừa giận, vừa thương vừa nhớ, tương tư thành bệnh, mấy ngày nay không chịu ăn uống, gầy yếu xanh xao. Bà già này chỉ có một mụn con, không còn lòng dạ nào thấy nó như vậy. Nếu công tử có lòng, xin nạp nó vào quý phủ, làm thiếp cũng được."

Yến Cửu ngồi trên lưng ngựa, cười khẩy, "Mới gặp có một lần, tổn thương và nhục mạ như thế mà cô ta còn tương tư ta? Thật là của hiếm, ta đây chỉ thấy người ta yêu tài tử, yêu lãng tử, lần đầu tiên thấy có người yêu kẻ nhục mạ mình. Tiểu thư nhà các ngươi bất phàm quá ha."

"…"

"Sao, trước thì thả 'Chó' cắn, giờ lại vui vẻ săn đón ta, không phải là mơ mộng muốn nhét con gái mình làm phi, làm hậu của Trẫm đấy chứ?"

Bà ta xanh mét mặt, chần chừ rồi quỳ "Phịch" xuống, "Hoàng Thượng, thứ cho thảo dân vô lễ. Con gái của thần thật lòng ngưỡng mộ Hoàng Thượng."

"Hừ, khắp thiên hạ, nữ tử nào chẳng ngưỡng mộ Trẫm, tránh ra!" – Yến Cửu nói rồi vung roi, cưỡi ngựa đi trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Diễn sâu quá, lá gan không nhỏ."

Bản Vương đi theo nói: "Lần này đến Vân Châu gây náo động quá, hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, phải gấp rút trở về thôi."

"Ừm." – nó gật đầu, nhìn sang Bản Vương, mắt dáo dác hỏi: "Hoàng Thúc, ta có thể cưỡi ngựa của ngươi không?"

"Hả…" – đang yên lành, Bản Vương không biết nó lại định giở trò gì, song vẫn kéo nó sang ngựa của ta, bản thân thì nhảy sang cưỡi ngựa của nó.

Còn nghĩ, thằng bé thật là rắc rối, ngựa nào mà chả như ngựa nào.

Thế nhưng vừa đánh mắt sang nhìn, chỉ thấy vẻ mặt nó vặn vẹo, còn nghiến răng ken két.

Sau đó quay ra nhìn Bản Vương, nở một nụ cười dữ tợn.

Bản Vương: …

*

Rời khỏi Hoa Thành, đoàn người ròng rã mấy ngày trời, vào sẩm tối ngày thứ ba thì lại đến một vùng hoang vu, không quán xá nghỉ chân.

Đi đến gần vách núi, Bản Vương tìm một mảnh đất trống trải, nói: "Được rồi, nay hạ trại ở đây."

Có hộ vệ lên tiếng, "Nơi này gần vách núi, nhỡ ai không cẩn thận thì —"

"Không bất cẩn đến thế đâu." – Diêu Thư Vân góp lời, "Đi đường cũng mệt mỏi rồi, ở đây luôn đi, tầm nhìn thông thoáng, khung cảnh cũng đẹp. Đêm cắt cử người trông coi, chỉ ai mộng du mới ngã được thôi."

"Phải đấy." – mọi người đồng lòng lên tiếng, nhanh chóng dựng trại.

Đêm đó, Bản Vương bị chỉ định ngủ trong lều của Yến Cửu, ngủ rất ngon lành.

Nhưng đến nửa đêm, đột nhiên Bản Vương mơ thấy ác mộng, sau đó choàng tỉnh.

Nhìn sắc trời bên ngoài còn nhá nhem, Bản Vương ngáp, chuẩn bị ta ngoài xả lũ.

Vừa mới ngồi dậy, Yến Cửu cũng tỉnh theo, chớp đôi mắt nhập nhèm vì ngái ngủ, hỏi ta: "Đi đâu đấy?"

"Giải quyết nỗi buồn." – Bản Vương nói, khoác áo choàng.

"Cần Trẫm đi cùng không?" – nó hỏi.

"Có người đứng nhìn thì làm sao mà đi được." – Bản Vương bật cười, kéo chăn đắp kín cho nó, thì thầm vỗ về, "Nhắm mắt, ngủ đi."

"Ưm…" – nó chui rúc vào trong chăn, không quên nhắc nhớ, "Nhớ cách xa vách núi ra đấy."

"Rồi rồi." – Bản Vương vén màn, đi ra.

Nhìn trái nhìn phải không thấy có bụi rậm hay lùm cây nào, tựu cũng chẳng có chỗ nào để đi, ngẫm nghĩ một lát, Bản Vương vẫn đi đến bên vách núi.

Từ đây rơi xuống cũng không để lại mùi khó ngửi nào, tốt tốt.

Bản Vương cởi đai, lôi công cụ, thoải mái giải quyết nỗi buồn, vừa định quay trở về đã chợt thấy sau lưng ập tới một bóng đen. Ta hoảng hốt, bỗng nhớ tới cơn ác mộng Yến Cửu vẫn mơ thấy dạo gần đây.

Có người đẩy Bản Vương xuống vách núi.

Tuy có võ nghệ, không ngán công kích trước mắt nào, nhưng với người tai điếc, xúc giác không như ta, có kẻ đánh lén sau lưng thật thì rất khó lòng phòng bị.

Như lúc này đây, Bản Vương vừa quay lại, chỉ kịp thấy một bóng đen nháng lên trước mặt mình, sau đó là một chưởng đánh tới.

Trước khi rơi, Bản Vương thấy cách đó không xa, Yến Cửu vừa bước ra khỏi lều, nhìn Bản Vương, thét lên kinh hoàng.

Dù không nghe thấy, ta lại có thể cảm nhận được âm thanh ấy thê lương và khủng hoảng đến cỡ nào.

Đêm nay, thật là —

Hỏng bét!

— Hoàn quyển 2 —

39. Quyển 3 - Chương 38: Trái Tim Của Rối

Bình thường ra, mỗi khi Bản Vương gặp chuyện, quá nửa là có liên quan đến đám cựu thần cáo già trong Triều đình.

Chẳng hạn như Hình bộ Thượng thư Lý Minh Khải, Binh bộ Thượng thư Từ Hoài, Thừa tướng Triệu Vô Lượng, hay Tướng quân Lưu Quảng, vân vân và vô số. Quá nhiều người muốn giết ta, nhất thời Bản Vương cũng không đoán được là ai phái thích khách tới.

May cái là Bản Vương không có xúc giác. Ngã từ vách núi cao vậy xuống, người thì bất động rồi, lại chẳng hề đau đớn, đúng là trong cái rủi có cái may.

Khẽ xoay cổ nhìn hai gã đàn ông đang bao vây mình, Bản Vương thều thào: "Hai vị hiệp khách —"

Chưa chào hỏi xong, chúng đã đập cho ta một gậy ngất xong rồi.

Xong, Bản Vương chắc mẩm, lần nhắm mắt này có khi xuống thẳng cầu Nại Bà, ôn lại tình xưa với Mạnh Bà cũng nên.

May ra thì còn được ăn cá trong Vong Xuyên nữa.

Nhưng đến khi tỉnh lại, Bản Vương thật bất ngờ vì mình chưa có ngoẻo, mà đang bị trói gô, ném vào xe ngựa.

Vì đi đường núi mà xe lắc lư quá chừng.

Gã bắt cóc thấy Bản Vương tỉnh thì kề dao vào cổ ta, hăm dọa: "Không muốn chết thì ngoan ngoãn cho ông."

"Ưm ưm." – Bản Vương thức thời lắm, gật đầu lia lịa.

Gã nhíu mày, vén rèm hỏi kẻ còn lại đang đánh xe, "Này, hình như không đúng, Nhiếp Chính Vương của Yến Quốc điếc cơ mà, sao hắn ta nghe được tao nói, có phải bắt nhầm không?"

"Yên tâm đi." – gã đánh xe ngoái đầu nhìn vào, "Tao thấy hình Tương Vương rồi, chính là hắn."

"Chậc, cũng đẹp mẽ đấy."

Nghe hai người nói chuyện, lòng dạ Bản Vương cồn cào.

Chẳng lẽ kẻ bắt ta không phải người Yến Quốc?

Vậy thì…

Bản Vương trầm xuống, "Không biết hai vị hảo hán là người phương nào?"

"Chúng ta?" – chúng cười khẩy, "Chúng ta là người Sở Quốc."

"Sở Quốc?" – đến lượt Bản Vương nhíu mày. Trong vùng đông thổ, Yến Quốc hùng mạnh nhất, sau đó là Sở Quốc, tuy hai Quốc gia có đủ tiềm lực sống mái một phen, nhưng mấy năm qua, dân chúng đã quen nếp sống thái bình, nên không ai mong muốn chiến tranh đổ máu.

Chỉ không rõ, người Sở Quốc muốn bắt ta làm gì.

Xe ngựa lắc lư, men theo sườn núi ra khỏi vực.

Sau khi tiến vào thị trấn, hai gã bắt cóc lôi đâu chiếc vớ rách, nhồi nhét vào mồm Bản Vương. Chiếc vớ thối inh, chẳng biết có phải của chúng không nữa.

Bản Vương chống người, cố gắng nhích đến gần cửa sổ, dùng mặt đẩy một góc mành.

Chỉ thấy bên ngoài có một đội nhân mã rầm rập ngang qua, tiến về phía vách núi.

Đi đầu là Diêu Thư Vân và Yến Cửu, một người cau có, một người trầm tĩnh, nhưng đều lộ vẻ lo lắng trùng trùng.

Khi đi ngang qua Bản Vương, Yến Cửu đang siết chặt dây cương, ngón tay đã trắng bệch, hỏi Diêu Thư Vân: "Ngươi nói, có phải Hoàng thúc đã —"

"Không đâu." – Diêu Thư Vân chắc như đinh đóng cột, "Xưa nay người tốt thì bần cùng đoản thọ, kẻ ác thì phú quý sống dai, Vương gia á, ông trời cũng không muốn nhận ngài ấy đâu."

Bản Vương: …

"Cũng đúng." – Yến Cửu lẩm nhẩm, "Hoàng Thúc hứa hắn sẽ bên ta trọn đời, nhất định không thất hứa, nhất định hắn còn sống trở về."

Lòng Bản Vương quặn lại. Không biết khi con gấu con ấy không tìm được ta thì sẽ thế nào.

Có lẽ, khóc nhè đi…

*

Những tưởng bọn bắt cóc sẽ vội vã quay về Sở Quốc lập công. Lại chẳng ngờ, hai gã ta tìm một quán trọ lân cận, thuê một căn phòng nhìn ra phố, thoải mái ở lại.

Vừa điều tức, Bản Vương vừa chú ý động tĩnh bên ngoài.

Tuy không rõ rốt cuộc chúng muốn làm gì, nhưng nhờ chiếc giường được kê gần cửa sổ, Bản Vương gắng chống người dậy vẫn có thể quan sát được tình huống bên ngoài.

Chỉ thấy sau nửa đêm, Yến Cửu dẫn quân trở về, theo sau là vài ba hộ vệ chạy bộ khiêng một người mình đầy thương tích, hớt hải tìm y quán gần kề.

Nếu Bản Vương không nhìn nhầm, người nằm trên kiệu rất giống ta.

Vừa đoán ra chúng định làm gì, Bản Vương đã đổ mồ hôi hột.

Nếu bị một kẻ Sở Quốc giả mạo Bản Vương, tương đương với giao toàn bộ chính quyền Yến Quốc cho hắn. Hắn hoàn toàn có khả năng ám sát Yến Cửu.

Ai bảo ta là Nhiếp Chính Vương đầy quyền lực cơ chứ.

"Xong rồi." – bọn bắt cóc vỗ tay, "Vậy là nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Còn lại chỉ trông chờ vào Nam Cung Tầm thôi."

Bản Vương nhổ chiếc vớ rách, "Các ngươi nghĩ Yến Cửu ngu xuẩn tới mức không nhận ra Hoàng Thúc của mình sao?"

Hai gã liếc nhìn ta, "Ngươi yên tâm, Nam Cung Tầm mất hai năm chỉ để bắt chước ngươi, đảm bảo nhất cử nhất động đều giống ngươi như đúc."

"Giống như đúc?" – Bản Vương cười khẩy, "Một người khỏe mạnh, dù có hóa trang cũng không thể giống người điếc, kiểu gì cũng lộ tẩy."

"Vậy nên —" – một gã nhe răng cười với ta, "Trước khi làm việc, chúng ta đã chọc thủng tai hắn, dùng thuốc phá khứu giác, vị giác và xúc giác hắn, cam đoan giống hệt ngươi."

Bản Vương: …

Không ngờ chúng đã ủ mưu từ lâu, chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Nhưng Bản Vương không rõ, có một người giống hệt mình ẩn núp bên người hai năm trời, giám sát, bắt chước ta, vậy tại sao ta lại hoàn toàn không biết. Mà dù ta không phát hiện, Bạch Sam Bạch Hoa bên ta bao nhiêu năm cũng phải phát hiện ra chứ.

Hai gã bắt cóc như nhận ra ta hãy còn nghi vấn, nên rất tri kỉ tiết lộ cho hay, "Không phải nghĩ, Nam Cung Tầm dịch dung xong đến phủ nhà ngươi làm người hầu. Thường ngày hắn ta hiền lành chất phác, vâng lời, phép tắc, không khiến ai chú ý."

Bản Vương nhíu mày, "Dịch dung?"

"Đúng, Đại Sở ta có một người kì tài, biết chế những loại mặt nạ da người, dán lên mặt là không ai có thể nhìn ra sơ hở. Thế nào, thần kỳ không?"

"Quả là thần kỳ…" – Bản Vương lẩm nhẩm. Lại thấy một gã rờ cằm, chậc chậc đầy bỉ ổi, "Nhưng không ngờ tiểu Hoàng Đế của các ngươi lại thơm ngon, xinh xẻo hơn cả nữ tử đấy nhé. Nghe nói, ngươi có tí táu tí mẻ với Hoàng Đế phải không, ài, thế lại sướng cho Nam Cung Tầm quá, có thể nhân cơ hội này mà thượng tiểu Hoàng Đế nhà ngươi. Được đè lên cơ thể nhỏ nhắn mềm mại kia chắc sướng lắm?"

Bản Vương sầm mặt, "Ngươi nói gì?"

"Sao? Giận hả?" – gã cười để lộ chiếc răng vàng khè, càng cười càng dâm, "Ngươi cứ yên tâm, thứ kia của Nam Cung Tầm vừa to vừa sướng, đảm bảo hầu hạ tiểu Hoàng Đế nhà ngươi đến dục tử dục tiên."

"Các ngươi —" – chưa kịp để Bản Vương mắng ra miệng, chúng đã nhét miếng vải rách vào mồm, "Vương gia, ngài nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai chúng ta phải về Sở Quốc đấy." – xong lại trói Bản Vương lên giường.

Ta vùng giãy giụa, nhưng sau một lúc không ăn thua, cùng từ từ bình tĩnh.

Không sao đâu, trông Yến Cửu như một đứa trẻ đơn thuần, thực chất lòng dạ thâm sâu hơn ai hết. Mà hàng giả vĩnh viễn là hàng giả, có bắt chước giỏi mấy cũng không thể giống hệt được. Chỉ cần Yến Cửu chú ý là sẽ nhận ra sơ hở ngay.

Nhưng đấy là theo chiều hướng tốt. Còn chiều hướng xấu, dạo này Yến Cửu như bị ma nhập, đầu óc lúc nào cũng muốn Bản Vương, chỉ cần Nam Cung Tầm ân cần nịnh bợ, âu yếm đôi câu, có khi Yến Cửu sẽ nóng đầu, cùng hắn ta —

Thật không dám tưởng tượng!

Bản Vương xoắn xuýt cả đêm. Hôm sau, trời còn chưa hửng, hai gã bắt cóc đã thức dậy, ném Bản Vương vào xe ngựa, vội vã chạy đi.

Gần chạng vạng, một gã trong bọn bắt cóc nới lỏng dây thừng, đưa ta một miếng lương khô với nước, "Ăn đi, không lại chết đói."

Bản Vương nhận mệnh, cầm lương khô cắn một miếng, tu một ngụm nước.

Ăn xong, gã lại trói lại, sau đó lấy dao găm, múa may trước mặt ta.

Bản Vương biến sắc, "Ngươi định làm gì?"

"Khà khà." – chúng cười, "Có trách thì trách khuôn mặt này quá anh tuấn bất phàm, trên đường đi khó tránh khỏi bị người ta chú ý, phải vẽ thêm mấy đường mới được."

Bản Vương: "Ngươi dám!"

"A! Sao không. Chủ nhân ta chỉ nói mang người sống trở về, còn mặt ngươi có làm sao, ai quan tâm chứ." – nói rồi chúng dí dao vào mặt Bản Vương, hung hăng rạch xuống.

Vẫn thế, vẫn không cảm thấy đau, nhưng nhìn máu ồ ồ chảy xuống ướt đẫm vạt áo ta thì biết ngay vết thương kia sâu đến nhường nào. Vậy mà chúng vẫn không dừng tay, cầm dao rạch thêm mấy đường nữa, sau đó vỗ vỗ tay, "Giờ thì khá hơn rồi."

Khá cái đầu ngươi! Nhất định là chẳng chịt vết đao, thê thảm lắm rồi.

Ngươi có biết Đại Gian Vương ta, một khi mất sắc thì sau này lấy gì mà "Phục chúng" đây.

Tuy thanh danh Bản Vương không tốt, nhưng vẫn nhiều người thầm mến lắm chứ bộ.

*

Mấy ngày sau đó, chúng vội vã lên đường, chẳng mấy chốc đã đến biên giới Sở Quốc, lại tròng trành thêm mấy ngày là tới Hoàng thành.

Gương mặt xù xì như vỏ cây của Bản Vương đã đóng vảy, sau khi bong tróc thì tạo thành những vết sẹo ngoằn ngoèo sâu hoắm.

Ai, chỉ tiếc cho khuôn mặt bảnh trai của ta…

Trên đường đi, Bản Vương thử trốn mấy lần nhưng bất thành, đâm ra mặc kệ, nằm trong xe ăn uống nghỉ ngơi, thật là sảng khoái.

Tuy bị trói, nhưng coi như đi du lịch cũng không đến nỗi nào.

Đến Hoàng cung, trời đã sẩm.

Nhìn từ xa, cả tòa cung điện chìm đắm trong ánh chiều tà, mỗi viên ngói lưu ly đều như ánh lên một lớp vàng đỏ, sáng lấp lánh.

Quy mô chỉ có hơn chứ không kém Hoàng cung Yến Quốc, trang nghiêm, túc mục và bề thế.

Chỉ không rõ, chủ nhân nơi đây, rốt cuộc là hạng người gì.

Theo như Địa Mẫu nói, Hoàng Đế Sở Quốc không đếm xỉa đến sự ngăn cản của cả Triều thần, lập một nam tử lên làm Hoàng Hậu.

Một kẻ tùy hứng ngông cuồng như vậy, Bản Vương vẫn có chút chờ mong.

40. Quyển 3 - Chương 39

Tới cung Phượng Linh, Bản Vương gặp được vị nam Hoàng Hậu trong truyền thuyết — Văn Nhân Thiện.

Những tưởng y phải chùm khăn, tóc đội trâm cài, mặc trang phục phụ nữ, nhưng không, y chỉ mặc chiếc áo trong vàng nhạt, bên ngoài lồng áo trắng, trông sạch sẽ và nhẹ nhàng, không chút nữ tính.

Nhưng diện mạo thì quả là thanh tú hơn nam tử bình thường rất nhiều, lông mày mảnh như lá liễu, đôi mắt sáng như ngân hà, môi hồng như son, da trắng như tuyết. Ngay cả bàn tay đang đặt trên bàn trang điểm cũng mười ngón như mười, nhỏ xinh và thon dài, vẻ đẹp khiến người ta không phân biệt được nam nữ.

Còn Sở Hoàng, không khác lời đồn thổi bao nhiêu, thân khoác Long bào, mặt như quan ngọc, anh tuấn bất phàm.

Hai người ngồi bên nhau, một cao to uy vũ, một mỏng manh nhu nhược, cũng xứng đôi.

Lúc này, Sở Hoàng đang cầm chiếc lược ngà voi chải đầu cho Văn Nhân Thiện, động tác dịu dàng và từ tốn, nâng mái tóc đen dài mà như nâng non sông gấm vóc, trân trọng và rất cẩn thận.

Thế nhưng vị Hoàng Hậu kia, từ đầu chí cuối vẫn bất động ngồi trước gương, trên khuôn mặt tinh xảo không có lấy một cảm xúc, thật khiến cho người ta có cảm giác như một cái xác không hồn.

Bản Vương bị thứ cảm giác này thôi thúc mà chú ý Văn Thiện Nhân nhiều lần. Chỉ thấy trên cổ tay mảnh khảnh trắng như ngọc không có mạch máu. Trong đôi mắt trong veo ngời sáng cũng không hề có tiêu cự.

Y ngồi đó, như một con búp bê, đẹp đấy, nhưng không có sự sống.

Thậm chí Bản Vương còn không cảm nhận được lồng ngực phập phồng vì thở của y.

Cảm giác này thật khó tả, thậm chí là sởn tóc gáy.

Sở Hoàng chải tóc xong cho Văn Nhân Thiện, tùy tay vấn một luồng, cầm trâm ghim lại, sau đó nghiêng người nhìn Bản Vương, mỉm cười: "Tương Vương gia, hạnh ngộ, hạnh ngộ."

Bản Vương rời mắt khỏi Văn Nhân Thiện, cười lạnh, "Sở Hoàng tốn công mời ta đến đây, thật là khổ cực."

"Nào có nào có." – Sở Hoằng lắc tay, trơ tráo bảo: "Không dám giấu giếm, Trẫm ngưỡng mộ Vương gia đã lâu. Nghe nói ngươi tinh thông kim cổ, đầy bồ kinh luân, văn có thể đề bút bình thiên hạ, võ có thể lên ngựa định sơn hà, vậy nên, Trẫm vẫn luôn mong muốn được gặp mặt một lần, mời đến Hoàng cung một chuyến. Lễ phép không chu toàn, mong Vương gia bỏ quá cho." – nói rồi đánh mắt cho hai gã bắt cóc, ý bảo cởi trói cho ta.

Bản Vương không ngờ gã ta lại có thể nghiêm túc mà đổi trắng thay đen được như thế, da mặt này còn dày hơn Diêu Thư Vân, bản lĩnh nói dối không chớp mắt cũng cao cấp hơn Diêu Thư Vân.

Tiện tay kéo một chiếc ghế, Bản Vương thoải mái ngồi vào, vỗ chiếc áo đã nhàu nhĩ, "Hoàng Thược quá lời, dọc đường đi, hai vị thuộc hạ rất lễ độ khách khí, chăm sóc có thừa Bản Vương. Đạo đãi khách của người Sở Quốc, Đại Yến ta, coi như được chỉ bảo."

Hắn vẫn trơ ra, cười cười, "Vương gia quá khen, ngài thích là được rồi. Nhưng đã đến thì ở lại một thời gian đi, sau này Trẫm có chỗ nào không phải phép, còn mong ngài chỉ điểm cho."

Bản Vương kéo hai bên tay áo, "Không dám."

“Hoàng Thượng, không thể được.” – một gã bắt cóc tiến lên, “Hắn ta là Vương gia của Yến Quốc, là địch, không phải bạn, Hoàng Thượng không thể để hắn trong cung được.”

“Vậy?” – Sở Hoằng híp mắt nhìn gã, “Theo ý ngươi, ta nên làm gì?”

“Giết hắn!” – gã hung tợn nói, “Giữ lại chung quy cũng là mối họa. Ngộ nhỡ có ngày để lọt tin tức nào —”

“Ngu xuẩn.” – Sở Hoằng đạp gã, “Ngươi coi Yến Cửu là ai, mười hai tuổi thí huynh, mười ba tuổi giết phụ, có can đảm, có mưu mô, người thường gạt được hắn chắc? Vạn nhất ngày nào đó hắn tìm ra dấu vết, đến Sở Quốc đòi người, ta lấy gì trả cho hắn?”

Mí mắt Bản Vương giật giật. Yến Cửu… giết cha?

Chỉ thấy người nọ lồm cồm đứng lên, “Nhưng muôn tâu Hoàng Thượng, mặt mũi Tương Vương đã bị hủy, dù chúng ta trả người, mối thù này cũng đã kết.”

“Đúng thế.” – Sở Hoằng vuốt cằm, vô lại bảo: “Thế nên lúc đó, chúng ta không thả hắn, mà lấy Vương gia làm con tin luôn.”

“Lấy ta làm con tin?” – Bản Vương nhìn hắn, “Ngươi có biết, cả triều đình văn võ bá quan đều mong ta chết. Ta sống chỉ uy hiếp tới Yến Cửu, ngươi muốn lấy ta làm điều kiện trao đổi, mơ à?”

“A.” – Sở Hoằng bật cười, “Có được hay không, phải thử mới biết. Nghe nói Hoàng Đế Đại Yến là một người trọng tình, không biết vì ngươi, Yến Cửu có thể làm được những gì.” – nói rồi, hắn đứng dậy, “Trẫm có hẹn với Lưu thừa tướng trong ngự thư phòng, xin thứ không tiếp chuyện ngươi.” – đoạn vỗ vai Văn Nhân Thiện, “Làm phiền Hoàng Hậu thay Trẫm tiếp đãi Vương gia.”

Văn Nhân Thiện vốn ngồi im như khúc gỗ khẽ gật đầu, nhìn theo bóng dáng Sở Hoằng rời đi, sau đó ngồi xuống cạnh Bản Vương, “Vương gia muốn dùng trà không?”

“Làm phiền.” – Bản Vương đưa chén trà cho y.

Y thuận tay rót đầy, “Đây là trà nổi tiếng nhất Sở Quốc, gọi là Trường Tình, ngửi thì không thơm mấy, nhưng uống vào sẽ có dư vị rất dài.”

“Thật ư.” – Bản Vương hớp một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy thanh nhã, mùi hương lưu dài, quả là không tồi, bèn uống cạn.

Thấy Bản Vương thích, y lại rót đầy chén cho Bản Vương, “Nếu thích thì uống thêm. Trà này mát phổi nhuận tràng, rất tốt cho sức khỏe.”

Bản Vương gật đầu, “Cám ơn Hoàng Hậu nương nương.”

“Gọi ta Văn Nhân là được rồi.” – y không cảm xúc trả lời, lại rót thêm trà cho Bản Vương, cử chỉ máy móc, làm người ta thấy kỳ quặc khó tả.

Xuất phát từ lễ nghĩa, Bản Vương không chăm chú nhìn y, chỉ vừa nhâm nhi chén trà vừa than thở, “Trường Tình à, cái tên thật hay, mới chỉ nếm thì không thấy gì đặc biệt, nhưng cẩn thận thưởng thức lại thấy vị được lưu giữ thật dài lâu. Cũng giống như người với người, oanh oanh liệt liệt chỉ là cảm xúc nhất thời, bình bình đạm đạm mới là trường tình.”

“Vương gia nói đúng.” – y vẫn trơ ra như thế, lại rót thêm trà, bản thân lại không hề uống.

Bản Vương chần chừ, hỏi y: “Sao ngươi chỉ mời ta uống, bản thân ngươi lại không dùng?”

“Ta không thể uống trà.” – y đáp.

Không thể? Bản Vương nghi hoặc, nhưng không nói.

Nếu ta đã vào Hoàng cung Sở Quốc, Sở Hoằng muốn giết dễ như không, cần gì tốn công động tay động chân vào trà.

Tóm lại là buổi chiều này thật nhàn nhã…

*

Những tưởng rồng gặp nước nông tôm bỡn cợt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, ta đây là tù binh ngoại quốc, bị bắt vào Hoàng cung Sở Quốc, chắc chắn sẽ chẳng sung sướng gì. Tuy chưa tới mức tra tấn khảo hình, nhưng bị giam giữ cũng là tất nhiên.

Ấy nhưng nào đoán được, Sở Hoằng lại mặc ta thoải mái đi lại trong cung.

Thậm chí buổi tối còn bố trí riêng cho ta một tẩm cung, sai người thết đãi sơn hào hải vị.

Quả nhiên là tôn ta làm thượng khách.

Bản Vương ăn no uống sau, bắt đầu lên kế hoạch đào tẩu.

Đã liên quan đến xã tắc Đại Yến và trinh tiết của thằng cháu trai, Bản Vương rất là lo lắng.

Dạo một vòng quanh tường Hoàng cung, chỉ thấy trong ngoài đều có lực lượng canh phòng nghiêm ngặt. Dù ta có khinh công cao cường, cũng chưa chắc đã có thể thoát thân.

Hay giả dạng làm người đưa thức ăn, khuôn mặt của ta giờ đã chằng chịt vết sẹo, rất gây chú ý, đoán cũng bất thành.

Còn biện pháp nào khác —

Bản Vương đang nhớ tới người kì tài mà hai gã bắt cóc đã nhắc đến, nếu có thể nhờ hắn tạo cho ta một chiếc mặt nạ da người đắp lên, khi ấy muốn trà trộn ra ngoài cũng không khó.

Nhưng vấn đề là, người đó ở đâu?

*

Buổi chiều, Sở Hoằng đến tẩm cung của ta, sai người kê một chiếc bàn lùn lên giường, "Nghe nói Vương gia rất giỏi đánh cờ, nhân lúc rảnh rỗi, muốn tìm ngài bàn luận."

Nói rồi đặt bàn cờ xuống, cởi giày lên giường, vẫy tay gọi Văn Nhân Thiện ngồi vào cạnh hắn.

Trông cái tác phong đó, Bản Vương nào kịp từ chối, đành mở hộp, đặt một quân đen đầu tiên, "Kỳ nghệ không tinh, mong Hoàng Thượng chớ cười."

"Vậy ấy hả?" – hắn cười, "Vương gia vừa chơi đã dùng chiêu hiểm, quân cờ này, đi thật kỳ lạ." – rồi đặt một quân cờ trắng.

Bản Vương không hề do dự, đặt ngay quân đen sau đó.

Hắn suy nghĩ một lát, đánh quân.

Kỳ phùng địch thủ, hai ta người công ta thủ, người tiến ta lùi, chiêu chiêu tính kế, từng bước thận trọng, chẳng mấy chốc cả ván cờ đã ùn ùn của vạn mã tung hoành.

Sở Hoằng bị ta đẩy vào đường cùng, cầm quân trắng, vừa nghĩ điểm đặt vừa tấm tắc khen, "Vương gia trông thì như qua loa, lơ là sơ ý, kỳ thật tâm tư rất kín đáo, cẩn thận chặt chẽ, ngươi thiết kế ván cờ này cho Trẫm, quả là rất lớn rồi."

"Quá khen." – Bản Vương cười, "Tuy ta bao vây ngươi, nhưng lại không tấn công sắc bén được như ngươi, cũng nhiền lần khiến ta trở tay không kịp."

"Vương gia khiêm tốn quá." – hắn thu tay, "Ván này, Trẫm thua." – rồi đầy tủi thân nhìn Văn Nhân Thiện, "Trẫm tự xưng là thánh cờ đệ nhất thiên hạ, không ngờ hôm nay cũng không bằng ngươi ta, thua Tương Vương rồi."

Văn Nhân Thiện nhẹ nhàng an ủi, "Chỉ thua một mục rưỡi thôi, chơi ván mới là có thể thắng."

"Nhưng Trẫm khó chịu." – Sở Hoằng dán lại gần y, "Lần đầu tiên bị thua, Trẫm cần Hoàng Hậu hôn mới an ủi được." – dứt lời, hắn nâng cằm Văn Nhân Thiện, hôn như chỗ không người.

Mọi việc xảy ra quá nhanh quá đột ngột, ngay cả Bản Vương cũng ngây như phỗng, quên cả phi lễ thì đừng nhìn, trợn mắt há mồm như Sở Hoằng vô liêm sỉ luồn lưỡi vào miệng Văn Nhân Thiện, trằn trọc dây dưa đến khi đôi mắt nhen nhúm đầy tình dục.

Có thể động dục mọi lúc mọi nơi, kể cũng coi như nhân tài.

Chỉ thấy Sở Hoằng lưu luyến rời môi Văn Nhân Thiện, nhoẻn cười, "Ý cha, nhất thời mất kiềm chế, đã để Vương gia chê cười."

Bản Vương: …

41. Quyển 3 - Chương 40

Bản Vương không hứng thú với gã Sở Hoằng mặt chai mày đá này, điều ta chú ý chính là thái độ của Văn Nhân Thiện hơn.

Rõ ràng bị ép hôn, vậy mà trên khuôn mặt y chẳng biểu lộ cảm xúc gì, hệt như một con rối biết nói, nhẫn nhịn, chịu đựng, mày cũng không nhăn lấy một ly.

Phản ứng này, thấy sao cũng thật bất thường.

"Tuyên dâm" xong, Sở Hoằng vuốt tóc Văn Nhân Thiện, dỗ dành: "Ngoan, về cung Phượng Linh trước đi, ta đấu với Vương gia thêm ván cờ nữa."

"Ừm." – y chậm chạp đứng dậy, đôi mắt mờ mịt ra khỏi cung.

Như một thể xác không có linh hồn.

Sở Hoằng nhìn theo y, đôi mắt xoẹt qua thứ cảm xúc khó thấu, sau đó lại híp mắt cười, "Hoàng Hậu của Trẫm hay thẹn, vừa bị Trẫm hôn trước mặt Vương gia, nhất định là ngại ngùng lắm."

Bản Vương không thấy cái biểu cảm ngại ngùng trên mặt Văn Nhân Thiện như hắn ta nói, nhưng Sở Hoằng đã có lời, Bản Vương cũng chỉ đành phối hợp, chắp tay, "Ài không sao, vậy mới tuyệt phối, mới làm nổi bật sự vô liêm sỉ, mặt dày của Hoàng Thượng."

"Ha ha." – hắn cười càng thêm trơ tráo, "Vương gia quá khen." – nói rồi nhìn ra ngoài điện, lẩm nhẩm, "Trời sắp mưa rồi."

Bản Vương nhìn theo hắn, thấy bên ngoài nắng ráo, thời tiết sáng sủa, thì lấy làm khó hiểu, "Trời trong không mây, nắng ấm chan hoa, không giống sắp mưa."

"Không, Trẫm cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí." – dứt lời, hắn uống ngụm trà, "Chập tối nay, phía bắc nhất định có mưa."

Đến gần chạng vang, quả nhiên phương bắc kéo mây đen, ùn ùn di chuyển về phía nam theo hướng gió, sau một trận chớp giật sấm rền, trời trút mưa ào ạt.

Bản Vương cầm ô ra cửa điện, nhìn màn trời đen kịt cùng nước mưa trút như trân châu, hỏi tiểu thái giám canh cửa, "Hoàng Thượng của các ngươi có tài tiên tri thật."

"Không chỉ thế đâu." – tiểu thái giám đắc ý, "Kể cả nhiệt độ tăng hay giảm, đổ sương hay mưa tuyết, Hoàng Thượng cũng biết ngay, cảm giác của Hoàng Thượng nhạy bén hơn người thường nhiều."

"Vậy à." – Bản Vương rờ cằm.

Khắc hẳn người thường, cảm giác…

Trận mưa này rất to, chẳng mấy chốc mặt đất đã đầy vũng nước.

Bản Vương cúi đầu nhìn, chỉ thấy mặt nước phản chiếu gương mặt chằng chịt vết thương của mình, có vết gần như sâu thấy tận xương, trông thật dữ tợn.

Chẳng biết khuôn mặt này còn có thể làm Yến Cửu nảy sinh những ý tưởng kì quặc nữa không.

Đang nhớ con gấu con nhà mình thì tổng quản bên cạnh Sở Hoằng dẫn một thiếu niên mặt như trái đào đến, nói với ta, "Vương gia, Hoàng Thượng sợ đêm ngài cô đơn lạnh lẽo, đã lệnh cho tiểu nhân dẫn nô tài này đến hầu hạ ngài."

"A?" – Bản Vương nhìn cậu thiếu niên đi theo. Cậu bé có khuôn mặt thanh tú, làn da ngọc ngà, đôi mắt trong veo đầy sợ hãi, hệt như một quả đào sắp chín, đáng yêu lại đáng thương, thật khiến người ta muốn cắn.

Ngoài những cái đó ra, gương mặt cậu bé còn có đôi nét giống Yến Cửu.

Bản Vương không biết Sở Hoằng đưa nó đến cạnh ta, là dựa vào khẩu vị của ta mà chọn khuôn mặt nó, hay thật sự muốn giúp Bản Vương giải sầu đêm khuya.

Thế nhưng vất vả chọn giữa ngàn người mới được một người hao hao Yến Cửu, kể cũng tốn không ít tâm tư.

Tóm lại là người ta đã tốn bao "Tâm tư", Bản Vương từ chối cũng khó, chỉ lên tiếng cảm ơn, "Đã phiền Hoàng Thượng lo lắng."

"Vương gia là khách quý từ xa tới, đây là nên làm." – tổng quản khách sáo đôi câu thì lui.

Bản Vương nhìn thiếu niên rụt rè ríu vào một góc, mỉm cười, "Đừng sợ, Bản Vương không ăn thịt ngươi."

Nó ngửa mặt, nhìn bộ mặt sứt sẹo như quỷ của Bản Vương thì càng thêm căng thẳng, tay bấu chặt gấu áo, cắn môi không dám hé răng.

Bản Vương thấy vậy cũng đồng cảm, an ủi, "Ngươi yên tâm, Bản Vương không những không ăn thịt người, còn rất dịu dàng quan tâm nữa."

Và thế là, khuôn mặt nó càng trắng bệch…

Bên ngoài mưa to gió lớn, Bản Vương không nỡ để nó cảm lạnh, giơ ô che cho nó, bảo: "Vào đi."

"Vâng." – nó gật đầu, sợ sệt theo ta, bàn tay vẫn khư khư bấu gấu áo, vừa vào trong đã đứng rịt ở bên bàn, cảnh giác nhìn Bản Vương.

Bản Vương thật không hiểu, Sở Hoằng phái một thằng bé run rẩy như mèo con này đến có ích gì.

Mà dù Bản Vương có cầm thú mấy cũng nào có thể ra tay với một đứa trẻ mới mười hai, mười ba tuổi.

Bản Vương vừa kéo tay áo nó, nó đã giật thót như chim sợ cành cong, nhảy vèo ra xa, lắp bắp hỏi ta, "Ngài, làm, làm, làm gì?"

Bản Vương: …

Ta chỉ muốn ngươi ngồi xuống, uống cốc trà thôi mà.

Bản Vương tiện tay rót trà, "Ngươi dính mưa, uống đi cho ấm người."

Nó chần chừ, đôi mắt vẫn dán chặt lên Bản Vương, xác định ta không có ý định dâm tà nào mới dè dặt tiến lại, cầm cốc trà uống cái ực, ấm người rồi thở phào, để hở hàm răng trắng bóc.

"Có muốn đổi quần áo không, ta thấy quần áo ngươi ướt —" – Bản Vương còn chưa nói xong, nó đã lại nhảy vèo ra xa, lắp bắp: "Ta ta ta, không muốn thoát y."

Bản Vương: "…"

Đêm đó, sau khi ăn khuya, rửa mặt, Bản Vương tới bên giường, thằng bé vẫn đứng co ro ở bàn, vặn xoắn các ngón tay, tròn mắt tha thiết nhìn miếng điểm tâm trên bàn, muốn ăn lắm mà không dám giơ tay lấy.

Bản Vương cười, vừa định mở miệng, nó đã lại giật thon thót, cà lăm, "Ta, ta ta, không, không, ngủ, ngủ với ngài, ngủ với ngài đâu."

"Ta cũng không ép ngươi." – Bản Vương đáp, chỉ miếng bánh trên bàn, "Muốn ăn thì ăn đi."

"Ăn được á?" – nó ngẩng mặt, long lanh lóng lánh nhìn Bản Vương.

"Ừ." – Bản Vương gật đầu, hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Tiểu Đậu Tử." – nó đáp.

"Tiểu Đậu?" – Bản Vương cười, "Tên rất dễ thương." – lại tiện tay lấy đại một quyển sách trên giá, mở ra xem, vừa thấy đã ngây người.

Chỉ thấy bên trong là cảnh giường chiếu giữa nam nam rất sống động, hình vẽ rất đẹp, đường nét tinh tế, làm người sở trường văn vở như Bản Vương cũng nể nang.

Ấy vậy mà, bản lĩnh này lại dùng cho mấy chuyện thế này.

Thiên tính đàn ông cho phép Bản Vương lật xem mấy trang tiếp, lại thấy Sở Hoằng xồng xộc xông vào, cướp quyển sách trên tay Bản Vương, "Tác phẩm kém cỏi, đã để Vương gia chê cười." – rồi nhét vào trong áo.

Vết thương mới khép trên mặt cũng suýt thì bị vỡ bung ra, khóe môi co giật, hỏi hắn: "Tranh, là ngươi vẽ hả?"

"Bất tài, vẽ bậy thôi." – hắn cười hề hề, "Hoàng Hậu là một tiểu yêu tinh rất yêu nghiệt, Trẫm phải biến đổi muôn cách phục vụ y." – nói rồi phơi phới bỏ đi.

Biểu cảm ngụy trang rất giỏi, nhưng nỗi cô đơn tận đáy mắt, thì sao che giấu được.

Hắn và Hoàng Hậu…

Không, cái chính là Hoàng Hậu của hắn…

Bản Vương lắc đầu, nhìn con mèo con đang đánh chén ngấu nghiến, buồn cười hỏi nó: "Bao lâu ngươi chưa ăn rồi?"

Nó lau vụn bánh bên mép, liếm láp ngón tay, "Làm nô tài trong cung có khi no khi đói, hay bị công công bên trên bắt nạt, hai ba ngày không ăn là chuyện thường, có của ngon thế này thì có mình thiếu gia cho ta thôi, còn không thì làm gì có."

"Thiếu gia?" – Bản Vương sửng sốt.

"Là Hoàng Hậu đấy." – nó liếm ngón tay bên kia, "Ta vốn là nô tài phủ Văn Nhân, khi thiếu gia được triệu vào cung làm thư đồng cho Thái Tử, vì sợ cô đơn nên dẫn ta theo, khi đó ta mới ba tuổi, chỉ cần cho viên kẹo đường là ta ngoan ngoãn cả ngày luôn. Sau đó thiếu gia bị Hoàng Thượng ngắm trúng, lên làm Hoàng Hậu, ta thì trở thành nô tài không cung."

"Vậy…" – Bản Vương nằm xuống, nhìn Tiểu Đậu Tử thèm thuồng nhìn chiếc đĩa đã trống không, nói: "Mai lại có."

"Thật chứ?" – mặt nó cong veo như nhận được món quà trời ban vậy.

Qua ngọn đèn lay lắt, trông nó rất giống Yến Cửu. Chỉ có khuôn mặt non nớt hơn, khí chất cũng kém hơn.

Nhưng so với Yến Cửu, thế này mới là trẻ con.

Bản Vương thở dài, vẫy tay gọi nó, "Muộn rồi, lên giường nghỉ đi."

Vừa nghe thấy, nó lại sắp nhảy dựng lên, may mà Bản Vương kịp giành trước, "Đừng sợ, ta hứa không chạm vào ngươi."

Nó đầy vẻ nghi ngờ, "Nhưng Hoàng Thượng sai ta đến để hầu hạ ngài ngủ mà."

Bản Vương nhíu mày, "Thế sao ngươi còn kháng chỉ?"

"Vì —" – nó mếu máo, "Ngài xấu lắm, ta sợ."

Bản Vương: …

Không ngờ từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ, cũng có ngày ta bị người ta chê xấu!

Lại thấy Tiểu Đậu Tử vặn xoắn các ngón tay, bối rối bổ sung: "Hơn nữa, ngủ với ngươi, mông sẽ đau lắm."

Bản Vương suýt hộc máu, hỏi: "Ngươi còn nhỏ mà nghe ai nói tầm bậy vậy hả?"

Nó bĩu môi, "Trước kia, mỗi khi thiếu gia ngủ cùng Hoàng Thượng, hôm sau đều không xuống giường được, còn bảo eo rất đau."

Bản Vương: …

Thật mạnh liệt, cầm thú quá nha!

Bản Vương bất đắc dĩ, xuống giường, "Thôi, nếu ngươi sợ thì ngủ trước, Bản Vương ra ngoài bách bộ một lát."

"A vâng." – nó gật đầu, nhìn ta ra ngoài, lại vội vã đuổi theo dặn: "Ngài đừng đến Ngự hoa viên đó nhé."

Bản Vương: "Vì sao?"

Nó vặn ngón tay, "Ta cũng không biết, nhưng nghe nói Ngự hoa viên có ma, ngay cả hộ vệ trực đêm cũng không dám bén mảng đến."

"Ma?" – Bản Vương vuốt cằm.

Xem ra không đi không được rồi.

Dù sao, có phải ai cũng có thể gặp được ma đâu.

42. Quyển 3 - Chương 41

Lúc này, mây đen đã tản, ánh trăng sáng rải lên mặt đất một lớp ráng vàng, phản chiếu từng vũng nước đọng sáng long lanh.

Hộ vệ gác cung đã tìm chỗ gà gật quá nửa, chẳng còn gặp bóng người nào, cả Hoàng cung rộng lớn bỗng thật vắng vẻ.

Bản Vương tản bộ đến Ngự hoa viên.

Chỉ thấy Sở Hoằng đang ngồi trong đình nghỉ mát gần đó, cúi đầu điêu khắc thứ gì, thi thoảng đưa lên thổi bớt mùn vụn.

Trước mặt hắn có đặt một chiếc đèn, ngọn lửa chợp chờn trong gió đêm.

Hắn khắc rất chăm chú, Bản Vương đến trước mặt hắn mà hắn vẫn không hề nhận ra, cho đến khi Bản Vương ngồi xuống, bâng quơ cất tiếng chào hỏi, hắn mới giật mình hoàn hồn, cười: "Đến à?"

"Ừ." – Bản Vương gật đầu, nhìn miếng gỗ trong tay hắn, hỏi: "Không biết Hoàng Thượng đang khắc gì đấy?"

Hắn đưa miếng gỗ chưa hoàn thành cho ta xem, "Cánh tay."

"Cánh tay?" – Bản Vương cầm, nhìn cánh tay thon dài tăm tắp, chỉ thấy nơi khửu tay có thể gấp khúc, các ngón tay cũng có khớp xương rõ ràng, rất ngạc nhiên, "Có thể hoạt động cả các đốt tay cơ à? Khéo quá."

Hắn cười, "Tài vặt thôi." – rồi lấy cánh tay về, tiếp tục chạm trổ.

Bản Vương định đến gặp ma, nào biết ma chẳng thấy, lại gặp phải một kẻ thần kinh. Nửa đêm nửa hôm, gã Sở Hoằng này không ngủ, chạy ra Ngự hoa viên khắc tay làm gì?!

Chần chừ một lát, Bản Vương hỏi: "Khắc cánh tay này để làm gì vậy?"

Hắn thổi vụn gỗ, mỉm cười, "Chập tối nay, Hoàng Hậu không cẩn thận bị ngã, làm vỡ nát cánh tay phải, Trẫm phải nhanh chóng khắc cái khác nối cho y. Trẫm đã bảo mà, tiểu yêu tinh kia trông thì đoan trang nhã nhặn, thực ra nghịch ngợm hấp tấp lắm."

Bản Vương: …

Có phải kẻ điếc ta đây mới "Nghe" lộn không nhỉ?

Hắn nói hắn nối cho Hoàng Hậu một, cánh, tay, gỗ?

Nếu không phải "Nghe" lộn, thì chắc là hắn vừa nói mớ rồi.

Lại chỉ thấy Sở Hoằng rất bình tĩnh, khắc cánh tay xong còn cẩn thận bào mòn những chỗ dằm gỗ nổi trên bề mặt, thời gian lại trôi qua, rốt cuộc hắn cũng hoàn thành, hài lòng ngắm nghía những nếp gấp tròn trên các khớp, hắn nghi hoặc lẩm nhẩm: "Sao Hoàng Hậu vẫn chưa đến?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Văn Nhân Thiện như được lập trình sẵn xuất hiện phía cuối đường, đủng đỉnh đi về phía này.

Đến gần, Bàn Vương mới thấy ống tay áo phải của y trống không, như thiếu một cánh tay thật.

Trong khi Bản Vương còn chưa hiểu, Sở Hoằng đã cầm cánh tay mới mài xong, lắp vào bả vai Văn Nhân Thiện, nào ấn nào xoay, đến khi cố định được rồi mới bảo: "Hoạt động thử xem nào."

"Ừ." – Văn Nhân Thiện gật đầu, thử cử động các đốt tay, chỉ thấy cánh tay vốn là gỗ bỗng nhiên sinh cơ hóa cốt, lớp da người từ từ bao phủ, nhìn khá mềm và co giãn, không khác gì cánh tay người.

Bản Vương bị cảnh tượng này làm chấn động, mồ hôi túa ra như mưa.

Bấy giờ mới phát hiện ra, khuôn mặt không cảm xúc và đôi mắt vô thần của Hoàng Hậu, thực chất không phải do mặt đơ, mà vì làm từ gỗ.

Nhưng là gỗ, tại sao lại có thể đi lại, nói chuyện, thậm chí là suy nghĩ.

Nếu không phải quỷ, thì chắc chắn là có yêu ma tác quái.

Bản Vương bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Văn Nhân Thiện, lúc đầu không thấy gì, nhưng dần dần cũng cảm giác được trong cơ thể nó có một luồng yêu khí nhẹ nhàng chuyển động, va chạm qua lại, bấy giờ mới hoảng hốt hỏi Sở Hoằng, "Có phải ngươi khảm thứ tà yêu nào vào người nó không?"

Sở Hoằng cười, mang theo cả vẻ phong lưu, "Đúng thế, sao Vương gia biết?"

Bản Vương nhíu mày, "Cảm giác được. Ngươi có biết yêu khí trên người nó rất bất thường, không dùng cho việc thiện sẽ gây hại một phương không!"

"Nghe sợ quá phải không." – Sở Hoằng vuốt ve khuôn mặt Văn Nhân Thiện, ánh mắt dịu dàng, "Yêu đan này là Trẫm gài bẫy, mổ lấy ra từ một con hồ ly ngàn năm tuổi. Khi thoát ly khỏi cơ thể, yêu lực cũng chẳng còn bao nhiêu. Khi ta mới khảm nó vào trong cơ thể Hoàng Hậu, y chỉ có thể đi lại, sau đó dần học nói, học nghĩ, nhưng tâm trí vẫn không đủ, cùng lắm chỉ như một đứa bé sáu tuổi thôi. Trẫm còn phải dạy y rất nhiều."

Thấy hắn cứng đầu không nghe lời khuyên, Bản Vương cũng không thể can thiệp, chỉ nhắc nhở hắn, "Nhớ lấy, dạy thiện, chớ dạy ác. Ba tuổi định cả đời, con rối này mới thành hình, coi ngươi như cha như anh, ngươi phải dạy dỗ nó tử tế."

Hắn gật đầu, "Đương nhiên."

Hai ta lại tán gẫu thêm đôi câu, lúc gần đi, Bản Vương nhìn Văn Nhân Thiện mấy lần. Chỉ thấy đôi mắt vô thần của y chăm chú nhìn Sở Hoằng, mặc dù khuôn mặt không có biểu cảm nào của nhân loại, nhưng lại ẩn chứa chút si mê lưu luyến bên trong.

Có lẽ chính vì y là một con rối gỗ, nên trông có vẻ chuyên chú và chân thành đến vậy.

Nhưng chẳng biết với Sở Hoằng, sẽ là phúc hay là họa đây.

*

Hôm sau, Tiểu Đậu Tử tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Bản Vương nằm cạnh, nó nhảy dựng lên thét toáng, sau đó lo lắng nhảy tót xuống giường, vạch áo sờ mông, sợ kẻ xấu xí là ta đây giở trò đồi bại gì trong lúc ngủ.

Kiểm tra từ đầu đến đít không thấy chỗ nào bất thường, nó mới yên tâm, cười ngây ngô, sau đó vung tay duỗi chân vặn vẹo.

Chẳng mấy chốc, đám nô tài tiến vào hầu hạ, mang theo một bàn la liệt điểm tâm.

Bản Vương vươn vai, xỏ giày, rửa mặt, gõ mặt bàn, gọi: "Lại đây."

Tiểu Đậu Tử chần chừ lại gần, tuy còn dè dặt, nhưng đã bạo dạn hơn hôm qua nhiều, thò tay nhón miếng bánh trên bàn.

Bản Vương cầm quạt gõ vào mu bàn tay nó, "Đi rửa tay."

"Úi cha." – nó phụng phịu chạy đi rửa tay, sau đó trở vào, ngồi vào bàn, cười nhe hai chiếc răng nanh con con, vươn tay lấy bánh.

Bản Vương nhìn nó ăn ngấu ăn nghiến, múc cho nó một bát cháo, "Uống đi, cẩn thận nghẹn."

"Vâng." – nó gật đầu, húp sì sụp, rồi lại mấy miếng bánh khác.

Ăn xong, nó ợ một cái, "Trong cung, ngoài Văn Nhân ca ca thì Vương gia là tốt với ta nhất."

"Vậy hả?" – Bản Vương cười.

Ta làm chủ nhân, nào có thói quen chăm sóc một nô tài. Để ý Tiểu Đậu Tử cũng vì nó khá giống Yến Cửu.

Yêu ai yêu cả đường đi, chắc là vậy.

Lắc đầu, Bản Vương dùng mấy miếng điểm tâm sáng, đột nhiên Tiểu Đậu Tử hô lên, "Ô, chim sẻ kìa!"

Chỉ thấy một con chim sẻ non đang chập chững bay vào trong cung. Có lẽ vì mới học mà cả người nó chao đảo, lung lay rơi xuống bàn.

Bản Vương bóp nát miếng bánh, thả trước mặt nó, "Ăn đi."

Nó nghiêng đầu, há mỏ mổ thử, thấy ngon ngon, thế là mổ lia lịa vụn bánh trên bàn.

Tiểu Đậu Tử ngồi bên cạnh nhìn, khuôn mặt hồng ửng, hưng phấn kêu, "Ôi, con chim này dạn người quá, lần đầu tiên ta thấy đó." – nói rồi còn cầm đĩa chọt nó.

Chú chim bị hoảng sợ, nháo nhào giương cánh bay ra ngoài điện.

"Ối!" – Tiểu Đậu Tử đuổi theo, chiếc áo xanh lay động theo gió, trông thật ngây thơ, vô tư vô lự.

Bản Vương ra theo, thấy Tiểu Đậu Tử đang đứng dưới gốc cây um tùm, lo lắng nói với ta, "Vương gia, nó bay lảo đảo, cánh mắc vào cành rồi."

Bản Vương nhẹ nhàng nhảy lên, gỡ nó xuống, "Vuốt một lát rồi thả đi."

"Vâng." – Tiểu Đậu Tử cẩn thận ôm chú chim non, kéo chiếc ghế con ngồi trong sân, vừa vuốt lông nó vừa bảo: "Trước kia, Văn Nhân ca ca cũng nuôi một con chim nhỏ, sáng thả cho nó bay, tối gọi là nó về, thông minh lắm. Ngài nói xem, con chim này bay đi rồi có về nữa không?"

"Chắc là không…" – Bản Vương đáp.

"A…" – Tiểu Đậu Tử tiếc nuối, "Cũng phải, lớn thế này rồi, không nuôi quen." – rồi nó mở hai bàn tay cho chim non bay đi.

Bản Vương nhìn nó cứ mãi chăm chú nhìn hướng chim bay, hỏi: "Sao thế, tiếc à?"

"Có gì mà tiếc." – nó chống hai cánh tay vào đầu gối, gác má, "Người thân nhất cũng bỏ ta đi rồi, con chim kia cũng mới gặp một lần thôi, bay thì bay thôi."

"Người thân nhất của ngươi là —"

"Văn Nhân ca ca đó." – nó cười buồn rượi, khuôn mặt vốn ngây ngô rạng rỡ cũng tiu nghỉu đi, "Văn Nhân ca ca chẳng bao giờ coi ta là người hầu cả, lúc nào cũng coi ta như anh em trong nhà, dạy ta chữ, nghĩa, có

gì ngon cũng cho ta một phần. Rồi đột nhiên một ngày, trong cung có thích khách, y mất vì bảo vệ Hoàng Thượng."

"Mất?" – Bản Vương sửng sốt, hỏi: "Thế Hoàng Hậu trong cung kia là sao?"

"Nó ấy hả." – Tiểu Đậu Tử bĩu môi, "Nghe nói là một miếng gỗ lê ngàn năm Hoàng Thượng cầm về, điêu khắc theo gương mặt của Văn Nhân ca ca, vì miếng gỗ đó lâu năm nên có linh khí, bên trong lại được khảm một viên yên đan, nên chính nó có thể sinh cơ hóa cốt, sinh da sinh thịt. Nói trắng ra thì là yêu quái thôi. Hoàng Thượng cũng biết, sợ sau này nó có đạo hạnh cao sẽ nguy hại đến giang sơn, cũng định đốt mấy lần rồi, nhưng cuối cùng vẫn tiếc, giữ bên người làm đồ riêng."

Bản Vương: "Thế đại thần trong cung không phản đối à?"

"Phản đối thì ích gì? Từ nhỏ tính tình Hoàng Thượng đã quái gở, chỉ thích làm theo ý mình. Người ta càng bảo hắn làm gì, hắn càng muốn làm ngược lại. Ngay cả nam Hoàng Hậu còn cưới được, cưới thêm con yêu quái thì xá gì đâu."

"Thật là..." – Bản Vương lắc đầu, đưa cho Tiểu Đậu Tử một túi hạt dẻ, "Ngươi lớn lên bên Văn Nhân Thiện, lại là thư đồng của y, chắc hiểu nhiều chuyện của y lắm nhỉ?"

"Đương nhiên rồi." – nó nhận gói hạt dẻ, "Chuyện của Văn Nhân ca ca, ta còn biết nhiều hơn Hoàng Thượng nhé."

"Vậy cơ à," – Bản Vương ngồi vào cạnh nó, bảo: "Dù sao cũng rảnh không, ngươi kể cho ta nghe."

"Ưm." – tâm tính nó đơn thuần, có quà cái là phun hết mọi sự, "Ngay từ khi sinh ra, thiếu gia đã được thầy tướng phán sau này có thể làm mẫu nghi thiên hạ, cũng vì chuyện này mà ông ta bị phủ ta đánh cho một trận kia kìa. Nhưng ai biết, quả nhiên thiếu gia được làm Hoàng Hậu thật..."

43. Quyển 3 - Chương 42

Việc này phải kể từ mùa xuân năm Khai Dương thứ mười một.

Thái tử Sở Hoằng ngang ngược hống hách, muốn gì được nấy, chẳng biết uống lộn thuốc gì mà tự dưng đề nghị, "Bổn Cung muốn một người học cùng."

Mà người học cùng ấy phải đáp ứng ba tiêu chí:

Thứ nhất, phải đẹp.

Thứ nhì, phải trắng, mềm.

Thứ ba, phải ngoan ngoãn nghe lời, tốt nhất là hơi ngốc một chút.

Cả triều văn võ bá quan nghe xong thì nhất quyết không chịu cho con mình vào cung. Chưa đề cập đến tính tình vị Thái tử kia rất là ương bướng, khó gần, chỉ nội ba cái điều kiện kia, nghe thôi đã thấy giống đang tuyển kĩ rồi.

Vừa phải trắng, mềm, đẹp, lại còn dễ bắt nạt. Ai biết cho con vào làm bạn học rồi có phải thành bạn giường luôn không.

Và thế, bá quan văn võ bắt đầu đùn đẩy nhau, cố sức nâng tầm con đối phương lên, liều mạng hạ thấp con mình xuống, ai cũng không muốn đứng ra bán con cầu vinh.

Đẩy tới đẩy lui, kết quả vẫn công cốc, cho đến khi Hoàng Đế phát cáu, đám quan lại mới đồng lòng nhất trí đề cử con trai của Hộ bộ Thị lang Văn Nhân Đạc là Văn Nhân Thiện với lý do: "Tiểu công tử nhà Văn Nhân, năm nay chín tuổi, lớn lên trắng trẻo nõn nã, rất là đáng yêu, nhất định sẽ vừa mắt Thái tử."

Sở Hoàng sinh ít con, dưới gối chỉ có mình Sở Hoằng là con trai, nên vô cùng chiều chuộng hắn. Nghe thấy vậy lệnh ngay cho Văn Nhân Đạc, ngày mai phải dẫn đứa bé vào cung.

Bá quan đồng thời thở phào nhẹ nhàng, ai cũng hết lời "Ca ngợi" Văn Nhân Đạc.

"Đại nhân không hổ là rường cột nước nhà, là cánh tay phải san sẻ ưu phiền vì Thánh Thượng."

"Hy sinh bản thân vì nghiệp lớn, mối ân tình này, suốt đời ta nhớ ơn."

"Đúng đó, không chừng lệnh lang lọt mắt xanh của Thái tử, tương lai một bước lên mây, đại nhân cũng thơm lây nhá."

Văn Nhân Đạc nổi đầy gân xanh, rành rành là quan văn mà cũng không chịu nổi phải chửi rống lên, "Cút hết m* đi cho ta!"

*

Hôm sau, nắng ấm chan hòa, trăm hoa đua nở.

Sở Hoằng đang ngồi trong thư phòng, biếng nhác mặc cho Lưu thái phó phun mưa xuân phì phèo, thao thao nhiệt huyết truyền thụ kiến thức, hắn thì lạc vào cõi thần tiên, ngơ ngác ngắm giàn tường vi tươi đẹp dưới dãy hành lang.

Tường vi tươi tốt, uốn lượn lan dài cả hành lang, nhìn đâu cũng thấy những bông hoa đỏ hồng, hệt như chiếc khăn voan chùm đầu của tân nương, khiến người ta phải mơ mộng.

Chuyện cần bạn học cùng vốn chỉ là hứng thú nhất thời lúc đó, mấy ngày liền không thấy ai đến, hắn cũng quên.

Mới gật gà một lát, khi mở mắt đã thấy giữa sắc đỏ rực um tùm xuất hiện hai chấm nhỏ phấn hồng, một thiếu niên nho nhỏ, tay dắt một đứa bé xíu xiu, đang nhìn xung quang, đi về phía thư phòng.

Đến gần mới thấy thiếu niên có khuôn mặt rất tinh xảo, chiếc mũi xinh xinh, đôi môi như cánh hoa đào. Trông còn kiều diễm hơn cả giàn tường vi nở rộ.

Thật là vừa trắng, vừa non, lại vừa mềm.

Thái tử tức thì tỉnh như sáo, khóe môi khẽ nhếch lên, đăm đăm nhìn Văn Nhân Thiện.

Ngon, nhóc con này không chỉ vừa mắt, mà còn xinh xẻo quá chừng.

Văn Nhân Thiện đi vào thư phòng, chớp đôi mắt khờ dại và sáng ngời, hỏi: "Xin hỏi, Thái tử ca ca có ở đây không?"

Lưu thái phó dừng lại, nhìn Văn Nhân Thiện từ đầu tới chân, "Ngươi là tiểu thiếu gia của phủ Văn Nhân à?"

Văn Nhân Thiện ưỡn bụng nhỏ, nghiêm trang đáp. "Chính là tại hạ."

Sở Hoằng tự hạ mình vỗ chiếc đệm bên cạnh, "Nhóc con, đến đây ngồi với Bổn cung."

"Vâng." – Văn Nhân Thiện ngoan ngoãn đi qua, khoanh chân ngồi cạnh hắn, nhe hàm răng sún đang thay.

Còn Tiểu Đậu Tử thì cầm túi đậu phộng, hì hục đào đất bới giun bên ngoài, chơi quên trời quên đất.

Sở Hoằng nheo mắt, thầm nhủ, nhóc con Văn Nhân Thiện này cứ như làm từ nước, vừa mềm vừa non. Thế là thò tay muốn nhéo má nó một cái.

Văn Nhân Thiện còn nhỏ nên chả nể nang Thái Tử chi, tát cái đốp vào tay hắn, "Cái đồ háo sắc này, không được sờ ta!"

Chẳng biết nhóc con học từ đâu, Sở Hoằng chỉ thấy buồn cười, mắt cứ dán lên cánh môi hồng đào của Văn Nhân Thiện, tấm tắc khen ngon, nhóc con này xinh xắn bất phân nam nữ, toàn thân đều ưu điểm thôi. Mới tí tuổi đã có nét mỹ nhân thế này, sau này trưởng thành sẽ nghiêng nước nghiêng thành lắm.

Một canh giờ trôi qua, Lưu thái phó giảng mệt, uống ngụm trà mát cổ, thấy Sở Hoằng lơ đễnh không tập trung học hành thì thở dài: "Nếu Thái tử điện hạ mệt rồi thì tạm nghỉ một lát nhé?"

"Vâng!" – Sở Hoằng chưa kịp trả lời, Văn Nhân Thiện đã vỗ tay, rồi chạy vèo ra ngoài sân tìm Tiểu Đậu Tử chơi.

Trong túi hai đứa nhóc đều có ít đồ ăn vặt, rúc vào nhau, nhai "rau ráu" không ngừng.

Một cơn gió lướt qua, khẽ vén chiếc áo ngắn và gấu quần con con của Văn Nhân Thiện, để lộ ra vòng eo nho xíu và mắt cá nhân trắng ngần, hệt như ngọc Dương Chi thượng hạng, thật khiến người ta xốn xang.

Sở Hoằng trông thấy, đôi mắt lóe lên, cười xấu xa, "Chà, sờ chắc mềm lắm."

*

Hôm sau, Văn Nhân Thiện dại khờ nghe xong một bài giảng trị Quốc, đến giờ nghỉ giải lao, thấy cung nữ tỷ tỷ bưng trà bánh lên thì sáng mắt, vươn tay muốn lấy.

"Từ từ đã." – Sở Hoằng cướp đĩa bánh, cười đến gian, "Trên đời không có bữa ăn nào cho không, Bổn cung cho ngươi bánh, ngươi cho Bổn cung cái gì?"

"Hừ!" – Văn Nhân Thiện ngoảnh mặt đi, khinh bỉ, "Ngươi coi ta là Tiểu Đậu Tử, thấy ăn là chảy nước miếng chắc, mấy miếng bánh để thôi chứ là cái gì, ta cóc thèm." – vừa nói vừa liếc trộm đĩa bánh, là bánh hoa mai hồng, trên còn có mứt, hẳn là ngon lắm.

Lúc này, Tiểu Đậu Tử có cái mũi thính như mũi cún chạy ù té vào, khuôn mặt lem nhem, nói to: "Ta muốn ăn."

Sở Hoằng lườm nó, "Cút."

"Không," – Tiểu Đậu Tử thò tay định cướp, "Ngươi cho ta."

Văn Nhân Thiện kéo nó, khí phách hùng hồn: "Của ăn xin, chúng ta không cần."

"Ứ đâu, ta muốn." – Tiểu Đậu Tử không nể mặt chủ nhân, xòe tay xin Sở Hoằng, thúc giục: "Cho ta, ngươi cho ta."

Văn Nhân Thiện khó xử, cắn môi nhìn Sở Hoằng đang cười xấu xa, "Nói đi, ngươi muốn ta đổi thứ gì?" – đoạn cởi chiếc vòng vàng trên cổ, "Cái này được không?"

Sở Hoằng lắc đầu, "Bổn cung không thiếu nhất chính là vàng bạc châu báu."

Văn Nhân Thiện: "Nhưng ta không còn gì cả."

"Không sao." – Sở Hoằng vươn tay, sờ cánh môi mềm tơi của Văn Nhân Thiện, "Ngươi cho ta hôn một cái là xong." – nói rồi cúi xuống.

Cảm xúc trên môi hệt như hắn đã tưởng tượng, ướt, mềm, ngọt.

Cảm giác này, thật không tệ.

Bảo sao cứ rảnh ra là phụ hoàng lại cắn môi mẫu hậu.

Sau khi đã nếm được món ngon, Sở Hoằng tiếp tục giở chiêu cũ, hôm sau sai ngươi mang bánh tới, là bánh hoa quế còn tạo hình thỏ con, hai chiếc mắt là hai quả mọng đỏ, trông rất đáng yêu.

Biết không cám dỗ được Văn Nhân Thiện, Sở Hoằng để luôn trước mắt Tiểu Đậu Tử, "Này, xem cái gì đây."

Tiểu Đậu Tử "oa" lên, "Thỏ, thỏ con." – rồi lại thò tay muốn lấy.

"Từ từ." – Sở Hoằng thu tay về, nhướn mày nhìn Văn Nhân Thiện, "Bảo tiểu thiếu gia nhà ngươi lại đây xin ta."

"Vâng!" – Tiểu Đậu Tử có ăn là bán chủ luôn không do dự, kéo tay Văn Nhân Thiện ra tới hành lang, thỏ thẻ: "Văn Nhân ca ca, ca ca đi hôn hắn đi."

Văn Nhân Thiện: …

Tiểu Đậu Tử đau đáu nhìn bánh trong tay Sở Hoằng, bứt rứt thúc giục, “Nhanh lên.”

Văn Nhân Thiện bực mình, “Tại sao ta phải hôn hắn?”

“Vì ta muốn ăn bánh mà.” – Tiểu Đậu Tử chụm tay, chớp mắt đáng thương, vừa nì nèo vừa làm nũng, “Đi mà, ta muốn ăn.”

Văn Nhân Thiện không chịu nổi Tiểu Đậu Tử ỉ ôi cầu xin, rầu rĩ đi về phía Sở Hoằng, hỏi: “Chỉ cần hôn một cái là ngươi cho ta bánh phải không?”

Sở Hoằng cười, “Đương nhiên, lần trước cũng thế còn gì.”

“Vậy đượcc rồi.” – Văn Nhân Thiện tự giác kiễng chân, “Nhanh lên, hôn xong ta còn phải đi chép sách.”

Thấy nó chủ động, Sở Hoằng mừng húm, ngó quanh không thấy ai, bèn đè vai nó, cúi đầu hôn.

Khác hẳn nụ hôn lướt nước lần trước, lần này hắn xâm nhập nhiều hơn, cậy hàm Văn Nhân Thiện, cuốn lấy đầu lưỡi.

Vừa mềm vừa ngọt. Cảm giác này, quá tuyệt.

Thả chiếc bánh khỏi tay, Sở Hoằng vô liêm sỉ đá bay đi, nhìn Tiểu Đậu Tử “oa oa” đuổi theo, cười đểu.

Cuối cùng thì đứa chướng mắt nhất cũng biến rồi.

Nụ hôn của hắn cũng càng thêm suồng sã.

*

Những ngày sau đó, Sở Hoằng liên tục cầm đồ ngon bánh ngọt lừa Văn Nhân Thiện cho hắn hôn một cái.

Tuy hành động này thật ngây thơ, nhưng một thiếu niên chưa trải đời cũng chỉ nghĩ tới thế.

Huống chi, đôi môi mềm ngọt của Văn Nhân Thiện kia thật khiến người ta thòm thèm.

Chưa biết mai sau sẽ thế nào, chí ít giờ khắc này, Sở Hoằng cũng thực sự thỏa mãn.

Mà Văn Nhân Thiện khi đó, nào ý thức được mình đã ngã vào một trò chơi nguy hiểm. Trong nhận thức của một đứa trẻ chín tuổi, bị Sở Hoằng hôn một cái đổi lấy đĩa bánh ngọt, tính ra vẫn thấy mình hời chán.

Huống chi nó cũng không ghét bị Sở Hoằng hôn, cảm giác dịu dàng và săn sóc ấy vừa tê dại, vừa thoải mái.

Và mùi Long Tiên hương trên người hắn ta cũng dễ ngửi lắm ha.

44. Quyển 3 - Chương 43

Hai năm sau, Sở Hoằng nảy nở, mặt mày đã có nét anh khí của thiếu niên.

Cùng với tuổi tác, tâm tư ác ma trong hắn cũng tăng lên một tầm cao mới.

Tan học hôm ấy, Sở Hoằng dẫn Văn Nhân Thiện đến đông cung, cấm không cho Tiểu Đậu Tử bám đuôi.

Cho lui cung nữ và thái giám, Sở Hoằng bày các loại đồ chơi, lấy đĩa bánh thơm phức mùi sữa ra khoe: “Đây là bánh sữa Tây Vực tiến cống, trong cung không có mấy đâu, ăn thử đi.”

Văn Nhân Thiện đang chơi đồ hàng, thấy miếng bánh trắng mềm, vừa định gọi Tiểu Đậu Tử thì bị Sở Hoằng can ngăn, “Lần này đừng gọi nó, ngươi để dành ăn một mình thôi.”

Văn Nhân Thiện do dự, nhón một chiếc bỏ vào mồm, cắn miếng đã tỏa mùi sữa thơm phức, miếng bánh tan ngay trong miệng, rất ngon.

Sở Hoằng lau mép cho nó, “Ngon không?”

"Ưm, ngon lắm." – Văn Nhân Thiện lại nhón miếng nữa, vừa ăn vừa hỏi: "Đúng rồi, lần này sao không thấy ngươi đòi điều kiện đã cho ta ăn?"

Sở Hoằng cười khẽ, "Cho ngươi nợ trước." – xong nhéo nhéo má Văn Nhân Thiện, "Có thích ta như thế không?"

Văn Nhân Thiện liếm tay, "Không thích.", ngưng một lúc lại bảo: "Cũng không ghét."

"A." – Sở Hoằng cười, thơm lên má nó, "Nhóc con nhà ngươi bao giờ mới lớn đây."

"Lớn lên làm gì?" – Văn Nhân Thiện bĩu môi.

"Lớn mới tốt…" – Sở Hoằng nhếch mày, cười gian xảo.

Văn Nhân Thiện vươn tay véo mũi hắn, "Cha ta bảo, ngươi xấu lắm, sau này không cho ta đi theo ngươi nữa, sợ lây tính xấu của ngươi."

"Hả?" – Sở Hoằng nắm cánh tay mềm nhũn không xương của Văn Nhân Thiện, "Dám nói xấu sau lưng Bổn cung, cha ngươi to gan gớm. Nhưng nể ông ta là nhạc phụ tương lai, Bổn cung tha cho đấy."

Văn Nhân Thiện liếm môi, "Nhạc phụ là gì?"

"Mấy năm nữa, khi nào Bổn cung lấy ngươi, cha ngươi thành nhạc phụ của ta còn gì." – Sở Hoằng nói, còn ngẫm nghĩ rất nghiêm chỉnh, "Lúc đó Bổn cung nên sắc phong ngươi làm phi tử gì nhỉ?"

"Không!" – Văn Nhân Thiện ưỡn chiếc bụng con con, "Ta muốn làm Hoàng Hậu."

"Ái chà, mạnh miệng gớm." – Sở Hoằng bật cười, sờ bụng nó, "Tuy Bổn cung nuôi được ngươi, nhưng sau này ngươi vẫn ăn ít thôi, Bổn cung không thích béo ị đâu, ngươi ý, lớn lên đừng có xấu đi đấy."

"Còn lâu, ta là người đẹp nhất trần đời." – Văn Nhân Thiện khua chân, không xấu hổ tẹo nào.

"Ngốc." – Sở Hoằng dán lại hôn nó, đáy mắt đầy hí hửng, "Bổn cung cũng cho là thế. Thiện Nhi của ta không chỉ đẹp, người cũng mềm ơi là mềm."

Ăn xong, tiểu thái giám đứng chờ ngoài cửa đi vào, the thé truyền lệnh, "Chủ nhân, Lý tổng quản cung Kiền Dương đến, nói là Hoàng Thượng gọi ngài đến Ngự thư phòng."

"Không rảnh." – Sở Hoằng phất tay, "Bảo hắn về báo Phụ Hoàng là Bổn cung đang ngủ."

"Việc này —" – tiểu thái giám hoảng sợ, nơm nớp nói: "Không tốt lắm."

"Có gì mà không tốt, ăn xong bữa tối, Bổn cung đến tạ tội với Phụ Hoàng sau."

"Ai ai, lão phật gia của con, ngài làm khó nô tài quá." – tiểu thái giám khó xử, đăm chiêu một lát rồi bảo: "Thôi được rồi, nô tài nghĩ cách đuổi Lý tổng quản đi vậy."

Sở Hoằng: "Ừ, đi đi."

Tiểu thái giám vừa đi, Văn Nhân Thiện đã hít nước mũi, tròn xoe mắt hỏi: "Sao hắn ta nói chuyện giống con gái thế?"

Sở Hoằng cười, "Vì đó là thái giám, tuy không phải thái giám nào cũng thế, nhưng tóm lại là có một số người đặc biệt."

"Thái giám?" – Văn Nhân Thiện nghĩ, nói: "Có phải trong cung, ngoài Hoàng Thượng ra, nam tử khác đều là thái giám không?"

Sở Hoằng quên tính cả mình vào, gật đầu: "Đúng thế."

"Vậy —" – Văn Nhân Thiện dò dẫm nhìn Sở Hoằng từ đầu tới đít, hỏi: "Ngươi cũng là thái giám hả?"

Sở Hoằng: …

Bổn cung đẹp trai ngời ngời, khí phách hiên ngang thế này, nhìn sao mà ra thái giám được vậy?!

Thấy hắn không đáp, Văn Nhân Thiện cho là đúng rồi, bèn phùng má hỏi: "Thái giám là gì? Tại sao lại gọi là thái giám?"

Sở Hoằng nhướn mày, vẻ mặt xấu xa, "Muốn biết không?"

Văn Nhân Thiện gật đầu, "Có."

"Thái giám ý —" – Sở Hoằng cố tình kéo dài giọng, tay chỉ vào đũng quần Văn Nhân Thiện, "Chính là bị cắt chỗ này này."

Văn Nhân Thiện sợ rét cả đũng quần, "Ngươi nói là cò con ấy á?"

"Chính nó." – Sở Hoằng càng cười càng gian, "Vậy có muốn biết, cò con bị cắt rồi sẽ thế nào không?"

Văn Nhân Thiện do dự, "Muốn."

Sở Hoằng nhìn ra ngoài điện, xác định không ai tiến vào, bèn kéo đai quần, nói với Văn Nhân Thiện, "Thò tay vào sờ thử xem."

"Ưm." – Văn Nhân Thiện không nghi ngờ, thò tay vào đũng quần hắn, vừa chạm vào thứ nóng hổi kia thì giật thót, định rút tay về mà Sở Hoằng giữ lại ứ cho ra.

"Đồ lừa đảo!" – Văn Nhân Thiện trừng hắn, "Rõ ràng ngươi bảo bị cắt rồi."

"Là ngươi nói chứ ta có nói đâu." – Sở Hoằng mặt dày bảo, nắm bàn tay nhỏ bé ấm áp bao lấy thằng em của mình, dịu dàng dụ khị, "Ngoan, nắn cho ta."

"Không." – Văn Nhân Thiện mím môi, ghét bỏ: "Bẩn lắm."

"Ngoan, nghe lời." – Sở Hoằng thơm má nó, "Lát nữa ta sẽ cho ngươi thiệt nhiều đồ ăn ngon."

Văn Nhân Thiện vẫn lắc đầu, "Ta ứ cần."

"Vậy ngươi muốn gì?" – Sở Hoằng thở hổn hển, "Tháng sau có buổi đi săn Hoàng gia, ta dẫn ngươi đi chơi, chịu không?"

Văn Nhân Thiện chớp mắt, "Thật chứ?"

"Thật." – Sở Hoằng hứa, dần thả tay ra, "Ngoan, nào lại đây."

Và thế, hai đứa lén lút làm chuyện mà không ai được biết.

Chỉ thấy trong sân bỗng râm ran tiếng ve kêu.

Mùa hè ấy, đã đủng đỉnh nhón chân sang như vậy…

Chập tối, Sở Hoằng giữ Văn Nhân Thiện và Tiểu Đậu Tử ở lại dùng bữa, sau đó sai người đưa Tiểu Đậu Tử về, Văn Nhân Thiện thì bị giữ lại.

Nhéo nhéo cằm Văn Nhân Thiện, Sở Hoằng dặn dò: "Ngoan ngoãn chờ ta, ta đến Ngự thư phòng một lát, khi nào về dẫn ngươi đi xem đom đóm bên hồ nhé."

Văn Nhân Thiện ngoan ngoãn gật đầu, "Ừm."

Thấy nó rất vâng lời, Sở Hoằng lại thơm cái chóc, thầm bảo, nhóc con này cứ gãi tim hắn hoài.

*

Đến Ngự thư phòng, Sở Hoằng tưởng phụ hoàng lại giao cho hắn xử lý vài việc vụn vặt trong Triều, vẻ mặt vênh vênh.

Nào ngờ, chân trước vừa bước vào thư phòng, phụ hoàng tạt cho hắn một câu động trời: "Trẫm chuẩn bị tìm cho ngươi một mối hôn nhân."

Sở Hoằng suýt vấp, "Cái, cái, cái gì cơ?"

"Trẫm muốn ngươi lập Thái tử phi." – nói xong thì Sở Hoàng ho lên khù khụ, đôi mắt cũng nổi đầy tơ máu, vất vả bình ổn lại nhịp thở, ông nhắc xấp ảnh được cuộn tròn trên bàn đưa cho Sở Hoằng xem, "Xem đi,

trong đây đều là con gái của các đại thần trong Triều, mỗi người một vẻ, dịu dàng hiền thục, ngươi thích ai Trẫm sẽ —"

Sở Hoằng không xem mà trả lại cho ông, "Phụ hoàng, nhi thần mới mười lăm, việc này không vội."

"Không nhỏ nữa." – Sở Hoàng day day trán, thì thào, "Trẫm mười bốn tuổi đã cưới mẫu thân ngươi, mười lăm tuổi lập 2 sườn phi, mười sáu tuổi thì có ngươi."

Sở Hoàng yếu ớt từ nhỏ, bảo dưỡng cẩn thận mấy cũng chỉ sống được tới bốn mươi, năm mươi tuổi, mười mấy năm lo việc dân, bận việc nước đã làm cơ thể ông ngày một héo mòn.

Thấy mình ngày càng xế bóng, dưới gối lại chỉ có mình Sở Hoằng là con trai, nên trước khi đi, muốn bố trí ổn thỏa tất cả mọi việc sau này cho nó.

Đầu tiên là lập cho Sở Hoằng một Thái tử phi, sau đó đưa hắn vào quân đội rèn luyện mấy năm. Được nuông chiều từ nhỏ, nó phải gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai thế nào đây.

Trước chỉ vì Sở Hoằng là con một, không nỡ ép buộc nó, nhưng thời gian của ông không còn nhiều, chỉ đành nhẫn tâm rèn giũa nó.

Lại chỉ thấy Sở Hoằng cười, "Việc này không vội được đâu phụ Hoàng à, người cũng biết nhi thần không giỏi kiềm chế, nhỡ có Thái tử phi rồi lại vì sắc mà xao nhãng việc Triều chính thì sao."

Sở Hoàng: "Ngươi thật sự nghĩ thế?"

Sở Hoằng: "Thật."

Sở Hoàng thở dài, "Vậy hoãn lại hai năm. Nhưng ngươi cũng đọc sách đủ rồi, đến lúc rèn luyện cái khác, mồng tám tháng sau, Tần Tướng quân khải hoàn về Triều, khi đi, ngươi đi theo hắn."

Sở Hoằng sửng sốt, "Đi Mạc Nam ấy hả?"

Sở Hoàng gật gù, "Phải, vào quân đội mấy năm, học cách điều binh, đánh giặc, chịu khổ chịu khó, vừa rèn luyện thân thể vừa mài giũa ý chí."

Sở Hoằng: …

Việc này khác hẳn việc lập phi, không phải do Sở Hoằng muốn từ chối là được.

Tuy hắn còn chưa nỡ buông bỏ chốn kinh thành xa hoa, những ngày khoái chí trong cung đình, và cả nhóc con mềm thơm kia nữa, nhưng phụ hoàng đã mở lời, hắn chỉ đành đáp ứng, "Nhi thần đã hiểu, cần mấy ngày chuẩn bị."

"Ừ." – Sở Hoằng day trán, "Ngươi lui đi."

"Dạ vâng." – Sở Hoằng rời khỏi Ngự thư phòng, trên mặt có hơi buồn bã.

Sắp phải xa…

Nhóc con ngốc nghếch kia rồi.

45. Quyển 3 - Chương 44

Đêm đó, Sở Hoằng ôm Văn Nhân Thiện ngồi ngắm đom đóm bên hồ.

Thiếu niên nằm gọn trong vòng tay hắn, đôi mắt sáng ngời giương tròn, chỉ vào một con đom đóm, "Con kia lạ quá."

"Sao lạ?" – Sở Hoằng nhìn theo nó.

"Ngươi nhìn mà xem." – Văn Nhân Thiện ngửa mặt, "Con này luôn chớp lóe sáng, khác hẳn những con khác."

"Vậy à?" – Sở Hoằng trợn mắt nhìn, lại chẳng thấy gì khác biệt, chỉ cười, "Có thể nó đang tìm phối ngẫu."

"Tìm phối ngẫu?" – Văn Nhân Thiện nghiêng đầu, "Tìm phối ngẫu là gì?"

"Chính là tìm nửa kia rồi giao phối đó." – Sở Hoằng vừa nói vừa chỉ con đom đóm nọ, "Thấy không, nó đang bay đến chỗ con khác, hai con dính vào nhau rồi kìa."

"Thấy." – Văn Nhân Thiện chăm chú nhìn con đom đóm, thấy chúng ta kéo nhau bay vào chỗ bèo rong, chớp đôi mắt khờ khạo hỏi: "Đấy là giao phối đó hả?"

"Đương nhiên không rồi." – Sở Hoằng nhếch môi, "Còn phải làm một số chuyện xấu nữa."

Văn Nhân Thiện: "Chuyện xấu là —"

Sở Hoằng sờ đầu nó, "Sau này ta sẽ nói cho ngươi." – rồi ôm sát nhóc con, cọ cọ vào mái tóc mềm mại của nó.

Sở Hoằng hắn tuy xấu xa thật đấy, nhưng vẫn chưa đạt tiêu chuẩn cầm thú đâu, tóm lại còn cách một tý tẹo nữa.

Thế nên dù có thích cơ thể mềm mại của Văn Nhân Thiện đến mấy, hắn cũng không thể mần sạch một thiếu niên mới hơn mười tuổi được.

Có một số việc, phải chờ mới ngon.

Tạm thời cứ nuôi trước đã. Tương lai kiểu gì chả có cơ hội bóc tem.

*

Gió khẽ đưa mặt hồ, Sở Hoằng thở dài khe khẽ, "Nhóc con, Bổn cung phải ra đi một thời gian, có thể năm rưỡi, cũng có khi là ba, năm năm, vậy ngươi có chờ ta không?"

Vân Nhăn Thiện gật đầu, "Có."

"Ngoan." – Sở Hoằng sờ đầu nó, "Đã nói thì phải giữ lời, chờ khi ta đăng cơ làm Hoàng Đế, nhất định sẽ lấy ngươi làm Hoàng Hậu."

Vân Nhân Thiện cười, để lộ hàm răng trắng bóc, "Ưm."

*

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Nào ai đoán được, Sở Hoằng đi một mạch liền năm năm.

Trong năm năm đó, mỗi lần hắn trở lại Kinh thành là đều bị công to việc nhỏ quấn chân. Có khi là biên cảnh có chiến loạn, có khi là lưu dân bạo động, vừa bình chiến loạn vừa dẹp thù trong, bận sứt đầu mẻ trán, không ngơi được lúc nào.

Sau năm năm, bất kể từ tự nguyện hay bị ép buộc, thì một Thái tử bất tài, ham chơi phá phách cũng đã trở thành một người kiên cường rắn rỏi, mặt mày góc cạnh, ngũ quan như tạc.

Lại vì anh dũng thiện chiến, trăm chiến trăm thắng, mà ở nơi Mạc Nam bão cát gió cuồng, hắn đã được vang danh là — Sói Nam Sa.

Chỉ cần đội quân tinh nhuệ của hắn đặt chân đến đâu, mà mấy năm liền nơi đó không có ai dám nổi dậy.

Hắn rời cố thổ, rời xa Văn Nhân Thiện lâu lắm. Thế nên mỗi khi trăng lên, hắn sẽ ngồi trên đống gạch đá đổ vỡ, cắn thịt sấy, gặm lương khô, xa xăm nhìn về hướng Kinh Thành.

Chẳng biết Văn Nhân Thiện mười sáu tuổi sẽ có dáng vẻ thế nào nhỉ.

Lời hứa hẹn trẻ con khi đó, cậu có còn nhớ không.

Phó tướng Hồ Tranh ngồi bên đưa hắn một bình rượu, "Sao thế, lại nhớ tiểu tình nhân ở nhà à?"

Sở Hoằng chỉ cười, không phủ nhận.

Hồ Tranh lắc đầu, "Thái tử của tôi ơi, mấy năm trời, người ta cũng quên sạch ngài rồi. Đừng bảo tôi là ngài trông chờ tình cảm ở một đứa con nít đấy nhé, có khi người ta lấy vợ đẻ con đuề huề rồi ấy chứ."

Sở Hoằng làm một hớp rượu, "Không sao, nếu nhóc đó dám lấy vợ, Bổn cung sẽ ép y chia tay, sau đó kéo lên giường làm cho một trận nhớ đời, để y biết, dám đơn phương thất hứa sẽ phải trả giá đắt thế nào."

Hồ Tranh khinh bỉ, "Điện Hạ, ngài biết thừa là nếu ngài lập nam hậu, bá quan sẽ nhất quyết không ưng, có khi còn náo động triều đình ấy chứ."

"Chả sao." – Sở Hoằng nói: "Cùng lắm thì Bổn cung huyết tẩy Triều đình, phát động chính biến, kẻ nào trái ta, ta giết kẻ đó!"

Hồ Tranh phun cả búng rượu, ho quàng quạc, "Ài không phải chứ, mà ta không hiểu, Văn Nhân Thiện kia vừa không thể giúp ngài lôi kéo triều thần, lại không thể giúp người quản lý hậu cung, ngươi chập mạch chỗ nào mà cứ nhất quyết phải lấy hắn?"

Sở Hoằng cười, đôi mắt có phần dịu dàng khó phát hiện, "Ngoài y ra, Bổn cung không lấy ai nữa thì lấy đâu ra hậu cung. Còn triền thần, Bổn cung tự khắc thu phục được, cần gì đến y phải tốn công tốc sức. Thiện Nhi của ta chỉ cần vô tư vô lự, vui vẻ làm Hoàng Hậu là được rồi."

"Chậc." – Hồ Tranh tặc lưỡi, "Còn chưa lên làm Hoàng Đế đã trầm mê nhan sắc, hoang dâm vô đạo, lộ rõ bộ mặt hôn quân rồi!"

Sở Hoằng cắn miếng lương khô cứng nhắc, "Bổn cung thích vậy đấy."

Lúc đó, dung mạo như ngọc, tuyệt diễm vô song Văn Nhân Thiện đang đứng bên cửa, mòn mỏi nhìn về phương nam, lẩm nhẩm: "Có lẽ hôm nay, hắn cũng chưa về."

Văn Nhân Đạc vừa hồi phủ, đanh mặt hỏi: "Lại mong chờ thằng oắt kia hả?"

Văn Nhân Thiện đỏ mặt, nép mình vào cho cha đi.

Văn Nhân Đạc hừ hừ, "Quẳng ngay cái suy nghĩ ấy đi, Thái tử không lấy nam tử đâu."

Văn Nhân Thiện lắc đầu, "Nhưng huynh ấy đồng ý với con rồi."

"Đồng ý?" – Văn Nhân Đạc cười giễu, "Mày khờ thật hay giả khờ vậy con. Sở Hoằng là ai, là Hoàng Thượng tương lai đấy! Mày cho là hắn không cần nữ nhi xinh đẹp thành đàn mà hứng thú với một thằng con trai như mày chắc? Vừa không thể sinh Thái tử, vừa không thể làm chỗ dựa Triều đình, cớ gì hắn phải lấy mày?"

Văn Nhân Thiện cắn môi, không hé răng nửa lời.

Văn Nhân Đạc ho khan, vẻ mặt dịu đi, chân thành khuyên nhủ: "Thiện Nhi, con biết từ bé Sở Hoằng đã là một thằng bé hống hách xấu tính mà, có chuyện xấu nào nó không làm, mấy năm nay lại đàn đúm với đám hán tử thô kệch dã man, chẳng biết còn trở nên thế nào nữa, con cắt đứt phần tình cảm đó đi, tìm một cô nương, sinh con đẻ cái mà sống nhé?"

Văn Nhân Thiện ngoảnh mặt đi, bướng bỉnh nói: "Con không."

"Hừ." – Văn Nhân Đạc thấy cậu cứng cổ không nghe thì giận dữ phất tay áo, "Thôi, mày muốn chờ thì chờ, rồi chống mắt lên mà xem Thái tử có vì mày mà đối địch cả Triều đình hay không!"

"Hồ đồ!"

"Ma chướng!"

"Muối mặt!

"Hừ!"

...

Mặt trời đã ngả về tây, một mối tương tư, hai nơi khắc khoải.

Văn Nhân Thiện đứng trước cửa, vén lọn tóc lòa xòa trên trán, để lộ làn da như mỡ đặc, mịn màng trơn bóng.

Sở Hoằng ngồi trên đống tàn tích, vung vẩy mái tóc đen bù xù, để lộ gương mặt như vót gọt, khí khái bức người.

Nhìn cùng một vầng trăng lên, nhớ chung một nỗi nhớ.

Năm năm, ròng rã năm năm tròn.

Chẳng biết sẽ lại có bao thời gian nữa lẳng lặng trôi đi, tường vi trong sân, vào một ngày mùa thu gió thoảng, đã nở bung sắc đỏ rực trời.

*

Văn Nhân Thiện sai người bày chiếc ghế mây dưới giàn hoa, nằm phơi nắng, ăn đậu phộng.

Tiểu Đậu Tử khoang chân ngồi bên cạnh, cùng y "rau ráu" nhai đậu tương, một lớn một nhỏ, so với năm năm trước chỉ cao hơn, còn lại thì dường như chưa hề thay đổi.

Cách đó không xa, tỳ nữ Uyển Nhi hầu hạ Văn Nhân Thiện đang từ từ đi tới, ánh mắt rối rắm, "Thiếu gia, nô tỳ nghe được một chuyện."

Văn Nhân Thiện thảo tính đưa đậu tương cho nàng, hỏi: "Chuyện gì?"

Uyển Nhi thả đậu tương lại vào túi cho cậu, nói: "Là thế này, hôm nay nô tỳ ra ngoài, nghe được tin Hoàng Thượng đã hạ chỉ sắc phong Dương Ấu Nương, con gái của Dương Thừa tướng làm Thái tử phi, mấy ngày nữa Thái tử hồi kinh sẽ tổ chức hôn lễ."

Văn Nhân Thiện run tay, gói đậu tương vương vãi ra đất.

Uyển Nhi nói tiếp: "Nghe nói là vì bệnh tình của Hoàng Thượng nguy kịch, muốn Thái tử về tổ chức việc vui, tiện thể xua điềm xấu trên người. Nhưng ai chẳng biết là do Hoàng Thượng muốn giúp Thái tử mượn sức Dương Thừa tướng ổn định Triều chính trước khi băng hà. Mấy năm nay Thái tử đều ở ngoài, trong Triều không có ai thân tín, lại không có vây cánh, đột nhiên hồi Kinh là rất khó vững chân."

"Vậy à." – khuôn mặt Văn Nhân Thiện trắng bệch, môi run run, "Xưa nay hậu cung đã móc nối với Triều đình, hôn nhân của bậc Đế Vương có ai là không vì vụ lợi. Lấy một người để thu mua lòng người, lấy hai người, ba người, bốn năm người, lại để kiềm chế nhau."

Uyển Nhi cấn khăn, "Đạo lý này thì ai cũng biết, nhưng Thiếu gia, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Làm sao?" – Văn Nhân Thiện cắm đậu tương, "Còn làm sao được nữa. Hắn cưới Dương tiểu thư để củng cố quyền lực thì cũng có gì đáng trách đâu. Chẳng lẽ bảo ta phải chạy đến khóc lóc, đòi hắn cưới ta, đẩy hắn vào tình cảnh khó khăn à?"

"Thiếu gia —"

"Không sao, ngươi xuống đi." – Văn Nhân Thiện xua tay, vẻ mặt bình thản.

Thấy Uyển Nhi lui xuống rồi, Văn Nhân Thiện nhìn sang Tiểu Đậu Tử, "Ngươi cũng lui đi."

"Vâng." – Tiểu Đậu Tử đứng dậy, vỗ mông đuổi theo Uyển Nhi.

Nhìn hai người dần khuất dạng, Văn Nhân Thiện cũng trút bỏ vỏ bọc thiếu gia, hít mũi, òa khóc.

Đúng, đạo lý ấy cậu biết, nhưng chính cậu không muốn đối diện.

Một phần vì phụ thân chỉ là một viên quan tầm thường, không thể đưa cậu vào danh sách tuyển chọn Thái tử phi, thì nội việc cậu là nam tử đã không thể nào lấy phân thận Hoàng Hậu đối mặt với thế nhân rồi.

Tuy từ cổ chí kim không thiếu những vị Hoàng Đế sủng ái nam thần, nhưng đó chẳng phải chuyện vẻ vang, không ai vạch áo cho người xem lưng cả. Huống chi đường đường chính chính lập một nam tử làm Hoàng Hậu, quả là chuyện nực cười nhất thế gian.

Đạo lý này cậu hiểu chứ, nhưng lại cố chấp kiên trì, một phần vì cậu cảm thấy, không gì Thái tử ca ca không làm được, nhất định sẽ bình ổn mọi chướng ngại cản đường. Một phần cũng vì chưa gặp phải chuyện gì khiến cậu phải tuyệt vọng thật sự.

Có lẽ, thứ cậu chờ đợi chính là một chậu nước lạnh dội mình tỉnh này, để dập tắt mọi ảo tưởng và mong chờ trong cậu.

Để từ nay, cậu có thể nguội lạnh không còn muốn thành phi nữa.

Đình viện thâm sâu, ngô đồng quạng quẽ.

Văn Nhân Thiện đang ngụm lặn giữa ưu thương, không thể nào vực dậy, thì trên đầu bỗng vang tiếng khe khẽ, "Dưa ngốc ơi."

46. Quyển 3 - Chương 45

Lần này gặp lại, dung mạo cả hai đã khác nhiều.

Chỉ có đôi mắt là vẫn như xưa.

Một kẻ cười xấu xa, một người nhìn thơ dại.

Hắn hôn gương mặt cậu, gọi: "Dưa ngốc."

Mắt cậu đỏ hoe, gọi lại: "Thái tử ca ca."

Trời nổi gió, hoa trút mưa.

Giữa tầng lớp mưa hoa đỏ rực, hai người chăm chú nhìn đối phương, cảm xúc ngổn ngang lại chẳng biết nói những gì.

Văn Nhân Thiện nửa buồn nửa vui, vui vì xa nhau lâu cũng đến ngày gặp lại, lại buồn vì gặp rồi cũng là lúc nói lời chia ly.

"Thiện Nhi." – Sở Hoằng gọi, tay giơ lên muốn vén lọn tóc lòa xòa trên trán cậu, Văn Nhân Thiên lại đột nhiên há miệng, "Òa" lên, cắn ngón tay hắn.

Sở Hoàng: …

Văn Nhân Thiện: Hư hư…

Sở Hoằng vừa muốn giận vừa muốn cười, vỗ mông cậu, mắng thương: "Nhóc con, chưa xuất giá đã muốn mưu sát chồng." – rồi đặt cậu ra ghế mây, hôn ngấu nghiến, "Lần sau có cắn, nhớ phải cắn môi."

Văn Nhân Thiện chẳng biết phải đối đáp thế nào, mắt cứ trợn tròn ngơ ngác, bị Sở Hoằng hôn quên thở, đôi mắt ửng hồng, nước lại trào mi.

Sở Hoằng lau nước mắt bên khóe mi cậu, hỏi: "Nghe được tin đồn vớ vẩn nào ngoài kia hử?"

Văn Nhân Thiện ôm cổ hắn, lắc đầu.

"Nhóc con." – Sở Hoằng vươn tay vuốt ve tóc cậu, "Sao, không tin Thái tử ca ca của nhóc hở?"

"Không phải." – Văn Nhân Thiện vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

Sở Hoằng hôn đôi mắt ướt nhòe, "Đừng nghĩ gì, chỉ chuẩn bị quần áo cưới, vui vẻ chờ đội ngũ ta đến rước dâu thôi, nghe chưa."

"Nhưng mà —"

"Không nhưng nhị, ta sẽ xử lý mọi chuyện ổn thỏa. Ngươi đã đợi năm năm, thêm chút thời gian nữa cũng không sợ phải không?"

Văn Nhân Thiện do dự, gật đầu.

"Dưa ngốc." – Sở Hoằng lại cúi đầu, một nụ hôn triền miên dai dẳng.

*

Sau đó, Triều đình gần như xảy ra một cuộc chính biến. Tuy chưa đến nông nỗi thây chất thành núi, máu chảy thành sông, nhưng quả là Sở Hoằng đã giết một số người không quan trọng, dấy lên sự sợ hãi bao trùm cả Triều đình.

Hắn biết đám cựu thần sẽ căm phẫn khó bình, nhưng thế thì sao, ngày thường hưởng lộc Vua, lại chỉ giỏi cái sự khua môi múa mép.

Đến lúc có sự vụ quan trọng lại chẳng được tích sự gì.

Cũng giống như lúc này, vừa nghe thấy Sở Hoằng muốn lập một nam tử làm Hoàng Hậu thì lập tức hè nhau thống thiết khuyên giải, chỉ khi thấy bạn diễn của mình rớt đài, bản thân mới ngừng công kích, co đầu rụt cổ không dám ho he.

Cái gọi là trung thành, đứng trước cường quyền và vũ lực, cơ bản chẳng là cái thá gì.

Còn Sở Hoằng, tuy chưa ngồi vững ngôi Vua, nhưng hắn nắm binh quền, không sợ có kẻ cả gan dám bức cung tạo phản. Thuận theo thì nhà nhà hòa hợp, mọi thứ đều xuôi, còn không theo, vậy đành phải giết.

Cuộc đời này, hắn nhất định phải đăng cơ Đế Vương, hiến dâng tất cả vì dân vì nước, vậy ít nhất trong quãng đời ăn không no, ngủ không ngon ngắn ngủi, hắn phải làm được một số việc vui vẻ cho mình.

Sở Hoằng chưa có căn cơ sâu, lại không người thân tín trong Triều đình, chỉ có thể làm một số thủ đoạn chộp giật.

Mà một loạt hành động giết gà dọa khỉ ấy cũng chỉ để tuyên bố rằng: Trẫm muốn lấy một nam nhi. Chư vị vừa mắt thì ở lại Triều đình tiếp tục làm quan, nếu gai mắt thì hoặc cuốn gói, hoặc là chết.

Bá quan làm sao buông được công danh lợi lộc, bạo quân cầm quyền, cũng chỉ đành cúi đầu cam chịu.

Lấy nam nhi thì lấy nam nhi, có gì to tát đâu.

Không chừng mấy ngày nữa chơi chán rồi, đến khi đó tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, cũng dần đầy lên ấy chứ.

Như vậy, Văn Nhân Thiện thuận lợi gả vào trong cung.

Và cái mác hôn quân gán cho Sở Hoằng cũng vững vàng từ đấy.

Nhưng Sở Hoằng không quan tâm. Hôn quân trong lịch sử đều là những kẻ bỏ bê Triều chính, tửu trì nhục lâm. Sở Hoằng hắn chỉ cần một người tri tâm, nắm tay đi hết cuộc đời ngắn ngủi, thì sai chỗ nào?

Chết rồi, mắt nhắm, tay xuôi, tất cả về với cát bụi, thị phi ưu khuyết thế nào, mặc hậu nhân phán xét.

Nhưng khi còn sống, hắn không thẹn với mình, thẹn với y.

Bờ cõi thịnh thế phồn hoa này, hắn cũng cần một người tri tâm, cùng hắn ngắm nhìn, cùng hắn hưởng thụ.

*

Ngày "xuất giá", Văn Nhân Thiện mặc chiếc áo cưới đỏ tươi may vừa người, nổi bật lên dung mạo kiều diễm, phong thái vô song.

Bá quan mỗi người một suy nghĩ, ai cũng nhìn Văn Nhân Thiện bằng ánh mắt khác thường. Chỉ thấy mặt mày cậu như hoa như phấn, nam nữ bất phân, có lẽ vì dung mạo quá mức tinh xảo mà còn mang theo cả nét mị hoặc mơ hồ, làm người ta liên tưởng ngay tới câu — dung nhan họa Quốc.

Xưa kia là hồng nhan, nay đổi gió, thành nam nhi rồi.

Ài, thói đời đổi thay!

Sở Hoằng nắm tay Văn Nhân Thiện, hoàn thành trọn vẹn buổi hôn lễ Hoàng gia, tuy lễ tiết rườm rà rắc rối, nhưng nắm được tay cậu rồi, vất vả một chút cũng xá chi.

Nghiêng đầu nhìn giọt nước lóng lánh trên khóe mắt Hoàng Hậu của hắn, Sở Hoằng nhẹ nhàng lau đi, dán vào tai cậu thủ thỉ: "Ngoan, muốn khóc thì để dành đến tối khi chúng mình lên giường ấy. Nào, cười một cái cho chồng xem."

Văn Nhân Thiện trộm véo hắn, "Lưu manh."

Cậu không ngờ mình lại có thể lấy thân phận nam nhi gả vào Hoàng cung, trở thành vợ của Sở Hoằng, thành Hoàng Hậu của hắn.

Trước khi Sở Hoằng mang sinh lễ đến, cậu không dám tưởng tượng, cũng không dám hy vọng xa vời.

Cố gắng nuốt nước mắt vào, lại nghe Sở Hoằng nói: "Đừng khóc, ngươi là Hoàng Hậu mà Trẫm cưới hỏi đoàng hoàng, là chủ của Cung điện này. Từ nay về sau, non sông gấm vóc, không chỉ của riêng ta, mà cũng là của ngươi. Chỉ cần ưỡn ngực, mỉm cười cho bá tính thiên hạ xem."

Văn Nhân Thiện rung động, "Hoàng Thượng."

Sở Hoằng cúi đầu hôn môi cậu, dịu dàng gọi: "Hoàng Hậu."

"Ôi trời ơi!" – bá quan đồng loạt che mặt. Còn chưa động phòng đâu đấy, có biết xấu hổ không!

Đã có một hôn quân, còn thêm một quái hậu.

Tương lai Đại Sở thật đáng lo.

Đêm đến, Sở Hoằng kết thúc bữa tiệc, lảo đảo về tẩm cung, vừa vào đã thấy nhóc con đang ngồi khoanh chân trên giường, cắn hạt thông, hạch đào "tanh tách", chẳng thua thiệt bản thân chút nào.

Nhiều năm qua, cậu đã cao lớn, sức ăn cũng khỏe ra.

Nhìn đống vỏ chất đầy đất, Sở Hoằng bước vào, nhéo nhéo đôi má phúng phính của cậu, hỏi: "Còn đói không, ta sai người mang ít thức ăn lên nhé."

Văn Nhân Thiện vỗ vụn trên người, "Cũng gần no rồi, không ăn nữa."

Sở Hoằng nhìn đống vỏ chồng chất, mày cau lại, "Mới gần no thôi á."

Cứ thế này, không biết Quốc khố có bị nhóc ăn sạch hay không.

Lắc đầu, Sở Hoằng cúi xuống, hôn đôi môi dính đầy đường, "Ngọt quá."

Tai cậu nóng bừng, chớp mắt ra sau ý bảo hắn ta giữ ý đi, đằng sau còn đầy người đấy.

Nào ngờ các cô cung nữ lại lắc đầu, "Hoàng Hậu yên tâm, cứ đến đêm là chúng nô tỳ lại bị mù, không nhìn thấy gì cả, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thoải mái mà ân ái thôi."

Văn Nhân Thiện: …

Sở Hoằng bật cười, phất tay, "Thôi, Hoàng Hậu dễ ngượng, các ngươi lui xuống đi, ở đây không cần người hầu hạ."

"Dạ." – các nàng khom người, lại chần chừ chưa muốn đi.

Đã là nô tài ở cung Phượng Linh thì đều được xem đông cung của Tiên Hoàng và Hoàng Hậu. Thế nhưng nam nam thế này là lần đầu tiên đấy.

Kể cũng có chút háo hức nha.

Thấy các nàng chưa chịu đi, Sở Hoằng lườm, "Sao, hay là muốn ở lại đây qua đêm? Trẫm không có sở thích yêu tập thể."

Mọi người đỏ mặt, vội vã nhẹ chân rút lui ra ngoài.

Thấy tất cả đi rồi, Sở Hoằng mới quay sang nhìn Văn Nhân Thiện, chỉ thấy mặt cậu đỏ tưng bừng, thế là bỗng nổi máu trêu ghẹo, nắm chiếc cằm đầy đặn của cậu mà hỏi: "Trăng đã treo cao, không khí hòa hợp. Chi bằng để Trẫm đích thân dạy Hoàng Hậu chuyện phòng the nhé?"

Văn Nhân Thiện:…

Biết là phải học, nhưng nghe sao mà hạ lưu thế.

Phù dung trướng ấm, trải đêm xuân.

Nhỏ con như Văn Nhân Thiện nào chịu nổi sức ép quá lớn, Sở Hoằng thì đã nghẹn lâu lắm lại không thể tận hứng, kể cũng đáng tiếc.

Vả lại, hắn có xúc giác mẫn cảm hơn hẳn người thường, nên chuyện kia cũng cố chấp khác hẳn người thường.

Nếu không phải vì thấy Văn Nhân Thiện thực sự không chịu nổi, khóc rưng rức cầu xin, thì hắn đã định bụng làm một mạch đến sáng.

Vất vả lắm mới đè cơn ham muốn cuộn trào xuống, Sở Hoằng lùi ra, nhẹ nhàng vỗ về, "Ngoan, đừng khóc."

Văn Nhân Thiện cuộn tròn người, đôi mắt đỏ bừng, "Ngươi bắt nạt ta."

"Không phải bắt nạt." – Sở Hoằng dở khóc dở cười, hôn đôi mắt nhòe lệ dỗ dành, "Đây là yêu."

Văn Nhân Thiện rúc sâu vào trong chăn, bĩu môi bảo: "Thế ngươi cũng cho ta yêu một lần đi."

Sở Hoằng: "Hửm?"

Văn Nhân Thiện: "Cho ta ở trên ý!"

"Nhóc con, tạo phản hả." – Sở Hoằng vỗ mông cậu, lại thò tay vào chòng ghẹo thằng nhỏ dễ thương kia, "Muốn tạo phản cũng phải có năng lực chứ, trông thằng nhỏ của ngươi xem, phụt – nhỏ quá."

Văn Nhân Thiện tức tối, đấm thùm thụp cho hắn mất nhát, "Nhỏ đâu mà nhỏ, nhỏ đâu mà nhỏ."

Sở Hoằng vỗ về an ủi, "Không nhỏ, không ngỏ, là Trẫm nói linh tinh, chỗ đó của Thiện Nhi oai phong hùng dũng không khác gì tướng quân."

"Ngươi mới là tướng quân ý." – Văn Nhân Thiện đẩy hắn, rúc lại vào trong chăn, còn không quên lẩm bẩm, "Hơn nữa, chỗ đó của ngươi xấu thế mà còn lên mặt chê ta, đúng là không biết xấu hổ."

"Dưa ngốc." – Sở Hoằng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, lòng thầm nhủ sao mà ngốc nghếch thế này.

Ngốc đến mức làm người vừa thích lại vừa thương.

47. Quyển 3 - Chương 46

Những ngày sau đó là chuỗi thời gian vô cùng thoải mái với Sở Hoằng.

Triều chính dần đi vào quỹ đạo, không còn ai đứng ra kiếm chuyện nữa.

Bá quan văn võ thấy Văn Nhân Thiện cũng cung kính gọi cậu một tiếng: "Hoàng Hậu nương nương."

Chừng như tất cả mọi việc đều trở thành chuyện bình thường.

Chỉ có xưng hô nương nương thì vẫn khiến Văn Nhân Thiện ngại ngùng mãi.

Nhưng có thể đổi lấy chuỗi ngày bình yên sau mưa gió, ấy mới thật sự đáng quý.

Có khi Sở Hoằng phê duyệt tấu chương thâu đêm trong Ngự thư phòng, Văn Nhân Thiện sẽ bê một ấm trà hoa cúc, trong có thả bạc hà và đường, giúp nâng cao tinh thần, giảm bớt mệt nhọc.

Sở Hoằng ngồi uống trà, Văn Nhân Thiện ngồi bên ăn quà vặt, đậu phộng, hạch đào, hạt thông, kẹo đường, thịt sấy, mứt quả…

Tất cả mọi thứ, gì cũng có.

Giờ cậu đã là chủ hậu cung, muốn ăn gì chỉ cần ới một tiếng, không cần hy sinh bản thân đi hôn mới đổi được.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy phớn phở rồi.

Mà Sở Hoằng là chủ nhân của toàn bộ Hoàng cung, muốn làm gì cũng chẳng phải thương lượng với ai nữa.

Giống như lúc này, sau khi làm mấy chén trà, chẳng những không mệt mà tinh lực còn căng tràn, thế là dứt khoát bế xốc nhóc con kia lên Long ỷ, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ đầy mùi hoa quả. Vừa hôn vừa bóc từng lớp áo.

Văn Nhân Thiện túm chặt đai, đáng thương bảo: "Đừng làm ở đây, nhỡ bị ai thấy thì sao."

Sở Hoằng nheo mắt, "Không thì chúng ta ra Ngự hoa viên, hợp thể dưới màn trời chiếu đất nhá."

Văn Nhân Thiện lắc đầu nguầy nguậy, "Không được, chỗ đó càng lắm người."

"Ngốc." – Sở Hoằng hôn cổ cậu, "Sao nói gì cũng tin thế."

Ngoài điện, bóng mai vắt vẻo, hương thầm vấn vương.

Trong điện, cảnh xuân tiêu hồn, khắc khắc thiên kim.

Những ngày như thế cũng đủ khiến người ta thỏa mãn như trải một đời.

*

Hôm sau, Sở Hoằng hạ triều, đang định quay về tẩm cung gọi nhóc ngốc kia dậy ăn sáng thì thấy Thiếu sư Vương Tòng Sam đón đầu, khom người nói: "Hoàng Thượng, thần cả gan muốn xin ngài một chút thì giờ."

Sở Hoằng nhìn gã, chỉ thấy gã ta đầy vẻ lấm lét và khẩn trương, dáng điệu có tật giật mình, hắn hừ khẽ, hỏi: "Chuyện gì, nói."

Vương Tòng Sam tiến lên, giơ cuộn tranh lên quá đầu, "Xin Hoàng Thượng xem người trong bức tranh này trước đã."

"Hửm?" – Sở Hoằng nhận, mở ra xem.

Trong tranh vẽ một thiếu niên, tuổi chừng mười lăm mười sáu, mặc chiếc áo đỏ tươi, mắt to mày liễu, háo hức nhìn quanh, bên môi có một nốt ruồi đỏ, điểm thêm vẻ phong tình, tăng thêm phần quyến rũ.

Rõ ràng là một thiếu niên hào hoa phong nhã, lại có vẻ tà lơ phóng đãng.

Kém xa khuôn mặt ngây thơ trong sáng của nhóc con kia.

Khóe môi khẽ vẽ lên nụ cười khẩy, Sở Hoằng hỏi: "Không rõ ái khanh có ý gì?"

Vương Tòng Sam cong lưng, nịnh nọt: "Không dối gạt Hoàng Thượng, thiếu niên trong tranh này chính là khuyển tử Mặc Dương của vi thần, nó ngưỡng mộ Hoàng Thượng đã lâu, ngày trông đêm ngóng, nếu có thể vào cung làm việc lặt vặt, cho dù bưng trà rót nước cho Hoàng Thượng cũng cam lòng. Vi thần biết việc này trái phép tắc, nhưng chỉ cầu xin Hoàng Thượng khoan hồng, cho khuyển tử một cơ hội."

"Bưng trà rót nước?" – Sở Hoằng nhíu mày, "Đây là việc của nô tài. Chẳng lẽ Vương ái khanh nỡ để con vào cung làm thái giám?"

"Việc này —" – Vương Tòng Sam chần chừ, "Khuyển tử nói, chỉ cần có thể hầu hạ Hoàng Thượng, dù phải hy sinh cũng cam lòng."

"Vương đại nhân." – Sở Hoằng nheo mắt, đẩy cằm gã, "Ngươi là mệnh quan triều đình, chức quan Tòng nhất phẩm, lại đưa con vào cung làm thái giám, không thấy muối mặt à?"

Vương Tòng Sam lần khần, "Không hề chi, nếu Hoàng Thượng coi trọng tiểu nhi tử của vi thần, để nó vào cung làm nô tài cũng là phúc phận của nó."

"Hừ!" – Sở Hoằng buông tay, "Vương Tòng Sam, ngươi muốn làm Quốc trượng đến phát rồ rồi hả? Bán con cầu vinh à? Khá, khá lắm!"

"Không phải," – Vương Tòng Sam rùng mình, vội vàng quỳ xuống, "Vi thần không có ý đó, là khuyển tử nhớ nhung Hoàng Thượng thật mới muốn tiến cung hầu hạ ngài. Hoàng Thượng, vi thần —"

"Câm miệng!" – Sở Hoằng quát, "Từ nay ngươi không cần vào triều nữa, tự kiểm điểm trong nhà mấy ngày, đợi Trẫm bố trí cho ngươi vài công việc, điều ngươi đến Tỉnh Dương hoặc Phụng Châu làm thứ sử."

Vương Tòng Sam biến sắc, "Hoàng Thượng —"

"Hừ!" – Sở Hoằng không nhìn gã, sải chân đến Phượng Linh cung.

Viên tổng quản nội thị Từ Cẩn đi bên cạnh lựa lời đoán ý, "Vương đại nhân quả là có phần quá đáng, bản thân là mệnh quan triều đình lại đẩy con vào cung làm nô bộc, để truyền ra cũng không sợ bị mọi người chê cười."

Sở Hoằng, "Chắc là thấy Văn Nhân Đạc từ một Thị lang cỏn con leo lên hàng Tam công nên sốt ruột muốn học theo, đưa con vào cung tranh đoạt tình cảm, giúp lão ta thăng quan tiến chức."

Từ Cẩn: "Ôi, thật là, Vương đại nhân cũng là Tòng nhất phẩm rồi, nghĩ gì vậy không biết."

Sở Hoằng chỉ cười, "Vậy thì phải trách Trẫm đang triệt tiêu dần quyền hạn của hắn ta, làm chức Thiếu sư của hắn trở thành hư danh. Thấy Văn Nhân Đạc lên như diều thì muốn thử xem có bán con lấy chức được không ấy mà. A, có khi sau này những việc thế này sẽ còn xảy ra không ít. Từ Cẩn, đến chỗ Hoàng Hậu, nhớ nên nói gì, không nên nói gì, khâu chặt miệng vào, đừng để y nghe được mấy chuyện vớ vẩn không nên nghe."

Từ Cẩn vội vàng khom lưng, "Nô tài đã rõ."

Đến cung Phượng Linh, thấy nhóc con đã tỉnh, đang cùng đám nô tài bày điểm tâm sáng, đôi mắt sáng ngời chằm chằm nhìn hộp bánh trên bàn không chớp, hỏi: "Đây là cái gì mà vàng óng thế, trông ngon quá."

"Đây là bánh dứa." – Sở Hoằng trả lời, tiến vào véo một miếng bỏ vào mồm nhai, "Tiểu Quốc sát biên giới tiến cống hoa quả, Trẫm sai người băm nhỏ trộn với lòng đỏ trứng và bí đao làm thành bánh, nào, thử miếng." – rồi véo một miếng bỏ vào miệng Văn Nhân Thiện.

Cậu nhai nhai, nheo mắt thỏa mãn, "Ưm, ngon quá."

Sở Hoằng cười, kéo tay cậu ngồi xuống, "Sau đói bụng thì ăn trước, không phải chờ Trẫm tan triều."

"Không mà." – Văn Nhân Thiện cầm miếng bánh dứa thơm ngon, "Hoàng Thượng vất vả công việc, ta đâu thể trốn ở đây hưởng thụ được."

"Nhóc." – Sở Hoằng nhéo mũi cậu, "Nếu thương Trẫm vất vả thì lần sau giãy giụa ít thôi, đừng để mỗi lần Trẫm thu phục ngươi cũng tốn không ít sức lực."

Văn Nhân Thiện đỏ mặt, "Lưu manh."

Sở Hoằng hôn cái chóc, "Còn không phải lưu manh theo ngươi thích."

Mấy cô cung nữ hầu hạ đứng bên cùng nhau tặc lưỡi, tối thôi chưa đủ, sáng còn tiếp tục, thật đúng là —

Quá tuyệt vời!

Có phần phúc lợi này, không nhìn có mà hâm.

Ăn sáng xong, Sở Hoằng đổi bộ thường phục, chuẩn bị đến Ngự thư phòng, lại nghĩ gì đó mà quay lại dặn dò Văn Nhân Thiện, "Đúng rồi, chiều nay nổi gió, thời tiết sẽ thay đổi đấy, bớt ra ngoài nghe chưa."

"Hử?" – Văn Nhân Thiện lấy làm kỳ lạ, "Sao huynh biết?"

"Cảm giác." – Sở Hoằng cười, bước ra khỏi điện.

*

Chiều đến, quả nhiên trời nổi gió, màn trời âm u.

Gió cuốn lá cây "xào xạc" ngoài cửa sổ, hắt những mảng tối loang lổ vào thư phòng.

Sở Hoằng đang chăm chỉ duyệt tấu chương, thấy dưới nền gạch xuất hiện thêm nhiều vệt bóng đen ẩn giấu trong bóng cây không rõ, nhưng vì cảm giác của hắn nhạy bén khác người, nên khi hiểm nguy rình rập thì tức khắc nhận ra ngay, bàn tay nắm cán bút hơi siết lại, trên mặt cũng thêm nét ngưng trọng dè chừng.

Chỉ thấy những chiếc bóng đó thoăn thoắt, lặng lẽ nhảy vào cửa sổ. Sở Hoằng đặt bút, lần xuống dưới bàn rút bảo kiếm, ngay khi sát khí bén nhọn ập tới gần, hắn vung kiếm phủ đầu, một chiêu tất sát.

Những người còn lại không ngờ Sở Hoằng phản ứng nhanh tới thế, ngừng một giây rồi đồng loạt xông lên.

Những kẻ này, có người mặc trang phục hộ vệ, có kẻ mặc trang phục thái giám, cũng có cả y phục cung nữ, chẳng biết mới trà trộn vào hay đã ẩn náu từ lâu.

Mãnh hổ khó địch sói thành bầy, Sở Hoằng cao cường tới mấy cũng khó đối phó kịp, Từ Cẩn theo hầu vừa xông ra định gọi cứu viện đã bị một kẻ bổ kiếm xuống, chết không kịp ngáp.

Cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, mà bên trong đầy tiếng binh đao va chạm lại chưa hề thấy hộ vệ đến cứu giá.

Chẳng lẽ đã bị kẻ nào tung hỏa mù kéo đi?

Sở Hoằng đã dính vài vết thương, cố gắng chém giết mở đường lao ra ngoài, vừa chực xông ra đã thấy tiếng thét đầy kinh hãi của Văn Nhân Thiện từ xa, "Cẩn thận," Sở Hoằng nghiêng người né một phát chém từ sau lưng, sau đó hổn hển gào lên với Văn Nhân Thiện, "Đã dặn ngươi đừng ra ngoài mà, về cung ngay!"

Văn Nhân Thiện thấy Sở Hoằng bị thích khách đuổi theo truy sát thì sao yên tâm cho đặng, vừa khản cổ gào "Hộ giá" vừa xông vào.

"Về cho Trẫm!" – Sở Hoằng đỏ mắt quát cậu, vừa mất đề phòng, sau lưng đã trúng một đao, lảo đảo quỳ xuống đất.

"Cẩu Hoàng Đế, ngươi hoang dâm vô đạo, giết hại trung lương, chúng ta đến để thay trời hành đạo." – gã ta đứng sau lưng, vừa rống vừa giơ đao.

"Không —" – Văn Nhân Thiện hét lên, lao đến, đẩy Sở Hoằng ra, vừa vặn để lưỡi đao không đâm vào lưng hắn.

Sở Hoằng hoảng hốt, vội vàng nhảy lên giết chết thích khách kia, lúc vươn tay kéo được Văn Nhân Thiện, tay cậu đã trúng một đao, chưa kịp làm gì đùi cũng thêm một nhát nữa.

Cậu quỳ "phịch" xuống nền.

"Thiện Nhi!" – Sở Hoằng cầm kiếm chống đất, hoảng hốt hô.

Văn Nhân Thiện run rẩy, ngửa mặt nhìn, "Đau."

"Ngoan, ngồi đây đừng nhúc nhích, Trẫm giết chúng rồi sẽ gọi thái y đến khám cho ngươi." – Sở Hoằng an ủi, chống người đứng lên, vừa muốn liều chết một phen, chiếc chân kia đã trúng thêm một nhát, cả người đổ rầm xuống, sau đó bị một kiếm đâm vào lưng, rốt cuộc không thể dậy được nữa.

Giờ khắc này, hắn chẳng khác nào miếng thịt trên thớt mặc người xâu xé.

Khi phát đao chực hạ xuống, chẳng biết Văn Nhân Thiện lấy sức lực từ đâu, cậu lại nhào lên, chắn đao cho hắn.

"Thiện Nhi —" – Sở Hoằng thét lên, muốn xoay người để cậu nằm dưới mình, thế nhưng Văn Nhân Thiện ôm chặt hắn không rời, cơ thể nhỏ gầy vậy mà chẳng biết lấy đâu ra sức lực, móng tay bấu chặt vào thảm trải nền, sống chết trùm lên hắn, không chịu nhả ra.

"Thiện Nhi." – Sở Hoằng đã thương tích đầy mình, muốn đẩy cậu ra cũng không còn khí lực, trợn mắt nhìn thích khách bổ một đao, hắn cũng điên rồi, mắt long đỏ rống lớn: "Quân chó chết, ngươi dám tổn thương y, Trẫm sẽ chặt ngươi làm trăm mảnh, chu di cửu tộc nhà ngươi, Trẫm sẽ —" – lời chưa dứt, đao đã chém xuống.

Văn Nhân Thiện rùng mình, hai tay vẫn khảm chặt vào thảm không rời, mặc cho thích khách sau lưng bổ từng nhát đao xuống.

"Thiện Nhi!" – Sở Hoằng gần như nấc nghẹn, cầu xin cậu rằng: "Ngươi đi đi, mau đi đi…"

Văn Nhân Thiện hé hàm răng đỏ máu, cố gắng cười một nụ cười thật đẹp, dùng chút sức lực cuối cùng nói: "Thánh chủ ơn sâu, lấy gì báo đáp."

Sau đó vĩnh viễn biệt ly.

48. Quyển 3 - Chương 47

Mọi người trong cung vẫn nhớ như in ngày đó, Sở Hoằng máu me bê bết ôm Hoàng Hậu đã chết của mình đần độn ngồi đó ba ngày ba đêm.

Kẻ ám sát đã bị hộ vệ bắt giữ, kẻ thao túng sau rèm cũng bị đẩy vào tù, chờ ngày đem ra xử trảm.

Giết một người thôi, rất đơn giản với Sở Hoằng, nhưng muốn cải tử một người, lại quá đỗi khó khăn.

Dưa ngốc của hắn chết rồi, chết thật rồi.

Điểm tâm đã có thêm món mới, nhưng không còn nhóc con ngốc nghếch ngồi bên vừa nhồi nhét đồ ăn vừa híp mắt sung sướng, "Ngon quá."

Đời này, hắn không thể thấy dáng vẻ ngoan hiền và thỏa mãn ấy nữa.

*

Sở Hoằng cô độc ngồi giữa cung Phượng Linh, nhồi nhét đầy hạch đào, thịt sấy, rồi hai miếng bánh, sặc đến ho đỏ mắt, cung nữ đứng bên đưa nước tới lại bị hắn hất văng, lạnh lùng quát: "Tránh ra, mặc kệ Trẫm."

"Hoàng Thượng —" – cung nữ thấy hắn như vậy cũng không đành lòng, "Ngài đừng tra tấn bản thân nữa, nương nương còn sống cũng không muốn thấy ngài như vậy."

"Câm mồm!" – Sở Hoằng trợn mắt nhìn nàng, lẩm bẩm: "Hoàng Hậu các ngươi từ bé đã nghe lời, ngoan hơn hẳn những đứa bé khác. Vậy mà chỉ có một lần y không chịu nghe lời Trẫm, rõ ràng Trẫm đã bảo y đừng ra ngoài…"

Quãng thời gian đó trôi qua thật dài, Sở Hoằng không lên Triều, hầu hết thì giờ đều ngồi trong Phượng Linh cung, khắc vài ba món đồ chơi, không thì thử làm mặt nạ.

Hắn dán mặt nạ lên rất nhiều người, nhìn bề ngoài hệt như Văn Nhân Thiện lúc còn sống, nhưng lúc nào cũng thiếu sự linh lợi bẩm sinh của cậu, hắn suy sụp nói: "Không giống, các ngươi đều không giống…"

Cho đến một ngày, hắn ngừng làm mặt nạ, đổi thành chế tạo con rối.

Trước kia dùng nhiều loại gỗ đều không vừa ý, cho đến một ngày, Hồ Tranh đốn một cây gỗ lê ngàn năm ở biên thùy, sai người vận chuyển vào trong cung.

Sở Hoằng dốc hết tâm huyết, tạo hình, mài mòn đừng ly từng tí một, cho đến khi con rối có khuôn mặt y đúc và vóc dáng độc nhất vô nhị Văn Nhân Thiện.

Chỉ có điều, nó vẫn là chỉ vật chết, không nói, không cười, cũng không đi lại.

Sau đó, Sở Hoằng phái người giăng trận pháp bẫy một con hồ ly tu hành ngàn năm trên Thiên Vân sơn theo lời một vị đạo sĩ, mổ bụng nó lấy yêu đan, khảm vào người con rối.

Chỉ thấy con rối gỗ lập tức sinh cơ hóa cốt, làn da mềm mại dần bao phủ. Khi nó mở đôi mắt vô thần, ngơ ngác nhìn Sở Hoằng, Sở Hoằng đã có một ảo giác, Thiện Nhi của hắn đã trở về.

Chẳng qua ảo giác đó chẳng tồn tại được lâu đã vờ òa trong thất vọng. Con rối cứ trơ ra, không cười, không khóc, cả ngày chỉ trưng khuôn mặt vô cảm, như thể cả thế gian đều đang nợ nó.

Sở Hoằng biết nó chỉ là một thứ yêu quái, không phải Thiện Nhi của mình, lại vẫn cứ luôn miệng gọi nó là "Hoàng Hậu", khi đó, hắn không buông bỏ được, chỉ đành chọn cách tự dối lòng.

Người trong cung cũng biết Hoàng Thượng điên rồi, nhưng không ai dám động chạm vào vết thương của hắn, cũng chỉ biết gọi "Hoàng Hậu nương nương" hùa theo mỗi khi trông thấy "Văn Nhân Thiện".

Lúc đầu, con rối chỉ lẳng lặng nhìn, không nói không rằng, cho đến nửa năm sau, đột nhiên nó bình thản trả lời, "Bình thân."

Từ đó, trong cung càng thêm u ám.

Nô tài trong cung nơm nớp bất an, chỉ sợ bị yêu quái bắt ăn thịt, duy có Sở Hoằng là không sợ, thậm chí còn ngày đêm túc trực bên "Hoàng Hậu" của hắn, dạy y nói chuyện, dạy y viết chữ, dạy y suy tư.

Lại chỉ có một thứ mà hắn dạy mãi không được, dạy cười.

Khuôn mặt khắc gỗ kia thật sự cứng nhắc, Sở Hoằng ở chung hai năm trời, chưa hề thấy khuôn mặt ấy lộ ra biểu cảm gì.

Dù bị hôn trước mặt bao người, nó cũng không hề đỏ mặt.

Sở Hoằng cũng chẳng còn trông cậy gì một con rối gỗ có thể thay thế Văn Nhân Thiện, vậy nhưng vẫn giữ nó bên mình, có người để mình tâm sự cũng tốt.

Khi hắn say, khi hắn nhớ, khi hắn phát điên vì tưởng niệm, con rối không biểu lộ cảm giác chán ghét hay đồng tình, vậy là đã đủ.

Thứ hắn cần, chính là một người có thể im lặng nghe hắn nói, như vậy.

Sau đó, lại một năm nữa trôi qua, con rối bắt đầu học được cách quan tâm chăm sóc, khi Sở Hoằng duyệt tấu thâu đêm, nó sẽ bưng một ấm trà hoa cúc, trong thả bạc hà và đường, hệt như Văn Nhân Thiện khi xưa.

Thỉnh thoảng thấy Sở Hoằng ngủ gục, nó cũng sẽ nhẹ nhàng đắp cho hắn một chiếc áo choàng.

So với Văn Nhân Thiện hiếu động hoạt bát, con rối im lặng vô cùng.

Khi đã xong xuôi, con rối sẽ lẳng lặng rời khỏi Ngự thư phòng, bước thật nhẹ và cẩn thận, sợ quấy nhiễu người đang mơ.

Mà Sở Hoằng, vì xúc giác mẫn cảm hơn người, đã tỉnh ngay khi con rối đắp áo cho hắn. Thế nhưng hắn không muốn mở mắt, không muốn nhìn nó, không muốn đối diện với đôi mắt vô hồn kia, rồi hắn lại tự nhắc nhở mình hết lần này tới lần khác, rằng đó không phải Văn Nhân Thiện, Thiện Nhi đã không thể quay về.

Có đôi khi, Sở Hoằng không biết, rốt cuộc hắn đang sống ở thực tại, hay trong giấc mơ.

Hắn vừa mê hoặc mình, vừa nhắc nhở chính mình.

Cứ thể lặp lại, càng không ngừng tổn thương chính hắn.

Đến khi ngoái lại, đã đằng đẵng hai năm.

Không buông được vẫn là không buông được.

Không níu giữ vẫn là không níu giữ được.

…

Kể đến đây, Tiểu Đậu Tử buồn bã, "Hai năm nay, lúc nào các đại thần cũng dâng tấu mong Hoàng Thượng sắc phong Hoàng Hậu mới, hoặc phi tần cũng được. Nhưng mà Hoàng Thượng không đồng ý, hắn cảm thấy cưới người mới chẳng khác nào phản bội tình cảm của Văn Nhân ca ca. Dù sao, Văn Nhân ca ca cũng vì hắn mà chết."

Bản Vương lắc đầu, "Vậy hắn giữ con rối bên cạnh cũng chỉ tra tấn mình thôi."

"Thì có ai bảo không phải đâu." – Tiểu Đậu Tử bốc đường bỏ vào miệng, "Trông Hoàng Thượng ngang ngược vênh váo vậy chứ, thật ra nội tâm yếu đuối lắm."

"Vậy ấy hả?" – hai người chúng ta đang tán gẫu, Sở Hoằng bỗng nhiên xuất hiện, cười như không cười bảo: "Không biết Trẫm yếu ở đâu?"

Tiểu Đậu Tử giật bắn mình, vội vàng quỳ xuống, dập đầu: "Nô tài bái kiến Hoàng Thượng."

Sở Hoằng cười lạnh, "Trong cung dám nói xấu chủ nhân đáng tội chết."

"Nô tài biết sai, xin Hoàng Thượng tha thứ." – Tiểu Đậu Tử vừa nói vừa đáng thương nhìn ta.

Đề tài này cũng do Bản Vương khơi mào, bị Sở Hoằng bắt quả tang cũng do Bản Vương sơ ý, thế là đành phải đứng ra lựa lời xin cho Tiểu Đậu Tử, "Hoàng Thượng, việc này là lỗi của ta, là ta không nên hỏi chuyện nhà của ngươi, đắc tội quá, mong Hoàng Thượng bao dung."

Sở Hoằng nắm tay Văn Nhân Thiện ngồi xuống, "Xem ra Vương gia rất quý tiểu tử này nhỉ."

Bản Vương cười, "Thằng bé tính tình đơn thuần, hoạt bát đáng yêu, Bản Vương quả có thích nó."

"Thích là được rồi." – Sở Hoằng vuốt môi, "Không lại nói Đại Sở ta không tiếp đãi chu đáo."

Bản Vương: "Đã phiền Hoàng Thượng lo lắng."

Ngồi không một lát, Sở Hoằng nói, "À đúng rồi, lần này Trẫm đến là muốn xin ngươi một bộ tranh chữ, Hoàng Hậu của Trẫm nghe nói ngươi viết rất đẹp, vẽ cũng cao siêu, ở Yến Quốc được xưng là Thư Thánh Họa Thánh, nên đến đây muốn xin ngươi một bộ tranh chữ về treo, không biết Vương gia có vinh hạnh không."

Bản Vương liếc sang Văn Nhân Thiện, chỉ thấy y cũng đang nhìn ta, mặt tỉnh queo bảo: "Làm phiền Vương gia."

Bản Vương có hơi bực dọc. Không hiểu một con rối như y thì sưu tập tranh chữ làm gì. Tuy biết y suy nghĩ được, cũng có một ít tình cảm của con người, nhưng không đến mức chỉ trong một thời gian ngắn đã học được thưởng thức tranh chữ đi.

Lại liếc sang Sở Hoằng, thấy hắn ta đang cúi đầu uống trà, mắt đảo liên láo. Bản Vương buồn cười, rành là Vua một nước lại không muốn mất mặt đi xin người ta, thế mới lôi Văn Nhân Thiện theo ngụy trang.

Tranh thôi, Bản Vương chưa đến mức kẹt sỉ không cho hắn, lại tỏ ra khiêm tốn trả lời, "Yến Quốc ta nhiều nhân tài, Bản Vương ỷ mình quyền cao chức trọng nên bách tính nể mặt mới dành được cái hư danh ấy thôi. Chỉ sợ viết ra sẽ làm Hoàng Hậu chê cười."

"Vương gia khiêm tốn quá. " – Sở Hoằng ôm eo Văn Nhân Thiện, cợt nhả: "Hơn nữa, Hoàng Hậu của ta tốt bụng, dịu dàng đôn hậu lắm, không khiến ngươi mất mặt đâu. Ngươi chỉ cần vẽ thôi, dù có xấu như c*t chó, Thiện Nhi cũng không chê ngươi đâu."

Khóe môi Bản Vương co giật, "Vậy tạ ơn Hoàng Hậu nương nương trước."

Chẳng mấy chốc nô tài đã mang trà lên, Văn Nhân Thiện nói câu "Để đó", rồi tự cầm bình trà, rót cho Bản Vương và Sở Hoằng.

"Làm phiền" – Bản Vương nói, cầm lên uống một ngụm, "Lại là Trường Tình à, quý Quốc quả là rất chuộng loại trà này."

Sở Hoằng sửng sốt, "Trẫm nghe người ta nói, ngươi không có vị giác và khứu giác, sao ngươi lại nếm và ngửi được mùi vị?"

"À." – Bản Vương gật đầu, "Trước kia, ngẫu nhiên có cơ hội lấy được từ người khác."

Sở Hoằng càng kỳ lạ, "Lấy từ người khác?"

"Phải." – Bản Vương đặt chén trà xuống, "Yến Quốc ta có một cao thủ chế hương tên là Phong Mộ Ngôn, khứu giác của hắn rất linh mẫn, điều khiện để Bản Vương hồi sinh người yêu đã chết của hắn là lấy đi khứu giác của hắn. Sau đó, Bản Vương đến Hoa Thành, gặp được Tửu Thánh Thư Cảnh Càn của Yến Quốc, vị giác của hắn rất nhạy, Bản Vương cứu người yêu giúp hắn, đánh đổi lấy vị giác của hắn. Nếu Hoàng Thượng có tâm nguyện gì muốn đạt thành, cũng có thể đổi với ta."

Sở Hoằng sửng sốt, "Vương gia nói đùa phải không?"

"Không." – Bản Vương lắc đầu, "Chuyện quan trọng, ta chưa hề nói đùa."

Sở Hoằng dừng lại, hỏi: "Vậy Vương gia muốn lấy thứ gì trên người Trẫm? Để Trẫm đoán, thứ này vừa phải hơn người, lại vừa hữu dụng với ngươi, không phải là xúc giác của Trẫm đấy chứ?"

49. Quyển 3 - Chương 48

"Trẫm sẽ không đổi cho ngươi." – chưa đợi Bản Vương ra điều kiện, Sở Hoằng đã từ chối thẳng thừng.

Kể ra, điều này nằm ngoài dự liệu của Bản Vương.

Chỉ thấy hắn ta vuốt cằm, vô lại bảo: "Không có xúc giác thì làm sao mà thân mật với Hoàng Hậu của Trẫm được, sống còn nghĩa lý gì nữa."

Bản Vương:...

Ngươi sống chỉ vì cái đó thôi ấy hả?!

Mới mở đầu đã không thuận lợi, Bản Vương không ngờ Sở Hoằng không sập bẫy như kế hoạch.

Đã vậy cũng chẳng còn nói năng gì được nữa.

Tiễn hai người đi, Tiểu Đậu Tử sờ chiếc trán ửng hồng, "Phù, làm ta sợ chết khiếp, cứ tưởng bị chém đầu rồi chứ." – xong lại nhanh nhảu chạy ra nhặt hạt thông đường rơi trên đất bỏ mồm ăn, trông còn khẩn cấp hơn cả mạng sống.

Mà nói đi nói lại, nếu không vì tính tham ăn của thằng bé này, Văn Nhân Thiện cũng không "bị hại" rơi vào tay Sở Hoằng.

Nhân duyên trùng hợp, vốn đã là mệnh trời định sẵn.

Tiểu Đậu Tử nhặt ăn thông đường xong, chạy vào kéo tay ta bảo: "Đúng rồi, Vương gia, ta dẫn ngài đi xem cái này."

"Hở?" – Bản Vương đi theo nó, "Xem gì?"

"Ngài cứ theo ta." – nó thần thần bí bí dẫn Bản Vương đến bên hồ, đẩy một mảng bèo, chỉ vào trong nước, "Đây, đây này."

Bản Vương nhìn đàn nòng nọc bơi qua bơi lại, "Cái này?"

"Đúng á." – vẻ mặt nó như phát hiện ra một bí mật gì kinh thiên động địa lắm, còn tốt bụng chia sẻ với ta, "Ta nói cho ngài biết nhé, còn này thần kỳ lắm, còn mọc chân nữa cơ."

Bản Vương cười, loài này thiếu gì ở Yến Quốc, nhưng Sở Quốc ở phía nam, khí hậu bất đồng nên khá hiếm.

Và rõ ràng là lần đầu Tiểu Đậu Tử được trông thấy, hưng phấn hỏi ta: "Vương gia có nghe truyền thuyết kể rằng, Thủy hủy năm trăm năm hóa Thuồng luồng, Thuồng luồng ngàn năm hóa Rồng, năm trăm năm nữa hóa Giác long, ngàn năm sau hóa Ứng long chưa."

Bản Vương gật đầu, "Nghe rồi."

"Vậy ngài bảo —" – nó chỉ vào mấy con cóc đã mọc chân, đang nhảy lên bờ và hỏi: "Chúng nó có phải Rồng không?"

Bản Vương: "Phì —"

Rốt cuộc là giống chỗ nào ta?

Trông mắt nó sáng long lanh, như đã chắc mẩm rồi, bảo: "Đúng không đúng không, Thủy hủy cũng là một loại rắn sống trong nước mà, mọc được chân là hóa Rồng rồi, cưỡi mây đạp gió, lên trời xuống đất, chu du tứ hải. Ta thấy con này tròn xoe, muốn mọc chân là mọc chân ngay, chắc chắn là Rồng rồi!"

Bản Vương không đành lòng đập tan ảo tưởng của một thằng bé, nhưng Rồng là một sinh vật tôn quý lại dùng trên loài cóc bụng phệ thì thật là —

"Có phải Rồng hay không thì Bản Vương không rõ lắm, nhưng con này ở Yến Quốc ta gọi là cóc, sống trong đồng ruộng, vào mùa hè thì đi đâu cũng thấy." – Bản Vương trả lời.

Tiểu Đậu Tử: "Òa, thật á? Bảo sao ai cũng bảo Yến Quốc các ngài là nơi địa linh nhân kiệt, nhân tài lớp lớp, ra là có Long thần trấn thủ."

Bản Vương: …

Đề tài này khó mà tiếp tục. Bản Vương phải nói thế nào cho nó biết, con "Long thần" này ở chỗ ta toàn bị người ta đánh bả chết thôi.

Lại thấy nó bắt một con cóc đặt lên tay, hỏi: "Chúng ta mang nó về tẩm cung nuôi đi, không chừng còn biết trấn trạch cầu an nữa ý."

Bản Vương chỉ biết Cóc ba chân ngậm vàng mới chiêu tài, chứ chưa thấy con cóc nào lại trấn trạch cần an được cả.

Dẫu sao cũng có tính sạch sẽ, Bản Vương cau mày bảo: "Đừng mang về, đã là vật linh thiêng thì nào lại nuôi dưỡng trong lồng, để nó tự do đi."

"A vâng." – Tiểu Đậu Tử không muốn lắm, nhưng vẫn thả con cóc vào lại trong nước, sau đó gác má ngồi cười ngây ngô.

Ngồi yên được một lúc, Tiểu Đậu Tử bỗng nhớ ra điều gì, mặt dày mày dạn lại gần ta, nửa tò mò nửa xấu hổ hỏi: "Vương gia, ta nghe người ta nói, ngài và Hoàng Đế Yến Quốc là —"

Bản Vương nhìn nó: "Là gì?"

Nó nuốt nước miếng lấy gan, mặt mũi đỏ bừng, "Nghe nói ngoại trừ là quân thần, chú cháu hai người còn một quan hệ khác, là —"

"Tình nhân?" – Bản Vương nhíu mày.

Nó càng thêm xấu hổ, lại vì tính tò mò chiến thắng mà tiếp tục đề tài, "Rốt cuộc có phải thật không?"

"Không phải." – Bản Vương trả lời chắc như đinh đóng cột.

Ta và Yến Cửu không đến mức độ kia, mà dù có đến thật, thì sự tình liên quan đến bộ mặt Quốc gia, ta nào thể thừa nhận bừa bãi.

Huống chi, quan hệ giữa ta và Yến Cửu phức tạp hơn Sở Hoằng và Văn Nhân Thiện, một người là Hoàng Đế làm chủ giang sơn, được muôn dân yêu kính, một kẻ là Nhiếp Chính Vương quyền thế rung trời, người người căm ghét. Hai ta muốn đến với nhau, nhất định sẽ phải chịu đủ mọi sự nghi kỵ.

Nhạc Sơ ta chẳng sợ gì, ngày nào cũng trơ mặt cho người ta chửi bới, thóa mạ thành quen, nhưng Yến Cửu thì sao? Chẳng lẽ để thế nhân cười nhạo nó, nói nó chẳng ngồi vững được giang sơn, ngay cả đến thân thể cũng bị người ta xâm chiếm?

Tiểu Đậu Tử chớp mắt, tuân thủ nguyên tắc hỏi ra ngô ra khoai, nó tiếp tục vặn vẹo: "Thế Vương gia thì sao, ngài có thích hắn không?"

Bản Vương sửng sốt, thích không ư?

Câu hỏi này thật quá khó để trả lời.

Nếu thích, đương nhiên là thích rồi.

Yến Cửu là đứa trẻ mà ta chăm sóc từng ly từng tí một, trước đây, khi nó 'bi bô' tập nói, từ đầu tiên nó gọi không phải "Phụ hoàng" hay "Mẫu phi", mà là "Tiểu thúc". Tuy ta không nghe thấy, nhưng nhìn cái miếng nhỏ nhắn mấp máy kia, trái tim cũng mềm nhũn.

Sau đó, vì không được yêu chiều, lại luôn bị các ca ca bắt nạt, hầu hết thì giờ nó đều cắm rễ ở phủ ta, vòi ăn, vòi uống, tiện thể vòi tiền tiêu vặt, hai ta tuy là chú cháu, thực chất càng giống cha con.

Mà ta, cũng vì dõi theo từng bước trưởng thành của nó, nhìn nó từ một đứa bé ngây thơ khờ dại trở thành thiếu niên tài mạo song toàn, từ một thằng nhóc nghịch ngợm phá phách trở thành bậc Đế Vương khoan thai quý phái.

Tình cảm trong đó, đương nhiên là sâu đậm vô cùng.

Chỉ có điều, phía sau tình cảm ấy, không biết là tình yêu, hay là toan tính.

Tiểu Đậu Tử thấy ta chần chừ không đáp, thì như sáng tỏ ngay, "Xem ra đúng là không thích rồi. Nếu thích thì cần gì suy nghĩ lâu vậy chứ."

Bản Vương cười khẽ, "Ngươi mới tý tuổi, biết cái gì?"

Nó bĩu môi, "Sao mà không biết, thích chính là trong trái tim và đôi mắt ngài chỉ là hắn, ngày đêm nhung nhớ hắn, gặp hắn thì muốn hôn hắn, ôm hắn, thậm chí là thượng hắn."

Bản Vương:

Nghe có vẻ đơn giản với hơi thô tục, cơ mà cũng đúng.

Chẳng qua, Bản Vương chưa hề có cảm giác ấy.

Đứng dậy phủi quần áo, Bản Vương gọi nó: "Thời tiết âm u thế này e là sắp có mưa đấy, về thôi."

"Vâng." – Tiểu Đậu Tử đuổi theo ta, vừa đi vừa than thở, "Vào mùa mưa rồi, thời tiết sắp tới đây cũng không tốt đâu."

Vừa nói xong, trời đã lác đác mưa phùn. Bản Vương xanh ống tay áo che cho Tiểu Đậu Tử.

Về đến tẩm cung, Tiểu Đậu Tử phủi nước mưa, ngượng ngùng bảo: "Kỳ thật, ta thấy Vương gia không có xấu."

"Vậy hả?" – Bản Vương cười, "Vậy ngươi đã nghĩ xem đêm nay nên ủy thân hầu hạ ta chưa?"

Nó nhảy dựng lên, bật ra xa tít, hai tay che ngực, "Ta không muốn."

Bản Vương lắc đầu, "Ta cũng có phải người tùy tiện đâu."

*

Đến sẩm tối, trời vẫn mưa bay.

Nhân lúc rảnh rỗi, Bản Vương cầm ô đến Phượng Linh cung ngồi chơi.

Vừa tới cửa đã thấy Văn Nhân Thiện đang ngồi trước bàn, tay cầm hộp kim chỉ, cúi mặt khâu vá thứ gì.

Động tác của y máy móc và cứng nhắc, mỗi đường kim mũi chỉ đều rất gắng sức. Dù vậy, y vẫn không nhờ người khác, bản thân ngồi đó, lặng lẽ ngồi xỏ chỉ luồn kim.

Bản Vương dừng lại, bước vào, hỏi: "Đang khâu gì đấy?"

Y giật mình hoàn hồn, "À, khâu gối thuốc."

"Gối thuốc."

"Vâng." – y gật đầu, đưa chiếc gối đã được tháo chỉ cho ta xem, "Gần đây tinh thần Hoàng Thượng không được tốt, hàng đêm trằn trọc, giấc ngủ bất an. Bảo uống thuốc thì hắn sợ đắng, châm cứu thì sợ đau, ta mới nghĩ làm chiếc gối thuốc, mong hắn có thể ngủ ngon giấc một chút."

Bản Vương cười, "Ý hay đó."

"Ta cũng không hiểu y thuật nhiều, chỉ biết lặt vặt vài thứ thôi." – nói rồi y nhét quế, sinh địa, cúc núi, táo khô vào, sau đó lại cầm kim cố gắng vá lại.

Khâu xong, hắn mới hỏi ta: "Vương gia, ngài đoán, sau này Hoàng Thượng gối trên chiếc gối này, liệu có còn thỉnh thoảng nhớ ta không?"

Bản Vương sững người, "Ngươi ở ngay cạnh hắn, việc gì —"

Y lắc đầu, "Ý ta là, nếu như một ngày ta biến mất, người bên cạnh Hoàng Thượng đổi thành Văn Nhân Thiện, liệu hắn có nhớ từng có một người như ta, dù chỉ chớp mắt thôi cũng được."

Bản Vương: "Ngươi nói vậy là sao?"

Y chớp mắt, nói: "Ta muốn cầu xin Vương gia một việc."

Bản Vương nhíu mày: "Ngươi muốn —"

Y đặt chiếc gối sang một bên, quỳ xuống, "Nếu Vương gia thật sự thần thông quảng đại, có thể làm người chết hoàn dương, vậy ta cầu xin ngài hãy mang Văn Nhân Thiện trở về. Có Văn Nhân Thiện ở bên Hoàng Thượng, nhất định Hoàng Thượng sẽ cười thật lòng, mà không phải giả vờ hạnh phúc như bây giờ."

Bản Vương không hiểu nổi hành vi của y, đưa tay đỡ y dậy, "Nếu Văn Nhân Thiện trở lại, vậy ngươi thì sao?"

"Ta à?" – y thoáng ngập ngừng, "Ta không sao, đến lúc đó bổ ra làm củi, hay làm thành món đồ chơi khác, kiểu gì cũng có chỗ đi."

Lúc nói lời này, trông y thật nhẹ nhàng bình thản, như đó chẳng phải chuyện liên quan đến mình.

Có lẽ chính vì y là một khúc gỗ, nên mọi buồn vui tủi giận, đều được cất giấu tận trong lòng, không ai có thể biết được, lúc ấy y đang khóc, hay đang cười.

Thấy ta lẳng lặng không đáp, y thương lượng, "Hoàng Thượng là Vua một nước, thân thể không chỉ của mình hắn, mà còn là của bá tính lê dân, Vương gia không thể lấy xúc giác của hắn được. Sau này hắn còn tuyển tú lập phi, sinh con nối dõi. Nếu nhất quyết phải đổi bằng thứ gì, vậy ta lấy yêu đan trong cơ thể mình đổi cho ngài được không?"

Bản Vương: …

Văn Nhân Thiện: "Cơ thể ta được làm từ gỗ Lê vàng, là cổ thụ ngàn năm tuổi, nếu Vương gia thích, cũng có thể lấy đi."

50. Quyển 3 - Chương 49

Ai cũng bảo gỗ vô tâm, nhưng Văn Nhân Thiện này, lại trớ trêu sinh ra tình cảm con người.

Bản Vương thở dài, hỏi y: "Chuyện này, ngươi đã thương lượng với Sở Hoằng chưa?"

"Chưa." – y lắc đầu, "Bề ngoài Hoàng Thượng là người mạnh mẽ, chẳng nể nang ai, kỳ thật nội tâm rất dịu dàng. Hai năm nay, là ta ở bên cạnh hắn, chăm lo cơm áo sinh hoạt, giúp hắn dàn xếp hậu cung. Ta là người nằm chung chăn, là vợ của hắn. Dù không thương ta, nhưng hắn vẫn quan tâm đến cảm nhận của ta. Nên trước mặt ta, hắn sẽ không nói muốn Văn Nhân Thiện trở về. Nhưng ngài biết đấy, nhịn được hôm nay,

chịu đựng được ngày mai, nhưng chắc chắn chẳng thể nhẫn nại được ngày mốt, sớm muộn gì hắn cũng đến tìm ngươi muốn Văn Nhân Thiện trở về. Hai năm qua, lúc nào hắn cũng khắc khoải người ấy, cả mơ cũng gọi người ấy. Nếu ngài thật sự có thể mang Văn Nhân Thiện trở lại, đừng nói là xúc giác, dù phải đánh đổi bằng cả giang sơn, hắn cũng bằng lòng."

Cõi lòng Bản Vương chợt buồn phiền khó hiểu. Đừng nói yên đan của y chẳng có tác dụng gì với ta, mà dù có, ta cũng không làm vụ giao dịch này.

Bởi nếu Văn Nhân Thiện kia trở lại, con rối sẽ thành vật dư thừa, thành rào cản giữa Sở Hoằng và Văn Nhân Thiện, Sở Hoằng sẽ chẳng muốn giữ y lại bên mình.

Nhưng y đã thành tinh, đã coi như một sinh mạng, nào có thể dễ dàng ném đi như chiếc giày đã rách.

Nhiều lần trải qua luân hồi sinh tử, Bản Vương vẫn cho rằng, trăng khi tròn khi khuyết, người lúc thăng lúc trầm, vốn mọi thứ đã được định sẵn, nên buông tay thì phải buông tay.

Cứ cố chấp giữ lấy chỉ càng thêm đau thương. Duyên phận đã hết, thì đừng nên miễn cưỡng kéo dài.

So với mang Văn Nhân Thiện trở về, Bản Vương hy vọng Sở Hoằng có thể quý trọng con người trước mắt này hơn.

Còn về xúc giác của Bản Vương, kiếp này không lấy được thì để sang kiếp sau lấy…

Bản Vương ngẫm nghĩ rồi nói với y: "Ngươi không biết, trên đời có hai thứ mà người ta không thể buông bỏ, một là không có được, hai là đã mất đi. Hiện giờ Sở Hoằng mất Văn Nhân Thiện, nên lòng hắn lúc nào cũng hướng về cậu ta, nhưng nếu một ngày hắn mất ngươi rồi, cũng sẽ nhớ ngươi mãi khôn nguôi."

Y lắc đầu, "Không. Ta không biết cười, không biết khóc, không biết làm nũng, càng không biết lấy lòng, vậy nên hắn chưa từng thích ta. Hắn tốt với ta cũng vì coi ta là Văn Nhân Thiện. Đến khi Văn Nhân Thiện trở về, tất cả sự dịu dàng chăm sóc ấy sẽ dành trọn cho người đó thôi."

Chung quy vẫn là một miếng gỗ, sao cứ mãi khư khư một chuyện tình?

Bản Vương đành giải thích: "Ngươi trải đời chưa lâu, chưa hiểu thấu lòng người. Trên đời này, không phân biệt nam nữ, ai cũng khốn nạn cả. Khi ngươi ở bên hắn, trả giá nhiều vì hắn, hắn cũng chẳng để tâm, nhưng một khi ngươi biến mất, hắn mới nhớ ngươi thật nhiều. Thứ gì quá dễ đạt được thì càng ít được người ta quý trọng. Đến lúc mất rồi, mới không kịp ăn năn."

Y khó hiểu, "Vậy là sao?"

"Thời gian dài như vậy, Sở Hoằng dù sắt đá đến mấy cũng sẽ bị dao động thôi." – Bản Vương nói, "Không hẳn là hắn không có tình cảm với ngươi, chủ yếu là vì hắn tự giam mình vào bể sâu quá khứ, lại cố chấp ép buộc bản thân không được yêu ngươi. Hắn cho là như thế mới không phụ tình yêu mà Văn Nhân Thiện từng dành cho hắn."

Văn Nhân Thiện sửng sốt, "Ý ngài là, hắn cũng có thể thích ta ư?"

"Có lẽ…" – Bản Vương trả lời.

Lặng không một hồi, ngoài trời chợt lóe chớp, cơn mưa mới ngơi đã lại đổ bay bay.

Văn Nhân Thiện sai cung nữ, "Đến Ngự thiện phòng chuẩn bị bữa đi, bảo đầu bếp nấu bát canh gà, thả Bách tử nhân và Hợp hoan bì, ít thảo dược vị nhẹ, à phải rồi, nấu thêm bát cháo đỗ đen Dạ giao đằng nữa, rồi cùng bưng lên."

Tất cả đều có tác dụng an thần.

Vị Hoàng Hậu này, quả là quan tâm Sở Hoằng hết mực.

Dặn dò xong xuôi, Văn Nhân Thiện cầm ô, nói với ta: "Xin thứ không tiếp chuyện với ngài được, ta đến Ngự thư phòng một lát, chẳng biết Hoàng Thượng có gì để che mưa không."

Bản Vương sửng sốt, "Ngươi cứ giao việc này cho nô tài, việc gì phải tự mình đi."

"Không sao, coi như đi tản bộ." – rồi y mở ô bước ra ngoài.

Chẳng có việc gì làm, Bản Vương ra cửa điện, đứng dưới mái hiên, giơ tay đón mưa. Tay chẳng cảm nhận được mưa ướt, cũng chẳng thấy lạnh chi.

Rốt cuộc nước là cảm giác gì? Ấm và lạnh là cảm giác gì? Ôm lại cảm giác thế nào? Và hôn thì cảm xúc ra sao?

Yêu, lại là cảm giác gì?

Đứng ngắm mưa dưới hiên chừng một khắc, Bản Vương thấy Sở Hoằng cầm ô đi phía xa, người dựa sát vào Văn Nhân Thiện. Mà chiếc ô kia, tuy là che chung, nhưng lại nghiêng hết về phía Văn Nhân Thiện, Sở Hoằng thì để cả nửa người ra ngoài.

Văn Nhân Thiện cầm ô đẩy về phía Sở Hoằng, "Cơ thể ta không sợ lạnh, Ngự thể của Hoàng Thượng quan trọng hơn."

"Đừng nói bậy." – Sở Hoằng ôm ghì lấy eo y, kéo y sát vào người mình, "Thế này chẳng tốt hơn, sao cứ cách xa ta vậy làm gì."

Bản Vương đứng xa nhìn hai người họ, lắc đầu.

Hai người này, một người si, một kẻ ngốc, không ai chịu nói, dồn nén tất cả tình cảm vào trong lòng, kể cũng thật hợp đôi.

Rõ ràng chỉ cần một người dám bước lên, vấn đề giữa họ sẽ được giải quyết. Vậy mà trớ trêu thay, một người không dám hy vọng, một kẻ không dám lãng quên.

Cả hai đều như hũ nút, rốt cuộc chẳng biết ai đang dằn vặt ai.

Khi Sở Hoằng đến gần, hắn cười hỏi: "Tương Vương đã ở đây thì nán lại dùng bữa đi?"

Bản Vương chần chừ một chút rồi đồng ý: "Được."

Và thế là ba người chúng ta ngồi chè nước đợi cơm.

Chỉ thấy Sở Hoằng móc ra một chiếc trâm cái tóc đính đá vàng, đặt vào tay Văn Nhân Thiện, "Nhân lúc rảnh rỗi, Trẫm tự tay khắc đấy, cảm thấy màu này rất hợp với ngươi."

Văn Nhân Thiện ngẩn người, "Chẳng phải mọi khi ngươi đều nói ta hợp với màu hồng nhạt đó sao?"

"Đó là hợp với Thiện Nhi, không phải ngươi." – Sở Hoằng nói, lại cầm chiếc trâm ướm lên tóc y, "Quả nhiên màu vàng hợp với khí chất của ngươi hơn."

Văn Nhân Thiện ngây dại. Có lẽ đây là lần đầu tiên y được Sở Hoằng đối xử như một người khác, nhất thời đầu óc trống không chẳng nghĩ được gì.

Y đưa tay gỡ chiếc trâm xuống, vuốt nhè nhẹ lên họa tiết hoa bên trên, "Đẹp quá, đây là món quà đầu tiên Hoàng Thượng tặng ta."

Sở Hoằng nhướn mày, "Trước kia vẫn hay tặng cho ngươi còn gì?"

"Đó là cho Văn Nhân Thiện." – y nhẹ nhàng đáp, "Dù đặt vào tay ta, nhưng đều là những thứ cậu ấy thích."

Sở Hoằng lặng người, "Vậy ngươi thích gì nữa thì nhớ nói, Trẫm đều tặng cho ngươi."

Văn Nhân Thiện lắc đầu, "Không còn gì cả, có thể nhận được món quà này, lại do ngươi tự tay điêu khắc, vậy là tốt lắm rồi."

Tuy chẳng thấy bất cứ cảm xúc nào trên khuôn mặt y, vậy mà Bản Vương lại cảm giác rằng, dường như y đang khóc. Có một loại nước mắt, không phải cứ chảy trên mặt mới khiến người ta biết y đang buồn hay đang vui.

Mà sự thay đổi thái độ đột ngột này của Sở Hoằng càng làm Bản Vương thấy bất ổn.

Món ăn được bê lên, Sở Hoằng rót rượu cho Bản Vương, "Mời Vương gia."

"Mời." – Bản Vương cầm chén rượu, nhấm nháp thử một ngụm.

"Thế nào?" – Sở Hoằng hỏi: "Có thể sánh với rượu do Tửu Thánh Yến Quốc ngươi cất ra không?"

Bản Vương thật thà đáp: "Kém xa."

"Ha ha." – hắn bật cười, "Vương gia thật chẳng khách khí." – rồi gắp một chút thức ăn, "Tiếc quá, giá như Vương gia không sinh ra ở Yến Quốc mà trên Sở Quốc ta, thì có lẽ hai ta đã thành tri kỉ rồi. Đời này chẳng mấy người được Trẫm tôn trọng, Tương Vương ngươi chắc chắn là một người trong số đó."

"Được Hoàng Thượng nể mặt rồi." – Bản Vương lại làm ngụm rượu nữa, "Nếu đã coi trọng tại hạ, thì ngay giờ khắc này, hai ta đã có thể trở thành tri kỉ đấy."

Hắn cười, "Sau đó thì sao? Thả ngươi đi hả?"

Bản Vương lắc đầu, nào có trông mong hắn sẽ làm đến nhường đó.

*

Tuy rượu hơi kém, nhưng món ăn lại rất ngon, bữa này cũng thỏa mãn được bảy tám phần.

Văn Nhân Thiện thì vì cơ thể không cần hấp thụ dinh dưỡng nên chỉ ngồi bên phụ trách rót rượu.

Chẳng biết có phải Bản Vương suy nghĩ nhiều, mà luôn cảm thấy đêm nay, Sở Hoằng rất đỗi dịu dàng với Văn Nhân Thiện.

Cảm giác này giống như khi ta áy náy với một người, sẽ nghĩ mọi cách bù đắp cho hắn.

Ăn no rượu say, Bản Vương lên tiếng cám ơn, rồi rời khỏi Phượng Linh cung.

*

Về đến tẩm cung thì thấy một nam tử mặc áo đen dài thêu hoa Mạn Châu Sa đỏ đang đứng dưới mái hiên, dáng người cao to, khuôn mặt lạnh lùng, không phải Chiêu Minh thì còn là ai.

Hắn đã thấy khuôn mặt sứt sẹo của Bản Vương từ đằng xa, thế rồi cười khẩy, "Vốn đã xấu rồi, giờ làm gì mà để xấu hơn thế?"

Bản Vương sờ mặt bảo: "Nhất thời bất cẩn, bị người ta đánh lén."

"Hừ!" – hắn rảo bước vào phòng, kéo ghế ngồi xuống, "Ta đã điều tra hồn phách mà ngươi nhờ vả rồi."

"Thế nào?" – Bản Vương hỏi.

"Không tốt lắm." – Chiêu Minh đáp, "Đã uống canh Mạnh Bà, đến bờ bên kia đầu thai."

Bản Vương nhíu mày, lại thấy Chiêu Minh đẩy sang một chiếc hộp chế bằng huyền thiết, "Nhưng sau khi Văn Nhân Thiện uống canh Mạnh Bà, trí nhớ của hắn bị rơi vỡ bên cầu Nại Hà, được Mạnh Bà nhặt về đây. Ngươi chỉ cần tìm một cơ thể, khảm trí nhớ này vào là được."

Bản Vương nhận hộp, lại nhớ ngay đến con rối kia, hỏi hắn: "Nếu gán trí nhớ này vào một người thì người đó sẽ ra sao?"

Chiêu Minh thản nhiên đáp, "Trí nhớ của chính hắn sẽ biến mất, bị trí nhớ mới này thế chỗ hoàn toàn."

Tay Bản Vương bỗng siết chặt, "Vậy có khác nào tá thi hoàn hồn đâu?"

Chiêu Minh lắc đầu, "Không giống, tuy ta có quyền lớn, nhưng cũng không dám tự tiện giết người câu hồn. Người đó chỉ kế thừa trí nhớ của Văn Nhân Thiện thôi, linh hồn thì vẫn là của hắn."

Vậy là, linh hồn thì vẫn là linh hồn đó.

Nhưng trái tim, nào phải trái tim kia.

51. Quyển 3 - Chương 50

Bản Vương cất chiếc hộp đựng trí nhớ của Văn Nhân Thiện vào tủ.

Cũng chưa đề cập nó với bất cứ ai.

Chiêu Minh còn đưa thêm cho ta một viên linh đan. Nghe nói là của một con ba ba ngàn năm tuổi sống dưới Nại Hà, sắp sửa đắc đạo thành tiên thì cháy đen xì vì không tránh được lần thiên kiếp cuối.

Lúc kể chuyện này, Chiêu Minh còn ra chiều tiếc rẻ, "Ban đầu ta định bố trí một viên tướng rùa bên cạnh bắt chước Đông hải Long Vương, mà hầy, tiếc quá."

Bản Vương khinh bỉ, "Của người ta là rùa, của ngươi là ba ba, giống hở?"

"Thì cũng na ná nhau mà." – hắn cãi cố, "Tóm lại là cơ thể nó kết xuất được viên linh đan, ta giữ cũng vô dụng, tặng cho ngươi đấy, mài ra mà uống cho giữ mãi tuổi thanh xuân."

"Ờ cũng được." – Bản Vương tiện tay nhận, "Cám ơn."

*

Mấy ngày sau, trong Cung lan truyền tin tức, nói Sở Hoằng chán làm minh quân, quay lại làm hôn quân rồi, cả ngày cứ ru rú trong cung ân ái mặn nồng với Hoàng Hậu của hắn, chả thiết lên Triều.

Phần ân sủng này rước theo không ít người căm ghét, cũng khiến bao kẻ đố kị.

Thế gian đầy rẫy nữ tử xinh đẹp mỹ miều mà hắn ta chả thiết, cứ yêu chiều một miếng gỗ là cớ làm sao?

Sở Hoằng thay đổi thái độ quá nhanh, người ngoài không hiểu, Văn Nhân Thiện lại rất tỏ tường.

"Chung quy Hoàng Thượng vẫn quyết định không cần ta, có lẽ trước khi vứt bỏ, muốn bù đắp phần nào."

Dù lòng y đau, khuôn mặt vẫn không một gợn sóng. Nếu có biểu cảm, có lẽ chỉ cần y khẽ nhíu mày, hay hơi chau trán, Sở Hoằng cũng sẽ mềm lòng.

Nhưng y không làm, cũng chẳng muốn làm.

Suy nghĩ của một con rối rất đơn giản, yêu, là tác thành.

So với con người lúc nào cũng hao tâm tổn trí, không từ thủ đoạn để đạt thành, tình cảm của y cao đẹp hơn rất nhiều.

Ngoài trời, mưa rơi tí tách, sắc xuân phai tàn.

Nhân lúc Sở Hoằng vắng mặt một chốc hiếm hoi, Văn Nhân Thiện lén kể cho ta rằng, "Hôm kia mới nhận được tin, Nam Cung Tầm đã bị Yến Hoàng lột trần thân phận, tống vào ngục giam."

Bản Vương giật mình, "Thật chứ?"

"Thật." – Văn Nhân Thiện gật đầu, "Nếu thật lòng yêu một người, thì chỉ một cái nhăn mày hay một nụ cười mỉm, nhất cử nhất động đều khắc sâu trong tim ta, sao có thể bị một kẻ chỉ giống bề ngoài lừa gạt."

Bản Vương lặng người, lại "nghe" y nói: "Thế nhưng trước khi Nam Cung Tầm bị bại lộ, hắn đã gây nên một vụ án oan sai, hãm hại Triệu tướng quân bị tịch biên trảm cả nhà. Triệu tướng quân là vị tướng đắc lực nhất của quý Quốc, mất ông, Yến Quốc mất một vị tướng tài."

Cõi lòng Bản Vương chùng xuống, hỏi: "Người thi hình là ai?"

Văn Nhân Thiện: "Hình bộ Thượng thư mới nhậm chức, Diêu Thư Vân."

Bản Vương: …

Giờ thì hay rồi, quân thần hai người họ, một người là hôn quân không phân biệt được trung lương và phản tặc, một người trở thành nịnh thần giết hại trung thần.

Chẳng biết khi lật lại bản án, hai người họ sẽ phải đối mặt với bách tính như thế nào.

Hai ta im lặng một chốc lát, Văn Nhân Thiện chợt nói rằng: "Vương ta, ta có thể nhờ ngài một việc không?"

Bản Vương: "Nói đi."

"Nếu —" – y thoáng ngập ngừng, "Nếu Văn Nhân Thiện trở lại, mà Hoàng Thượng muốn vứt ta đi, ngài có thể lấy yêu đan khỏi người ta, dùng cơ thể ta làm thành chiếc bàn, ống bút hay giá bút, không thì xà nhà, hoặc cánh cửa cũng được, đặt ở nơi Hoàng Thượng có thể thấy hoặc đi ngang qua, để năm tháng còn lại, bằng cách này hay cách khác, ta đều có thể ở bên cạnh hắn."

Bản Vương nhíu mày, "Tội gì ngươi phải thế? Mất yêu đan, ngươi không còn tri giác, lưu luyến hắn làm gì."

Y nhìn Bản Vương, trên khuôn mặt cứng nhắc như thấp thoáng vẻ van nài, "Ngài nhận lời ta đi."

"Thôi được." – Bản Vương gật đầu.

"Vậy phiền ngài." – y cố gắng nhếch miệng, nhưng chung quy vẫn chẳng thể cười, chỉ thở dài, từ bỏ.

*

Tối đó, Tiểu Đậu Tử gấp thuyền giấy thả vào vũng nước trước sân, ngoái lại hỏi ta đang đứng trong hành lang, "Vương gia, ngài sẽ về Sở Quốc à?"

"Ừ." – Bản Vương gật đầu.

"Thế —" – nó hơi do dự, "Lúc đi, ngài có thể dẫn ta theo không?"

"Dẫn ngươi theo?" – Bản Vương khó hiểu, "Ngươi là người Sở Quốc, cha mẹ họ hàng đều ở đây, theo ta về Yến Quốc làm gì?"

"Ta không biết cha mình là ai. Có người nói, Văn Nhân Đạc chính là cha ta, trong một lần rượu say, hắn đã cưỡng bức mẹ ta, nhưng vì sợ phu nhân mà không dám cho bà một danh phận." – Tiểu Đậu Tử bĩu môi, "Dù sao, từ khi sinh ra ta đã là tôi tớ của phủ Văn Nhân rồi, mẹ ta khó sinh mà mất, thế là ta tiếp tục ở lại phủ làm nô tài. Nếu bảo ta và Văn Nhân ca ca là anh em ruột thật thì cũng đung đúng, hai ta khá giống nhau, tính cách cũng hợp. Khi hắn còn sống, ở phủ Văn Nhân hay Hoàng cung đều như nhau, đâu cũng là nhà. Nhưng nay hắn mất rồi, chẳng còn lý do gì để ta nán lại nữa. Vương gia, ngài dẫn ta đến Yến Quốc đi, coi như mở mang tầm mắt, trau dồi kiến thức."

"Cũng được." – Bản Vương đáp, "Nhưng, nếu Văn Nhân ca ca mà ngươi quen thuộc trước kia trở lại, ngươi có còn muốn đi theo ta không?"

"Trở lại?" – nó khó hiểu, "Trở lại thế nào?"

Bản Vương ngừng lại, "Thôi quên đi, ta chỉ hỏi vậy thôi."

Tuy rằng Hoàng Hậu liên tục cầu xin ta mang Văn Nhân Thiện trở về, nhưng Sở Hoằng chưa có lời, việc gì ta phải sốt ruột.

Cứ để hai người họ đợi được lúc nào hay lúc nấy đi.

*

Ta vốn đã nghĩ như vậy, nhưng nào ngờ ngay hôm sau, Sở Hoằng đã đến tìm, "Xúc giác thuộc về ngươi, ngươi nghĩ cách mang Văn Nhân Thiện về bên ta."

Tuy đúng là đã lường được trước, nhưng Bản Vương vẫn thấy xót xa, hỏi hắn: "Không suy nghĩ lại à? Nghĩ lại Hoàng Hậu hiện giờ của ngươi đi, y sẽ thế nào?"

Sở Hoằng cầm chén trà con, khuôn mặt bình tĩnh, mu bàn tay đã nổi gân xanh chằng chịt, "Chờ khi Thiện Nhi trở về, Trẫm sẽ thả tự do cho y, từ nay đại giang nam bắc, ngũ hồ tứ hải, y muốn đi đâu thì đi."

Bản Vương: "Vậy nếu y không muốn đi, chỉ muốn ở cạnh bên ngươi thì sao?"

Sở Hoằng im lặng, "Là Trẫm nợ y, nhưng Trẫm không thể giữ y bên mình."

Bản Vương: "Suốt thời gian qua, ngươi không có chút tình cảm nào với y ư?"

Sở Hoằng thoáng chần chừ trong tích tắc, rồi lắc đầu cười, "Ngươi biết thừa y chỉ là thế thân cho Văn Nhân Thiện, là một thế thân bị lỗi."

"Thật à." – Bản Vương không bóc mẽ hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ cầm hộp trà ra hỏi: "Cổ Dao và Trường Tình, Hoàng Thượng thích loại nào hơn?"

Hắn ngẫm nghĩ rồi đáp: "Trường Tình."

Bản Vương pha một ấm Trường Tình, rót cho hắn một chén hỏi: "Vì sao lại thích Trường Tình?"

Hắn đáp: "Trà Cổ Dao, màu đậm, hương nồng, uống một ngụm thì đậm đà, nhưng uống nhiều lại thấy khô chát, không giống Trường Tình, tuy nhạt nhưng rất thanh, uống một ngụm thì chưa thấy gì, nhưng uống nhiều lại thấy hương thơm dịu mát, quấn quýt vấn vương."

"Đúng." – Bản Vương cũng nhâm nhi một hớp, "Thế nhưng, hầu hết mọi người đều bị mùi hương thơm nồng của Cổ Dao cuốn hút mà xem nhẹ vị thanh mát và nhẹ nhàng của Trường Tình."

Sở Hoằng nheo mắt, "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Bản Vương đối diện hắn, "Hoàng Thượng, ta biết ngươi và Văn Nhân Thiện đã trải qua rất nhiều cay đắng mới đến được với nhau, phần tình cảm mãnh liệt, cảm động trời đất đó cũng đủ để người ta phải khắc cốt cả đời. Nhưng Hoàng Hậu sau này của ngươi, cũng nhẫn nhịn, lẳng lặng chăm sóc ngươi suốt thời gian dài, ngươi không dao động chút nào ư? Chung quy, hương vị của Trường Tình vẫn quá bình thường và giản dị, thực chất ngươi vẫn thích sự nồng nàn của Cổ Dao hơn phải không? Đương nhiên, một người ngoài cuộc như ta không hiểu được tâm trạng của ngươi, nếu cùng sự việc đó xảy ra với ta, ta cũng không đủ lý trí để chọn lựa. Nhưng chính vì ta là một người ngoài cuộc, có câu trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Hoàng Thượng, ta bạo dạn khuyên ngươi một câu, việc này, ngươi vẫn nên suy nghĩ kỹ."

Càng nghe hắn càng khó chịu, nheo mắt hỏi ta: "Ngươi muốn nhúng tay vào việc nhà của Trẫm?"

Bản Vương khẽ cúi đầu, "Đã là tù nhân, Bản Vương nào có lá gan ấy. Nhưng trước giờ Bản Vương là người nói thẳng, nếu sai câu nào, mong Hoàng Thượng thứ lỗi."

Hắn lạnh lùng uống trà, khuôn mặt tối đen, sau nhiều lần muốn nói lại ngừng, cuối cùng hắn đột nhiên mỉm cười, "Trẫm không hiểu, rõ ràng là ngươi mời mọc Trẫm đổi xúc giác để lấy Văn Nhân Thiện trở về, tại sao tự dưng bây giờ ngươi lại đổi ý? Chẳng lẽ, ngươi tìm được người để đổi xúc giác hợp hơn nên không muốn của Trẫm nữa?"

"Không phải là ta không muốn giúp ngươi," Bản Vương nói: "Mà là Văn Nhân Thiện đã sang bờ bên kia đầu thai rồi."

Cả người hắn khẽ run lên, "Đầu thai?"

"Phải." – Bản Vương đáp, "Cho dù hắn chưa đầu thai thì sao, xác cũng đã bị ngươi chôn cất, không thể hoàn dương."

Sở Hoằng, "Nhưng dân gian vẫn truyền nhau có thể mượn xác hoàn hồn mà?"

"Mượn xác hoàn hồn?" – Bản Vương cười khẩy, "Sở Hoằng, hắn đã uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà, đã quên ngươi, ngươi còn cố chấp muốn hồn phách của hắn làm gì? Hay là, ngươi muốn ta đi hỏi giúp ngươi xem Văn Nhân Thiện đầu thai vào nhà nào, rồi ôm trở về cung nối tiếp duyên cũ với ngươi?"

"Đủ rồi!" – hắn rống lên, "Đã vậy sao ngươi còn bỡn cợt Trẫm, còn muốn Trẫm lấy xúc giác đổi một nguyện vọng. Ta mang bao hy vọng đến tìm ngươi, ngươi lại nói ngươi không thể làm gì được?!"

"Cũng không phải không làm gì được." – Bản Vương vuốt miệng chén trà, "Nhưng cần ngươi phải chọn lựa, ngươi muốn hồn phách đã quên tất cả kiếp trước của Văn Nhân Thiện, hay muốn phần kí ức đầy yêu thương lưu luyến hắn lưu lại, hoặc là, buông tất cả, chấp nhận tình cảm mà Hoàng Hậu dành cho ngươi."

52. Quyển 3 - Chương 51

Câu trả lời của Sở Hoằng lại khiến Bản Vương phải bất ngờ lần nữa.

Hắn nói: "Ta muốn phần ký ức thuộc về Văn Nhân Thiện."

"Có ký ức, hắn có thể trở lại là Văn Nhân Thiện đơn thuần khả ái trước kia phải không?"

"Ta muốn tất cả những gì đẹp đẽ giữa chúng ta trở về."

Bản Vương cũng được coi là thành phần tri thức có phong độ, tao nhã lịch thiệp, nhưng lúc này cũng không nén nổi phải cười phá lên, khi Sở Hoằng đay nghiến nhìn ta, ta nói: "Hoàng Thượng à, ngươi luôn miệng nói ngươi yêu Văn Nhân Thiện, thực chất, ngươi chỉ yêu bản thân ngươi."

Hắn lạnh lùng, "Ngươi thì biết gì?"

"Bản Vương không biết nhiều lắm. Nhưng có một thứ Bản Vương rất rõ, là ngươi quyết định vứt bỏ người thật lòng yêu ngươi chỉ vì một tình yêu giả tạo."

Nói xong những lời này, Bản Vương chợt quay ra, chỉ thấy Văn Nhân thiện đang đứng trước cửa điện.

Bên ngoài, cơn mưa phùn bỗng chốc tuôn ào ạt, xối bay chiếc dù trong tay y.

Y không đi nhặt, cứ thế đứng lặng giữa trời mưa.

Nước mưa chảy xuống gương mặt y nhợt nhạt, như hàng ngàn giọt nước mắt, cuối cùng cũng tìm được cách tuôn rơi.

Môi Sở Hoằng mấp máy, "Thiện Nhi."

Văn Nhân Thiên vén mái tóc ướt nhòa dính trên trán, nhẹ nhàng bảo: "Bị ướt rồi, không biết cơ thể có bị úng nước không."

Sở Hoằng tiến lên, kéo y vào trong điện, "Thiện Nhi, đừng hận ta."

"Không, dù sao —" – y dừng lại một chút, "Dù sao ta cũng chỉ là một miếng gỗ, không có tim, sẽ không đau khổ."

Sở Hoằng: "Thiện Nhi."

"Gọi ta là Hoa Lê." – y nói: "Chỉ một lần thôi, xin hãy gọi tên ta thật dịu dàng, một lần thôi cũng được."

"Hoa Lê?"

"Phải." – y gật đầu, "Ta là một gốc cây ngàn năm tuổi, tuy không có ngộ tính cao, không biến ra hình dạng người như hồ ly hay yêu xà, nhưng có tuổi, cũng sẽ có ít linh tính. Ta là một cây hoa lê vàng, ông sam già trong rừng vẫn gọi ta là Hoa Lê. Ta cắm rễ ở đó, trăm năm, ngàn năm, tắm nắng, uống mưa, mờ mịt sống qua ngày. Một gốc cây như ta không nhớ được nhiều lắm, duy chỉ nhớ rằng mình có một cái tên, và, ta nhớ ngươi."

Sở Hoằng: "Nhớ ta?"

"Phải, khi ngươi luyện binh ở Mạc Nam, đôi khi nắng gắt, cát bỏng, ngươi lại dẫn binh vào rừng, nghỉ ngơi dưới thân ta. Vì ta cao lớn um tùm, có thể che mưa chắn nắng, nên ngươi rất thích ngả lưng ngủ gật trên người ta, mặc dù có lúc ngươi cũng sẽ tiểu tiện dưới thân ta. Mà ta, cũng phải nhẫn nhịn mùi nước tiểu của ngươi năm năm liền."

Sở Hoằng:…

Hoa Lê: "Sau khi bị chặt, đầu óc ta không còn minh mẫn như trước, đã quên rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhưng vẫn nhớ ngươi. Vậy nên bây giờ, ngươi đừng gọi ta là Văn Nhân Thiện, xin hãy gọi ta là Hoa Lê."

"Hoa, Lê…" – Sở Hoằng gian nan cất tiếng.

"Ừm." – Hoa Lê hơi híp mắt lại, trên khuôn mặt gỗ cứng rốt cuộc cũng nhoẻn lên ý cười.

Rất nhẹ, nhưng cũng rất đẹp.

*

Đêm đó, Bản Vương quắp Tiểu Đậu Tử nhảy lên nóc nhà, đưa nó một túi bò khô, bản thân ta thì cắn mở nắp bình, tu một hớp rượu.

Lúc này, trăng sao lấp lánh, mây đen đã tản. Sau mấy ngày mưa dầm, cuối cùng trời cũng quang.

Tiểu Đậu Tử vừa cắn miếng bò khô vừa hỏi: "Vương gia, nếu đưa trí nhớ Văn Nhân ca ca vào Hoàng Hậu hiện giờ thì có phải y sẽ trở thành Văn Nhân ca ca mà ta quen thuộc trước kia không."

"Phải." – Bản Vương gật đầu, "Tính cách, cử chỉ, lời ăn, tiếng nói, tất cả đều đổi thành Văn Nhân ca ca mà ngươi quen."

"Thật chứ?" – nó toe toét cười, "Vậy ta không theo ngài nữa, ta muốn ở lại với Văn Nhân ca ca."

"Văn Nhân ca ca?" – Bản Vương cười khẩy, nốc một ngụm rượu, "Phải rồi, nếu áp đặt ký ức ấy cho Hoàng Hậu, y đã có khuôn mặt của Văn Nhân Thiện, giờ thêm trí nhớ, theo một ý nghĩa nào đó thì đúng là tác phẩm phục chế hoàn hảo nhất rồi. Lựa chọn của Sở Hoằng không có gì là đáng trách."

Tiểu Đậu Tử dò dẫm bò lại gần, níu tay áo Bản Vương lấy thăng bằng, "Kỳ thật, thật là giả, giả là thật, ta hiểu, nhưng đời người ai chẳng sống giữa hư và thực, chỉ mong lòng mình thanh thản là được mà."

Bản Vương thản nhiên rút tay về, "Mới tí tuổi, nói gì mà giống cụ non thế?"

"Tự dưng cảm khái vậy á." – rồi nó chọt chọt đầu ngón chân lên viên ngói, "Hơn nữa, ta cũng hy vọng Văn Nhân ca ca có thể trở về."

Phải, tất cả mọi người trong cung, ai cũng mong Văn Nhân Thiện trở về.

Một số thì vì thích hắn, một số lại vì sợ yêu quái đang sống trong cung. Cho dù là đại thần trong Triều, cũng thà để một nam Hoàng Hậu họ từng có trở lại còn hơn để một con yêu quái làm chủ hậu cung.

Nhưng mọi người nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là Sở Hoằng cũng muốn Văn Nhân Thiện trở về.

Tiểu Đậu Tử lén lút dán lại gần ta, hỏi nhỏ: "Vương gia, nói thật đi, ngài là cái gì vậy?"

Bản Vương: …

"Ý không," – nó cắn đầu lưỡi, "Vương gia là người, không phải đồ."

Bản Vương: …

"Ôi cha —" – nó lắc đầu, "Ta chỉ tò mò thôi, ngài có thể tìm được ký ức của Văn Nhân ca ca, nhất định ngài không phải người thường rồi, ngài là thần tiên phải không?"

Bản Vương cười, "Đương nhiên không phải, nếu ta mà là thần tiên sao lại để các ngươi hủy dung, rồi còn bị Hoàng Thượng các ngươi giam giữ."

"Cũng đúng." – nó chống cằm, "Mai Hoàng Thượng dẫn Hoàng Hậu xuất cung săn bắn, có phải lúc về là Văn Nhân ca ca trở về không?"

"Chắc vậy…"

"Thực chất," – nó do dự, "Đôi khi ta thấy, Hoàng Hậu cũng đáng thương."

*

Hôm sau, Sở Hoằng thay trang phục đi săn, tóc buộc cao, ngồi trên ngựa, trông cao sang và đầy khí phách.

Hắn nói hôm nay muốn ra ngoài săn bắn, kỳ thực là muốn hoàn thành giấc mộng cuối cùng của Hoa Lê, dẫn y ra ngoài nhìn ngắm thế gian rộng lớn, tiễn y một đoạn đường.

Để đến khi trở lại, Hoa Lê chẳng còn là Hoa Lê nữa, mà là "Văn Nhân Thiện".

Trước khi xuất phát, Bản Vương tìm Hoa Lê, "Ngươi nghĩ kỹ chưa, là lấy cơ thể ngươi làm nơi cất chứa ký ức của Văn Nhân Thiện đấy?"

"Rồi." – y gật đầu, "Vậy là tốt nhất, dù sao ta cũng được ở bên Hoàng Thượng."

Bản Vương: "Nhưng ngươi có được ký ức của Văn Nhân Thiện, từ nay sẽ sống với thân phận của hắn. Mọi chuyện từ trước đến giờ giữa ngươi và Sở Hoằng, đều sẽ bị lãng quên."

"Ít ra cũng từng có." – y vừa nói vừa leo lên mình ngựa, "Dù sao, ta cũng rất cảm ơn ngài." – nói xong, y đi tới bên Sở Hoằng, theo đội ngũ xuất cung.

Bản Vương nhìn mây đen nơi cuối trời, cứ có cảm giác, dương quang lúc này có thể thay đổi ngay sau đó.

Một cơn bão táp đang trực chờ.

*

Mở giấy Tuyên Thành, Bản Vương sai Tiểu Đậu Tử mài mực, cầm bút lông chấm mực, phác hình hai nam tử lên giấy.

Nếu đã nhận lời Hoa Lê tặng y một bức tranh chữ, vậy trước khi ta rời đi, trước khi y biến mất, phải nhanh chóng hoàn thành bức tranh.

Vẽ xong khuôn mặt, điểm xong môi hồng, lại "nghe" Tiểu Đậu Tử nói: "Người trên bức tranh là Hoàng Thượng với Hoàng Hậu đó à?"

Bản Vương chấm mực đỏ, vẽ giàn tường vi làm nền, hỏi nó: "Sao không nói là Văn Nhân ca ca của ngươi?"

"Thần sắc không giống." – Tiểu Đậu Tử nói: "Văn Nhân ca ca sẽ cười, không lúc nào cũng vô cảm như Hoàng Hậu."

"Vậy à." – Bản Vương vẽ thêm vào nơi đuôi mày và khóe miệng Văn Nhân Thiện, để khuôn mặt lạnh lùng kia thêm một nét cười tươi sáng, "Đã giống chưa?"

"Hơi hơi." – Tiểu Đậu Tử nói: "Tóm lại vẫn không phải."

Vẽ xong, Bản Vương đề hai dòng thơ nhỏ vào góc phải. Chỉ là đôi câu mong ước lãng mạn cũ mèm, câu mà mỗi đôi tình nhân đều treo bên miệng.

Tử sinh ly biệt, cùng người thề nguyền.

Nắm lấy tay nhau, cùng người suốt kiếp.

*

Đoàn người xuất phát từ sáng sớm, đến sẩm tối vẫn chưa thấy về. Bầu trời đã giăng đầy mây đen, mưa dông sắp tới, lại vẫn chưa thấy bóng dáng ai.

Tiểu Đậu Tử lấy làm lạ, "Sắp mưa tới nơi rồi, Hoàng Thượng phải phát hiện ra ngay rồi chứ, sao đến giờ vẫn chưa thấy ai về?"

"Chắc có việc gì đó kéo chân." – Bản Vương vừa nói xong thì Tiểu Đậu Tử đột nhiên "A" lên, "Về rồi."

Đoán chừng là nghe thấy tiếng vó ngựa.

Trời bỗng đổ trận mưa phùn, Bản Vương kéo cổ áo, nói với Tiểu Đậu Tử: "Về rồi, có khi tối nay được hưởng sái món thịt rừng đấy."

Ta mới ngồi xuống chưa lâu đã "nghe" tiểu thái giám canh cửa nói: "Xảy ra chuyện lớn rồi."

Bản Vương sửng sốt: "Chuyện gì?"

"Bên Kiền Dương cung vừa truyền tin, Hoàng Thượng đi săn gặp một con gấu lớn hung dữ, Hoàng Thượng không khống chế được, hộ vệ cứu không kịp, là Hoàng Hậu nương nương chạy ra đỡ cho Hoàng Thượng."

Đám nô tài còn lại hốt hoảng hỏi: "Rồi sao? Hoàng Hậu nương nương có bị thương nghiêm trọng không?"

"Hoàng Thượng ngã gãy một tay, chắc không sao, nhưng Hoàng Hậu nương nương thì bị móng vuốt của gấu phá vỡ bụng."

"Á!" – mọi miệng bịt miệng, "Thế, chẳng phải là —"

"E là không cứu được. Nếu thương thân thì còn sửa chữa, đằng này yêu đan trong người Hoàng Hậu bị con gấu vồ nát, sợ là chẳng chống đỡ được bao lâu."

Bản Vương: …

53. Quyển 3 - Chương 52

Bản Vương không được thấy dáng vẻ tận cùng đau đớn của Sở Hoằng khi Hoàng Hậu trước mất như thế nào.

Nhưng hôm nay, ta đã được thấy hắn ta mất hồn mất vía ôm Hoàng Hậu đương nhiệm của mình ra sao.

Bên ngoài chớp vẫn lóe sáng, chiếu vào phòng từng đợt trắng xóa, Sở Hoàng ngồi sụp dưới đất, ôm chặt Hoa Lê, lẩm bẩm: "Tại sao, tại sao lúc nào cũng thế, hắn cũng thế, ngươi cũng vậy, ai cũng tự ý chạy ra cứu Trẫm. Trẫm là Vua một nước, đã không cho các ngươi tiến lên, vì sao các ngươi đều kháng chỉ…"

Hoa Lê nằm gọn trong vòng tay hắn, mất yêu đan, linh lực dần tiêu biến. Cánh tay buông thõng bên ngoài đã không còn lớp da người bao phủ, chỉ còn lại cánh tay gỗ trơ không.

Lồng ngực bị gấu vồ nát cũng không thê thảm như đã tưởng, trong lồng ngực trống không, chỉ còn sót lại một đống vụn gỗ lởm chởm.

Y đã không còn pháp lực để duy trì hình dáng con người, thậm chí cũng không thể cử động, cứ thể dựa vào lòng Sở Hoằng, ngây dại nhìn người mà y yêu thương.

Như muốn dùng tất thảy sức lực cuối cùng, để khắc ghi dáng vẻ người đó.

Cho đến khi làn da dần biến mất trên khuôn mặt, ánh sáng trong đôi mắt đen sâu thẳm kia, cũng hoàn toàn vụt tắt.

"Hoa Lê." – Sở Hoằng thều thào gọi tên y.

Chẳng còn ai đáp lại, con rối trong lòng hắn đã trở về miếng gỗ hồng, không còn nhúc nhích.

"Hoa Lê, Hoa Lê à…" – Sở Hoằng vùi con rối vào lòng mình, gọi y từng tiếng, "Ngươi tỉnh dậy đi."

Bản Vương đứng lặng trước cửa, tiến không đặng, lùi chẳng xong.

Ngoài trời, chớp như muốn xé toạch màn đêm, Sở Hoằng ngồi bệt trong Kiền Dương cung tối om, ôm con rối gào khóc không dứt.

Bản Vương từng nói, con người, đến lúc mất rồi mới hối không kịp.

Đám nô tài ngoài cung đùn đẩy nhau rúm vào một chỗ, thò cổ vào nhìn tình hình bên trong.

Trong số đó, có người tỏ ra thương tiếc, có kẻ thì mừng vui.

Dù sao với họ, thứ yêu quái làm người ta hoảng sợ cuối cùng cũng biến mất.

Tiểu Đậu Tử cũng tới, vươn tay kéo ống tay áo Bản Vương, "Hoàng Hậu chết rồi, có phải Văn Nhân ca ca cũng không thể quay về nữa không?"

"Không." – Bản Vương mở dù, bước vào trong làn mưa tầm tã, quay trở về tẩm cung.

Tiểu Đậu Tử cầm ô, giẫm lên từng bong bóng nước đuổi theo, "Lúc Văn Nhân ca ca mất, Hoàng Thượng cũng thương tâm như vậy."

Bản Vương: "Ta đoán được."

*

Trận mưa dai dẳng hai ngày liên tiếp.

Trong lúc đó, chỉ "nghe" thấy đám nô tài trong cung rỉ tai nhau: "Nghe nói Hoàng Thượng điên rồi, hai ngày hai đêm này không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, ở lỳ trong Kiền Dương cung sửa chữa cơ thể cho Hoàng Hậu."

"Sửa thì ích gì, yêu đan kia như trái tim của Hoàng Hậu, giờ vỡ rồi, có sửa lại cũng sống được đâu."

"Này, liệu có lại đi tìm viên yêu đan khác không?"

"Muốn là được đấy, người hai chân thì đâu cũng có, nhưng yêu quái có yên đan thì khó như lên giời."

"Vậy phải làm sao, mãi Hoàng Thượng mới vượt qua nỗi đau mất tiền Hoàng Hậu, chẳng lẽ giờ lại phải chịu nỗi đau mất vợ nữa hay sao?"

"Thì biết làm sao, Hoàng Hậu có phải người thường đâu, thái y muốn chữa cũng chịu chết."

"Ài." – cả đám thi nhau thở dài, "Ngẫm lại, Hoàng Hậu dù là yêu quái, nhưng hai năm nay chưa thấy hại người bao giờ, tình tính rất hiền lành và khoan dung."

…

Hoàng hôn buông xuống, trời cũng tạnh mưa. Bản Vương cầm cuộn tranh chữ đã vẽ xong, mang đến Kiền Dương cung.

Lúc đó, Sở Hoằng đang sửa chữa bả vai cho con rối, thấy Bản Vương đến cũng chẳng thiết quan tâm, chỉ chăm chú giữ cánh tay đã hoàn thành, cầm chiếc bút lông điểm mực, vẽ một bông hoa lê nhạt trên bả vai con rối.

Mực khô, hắn mặc áo, thắt đai cho Hoa Lê, sau mới nhìn ta, hỏi: "Vương gia tìm Trẫm có việc gì?"

Bản Vương đặt cuộn tranh lên bàn, "Ta đến đưa tranh chữ."

Hắn tiến lên, mở cuộn tranh ra nhìn, hỏi: "Người trong tranh là Văn Nhân Thiện, hay là Hoa Lê?"

Bản Vương: "Hoàng Thượng thấy sao?"

Sở Hoằng: "Thấy giống, rồi lại chỉ giống bề ngoài."

Bản Vương: "Vậy không biết khi Hoàng Thượng nhìn, người đầu tiên ngươi nghĩ đến là ai?"

Hắn lặng người, "Hoa Lê, lúc nào y cũng điềm tĩnh bình thản thế này."

Bản Vương: "Nhưng y không cười."

Sở Hoằng: "Phải rồi, chắc y chẳng cười được như thế…"

Mới hai ngày không gặp, Sở Hoằng đã gầy rộc đi, sắc mặt tiều tụy, râu ria xồm xoàm, khuôn mặt anh tuấn khí phách vốn có đã suy sụp đầy tang thương.

"Ngươi —" – cả hai ta cùng nhau cất tiếng, thấy đối phương muốn nói rồi thì lại cùng nhau khựng lại.

Ngừng một lát, Bản Vương nói: "Có lời gì, Hoàng Thượng nói trước đi."

"Ừm." – hắn cân nhắc rồi nói: "Ngươi nói ngươi có thể thực hiện cho ta một nguyện vọng, giờ ta hỏi ngươi, ngươi có thể mang Hoa Lê trở về không?"

Bản Vương gật đầu, "Có thể. Nhưng ta nhớ, ta chỉ thực hiện cho ngươi một nguyện vọng, nên giữa Văn Nhân Thiện và Hoa Lê, ngươi chỉ được chọn một."

"Hơn nữa —" – Bản Vương nhắc nhở hắn: "Xúc giác khác khứu giác hay vị giác, một khi ta lấy đi, điều đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống của ngươi. Thời gian đầu ngươi có thể không cầm được bút, lấy đồ, thậm chí không thể đứng thẳng."

“Không sao.” – hắn đáp, “Chỉ cần không chết, giang sơn này vẫn là của Trẫm.”

Bản Vương: “Ngươi cũng không thể có con nối dõi.”

Hắn sững ra, rồi lắc đầu cười khổ, “Ngươi cho là mấy năm qua Trẫm không sắc lập phi tần thì còn mặn mà chuyện con nối dõi ư? Cả đời Trẫm đã đấu với phụ hoàng, với đại thần, với dân chúng, với thế tục, tới giờ chưa từng cúi đầu trước ai. Sở gia chúng ta không thiếu người, ta không có con nối dõi thì nhận con thừa tự từ anh em họ hàng. Kiểu gì giang sơn này chẳng nằm trong tay Sở gia ta, về phần có phải hậu duệ của Trẫm hay không, Trẫm không quá để ý.”

“Ngươi nghĩ vậy thì tốt.” – Bản Vương vừa nói xong, ngoài sân bỗng tràn vào một mùi thơm, nhẹ, nhưng xao lòng.

“Là tường vi mà Thiện Nhi thích nhất, năm nay nở rất nhiều.” – Sở Hoằng nheo mắt, như chìm vào hồi ức, “Trẫm hỏi ngươi, ngươi có biết Thiện Nhi đầu thai vào nhà nào hay không?”

“Biết,” – Bản Vương đáp: “Hắn tích thiện mấy đời, đời này vẫn được đầu thai làm người, mới sinh ra trong một nhà thương nhân quận Bồ Đề ở Yến Quốc ta không lâu, thương nhân kia không giàu sang nhất vùng, nhưng đủ cho hắn một đời sung túc, vô ưu vô lo.”

Sở Hoằng: “Yến Quốc?”

“Phải.” – Bản Vương cười, “Vậy nên nếu Hoàng Thượng muốn khởi binh tấn công Yến Quốc ta thì phải suy nghĩ cho kỹ, quận Bồ Đề là quận sát biên giới, quân Sở muốn bắc tiến đánh Yến Quốc phải đi qua quận Bồ Đề, lúc đó rối ren, đao kiếm vô tình, nhỡ làm tiền Hoàng Hậu bị thương thì không tốt lắm.”

“Hừ, chưa chi ngươi đã tìm cớ áp chế Trẫm.” – rồi hắn thở dài, “Thôi, biết hắn sống tốt, Trẫm cũng yên tâm. Trẫm đã có lỗi với hắn, không muốn lại có lỗi với Hoa Lê.”

Bản Vương: “Xem ra, Hoàng Thượng đã quyết rồi?”

“Phải.” – hắn nhìn con rối lặng im, “Trẫm muốn Hoa Lê tỉnh lại.”

Bản Vương: “Được…”

*

Viên linh đan của con ba ba ngàn năm tuổi mà Chiêu Minh đưa ta, cuối cùng cũng phát huy công dụng.

Đều nói, lấy sắc bù sắc, lấy hình vá hình, viên linh đan này, khảm vào cơ thể con rối thay cho viên yêu đan đã vỡ, là không thể tốt hơn.

Hơn nữa, con ba ba kia sinh sống trong Nại Hà, nửa yêu nửa tiên, nửa chính nửa tà, bản thân nó lại có linh lực, tốt hơn nhiều so với yêu tinh trên nhân gian.

Khảm vào cơ thể Hoa Lê, còn thu được kết quả ngoài mong đợi.

*

Đêm đó, khi trăng lên cao, Hoa Lê từ từ tỉnh lại.

Y máy móc cử động cổ mình, thấy bàn tay đã lại bao trùm da thịt, sau đó nhìn Sở Hoằng vẫn trông giữ bên cạnh, y thở nặng nề, mấp máy hỏi: “Ta, không chết ư?”

Sở Hoằng ngả ngớn hôn môi y hệt như bao ngày thường nhật, “Có Trẫm ở đây, nào để ngươi chết.”

“Nhưng ngươi —” – y đưa tay đặt lên ngực mình, sững sờ nhìn Bản Vương đứng sau Sở Hoằng, “Nơi này, tại sao lại —”

“Đó là tim đập,” – Bản Vương nói cho y nghe, “So với nửa người như trước kia, hiện giờ ngươi đã có một cơ thể con người hoàn chỉnh, nếu không quý trọng cơ thể mình, gãy tay đứt chân là không thể sữa chữa lại được đâu.”

“Tim đập?” – y không dám tin, ấn thử.

Bản Vương rót chén nước cho y, "Sau này, ngươi cũng sẽ thấy đói khát và no nê, sẽ thấy ấm, sẽ thấy lạnh, tập thích nghi dần đi."

Hoa Lê ngây dại thật lâu, nhìn Sở Hoằng, "Có phải, có phải ngươi để hắn cứu ta không? Ngươi đổi xúc giác để cứu ta?"

"Ừ." – Sở Hoằng vuốt má y, "Vụ giao dịch này, không thiệt chút nào."

"Nhưng mà Văn —" – Hoa Lê chưa nói dứt, đã bị Sở Hoằng lấy môi bịt miệng, sau một hồi đòi hỏi dai dẳng, hắn nói: "Văn Nhân Thiện là Hoàng Hậu thứ sáu từ khi khai Quốc tới nay, tên vĩnh viễn được khắc trong bia đá, còn ngươi là vợ của Sở Hoằng ta, phải theo ta đến cuối đời. Chỉ mong khi Trẫm già cả, tóc điểm hoa râm, ngươi đừng chê Trẫm."

"Hoàng Thượng." – Hoa Lê nghẹn ngào, ôm chầm lấy cổ hắn.

"Vừa có thân người đã học được cách mít ướt, sau này biết làm sao." – Sở Hoằng lau nước mắt cho y, dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc nữa."

Thấy cuối cùng hai người cũng đẩy tan mây mù, đến được với nhau, Bản Vương cũng yên lòng.

Giờ là lúc vợ chồng nhà người ta tình nồng ý mật, tình cảm mặn nồng, Bản Vương cứ đứng lù lù đây hình như không hợp lắm, thế là chắp tay ra ngoài.

Việc này kết thúc, Bản Vương cũng phải mau chóng trở về Yến Quốc. Tuy gã giả mạo đã bị bắt, nhưng mớ bòng bong hắn để lại vẫn cần có người xử lý.

Thiếu một Nhiếp Chính Vương ta đây, không biết trong cung đã thành ra thế nào rồi.

Nhưng nghĩ lại, có khi đám cựu thần kia đều mừng như điên ấy.

54. Quyển 3 - Chương 53

Hôm sau, trời quang mây tạnh.

Bản Vương theo Sở Hoằng lên lầu cổng thành, nhìn ngắm về hướng Yến Quốc xa xôi, hỏi hắn: "Bản Vương nhớ về quê hương, còn Hoàng Thượng đang nhớ gì?"

Hắn ta thản nhiên đáp: "Nhớ một người, và một cuộc chiến."

Bản Vương giật mình, "Hả?"

Hắn híp mắt, "Trẫm không muốn tổn thương Thiện Nhi đầu thai nên đành phải tính một con đường khác đánh vào Yến quốc thôi."

Bản Vương lắc đầu, "Người phàm các ngươi thật cố chấp mấy chuyện này. Ngươi có bản lĩnh xưng bá thì sao, sau khi chết chẳng thành nấm mộ, về với cát bụi. Công lao vĩ đại bao nhiêu, sống chẳng cầm được, chết chẳng mang theo, việc gì phải khổ."

"A." – hắn cười, "Bậc Đế Vương có kẻ nào không muốn mở mang bờ cõi, ghi tên sử xanh." – đoạn hắn nhìn Bản Vương, "Nghe ngài nói thì ngài không phải người phàm?"

Bản Vương xua tay, "Hổ thẹn, ta chỉ là một tội thần bị lưu đày, bèo trôi sóng vỗ, không đáng nhắc tới."

Hắn không hỏi lại, chỉ lấy phong thái bễ nghễ thiên hạ nhìn phương bắc xa xăm, "Trẫm nhìn hướng Yến Quốc là để trù tính nghiệp lớn nước nhà, còn Vương gia, ngài nhìn phương Bắc nhớ người nào chăng?"

"Phải." – Bản Vương bật cười, "Nhớ khôn nguôi."

"Ái chà." – hắn cười đểu, "Không biết Vương gia nhớ ai? Thiên tình sử của ngươi lan truyền khắp đại giang nam bắc. Có người nói ngươi và Thượng thư mới nhận chức Diêu Thư Vân là một đôi tình nhân trúc mã,

lại có kẻ truyền rằng tình cảm giữa ngươi và cửu ngũ Yến Cửu đã vượt quá tình chú cháu. Hai người này, không biết Vương gia thích người nào?"

Bản Vương cau mày, bày tỏ luôn sự chán ghét, "Hoàng Thượng không chỉ thèm khát thiên hạ, mà còn quan tâm cả đời tư của Bản Vương quá nhỉ?"

Hắn xua tay, "Vương gia đừng trách ta, chuyện phong lưu của ngươi đầy rẫy, một truyền mười, mười truyền trăm, Trẫm không muốn biết cũng khó."

"Nhưng vẫn kém ngươi xa." – Bản Vương hợp thời "khiêm tốn" một chút. Dù sao chuyện phong lưu của hắn ta còn kinh động đến cả Địa Mẫu nguyên quân cơ mà.

Hai ta đang đứng tán gẫu thì Hoa Lê cũng đi lên, khẽ gật đầu với Bản Vương thay lời chào hỏi, rồi giơ ô che cho Sở Hoằng, "Bên ngoài nắng gắt, vào trong đi thôi, ta đã sai Uyển Nhi chuẩn bị một bát trà sen ướp lạnh giải nhiệt rồi."

"Vâng." – Sở Hoằng quàng vai y, hôn trán y, "Thưa bà chủ."

Có vẻ Hoa Lê chưa học được cách thẹn thùng, vẻ mặt vẫn bình thản đón nhận lời bông đùa của hắn, chỉ cầm ô, từ tốn bước xuống lầu.

Phóng mắt xuống dưới, chỉ thấy giữa nơi phồn hoa gấm vóc, hai người dựa sát vào nhau, chậm rãi xa dần.

Trời đất bao la, chỉ có một người, có thể sóng vai, cùng người xem trọn thế giới phồn hoa.

Bản Vương đứng trên tường thành, lại ngước mắt nhìn phương bắc xa xôi.

Chẳng biết đứa bé kia, giờ này có đứng trên cổng thành, trông chờ Bản Vương về hay không.

*

Ngồi uống trà, Sở Hoằng nói: "Việc này đã xong, Vương gia cứ lấy xúc giác của Trẫm đi. Trẫm sẽ cho ngươi một con ngựa, cho phép ngươi xuất cung."

"Hả?" – Bản Vương bất ngờ, "Không giữ ta làm con tin nữa hả?"

Sở Hoằng cười khẩy, "Dù không biết rốt cuộc ngươi là ai, nhưng đã có bản lĩnh cải tử hồi sinh thì Hoàng cung nhỏ bé của Trẫm ta nào cầm được chân ngươi. Sở dĩ ngươi không đi chính vì muốn lấy xúc giác của Trẫm đấy chứ."

"Cũng không hẳn." – Bản Vương cười đáp, "Dù sao món ăn trong Hoàng cung ngươi cũng không tệ."

"A." – hắn cười, "Nếu hợp khẩu vị, chi bằng Trẫm ban cho ngươi hai ngự trù đi theo về Yến Quốc."

"Thôi thôi." – Bản Vương từ chối ngay ý tốt của hắn, "Nhỡ mà chúng dóm ngó đến Yến Quốc ta, hủy dung Bản Vương bất thành lại thịt luôn thì hỏng."

"Vương gia cứ đùa." – Sở Hoằng mặt dày nói, đảo mắt nhìn Tiểu Đậu Tử đang ngấp nghé ngoài cửa điện, "Trẫm thấy ngươi thích thằng bé này, nếu không chê thì đưa nó theo đi."

Bản Vương vẫy tay gọi Tiểu Đậu Tử vào, hỏi nó: "Sao, có muốn theo Bản Vương về Yến Quốc không?"

Nó chần chừ, nhìn Hoa Lê rồi cắn môi, "Không đi nữa."

Bản Vương: "Tại sao?"

"Xa xứ, ta không nỡ." – nó đáp, "Huống chi, tuy cung điện này vắng vẻ và lạnh lẽo thật, nhưng chung quy vẫn có nhiều kỷ niệm không nỡ bỏ lại."

Bản Vương theo tầm nhìn của nó về phía Hoa Lê, đắn đo rồi nói: "Nương nương, ngươi từng có việc nhờ ta, nay Bản Vương cũng muốn nhờ ngươi một chuyện, mong ngươi thay ta chăm sóc Tiểu Đậu Tử nhiều hơn."

Hoa Lê gật đầu, "Vương gia yên tâm, ta sẽ quan tâm nó."

"Vậy là được rồi." – Bản Vương cười, sờ đầu nó, "Đừng khóc, rốt cuộc kẻ vừa háo sắc vừa xấu xí ta đây cũng đi rồi, phải vui lên chứ."

Nó cầm tay Bản Vương, đôi mắt đỏ như thỏ, "Thực ra ta biết mà, ngài là người tốt."

Bản Vương bật cười, "Phải rồi, có lẽ Bản Vương là người tốt thật…"

Rời khỏi cung Phượng Linh, vì đột nhiên mất cảm xúc mà Sở Hoằng không nắm được lực đặt chân, suýt thì ngã sấp xuống.

Hoa Lê vội vàng đỡ hắn, "Hoàng Thượng chớ vội."

"Không sao." – Sở Hoằng thử dò dẫm, đứng thẳng người, nói với Bản Vương, "Thời gian này thật đắc tội ngươi. Về khuôn mặt ngươi và viên tướng quân Yến Quốc uổng mạng, nếu Yến Cửu muốn đòi thì cứ tới đây."

"Vậy sau này, chúng ta sẽ gặp nhau trên chiến trường." – Bản Vương đáp, đảo mắt nhìn mọi người, "Chư vị bảo trọng, sau này có thời gian rảnh, hoan nghênh đến Yến Quốc ta làm khách."

"Được thôi." – Sở Hoằng vỗ vai Bản Vương, "Nếu lần gặp tới không phải trên chiến trường, nhất định Trẫm sẽ lấy danh nghĩa kết giao đến Yến Quốc uống với ngươi mấy chén. Rượu Hoa Đào ngươi chôn dưới gốc cây, nhớ để phần Trẫm."

"Nhất trí, một lời đã định." – Bản Vương cười, nhảy lên ngựa.

*

Ra khỏi Hoàng Cung, Bản Vương phi một mạch về Yến Quốc.

Gió thoảng qua má, như đôi tay mềm mại không xương ve vuốt, khiến nội tâm người ta phải ngứa ngáy râm ran.

Thì ra, cảm giác gió vỗ vào mặt là thế này.

Bản Vương lại cắn môi, vừa xuýt xoa vừa cười hả hê, "A, còn đây là cảm giác đau."

Sau đó, vút một roi, thét lên lệnh cho ngựa phi nước đại, "Đây là cảm giác xóc nảy."

Tất cả, tất cả đều đã lâu lắm rồi.

Bôn ba liên tục mấy ngày trời, vì không nhớ đường về mà Bản Vương chỉ có thể vừa đi vừa hỏi, lòng và lòng vòng, trèo đèo lội suối, nếm không biết bao nhiêu khổ.

Có câu "Đã giúp thì giúp đến cùng", vậy mà gã Sở Hoằng kia chỉ có ta một con ngựa, không xe không hộ vệ không đưa tiễn, hại Bản Vương dầm mưa dãi nắng cả chặng đường, người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Đến khi về tới biên cảnh Sở Quốc, tóc tai đã tán loạn, quần áo te tua, môi da nứt nẻ, da đen nhẻm đen nhèm, không khác gì cái bang.

Thế mới biết dân chúng Yến Quốc ta thật tốt bụng biết nhường nào, ném cho Bản Vương mấy xu lận.

Bản Vương nghĩ ngợi, vừa đủ mười hai văn tiền, còn hơn không có gì, tốt xấu cũng mua được hai chiếc bánh bao thịt lót dạ.

Hiện giờ đã không xu dính túi, Bản Vương cũng quẳng luôn mấy cái lễ nghĩa liêm sĩ của phàm nhân, chắp tay rối rít cảm ơn lòng tốt của người ta, sau đó mua bánh bao thịt ở sạp ven đường.

Vỏ mỏng, nhân nhiều, hương vị quê hương vẫn là ngon nhất.

Dắt ngựa thủng thẳng được mấy bước, Bản Vương bắt gặp một đám đông đang xúm xít quanh tường, châu đầu ghé tai thảo luận gì đó.

Bản Vương vừa tiến lên xem thì thấy trên tấm Hoàng bảng có dán một tờ cáo thị từ Kinh thành xa xôi truyền tới, chẳng biết đã phải tốn bao nhiêu sức lực.

Nhìn thoáng qua khuôn mặt quen quen trên Hoàng bảng, Bản Vương nhìn tiếp xuống cáo thị bên dưới.

Phàm ai thấy Tương Vương Nhạc Sơ, lập tức báo cho Triều đình, lĩnh thưởng một vạn lượng.

"Một vạn lượng?" – Bản Vương giật mình kinh hãi. Thầm nghĩ thằng nhóc phá gia kia thật là chịu chơi!

Không biết Bản Vương tự mò về bằng hai cái cẳng giò này có được lĩnh thưởng không nhỉ.

Tiếp túc chặng đường về nhà, mỗi lần qua một thành thị, cứ thấy ở đâu người ta túm tụm vào là y như rằng có tấm Hoàng bảng, trải rộng khắp mọi miền đất nước.

Yến Cửu vì ta, thật sự đã hao tâm tổn trí, nhiều nơi như vậy, không biết nó làm thế nào.

Bản Vương vung roi, hô "Giá", tăng tốc trở về Kinh thành.

Qua không biết bao lần chuyển sinh luân hồi, Bản vương biết, mình vẫn thờ ơ, qua loa cho xong chuyện.

Đối với người hay sự tình, trước giờ vẫn bàng quan.

Nhưng khoảng khắc này, lại có cảm giác nhớ nhà da diết.

Không biết Yến Cửu thế nào, Diêu Thư Vân ra sao, người trong Vương phủ làm gì.

Có nhà, có cảm giác canh cánh trong lòng, thì ra là như thế.

Trở về Đô thành đã là hoàng hôn.

Nhìn khung cảnh đôi bên đường quen thuộc, ngẫu nhiên bước ngang qua những khuôn mặt thân quen, lại ấm lòng, cũng thân thiết chào hỏi Triệu Vô Lượng đang đi lại, "Triệu Thừa tướng!"

Chỉ thấy hắn ta vấp chân suýt ngã, đến lúc trấn tĩnh nhìn kỹ lại, đầu tiên là nao nao xúc động, sau đó đấm ngực dậm chân, "Ông trời không có mắt, sao hắn vẫn chưa chết mà còn quay lại đây thế này này này này này!"

Bản Vương: …

Người ta đã không muốn gặp, Bản Vương cũng không muối mặt làm hắn ngứa mắt, dắt ngựa băng qua khu chợ đêm, vừa định về phủ thì thấy Diêu Thư Vân cách đó không xa.

Chỉ thấy tóc tai hắn rối bù xù, suy sụp lách qua đám đông, liêu xiêu đi lại.

Tay cầm bình rượu, vừa đi vừa uống, vừa uống vừa rơi vãi, trông còn nhếch nhác hơn cả Bản Vương.

Vừa định tiến lên dìu hắn, lại chợt thấy một thiếu niên với đôi mắt căm thù chui ra từ đám đông, tay nắm dao, hùng hổ lao về phía hắn.

— Hoàn Quyển 3 —

55. Quyển 4 - Chương 54: Đàn Ngọc Gãy Lìa

"Cẩn thận!" – Bản Vương hoảng hốt hô, xông lên đá thiếu niên kia ra.

Diêu Thư Văn nheo mắt, lờ đờ nhìn thiếu niên ngã sõng soài trên đất, sau đó hất tay Bản Vương ra, quát lên: "Ngươi là ai, đồ quái thai."

"Ta —" – Bản Vương chưa kịp giới thiệu đã thấy thiếu niên kia lại nhảy dựng lên, điên cuồng đâm về phía Diêu Thư Vân, đồng thời gằn từng tiếng, "Cẩu quan, ta phải giết ngươi, trả thù cho cha mẹ ta."

Cẩu quan? Bản Vương nhíu mày, nhớ tới vụ án oan mà Diêu Thư Vân gây ra kia.

Thằng bé này, có khi nào là con của Triệu tướng quân?

Mà kể ra, Triệu tướng quân hành quân đánh giặc quanh năm, cơ thể vừa khỏe khoắn vừa rắn chắc, chẳng hiểu sao con hắn lại như thư sinh trói gà không chặt thế kia.

Nguy hiểm cận kề mà Diêu Thư Vân như chẳng bận tâm, hay phải nói là sống chết mặc bay, cứ đứng sững đó mặc cho mũi đao lạnh lẽo kia tới gần lưng mình.

Hắn muốn chết mặc hắn, nhưng Bản Vương nào thể trơ mắt nhìn thằng bạn chí cốt của mình ngã xuống được, nhấc chân đá bay thiếu niên lần nữa. Chẳng qua lần này đã lưu tình nên không đến mức làm nó bị thương.

Nhưng chuyện sau đó ai mà ngờ, Bản Vương giúp Diêu Thư Vân, Diêu Thư Vân bị ám sát bất thành lại đột nhiên huých cho Bản Vương một cú cùi chỏ, ra tay vừa nhanh vừa quyết đoán, làm ngực Bản Vương nhói lên đau buốt.

"Khụ." Bản Vương ôm ngực, quát lớn, "Ngươi điên mẹ nó rồi à?"

Diêu Thư Vân vừa nghe thấy tiếng ta rống lên, đôi mắt hắn chợt bùng lên ngọn lửa sáng ngời rồi vụt tắt ngay trong khoảnh khắc, "Vương gia à."

"Ta chứ ai." – Bản Vương đứng lên, nhìn thiếu niên lồm cồm bò dậy, còn muốn bị xông lên lần nữa, hỏi hắn: "Muốn xử lý thằng bé này thế nào?"

"Đừng tổn thương nó." – Diêu Thư Vân nói rồi ngồi sụp xuống đất, nghiêng người dựa vào vách tường, lẩm bẩm, "Sao giờ ngươi mới về? Vì sao chứ…"

Bản Vương xoay người, cướp dao trong tay thiếu niên, khống chế nó, "Đừng cố nữa, ta sẽ không để ngươi hành hung hắn đâu."

Thiếu niên ngước đôi mắt đỏ ngầu, "Thả ta ra! Ta phải giết hắn!"

Bản Vương ấn nó xuống đất, "Hắn bị người khác xúi giục mới xử oan cả nhà Triệu tướng quân, dù sao ngươi cũng phải cho hắn cơ hội giải thích chứ."

"Giải thích?" – nó cười khẩy, cười đến thê lương, "Ta biết chứ, ta biết hắn bị một gã Vương gia giả xúi giục mới chạy đến tố cáo với Hoàng Thượng. Nhưng thế thì sao, hắn là Hình bộ Thượng thư kia mà, gặp vụ án phải điều tra rõ mới định tội đó sao, đằng này chỉ dựa vào tội danh gã 'Vương gia' kia vu oan đã tịch biên giết cả nhà ta ư? Mấy đời Triệu gia ta trung quân ái Quốc, liều mạng sa trường, cuối cùng lại rơi vào kết cục này sao!" – nó vừa khóc vừa gào tướng lên.

Diêu Thư Vân hất mái tóc rối bù, nửa say nửa nghiêm túc nhìn nó, "Muốn giết cứ giết, Diêu Thư Vân ta cam đoan không đánh trả. Nợ ngươi mấy trăm mạng người, chỉ lấy mạng mình ta, ngươi vẫn thiệt."

Thằng bé lập tức giãy giữa muốn vùng thoát, "Ngươi cho là ta không dám chắc!"

Diêu Thư Vân cười, "Con của Triệu tướng quân, ai cũng như binh sĩ tâm huyết, sao ta lại nghĩ ngươi không dám!" – rồi nhìn sang ta, "Ngươi buông nó ra đi, đây là chuyện giữa ta và nó, dù sao cũng phải có kết quả."

"Việc này cũng có phần của Bản Vương, nếu ta không nhất thời lơi là để kẻ gian ám hại, cũng sẽ không có kẻ đến thế thân gây ra trận thảm án này." – Bản Vương giải thích, buông thiếu niên gầy yếu ra, sau đó lôi Diêu Thư Vân nhũn như bùn về Diêu phủ.

Sai người bổ củi, đun nước, ném Diêu Thư Vân đã say khướt vào thùng nước, cũng không thèm cởi đồ cho hắn.

Hắn ngâm trong bồn, mặt mày nhuốm đầy vẻ sầu thảm, lẩm bẩm, "Đời này, ta giết không ít người…"

Bản Vương sửng sốt, "Ngươi quản lý Hình bộ, là chuyện không tránh được."

"Đúng là thế." – hắn cười thảm đạm, "Lúc rảnh không có việc gì, ta đã nghĩ ra rất nhiều cách biến đổi hình thức cực hình để tra tấn tù nhân. Thấy chúng kêu gào thảm thiết, cầu xin hoặc chửi rủa, lòng ta sảnh khoái biết bao…

A, mặt đất trong hình phòng bị máu vẩy lên nhiều quá, giờ muốn gột rửa cũng không sạch…

Mỗi lần bước vào đó, ta đều cảm thấy quỷ khí dày đặc, nhưng ta không sợ. Bởi trong đó có kẻ nào không bất nhân bất nghĩa, giết người cướp của, cưỡng hiếp gái lành, ý đồ mưu phản, vốn là đúng người đúng tội.

Chỉ có nhắc đến khổ hình mới tác dụng, mới có thể giảm bớt hoặc ngăn chặn những chuyện tương tự xảy ra.

Nhưng lần này, ta dẫn quân bao vây phủ tướng quân, giết mấy trăm mạng người, mỗi lần ngả lưng là mỗi lần ác mộng, mơ thấy những người đó khóc gào, nói họ bị oan, nhưng ta không thèm nghe, giơ tay chém xuống cũng là mấy chục mạng người…

Đến khi mở mắt, thế giới đã phủ đầy màu đỏ chết chóc, đâu đâu cũng đầy máu, trên giường, trên sàn, thậm chí cả trần nhà, mỗi đêm ngồi giữa vũng máu, bị vô số oan hồn đeo bám, nghe họ nói muốn lấy mạng ta.

Vương gia, ngài nói xem, trên đời này có ma quỷ không…"

Nhìn dáng vẻ ốm yếu vô lực của hắn lúc này, khác hẳn với một Diêu Thư Vân ngạo mạn kiêu căng, tự do tùy tính trước kia.

Mới chỉ vắng mặt một thời gian ngắn ngủi, Bản Vương lại có cảm giác như xuân vẫn còn đấy, mà người đã khác xưa.

"Trên đời làm gì có ma quỷ." – Bản Vương an ủi hắn, "Đừng suy nghĩ linh tinh, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc. Mai theo ta lên Triều."

"Không đi." – hắn lắc đầu, "Ta còn mặt mũi gặp ai nữa. Chưa cần đám cựu thần kia móc máy, chỉ nội ánh mắt chúng đã đủ hành hạ ta ngàn lần rồi." – rồi hắn chui vào trong nước, nín hơi lặn xuống.

Một lát sau, hắn vắt chiếc quần ướt sũng lên thành thùng, cởi tiếp đến áo, ném ra ngoài.

Bản Vương lắc đầu, đang định nhặt lên giúp hắn thì một chiếc khố bay vèo tới, phi trúng mặt Bản Vương.

Diêu Thư Vân ghé vào thành thùng, rất là hối lỗi bảo: "Xin lỗi."

Bản Vương kéo chiếc khố của hắn xuống, cầm đống quần áo ném vào giỏ trúc, dặn dò, "Thôi ngươi tắm đi, xong nghỉ ngơi tử tế, ta về phủ đã."

"Ừ." – hắn gật đầu, lại lặn xuống.

Bản Vương rất là lo hắn chết đuối trong thùng nước, sai đầy tớ nhớ để ý hắn cẩn thận xong mới trở về Vương phủ.

Vừa đến cổng, bốn gã hộ vệ đã cản ta, "Ai?"

"Chủ nhân nhà ngươi." – Bản Vương đáp.

Bốn gã hộ vệ lập tức lại gần, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, hận không thể nhìn thấy hoa mọc trên mặt Bản Vương, cuối cùng mới nuốt nước miếng chần chừ: "Vương, Vương gia?"

Bản Vương hừ lạnh, đưa ngựa cho một gã gia đinh, vỗ áo choàng bước vào phủ, lại đụng trúng quản gia Lý Trung đang đi ra.

Vừa thấy Bản Vương, hắn cũng hoảng hốt, phản xạ hệt như đám hộ vệ canh cửa, nuốt nước miếng lắp bắp dò hỏi: "Chủ, chủ nhân?"

Hắn vừa nói xong, Bạch Hoa cũng đột nhiên nhảy từ nóc nhà xuống, ôm đùi Bản Vương khóc lóc thảm thiết, "Chủ nhân, cuối cùng ngài cũng trở về rồi? Ra là ngài không có chết à? Thời gian này ngài đi đâu đấy? Mặt mũi ngài sao thế này? Là kẻ nào gây ra? Ngài có ăn ngon không? Có ngủ ngon không? Gầy hay béo? Ý mà bộ quần áo này cũng hịn lắm nha, là lụa Lưu Vân của Sở Quốc còn gì…"

Hắn vừa lải nhải vừa vươn tay lần sờ tới lui trên đùi Bản Vương.

Cách đó không xa, Bạch Sam do dự, quỳ xuống, "Là chúng thuộc hạ không làm tròn bổn phận, để gã giả mạo kia ẩn náu trong phủ, thế thân chủ nhân."

Đây là lần đầu tiên Bản Vương thấy Bạch Sam khách khí với mình như thế, vừa đá chân hất Bạch Hoa ra vừa nói: "Việc này không trách các ngươi, chúng dự mưu và chuẩn bị từ lâu, chúng ta khó lòng phòng bị."

"Vương gia —" – rồi thì Tô Dung cũng chạy ra, "Mặt mũi ngài làm sao thế này? Kẻ nào lại ra tay tàn nhẫn thế?"

Đột nhiên bị cả một đám người bao vây thăm hỏi quan tâm, Bản Vương còn chưa kịp quen, sờ mặt mình, "Là hai gã người Sở Quốc."

"Người Sở Quốc?" – Bạch Hoa nhảy dựng lên, rút đao giắt bên hông, mài mài vào tường, "Thuộc hạ đi làm thịt chúng."

"Thôi." – Bản Vương ngăn lại, "Cùng vì chủ nhân mà thôi. Chúng cũng là kẻ ăn lộc Vua, trung việc nước, giết thì ích gì."

"Cùng vì chủ nhân?" – Bạch Hoa nhăn nhíu, "Chẳng lẽ, là Sở Hoàng phái tới?"

Bản Vương chuyển đề tài, "Tên hàng giả kia đã bị bắt mà không cậy mồm gã được thông tin gì à?"

"Không." – Bạch Hoa đáp, "Gã ta không có xúc giác, tra tấn cũng vô dụng."

"Thôi, việc này cứ để đó đã." – Bản Vương nói rồi vỗ chiếc áo choàng vừa bẩn vừa te tua, "Xem ra, Bản Vương cũng phải tắm gội cái đã."

Lý Trung lập tức nhảy ra, vừa đi vừa hỏi: "Chủ nhân, ngài đã bình an trở về, có phải nên tiến cung báo cho Hoàng Thượng trước không?"

Bản Vương dừng lại, "Là phải đi, nhưng trời cũng tối rồi, Bản Vương lại nhếch nhác thế này, phải thu xếp một chút, sáng mai tiến cung."

"Ai." – Lý Trung thở dài, "Ngài không biết chứ, vì tìm ngài mà mấy ngày nay Hoàng Thượng phái cả năm nghìn cấm quân trấn giữ Hoàng thành và mười vạn đại quân ngoài thành bủa đi khắp nẻo. Cũng may là tình hình chính trị gần đây không có gì biến động, chứ Hoàng thành hớ hênh thế này sợ là cũng rắc rối to."

Bản Vương xúc động, thở dài đánh thượt, rảo bước vào phòng.

Thấy Tô Dung đi theo vào, Bản Vương ra lệnh cho nàng, "Đổi mới toàn bộ chăn đệm, quần áo trong tủ cũng vứt. Trong phòng này, phàm là những thứ Nam Cung Tầm đã chạm vào hoặc mua thêm, đều vứt hết cho ta."

"Dạ vâng." – nàng vâng lời, bước lên, liếc nhìn Bản Vương, "Gương mặt ngài thì làm sao giờ? Tuy nô tài biết chút ít y thuật, có thể giúp ngài mờ sẹo, nhưng vết sẹo này quá sâu, muốn mất hẳn là hoàn toàn không thể."

"Không phải lo, kiểu gì cũng có cách." – Bản Vương đáp, kéo ghế ra ngồi phịch xuống nghỉ ngơi, nghĩ ngợi một lát lại bảo: "Không được rồi, ta vẫn nên tiến cung để Hoàng Thượng đỡ lo trước đã."

56. Quyển 4 - Chương 55

Tuy dung nhan đã bị hủy, nhưng lệnh bài vẫn nắm trong tay, rảo bước thẳng đến Ngự thư phòng không gì trở ngại.

Lúc đó, Yến Cửu đang nằm bò ra bàn, bút lông rơi vãi trên sàn không thèm nhặt, tóc dính mực đen chả buồn lau.

Cả người xác xơ và suy sụp, đâu còn dáng vẻ Quân Vương ngày nào, mà giống như một tú tài thi rớt không vực dậy nổi.

Bản Vương từ tốn bước vào, nhặt từng chiếc bút vương vãi, treo lên giá bút, lại rút chiếc khăn mặt lau mái tóc ẩm ướt cho nó.

Nó ngồi bật dậy, chưa kịp nhìn đã mắng mỏ, "Tiểu Đặng Tử, ngươi thích chết hả, Trẫm đã bảo ngươi biến đi mà, sao ngươi còn ở —" – lời chưa dứt đã đột nhiên nghẹn lại, kinh ngạc nhìn Bản Vương.

Đôi mắt cũng thấp thoáng sương mờ.

Bản Vương mỉm cười, vén hàng tóc mái lòa xòa trước mặt nó, hỏi: "Quấy rầy ngươi không?"

Mặt nó đỏ hoe, "Hoàng Thúc."

Bản Vương vươn tay, ôm ghì nó vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt lưng nó, thủ thỉ: "Ta đã về đây."

Bờ vai gầy gò khẽ run run, lại bị vòng tay Bản Vương siết chặt.

Lớp y phục mỏng manh không ngăn cản được hơi ấm cơ thể đôi bên, làm nội tâm Bản Vương khoan khoái phần nào.

Trước kia, Bản Vương cũng từng ôm nó như thế.

Đó là khi nó còn rất bé, rúc vào lòng ta, mặt mũi tèm lem nước mắt nước mũi mách rằng, "Tiểu thúc ơi, tứ ca và lục ca lại bắt nạt ta."

Bản Vương khi đó, không tiện nhúng tay vào chuyện giữa các Hoàng tử, chỉ có thể ôm nó, mềm giọng an ủi.

Lúc ấy, Bản Vương không có xúc giác, ôm nó vào lòng mà chẳng thể cảm nhận được sức nặng nào, nhưng nay, khi kéo nó vào lòng mới thấy nặng trĩu tình cảm.

Dù phần tình cảm này không phải tình yêu.

Lại nặng hơn tình phụ tử, hơn cả thân nhân, hơn tất cả.

Như nơi có nó, là có mối vướng lòng, có gia đình.

Nó nắm chặt ống tay áo Bản Vương, thỏ thẻ: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi."

Rồi lại chôn mặt vào lòng Bản Vương.

Tuy không thể nghe thấy tiếng khóc đầy kìm nén của nó, lại cảm thấy rõ rệt ngực mình nóng lên vì ẩm ướt.

"Chỉ một lần thôi," – Bản Vương cất lời hứa hẹn, "Đời này sẽ không để ngươi phải lo lắng cho ta thêm nữa."

Nó ngửa khuôn mặt ướt nhòe, nghẹn ngào đồng ý, "Hứa đó."

*

Khi ấy, bóng đêm đã lắng sâu, trăng đã treo giữa trời, Bản Vương không lay ý được Yến Cửu, đành ngủ lại trong cung.

Tắm rửa sạch sẽ, đổi bộ quần áo thơm tho, lên giường. Chỉ thấy Yến Cửu đỏ mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt sứt sẹo của Bản Vương, im lặng thật lâu mới hỏi: "Hoàng Thúc, mấy ngày qua rốt cuộc ngươi gặp chuyện gì, ai làm khuôn mặt ngươi ra nông nỗi này?"

Bản Vương do dự, tuy Sở Quốc còn nợ mối thù giết tướng quân Yến Quốc ta, nhưng trước giờ đôi bên vẫn hòa bình, Bản Vương cũng không muốn dậy cơn can qua, chỉ lắc đầu, "Bị mấy tên côn đồ ám toán, không sao, chữa được mà."

Nó buồn rầu mím môi, "Chữa thế nào được?"

Bản Vương vò mái đầu rối tung của nó, hỏi: "Trước khi bị ngã xuống vực ta có để hành lý trong lều, ngươi có thu dọn giúp ta không?"

"Có." – nó vội vàng nhảy xuống giường, người quấn chiếc áo tơ tằm, chân đi đất, lục lọi một lúc thì lôi ra một bó gồm một bình rượu hoa đào, hai hộp bánh đào tô, một chiếc bút lông sói, một nghiên mực và một lọ thuốc trị thương.

Hộp bánh để lâu đã hỏng, Bản Vương sai nô tài cầm vứt đi, sau đó lấy lọ thuốc trị thương ra.

Thuốc này là Lăng Quang để lại cho ta, còn dặn có tác dụng lành sẹo rất tốt.

Thuốc như đã được chuẩn bị sẵn, điều đó khiến Bản Vương chợt đồ rằng, liệu có phải Lăng Quang đã biết trước Bản Vương sẽ gặp chuyện nên mới chuẩn bị riêng cho ta hay không.

Nếu đây là một kiếp nạn mà ta phải gánh chịu, hắn lại giúp ta tránh thoát, chẳng biết có chọc giận Ngọc Đế không nữa.

"Ai…" – Bản Vương thở dài, đưa lọ sứ cho Yến Cửu, "Phiền Hoàng Thượng bôi cho vi thần."

"Ưm." – Yến Cửu lò dò bò qua, nằm úp lên ngực Bản Vương, đầu ngón tay lấy thuốc, nhẹ nhàng bôi lên mặt Bản Vương, "Hiệu nghiệm thật chứ?"

"Thật." – Bản Vương nằm thẳng đuỗn, nhắm mặt lại.

Nếu cảnh tượng này mà bị đám cựu thần nhìn thấy, không biết sẽ gặp phải cơn phong ba nào.

Chẳng qua phong ba lớn mấy thì cũng không ngoài một câu: "Đêm qua, Tương Vương lại ép bức Hoàng Thượng phải mây mưa với hắn rồi."

Mấy ngày trời bôn ba vất vả, Bản Vương vốn đã mệt rã rời, giờ nằm trên đệm êm, cơn buồn ngủ rủ nhau lũ lượt kéo đến.

Trong cơn mơ màng, Bản Vương đang lim dim sắp ngủ, lại chợt nhận ra có hai cánh môi mềm khẽ chạm lên trán, rồi thật cẩn thận đi xuống mũi, sang hai má, và cuối cùng dừng ở môi.

Rõ ràng dung mạo ta đã hoàn toàn bị hủy hoại, mặt mũi nửa người nửa ma, thế mà nó cũng hôn được, thì quả thật không biết nó lấy đâu ra lắm cam đảm thế.

Bản Vương đã cứng người, không biết nên phản ứng thế nào.

Vậy là tiếp tục giả chết.

Dù sao chuyện Bản Vương khôi phục xúc giác cũng chỉ có ta tự biết thôi.

Vốn đã quyết tâm thế, nhưng tinh thần dù cứng như thép, nhưng cơ thể lại chào thua trước nụ hôn gợi tình cùng với những cái vuốt ve dịu dàng mà Yến Cửu dành cho ta, Bản Vương cảm thấy dưới thân mình có phản ứng rồi, rõ ràng luôn.

Vào hạ, quấn áo mỏng tanh, dục vọng giương cờ thì khó mà che dấu.

Bản Vương hơi xấu hổ, vội vàng trở mình, đan chéo chân che bộ phận đang ngẩng đầu đòi dậy.

Cơ thể này giờ chẳng khác nào thiếu niên mười ba, mười bốn ngây ngô trong sáng, lần đầu nếm thử hương vị tình dục, một cái trêu chọc nhỏ bé cũng gây ra phản ứng rất lớn.

Cảm giác này thật là…

*

Đến khi tỉnh dậy, dưới thân Bản Vương vẫn thẳng tắp.

Cảm giác căng trướng sáng sớm thật là gay go, gay go hết sức.

Bởi tướng ngủ của Yến Cửu chẳng đẹp đẽ gì, chăn đã bị nó cuốn hết, thế nên đũng quần bắc thành lều của Bản Vương cũng bị lộ cho bàn dân nô tài xem.

Vừa mở mắt, Bản Vương đã thấy đám cung nữ đứng bên giường, mặt đỏ thôi rồi, muốn gọi Bản Vương và Yến Cửu dậy thay quần áo, mà vì xấu hổ với trạng thái của Bản Vương mà chẳng biết cất lời thế nào.

Đúng là tướng thế nào dẫn quân thế nấy, như gã Sở Hoằng mặt dày kia, cung nữ trong cung hắn có thấy xấu hổ gì đâu. Còn Yến Cửu e thẹn nội liễm, cung nữ bên người cũng e ấp ngượng ngùng.

Ngồi dậy, Bản Vương lấy quần áo cung nữ đã chuẩn bị sẵn mặc vào, tiện tay buộc tóc.

Sau đó mới quay ra đánh thức Yến Cửu, "Sắp muộn rồi, Hoàng Thượng, dậy lên Triều."

Yến Cửu trở mình, lộ ra chiếc bụng trắng mũm mĩm, ngái ngủ hỏi: "Giờ nào rồi?"

Bản Vương nhìn chiếc đồng hồ nước trên bàn, bấm tay tính toán, "Giờ Dần sáu khắc rồi."

Nó ngồi bật dậy, nhảy tót xuống giường, giương tay chờ cung nữ thay đồ cho nó.

Bản Vương buồn cười, đưa tay cởi áo ngủ cho nó, cầm áo lót mặc vào, thắt gọn tà áo, rồi đến lớp áo trong vàng óng, cuối cùng là lớp Hoàng bào thêu Chân long.

Xong xuôi, trông nó mới khoan thai quý phái, tao nhã vô ngần.

Yến Cửu đánh một cái ngáp, nhìn mặt Bản Vương thì bỗng "A" lên, "Hình như mặt Hoàng thúc đỡ đi nhiều thật đó."

"Vậy à." – Bản Vương cười, "Chắc bôi hai ba lần nữa là khỏi hẳn đấy."

"May quá." – nó rạng rỡ cười, cầm cốc trà súc miệng rồi gọi ta: "Hoàng thúc, đi thôi."

Bản Vương dừng lại, "Có cần vi thần đi lòng vòng một chút không, đi theo Hoàng Thượng vào Triều chỉ sợ bị người ta thấy ta từ trong tẩm cung Hoàng Thượng đi ra thì —"

"Ôi kệ chúng." – Yến Cửu đáp, "Chúng thấy thì sao, nói được gì, Trẫm muốn giữ ngươi qua đêm ở đây thì chúng làm gì được."

A, điểm này thì giống Sở Hoằng y đúc.

Bản Vương đáp "Rõ." rồi cùng nó lên Triều.

Mà rõ ràng là chuyện Bản Vương chung giường với Yến Cửu không làm đám cựu thần sửng sốt bằng việc Bản Vương không chết trở về.

Khi trông thấy mặt mũi Bản Vương, mỗi kẻ một cảm xúc. Một nửa thì thấy cuộc đời u ám vì đại gian tặc như ta còn sống nhăn răng, một nửa thì hớn hở ra mặt vì bản mặt đẹp giai ngời ngời của Bản Vương đã bị hủy hoại, sau này cóc có 'mê hoặc' được Hoàng Thượng, chiếm cả tiền đình hậu đình được nữa. (Ghi chú: Tiền đình: Trên triều, hậu đình: cúc xinh =))

Bản Vương cùng vì lo lắng sau này chúng sẽ phải thất vọng, thế là vô cùng "tốt tính" thông báo rằng: "Ta có một lọ thuốc thần, có thể lành sẹo xóa thâm, chỉ dùng một lần là đỡ, mấy ngày là khỏi."

Chúng đại thần: …

Bản Vương nhìn thoáng qua hàng ngũ, quả nhiên Diêu Thư Vân không tới.

Nghe nói là cáo ốm ở nhà, lâu nay không lên Triều.

Bản Vương lắc đầu, đứng vào vị trí đầu hàng, nghe đám đại thần báo cáo việc to việc nhỏ, đề xuất mấy ý kiến, sau cùng là theo mọi người xuất cung.

Ngoài cửa cung, Bạch Sam, Bạch Hoa và tám gã nâng kiệu đã chầu chực sẵn.

Sau lần tai ương ngoài ý muốn vừa qua, rốt cuộc hai tên ảnh vệ vô công rỗi nghề cũng biết lo lắng cho tính mạng của Bản Vương rồi.

Vừa vén rèm chuẩn bị lên kiệu, lại thấy gã Hộ bộ Lang trung mới chuyển đến Kinh thành ngăn ta lại, vẻ mặt kích động, râu ria phấp phới, "Nghe đại danh Vương gia đã lâu, nay mới có dịp diện kiến, hạ quan vô cùng mừng rỡ."

Bản Vương nhíu mày. Gã này tên là Cung Thiếu Thanh, ta đã nghe loáng thoáng. Nguyên là một kẻ dùng tiền mua một chức quan quèn địa phương, sau đó ỷ tài sản tổ tiên để lại mà đút lót, nịnh bợ khắp nơi, cứ thể một đường thăng tiến, trở thành đại quan tứ phẩm ở tuổi sáu mươi.

Hiện nay, đại thần trong Triều kết bè đảng cô lập Bản Vương, chỉ đứng gần thôi cũng sợ dơ danh tiếng. Gã Cung Thiếu Thanh này mới đến, còn chưa thấu triệt tình hình Triều đình, thế nên mới vội vã đi nịnh bợ Bản Vương.

Hắn đã có lòng, Bản Vương cũng có dạ, xòe quạt bảo: "Cung đại nhân, hạnh ngộ, hạnh ngộ. Nhưng sáng nay Bản Vương chưa ăn sáng, giờ có hơi đói."

Tức thì hắn khúm núm mời ngay, "Nếu Vương gia không chê, mời ngài đến tệ phủ của hạ quan, hạ quan lập tức sai người đi chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi ngài."

"Cũng được đấy." – Bản Vương ngồi lên kiệu, chuyển hướng đến phủ quý nhà hắn.

57. Quyển 4 - Chương 56

Bữa cơm này khá là thỏa mãn.

Cung Thiếu Thanh thấy Bản Vương ăn kha khá rồi thì lén lút tuồn sang một phong bao dày cộp mà rằng: "Hạ quan mới đến, chưa biết nhờ cậy ai trong Triều, còn mong sau này Vương gia quan tâm nhiều hơn. Đây là chút lòng thành của hạ quan, mong Vương gia nhận lấy."

Bản Vương cầm lên, tỉnh khô nắn bóp thử đồ dày, nếu tính theo tờ ngân phiếu một trăm lượng, thì trong đây bét nhất cũng phải một ngàn.

Một ngàn lượng, bằng bổng lộc nửa năm trời của vị Vương gia nghèo rớt dưới một người trên vạn người ta đây.

Chẳng qua, với bổng lộc hai trăm lượng một tháng, cuộc sống của Bản Vương cũng khá giả, nhiều tiền hơn cũng có để làm gì.

Sẻnh ra có khi còn bị kẻ khác nắm thóp thì hỏng.

Nghĩ vậy, Bản Vương đẩy phong bao về cho hắn, "Ý tốt của Cung đại nhân, Bản Vương ghi nhận, nhưng cơm thì ta ăn, còn cái này ngươi hãy cầm lại."

"Việc này —" – hắn có phần khó hiểu, "Hay là Vương gia chê ít? Ngài cứ mở ra xem đi, bên trong có một vạn lượng đó."

"Sặc." – Bản Vương bị sặc nước trà. Nhiều thế cơ á, Bản Vương tự nhận bản thân siêu phàm thoát tục vậy mà nghe xong cũng phải nhộn nhào trong lòng.

Cung Thiếu Thanh thấy phản ứng của Bản Vương thì hớn hở đẩy phong bao về trước mặt ta, "Hạ quan biết ngài không thiếu bạc, đây cũng chỉ là chút mọn gọi là để ngài sắm mấy tòa nhà, kiếm mỹ nhân về hầu hạ thôi."

"Chuyện này không tốt lắm." – Bản Vương yếu ớt khước từ.

"Có gì mà không tốt." – vừa nói hắn vừa nhét phong bao vào lòng Bản Vương.

Thôi được, huyện Nam vừa mới bị sạt lở, thôn Hồ Khẩu phải đắp đê, đâu đâu cũng cần tiền. Nếu hắn đã muốn đưa cho Bản Vương, từ chối thì bất kính quá.

Về nộp cho Yến Cửu, vừa lúc giúp nạn dân.

Tính ra, trong Triều có một vài thành phần thế này đâm ra lại hay. Sau này Quốc khố có thiếu bạc thì Bản Vương lại đến đào mỏ nhà hắn, kiếm ít tiền tiêu.

Vỗ vai Cung Thiếu Thanh, Bản Vương chân thành khen ngợi: "Đại Yến có một vị quan hào phóng như ngươi quả là phúc cho muôn dân."

Hắn sững người ra chả hiểu gì, đoán cũng mù tịt vụ hối lộ này, song đã nhắc đến dân chúng thì cũng mặt dày ưỡn ngực cười theo, "Vương gia khách sáo, đây là việc hạ quan nên làm mà." – sau đó lại nhăn nhó mặt mày.

"Sao thế, Cung đại nhân có tâm sự gì chăng?" – Bản Vương hỏi.

"Ôi," – hắn thở dài, "Không giấu gì ngài, mấy năm nay hạ quan luôn bị tai nạn vặt vãnh, gãy tay gãy chân là chuyện thường. Đợt trước có vị thuật sĩ bói cho hạ quan, bảo phải mau tìm một vị quý nhân nhận làm

cha nuôi, có thế mới hóa giải tai họa, còn không kiểu gì cũng có ngày nguy hiểm đến tính mạng. Hạ quan phận con ong cái kiến, tự biết không xứng nhận Vương gia làm cha, nhưng nay mời ngài đến cũng ôm một tia hy vọng, bạo dạn mong Vương gia có thể thương cho cái mạng thấp hèn này, nhận hạ quan làm con nuôi."

Vừa nghe cái, lông trên người Bản Vương dựng đứng, da gà da vịt nổi tưng bừng.

Trông cái mặt nhăn nheo của Cung Thiếu Thanh, tròng mắt thì trũng sâu, đọ tuổi tác cũng phải hơn Bản Vương đến 30 tuổi, không hiểu sao có thể mặt dày đi nhận Bản Vương làm cha không biết!

Cha đó!

Xem ra lời đồn chẳng sai. Để thăng tiến, gã Cung Thiếu Thanh này không từ thủ đoạn nào.

Thấy Bản Vương vẫn bất động, gã lập tức quỳ 'bụp' xuống, ôm chân Bản Vương khóc rống, "Mong cha nuôi chấp nhận con."

Bản Vương rùng mình, cật lực rút chân về, "Cung đại nhân, ngươi làm gì vậy?"

Cung Thiếu Thanh lau nước mắt, "Hạ quan biết mà, ngài chính là quý nhân của đời ta, mong ngài —"

"Đủ rồi!" – Bản Vương quát, "Nhận ta là cha? Thế chẳng phải là ngang hàng với Đương kim Thánh Thượng sao, có cần Bản Vương giúp cho trót, để Hoàng Đế gọi ngươi là anh không?"

Hắn vội vã dập đầu, "Hạ quan không dám."

Bản Vương hừ lạnh, "Đứng lên đi, lời này mà lọt vào tai vị quan khác thì ngay ngày mai thôi, đảm bảo ngươi không còn chỗ dung thân trên Triều. Ngươi nên biết, Bản Vương vẫn là đối tượng mà chúng công kích, chúng không dám động vào ta, chẳng lẽ lại không đì chết được ngươi."

Hắn lau mồ hôi hột, "Hạ quan nhất thời ngu dại, đa tạ Vương gia nhắc nhở."

"Thôi," – Bản Vương hớp một ngụm rượu, "Cũng no rồi, nếu không còn chuyện gì, Bản Vương đi trước."

"Khoan đã." – hắn ngăn Bản Vương, đôi mắt hí lóe sáng, quay ra sai kẻ hầu, "Bảo đầu bếp chiên thêm mấy món nữa. À mà gọi luôn thập tứ tiểu thư ra ngay, chả mấy khi Vương gia hạ cố đến chơi, sao mãi vẫn không thấy nó, mau gọi nó ra đây rót trà cho Vương gia."

Đấy, nhận cha bất thành, giờ lại muốn nhận Bản Vương làm con rể.

Mà nghe đến thập tứ tiểu thư là biết ngay vị Cung đại nhân này cày cấy vất vả hàng ngày thế nào rồi, không biết rốt cuộc con cái trong nhà đã xếp đến số bao nhiêu.

Bản Vương xua tay, "Không phải quấy rầy thập tứ tiểu thư, Bản Vương uống đủ rồi, nên cáo từ thôi."

"Đừng mà." – Cung Thiếu Thanh bổ lên ôm chầm lấy Bản Vương, chả khác nào miếng cao dán, dính chặt không cho đi.

Lỡ cầm của người ta một vạn lượng rồi, chả nhẽ lại trở mặt ngay, thế là đành phải ngồi xuống, ra giá trước, "Vậy uống thêm hai chén thôi đó."

"Vâng vâng." – Cung Thiếu Thanh cũng ngồi xuống. Chẳng mấy chốc, thập tứ tiểu thư nhà hắn đi ra.

Đã lấy ra để rù quyến Bản Vương, đương nhiên cũng phải tươi xinh phiêu dật. Một đường thướt tha đi ra, dáng người mảnh mai, đến trước mặt Bản Vương, khẽ cúi chào hỏi, "Tiểu nữ Cung Tú Tú, bái kiến Vương gia."

Bản Vương cũng có chút bất ngờ. Không ngờ gã Cung Thiếu Thanh trông lấm lét gian giảo, mặt mũi đáng khinh vậy, mà con gái thì thanh tú quá chừng.

"Miễn lễ."

"Tạ ơn Vương gia." – nàng đứng sang một bên, vươn đôi tay nhỏ nhắn như ngọc cầm ấm trà, rót cho Bản Vương, "Mời Vương gia."

"Cảm phiền." – Bản Vương nói, dời mắt, không liếc thêm một cái nào nữa.

Đời này, Bản Vương gặp quá nhiều mỹ nhân, Diêu Thư Vân, Phong Mộ Ngôn, Tô Thanh Mặc, Lâm Khê, Thư Cảnh Càn, Sở Hoằng, Văn Nhân Thiện, Bách Lý Trần, tuy đều là nam tử, nhưng mỗi người một vẻ, ai cũng được xưng là mỹ nam. Chẳng qua thấy nhiều cũng đâm mệt.

Huống hồ, có Yến Cửu tinh xảo như bước ra từ trong tranh, ngày nào cũng lượn lờ trước mặt, thành thử ra mỹ nhân nhàng nhàng thế này lại chả lọt được vào mắt nữa.

Khóe mắt thấy rõ Cung Thiếu Thanh nháy mắt liên tục với Cung Tú Tú, còn Cung Tú Tú thì nhăn nhó, khẽ lắc đầu, chắc là không mê được khuôn mặt sủi cảo của Bản Vương.

Bắt nàng đến quyến rũ kẻ xấu ma chê quỷ hờn như ta, kể cũng làm khó nàng.

Rốt cuộc Cung Thiếu Thanh không chịu nổi, kéo Cung Tú Tú đến rỉ tai gì đó, rồi trợn mắt đe dọa nàng.

Chỉ thấy Cung Tú Tú cắn môi, gượng gạo đến cạnh Vương gia, lúc rót rượu còn 'vô tình' cúi xuống, để lộ bộ ngực trắng tròn thấp thoáng, cảnh xuân mơn mởn.

Chắc cũng ấm ức lắm, nên lúc sờ tay Bản Vương cũng đầy miễn cưỡng.

Bảo là quyến rũ, chẳng thà bảo là sờ tay đoán mệnh.

Bản Vương vẫn rất tỉnh ngồi uống trà, cho đến khi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia sờ soạn hết cổ tay, men theo cánh tay, vừa rờ đến vạt áo định luồn vào trong thì Bản Vương đặt chén trà xuống, "Cơm no rượu say đến đây là đủ rồi." – dứt lời cũng đứng dậy muốn đi.

"Ôi ôi, Vương gia." – Cung Thiếu Thanh đứng bật dậy, nói: "Kỳ thật, tiểu nữ nhà ta —"

"Có xinh." – Bản Vương chân thành khen, thấy hắn vừa hý hửng ra mặt thì dội luôn cho thau nước lạnh, "Về nhan sắc, cũng ngang ngửa nha hoàn Tô Dung của quý phủ ta đấy."

Cung Thiếu Thanh lắp bắp, "Tô, Tô nha hoàn?"

"Phải, chẳng qua Tô Dung nhà ta lễ phép, tài sắc vẹn toàn, so với con gái ngươi, chỉ thiếu một chút —" – Bản Vương nhếch môi, "Lẳng lơ?"

Dứt lời, phẩy áo ra khỏi Cung phủ.

*

Tối đến, Bản Vương chạy sang nhà đối diện, định vào xem Diêu Thư Vân thế nào.

Nhưng mới nhấc chân bước vào đã thấy người phủ hắn báo lại: "Khởi bẩm Vương gia, Diêu đại nhân đến Nguyệt Hoa Lâu mua vui, hai ngày nay chưa về."

Bản Vương: …

Đổi hướng, Bản Vương đi thẳng tới Nguyệt Hoa Lâu. Giờ hắn ta vất va vất vưởng, chả thiết chết sống, nếu gặp lại cậu thiếu niên luôn nhăm nhe ám sát lần trước, có khi còn đứng yên cho người ta đâm không chừng.

Ngày thường, lúc nào trông hắn cũng mềm như đất sét, người ta muốn đắp nặn dạng thế nào, hắn cũng mặc kệ mà diễn nguyên dạng đó, thế nhưng nay Bản Vương mới biết, ra cũng có lúc hắn nghiêm túc cứng đầu.

Ví như muốn chết.

Đến Nguyệt Hoa Lâu, Bản Vương xông thẳng vào "Thúy vân cư" mà Diêu Thư Vân hay ở, vì là khách quen nên hắn bỏ luôn cả cục tiền bao phòng này đứt.

Lần nào đến cũng ngựa quen đường cũ đi thẳng vào phòng, khiến cả đám nữ tử phải tranh nhau mà giở trò với hắn.

Mà Diêu Thư Vân cũng hăm hở ngồi đó, mặt mày hả hê.

Nhưng lúc này, cảnh tượng đó không xuất hiện, trong phòng chỉ có mình Diêu Thư Vân say bí tỉ, quần áo xộc xệch, bên cạnh chẳng có ai.

Trong lúc mê man, hắn vươn tay gãi lồng ngực để trần, chậc chậc lảm nhảm: "Đừng chỉ chuốc say bản quan, các ngươi cũng phải uống chứ."

Bản Vương nhíu mày, chưa kịp tiến lên đã thấy một bóng trắng vụt qua, là Bách Lý Trần. Hắn liếc Diêu Thư Vân nằm trên giường, bảo: "Ngươi để hắn chết đi, dù sao, với bộ dạng này cũng không khác người chết là mấy."

Bản Vương biết Bách Lý Trần rất thân thiết với Diêu Thư Vân, lời này cũng vì giận dữ mới nói, chỉ lắc đầu nói: "Hắn lén chết thì thôi, nhưng nếu đã bị ta trông thấy, làm sao ta có thể trơ mắt nhìn hắn chết được."

Bách Lý Trần thở dài, "Gã Thư Vân này, bề ngoài lúc nào cũng phóng khoáng bất kham, thực chất không phải. Mấy năm qua, hắn thường đến chỗ ta mua vui, lần nào cũng ôm trái ôm phải, dáng vẻ thì dâm tà, nhưng dù uống say bao nhiêu hắn cũng chưa từng rớ vào nữ sắc, đến độ rồi thôi. Chưa bao giờ bảo muốn cô nương nào qua đêm với hắn."

Bản Vương sửng sốt, chỉ "Nghe" Bách Lý Trần nói tiếp, "Nhiều năm qua, hắn vẫn thủy chung với một người, người đó chấm một dấu son vào lòng hắn, không lau được, lại chẳng dám chạm vào. Hắn biết rõ là vô vọng, lại vẫn giữ mãi mảnh tình si, đợi chờ trong đau khổ. Vương gia, nếu ngài là bạn tâm giao của hắn, vậy ngài có biết, người đó là ai?"

58. Quyển 4 - Chương 57

Ta, không biết." – Bản Vương đáp, tầm mắt dừng trên miếng ngọc bội được hắn nắm chặt trong tay.

Một mặt khắc tên tự của hắn "Tử Nhiên", mặt còn lại khắc xương bồ – loài cây hắn yêu thích nhất.

Lúc Diêu Thư Vân nhận được miếng ngọc bội, hắn đã ngả ngớn rằng: "Vương gia không chỉ viết đẹp, khắc cũng thật cao siêu, nếu đã do ngươi tự tay khắc tặng, vậy hạ quan coi nó như tín vật đính ước nhé."

Tín vật… đính ước…

Bản Vương vươn tay muốn gỡ miếng ngọc, lại thấy Diêu Thư Vân vô thức nắm chặt hơn, ngốc nghếch cười, "Ta đã bảo rồi mà, đây là tín vật đính ước của bản quan, không thể cho các ngươi được."

Bản Vương càng dùng sức, tay hắn càng siết chặt.

Bách Lý Trần cười, "Yên tâm đi, riêng thứ này hắn không để mất đâu, bảo bối đấy. Mà kể ra, hắn cũng đáng thương, đường quan gập ghềnh, tình trường lận đận, mặt ngoài thì phóng khoáng, trong lòng lại đầy chua cay."

Bản Vương im lặng, nói: "Đã phiền ngươi chăm sóc hắn, giờ ta đưa hắn về phủ." – rồi luồn tay qua nách, bế người lên, vừa đi vừa càm ràm, "Nặng quá."

Diêu Thư Vân nghiêng đầu, môi khẽ chạm vào cổ Bản Vương, sau đó nhích người, gối lên cánh tay ta.

Bế người ra khỏi thanh lâu, đặt hắn vào trong kiệu, sai người đưa về Diêu phủ trước, bản thân thì chậm rãi đi sau.

Quãng đường này, suy nghĩ rối ren, càng quan tâm càng rối loạn.

Thư Vân —

Hắn từng cười đến run rẩy, nói với ta rằng: "Khó có được mối thâm tình Vương gia dành cho hạ quan, hạ quan không có gì báo đáp, chỉ xin làm kẻ nâng khăn giải áo cho Vương gia được hay chăng?"

Hắn từng vén tay áo, lộ ra cánh tay trơn nhẵn, nói rằng: "Thế nào, thân xác này của hạ quan, có lọt vào mắt xanh Vương gia không?"

Hắn từng ra vẻ nản lòng nguội ý, "Chỉ đáng thương cho hạ quan một mực si mê ngài, tình này sánh ngang với nhật nguyệt, vậy mà Vương gia lại, lại gạt hạ quan, đi, đi tằng tịu với kẻ khác!"

Hắn từng quấn lấy ta, ánh mắt thèm khát, thở nặng nề, "Cũng chẳng rõ là trời nóng, hay người nóng, mà hạ quan vừa thấy Vương gia đã cảm thấy chịu không thấu vậy cà."

…

Tất cả, giả giả thật thật, nửa như thử, nửa lại thổ lộ chân tình.

Nhưng mỗi lần thấy điệu bộ phóng đãng ấy của hắn, Bản Vương đều chọn cách lờ đi, hoặc xua đuổi "Biến!"

Bản Vương nhớ lần đến Hoa thành, hai sợi tơ duyên buộc trên gấu áo. Một sợi của Yến Cửu, sợi còn lại —

Là của Diêu Thư Vân.

Một người đáng khinh như hắn, cũng có lúc làm những việc chỉ nữ nhi ngây thơ mới làm.

Bản Vương cứ đi, chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Ba mươi năm, từ khi hai ta lần lượt sinh ra, đã định trước sẽ kết thành tri kỉ.

Mới trước kia, Bản Vương còn vắt chân, nhìn hắn nghịch bùn. Lớn hơn, nhìn hắn chép văn của ta, bị cha hắn đuổi đánh. Sau đó, hắn viết một lá thư tình củ chuối, cầu xin ta đưa cho cô nương cùng trường hộ hắn, lại phát hiện cô nương kia thích Bản Vương…

Sau đó, hai ta cứ dây dưa mãi với nhau, lại cùng vào Triều đình. Hắn là bị cha bắt phải thi đỗ công danh, Bản Vương thì bị tiên Hoàng ép thừa kế tước vị.

Chặng đường đó, hắn là anh em, là chí hữu, là người thân, còn thân hơn cả nhị đệ Nhạc Mạt.

Ta hoàn toàn tin tưởng hắn, kể khổ với hắn, mắng cựu thần trong Triều với hắn, thổ lộ với hắn rằng, ta là một kẻ đoạn tụ, chỉ thích nam nhân.

Sau đó nghe hắn nói rằng: "Vậy, ngài thử nghĩ đến ta đi."

Vẻ mặt lúc ấy của hắn thế nào, vẫn là mấy phần ngả ngớn ấy, song đôi mắt lại thật chân thành.

*

Bản Vương theo kiệu về Diêu phủ, không nhét hắn vào thùng tắm như trước, mà lẳng hắn lên giường.

Hắn mơ màng mở mắt, trên mặt vẫn là nét phóng đãng kia, "Sao thế, chuẩn bị làm việc cầm thú với hạ quan đó à?"

Bản Vương không đáp, sai người nấu bát canh giải rượu, ngồi vào mép xuống, gọi hắn: "Thư Vân —"

"Có hạ quan." – hắn híp đôi mắt lờ đờ say, đôi má ửng hồng nhìn Bản Vương, nhoẻn cười, nụ cười vừa gian vừa quyến rũ.

Bản Vương chợt nghẹn ngào, chẳng biết phải nói chi.

"Nhạc Sơ." – rồi hắn bỗng gọi tên ta, từ sau khi tiếp nhận vương vị, hắn không gọi tên ta nữa. Có lẽ một tiếng chưa đủ, hắn gọi thêm một lần, sau đó mới cười, "Tuy dạo này vất vưởng được chăng hay chớ, sống không bằng chết, nhưng vẫn có một việc khiến ta rất vui, đó là ngươi còn sống, còn sống."

"Ừ." – Bản Vương gật đầu, "Mạng ghẻ, e là không chết ngay được."

Hắn mệt mỏi khép mắt, lẩm bẩm: "Còn sống là tốt rồi."

Chẳng mấy chốc, nha hoàn bưng canh giải rượu lên, hầu hạ Diêu Thư Vân uống.

Bản Vương chợt nghĩ hắn say lâu vậy rồi, chắc bụng dạ trống không, vậy là lại sai nha hoàn mang cho hắn mấy món đơn giản.

Hắn nằm trên giường, lười biếng không chịu dậy, vẫn là Bản Vương lôi hắn, đặt hắn ngồi vào bàn.

"Cầm lấy," – Bản Vương đưa hắn đôi đũa, "Ăn chút gì đi."

Mái tóc hắn rối bù, ánh mắt hốc hác, gắp miếng thịt, uể oải nhai, kén chọn: "Khô quá."

"Ta thấy không tệ đó chứ." – Bản Vương vừa nói vừa gắp miếng nữa.

Hắn chợt sửng sốt, hỏi ta: "Chẳng phải ngươi không nếm được vị đó sao?"

"Giờ thì nếm được rồi." – Bản Vương đáp.

"Vậy à." – tỉnh táo rồi thì hắn bắt đầu giở quẻ sinh sự ngay, cầm bát đậu phụ nhự trên bàn, mở ra giơ trước mặt Bản Vương, "Nếm thử món này."

Một mùi thối inh bốc lên, Bản Vương vội vàng bịt mũi, "Cái gì vậy? Bỏ ra."

"Đậu phụ nhự đấy." – mắt hắn đảo quanh, đột nhiên huých khửu tay đánh đổ chén trà trước mặt, nước trà nóng bỏng bắn vào chân Bản Vương.

Bản Vương đứng bật dậy, bực tức hỏi hắn, "Diêu Thư Vân, ngươi cố ý phải không?"

"Hạ quan tò mò thôi mà —" – hắn chống cằm, rất ung dung bảo: "Vị giác của ngài đã khôi phục, khứu giác và xúc giác cũng khỏi rồi phải không?"

Bản Vương cau mày, "Chứng thực được rồi hả?"

"Rồi." – hắn híp đôi mắt phượng, hỏi: "Vậy là, giờ ngươi chỉ còn thiếu thính giác thôi nhỉ?"

Bản Vương ngẩn người, gật đầu: "Phải."

Diêu Thư Vân bốc củ lạc trong đĩa, day day bỏ lớp vỏ hồng, ném vào miệng: "Kể cũng lạ, trước khi Mộ Ngôn chết, hắn mất khứu giác thì phải? Còn Thư Cảnh Càn, nghe nói hắn không ủ rượu nữa, là vì mất vị giác. Mà sau khi họ mất khứu giác và vị giác, khức giác và vị giác của Vương gia lại được phục hồi."

Mày khẽ nhảy lên, nhưng Bản Vương không nói, chỉ có hắn nhìn Bản Vương đầy ẩn ý, "Dân gian truyền nhau rằng, Đại Yến Quốc ta có tứ thánh, khứu giác nhanh nhạy Phong Mộ Ngôn, vị giác tuyệt hảo Thư Cảnh Càn, vậy là những giác quan mà họ đắc ý nhất đều biến mất, làm chokẻ có thính giác tinh tế Cầm Thánh ta đây thật là bất an."

"Nhưng mà," – hắn dừng lại, "Ta ăn bổng lộc Triều đình, không lấy đánh đàn kiếm sống, thính giác của ta, nếu ngươi cần, cứ lấy đi…"

Bản Vương vờ như không "Nghe" thấy, chỉ cúi đầu uống trà, "Thôi, cũng muộn rồi, ta về phủ trước." – bước được mấy bước lại quay sang dặn dò tôi tớ Diêu phủ, "Sáng mai, mấy người các ngươi nhớ hầu hạ Diêu đại nhân rửa mặt chải đầu, để lỡ giờ lên chầu, đừng trách Bản Vương hỏi tội."

Đám hạ nhân lập tức cúi đầu, "Rõ."

Diêu Thư Vân trề môi, "Người phủ ta, ngươi ra oai cái gì?"

Bản Vương không thèm để ý hắn, xoay người bước đi.

*

Về tới quý phủ, đang định cởi áo thì quản gia Lý Trung hớt hải chạy vào phòng Bản Vương thông báo: "Vương gia, nguy rồi, tiểu nhân vừa nhận được tin, Hoàng Thượng bị ám sát."

"Ám sát?" – Bản Vương đứng lên hỏi: "Trong cung có binh lính canh gác cẩn mật, sao lại bị ám sát?"

"Nô tài cũng không rõ, nhưng nghe nói thương không nặng, chỉ bị trúng một đao ở tay. Vương gia, chi bằng ngài tiến —"

"Bản Vương đi ngay."

Vội vàng tiến cung, đến nơi thì thấy cánh tay Yến Cửu quấn băng vải, đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Thái y ôm thùng thuốc ra đến cửa, hành lễ: "Ty chúc bái kiến Vương gia."

Bản Vương hỏi: "Hoàng Thượng thế nào?"

Thái y đáp: "Chỉ bị thương ngoài da, không đáng ngại."

"Ngươi lui xuống đi." – Bản Vương đến bên Yến Cửu, cầm cánh tay nó lên xem, hỏi: "Sao lại gặp thích khách, đã bắt được chưa?"

"Để hắn thoát rồi." – Yến Cửu rầu rĩ bảo.

"Thoát?" – Bản Vương liếc nhìn thủ lĩnh cấm vệ quân đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng hỏi: "Trong cung bày bố cấm quân khắp nơi mà để một kẻ sống sờ sờ như thế trốn thoát?"

"Việc này —" – hắn khó xử, trộm nhìn Yến Cửu, "Hoàng Thượng?"

"Khụ." – Yến Cửu ho khan, đứng ra giải thích, "Chắc là hắn ta thuộc đường tẩm cung Trẫm, ám sát xong đã ẩn nấp đâu đó, hẳn phải là một người trong cung."

"Ngươi trong cung?" – Bản Vương nheo mắt. Nếu vậy thì càng rắc rối.

"Truyền lệnh xuống, " – Bản Vương ra lệnh, "Lục soát mọi ngõ ngách trong cung, bắt được kẻ nào khả nghi, lập tức báo cho Bản Vương!"

"Rõ." – thủ lĩnh cấm quân tuân lệnh, trước khi đi lại liếc trộm Yến Cửu cái nữa.

Mà Yến Cửu thì đảo mắt ngay, bình tĩnh ngắm "trời".

Bản Vương không hiểu hai người lén lút trao đổi nhau ánh mắt gì.

Chỉ biết rằng, Yến Cửu vin cớ đó, công khai yêu cầu Bản Vương qua đêm trong tẩm cung nó.

Nói là cần có người canh phòng bên cạnh, một tấc không rời.

59. Quyển 4 - Chương 58

Nếu là trước kia, mỗi lần nằm trên Long sàng của Yến Cửu là kiểu gì Bản Vương cũng thấp thỏm âu lo.

Vậy mà nay lại thấy thoải mái chẳng khác gì giường sưởi nhà mình.

Một giấc bình an.

Hôm sau tỉnh dậy, cánh tay đã tê nhừ.

Nghiêng đầu sang thì thấy Yến Cửu cuộn tròn gối trên tay ta.

Má hồng hồng, môi hơi chu như muốn hôn, trông ngoan ngoãn dễ thương quá chừng.

May là Bản Vương không có cái thú hôn trộm, chỉ véo má nó gọi dậy, "Hoàng Thượng, dậy thôi."

Nó mở mắt, mặt đầy ai oán kiểu như "Người ta đã mời gọi đến thế rồi còn hờ hững được thì rốt cuộc có phải đàn ông không đấy, hay là ngứa mắt người ta rồi.".

Bản Vương lúng túng gọi, "Hoàng Thượng?"

"Hừ!" – nó ngoảnh mặt đi, làm thinh nhìn "trời".

Nhóc con này. Bản Vương thầm than thở.

Ta đây vừa định ngồi dậy, nó đã đột ngột vươn tay quặc cổ Bản Vương, há mỏ nhào tới.

Vẫn y nguyên như lần say rượu trước ấy, vẫn là nụ hôn bất cần mà cắn xé rách môi Bản Vương. Nhưng lần này nó không dừng lại, mà xoay người đè lên Bản Vương, liếm vết máu trên môi ta, rồi lại hung hăng day cắn.

Nó hôn ngấu nghiến đến nỗi Bản Vương phải chợt đồ rằng, nếu không phải thái giám và cung nữ sắp đi vào thì liệu có phải nó định làm tới bến mà "thượng" Bản Vương luôn không.

Vị máu hòa lẫn với hương hoa nhài làm đầu óc Bản Vương mê man như say rượu, ngây dại không biết làm gì.

Mà cũng chẳng đợi Bản Vương kịp phản ứng, nó đã trở mình, nằm ngay về chỗ cũ.

Đúng là có gan thì được đà lấn tới, hôn nhanh mà chạy còn lẹ gấp mấy lần. Mới nãy còn oai phong đè ta ra hôn lấy hôn để, giờ thì tịt ngòi rồi, chôn rịt mặt vào lòng Bản Vương ứ có dám thò ra.

Màu hồng lựng trải dài từ tai đến cổ, khuếch tán lan ra toàn thân.

Nó co ro chẳng khác nào tôm con bị xào chín.

Rành rành là nó sàm sỡ Bản Vương, thế nào lại giống như Bản Vương cưỡng ép nó.

Rồi phải mất một lúc lâu nó mới dám ngẩng mặt lên, thấy Bản Vương bình thản như thường, ấy mới dám loạt xoạt chui ra khỏi ổ chăn, nhích tới nhích lui sang một xó.

Bản Vương thầm may thở dài, suýt thì tức nước vỡ bờ đấy.

Vừa định xuống giường rồi thì bỗng thấy nó chớp đôi mắt phượng xinh xẻo, như quyết tâm lắm mới ấp úng ỏn ẻn rằng: "Hoàng Thúc, ta thích người."

Bản Vương giật mình, đáp lại, "Ta cũng thích ngươi."

Nó hớn hở rồi thì uể oải ngay, lẩm nhẩm: "Thích của Hoàng Thúc không giống thích của ta."

Bản Vương: …

Khác nhau chỗ nào chứ.

Đôi mắt nó hơi hoe hoe, cười đến gượng, "Lời Trẫm sắp nói đây vốn đã định chôn chặt trong lòng, cả đời này quyết chẳng thổ lộ cho ngươi. Nhưng hôm đó nhìn ngươi rơi xuống vực, sống chết chẳng hay, mới thấy thật hối hận sao không nói với ngươi rằng ta thương ngươi. Người sống ở đời, thế sự đổi thay, ta sợ sẽ lại bất lực nhìn ngươi rơi vào cảnh khốn cùng, nên dù có sợ ta cũng phải cho ngươi biết, rằng Hoàng Thúc à, ta thương ngươi, thương qua từng năm từng tháng, không lúc nào không hết thương ngươi…"

Cổ họng ta co thắt, chẳng thốt được gì ngoài lời gọi ngắc ngứ, "Hoàng Thượng —"

"Không sao," – nó đáp, "Ta biết Hoàng Thúc luôn tỏ vẻ hoang đàng, trầm mê nam sắc, kỳ thật đều là giả thôi. Là Trẫm vô đạo, yêu thương chính Hoàng Thúc của mình, đều là Trẫm không tốt. Trẫm không cầu người đáp lại tình cảm của ta bởi điều đó là quá xa xỉ, chỉ hy vọng rằng, người cứ thầm cười nhạo ta, phỉ nhổ ta đi, nhưng mặt ngoài xin ngàn lần đừng lạnh nhạt." – nó cứ nói, mặt dán vào lồng ngực ta, bả vai run lên se sẽ.

Bản Vương do dự, vòng tay ôm nó, vừa muốn nói gì, đám cung nữ đã nối nhau đi vào, vòng tay ta cũng buông lơi.

Yến Cửu cũng trút đi nét tủi thân và đắng chát, lấy tay giả bộ vò trán để gạt đi hạt nước dính trên khóe mi, nhoẻn cười nhìn về phía cung nữ, đôi mắt đã ôn hòa và gần gũi như ngày thường.

Có lẽ nó đã dùng chính dáng vẻ này để đánh lừa bao kẻ khác.

Như một vị tiểu Hoàng Đế, lúc nào cũng vui tươi, vô ưu vô lự.

Mặc quần áo, buộc tóc, đội miện, Yến Cửu trở lại, mỉm cười nhìn Bản Vương, "Những lời sáng nay Trẫm nói, nếu làm Hoàng Thúc khó xử, Hoàng Thúc cứ quên đi."

Bản Vương sững người, tự lẩm bẩm, "Ta điếc thật nhưng có ngu đâu, có những điều ngươi không nói ra, ta cũng biết."

Yến Cửu trợn mắt với ta, "Hoàng Thúc lẩm bẩm gì đấy?"

"Không có gì." – nói rồi đuổi theo nó.

*

Giờ mới nhớ, tối qua Bản Vương bảo Diêu Thư Vân nhất định phải lên chầu sớm nay, nhưng sau đó trong cung hỗn loạn vì thích khách, bản thân ta cũng không ngủ trong phủ, sáng nay không sang đốc thúc được, chẳng biết Diêu Thư Vân có lại lười biếng chùm chăn ngủ không.

Nhưng bất ngờ là, Diêu Thư Vân đã xuất hiện trên Triều, dáng vẻ thì hiên ngang sáng láng.

Sau lưng hắn, một đám quan lại đang chỉ trỏ, móc máy, và rủa xả.

Thấy Bản Vương đi ra, Diêu Thư Vân hếch mày, gọi: "Chào Vương gia."

"Chào buổi sáng." – Bản Vương vỗ vai hắn.

Cung Thiếu Thanh đứng gần đó cũng sấn lại, ngạc nhiên reo lên: "Vương gia, mới một đêm không gặp mà hình như mặt ngài đỡ nhiều quá, không thấy vết sẹo đâu nữa rồi."

Hắn kinh ngạc hô lên cũng đồng thời thu hút cả mớ đại thần ngó sang, đối tượng đàm tiếu được chuyển từ Diêu Thư Vân sang Bản Vương.

"Đúng rồi, lành ra phết ấy." – Diêu Thư Vân cũng sờ mặt Bản Vương, "Vết thương không tởm tởm như mấy hôm trước, làn da cũng nhẵn nhụi hẳn rồi."

Được quần chúng vây quanh, Bản Vương cũng thấy ngại lắm, sờ mũi bảo: "Đã làm mọi người phải lo, tuy mặt Bản Vương đã đỡ nhiều, nhưng muốn lấy lại vẻ đẹp giai tuấn tú, quân tử như ngọc vốn có kia vẫn cần mấy hôm nữa."

Mọi người: …

Diêu Thư Vân: "Xía —"

Cung Thiếu Thanh: "Trông kiểu nào Vương gia cũng anh tuấn bất phàm, mày kiếm mắt ưng như thường."

Bản Vương vỗ vai hắn, tâm trạng rất ư là khoái chí.

Bảo sao Hoàng Đế đời nào cũng phải sủng hạnh một vài gã nịnh thần. Lời ngon ngọt lúc nào cũng thật mát tai.

Bản Vương tỉnh bơ bắn cục gỉ mũi, sau đó đứng vào vị trí chót đầu của hàng ngũ, đồng thanh cùng đám đại thần: "Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Các ái khanh, bình thân." – Yến Cửu giơ tay miễn lễ.

"Tạ ơn Hoàng Thượng." – mọi người đứng cả lên, đồng thời cũng rục rịch muốn lên tấu.

Mí mắt Bản Vương nháy lấy nháy để, cảm giác việc này chắc chắn có liên can đến Thư Vân.

Yến Cửu cũng biết tỏng đám đại thần mong mỏi lắm mới được ngày Diêu Thư Vân lên chầu, kiểu gì cũng không bỏ qua, thế nên ra chiều mệt mỏi, bóp trán bảo: "Các ái khanh, chắc ai cũng biết đêm qua Trẫm bị ám sát, đến giờ tay hãy còn đau, thế nên có muốn tấu thì chọn việc khẩn cấp, Trẫm muốn hạ Triều sớm nghỉ ngơi."

Bản Vương không biết nó đau tay thì đi bóp trán làm gì, nhưng hiển nhiên đám cáo già kia không quan tâm điều đó, chỉ đồng loạt quỳ xuống gào to: "Ngự thể của Hoàng Thượng quan trọng hơn, chúng thần chỉ có một việc muốn tấu."

Bản Vương ngoái lại nhìn chúng, trộm lau mồ hôi hột. Được lắm, cả đám đồng thanh, tiến độ thống nhất, xem ra luyện tập với nhau hết cả rồi, quả này quyết đuổi cùng giết tận cho xem.

Lại nghía sang phía Thư Vân, chỉ thấy hắn cười khẽ, nháy một ánh mắt 'yên tâm đi' với Bản Vương.

Yến Cửu đành kiên trì hỏi: "Có chuyện gì, nói đi."

"Muôn tâu Thánh Thượng," – Hộ bộ Thượng thư thích nhất trò đầu têu đứng lên báo cáo: "Là việc cả nhà Triệu tướng quân bị một vị đại thần mưu hại tịch biên thảm sát, đến nay vẫn chưa có lời đáp công bằng cho muôn dân. Chúng thần nghĩ, việc này cần phải được kết thúc."

"Đúng vậy thưa Hoàng Thượng." – đến lượt Lưu thái phó bước ra, "Đương sự gây ra vụ án oan uổng mạng mấy trăm người phải đứng ra chịu trách nhiệm."

"Thần cũng cho là vậy." – Dương đại học sĩ cũng có mặt, "Triệu tướng quân trung quân vì nước, nhiều thế hệ là rường cột nước nhà, ai ngờ lại bị kẻ gian hãm hại đến nông nỗi này. Việc này, nếu Hoàng Thường không trừng trị Diêu Thượng thư, e khó bề an ủi vong linh người đã khuất, bình yên lòng muôn dân."

...

Sau đó, mỗi người góp một tiếng, đều muốn Yến Cửu phải trị tội Thư Vân.

Yến Cửu càng lúc càng cau mày, hỏi: "Vậy theo ý chư vị ái khanh, Trẫm nên trị tội hắn thế nào?"

Cả đám Triều thần đồng thanh: "Theo luật lệ Yến Quốc, hãm hại trung lương, giết người vô tội, chém đầu!"

Yến Cửu nheo mắt, "Các ái khanh cũng biết, kẻ vu oan cho một nhà Triệu tướng quân thực sự là tên điêu dân giả mạo Tương Vương!"

"Nhưng muôn tâu Hoàng Thượng," – Triệu Thừa tướng nói: "Thân là Hình bộ Thượng thư, nhưng Diêu Thư Vân nghe tin Triệu tướng quân có ý đồ mưu phản lại không điều tra rõ ngọn nguồn đã cùng tên Vương gia giả mạo kia gán tội loạn thần tặc tử cho Triệu tướng quân, chẳng lẽ đó không phải tội liên đới hay sao! Mà dù có đổ hết trách nhiệm lên gã điêu dân kia, thì đây cũng là do Hình bộ Thượng tư thất trách mà thành, vẫn phải chịu trách nhiệm, nên chúng thần cho rằng, không xử tử Diêu Thư Vân là không đủ dẹp yên sự phẫn nộ trong dân chúng."

Gã cứ liến thoắng kể lể, Diêu Thư Vân cứ lẳng lặng nghe, không một lời biện giải. Như hình phạt đó đều là những thứ đáng lý mà hắn phải chịu.

Hắn còn mỉm cười, cười đến sảng khoái.

Như đã thấu sinh tử, nguyện lấy mạng đền mạng.

Mà Yến Cửu dù có muốn tìm cho Diêu Thư Vân một đường thoát, thì dưới bằng ấy miệng lưỡi, nó cũng không thể lấy công vì tư mà rối loạn kỉ cương.

Thấy Yến Cửu khẽ nhắm mắt như chuẩn bị lên tiếng định đoạt, Bản Vương tranh trước quỳ xuống, "Hoàng Thượng, việc này cũng có trách nhiệm của vi thần. Nếu không phải do vi thần sơ suất để tên điêu dân kia thế thân cũng sẽ không có vụ án oan này. Nếu Hoàng Thượng muốn xử tử Diêu Thư Vân, vậy xin xử tử cả vi thần."

Bản Vương rất rõ, việc ta đang làm, chẳng khác nào đẩy Yến Cửu vào ngõ cụt.

Mà sở dĩ ta không sợ ép buộc nó, cũng chỉ vì ỷ nó thích ta.

Dù ta biết, hành vi này đê tiện biết nhường nào.

Nhưng ta cũng chỉ đành xin lỗi Yến Cửu, bởi hiện tại ta cũng hết cách rồi.

60. Quyển 4 - Chương 59

Yến Cửu lặng thinh ngồi trên ngai vàng, nhìn xoáy vào ta.

Cảm giác này nặng nề đến nỗi Bản Vương giác rằng, tất cả mọi thứ xung quang đều biến mất, chỉ còn mình ta trơ mặt quỳ trên đại điện, đem tình cảm đặt lên bàn cược.

Nếu thắng, Diêu Thư Vân sống. Còn thua, ta và hắn cùng chết.

Thực tế, ván cược này thật quá phiêu lưu.

Yến Cửu là ai, là người giẫm lên thi cốt anh em ngồi lên ngôi cửu ngũ. Khát khao và chấp niệm với Hoàng quyền trong nó còn lớn hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

Một người như thế, liệu có vì ta mà thoái nhượng, thậm chí gánh trên vai tiếng xấu hôn quân, có thể không.

Thật lâu sau đó, Yến Cửu mới bật cười khẽ, nhìn tất cả mọi người dưới điện, "Các ngươi luôn miệng nói Diêu Thư Vân thông đồng với tên Vương gia giả, không điều tra rõ ngọn nguồn đã thảm sát cả nhà Triệu tướng quân. Nhưng Trẫm là Vua một nước, khi chưa điều tra rõ Triệu tướng quân có mưu phản hay không đã hạ lệnh giết cả nhà hắn, có phải cũng nên chịu tội liên đới hay không?"

"Hoàng Thượng!" – cánh đại thần đồng loạt hoảng hốt, "Hoàng Thượng là Vua một nước, công việc bộn bề, sao có thể xử lý tất cả mọi việc. Đã thiệt lấp Hình bộ, bổ nhiệm Diêu Thư Vân là Hình bộ Thượng thư, thì hắn phải có trách nhiệm điều tra rõ vụ án mới trình báo Hoàng Thượng. Việc này đều do hắn sai!"

"Nhưng Trẫm không nghĩ vậy," – Yến Cửu nói: "Dù chính sự bộn bề, nhưng việc có liên quan đến một nhà Triệu tướng quân trung lương ái Quốc cũng hệ trọng khôn cùng. Nhưng không, Trẫm cũng chỉ nghe từ một phía Tương Vương giả, tin lời vu oan giá họa của hắn ta mà tru di cả nhà Triệu tướng quân. Việc này có cả trách nhiệm của Trẫm. Có câu Thiên tử phạm tội xử như thứ dân, nếu các khanh cũng cho rằng tội Trẫm không thể tha, thì Trẫm sẽ cởi ngay chiếc Long bào này, tự giác lên pháp trường."

Bản Vương chẳng thể ngờ, nan đề mà ta đùn đẩy cho Yến Cửu, Yến Cửu lại đẩy lại cho đám quần thần.

Chỉ thấy tay nào cũng như chết điếng, hớt hải quỳ xuống, "Chúng thần tuyệt đối không có ý đó thưa Bệ Hạ."

Yến Cửu xót xa bấu chặt vào tay vịn hai bên, thống thiết: "Là Trẫm hôn quân vô đạo, liên lụy Triệu tướng quân, uổng mạng quá nhiều người vô tội, tất cả đều do Trẫm…"

"Hoàng Thượng —" – nom Yến Cửu buồn đau đến ứa nước mắt, cả đám hốt hoảng theo, nào còn bận tâm Diêu Thư Vân có bị xử hay không nữa, chỉ nhao nhao dỗ dành, "Việc này nào phải lỗi của Hoàng Thượng, rõ ràng là tên điêu dân to gan kia bày tính, Hoàng Thượng cũng bị gài bẫy thôi!"

"Đúng đúng, Hoàng Thượng đau nỗi đau mất tướng tài, Hoàng Thượng là người bị hại."

"Việc này đều do tên giả mạo kia mưu tính kỹ lưỡng, Hoàng Thượng cũng bị gã lừa!"

"Hoàng Thượng anh minh, việc này tuyệt đối không phải do người!"

"Hoàng Thượng —"

…

Kẻ nào kẻ nấy sốt sắng, nét mặt cuồng si, tranh nhau an lòng Yến Cửu, bào chữa tội danh cho nó.

Trông có tẹo nào giống bề tôi, mà hệt như một đám giáo đồ ngoan đạo đó chứ.

Yến Cửu nghẹn ngào, "Đã do tên giả mạo kia giăng bẫy dẫn Trẫm và Diêu Thư Vân vào tròng, vậy vì sao Trẫm vô tội, mà Diêu Thư Vân phải gánh toàn bộ hình phạt?"

"Việc này —" – cả đám bắt đầu do dự, loay hoay không biết phải uốn lưỡi đường nào.

Dù biết thừa là Yến Cửu cố ý thiên vị Diêu Thư Vân đấy, vậy mà vẫn chả tài nào chịu nổi khi thấy Yến Cửu quá đỗi thương tâm.

Vừa tôn trọng vừa nuông chiều, thật chả có nguyên tắc gì cả.

Yến Cửu lau khóe mi ươn ướt, "Trong chuyện này, Diêu Thư Vân có sai, nhưng không phải hoàn toàn do hắn, nên Trẫm mong các khanh có thể rộng lượng cho hắn cơ hội lập công chuộc tội, các ái khanh thấy được không?"

"Lập công chuộc tội?" – mọi người khó hiểu.

"Phải, Khúc Châu gặp hạn hán nhiều năm, mùa màng thất bát, tuy hàng năm Trẫm vẫn tiếp tế bạc và lương thực cứu trợ, nhưng ba phần bị Châu mục Khúc Châu bớt xén, bốn phần bị hương thân và lưu dân tranh mua, chân chính phát được đến tay dân chúng chẳng còn là bao. Cho nên Trẫm chuẩn bị hạ lệnh cắt

chức tay Châu mục kia, giao cho Hình bộ điều tra, sau đó cắt chức Thượng thư của Diêu Thư Vân, giáng hắn đến đảm nhiệm Châu mục ở Khúc Châu. Trong vòng năm năm, nếu cải thiện được tình hình, Trẫm sẽ cho hắn về Kinh, nếu tình hình Khúc Châu không biến chuyển, lúc ấy xử tội hắn, các khanh nghĩ sao?"

"Chuyện này —" – cả đám châu đầu bàn bạc, tuy rành là Hoàng Thượng thiên vị đấy, nhưng người ta đã xuống nước vậy rồi, cánh ta cũng không nên làm căng quá, thế là đồng loạt khom người, "Chúng thần không phản đối, tất cả đều do Hoàng Thượng an bài."

Và mọi chuyện đã được định đoạt như thế.

Yến Cửu nhíu mày nói: "Diêu Thư Vân nghe lệnh."

"Có thần." – Diêu Thư Vân bước ra khỏi hàng.

Yến Cửu: "Đến Khúc Châu cố gắng chăm lo cho dân chúng. Ngươi giết oan bao nhiêu người, Trẫm sẽ để ngươi cứu lại bấy nhiêu người, ngươi hiểu rồi chứ?"

Diêu Thư Vân: "Thần nhất định không phụ sứ mệnh."

"Tốt lắm." – Yến Cửu thở dài, "Mấy ngày này ngươi ở nhà chuẩn bị hành trang. Mồng bảy tháng sau lên đường tới Khúc Châu."

"Vi thần khấu tạ Long ân." – Diêu Thư Vân quỳ trên mặt đá, cung kính dập đầu.

Yến Cửu chăm chú nhìn Diêu Thư Vân, lại nhìn sang phía Bản Vương, "Việc này đã ổn thỏa, các khanh lui xuống đi. Tương Vương nán lại, Trẫm có chuyện muốn bàn bạc với ngươi."

"Thưa vâng." – mọi người lần lượt đi ra, chỉ còn mình Bản Vương, chột dạ nhìn Yến Cửu.

Chỉ thấy nó bước xuống khỏi Long ỷ, đi đến bên Bản Vương, cười mà chẳng cười hỏi: "Không biết Trẫm làm thế, Hoàng Thúc đã hài lòng chưa?"

Bắp chân như bị chuột rút, miệng lưỡi cũng chạy đi đâu tiệt, Bản Vương hớt hải quỳ sụp xuống, "Tội, tội thần đáng chết, xin Hoàng Thượng trách tội."

"Trách tội?" – nó cười giễu, "Chẳng phải vì biết thừa Trẫm sẽ không trách tội nên ngươi mới không sợ đấy sao?"

Tự biết bản thân đuối lý, Bản Vương ngậm bồ hòn luôn.

Cứ im lặng giằng co trong một khắc, cuối cùng Yến Cửu cũng cười khổ, "Vốn người không cần làm thế, đã là người Hoàng Thúc toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ, chỉ cần nói một tiếng với Trẫm, Trẫm sẽ không giết mà."

Bản Vương: …

Này, có phải ghen rồi không?

Yến Cửu ngoảnh mặt nhìn ánh dương xán lạn ngoài cửa điện, "Hoàng Thúc, xuất cung vi hành với Trẫm đi."

Bản Vương sửng sốt, bảo: "Không nên lắm đâu, trong Cung vừa bị thích khách náo loạn, nhỡ ra ngoài gặp kẻ có ý đồ hành thích thì —"

"Hoàng Thúc sẽ liều mình cứu ta chứ?" – Yến Cửu hỏi, nhìn thẳng vào mắt Bản Vương, "Nếu có kẻ muốn ám sát Trẫm, Hoàng Thúc có liều chết cứu Trẫm như liều mình cứu Diêu Thư Vân hôm nay không?"

"Có, chắc chắn có," – Bản Vương trịnh trọng hứa, "Nhất định thần sẽ lấy thân mình che chở cho Hoàng Thượng."

Yến Cửu nhoẻn cười, "Vậy có Hoàng Thúc bên mình, ta còn sợ gì nữa."

*

Xuất cung, Bản Vương cùng Yến Cửu nghe hết một vở tuồng, lại tản bộ ngắm phố phường, mua cho nó mấy chiếc bánh hương quê.

Đã gần giữa trưa, nắng ngày một gắt, Bản Vương dắt Yến Cửu vào một quán trà gần đó.

Yến Cửu ngồi uống nước giải nhiệt, ăn mấy chiếc bánh no nê, rồi thì ngáp bảo: "Trưa rồi, ta buồn ngủ."

Bản Vương: "Không thì đến phủ ta nghỉ ngơi một lát nhé?"

"Không cần đâu." – nó lim dim làu bàu, "Lát nữa còn phải về Cung, làm biếng mấy hôm nay, tấu chương chất thành núi rồi." – rồi thì ngả ra bàn, bảo: "Ta chỉ ngủ một tẹo thôi, hai khắc, cùng lắm chỉ hai khắc, Hoàng Thúc nhớ gọi ta dậy."

"Ừ rồi." – trông nó mệt mỏi, Bản Vương cũng không đành, đứng dậy đi sang quầy hàng gần đó mua cho nó chiếc gối để nó ôm ngủ.

Vừa về đến quán trà đã thấy dăm ba tên lưu manh lôi thôi lếch thếch, mồm ngậm cỏ, vây quanh Yến Cửu đang thư thư ngủ.

Một kẻ trong số chúng xoa xoa tay, "Ái chà ái cha, ở đâu ra nhóc con xinh xẻo thế này."

Một tên khác hùa theo, "Nom cái miệng chúm chím, cái mũi xinh xinh này này, chu choa ơi, còn đẹp hơn gái thanh lâu ấy chứ."

Lại thêm một kẻ "Chậc chậc" phụ họa, "Trông trắng trẻo mịn màng lắm cha, véo có khi còn chảy nước đấy."

Mỗi kẻ chêm một câu, lời lẽ càng lúc càng dung tục.

Yến Cửu thì vẫn chu môi ngủ ngon lành, chẳng biết mình thu hút biết bao kẻ lưu manh.

"Hí hí, nhóc con." – một gã thò tay định sờ mặt nó.

Bản Vương phóng lên túm tay gã, ấn xuống bàn, giận dữ quát: "Ngươi có biết người này là ai không mà dám sờ bậy bạ!"

"Á à, ông mày muốn sờ ai thì liên quan mợ gì đến mày." – gã gào lên, định cắn ngược Bản Vương.

Bản Vương rút đoản kiếm giắt bên hông, ghim thẳng tay gã lên mặt bàn.

Tiếng động quá lớn đánh thức Yến Cửu giữa giấc ngủ nồng.

Nó híp đôi mắt nhập nhèm vì ngái ngủ, ngơ ngác nhìn kẻ đang gào khóc thảm thiết ngay bên, hỏi "Hoàng Thúc, chuyện gì vậy?"

"Không có gì." – Bản Vương đưa gối cho nó, "Dạy mấy tên côn đồ vô lễ một bài học thôi, nếu ngươi thấy ầm ĩ thì đổi bàn khác ngủ tiếp đi."

Nó chớp chớp mắt, hiển nhiên là mờ mịt chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ nghe gã lưu manh tru tréo chửi tướng lên, "Đệt mợ cả nhà mày, đến cả ông mày mà mày cũng dám đâm, ông mày muốn sờ nó thì sao, cái mặt y như tiểu quan không phải để cho ông mày thượng — A —"

Lời chưa thoát hết khỏi mồm, Bản Vương đã nắm cán đao xoay một vòng trên mu bàn tay gã, khoét cả một lỗ tròn xoe, "Ngươi có biết chỉ bằng một câu này của nhà ngươi, ta cũng có thể gặt đầu ngươi xuống không."

"A a a —" – gã gào toáng lên, "Khốn khiếp, thả ông mày ra, ông mày phải báo quan!"

Mấy tên còn lại đứng bên cạnh cũng chần chừ, muốn xông lên giải cứu đồng đội nhưng đều bị Bản Vương tung chân đạp bay ngã chổng vó.

Hai kẻ lồm cồm bò dậy, cân đo thực lực đôi bên xong thì rất biết điều quay lưng bỏ chạy.

Đến nước này thì Yến Cửu cũng đã đoán ra bảy tám phần, ngăn Bản Vương đang định đuổi cùng giết tận, bảo: "Thôi bỏ đi Hoàng Thúc, những kẻ này hay kết bầy, có khi chạy đi kiếm viện binh đấy, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi."

Bản Vương đá cho gã còn ghim tay trên bàn một cú, "Coi như ngươi gặp may."

"Oa a ~" – gã chổng mông nằm bò ra bàn, ôm cánh tay be bét máu, khóc lóc thảm thương.

Đúng lúc này, Bạch Sam và Bạch Hoa cùng đến, gọi ta: "Chủ nhân."

Bản Vương liếc nhìn hai người, hỏi: "Có việc gì?"

"Là có." – Bạch Sam ghé lại gần, dùng môi ngữ cho ta hay tránh Yến Cửu để ý, "Thuộc hạ phát hiện một người ở trong phủ của Diêu đại nhân."

Bản Vương ngẩn người, "Ai?"

"Chính là —" – Bạch Sam cẩn thận mấp máy vài câu, sau đó lui ra.

Bản Vương nhíu mày, ra lệnh: "Hai người các ngươi lập tức hộ tống Hoàng Thượng hồi cung, không được xảy ra sơ suất, Bản Vương đến Diêu phủ xem sao."

"Rõ." – hai người đồng thanh.

Trước khi đi, Yến Cửu nhoẻn cười với ta rằng, "Nói thật, thấy Hoàng Thúc tức tối trừng phạt đám lưu manh kia, ta vui lắm. Ta sẽ cho đó là Hoàng Thúc đang ghen nhe."

61. Quyển 4 - Chương 60

Đã quen biết Diêu Thư Vân bao năm qua, ngày thường cũng chẳng phân biệt xa lạ, nhà ngươi là nhà ta, cha ngươi cũng là cha ta.

Vậy mà Bản Vương chẳng hề hay biết, trong phủ Diêu Thư Vân có một tầng hầm ngầm.

Phái Bạch Sam đi theo giám sát cũng vì muốn bảo đảm an toàn cho hắn, cái nữa là sợ hắn luẩn quẩn tự hại bản thân. Dù đúng là Hoàng Thượng đã khai ân tha mạng, nhưng ai biết được có đại thần nào mật thiết với gia đình Triệu tướng quân muốn thừa cơ ám sát hắn hay không.

Thế mà lường chẳng được, phái Bạch Sam đi nằm vùng lại lôi ra được một bí mật động trời.

Theo lời Bạch Sam thuật lại, Nam Cung Tầm vẫn chưa chết, gã bị Diêu Thư Vân nhốt trong chính căn hầm bí mật kia.

Bản Vương nghĩ mà rùng mình. Thầm nghĩ chẳng có nhẽ Diêu Thư Vân lại noi gương Sở Hoằng, không chiếm được Bản Vương thì tìm kẻ thế thân, rảnh đi ra đi vô hầm léng phéng vụng trộm với kẻ có khuôn mặt y hệt Bản Vương đó ư?

Chẳng qua sự ngờ vực này đã biến mất ngay sau đó.

Theo lời Bạch Sam, Bản Vương tìm thấy cơ quan, lén lút mở ra, đi xuống hầm, rồi rón rén lại gần căn phòng le lói ánh nến.

Trông đám dụng cụ treo trên tường cùng với vết máu loang lổ trên mặt đất, đây chính là cách thiết kế phòng tra tấn.

Bản Vương đứng sau cánh cửa sổ con, nhìn Diêu Thư Vân ngồi bệt trên mặt đất qua lớp song sắt rỉ sét, đối diện hắn là một gã đàn ông tóc tai bù xù, bị xích tay xích chân.

Diêu Thư Vân đặt ngọn nến trên mặt đất, vén mái tóc lòa xòa để lộ ra khuôn mặt tuấn tú vô song của Nam Cung Tầm, gương mặt như cùng một khuôn đúc với mặt Bản Vương.

Đây là lần đầu tiên Bản Vương quan sát được mặt mình bằng cách này, nom còn đẹp trai hơn tưởng tượng đáo để.

"Ta đến thăm ngươi đây, Vương gia." – Diêu Thư Vân cười sờ mặt hắn. Dưới ánh nến lập lòe, nụ cười của hắn vặn vẹo, kì quái, và hiểm độc, lại đầy mỉa mai.

Ngón tay như ngọc mơn trớn đường nét khuôn mặt, trượt xuống tới cổ, rồi siết chặt lại, "Đúng rồi, sau này ta sẽ không thể đến thăm ngươi nữa, vì ta sắp phải đến Khúc Châu, e là một năm chẳng gặp nhau được mấy lần."

Nam Cung Tầm đã mất xúc giác, chẳng thấy khó chịu vì hít thở khó khăn, gã chỉ ngất ngưởng mặc Diêu Thư Vân bóp cổ gã.

Diêu Thư Vân lại cười, buông lỏng tay ra, "Đều do ngươi tạo nên cơ sự này, nếu không phải ngươi, ta đã không phải gánh món nợ mấy trăm mạng người, bị vạn nhân thóa mạ. Nếu không phải ngươi, ta đã không phải tha hương, chịu tương tư dày vò. Trước kia ta vẫn cho rằng, hắn không thích ta cũng chẳng sao, chỉ cần ta luôn đứng bên hắn, theo hắn trọn đời là đủ. Nhưng giờ thì sao, ngay cả nguyện vọng thấp hèn ấy cũng không làm được." – hắn vừa nói vừa còng lưng ho quặn, từ từ rút chiếc khăn nhét trong áo lên lau miệng.

Trên chiếc khăn trắng ngần nổi bật nhúm máu tươi chói mắt.

Bản Vương chợt hoảng, hắn ho ra máu ư?

Diêu Thư Vân cất chiếc khăn đi, lại vuốt ve khuôn mặt Nam Cung Tầm, thê lương hỏi: "Vương gia, ngươi nói xem ta nên làm gì bây giờ? Hoàng Thượng nói năm năm sau mới cho ta về Kinh, nhưng thời gian của ta không còn nhiều lắm, sợ là không kiên trì được đến năm năm đâu. Ngươi xem, ta lạm sát người vô tội, gây nhiều oan trái, ông trời cũng muốn trừng phạt ta đây mà. Sau khi lão ta trừng phạt ta rồi, ta sẽ không gặp lại ngươi được nữa…"

Hắn nói rồi lại ho kịch liệt.

Lúc ấy Bản Vương mới nhận ra, Diêu Thư Vân thật gầy yếu. Dáng người cao dỏng trước kia, nay đã còng xuống, đôi má vốn đầy đặn, giờ cũng hãm sâu.

Lần trước, Bản Vương chỉ cho rằng hắn suy sụp, nhưng giờ nhìn lại mới hay, hắn bị bệnh.

Giống như sinh khí trong hắn đang bị bòn rút từng chút một.

"Rốt cuộc ta nợ gì ngươi mà ngươi đối xử với ta như thế?" – Diêu Thư Vân đột nhiên ném chiếc khăn ra xa, nhào lên bóp cổ Nam Cung Tầm, điên cuồng hỏi gã: "Cả đời ta tự do tự tại, không chí lớn, chỉ muốn làm một gã Hình bộ Thị lang lặng lẽ theo giúp hắn thôi mà. Tại sao ngươi lại hủy hoại tất cả của ta, tại sao…"

"Ha ha." – Diêu Thư Vân lại buông tay, "Ta quên mất, ngươi không đau." – dứt lời, hắn rút dao đâm vào đùi gã, "Có phải cơ thể không đau, tim cũng không đau đúng không?"

Nam Cung Tầm vẫn chỉ gục đầu, chẳng mảy may phản ứng.

Diêu Thư Vân rút dao, đâm vào một vị trí khác, "Tại sao chỉ có mình ta đau, hả, ngươi nói đi?" – rồi lại rút lại đâm.

Khuôn mặt hắn điên dại, cứ rút ra đâm vào tới tấp lên người Nam Cung Tầm. Máu vẩy bẩn cả áo hắn, hắn cũng không quan tâm, chỉ cuồng điên đâm gã.

"Ngươi có biết ta hận ngươi nhất vì điều gì không?" – Diêu Thư Vân bóp cằm Nam Cung Tầm, tàn bạo nhìn gã, "Không phải vì ngươi giật dây ta giết Triệu tướng quân, mà là ngươi giả mạo Nhạc Sơ nói ngươi yêu ta."

"Ngươi nói ngươi yêu ta, yêu rất lâu rồi."

"Ngươi nói trên đời này không gì có thể hạnh phúc bằng tình đầu ý hợp."

"Thế nên ta mới ngu muội tin lời ngươi. Cho dù ta biết Triệu tướng quân chinh chiến cả đời, trung quân ái Quốc. Nhưng nếu ngươi nói rằng hắn ta mưu phản, vậy nhất định là hắn mưu phản. Ngươi muốn ta giết Triệu tướng quân, ta giết Triệu tướng quân cho ngươi."

"Đừng nói là thay ngươi giết mấy trăm mạng ngươi, dù ngươi muốn ta bức Vua thoái vị, phò tá ngươi làm Hoàng Đế, ta cũng toàn tâm toàn ý vì ngươi."

"Nhưng kết quả thì sao? Tất cả đều là giả, đều là giả…"

Bản Vương đứng ngoài cửa sổ, nhìn cảnh tượng tanh máu bên trong, lòng dạ rối như tơ vò.

Từng ấy năm, ta đều không biết lòng Diêu Thư Vân nghĩ những gì.

Cũng không biết hắn quyết tâm tranh giành vị trí Hình bộ Thị lang, cũng là vì ta.

Chả trách trước kia có mấy vị đại thần chống đối ta nhiều nhất, cuối cùng đều bị gièm pha, rơi vào cảnh tù đày.

Thì ra tất cả, đều do Diêu Thư Vân ngấm ngầm tương trợ.

Lảo đảo bước ra khỏi căn hầm. Ánh dương bên ngoài vẫn rực rỡ, chỉ có hắn là vẫn giam mình trong bóng đêm.

Rốt cuộc là ai dồn hắn đến phát cuồng, hay vốn dĩ hắn đã tự điên.

*

Một lúc lâu sau, Diêu Thư Vân ra khỏi phòng, thấy ta ngồi dưới gốc cây ngô đồng trong sân, hắn thoáng sững ra mới gọi: "Ngươi sang chơi à?"

"Ừ." – Bản Vương nhìn bộ quần áo hắn đã đổi, chỉ chiếc ghế cạnh mình, "Ngồi với ta."

Hắn bước sang, sắc mặt vẫn nhợt nhạt sau cơn ho ra máu, bộ áo xanh nhạt mặc trên người hắn cũng lỏng lẻo đi nhiều.

Bản Vương cầm chung trà, gạn lá trà lăn tăn trên mặt nước, bâng quơ bảo: "Ta thấy hai hôm nay trông ngươi kém lắm, sang phủ ta để Tô Dung khám cho xem sao?"

"Không cần." – hắn bắt chéo chân, qua quýt: "Ho vặt thôi mà, ta mà yếu đuối vậy cơ à?"

"Vẫn sang khám đi." – Bản Vương kiên trì giục hắn.

"Đã bảo không cần mà." – hắn rót chén trà, nhìn từng chùm hoa Ngô đồng qua mặt nước trong, hỏi ta: "Vương gia thấy vườn Ngô đồng nhà ta so với phong lan nhà ngươi thế nào?"

Bản Vương ngẩng đầu nhìn hoa Ngô đồng kết thành từng chùm từng chùm vàng nhạt, tuy màu sắc đơn điệu, nhưng sải cành to lớn che cả ánh mặt trời cũng có nét rất riêng.

"Đẹp lắm." – Bản Vương khen thật lòng.

Hắn cầm chén trà, kể rằng: "Nghe mẹ ta kể, vào hôm ta sinh ra, bầu trời phía nam đỏ rực như lửa, thấp thoáng bóng một con chim đỏ to lớn vỗ cánh đậu xuống sân nhà ta. Mọi người đều nói ta là Phượng Hoàng chuyển thế, cha ta cũng tin là vậy, vội vàng sai người vận chuyển mấy cây Ngô đồng đến trồng trong sân, nói là để Phượng Hoàng có nơi cư trú."

"Chim đỏ?" – Bản Vương nhíu mày, "Phượng Hoàng đỏ, ngũ hành hỏa, từ phương nam, sao lại giống Chu Tước Thần quân cai trị phương nam, Lăng Quang Thần quân thế."

Nhưng Lăng Quang vẫn một mực ở trên tiên giới cơ mà.

"Vậy nên làm sao mà ta là Phượng Hoàng được," – Diêu Thư Vân bật cười, "Sau đó cha ta thấy ta chơi bời lêu lổng, vô công rồi nghề lại khôn lỏi tinh ranh, khác xa hình tượng cao ngạo của Phượng Hoàng trong truyền thuyết ấy, thế là cũng chả coi ta là nhân vật kỳ tài gì nữa. Nhưng Ngô đồng trong sân nở rất đẹp, cha ta cũng thích, thế là để đến bây giờ."

"Phượng Hoàng cũng không cao quý như truyền thuyết đâu, cũng đứng trên đất, ăn cơm của người phàm thôi." – Bản Vương lẩm bẩm.

Diêu Thư Vân không nghe hiểu, "Ngươi nói gì cơ?"

"Không có gì." – Bản Vương lắc đầu, đặt tay lên cổ tay Diêu Thư Vân làm bộ bắt mạch, "Khí huyết không đủ, ngươi nên tìm đại phu khám đi."

Hắn rút tay về, "Vừa mới phục hồi xúc giác đã biết bắt mạch đoán bệnh, Vương gia ngài tài năng quá đó. Thôi được rồi, nếu ngươi bảo ta kém sắc, mai ta đi mua thuốc về uống là được chứ gì."

"Thế mới tốt." – Bản Vương cũng yên tâm phần nào, lại bảo: "Mà nếu đám đại phu kia không bắt được bệnh thì sang Tô Dung phủ ta — "

"Rồi rồi, đời này thiếu gì người biết khám bệnh, làm như chỉ mình Tô Dung nhà ngươi biết ấy." – hắn ngắt lời Bản Vương, họng chợt khô, vội vàng hớp nước.

Hai ta tán gẫu đến nhá nhem, thi thoảng chen vào đôi ba chuyện quá khứ.

Có rất nhiều chuyện mà Bản Vương đã quên, vậy mà với hắn thì như hãy còn mới, ví như —

"Vương gia có nhớ ruộng ngô sau núi kia không? Hai ta thường đến đó trộm bắp nướng ăn ấy. Cạnh đó có con sông, có lần Vương gia xuống nước mò cá, suýt thì chết đuổi. À đúng rồi, hai bên bờ sông mọc đầy cỏ dại, cứ đến hè là kiểu gì cũng có đôi trai gái đến đó thì thụt yêu đương, còn chúng ta thì trốn gần đó xem lén đông cung sống. Trông mặt Vương gia chính nhân quân tử lắm mà thực chất còn thích xem hơn bất cứ ai."

Bản Vương: …

Thời gian không còn sớm, Bản Vương đứng dậy, "Cứ vậy đi. Chờ cơn sóng gió của Triệu tướng quân qua đi, Bản Vương sẽ lập tức tìm cớ lôi ngươi về, không để ngươi phải chờ năm năm."

"Ừ." – hắn mỉm cười, "Kỳ thật, kết quả này hãy còn tốt chán." – hắn thoáng ngừng rồi nói tiếp, "Trước khi ta đi, Vương gia có rảnh đi tiễn ta đi."

Bản Vương gật đầu, "Chắc chắn rồi."

62. Quyển 4 - Chương 61

Về phủ lấy vài bộ quần áo để thay đổi nhét hết vào tay nải, chuẩn bị đến Cung tá túc trường kỳ.

Trước khi đi, Tô Dung ngăn Bản Vương lại và đưa một chiếc lọ nhỏ, lấm la lấm lét bảo: "Chủ nhân sẽ cần dùng đến."

"Đây là —" – Bản Vương khó hiểu, "Trị sẹo hả? Sẹo trên mặt ta đỡ nhiều rồi."

"Không phải." – Tô Dung đá lông nheo, ý bảo chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-gì-đó đó.

Cơ mà Bản Vương có hiểu nàng ta đang ám chỉ cái gì đâu.

*

Đến Cung, ném lọ thuốc lên giường, Bản Vương chạy xuống bếp càn quét một lượt, gặm một chiếc đùi gà, uống một bát canh dê, lúc đi còn tiện tay nhón siêu rượu và đĩa lạc, bê ra Ngự hoa viên nhắm.

Một người, một bóng, một vầng trăng, cùng một vườn hoa thanh mát, rượu vào cũng thơm thuần.

Tự biết tửu lượng có hạn, Bản Vương chỉ uống nửa siêu, còn thì tưới ra đất coi như cảm ơn hoa cỏ đã uống cùng mình.

Ánh trăng như nước, vạn vật sáng trong.

Bản Vương lê chân chao đảo về tẩm điện. Cứ tưởng Yến Cửu còn mải phê duyệt tấu chương ở Thư phòng, nhưng hóa ra nó đã trở lại, đang cầm ngửi lọ thuốc mà Tô Dung đưa cho ta.

Thấy ta, nó hỏi: "Hoàng Thúc, cái gì đây, rất thơm nhé."

"Không biết" – Bản Vương cũng chịu, "Chắc dầu Cù Là hay gì đó, bôi lên Thái dương có thể nâng cao tinh thần ấy mà."

"Thật á." – Yến Cửu đổ ra bôi vào hai bên Thái dương, xoa xoa ấn ấn mấy cái lại bảo: "Không thấy mát, cũng không thấy tỉnh táo hơn."

Cô nàng cung nữ đừng gần mấp máy muốn nói lắm mà không dám.

Cuối cùng cũng không chịu nổi mà phải thốt ra: "Hoàng Thượng, đó hình như là, hình như là…"

Yến Cửu nhìn nàng, "Cái gì?"

"Nô tài không chắc lắm, nhưng ngửi mùi thì thấy giống, giống như dầu để nam tử dùng làm vào việc đó đó…"

Yến Cửu: …

Bản Vương: …

Cô nương ta càng đỏ mặt lí nhí: "Nô tài không rõ, nhưng mấy vị công công rất thích loại cao này, lúc nào cũng mang theo, ngoài bôi trơn thì cũng dùng để chống rét…"

Yến Cửu: …

Bản Vương: …

Tô Dung ơi là Tô Dung.

Một cô nương mà toàn nghĩ những cái gì vậy hả!

Đuổi cung nữ trong phòng, Bản Vương ho khan đánh tiếng, "Hiểu lầm thôi, Hoàng Thượng đừng để bụng. Nào, để ta xem vết thương trên tay ngài có cần đổi thuốc không nào."

Yến Cửu đang gắng kỳ chỗ thuốc trên trán, nghe vậy thì sửng sốt, cuống quýt bảo: "Không, không cần đổi, đã đổi lúc tắm tối qua rồi."

"Ngoan nào." – Bản Vương nắm cánh tay nó, "Trời hè nóng, vết thương dễ mưng mủ, nếu đã đỡ thì không cần phải quấn băng."

"Không cần mà." – nó co quắp người, muốn rút tay ra.

Nếu là Quốc gia đại sự, Bản Vương có thể nghe theo nó, nhưng đã là những chuyện thế này thì phải ra oai vượt quyền. Bản Vương đè nó ra giường, nửa đe dọa nửa ép buộc gỡ miếng băng vải trên tay nó ra, vừa cưỡng bức dụ lợi vừa an ủi: "Nhỡ miệng vết thương mưng mủ thì…"

Sau đó, ta thấy gì thế này?

Cánh tay dưới lớp vải mịn màng trắng trẻo, lành đến không thể lành hơn được.

Đừng nói là vết thương, ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy một cái.

Vậy là bị thương và thích khách chỉ là để gạt ta sao?

Với mục đích lừa ta lên giường nó!?

Mắt Yến Cửu đỏ hoe, thẹn quá hóa giận đẩy Bản Vương, "Ngươi thấy hết rồi đấy, thỏa mãn chưa!"

Bản Vương cầm miếng vải đã te tua, tâm trạng rất là vi diệu, "Nếu không ta bó lại cho ngươi nhé, coi như chưa phát hiện gì, chịu không?"

Yến Cửu cắn môi căm tức, chỉ không biết nó giận chính mình hay là giận ta, mặt đỏ đỏ trắng trắng, cuối cùng thì nhào lên giường, chôn đầu không chịu nhìn ta.

Bất giác ta cũng bật cười, kéo chăn ra cho nó, "Nhỡ ngạt thở thì sao."

Nó lấy tay che kín mặt, ngượng muốn chết hỏi: "Hoàng Thúc, người thấy ta buồn cười lắm phải không?"

"Không," – Bản Vương cầm tay nó, trả lời bằng một câu khá đại nghịch bất đạo, "Thực ra rất đáng yêu."

Mặt nó lại ửng hồng, đôi mắt cũng đỏ theo, "Vậy sau này, Hoàng Thúc còn ngủ với ta nữa không?"

Ngủ với nó cũng có sao. Từ lần đầu tiên nằm trên Long sàng của nó, rồi lần hai, lần ba, thậm chí cả đời, kỳ thật cũng không có gì khác nhau.

Dù sao tiếng tăm 'Lộng Thần' của ta cũng đã truyền bá, người trong thiên hạ cũng đều cho ta là nam sủng của Yến Cửu rồi, đến nước này thì có thêm một bước cũng có sợ chi.

Vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, ta đáp rằng: "Nếu ngươi đồng ý, ta vẫn sẽ ở lại với ngươi."

Nó chớp mắt, "Thật chứ?"

"Thật." – Bản Vương gật đầu, vòng tay ôm nó.

*

Tan triều hôm sau, Bản Vương đến Diêu phủ như đã hẹn.

Lúc ấy, Diêu Thư Vân đang thay đồ, thấy Bản Vương đến thì cười bảo: "Hôm nay rảnh rỗi, dẫn ngươi đi nghe truyện."

Bản Vương: "Nghe truyện?"

"Ừ đó." – hắn vuốt cằm, "Nghe nói gần đây trong thành có một vị tiên sinh kể truyện rất đặc biệt. Người này dáng điệu thanh nhã, tướng mạo đứng đắn, nhưng hành vi thì khá là đồi trụy, không thích kể truyền kỳ, chỉ thích kể truyện người lớn."

"Hả?" – nghe thôi đã thấy hứng thú rồi.

"À phải," – Diêu Thư Vân vừa buộc tóc vừa bảo: "Nghe nói, người này chỉ bằng ba tấc lưỡi, kể từ chuyện tình ướt át giữa sủng phi tiền triều và thái giám, đến thư sinh nghèo với hồ yêu, lại cả thiếu phụ cô đơn tằng tịu với người hầu, quả phụ nhà bên vụng trộm với anh chàng hàng xóm, giọng điệu khi cao khi thấp, miệng lưỡi khi dâm khi thuần. Lúc cao trào còn đầy vẻ đáng kinh, nét mặt dung tục, như đang làm cái việc bất chính ấy. Một người thú vị với những câu chuyện thú vị như thế, Bản Vương có muốn mở mang tầm mắt không?"

"Có chứ." – chả việc gì phải ra vẻ, Bản Vương đáp liền.

Mà cũng có gì lạ đâu. Đàn ông mà, bản tính cho phép, mặt ngoài chính nhân quân tử, mặt sau thì vẫn thích mấy cái trò thậm thụt, tỷ như giấu một quyển đông cung, hay trữ một chuyện tình ướt át.

Về phần Bản Vương, tuy dưới một người trên vạn người, nhưng rơi xuống hạ giới rồi thì cũng khó mà tránh được chữ "Tục", việc thú vị thế này, nghe tẹo cũng có sao.

Đi thẳng đến quán trà, Bản Vương tìm một vị trí đẹp, gọi một ấm trà ngon và đĩa hạt dưa với tiểu nhị, vừa cắn vừa chờ tiên sinh kể truyện đến.

Không bõ công đến chầu chực sớm, mới ngồi chưa ấm chỗ đã thấy hai tầng trong quán dần đầy ắp người ngồi, đến chậm hơn tý nữa chắc chả còn chỗ mà ngồi.

Không biết gã kể truyện kia có tài cán gì mà khiến nhiều người si mê thế.

Diêu Thư Vân rót trà cho Bản Vương, hất mắt ý bảo ta nhìn xuống dưới tầng. Bản Vương nhìn theo thì thấy Hộ bộ Thượng thư Hoàng Viễn và Đại học sĩ Dương Văn Kiệt đang rỉ tai nhau, vẻ mặt thì đáng khinh vô cùng tận.

Chả bù hàng ngày lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo thanh cao, ra cũng có cái sở thích này cơ đấy.

Cũng càng khiến Bản Vương phải nể gã thuyết thư này.

*

Một lát sau, tiên sinh thuyết thư xuất hiện trước tiếng hô hoán rào rào, gã ta mặc bộ đồ tro đã xỉn màu, vai vắt chéo chiếc tay nải đen, vừa đi vừa chắp tay tạ lỗi, "Xin lỗi mọi người, nhà có việc nên đến trễ."

Lúc gã cười, trông gã rất phong lưu, nhan sắc có thừa, quả là một mỹ nam tử.

Nhưng diện mạo ấy mà đi kể chuyện đồi trụy thì quả là —

Báng bổ văn hóa.

Chỉ thấy gã ta đứng vào sau bàn, nhìn lướt cả phòng một lượt, sau đó xắn tay áo, gõ thước xuống bàn, mở đầu: "Hôm nay, ta sẽ kể cho mọi người nghe một bí sử xảy ra trên tiên giới."

Chung quanh đồng loạt ồ lên, "Nơi thanh tao như Thiên Đình cũng có tiên quân vụng trộm với tiên nga á?"

Gã cười, "Chuyện hôm nay ta kể, là chuyện đoạn tụ phân đào."

"Òa —" – khách khứa nghe thấy thì xôn xao, nửa không thích đề tài này nhao nhao muốn gã đổi truyện khác, nửa thấy mới lạ thì đề nghị gã kể tiếp đi.

Mà Bản Vương thì đã túa đầy đầu mồ hôi hột, trực giác mách bảo không nên nghe tiếp chút nào.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì gã ta cũng chỉ là người phàm, nào có khả năng nghe lén chuyện Thiên Đình, đoán chắc gã tự bịa ra, không phải lo gì cả.

Diêu Thư Vân thấy Bản Vương quạt lấy quạt để thì đưa một chiếc khăn tay, "Trời nóng thật nhưng cũng đâu đến mức chảy nhiều mồ hôi như ngươi."

"Ta sợ nóng." – Bản Vương đáp, vội cầm khăn lau mặt mũi, sau đó thấy gã thuyết thư kia không để ý đám đông la ó, tự biên tự kể: "Thiên giới có một vị thượng tiên, quản lý chòm Cự Môn trong bảy chòm Bắc Đẩu, tên gọi là Thiên Tuyền Tinh quân."

Bản Vương đang uống trà, "Nghe" thấy thế thì phun thẳng.

Diêu Thư Vân: …

Gã ta vẫn tiếp tục: "Mấy vạn năm quản lý tinh tú, vị tiên này thận trọng, nề nếp, nhưng ngờ đâu khi quen biết và ngày càng thân thiết với Lăng Quang Thần quân quản lý phương nam, hắn ta đã nảy sinh tình cảm phàm trần."

"Nhắc đến Lăng Quang Thần quân, nguyên thân của người này là một con Chu Tước đỏ, cũng là một loại Phượng Hoàng trong truyền thuyết của người trần. Phải biết, hắn ta là mỹ nam tử nổi tiếng trên tiên giới, từ tướng mạo đến khí chất, tuyệt đối không thua kém nam tử dưới trần gian. Nhưng người này lại rất lạnh lùng cao ngạo, vừa cứng nhắc vừa vô vị, ngoài nhiệt tình với công việc ra thì chẳng quan tâm bất cứ chuyện gì."

"Tuy Thiên Tuyền Tinh quân si mê hắn ta như điếu đổ, nhưng cũng biết việc này là ngược âm dương, trái luật trời, chỉ đành ôm nỗi tương tư đau khổ. Cho đến một ngày, Thiên Tuyền uống rượu, mượn say làm liều, gây ra một chuyện hết sức hồ đồ…"

63. Quyển 4 - Chương 62

Thiên Tuyền, Lăng Quang.

Thiên Tuyền, Lăng Quang.

Thiên Tuyền, Lăng Quang…

Khối óc và trái tim không ngừng lặp lại hai cái tên ấy, "Lăng Quang thần quân", "Thiên Tuyền tinh quân".

Chỉ biết bần thần cúi đầu, về sau câu chuyện, Bản Vương không còn "Nghe" nữa.

Ngày ấy, bản tiên quân uống say, đầu óc u mê, ý đồ cợt nhả Lăng Quang, người cũng đã say đến bất tỉnh.

Ai bảo tương tư là khổ, rượu ngon chẳng đủ giải ngàn sầu, lúc ấy đầu óc nóng lên, đã nghĩ bất cần để ý.

Cùng lắm thì Ngọc Hoàng xóa cốt tiên, đày xuống hạ giới, không thì hủy diệt tâm thần, trọn kiếp không được siêu sinh.

Sống có gì vui, chết có sợ gì. Ta không cần, cũng chẳng thiết.

Lúc ấy cứ như một tên háo sắc, ra tay với Lăng Quang…

Ta là một kẻ khốn nạn.

Nhiều năm qua, tuy cứ bảo yêu không hối hận, nhưng lại hối hận vì đã ra tay với hắn.

Hắn là ánh sáng không thể chạm tới trong cuộc đời ta, cớ sao ta lại muốn nhúng chàm ánh sáng ấy.

Kết thúc của câu chuyện không làm người nghe thích thú. Dù gã thuyết thư có thêm mắm thêm muối, thổi phồng tình cảnh ngày đó tươi mát đến thế nào, thì kết quả đều là Thiên Tuyền không thành công.

Áo vừa mới cởi, ham muốn vừa mới nhen, đã bị một vị tiên trông thấy phá vỡ, báo cho Ngọc Hoàng.

Chuyện sau đó giống như gã thuyết thư vừa kể, Thiên Tuyền bị trói trên đài Tru Tiên.

Người nghe ngồi dưới vỗ bàn bất mãn, "Thế là xong ấy hử? Chuyện gì mà nhàm thế, chưa kịp làm gì đã bị tóm rồi, cái thằng cha Thiên Tuyền kia đến là đần."

Gã thuyết thư gãi cằm, "Dù gì người ta cũng là tiên, người phàm chúng ta nể mặt nể mũi người ta cái." – xong lại liếc qua chỗ Bản Vương, "Mà sau khi vị Thiên Toàn tinh quân bị trói trên Tru Tiên đài, Ngọc Hoàng đã trừng phạt cho lỗi lầm của hắn bằng việc niêm phong sáu giác quan, chặt đứt căn tình của hắn, để vĩnh viễn hắn ta cũng không thể yêu bất cứ ai."

Niêm phong sáu giác quan, chặt đứt căn tình.

A, đời này còn hình phạt nào tàn khốc hơn thế.

Tuy đúng là phong tỏa sáu giác quan, nhưng khi Bản Vương bị đày xuống hạ giới, nhờ có đám người Nguyệt Minh, Tinh Lang, Thanh Vu, Mệnh Cách cầu xin mà ta có được hai giác quan, ý thức để nghĩ và thị giác để nhìn, còn thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác, tất cả đều không có.

Chứ không có khi vừa hạ giới, ta đây cũng thăng thiên luôn, đổi chỗ khác đầu thai cũng không chừng.

*

Ra khỏi quán trà, Bản Vương vẫy tay gọi Bạch Sam Bạch Hoa, dặn dò to nhỏ, "Đi bắt gã thuyết thư trong quán trà kia mang về phủ cho ta."

"Rõ." – cả hai nhún người qua cửa sổ, chạy đi bắt người.

Diêu Thư Vân đứng cạnh vuốt cằm, "Vương gia ngài sao thế, hình như nghe chuyện xong, tâm trạng ngài không tốt thì phải."

"Trời nóng quá, tâm trạng cũng bức bối theo." – Bản Vương bảo.

"Thật không đấy?" – hắn mở quạt, quạt phành phành cho Bản Vương, "Mát chửa?"

Bản Vương liếc hắn, sải bước bỏ đi.

"Ấy ấy ấy," – Diêu Thư Vân đuổi theo, "Này ngài nói xem, nếu gã tinh quân kia tìm đủ bốn giác quan, liệu gã ta có quay trở lại thiên đình hay không?"

"Không đâu." – Bản Vương nói, "Gây ra chuyện tài đình ấy, thiên giới không còn chỗ cho hắn ta dung thân rồi. Chỉ như người thường, sinh lão bệnh tử, vào vòng luân hồi tiếp thôi."

Diêu Thư Vân nheo đôi mắt hồ ly, "Hình như Vương gia rõ quá nhỉ."

"Mò thôi."

*

Tới cổng Diêu phủ, Diêu Thư Vân đang định đi vào lại xoay người lại, hỏi rằng: "Có phải Thiên Tuyền bị cắt căn tình rồi, người khác có cố gắng thương hắn ta thế nào, hắn ta cũng không động lòng phải không?"

Bản Vương nhìn hắn, "Không, hắn sẽ cảm động, sẽ ghi nhớ, sẽ coi người đó là người thân, là bằng hữu."

Diêu Thư Vân: "Nhưng hắn sẽ không yêu người đó."

Bản Vương: "Ừ, không yêu…"

"Quả nhiên mà." – Diêu Thư Vân cười, xoay người đi, cô đơn chợt trườn qua đôi mắt hắn.

Bản Vương nhìn theo bóng dáng khuất dần khỏi tầm nhìn, khẽ thở dài, quay về phủ.

Một lát sau, Bạch Sam Bạch Hoa khiêng một bao tải về, người bên trong còn liều mình giãy chết.

Bản Vương chỉ mặt đất ý bảo thả người ra, sau đó đích thân mở bao tải, nhìn gã trai trẻ tuấn tú đầy nhã nhặn bên trong.

Gã nhổ toẹt miếng vải bịt mồm, vặn vẹo trên mặt đất, hỏi: "Vương gia, giữa ban ngày ban mặt mà ngài dám cường thưởng mỹ nam? Mau cởi trói cho ta."

Bản Vương nhìn đôi mắt phong lưu và đa tình của gã, "Đừng diễn nữa, Tinh Lang."

Gã ta khựng người, lại văn vẹo cơ thể, "Vương gia nói gì, tiểu dân nghe hổng hiểu."

"Vậy ngươi cứ nằm đấy tiếp đi." – Bản Vương xoay người ngồi xuống ghế, vắt chân, "Bạch Sam Bạch Hoa, các ngươi ra ngoài đi."

"Rõ." – hai người đồng loạt lui ra, trước khi đi, Bạch Hoa không quên tặng Tinh Lang một phát đá, "Ngoan ngoãn nghe con."

Tinh Lang bĩu môi, giũ giũ dây thừng trên người xuống, lắc người biến hóa thành một nam tử càng thêm tuấn tú, bộ cánh trên người cũng thay bằng chiếc áo thiên thanh sang trọng, ngồi vào bàn, hỏi ta: "Tiên giới đầy người, sao ngươi đoán là ta?"

"Vì ngươi khốn nạn nhất." – Bản Vương đáp.

Tinh Lang: …

Hắn hớp một ngụm trả, hỏi thăm: "Thế nào rồi, mấy năm nay ở hạ giới có tốt không?"

"Cũng vầy vậy," – Bản Vương bâng quơ bảo, "Sáu giác quan bị phong bế bốn, có khác gì cái xác không, không cảm nhận được ấm lạnh, không nếm được ngọt lành, cứ vô tri vô giác sống thế thôi."

Tinh Lang lại nói: "Ta thấy giờ ngươi đã tìm về được ba giác quan, còn thính giác, chẳng phải ở trên thân kẻ đi cùng ngươi nghe truyện hôm nay đấy thây."

"Thì phải." – Bản Vương cầm quả táo lên thưởng thức, "Nhưng Bản Vương không muốn thính giác của hắn."

"Tại sao?" – Tinh Lang sán lại hóng hớt, "Đừng có bảo là thích người ta rồi nha."

Bản Vương cười khổ lắc đầu, "Ngươi biết thừa hiện tại ta không thể yêu ai, đến cảm giác yêu một người là thế nào, ta cũng quên mất."

"Quên mới tốt," – Tinh Lang nói, "Đỡ phải ngày ngày lo mất lo hơn, mắt co mày cáu."

"Nhưng ta vẫn thấy lòng trống trải, cảm giác thiếu một thứ gì đó, ngươi không hiểu đâu." – lại cắn một miếng táo to, Bản Vương nói tiếp, "Cơ thể rõ ràng có ham muốn, nhưng lòng lại không yêu, cảm giác này làm ta ghê tởm."

Tinh Lang càu nhàu, "Làm sao mà ở hạ giới càng lâu, ngươi càng u mê thế. Nên nói ngươi không hối cải hay ngươi cứng đầu cứng cổ đây. Thiệt một lần còn chưa chừa hay sao mà vẫn nghĩ đến tình yêu nhân gian thế."

"Bởi vì y đáng giá." – Bản Vương đáp, "Người ta đều nói, ước làm uyên ương chẳng ước tiên, chờ một ngày nào đó ngươi cũng yêu một người, khi ấy ngươi sẽ hiểu suy nghĩ của ta."

*

Tối đến, sau khi tiễn Tinh Lang, Bản Vương quay trở lại Hoàng cung.

Lúc ấy, Yến Cửu đang mặc bộ áo vàng nhạt, đứng trước thư phòng nhìn về hướng Bản Vương vẫn thường đi.

Khi thấy ta, nó mỉm cười, trăm hoa trong ba ngàn thế giới cũng chẳng bằng nét dịu dàng trong đôi mắt ấy.

Nó như thế, nếu là người khác, có lẽ sẽ lại gần ôm nó, đan tay vào mái tóc đen, xoa làn da như ngọc như ngà, sau đó sẽ khẽ cúi xuống, hôn lên cánh môi mềm mại.

Nhưng Bản Vương lại chỉ có thể chào hỏi nó bằng một câu cứng nhắc, "Vi thần bái kiến Hoàng Thượng."

Phải rồi, không phải ta không muốn yêu, mà vì không yêu được.

Đêm đó, Yến Cửu rúc vào lòng Bản Vương, ngửa mặt nói, "Hoàng Thúc à, chiều này lúc ngủ gật ở Ngự thư phòng, ta mơ thấy vài chuyện trước kia đấy. Năm bốn tuổi, ta làm vỡ con ngựa ngọc lưu ly mà Hoàng Thúc tặng cho tứ ca, tứ ca khóc chạy đến mách lẻo, thế là ngươi tét vào mông ta mấy cái."

Bản Vương cười hỏi: "Có việc này à?"

"Có chứ," – nó kể, "Sở dĩ lúc ấy ta hất vỡ con ngựa là vì ta ghen với tứ ca. Rõ ràng ta thích con ngựa đó trước, thế mà Hoàng Thúc lại tặng cho hắn ta."

Bản Vương: "Chắc vì thấy ngươi còn bé, dễ ném đồ lung tung."

"Hoàng Thúc cho ta thứ gì, ta đều cất rất cẩn thận, sao mà ném vỡ được chứ." – nói rồi, nó móc một viên đá trắng ngần từ dưới gối, "Hoàng Thúc nhớ cái thứ này không? Trước đây ta hay mơ thấy ác mộng, Hoàng Thúc cho ta viên đá này, lừa bảo đây là viên đá trong Dao trì, có thể trừ tà xua quỷ, tạo giấc ngủ say. Ta coi nó như bùa hộ mệnh, lúc nào cũng đặt dưới gối, sau đó mới nghe người ta bảo đây chỉ là viên đá cuội bình thường, trên bờ, dưới sông, mò bao nhiêu cũng có."

Bản Vương: "Khụ."

Yến Cửu lại nhét viên đá xuống dưới gối, "Cũng không biết có phải do tâm lý hay không mà sau khi Hoàng Thúc cho ta viên đá, ta ngủ ngon hơn, cũng cảm thấy mọi việc trên đời, chỉ cần có Hoàng Thúc thì kiểu gì cũng giải quyết được."

Lòng dạ chẳng rõ cảm giác gì, chỉ đành vỗ nhẹ lên lưng nó, "Bận bịu cả ngày rồi, ngủ sớm đi thôi."

"Ừm." – nó chui rúc vào lòng Bản Vương, rồi lại chợt ngửa mặt hỏi: "Trước khi ngủ, ngươi có thể hôn ta không?"

Bản Vương điếng người, "Đừng nghịch nữa, ngủ đi."

"Một tý thôi." – nó đỏ mặt cò kè mặc cả.

Bản Vương do dự, cúi xuống chạm nhẹ vào bờ môi, "Được rồi, ngủ thôi."

"Vâng." – lần này thì nó híp mắt đầy vẻ thỏa mãn, thủ thỉ rằng: "Hôm nay không được thì ngày mai, mai không được thì ngày mốt, rồi cũng tới một ngày, Hoàng Thúc sẽ thích ta."

Bản Vương chợt ngẩn người, nhẹ nhàng đáp: "Chắc đi."

64. Quyển 4 - Chương 63

Mấy ngày sau, Diêu Thư Vân sửa soạn hành trang xong xuôi, ngồi trên xe ngựa, chuẩn bị đến Khúc Châu nhận chức.

Khí sắc vẫn cứ nhợt nhạt, song đứng trước cái mỏ liến thoắng kia thì quả là dễ bị bỏ sót.

Bản Vương đưa cho hắn hai vò rượu và rằng: "Cầm theo mà uống, đến Khúc Châu là không còn rượu ngon thế này đâu."

"Oài ơi, đã không có rượu ngon lại chẳng có mỹ nữ, mấy năm này thật lắm gian truân." – rồi vuốt cằm bảo: "Hay là bây giờ ta rước luôn một cô rồi mang người ta theo đến Khúc Châu nhỉ."

Bản Vương rùng mình, lại thấy hắn nheo mắt, cười đến lả lơi, "Giỡn thôi, ngài biết hạ quan chỉ chung thủy với mình Vương gia thôi mừ."

Lại nữa…

Bản Vương nhảy lên ngựa, chuẩn bị tiễn hắn ra ngoài thành.

Tuy tiễn quân nghìn dặm cũng phải tạ từ, nhưng đoạn đường này, Bản Vương vẫn muốn đi cùng hắn.

Trên đường, hắn không còn ba hoa chích chòe nữa, cũng chẳng biết có phải do khó chịu không, hay tâm trạng não nề, mà hắn buông rèm xe rồi không xuất hiện nữa.

Sau lưng, Hoàng Thành trang nghiêm mỗi lúc một xa, dải tường cao đôi bên cũng dần khuất dạng.

Phóng mắt nhìn xa, chỉ còn những thửa ruộng chạy dọc hai bên đường, và con đường thì quanh co xa lắc.

Chặng đường mà Diêu Thư Vân phải đi, hãy còn dài lắm.

Hắn vén màn lên, bước xuống xe ngựa, che miệng ho khan hai tiếng, "Đưa đến đây là được rồi."

Bản Vương cũng xuống ngựa, vỗ bờ vai hắn, "Ngươi nhớ bảo trọng, cần gì cứ nói cho ta biết, lúc nào rảnh thì viết thư về."

"Rồi rồi." – hắn cười, mặt hãy còn xanh, "Ngươi cũng bảo trọng."

"Ừ." – Bản Vương gật đầu, lòng vẫn chưa yên, "Thư Vân, bệnh tình của ngươi có cần —"

"Không lo," – hắn đáp, "Đi khám rồi, đại phu bảo do lúc trước ta tích tụ tâm trạng thành tâm bệnh, sau này chỉ cần thư giãn, uống mấy thang thuốc điều trị là khỏi."

"Vậy thì được." – Bản Vương thu tay về, tầm mắt dừng trên miếng ngọc bội hắn đeo bên hông, thở dài khe khẽ, "Thôi đi sớm đi, kẻo đêm lại không có chỗ dừng chân."

"Đi đây." – hắn quay vào xe ngựa, cứ thế đi xa, không quay đầu lại nữa.

Lúc đó, bầu trời phía nam đỏ rực như bị thiêu đốt, như nhuốm máu, như phượng hoàng tái sinh.

Và xe ngựa của Diêu Thư Vân chìm vào giữa khung cảnh bao la mà hùng tráng ấy, mất dạng.

Như thể con người đó đã rời xa thế giới của ta rồi.

Bản Vương ngừng trông theo, lại thở dài đánh thượt.

*

Sau khi quay về thành, vì tâm trạng buồn bực mà muốn đến Nguyệt Hoa Lâu làm mấy chén giải khuây.

Vừa tới cửa đã thấy một thiếu niên đứng ở phố đối diện đang gắng sức nghển cổ nhìn vào bên trong.

Vẻ mặt thì do dự, nửa muốn vào mà không dám vào, nửa muốn bỏ lại chẳng nỡ đi, cứ dập dình bước tiến bước lùi, thỉnh thoảng lại nghển cổ trông theo.

"Tiểu Cửu?" – Bản Vương giật mình nhớ ra.

Đúng là thằng bé chạy nạn cùng Tô Dung ngày đó, thằng bé từng tặng Bản Vương miếng ngọc Dương Chi kia.

Lâu không gặp, nó đã cao lên nhiều, vì mặc bộ quần áo tươm tất mà nom ra dáng hẳn, là một thiếu niên rất có nét.

Thấy Bản Vương gọi, nó cũng giật mình, chạy vội ra chào hỏi: "Vương gia."

"Ừ." – thuận mồm trả lời, lại nhìn vào đại sảnh náo nhiệt yến oanh, Bản Vương trêu nó: "Sao, mới tí tuổi đã biết nhớ thương cô nương trong thanh lâu rồi hả."

"Không." – mặt nó đỏ hồng, "Ta không có nhìn cô nương."

Bản Vương, "Thế nhìn ai?"

Giờ thì mặt nó biến thành màu đỏ sậm, lắp bắp: "Nhìn, nhìn ông chủ Bách Lý Trần."

Bản Vương: …

Kể ra cũng tinh mắt đấy – Bản Vương nghĩ thầm. Trong lầu, mỹ nữ nhiều như mây, ai cũng muôn phần gợi cảm, nhưng tất cả cũng chẳng bằng một ông chủ Bách.

Cái chính là Tiểu Cửu mới mười bốn, mười lăm tuổi, nghĩ sao đã bày đặt không thích nữ nhi, chỉ thích một gã đàn ông.

Nhắc đến cái thói đoạn tụ này, dù sao cũng chẳng vẻ vang nổi.

"Mà kể ra thì sao ngươi lại biết Bách Lý Trần?" – Bản Vương tò mò hỏi.

"Chuyện này," – nó gãi đầu gãi tai, "Cuối năm trước, lúc mấy anh em chúng ta đói quá mới liều đi trộm tiền của một vị thiếu gia, kết quả là bị người ta tóm được đánh cho một trận nhừ tử. Đúng lúc ông chủ Bách Lý Trần đi ngang qua, đã cứu lại cho chúng ta một ít tiền."

Nói xong, nó cười ngại ngùng, "Trước giờ ta chưa thấy ai hợp với màu trắng bằng hắn, tay áo khẽ đưa, phiêu diêu như tiên, ôn hòa như ngọc, thanh nhã như sen. Ngày hôm đó, ta còn tưởng mình gặp thần tiên."

Da gà da vịt nổi đầy người, Bản Vương bảo nó: "Bách Lý Trần có đẹp thật, nhưng hắn chỉ thích tiền thôi, bất kể ai cũng tiếp, ngươi muốn ngủ với hắn e là khó đấy."

Mặt thằng bé đỏ như sắp nhỏ máu tới nơi, ấp úng phân bua, "Ta, ta không muốn xúc phạm hắn, Vương gia đừng nói bậy."

Bản Vương quàng vai nó bảo: "Nam tử hán đại trượng phu, thích là thích, sợ cái gì, vào với ta."

"Không." – nó giãy ra, lùi xa mấy bước.

Bản Vương nhìn nó, "Sao thế, định đứng đây nhìn trộm hắn tiếp à?"

"Không thì làm gì được," – nó cười buồn, "Ta và hắn quá khác nhau, có thể ngắm nhìn từ xa là đủ rồi. Nếu hắn biết ta có suy nghĩ nhơ bẩn ấy, chỉ e là cả đứng xa ngắm nhìn, ta cũng không còn cơ hội nữa."

"Nhơ bẩn? Thích một người thì nhơ bẩn à?" – Bản Vương nhíu mày.

Nó gợi ta nhớ đến Lăng Quang, hắn từng hỏi ta, "Thiên Tuyền, thân là tiên, sao ngươi lại sa đọa đến thế?"

Đến giờ Bản Vương vẫn không rõ, rốt cuộc yêu một người thì sai ở đâu.

Dù có được lặp lại, ta vẫn sẽ bỏ cả thân tiên để chạm vào hắn, dù có thịt nát xương tan cũng có sợ gì.

Nhưng giờ ta có muốn yêu cũng chẳng còn cơ hội, trong khi nó có lại chọn cách trốn trong bóng râm, chỉ vì sợ.

Nhìn nó, bỗng nhiên cảm thấy thật bất lực.

Tiểu Cửu bị ta nhìn chăm chăm cũng mất tự nhiên, song không tránh, mà trực diện với Bản Vương, "Ta cũng không mãi thế này, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, cố gắng gầy dựng cơ nghiệp, sau đó sẽ thẳng thắn đến nói cho hắn hay, rằng ta thích hắn, khi đó dù hắn có chấp nhận hay không thì ít nhất cũng sẽ không còn ai chỉ trích rằng ta là hạng đũa mốc mà đòi chòi mâm son, ảo tưởng hão huyền."

Bản Vương nhìn bộ quần áo tươm tất nó đang mặc, hỏi: "Ngươi đang làm gì?"

"Ta làm chân chạy việc trong một tiệm tơ lụa." – dứt lời, nó sờ mũi, "Nhưng ta không làm sai vặt mãi. Một ngày nào đó, ta sẽ có cơ ngơi của riêng mình, sẽ trải rộng cơ nghiệp ra khắp non sông!"

Hoài bão quả là lớn, nhưng đối diện với đôi mắt kiên quyết của nó, ta chợt cảm giác ước mơ có hùng tráng mấy cũng không bằng kiên trì đến cùng.

Có lẽ, nó sẽ trở thành đệ nhất thương nhân từ trước đến giờ của Đại Yến ta cũng nên.

*

Rốt cuộc vẫn là một mình Bản Vương bước vào Nguyệt Hoa Lâu, bắt gặp ngay Bách Lý Trần đang dựa vào sau cửa nghe trộm cuộc đối thoại, ta hếch mày hỏi hắn, "Sở thích gì đây?"

"Nghe người ta thổ lộ với mình." – hắn toét cười, "Cũng không tệ."

Bản Vương: "Đứa bé kia —"

"Có tương lai," – hắn nói, "Cố gắng mài dũa, sau này có thể trở thành nhân vật nổi tiếng đấy."

Bản Vương: "Vậy ngươi —"

Bách Lý Trần: "Ta không thích oắt con miệng còn hôi sữa."

Bản Vương: "Trẻ nhỏ rồi cũng phải trưởng thành."

"Phải, trưởng thành cái loại ăn chơi hoang đàng," – hắn lướt nhìn đám đàn ông hoang dâm trong quán, "Đàn ông trên đời ai cũng thấy sắc nảy lòng tham, còn phụ nữ thì có ai không thấy sắc quên tình nghĩa. Ở đây lâu, thấy hết hư tình giả ý, đời này, ta đã quyết không cưới."

Không ngờ Bách Lý Trần lại có cái suy nghĩ kỳ lạ đến vậy, "Nếu đã quyết độc thân cả đời, vậy cũng nên nói cho Tiểu Cửu hay, để nó đỡ nhớ thương ngươi vô ích."

"Sao phải bảo?" – hắn bật cười, "Ngài không thấy nó nói đấy sao, nó muốn kiến công lập nghiệp rồi mới đến thổ lộ với ta. Nếu đã thế thì việc gì ta phải đả kích lòng tự tin của nó."

Bản Vương: "Nói vậy là ngươi vẫn vì tốt cho nó?"

"Phải." – hắn nhếch mép cười, "Dù sao ta cũng là người tốt mà."

*

Đêm đấy, Bản Vương có hơi quá chén, Bách Lý Trần cũng rảnh việc đến ngồi tán gẫu với Bản Vương.

Rượu quá nửa, hắn chợt nói: "Vương gia, ngài có người trong lòng phải không?"

"Người trong lòng?" – Bản Vương ợ hơi, hỏi ngược lại: "Sao hỏi thế?"

"Tò mò thôi." – hắn nói, "Ai chẳng biết Vương gia ngài là đoạn tụ, nhưng đã đoạn tụ lại không thương người tốt như Diêu Thư Vân ngay cạnh mình, vậy chứng tỏ là có người khác rồi."

Bản Vương chững lại, "Coi vậy đi."

Hắn nhăn nhó, "Coi vậy?"

"Đúng mà cũng không đúng." – Bản Vương nốc thêm chén nữa, "Ngươi nói cảm giác thích một người là thế nào?"

"Thích á?" – hắn trầm ngâm một lát, đáp rằng: "Là không lúc nào không nhớ đi, vui khi người ấy vui, buồn khi người ấy buồn. Vì một nụ cười, ta có thể đánh đổi tất cả."

"Là cảm giác như thế à..." – Bản Vương cười, "Vậy nếu ta không có cảm giác như thế với người kia. Ngươi nói xem, ta có người trong lòng hay không?"

65. Quyển 4 - Chương 64

Đêm đó, Yến Cửu nằm nghiêng gối lên tay Bản Vương, tròn mắt nhìn Bản Vương chăm chú.

Bị nó nhìn mãi cũng đâm hoảng, Bản Vương hỏi: "Làm sao thế?"

"Không có gì," – nó tủm tỉm cười, "Chỉ thấy có thể giống như bây giờ cũng thật tốt."

Bản Vương phất tay thổi tắt nến, xoay người hôn phớt lên môi nó, "Có phải thế này càng tốt hơn không?"

Nó ngây ra một lúc mới đáp, "Ừ, tốt hơn."

Thôi, Bản Vương thầm nghĩ.

Không thể yêu, vậy ít nhất cũng thỏa mãn mong muốn cho nó.

Tình cảm trên đời vốn là thứ hư thực, thật giả, chỉ cần làm đủ tốt, ai có thể phân biệt được đâu thật đâu hư.

Còn Bản Vương, ngoài tình yêu ra thì thứ gì cũng có thể cho nó.

Lặng im chỉ trong một cái chớp mắt, Yến Cửu lại rúc vào lòng ta, chôn mặt mũi vào ngực ta.

Bản Vương ôm nó, cảm nhận rõ ràng trái tim nép vào ta đang dồn nhịp, hơi thở cũng đượm hơi ấm nồng.

Khoảng khắc đó, Bản Vương đã muốn tiến thêm một bước, nhưng lý trí nhận ra rằng hành vi phát tiết chẳng mang tình cảm đó thật là ghê tởm.

Vậy là tất cả đều ngưng ở điểm dừng.

Mối quan hệ khó nói xấu hổ ấy cứ kéo dài thật dài, thật lâu…

Cho đến khi trận tuyết đầu tiên báo hiệu mùa đông tới bắt đầu rơi, Diêu Thư Vân đã rời Kinh thành được non nửa năm trời.

*

Sớm tinh mơ, Bản Vương hắt hơi một cái vang trời, đầu óc hơi quay cuồng, đúng là bị một trận cảm lạnh hiếm thấy.

Yến Cửu vươn tay sờ trán ta, bảo: "Hơi nóng, hôm nay đừng lên Triều, Trẫm sai thái y kê cho ngươi thang thuốc."

Bản Vương lên tiếng tạ ơn, tiện thể xin thêm một bát cháo thịt, sau đó nằm về giường.

Thẩm bảo chứ, được sủng mà kiêu ư, đích thị là đây này.

Bản Vương lại đánh một giấc trong lúc chờ cháo chín, đến khi mở mắt cũng là lúc Yến Cửu đã hạ Triều, đang bọc áo khoác về tẩm cung.

"Tỉnh rồi đó à?" – nó cởi áo choàng đưa cho cung nữ đứng bên cạnh, đến gần Bản Vương.

"Ừ." – Bản Vương chống người ngồi dậy, bao bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Yến Cửu, hỏi rằng: "Lạnh không?"

"Chút thôi." – nó vừa đáp vừa phủi tuyết vương trên tóc, "Mấy năm rồi mới thấy một trận tuyết lớn thế này, đóng dày cả thước ấy, mấy tiểu thái giám đang chơi ném tuyết bên ngoài kìa."

Bản Vương nhận bát cháo nóng hổi từ tay cung nữ, đút cho Yến Cửu một miếng trước tiên, "Ta nhớ trước kia ngươi cũng rất thích nghịch tuyết."

"Là ở chỗ của người thôi, vì Hoàng Thúc sẽ làm người tuyết cho ta." – nó ngậm miếng cháo, nóng không dám nuốt ngay, vừa nói vừa thổi phù phù, "Còn trong cung, mấy ca ca sẽ hùa nhau ném tuyết đánh ta, nên ta ghét nhất ngày đổ tuyết."

Bản Vương: …

Nó nuốt miếng cháo tiếp rằng: "Kỳ thật mặt ngoài tứ ca làm màu bảo vệ ta chỉ vì là ca ca thì phải chăm non đệ đệ cho vẹn đạo, chứ sau lưng hắn cũng đánh ta đầy lần. Ta mới chỉ phái hắn tới biên ải nuốt cát nuốt gió là còn tốt chán."

Ăn xong bữa sáng, Yến Cửu đổi đồ thường, không quên dặn: "Ta đến Ngự thư phòng duyệt tấu chương, lát nữa thuốc được bưng lên, Hoàng Thúc nhớ uống đó."

"Nhớ rồi." – Bản Vương gật đầu, sai cung nữ chùm kín vào cho nó, lại chụp một chiếc mũ lông dày, sau đó nhìn nó đội gió tuyết bước ra ngoài cửa.

Cần cù chăm chỉ, ngày đêm vất vả thế ấy, quả là chuẩn tác phong đấng minh quân.

Chẳng mấy chốc thuốc được bưng lên, Bản Vương vừa hớp một ngụm đã nhíu cả mày, "Bên trong có gì mà đắng thế?"

Từ thái y cong lưng bẩm báo: "Bẩm Vương gia, bên trong ngoài mấy loại thảo dược giải cảm thì chỉ thêm một chút thuốc bổ thôi."

"Thuốc bổ à?" – Bản Vương nhẩm bẩm, cầm bát thuốc tu một mạch, còn nhủ thầm, ta đây đang khỏe phây phây thế này, bổ cái gì chứ.

Uống xong, Bản Vương chùm kín chăn cho đổ mồ hôi, lại thấy rõ rằng mồ hôi thì toát hết rồi, mà cả người lại bí bức khó chịu thế. Cái chỗ dưới rốn ba tấc đó hình như sắp có dấu hiệu chào cờ.

Giữa ban ngày ban mặt, ta thì còn bệnh mà…

Rốt cuộc cái tay Từ Cẩn kia cho Bản Vương uống cái gì vậy!?

Thuốc bổ có phải để tráng dương không đấy?

Bản Vương sinh long đoạt hổ, nào đến nỗi…

Nghĩ đến đây thì Bản Vương sực nhớ ra chuyện hai hôm trước Yến Cửu từng nghi ngờ hỏi ta rằng: "Khứu giác, vị giác và xúc giác của Hoàng Thúc khôi phục rồi, vậy ngoài thính giác ra, người còn bị bệnh gì khó nói không?"

Chẳng có nhẽ non nửa năm nay, Bản Vương thành thật nằm bên cạnh đã bị nó cho là bất lực rồi?

Thằng nhãi con này, không biết đầu óc chứa những gì nữa!

Bản Vương không tin Yến Cửu dám chuốc thuốc lúc ta đang bệnh tật, nhưng có khi đi vào tai thái y lại thành ý khác. Kiểu như dưỡng thân thì thành dưỡng thận, mà tráng dương thì thành trợ hứng.

Sợ là bát thuốc này có đủ vị luôn.

*

Một khắc trôi qua, Bản Vương chỉ thấy nửa người dưới rục rịch, càng lúc càng khí thế muốn biểu tình phá vây.

Bản Vương xốc tung chăn ra, xỏ giày, chuẩn bị chạy ra ngoài tuyết hạ nhiệt.

Cung nữ đứng bên vội vàng chạy ra ngăn cản, "Vương gia, ngài còn bệnh lắm, ngoài trời gió tuyết lớn, ngài đừng ra."

Bản Vương: "Không sao, ta ra ngoài hít thở không khí, trong phòng bí quá."

Cung nữ: "Không được, nô tì thấy mặt ngài còn đỏ hơn trước."

"Nóng." – rồi đẩy cửa bước thẳng ra ngoài, một cơn gió buốt lạnh thổi qua, ý thức tỉnh hẳn, rùng mình mấy cái, thứ bên dưới cũng dần dần bình tĩnh.

Nhưng khổ là vừa nóng vừa lạnh, rốt cuộc Bản Vương nằm liệt trên giường.

Yến Cửu ngồi trông bên cạnh giường, lo lắng hỏi: "Hoàng Thúc, Trẫm thấy sáng nay người còn khỏe mà, sao giờ lại trở nặng hơn rồi?"

Nhìn đầu sỏ gây nên mọi tội vạ, Bản Vương bị nó làm cho dở khóc dở cười.

Ấy vậy mà thằng nhãi con chả áy náy tẹo nào, tỉnh queo bê bát canh thuốc lên, múc một muỗng đút cho Bản Vương, "Nào, Hoàng Thúc, uống một chút đi, thái y bảo bát canh này thập toàn đại bổ, uống trong ngày giá lạnh là tốt nhất đấy."

Bản Vương liếc chiếc đuôi bò, cẩu kỷ và củ từ nổi bên trong, nhăn nhó hỏi nó: "Ngươi biết bên trong có những gì không?"

Yến Cửu nhìn vào trong bát, không chắc chắn bảo: "Thịt phải không?"

Bản Vương nhìn cái mặt ngây thơ vô tội của nó mà không biết trút giận vào đâu, chỉ đành bảo: "Coi như thịt đi, nhưng cố quá thành quá cố, một khi bổ quá, cơ thể lại không chịu nổi, thôi để kia đi."

Yến Cửu tiếc nuối nhìn bát canh, "Thơm lắm mà, Hoàng Thúc không uống, ta uống vậy." – nói xong cũng giơ bát lên húp xì xụp, thấy vừa tươi vừa ngon quá chừng, thế là lại múc thêm bát nữa từ trong tô.

"Khà —" – chẳng đợi Bản Vương kịp ngăn cản, nó đã húp xong, còn chép chép miệng, mĩ mãn múc bát thứ ba.

Bản Vương nhìn nó uống hết bát này đến bát khác mà đau đầu.

Nhóc con đang tuổi ăn tuổi lớn, tinh thần phấn chấn, tinh lực tràn trề, chẳng biết nốc mấy bát đại bổ xong sẽ thế nào.

*

Đêm đó, Yến Cửu lục sục cả đêm, rốt cuộc cũng mất ngủ.

Chăn bị nó đá mấy lần, mỗi lần Bản Vương đắp chăn cho nó lại bị nó hất tung ra, nới cổ áo, thều thào: "Nóng chết."

Bản Vương rót cho nó chén trà lạnh, tình huống chẳng khả quan hơn, chỉ thấy nó ngoáy như con đông tây trên giường, quăng tay quật chân, kiểu gì cũng không chịu yên tĩnh.

Lăn lộn đến tận nửa đêm mới đột ngột khựng lại, còn ngượng nghịu nhìn Bản Vương.

Bản Vương lại đắp chăn cho nó, hỏi: "Sao thế?"

Nó kéo chăn cuốn tròn người, xấu hổ lí nhí: "Chẳng may bắn mất rồi…"

Bản Vương: …

*

Tinh mơ hôm sau, Yến Cửu lên Triều với đôi mắt thâm quầng.

Bản Vương xuống giường, hớp ít cháo, ăn mấy miếng bánh, nhất thời cũng nhạt miệng.

Tiểu thái giám bỗng chạy vào, đưa cho ta một bức thư, "Vương gia, đây là Lý quản gia của quý phủ đưa tới, bảo là bức thư này đã đến mấy ngày nay nhưng không thấy ngài về phủ nên đưa đến tận đây."

Bản Vương nhìn nét chữ mảnh dẻ ngoài bao thư, mỉm cười, "À, là thư của Diêu Thư Vân, lần này đến hơi muộn. Được rồi, ta đã biết, ngươi lui xuống đi."

Thời gian qua, Diêu Thư Vân vẫn thường gửi thư từ tới, lần nào cũng là cái giọng điệu lả lơi thao thao bất tuyệt biểu lộ nỗi niềm thương nhớ sầu buồn xiết bao.

Đầu tiên là ba trang đầy chữ, sau đó là hai trang, rồi một trang, nửa trang, thế nhưng bức thư ta nhận được ngày này, lại chỉ vỏn vẹn một dòng chữ —

"Thấy thư như thấy người, tất cả đều tốt, chớ mong."

Nét chữ vốn cứng cáp mạnh mẽ ngày nào, giờ cũng dường như thành quá sức.

Chỉ có mấy con chữ cũng đổ ngả đổ nghiêng.

Bản Vương nhíu mày, gấp thư lại cất đi, lấy thêm áo khoác, vừa ho khan vừa đi đến Ngự thư phòng, chuẩn bị xin Yến Cửu mấy ngày nghỉ đến Khúc Châu.

Chẳng vì gì khác, chỉ vì tình hình của Diêu Thư Vân không được tốt.

Yến Cửu phê chuẩn, lúc đi theo ta ra Ngự thư phòng còn hỏi: "Định đi bao lâu?"

"Nếu không có vấn về nghiêm trọng thì thần sẽ hồi Kinh ngay, còn nếu có việc gì —" – Bản Vương cân nhắc một lát, bảo: "Có thể phải nán lại một thời gian."

"Nán lại bao lâu?" – Yến Cửu đột nhiên hỏi: "Ba ngày? Năm ngày? Một tháng? Nửa năm? Hay một năm?"

Nhìn điệu bộ không muốn ta đi của nó, Bản Vương chỉ đành an ủi: "Không lâu vậy đâu, nếu Diêu Thư Vân đổ bệnh thật, thần sẽ đưa hắn về Kinh tĩnh dưỡng ngay."

"Thật chứ?" – nó cười càng thêm gượng, "Kỳ thật, có một chuyện mà Trẫm đã muốn hỏi ngươi từ lâu. Hàng đêm Hoàng Thúc nằm bên ta mà lúc nào tinh thần cũng lơ đãng, lo âu bất an, có phải vì Diêu Thư Vân không? Người Hoàng Thúc thích thực sự, có phải là hắn?"

Bản Vương: …

"Sao ngươi không trả lời?" – nó đứng dưới hiên, nhìn thẳng vào ta và nói: "Hoàng Thúc nói gì ta cũng tin, nên người có lừa gạt, ta cũng chấp nhận."

Tuyết ngoài trời mỗi lúc một nặng hạt, phủ nên vạn dặm giang sơn một màu trắng muốt, trông lạnh lẽo và thật cô đơn.

Và vị tiểu Hoàng Đế sinh trưởng tận sâu trong Cung này càng thêm cô độc.

Bản Vương cởi áo khoác, choàng lên người nó, "Đời này kiếp này, nếu ta có thể yêu một người, vậy nhất định người đó chỉ có mình ngươi."

Nó đỏ mắt hỏi: "Thật chứ?"

"Thật." – Bản Vương ôm nó, "Chờ ta trở về, cùng đón năm mới với ngươi."

Nó gật đầu, "Hứa đấy."

66. Quyển 4 - Chương 65

Ra đi vội vã, Bản Vương chỉ dẫn Tô Dung, Bạch Sam và Bạch Hoa tức tốc đến Khúc Châu.

Ta đây còn chưa hết bệnh hẳn, lại mệt nhọc đường trường, cảm càng nặng hơn.

Đến một trạm nghỉ chân trên đường, Tô Dung sắc thuốc, bưng vào căn phòng khách chật hẹp, "Chủ nhân, ngài uống thuốc đi."

Bản Vương cầm bát thuốc uống cạn, lại mệt mỏi ngả lưng nằm.

Tô Dung ôm chăn từ trong xe ngựa xuống, đắp cho Bản Vương, "Chủ nhân, theo ta ngài nên nghỉ ngơi mấy ngày đi đã, khi nào khỏe hẳn hãng lên đường, đây còn cách Khúc Châu khá xa, hoãn một hai ngày cũng không vội."

"Không sao," – Bản Vương nói: "Xe ngựa rộng rãi, nằm không khó chịu, vẫn đi trước đi. Bản Vương chịu được, nhưng Diêu Thư Vân có chịu đựng được không."

Tô Dung chần chừ, "Chủ nhân, lần này xuất hành, nô tì chỉ cầm theo ít thuốc men trị bệnh thông thường như đau đầu, cảm sốt, ho khan, không biết tình hình Diêu đại nhân thế nào, chỉ sợ không đủ dùng."

Bản Vương: "Còn hơn không mang gì. Hiện giờ Khúc Châu đang gặp hạn mất mùa, bách tính còn chả có cơm ăn, chắc cũng chẳng còn ai bán thuốc."

Tô Dung thở dài, "Cũng phải, thôi đến đó tính sau, cùng lắm thì nô tì kê đơn, để Bạch Sam Bạch Hoa ra ngoài thành hái thuốc. Ngài nghỉ ngơi đi, nô tì đi sắc thuốc, mai nhỡ có sốt thì có thuốc để dùng ngay."

"Cảm ơn ngươi." – Bản Vương day ấn đường, chợp mắt.

*

Tảng sáng hôm sau, bốn người chúng ta lại tiếp tục cuộc hành trình.

Ngủ một giấc say sưa, lại đổ mồ hôi dầm, rốt cuộc cả người Bản Vương nhẹ nhõm hẳn, chỉ thương liễu yếu đào tơ như Tô Dung, lặn lội mấy ngày liền, thời tiết thì lạnh giá, cuối cùng chịu không nổi, ôm chân run lẩy bẩy.

Bản Vương cởi chiếc áo bông dày chùm cho nàng, "Mặc vào, trời rét lắm, cẩn thận lại cảm."

Tô Dung: "Nhưng ngài —"

"Không sao." – Bản Vương bảo: "Ta và Bạch Sam, Bạch Hoa luyện võ lâu năm, khỏe khoắn hơn cô nương nhà ngươi nhiều."

Tô Dung lại vội nói: "Nhưng ngài còn bệnh."

Bản Vương lôi chiếc áo lông cáo mỏng trong tay nải, choàng lên người, "Còn có đây, ngươi mau mặc vào đi."

Tô Dung không từ chối được đành mặc áo bông vào, lí nhí cảm ơn, "Vương gia chu đáo thế này, sau này ai gả cho ngài là có diễm phúc lắm."

Bản Vương cười, "Cả triều văn võ ai dám gả con gái cho ta, nhưng nếu ngươi không chê thì có thể ủy thân —"

"Không lấy!" – nàng từ chối ngay, còn rất hùng hồn hô lên với đời: "Theo một người đoạn tụ, cả đời có ế cũng không phải đề phòng."

Bản Vương: …

Bạch Hoa đang đánh xe đằng trước nghe vậy, nhăn nhó vén màn nhìn vào: "Có muốn gả cho ta không?"

Tô Dung trề môi khinh bỉ, nhưng lúc nhìn sang Bạch Sam đang nghiêm túc đánh xe thì ánh mắt nóng cháy ngay.

Thôi xong, ra là để ý cái tay mặt đơ kia rồi.

Ấy thế mà Bạch Sam như nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Tô Dung, ngoái lại nhìn nàng, cười.

Hắn cười kìa…

Còn cười rạng rỡ…

Chả hiểu sao, da gà da vịt trên người ta lại thi nhau biểu tình.

Dạo gần đây không ở trong phủ, ai biết đâu ngay trong nhà lại có một đôi uyên ương, kéo chặt manh áo lông cáo, Bản Vương nói với Tô Dung, "Sau khi về Kinh, ta sẽ sắp xếp chuyện hôn sự cho ngươi."

"Hả?" – nàng hoảng hốt, "Ta không cần!"

"Thật không cần không?" – lại đánh mắt nhìn Bạch Sam vẫn tỉnh như thường, bảo: "Sính lễ và đồ cưới có Bản Vương đây lo, hắn chỉ cần đường hoàng lấy, ngươi chỉ cần hạnh phúc gả."

Tô Dung ngẩn người, sau đó mặt dần dần ửng đỏ, xấu hổ không trả lời. Trong khi Bạch Sam thì ngoái ra, nghiêm túc nói: "Vậy làm phiền Vương gia."

Ây cha, Bản Vương ta có số làm bà mối rồi.

*

Đến Khúc Châu đã là bảy ngày sau đó.

Phóng mắt nhìn, phố xá trật tự và lác đác người qua lại. Không có con đường ngổn ngang hoang tàn, cũng không có nạn dân tranh nhau mua lương thực như đã tưởng.

Ngoại trừ có chút nghèo khó ra thì tất cả đều bình thường.

Gần nửa năm nay, không biết Diêu Thư Vân đã phải trả giá bằng bao nhiêu công sức mới có thể trấn an dân chúng trong thành, để họ yên ổn duy trì cuộc sống cơ bản nhất.

Lời hứa mà hắn hứa với Hoàng Thượng, xem ra đã thực hiện được sớm hơn bốn năm rưỡi rồi.

Bản Vương cầm túi tiền, tiếp tế cho vài người hành khất, sau đó hỏi thăm đường đến Diêu phủ.

Phủ đệ vừa nhỏ vừa nát, nom bủn xỉn vô cùng, so với khuôn viên rộng thênh thang của Diêu Thư Vân ở Kinh thành thì đây còn chẳng bằng cái nhà xí.

Hắn vẫn luôn sống xa hoa, cái gì cũng phải tốt nhất, chưa bạc đãi bản thân bao giờ. Thế mà nay, chẳng biết đã trải qua những ngày tháng khốn khó thế nào, ván cửa đã mục hết lại chẳng bỏ tiền sửa sang.

Trông cửa chỉ có một viên thủ vệ, nghe thấy thân phận Bản Vương xong thì vồn vã mời chúng ta vào, vừa đi vừa nói: "Đại nhân đã nhắc đến ngài mấy hôm liền, nếu biết Vương gia tới, nhất định sẽ mừng lắm."

"Vậy à," – Bản Vương đi theo hắn, băng qua giàn trồng hoa mục nát, "Nếu biết hắn sống kham khổ thế này, Bản Vương đã đến thăm hắn sớm hơn."

"Ôi," – viên gia đinh thở dài, "Ngài đến là tốt lắm rồi, đến là tốt lắm rồi. Đại nhân đã lo lắng mấy ngày trời, chỉ sợ không thể đợi đến Tết về Kinh gặp ngài."

Bản Vương hoảng hốt, nhìn hắn, "Diêu Thư Vân làm sao ư?"

Viên gia đinh lắc đầu, lại làu bàu phiền muộn, "Trước khi đến Khúc Châu, đại nhân đã không khỏe, sau khi đến lại ngày đêm vất vả, bôn ba khắp nơi, sức khỏe càng thêm sa sút. Mấy hôm trước còn đích thân chủ trì phát lương cho vay, mỗi một hạt gạo, một đồng tiền đều được đại nhân cẩn thận trông coi, ghi hết vào sổ. Cứ quần quật thế rồi thì cũng không chịu nổi, đổ bệnh nằm liệt giường."

Bản Vương sốt ruột, "Có nghiêm trọng không?"

"Có chứ ạ," – viên gia đinh tiếp tục làu bàu: "Đại nhân đã ho ra máu mấy hôm liền, uống thuốc không hiệu quả, gầy đến trơ xương." – dứt lời cũng dừng bước trước căn phòng tồi tàn, nói: "A, ngay bên trong, Vương gia vào đi." – xong lại thở dài.

Bản Vương đứng trước cửa phòng, chân lại như ghim chặt trên đất.

Tuy biết hắn bị bệnh, lại đâu rằng bệnh nặng bao nhiêu. Nay nghe viên gia đinh kia nói mới hay bệnh tình của hắn đã nguy kịch nhường nào, lại không thuốc nào trị khỏi.

Diêu Thư Vân to gan lớn mật lại ngả ngớn kia sao có thể…

Vừa đẩy cửa, mùi thảo dược đã xộc vào mũi, càng tiến về buồng ngủ của Diêu Thư Vân mùi càng nồng, như ngưng tụ thành sương, mãi chẳng tiêu tan.

Qua cánh cửa khép hờ, Bản Vương thấy Diêu Thư Vân đang lọt thỏm trên giường.

Gầy, xanh, căn bệnh đã giày vò hắn đến hao gầy, tiều tụy.

Nếu không phải lồng ngực còn phập phồng vì thở, Bản Vương nghĩ rằng hắn đã chết.

Chết?

Luân hồi sinh tử, nhìn những người quanh ta ra đi từng người một trong khi bản thân cứ mãi sinh rồi lại tử, hết kiếp này chuyển tiếp kiếp sau, lặp đi lặp lại, sống chết xoay vòng.

Ta không sợ chết. Chết, cũng chỉ là tiếp bước vào vòng luân hồi.

Nhưng nhìn Diêu Thư Vân kiệt quệ lúc này, đột nhiên ta lại sợ, sợ sau khi hắn đi rồi, trời đất bao la, thế gian mờ mịt, ta không tài nào tìm thấy hắn.

Chẳng ngờ đời này ta lại quyến luyến trần thế ngay tại khoảnh khắc tử sinh. Có rất nhiều người ta không muốn bỏ, nhiều ký ức ta chẳng muốn quên. Ta thực sự sợ đến cuối cuộc đời này, ta chẳng thể nào thanh thản nhắm mắt.

Bản Vương nặng nề bước đến gần Diêu Thư Vân, định gọi hắn, lại thấy hàng mi hắn khẽ rung, như cảm nhận được mà mở mắt nhìn Bản Vương.

Nay đối diện mà như đã cách nửa đời.

Rốt cuộc, chẳng còn thấy vẻ phong lưu phóng khoáng, thần thái xán lạn trên gương mặt hốc hác kia.

Hắn kinh ngạc nhìn Bản Vương, đột nhiên cười giễu, tự lẩm bẩm một mình, "Bệnh lại nặng hơn rồi, giờ còn thêm ảo giác… tự dưng lại thấy Nhạc Sơ…"

Lòng quặn đau, Bản Vương gọi hắn, "Thư Vân."

"Có ta đây." – hắn vươn bàn tay gầy guộc nắm cổ tay ta, nhoẳng cái lại nhoẻn cười, "Thì ra là Vương gia thật." – xong muốn ngồi dậy.

Bản Vương vội vàng giúp hắn, nhét chiếc gối ra sau lưng cho hắn tựa, lại cầm vạt áo, ngồi vào cạnh hắn.

Hắn nhìn Bản Vương, ngàn lời muốn nói lại nhất thời chẳng biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng lại chỉ hỏi loanh quanh, "Sắp hết năm rồi, triều chính nhiều việc, sao Vương gia lại rảnh rỗi đến thăm ta thế này?"

"Xin nghỉ phép mấy hôm, định đón ngươi cùng về Kinh đón Tết." – nói xong, Bản Vương nắm bàn tay mảnh khảnh của hắn, "Mai vàng trong phủ đã nở đầy sân, lại mới đổ một trận mưa tuyết, nom càng đẹp hơn. Lúc về, chúng ta hâm một bầu rượu, làm hai đĩa nhắm, ngồi trong sân vừa thưởng mai vừa nhắm rượu, thế nào?"

"Được thì được," – hắn khó nhọc cười, nét mặt sáng sủa hơn, "Nhưng hôm nay lạnh quá, hạ quan mà học làm sang ngồi trong sân, có khi lại không chịu nổi."

Bản Vương tém chăn cho hắn, "Vậy ngồi trong phòng, ngắm cảnh vật qua ô cửa hoa cũng có cái thú riêng."

67. Quyển 4 - Chương 66

Tô Dung đặt tay lên cổ tay Diêu Thư Vân, càng bắt mạch càng nhăn nhíu mặt mày.

Sau đó kiểm tra đến mắt và lưỡi, cân nhắc mất một lúc mới kê đơn và đưa cho Bạch Sam đứng chờ bên cạnh.

Bản Vương thấy Tô Dung ra ngoài cũng lấy cớ đi vệ sinh đuổi theo hỏi: "Sao rồi, bệnh tình của Thư Vân có chữa trị được không?"

"Không thể," – Tô Dung trả lời: "Từ tình trạng bệnh và mạch thì Diêu đại nhân đã bị ho lao, không thuốc nào cứu chữa. Bản thân đại nhân lại vất vả trường kỳ, cơ thể kiệt quệ, mạch đã quá yếu, dù sau này muốn bồi bổ lại cũng không được."

Bản Vương bàng hoàng, xót xa hỏi: "Không còn cách nào nữa ư? Chỉ cần có thể cứu hắn, dù kỳ trân dị thảo gì, tốn tiền bạc sức lực bao nhiêu, Bản Vương cũng sẵn lòng."

Vậy mà Tô Dung chỉ lắc đầu, "Lương y như từ mẫu, nô tỳ cũng muốn cứu nhưng bệnh của Diêu đại nhân đã quá nặng. Phương thuốc nô tì kê cũng chỉ thuyên giảm phần nào chứng bệnh, kéo dài thời gian."

"Ngươi nghĩ kỹ đi," – Bản Vương túm vai nàng, "Lần trước Hoàng Thượng ngã bệnh, toàn bộ thái y đều bó tay, chẳng phải ngươi vẫn có phương pháp cứu chữa đấy thôi, lần này cũng giống vậy, phải không?"

"Không giống nhau đâu." – Tô Dung cắn môi, "Lần trước là do Hoàng Thượng bị nhiễm lạnh, nô tỳ kê đơn khu hàn là xong. Nhưng hôm nay, Diêu đại nhân đã kiệt quệ khí huyết, như đèn sắp cạn dầu rồi, nô tỳ thực sự không làm gì được. Từ cổ chỉ kim, ho lao là bệnh nan y, không có thuốc chữa. Những gì nô tỳ có thể làm chỉ là dốc sức giúp ngài ấy sống được ngày nào hay ngày nấy thôi."

Bản Vương buông thõng tay, "Nói vậy, việc chúng ta có thể làm chỉ là nghe số trời thôi phải không?"

Tô Dung rầu rĩ gật đầu, "Vâng."

Bần thần trở lại phòng của Diêu Thư Vân, trước khi đẩy cửa vào, Bản Vương đã cố gắng thay đổi vẻ thoải mái như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Lại đâu nghĩ rằng, Thư Vân đã nheo mắt nhìn ta như hiểu hết mọi thứ mà rằng: "Sinh tử có số, phú quý do trời. Đời ta đã hưởng hết phú quý vinh hoa, đổi lại mấy năm trường thọ cũng phải rồi, ngươi chớ có đau buồn."

Bản Vương: "Thư Vân -"

"Ánh sáng bên ngoài đẹp quá." – hắn lái chủ đề, nghiêng mặt nhìn ra ngoài ô cửa, "Cứ ru rú trong phòng mãi, ngươi đỡ ta ra ngoài đi."

"Ừ." – Bản Vương sai Bạch Hoa bày hai chiếc ghế tựa ở ngoài sân, lấy thêm áo khoác cho Thư Vân rồi dìu hắn ra ngoài.

Sau khi ngồi xuống, hắn nhìn mảnh sân trống hoắc hơ, bảo rằng: "Mấy năm liền Khúc Châu gặp nạn hạn hán, đến nỗi đông tới cũng chẳng có tuyết rơi."

Bản Vương nắm tay hắn, "Về Kinh với ta, đó là cái nôi tuyết, muốn ngắm tuyết lúc nào cũng được."

Hắn lắc đầu, "Không về, nếu Hoàng Thượng đã phái ta đến đây thì ta phải làm một vị quan phụ mẫu thật tốt, trước khi bổ nhiệm được Châu mục kế tiếp, ta sẽ không rời khỏi đây."

Bản Vương: "Nhưng sức khỏe ngươi -"

Diêu Thư Vân: "Đã là bệnh không thuốc chữa thì có về hay không cũng có gì khác nhau. Nếu Vương gia niệm tình chí cốt thì nán lại đây với ta mấy hôm đi."

Bản Vương siết tay hắn, "Chắc rồi, ta sẽ vẫn ở bên ngươi."

Cho tới khi ngươi ra đi vĩnh viễn.

Nghe thấy vậy, hàng mày của hắn mới giãn ra, hòa tan đi khuôn mặt u ám, có cảm giác như trời đã quang sau cơn mưa tuyết.

Và khoảng khắc lơ đãng đó, dường như hắn lại là Diêu Thư Vân phấn chấn của ngày xưa.

"Vậy là đủ rồi," – hắn nói, "Đoạn đường cuối cùng, có ngươi bên ta, vậy là quá đủ."

Cả hai đều ngồi lặng, tâm trạng ngắm không trung.

Một lúc lâu sau, Diêu Thư Vân bỗng nói, "Kỳ thật, đời này ta vẫn còn một điều tiếc nuối."

"Hử?" – Bản Vương nhìn hắn, "Tiếc nuối gì?"

Hắn nói: "Ta mang dang Cầm Thánh, sáng tác ra mấy khúc nhạc lưu truyền thiên hạ. Nhưng từ xưa, ngọc cầm chỉ gảy vì tri âm. Tri âm của Diêu Thư Vân ta ngoài ngươi thì không còn ai khác, vậy mà ta lại chẳng gảy cho ngươi được khúc nào."

Bản Vương: "Tiếc là ta sinh ra đã mất thính giác, bằng không đã có thể gảy đàn đàm nhạc với ngươi rồi."

"Vậy ngươi lấy thính giác của ta đi," – hắn nói. "Dù chỉ giờ phút này thôi cũng được, ngươi làm thính giả cho ta, dùng thính giác của ta để nghe ta gảy một khúc 'Trường Tương Tư' đi."

Bản Vương: "Trường Tương Tư?"

"Đúng rồi," – hắn cười yếu ớt lại rạng rỡ vô ngần, "Trường Tương Tư' là để nhớ một người. Cũng như Vương gia đã từng nói, Phong Mộ Ngôn không khổ vì tình sẽ không thể điều chế ra 'Mộng Tiêu Tương', Thư Cảnh Càn không vì nỗi đau mất người thương sẽ không thể ủ ra "Giải Trăm Sầu', còn Diêu Thư Vân ta nếu không vương vấn người kia sẽ không phổ được khúc 'Trường Tương Tư'. Khúc này, trừ một lần say túy lúy gảy trước mặt người ra thì cuộc đời ta chưa từng gảy lại. Nhưng nay, ta muốn gảy cho ngươi nghe, chỉ mình ngươi nghe thôi."

Bản Vương: "Ừ..."

*

Có lẽ vì chấp niệm quá sâu mà đến chạng vạng một ngày, hắn đột nhiên hồi quang phản chiếu bật dậy, chỉnh trang lại bộ y phục đã nhàu nhĩ, ngồi xuống trước ngọc cầm, để cả người chìm vào chiều tà ráng đỏ.

Nhìn từ xa, bộ y phục thiên thanh, tao nhã vô ngần, như tiên giáng trần.

Nhưng nhìn gần chỉ thấy dáng người tiều tụy, mình mẩy xương xẩu, như bộ xương khô.

"Thời gian của ta không còn nhiều." – hắn nói, lại tùy ý gảy một dây đàn, "Một khúc này là để cảm ơn ngươi đã tri âm tri kỷ bên ta hơn nửa đời người."

Nói rồi, hai tay hắn múa trên những sợi dây đàn, chớp mắt âm thanh tuôn ra ào ạt. Thánh thót như tiếng trời, trầm bổng như rồng ngâm phượng xướng.

Mỗi âm mỗi ngắt, mỗi khúc mỗi vẫn, đều vô cùng quý giá.

Ta lẳng lặng ngồi đó, không cổ vũ, cũng chẳng rơi lệ.

Chỉ làm một người nghe, lặng thinh nghe hắn gảy xong một khúc cuối cùng, cùng hắn bước qua một đoạn đường thanh xuân cuối cùng.

Từ đây, hai nơi bích lạc hoàng tuyền, dưới trên tìm khắp chẳng còn thấy chi.

Men theo cái thê lương quay quắt lại réo rắt dịu dàng của 'Trường Tương Tư', bỗng nhiên ký ức những năm tháng xưa kia chợt ùa về.

*

Năm đó, phụ vương ôm ta hãy còn quấn tã sang Diêu phủ chơi.

Khách chủ tựa tề, tán gẫu cao hứng, phụ vương chẳng rảnh trông ta nên đã giao cho vú em của Thư Vân, để nàng ôm ta đặt vào giường của hắn, cùng hắn tròn mắt nhìn nhau giết thì giờ.

Khi ấy, Diêu Thư Vân mới sinh chưa bao lâu, mặt mũi hãy còn nhỏ xíu lại vừa hồng vừa nhăn hệt như một bà cụ non.

Nhưng có lẽ bà cụ non ấy bén duyên với ta từ trước mà mới nãy còn khóc inh ỏi, vừa thấy Bản Vương đã cười ngây ngô.

Bản Vương nhéo má hắn, ngó trái ngó phải, thầm nhủ: "Hai gò má vừa tầm, trán phẳng rộng, cằm thon đầy, mũi cao thẳng, thấy thế nào cũng là tướng đại phú đại quý, nhưng mà sao đứa bé này sinh ra đã yếu ớt, ngốc nghếch vậy chứ?"

Hơn một năm rưỡi sau đó, thằng bé ngốc ấy vẫn chưa biết nói nhưng đã biết chạy rồi, mỗi khi chuồ ra khỏi Diêu phủ là lại ngựa quen đường cũ chạy sang sân nhà ta, cầm hai viên bùn nhặt ngoài đường bỏ vào bát cháo vừng của Bản Vương.

Từ bé nó đã nghịch ngợm quậy phá, không đấu lại người lớn, nó nghĩ mọi cách chạy sang chọc phá Bản Vương.

Mà ta đã thiếu bốn giác quan, ăn phải bùn cũng không biết, ngay cả canh bùn cũng húp cạn. Nếu không phải đến một hôm vú em phát hiện ra thì có lẽ ta đã ăn đầy bụng bùn.

Chiêu này không được, nó bèn chạy đi bắt sâu róm thả lên bụng ta lúc ta đang ngủ. Tuy không biết đau, nhưng mấy con sâu bò khắp bụng, bò đến đâu là nổi mẩn đỏ đến đấy. Đến khi Bản Vương phát hiện thì thằng oắt con đã chuồn từ đời nào.

Tuy có hơi bực mình, nhưng là một "Người trưởng thành", ta cũng lười chấp nhặt với một thằng ranh con.

Vì thế mà dưới sự dung túng tưởng như yết ớt của ta, thằng nhóc con càng vô pháp vô thiên, hôm nay nhét cóc vào giày, mai giấu rắn vào chăn, mốt lại để một tổ ong vò vẽ trên đầu ta.

Ngày qua ngày, năm sang năm, đủ mọi chiêu trò cũ mới vô cùng tận.

Cho đến một ngày, nó chợt phát hiện ra Bản Vương không quan tâm, không khóc cũng chẳng sợ hãi, cả ngày chỉ nhìn nó nghịch ngợm như xem xiếc khỉ, khi ấy nó mới giật mình nhận ra, là nó không lọt vào mắt ta.

Tiếc là chưa tìm ra cách nào khiến ta để mắt tới nó thì Diêu phủ đã mời hai vị tiên sinh đến, một người dạy tập võ luyện kiếm, một người dạy đọc sách viết chữ, để nó yên thân một thời gian, cũng không còn thấy sang quấy rầy ta nữa.

Cho đến mấy năm sau, hai ta được đưa vào 'Thư viên Thượng Thanh', vậy là oan gia ngõ hẹp lại đụng đầu.

Khi ấy Thư Vân đã trở thành một thiếu niên mi thanh mục tú, đứng giữa một đám nít nhít thò lò mũi xanh hệt như hạc đứng giữa bầy gà.

Nhưng bản chất thì chẳng khác gì trước kia, cứ sểnh ra là chạy đi chọi gà đấu dế, không thì đi nhìn trộm con gái tắm. Thơ từ ca phú chẳng học được mấy khổ, dâm từ diễm khúc đã thuộc làu làu.

Đám nha đầu trong lớp, chỉ cần xinh xắn là kiểu gì cũng không thoát khỏi tay nó, lúc nào cũng có người đỏ mặt tím tai chạy đến tìm Bản Vương mong thân phận cao quý lại có chỗ dựa vững chắc ta đây đứng ra mắng hộ.

Bản Vương vốn chỉ muốn làm một mỹ nam tử trầm lặng, không muốn để ý đến trần tục tầm thường, nhưng không chịu nổi sự nài nỉ của các nàng, chỉ đành lấy thân phận tôn quý ra liếc nhìn tên ma vương quậy phá kia, bảo: "Tiểu tử kia, ngươi quậy đủ rồi đấy."

Những tưởng với tính cách bá đạo phách lối của Diêu Thư Vân nhất định sẽ sửng cồ, giơ nanh múa vuột nhảy ra bật lại. Mà đâu ngờ nó chỉ híp đôi mắt vừa mảnh vừa dài, cười rạng rỡ như tiết xuân, "Thật là khó quá, nhập học hơn nửa năm, cuối cùng ngươi cũng chịu để ý ta rồi."

68. Quyển 4 - Chương 67

Những ngày tháng đó như gió đưa cành lá, mưa rơi trên thềm, trong cái bình yên có chút giao động khẽ khàng.

Cái tên Diêu Thư Vân đã gần như bao phủ trọn thời niên thiếu của Bản Vương.

Cùng đi học, cùng tan trường, cùng đọc sách luyện chữ, cùng trốn học đi chơi, cùng nằm trên sườn núi ngắm mây trôi lững lờ.

Những ngày ấy, đối với một kẻ trải qua bao lần luân hồi thì quả là chóng vánh.

Chóng vánh đến nỗi Bản Vương còn kịp chớp mắt, Thư Vân đã từ một thiếu niên môi hồng răng trắng, ngây ngô mười hai, mười ba tuổi trở thành một thanh niên như ngọc.

Dung mạo ấy, phong độ ấy, học thức ấy, ở Kinh Thành cũng đứng nhất đứng nhì.

Mỗi lần phụ vương nhìn hắn đều thở ngắn than dài, "Nom thế kia mà sao không phải con gái chứ, nếu là con gái đã làm con dâu ta rồi."

Là mỗi lần Diêu Thư Vân lại nheo cặp mắt hồ ly, cười đến đáng khinh, "Nếu thế bá không chê, Thư Vân nguyện làm con dâu bưng trà rót nước cho ngài."

Phụ vương lại chỉ cho là một câu bông đùa thì bật cười khà, "Ngoan, ngoan lắm, Bản Vương nào dám chê, mừng còn chả kịp."

Và thế, Thư Vân lập tức vuốt đuôi, mặt dày gọi ngọt: "Nhạc phụ."

Bản Vương giơ chân đạp hắn một nhát, bảo: "Sao lại gọi là nhạc phụ."

"Gọi sai rồi à?" – rồi hắn như bừng tỉnh ngộ, tức thì đổi ngay, mặt dày mày dạn hô: "Bố chồng."

Bản Vương: …

Khi đó, ta còn chưa thành "Đại gian vương", chỉ làm một văn sĩ giỏi văn chương, phong thái tiêu diêu, ở Kinh thành cũng rất được chào đón.

Mỗi độ đạp thanh, Diêu Thư Vân sẽ gảy một khúc giữa rừng hoa rực rỡ, và Bản Vương thì ngồi ngay cạnh hắn vẽ cảnh non nước hữu tình.

Nếu không phải vì cả hai đều là nam tử thì quả là có cảm giác như đôi thần tiên quyến lữ.

Hết một khúc "Túy Xuân", Diêu Thư Vân lại nhận được cả núi đào của các thiếu nữ xuân xanh đưa tới. Núi đào không có hoa đào, các nàng chẳng thể lấy hoa làm đính ước, chỉ đành cầm cành không thay thế.

Mà tài tử anh tuấn ngang ngửa ta đây cũng nhận được không ít, nhân lúc thời tiết chan hòa, tâm trạng sảng khoái, Bản Vương bèn đùa rằng: "Nhận sự ái mộ của các tiểu thư đây, nhưng tiếc là trong lòng Nhạc mỗ đã có người, không thể đáp lại tấm chân tình của các vị, thật là có lỗi." – đoạn cũng bẻ một cành đào, tặng cho Diêu Thư Vân, "Ba ngàn dòng nước chỉ múc một bầu, vạn đóa hoa tươi chỉ nguyện hái một bông."

Và kẻ lúc nào cũng mặt dày mày dạn, cà lơ phất phơ chòng ghẹo Bản Vương ấy lại bất ngờ đỏ mặt. Vươn tay nhận cành đào, "Lòng ta cũng thế, biển người mênh mang, chỉ gắn bó một người."

Bản Vương cười với hắn, hắn thâm tình nhìn ta.

Sau đó cả hai đều quay lưng, đồng thời làm động tác nôn mửa.

Đó vốn chỉ là một câu bông đùa, Bản Vương hiểu, Diêu Thư Vân hiểu, quần chúng đứng xem cũng hiểu.

Vậy mà chính lời đối thoại "Tình thâm ý nặng" ấy lại lan truyền khắp nẻo Kinh thành, càng truyền càng tam sao thất bản, cuối cùng lại thành "Thanh mai trúc mã, tư định chung thân", "Núi đào làm mai, kết đôi ân nghĩa" hay "Đắng khổ bao năm, cũng thành gia quyến", "Tình ý miên man, tay nắm trọn đời" …

Từ đó về sau, cứ mỗi lần Bản Vương và Diêu Thư Vân ra ngoài cùng nhau là y như rằng bị các cô dì thím thẩm chúc mừng tới tấp: "Nhị vị thiếu gia, cung hỉ cung hỉ."

Bản Vương thì rối rắm, Diêu Thư Vân thì tươi như hoa, vừa liến thoắng "Cảm ơn", miệng vừa toét lên tận mang tai.

Bản Vương không hiểu rốt cuộc thì hắn vui vì điều gì, nhưng thấy hắn rạng rỡ tràn ngập nét cười, ta cũng khẽ nhếch môi theo.

Đàn đúm với Diêu Thư Vân lâu dần, một tội tiên "Không nhiễm khói lửa nhân gian" ta đây dường như cũng ngày một tiếp đất.

Những đời trước, vì tàn tật mà không ai đoái hoài sống chết, ta tự ngăn cách mình khỏi thế gian, giam hãm bản thân trong một góc, dần độn sống hết đời.

Đến khi chết cũng trơ lỳ qua cầu Nại Hà, bước vào kiếp luân hồi tiếp theo.

Cho tới giờ, Bản Vương vẫn chưa từng gặp người hay vật nào đáng để trả giả bằng tình cảm.

Dù sao sau mỗi kiếp luân hồi kết thúc, người và vật đều trở thành quá khứ. Nếu đã vậy thì tội gì phải lãng phí tình cảm để nhớ việc chỉ xảy ra trong chớp mắt rồi lại mấy mất đời mới nguôi ngoai.

Bản Vương đã ôm ý định đó bước qua hết kiếp này đến kiếp khác.

Trông thì lạnh lùng và thanh thoát, nhưng nội tâm lại cô đơn và lạnh lẽo vô vàn, chỉ có chính ta tự biết.

Trớ trêu thay, đời nay Bản Vương lại gặp gỡ một người như thế, hắn không ngại bản tính lạnh lùng và vô tình của ta, cứ mặt dày mày dạn kéo ta vào giữa vạn trượng hồng trần.

Để từ ấy, ta không còn là người đứng xem, mà trở thành một người trong cuộc.

Và trong chốn hồng trần ấy, mỗi cây mỗi hoa, mỗi người mỗi vật, rốt cuộc cũng tạc vào trái tim.

*

Năm hai mươi sáu, lại một ngày xuân xanh, nước chảy đưa hoa.

Nhân lúc rảnh rỗi, Bản Vương cùng Diêu Thư Vân đứng trên cầu đá xem trận đua thuyền rồng tổ trước hàng năm.

Lúc đó, Diêu thư Vân đứng giữa đám đông chật chội vẫn nổi bật dáng người cân xứng như ngọc, phong thái nhởn nhơ mà tự tại. Vì tướng mạo anh tuấn, thần thái phiêu diêu mà dù đang lười biếng cắn hạt dưa cũng khiến người ta thấy thật đẹp mắt.

Trận đua thuyền rồng kéo dài từ buổi trưa cho tới hoàng hôn mới chấm dứt.

Diêu Thư Vân phun phì phèo vỏ hạt dưa, nhìn dòng người qua lại tấp nập, lại vươn vai, nhìn về phía chân trời ráng đỏ.

Đằng xa như một bức tranh sơn thủy phồn hoa, nơi gần lại như một bức họa người vật thanh nhã.

Bản Vương sóng vai cùng ngắm nhìn mấy chiếc thuyền hoa lác đác trên sông, hỏi: "Học vấn của ngươi rất tốt, sao không ứng khảo công danh?"

Hắn chỉ cười khẽ, "Làm quan có gì hay đâu, ngày nào cũng đi sớm về khuya, bổng lộc thì còi cõm, ngày tháng chả yên thân, việc gì phải khổ."

Mỗi người một chí hướng, Bản Vương cũng không nói gì.

Chẳng qua năm mới vừa sang, phụ vương đã đột ngột về trời, một kẻ chẳng tha thiết Triều chính như ta lại phải cáng đáng chức Vương gia.

Làm một gã Nhiếp chính Vương quyền to chức trọng, một vị quan mà tiểu Hoàng Đế Yến Cửu hết mực tin dùng, tưởng như phất lên cao lắm, thực chất lại chẳng được sống yên.

Chính vào lúc ta bị tứ phía gây thù chuốc oán, lao lực cả sức người sức của, thì Diêu Thư Vân, người vẫn nói chẳng thiết làm quan lại đột nhiên báo danh khoa cử, sau khi thi Hương, thi Hội, lại trúng giải Nguyên, hắn tiếp tục tham gia kỳ thi Đình.

Chỉ tiếc đêm trước cuộc thi, vì ăn vớ ăn vẩn mà đau bụng, đang thi mới chỉ làm được có nửa bài văn đã vứt bút chạy thẳng vào nhà xí.

Đến khi Yết Bảng, hắn chỉ đỗ Thám Hoa, nhận chức Hộ bộ Lang trung.

Nhưng rõ ràng với hắn vậy không đủ, hắn dùng tất cả bản lĩnh và đủ mọi thủ đoạn, cuối cùng từ Hộ bộ chuyển vào Hình bộ, từ Lang trung thăng lên Thị lang.

Vì thủ đoạn quá tàn nhẫn lại chuyên bới móc chuyện gièm pha của người khác mà ngay cả quan trên của hắn là Hình bộ Thượng thư cũng không thể không nể mặt, chẳng mấy chốc toàn bộ Hình bộ đã gần như bị Diêu Thư Vân soán quyền.

Nhưng hắn vẫn chưa dừng ở đấy, lúc nào cũng thèm thuồng vị trí của Triệu thừa tướng mà nghiến răng ken két: "Cái lão sống dai đó già lắm rồi sao không cáo lão hồi hương nhường vị trí đó cho ta đi chứ."

Bản Vương không hiểu, một người sinh ra đã phóng khoáng tự do như hắn sao tự dưng lại thay đổi tâm tính, cố chấp tuy danh trực lợi, thăng quan tiến chức như thế.

Nhưng có một điều mà Bản Vương rõ hơn ai hết, từ khi hắn làm Hình bộ Thị lang thì cuộc sống của ta thoải mái hơn rất nhiều.

Đám quan lại phản đối ta kịch liệt nhất đều bị bỏ tù, số hay tát nước theo mương dường như cũng bị Diêu Thư Vân uy hiếp mà đột nhiên lên tiếng nói đỡ cho Bản Vương.

Cục diện đổi dời quá đột ngột làm nhất thời Bản Vương cũng không kịp thích ứng.

Còn hắn, sau từng ấy hành động gió giật mưa rền chẳng khác nào bứt lông trên mình cọp. Muốn đối phó với tiểu quan lại còn được, nhưng muốn đối đầu với đám đại thần thì chẳng khác nào trứng chọi đá.

Và khi đám quyền thần cáo già kia muốn hất cẳng Diêu Thư Vân, đến lượt Bản Vương đứng ra bảo vệ hắn. Có câu 'Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi', nếu hắn đã dùng mọi thủ đoạn loại trừ tiểu quỷ giúp ta, vậy đám Diêm Vương tai to mặt lớn này cứ để Bản Vương đứng ra đối phó.

Nhất thời, các thế lực trong Triều đạt đến sự cân bằng vi diệu.

Sự cân bằng này tưởng như không thể phá vỡ, nhưng ai biết được một ngày nào đó ta bị thất sủng, sự cân bằng này có sụp đổ, đẩy ta vào họa sát thân hay không.

Bản Vương từng đi tìm Thư Vân nhắc nhở hắn hành xử khéo léo hơn, việc gì cũng phải chừa cho mình một lối thoát, đừng vì ta mà dấn thân vào nguy hiểm.

Hắn lại chỉ cười đáp rằng: "Ngay khi đặt một bước vào chốn quan trường, ta đã chuẩn bị sẵn tư tưởng có thể chết bất cứ lúc nào." – rồi bỗng hắn toét cười, lại bắt đầu ngả ngớn, "À mà Vương gia này, nếu một ngày nào đó ta chết thật, ngươi sẽ khắc gì trên bia mộ của ta? Vong phu, hay là vong thê?"

Bản Vương rùng mình, "Hồng nhan, tri kỷ…"

Hồng nhan tri kỷ.

Như thân tình, như hữu tình, như ái tình.

Lại không phải thân tình, không phải hữu tình, không phải ái tình.

69. Quyển 4 - Chương 68

"Trường tương tư, trường tương tư, nếu hỏi tương tư bao giờ mới cạn.

Chỉ khi nào gặp lại…

Trường tương tư, trường tương tư, tương tư này biết kể ai hay.

Người bạc tình nào có hiểu…"

Diêu Thư Vân thì thào, đột nhiên phun một búng máu lên dây đàn.

Bản Vương hoảng hốt, chực chạy lên đỡ lại bị hắn xua tay ngăn cản.

Hắn lau miệng, "Ngồi yên đấy, ta còn chưa gảy xong khúc này." – rồi mười ngón tay vẽ trên dây đàn một đường cong uyển chuyển, khúc nhạc đột nhiên đổi điệu.

Từ nỗi tương tư không thể thốt thành lời dày xéo trong mỗi giấc mơ đột nhiên biến thành lời biệt ly quyến luyến bi thương não nề.

"Nếu ta chết, ngươi sẽ khắc gì trên bia mộ ta?" – sau nhiều năm, Diêu Thư Vân lại hỏi ta câu này.

Bản Vương nhìn hắn, hỏi: "Ngươi muốn ta khắc gì?"

Đôi tai đã không còn nghe thấy, hắn khó khăn phân biệt môi ta đang mấp máy điều gì, nửa đùa nửa thật, "Vong phu thì sao?"

Bản Vương không do dự, gật đầu: "Được."

Đôi mắt vốn ảm đạm bỗng chốc bừng sáng, rồi chỉ chớp mắt thôi hắn đã lắc đầu, "Ta chỉ đùa thôi, Vương gia đừng cho là thật. Ngươi khắc tri kỷ, chí cốt gì trên bia cũng được." – dứt lời, hai tay hắn run rẩy, tiếng đàn bỗng im bặt.

Hắn bịt miệng ho khan, "Kể cũng lạ, gần đây ta thường có một giấc mơ. Trong mơ có một chiếc đài cao trên chín tầng trời, trên đài có một người bị xiềng xích tay chân, tóc tai bù xù. Người đó rất giống ngươi…"

Vừa nói xong, tiếng đàn bỗng vút cao, kéo Bản Vương và cả hắn vào trong cầm cảnh.

Đó là một nơi phủ kín mây mù, không phân nam bắc, trên đài Tru Tiên có trói một người bộ dạng rách rưới, đó là tiền thân của Bản Vương — Thiên Tuyền.

Lúc này, hắn ta đang cúi đầu, cầu xin như một con chó: "Lăng Quang, lần cuối cùng gặp mặt, ngươi đến gặp ta được không, chỉ cần liếc nhìn thôi cũng được, tới gặp ta được không…"

Ẩn sâu trong đám mây mù, một người với bộ y phục đỏ lửa đứng chần chừ thật lâu, cuối cũng vẫn chẳng bước tới.

Lăng Quang trông xa nhìn, khuôn mặt đượm buồn và khổ sở, "Thiên Tuyền, đừng hận ta. Điều ta có thể làm chỉ là bảo vệ nguyên thần của ngươi, đưa ngươi xuống hạ giới chuyển thế đầu thai, cũng đỡ hơn thấy ngươi bị hủy diệt tinh thần, xương cốt hóa tro."

"Vậy là tốt lắm rồi." – Thanh Vu linh quân đứng bên tiến lên, "Với tai họa của Thiên Tuyền gây ra, đáng lẽ đã phải bị hủy tiên căn, diệt tam hồn, trọn đời không được siêu sinh. Ngọc Đế nể mặt ngươi mới giữ mạng cho hắn đã là khai ân. Chỉ cần còn sống là còn cơ hội trở lại Thiên Đình. Việc này, ngươi không phải mặc cảm."

"Trở lại ư?" – Lăng Quang cười khổ, "Ta hy vọng lần này hắn đi rồi đừng trở lại nữa."

"Hả?"- Thanh Vu khó hiểu.

Lăng Quang nói: "Trong mắt người phàm, làm thần tiên thật ung dung tự tại, chỉ có thần tiên chúng ta mới biết, trên Thiên Đình làm gì có tự tại tự do, đâu đâu cũng có Thiên quy gò bó, làm việc rập khuôn. Thiên Tuyền luôn hướng về hạ giới, chi bằng thỏa mãn ý muốn cho hắn làm một người phàm trần tự do."

Thanh Vu liếc nhìn hắn, "Vậy còn ngươi?"

Lăng Quang: "Ta?"

Thanh Vu hỏi: "Phải, sau khi Thiên Tuyền mất tình căn sẽ không còn khổ sở vì tình nữa, sống tự do thoải mái. Vậy còn ngươi, đầy ắp nhu tình biết kể ai hay?"

Lăng Quang:…

"Kể ai hay…" – Diêu Thư Vân thều thào, đột nhiên lại ho ra máu, bắn lên dây đàn.

Bản Vương bừng tỉnh giữa giấc mộng hư thực của cầm cảnh, vội vã xông lên đón Diêu Thư Vân đã sắp gục ngã vì bệnh vào lòng, ngồi bệt xuống đất.

Diêu Thư Vân vươn bàn tay gầy guộc níu lấy ống tay áo Bản Vương, hỏi: "Ngươi xem người tên Lăng Quang ấy có phải ta không?"

"Không phải." – Bản Vương lắc đầu, "Ngươi là Diêu Thư Vân, là một người phong lưu khoáng đạt lại tự do tùy ý, không phải vị thượng tiên nề nếp, lạnh lùng, vô vị trên trời kia."

Diêu Thư Vân: "Vậy tại sao mỗi lần mơ thấy Lăng Quang ta lại khổ sở thay hắn, như thể người kia đã từng là ta."

Bản Vương nắm tay hắn, "Thư Vân."

Diêu Thư Vân lắc đầu cười chua chát, "Giống nhau thôi, cả đời dành trọn tình cảm lại chẳng được đền bù như mong muốn. Chí ít Lăng Quang còn có Thiên Tuyền yêu, còn ta, ta chẳng có gì."

Đoạn hắn nghiêng mặt nhìn tà dương cuối cùng phía chân trời, lẩm bẩm: "Thái Dương sắp xuống rồi, ngày mai, chắc không lên nữa." – rồi lại nhìn ta, "Nhạc Sơ, lúc này đây ngươi có thể đừng nổi giận mà nói sẽ quên ta không…"

Lòng chợt quặn thắt, nhớ lại lời cuối cùng ta từng nói với Lăng Quang: "Dù có bị đày xuống hạ giới, rơi vào luân hồi, hay bị nghiền nát thành tro, tiên thể hủy diệt, thì ta cũng sẽ quên ngươi. Còn ngươi, cũng tự mà quên ta đi."

"Ngươi đừng, quên ta…" – Diêu Thư Vân nắm chặt tay ta như đang cầu xin van nài. Nước mặt lăn khỏi khóe mắt hắn, "Ta không cần biết mình đến từ đâu, đi về đâu, nhưng ngươi đều phải nhớ ta, ta là Diêu Thư Vân."

Bản Vương ôm ghì lấy hắn, nhẫn nhịn không để nước mắt trào khỏi mi, nghẹn ngào hứa: "Chắc chắn rồi, ta sẽ nhớ ngươi, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không quên."

"Vậy… thì tốt." – hắn nhoẻn cười, cười với ta, bàn tay lạnh lẽo trượt khỏi lòng bàn tay ta, rũ xuống mặt đất.

Nét cười khẽ hãy còn đọng trên môi hắn.

Đến giờ, đã không thể gặp lại.

Một cơn gió lạnh kéo tới, mang theo cả màn trời mưa tuyết

Bản Vương rùng mình, cảm giác như chưa từng lạnh đến thế. Dùng sức ghì chặt người trong lòng, tự lẩm bẩm: "Thư Vân ngươi xem kìa, tuyết rơi rồi, tình hình hạn hán của Khúc Châu sắp kết thúc."

Thấy hắn không đáp lời, ta lại tự nói: "Ta mang ngươi về Kinh thành."

"Mau chóng trở về, có khi chúng ta còn được ngắm hoa mai trong Vương phủ."

"Về thôi…"

Bản Vương bế ngang người hắn trở về phòng, lại gặp Lăng Quang đang đứng trước cửa.

Vẫn bộ y phục đỏ lửa ấy, dung nhan y cũ, tao nhã không phai.

Bản Vương bế Diêu Thư Vân, dừng bước, trong ánh chiều tà, trong làn mưa tuyết buốt giá, lẳng lặng nhìn hắn.

"Tại sao?" – ta hỏi: "Tại sao lại để Diêu Thư Vân đến bên ta?"

"Vì để hắn giúp ngươi lấy lại các giác quan đã mất." – Lăng Quang đáp, "Để hắn dẫn ngươi đi gặp Phong Mộ Ngôn, Thư Cảnh Càn."

"Vậy ư?" – lòng ta lại đau thắt, cúi đầu nhìn người nằm trong lòng mình, "Vậy là hắn sinh ra trên đời này là vì ta. Cả cuộc đời cũng sống vì ta."

"Phải." – Lăng Quang nói, "Diêu Thư Vân là một phần thần thức của ta, khi linh lực tan biến, hắn sẽ biến mất khỏi tam giới, không có kiếp trước, chẳng có kiếp sau. Ngươi quên hắn đi."

Lăng Quang vừa dứt lời, người vốn đang nằm trong lòng Bản Vương bỗng từ từ hóa thành một chiếc lông đỏ, sau đó phân tán thành những đốm sáng li ti vờn quanh Bản Vương, tuy quyến luyến song chung quy vẫn phải biến mất.

Không bao giờ gặp lại.

Lòng chợt hẫng như thể bị khoét ra một vết thương.

"Ngươi vốn không phải buồn," – Lăng Quang nói, "Dù sao hắn cũng chỉ là một phần của ta."

"Nhưng ngươi không phải hắn," – Bản Vương nhìn Lăng Quang, uể oải nói: "Hắn cũng không phải ngươi." – rồi vòng qua hắn, thất thần đi vào trong phòng.

"Thiên Tuyền." – sau lưng, Lăng Quang gọi.

Bản Vương không quay đầu lại, bước thẳng vào buồng ngủ của Thư Vân, dựa vào cửa sổ từ từ ngồi xuống.

Tuyết bên ngoài mỗi lúc một nặng hạt, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng bách tính reo hò, "Tuyết rơi rồi, đón chào một mùa màng bội thu!"

Có người ăn mừng, đốt pháo, vang lên từng tiếng "Bùm bùm".

Tất cả náo nhiệt bên ngoài đều chẳng liên quan đến ta.

Bản Vương mở tay, nhìn miếng ngọc Dương chi, bên trên khắc xương bồ, dậy lên nỗi cô đơn lạnh lẽo như màn tuyết.

"Vương gia có lòng, còn nhớ ta thích xương bồ."

"Nếu là ngươi tự tay khắc tặng, vậy hạ quan coi nó như vật đính ước nhé."

…

Bên ngoài, bóng người đỏ lửa nổi bật giữa làn tuyết trắng vẫn trù trừ đứng ngoài, do dự chưa đi.

Giống như trong cảm cảnh của Diêu Thư Vân, Lăng Quang tránh trong lớp mây mù, nhìn Thiên Tuyền trên đài Tru Tiên, muốn tiến lên lại vẫn không tiến lên.

Bản Vương vốn đã muốn hỏi hắn, rốt cuộc khi còn trên Thiên Đình, ngươi có từng thích ta. Song đến cuối lại cảm thấy chẳng cần nữa.

Bỏ qua chung quy vẫn là bỏ qua.

"Chúng ta, về Kinh thôi." – Bản Vương thở dài, cất miếng ngọc bội vào trong lòng, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài, Lăng Quang đã đi mất,

Tương lai, cũng chẳng còn gặp lại.

Đến tận giờ, rốt cuộc Bản Vương cũng nói lời tạm biệt hoàn toàn với quá khứ.

---

70. Quyển 4 - Chương 69

Vốn định mang ngọc cầm của Thư Vân về Kinh thành làm di vật. Nhưng ngọc cầm cổ kia như có linh tính, chủ nhân vừa mất, nó cũng gãy làm đôi.

Bản Vương ôm hai nửa đứt đoạn, ngồi trên xe ngựa.

Ngày đêm thần tốc không quản gió tuyết chạy về Kinh thành, đến nơi cũng đã là mồng bảy tháng Giêng.

Chung quy vẫn nuốt lời hứa đón Giao thừa với Yến Cửu.

Tháng Giêng chưa qua, dư vị năm mới hãy còn đọng. Bản Vương trở về phủ vẫn thấy giăng đèn kết hoa khắp nơi, câu đối ngự bút còn dán trên cửa.

Yến Cửu đã tới, nhưng không gặp được ta.

Dọc theo con đường đã tàn hoa đến khuôn viên của mình, chỉ thấy giữa sân có một người tuyết nghiêng ngả, cái đầu tròn lắc lư trong gió rét như sắp đổ nhào.

Bản Vương tiến lên cố định đầu cho nó, lại ngồi xuống vỗ vỗ người tuyết để nó mượt mà hơn.

Tô Dung theo Bản Vương từ Khúc Châu về Kinh thành, trên đường chẳng nói chẳng rằng, giờ thấy Bản Vương khẽ cười mới nhanh nhảu chạy ra đối diện Bản Vương, vừa xổm xuống giúp ta chỉnh lại người tuyết vừa bảo: "Xấu thế này chả biết nha đầu nào đắp không biết."

"Hoàng Thượng đấy." – Bản Vương cười, gỡ chiếc mũi người tuyết xuống, "Làm gì còn ai dám lấy hồng ngọc của Bản Vương làm mũi."

"Há, ra là Hoàng Thượng à…" – Tô Dung nuốt nước miếng, "Kỳ thật nhìn kỹ cũng thấy đáng yêu."

Bản Vương liếc nhìn nàng, "Hoàng Thượng không có đây, ngươi không phải nịnh hót."

"A hi hi." – nàng nhe răng cười, tay vỗ bồm bồm làm người tuyết mà Bản Vương vất vả lắm mới vuốt tròn lại đổ nhào.

Tô Dung:…

Bản Vương cũng không trách nàng, phủi quần áo, đứng dậy.

Tô Dung cẩn thận đứng chờ một bên, đi theo Bản Vương vào phòng, lại nhanh tay nhanh chân dọn dẹp chiếc giường lộn xộn của Yến Cửu, sắp xếp lại đồ ngổn ngang trên bàn, khom người nói: "Chủ nhân mệt nhọc đường dài, để nô tỳ bố trí người đun người, ngài tắm rửa nghỉ ngơi rồi hãy ngủ một giấc?"

"Thôi." – Bản Vương ngả lưng lên giường, "Chợp mắt nửa canh giờ, ta còn phải tiến cung gặp Hoàng Thượng."

"Vậy chủ nhân nghỉ ngơi, nửa canh giờ sau, nô tỳ đánh thức ngài dậy." – Tô Dung nói rồi rời khỏi phòng.

Vừa nằm lên giường, cơn buồn ngủ chợt ập tới, cũng chẳng biết do mệt người hay mệt tâm, vừa nhắm mắt đã ngủ.

Đến khi mở mắt đã thấy Yến Cửu đứng bên giường, có lẽ vừa mới chạy đến mà trên người nó hãy còn mang theo hơi lạnh.

Bản Vương vội vàng ngồi dậy, kéo bàn tay đã lạnh cóng của nó bỏ vào trong chăn, càu nhàu: "Trời lạnh thế này sao không đợi trong cung, chạy lung tung thế này nhỡ nhiễm lạnh, bệnh cũ tát phát thì —"

"Không sao mà," – nó nắm lại tay Bản Vương, "Dù sao cũng rỗi, Trẫm đến đây xem Hoàng Thúc đã về chưa."

Bản Vương ngẩn người, cúi đầu xin lỗi nó, "Đều do thần không tốt, đã hứa với Hoàng Thượng cùng người đón giao thừa."

"Không sao, về là tốt rồi." – nó cười cười, ngồi vào cạnh Bản Vương, tựa đầu vào vai ta, "Ngày nào ta cũng ăn không ngon, ngủ không yên, sợ nhất là ngươi rời bỏ ta."

Bản Vương vỗ vai nó, "Không đâu."

"Ừ." – nó nhích người chỉnh tư thế, vòng tay ôm eo Bản Vương, im lìm một lúc lâu mới thì thào: "Trẫm đã mất nhiều thứ rồi, chỉ duy ngươi là không thể."

Bản Vương đã không còn điếc, lời nó thì thào, ta đều nghe rõ.

Cũng không hiểu những thứ nó mất là những gì, nhưng nó không nói, ta cũng thôi hỏi. Đa số những người có thể ngồi vào vị trí này trong thế gian, ít nhiều cũng có những bí mật sâu kín không thể nói thành lời.

Ví như vài vị ca ca bị nó giết mà ai cũng biết.

Và bí mật nó giết Phụ Hoàng không thể nói ra.

Một Yến Cửu từng vô tư vô lự, ham ăn ham chơi, vốn phải là một vị Vương gia nhàn tản sống trong nhung lụa đến già. Sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì mà nó đột nhiên thay đổi tâm tính, âm mưu dương mưu, kế trong kế ngoài, giết toàn bộ số ca ca của mình. Sau đó, vị Phụ Hoàng tuy không nhiều nhặn tình cảm song vẫn có công nuôi dưỡng cũng chết bất đắc kỳ tử trong một đêm.

Với khí thế sắc bén không ai bì kịp, nó nhanh chóng lên ngôi Hoàng Đế, rõ ràng giẫm lên tầng tầng thi cốt lại cười ra gấm vóc sơn hà.

Vậy mà lúc này, vị tiểu Hoàng Tử lòng lang dạ sói, âm mưu thủ đoạn lại dựa sát vào người ta, trông vừa nhỏ bé vừa yếu ớt.

Dường như trước mặt ta, nó mãi không phải vị Đế Vương oai phong một cõi, quản lý non sông.

Nó vẫn là tiểu Yến Cửu, đứa cháu lúc nào cũng chạy đến khóc nhè mỗi khi bị bắt nạt.

Lòng không toan tính, khờ khạo hồn nhiên.

Bản Vương cọ cằm vào trán nó, "Nợ ngươi một bữa cơm tất niên, tối nay đền nhé."

Nó rúc người vào lòng Bản Vương, "Ừa."

Bản Vương cười, "Giờ đừng lấy bạc của ta thưởng hạ nhân nữa đấy."

Yến Cửu sững ra, cuộn tròn như tôm, lí nha lí nhí, "Thưởng rồi còn đâu."

Bản Vương:…

*

Mấy ngày sau, mộ của Thư Vân đã hoàn tất.

Bản Vương không thể mang xác hắn về, cũng chỉ đành xây một ngôi mộ di vật, đặt miếng ngọc và ngọc cầm hắn trân trọng nhất vào trong, bên ngoài dựng một tấm bia, được đề như ý nguyện của hắn — Vong phu Diêu Thư Vân chi mộ.

Trước bia mộ có bày một vò rượu cùng món chân giò hầm tương hắn thích nhất.

Mộ phần người khác là để tế vong linh. Nhưng mộ phần của Bản Vương lại chẳng biết để làm gì.

Có lẽ để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Diêu Thư Vân khi còn sống, lập cho hắn một khối bia, cho hắn một danh phận.

Hoặc là, vì muốn lưu giữ chút gì đó của hắn, chứng minh hắn từng tồn tại.

— Hoàn quyển 4 —

71. Quyển 5 - Chương 70: Tháng Năm Lưu Chuyển

Ngủ rồi mà mặt mày Yến Cửu vẫn nhăn tít.

Bản Vương vươn tay lau giọt nước mắt chưa khô đọng trên mi mắt nó, thở dài, kéo nó vào lòng.

Lòng ta cũng nào phải sắt đá bạc tình, nếu sinh ra đã đủ giác quan thì cũng sẽ biết vui, biết buồn, biết hận, biết ăn năn.

Ta coi Thư Vân như tri kỷ, coi Yến Cửu như chí thân, nên săn sóc thì tuyệt đối không thiếu.

Ta cũng không phải người khuyết thiếu tình cảm, chỉ thiếu trái tim rung động rộn ràng khi chạm mắt nhau và cảm xúc kích động hưng phấn khi cởi sạch đồ thôi.

Muốn yêu Yến Cửu, cũng được thôi. Ta có thể lấy lại tình căn đã đánh mất giống như khi thu hồi bốn giác quan kia.

Nhưng trớ trêu là tình căn của ta nằm trên người Yến Cửu.

Một khi lấy về, Yến Cửu sẽ không còn yêu ta, cũng chẳng còn yêu bất cứ ai khác. Giống như Phong Mộ Ngôn mất khứu giác không thể điều hương và Thư Cảnh Cản mất vị giác không thể ủ rượu.

Yến Cửu mất tình căn sẽ không thể yêu nữa.

Bản Vương nhìn Yến Cửu nhăn nhó ngủ không yên trong vòng tay, nhớ về rất nhiều chuyện vụn vặt trong quá khứ, băn khoăn chả hiểu tại sao đứa bé này lại có tình cảm với mình.

Suốt những năm qua, ta tận chức tận trách đóng vai tiểu thúc, yêu thương nó như yêu thương một đứa cháu trai, cớ sao nó lại vùng cương thoát khỏi quan hệ thân thích ấy để yêu ta cơ chứ.

Rốt cuộc là từ lúc nào đã khiến nó đi lên con đường đầy chông gai này.

Dán trán mình lên trán nó, Bản Vương dùng nốt số thần lực cuối cùng tiến vào trong giấc mơ rình mò quá khứ nó.

*

Đó là một ngày chói chang nắng, Yến Cửu bốn năm tuổi đứng giữa mảnh sân nóng như thiêu, khuôn mặt trắng bệch nhìn nhị Hoàng tử Yến Tử ăn kem dưới bóng mát, năn nỉ cầu xin: "Nhị ca, trời nắng quá, cho em về phòng đi."

Yến Tử mười lăm tuổi nhíu mày, "Đứng yên đấy cho tao, làm hỏng ấm vàng của tao mà muốn xí xóa hả?"

Yến Cửu mếu máo, "Em không cố ý."

Yến Tử cười khẩy, "Có cố ý không thì bản Hoàng Tử không biết, tao chỉ biết làm sai thì phải bị phạt, mới chỉ phạt mày đứng phơi nắng thôi đấy, đừng có giả vờ ốm, không tao nhốt vào hầm băng bây giờ."

Yến Cửu: "Nhị ca —"

Yến Tử: "Câm mồm, đứng đấy."

Yến Cửu không dám hé răng nữa. Chuyện kiếm cớ bắt nạt đã trở thành cơm bữa. Có khi bị mấy ca ca hắt nước bẩn, có lúc bị kéo lên cây không cho xuống, có khi lại thành bia ngắm để luyện tập.

Đường đường là Hoàng tử mà còn chẳng bằng một nô tài, đơn giản vì cha không thương mẹ không yêu.

Mẫu phi Dung Nhiễm của Yến Cửu là con gái của một tội thần, chưa gả cho Hoàng Thượng được mấy ngày, tổ tiên đã bị xét nhà trảm thủ. Từ đó, nàng không còn tình cảm gì với Hoàng Thượng, ngay cả con ruột của mình, nàng cũng hận thấu xương.

Phụ Hoàng của Yến Cửu vốn bạc tình với chính cốt nhục của mình, trừ Thái Tử được lão quan tâm dạy dỗ thì những người con còn lại đều bị thờ ơ.

Có lẽ chính vì sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh ấy mà thằng bé mới khát vọng tình thân, ước ao ấm áp.

Đứng dưới ánh nắng gắt chừng một canh giờ thì khuôn mặt Yến Cửu ngày càng nhợt nhạt, đầu óc quay cuồng, cả người chao đảo sắp ngã.

Ngay khi nó sắp ngã sập xuống thì Yến Tứ vọt ra, đỡ Yến Cửu kéo vào lòng, nói với Yến Tử: "Nhị ca, trời nắng thế này phơi nữa là mất nước đấy."

Yến Tử nheo mắt, "Mày quản lý tao?"

"Ấy chớ, em thấy anh muốn bắt nạt Yến Cửu thì có." – đoạn lẳng thẳng bé gầy tong teo qua vai, khiêng chạy ù đi mất.

Chạy đến cung Vĩnh Hòa của Yến Tứ, Yến Cửu mới xanh xao nói: "Cám ơn Tứ ca đã cứu."

"Ây cha, anh em trong nhà khách sáo chi." – nói thì bao dung như anh em thân thiết, hành động thì chả khác cướp cạn là bao, Yến Tứ xòe tay trước mặt Yến Cửu, "Đưa đồ đây."

Yến Cửu nhăn nhó, "Đồ gì?"

Yến Tử trợn mắt hăm dọa, "Đừng tưởng ông đây không biết, tao biết tiểu thúc cho mày miếng ngọc bội hình trẻ con, là hắn tự tay khắc đúng không, đưa đây."

Yến Cứu nắm chặt miếng ngọc bội giắt bên hông theo bản năng, lắc đầu nguầy nguậy, "Ta không có."

"Thằng oắt này, "- Yến Tứ thấy ngon ngọt không ăn thua bèn lao tới cướp giật, hai đứa trẻ lập tức quần nhau túi bụi.

Kết quả là Yến Cửu bị đánh trúng, đồ cũng bị cướp đi.

Nhưng may mà Yến Tứ chỉ nóng tính chứ không xấu tính, sau khi đánh xong còn chạy ra dỗ dành, "Cửu đệ đừng buồn, Tứ ca đổi Bồ Tát vàng cho đệ." – xong tháo dây đeo trên cổ xuống.

"Ứ thèm!" – Yến Cửu lau nước mắt, "Trả ngọc cho ta đây!"

Yến Tứ nhìn miếng ngọc khắc hình trẻ thơ đáng yêu sao bỏ được, thế là lại gỡ chiếc ban chỉ ngọc trên tay, "Vậy cho ngươi cả cái ban chỉ này nữa, ngọc bội cho tao."

Yến Cửu biết tên này mặt dày có tiếng, đồ vào tay rồi nhất định không đòi về được, không nhận thì người thiệt chỉ có mình thôi.

Do dự một lúc, Yến Cửu vẫn đẩy đồ về, bảo: "Ta không cần đồ của ngươi, ngươi chỉ cần đáp ứng một điều kiện thì miếng ngọc là của ngươi."

"Thật không?" – Yến Tứ được hời, nhoẳng cái dễ ra giá hẳn, "Nói đi."

"Ngươi sắp xếp cho ta xuất cung, ta muốn đi Tương Vương phủ." – Yến Cửu nói, "Lâu lắm rồi không thấy tiểu thúc vào cung, ta nhớ."

"Ờ nhể, mấy ngày liền không thấy tiểu thúc đến." – Yến Tứ vuốt cằm, "Tao cũng nhớ."

Và thế là hai đứa trẻ hợp bè, cùng nhau xuất cung đến thăm Tương Vương phủ.

Lúc đó, Bản Vương đang ngồi hóng mát với Diêu Thư Vân dưới một gốc Hợp hoan, giữa đôi ghế mây là một chiếc bàn tròn, bên trên có bày một ấm trà lạnh.

Bản Vương không xúc giác nên không sợ nóng, trong khi Diêu Thư Vân thì thè lưỡi thở hồng hộc như chó con, phẩy quạt phành phạch.

Bản Vương chớp mắt gà gật, đến khi mở ra đã thấy một cái đầu con con đang nhe răng trắng muốt, cười ngây ngô trước mặt mình.

"Tiểu Cửu?" – Bản Vương ngồi bật dậy, bế nó đặt lên đùi, "Sao lại xuất cung?"

"Nhớ tiểu thúc." – Yến Cửu trả lời, cũng chẳng sợ nóng mà dúi đầu vào lòng Bản Vương cọ cọ.

Yến Tứ thì bày trò bắt một con sâu trên cây Hợp hoan đặt lên mặt Thư Vân đang ngủ, hệt như Thư Vân thả sâu róm lên bụng Bản Vương trước kia.

Bản Vương lờ đi, cúi đầu nhìn Yến Cửu, chỉ thấy khóe miệng nó bị ứ xanh bèn hỏi: "Lại bị các anh bắt nạt à?"

Yến Cửu chớp mắt, "Không sao, mấy ngày nữa là khỏi."

"Haiz." – Bản Vương thở dài, sai người mang thuốc mỡ thông máu bôi lên khóe môi cho nó, lại bảo: "Chẳng mấy khi được xuất cung, đêm nay ngủ lại đây đi."

Nó chớp chớp mắt đầy tội nghiệp, "Có được không?"

"Được chứ." – Bản Vương sờ đầu nó.

Hiện tại trong Triều đình đang phân làm hai phe cánh, một phe theo Thái tử, một cánh theo đại Hoàng tử, hai bên vừa giằng co vừa kìm kẹp nhau.

Phụ Vương hắn là một Vương gia khác họ, mỗi cử chỉ hành động đều bị người đem ra bới móc, nên chọn bảo trì vị trí trung lập, trước nay chưa từng qua lại với đại Hoàng tử hay Thái tử.

Nhưng Yến Cửu thì khác, trong tất cả Hoàng tử, nó là đứa bé không được yêu thương nhất, gần như không có khả năng đăng cơ, nên dù nó thân thiết hay qua lại với bất cứ ai cũng không kẻ nào thèm để ý.

Chạng vạng hôm đó, Bản Vương sai đầu bếp làm mấy món ngon, giữ Yến Tứ và Yến Cửu lại ăn cùng.

Trong bữa ăn, Bản Vương gắp cho Yến Tứ một miếng sườn xào chua ngọt nó thích ăn nhất, bảo: "Trong cung, Tiểu Cửu không biết dựa vào ai, là ca ca, ngươi phải chăm lo cho nó."

"Ừm ừm." – Yến Tứ gặm miếng sườn, gật đầu như giã tỏi.

Lại bóc một con tôm bỏ vào bát của Yến Cửu đang ngoan ngoãn ngồi ăn, dặn dò: "Ngươi cũng là Hoàng tử, một số việc không phải cố nhẫn nhịn, ngươi phải học cách phản kháng."

Yến Tứ ngẩng đầu, "Nó mà dám phản kháng, đám kia còn bắt nạt nó nhiều hơn."

Bản Vương cũng chạnh lòng, nhìn Yến Cửu im lặng ngồi ăn, "Hôm nào ta vào cung xin Hoàng Thượng cho ngươi thường xuyên đến phủ ta, theo ta đọc sách viết chữ."

Yến Cửu ngẩng mặt, đôi mắt sáng trong, "Liệu Phụ Hoàng có đồng ý không?"

"Có." – Bản Vương mỉm cười, "Tiểu thúc ta văn võ song toàn, bao người trong Kinh muốn ta dạy mà ta còn chưa đáp ứng đâu. Ngay cả Hoàng Thượng cũng muốn ta vào cung dạy dỗ các Hoàng tử đọc sách, nhưng ta không thích cung điện gò bó nên vẫn tìm cớ từ chối. Việc này chỉ cần ta chủ động nói, chắc hẳn Hoàng Thượng sẽ đồng ý."

"Vậy tốt quá rồi." – Yến Cửu cười híp tịt, nhe cả hàm răng trắng bóc bé con con.

Yến Cửu coi phủ ta trở thành nơi ở thứ hai từ đó, sáng theo ta đọc sách tập viết, muốn về cung thì về, không muốn thì ngủ lại Vương phủ.

Bản Vương sắp xếp một căn phòng riêng để nó ngủ lại mỗi đêm, nhưng lúc nào nó cũng lấy cớ sợ tối mà chui vào chăn ta, quấn quít lấy ta không rời.

Sau một hai lần, Bản Vương cũng lười ép nó ngủ riêng, cứ đến đêm là vén chăn lên gọi, "Muộn rồi, mau lên giường thôi."

Nó cười toe toét bò lên giường, chui vào ổ chăn, ôm Bản Vương thỏ thẻ: "Hoàng Thúc à, người tốt nhất trần đời."

"Ừ." – Bản Vương ngáp dài, bâng quơ gật đầu.

"Chỉ có Hoàng Thúc là đối xử với ta tốt nhất thôi." – xong nó cọ cọ vào cổ Bản Vương, "Ta biết người gọi ta đến đây học hành chỉ vì muốn bảo vệ ta thôi."

Im lặng một lúc lâu, nó nói tiếp: "Bây giờ người bảo vệ ta, đến khi ta lớn, nhất định sẽ bảo vệ người."

Bản Vương cười, vỗ vễ lưng nó, "Ừ."

72. Quyển 5 - Chương 71

Những ngày tháng sau đó, ta mang danh thúc thúc lại làm mọi việc của một người cha. Chăm sóc cuộc sống thường ngày cho nó, chăm lo từng bữa ăn, săn sóc từng buổi học. Bù đắp hoàn bộ thân tình mà nó khát khao.

Có một nơi "ấm cúng" như thế, Yến Cửu vui đến quên trời, chỉ muốn ở mãi phủ ta, không bao giờ muốn về cung nữa.

Vào ngày tròn mười hai tuổi, vì trong cung không ai chúc mừng, nó lại ở phủ ta cùng nhau đón sinh nhật.

Bản Vương dẫn nó đi chọn quà, nó thích một con thỏ trắng, vui sướng ôm về phủ, cùng Bản Vương xây một chiếc hang thỏ. Đến khi xong xuôi thì cả người cũng dính đầy bùn đất, nhưng nó lại cười đến hân hoan.

Bản Vương vỗ vỗ bàn tay đầy đất bẩn vào má nó, "Đi thôi, đợi hạ nhân đun nước rồi tắm rửa sạch sẽ."

"Vâng." – nó cầm tay Bản Vương, hí ha hí hửng vào phòng.

Khi đã có nước nóng, vừa định cởi quần áo cho nó đã bị nó trốn tránh, "Ta tự cởi."

"Ừ." – Bản Vương cũng không ép, xoay người cởi quần áo.

Mắt không biết để đi đâu, Yến Cửu ngượng ngập hỏi: "Tiểu thúc, người, người định tắm với ta à?"

"Ừ chứ sao," – Bản Vương đáp, lại cởi khố vắt lên tấm bình phong, nhấc chân bước vào thùng, "Trong này rộng lắm, hai người cũng vừa."

Yến Cửu thoáng chần chừ, lần khần mãi mới cởi được đồ, dẫm lên chiếc ghế con con bước vào thùng nước, xoay người đưa lưng về phía Bản Vương.

Bản Vương kéo nó vào lòng, thầm nghĩ, đều đàn ông cả mà xấu hổ cái gì không biết.

Mà nhóc con này có làn da đẹp lắm, toàn thân như một khối ngọc thuần khiết không tỳ vết, nhẵn nhụi đến nỗi không thấy rõ cả lỗ chân lông.

Bản Vương nhéo cổ nó, "Nếu cởi hết ra cho mấy cô nương xem có khi các nàng còn ghen tị đấy."

Yến Cửu ngứa, cười khúc khích, rụt cổ lại.

Bản Vương múc nước gội đầu cho nó mới giật mình nhận ra tóc thằng bé cũng đẹp nữa.

Cả người như được trời ban, không xoi mói được bất cứ điểm nào.

Nó khẩn trương từ từ nhắm mắt, chờ khi Bản Vương gội sạch đầu tóc cho mình rồi mới cẩn thận dò hỏi: "Xong chưa?"

"Xong rồi đây." – đoạn lại xoay người nó lại, bắt đầu kỳ cọ.

Mặt nó hơi ửng hồng, ngoan ngoãn ngồi im cho Bản Vương chà xát, "Tiểu thúc, đời nay ta chỉ ở bên người không đi đâu khác, được không?"

Bản Vương bật cười, "Sau này nếu được phong Vương, ngươi sẽ có phủ đệ, có hạ nhân, sống cuộc sống của riêng mình. Trên đời này không ai ở với nhau cả đời, con lớn sẽ ở riêng, cha già rồi cũng mất, có thể cùng đi với ngươi đến cuối cuộc đời chắc chỉ có -"

"Chỉ có?" – nó chớp mắt hỏi: "Chỉ có gì?"

"Chắc chỉ có là vợ chồng thôi." – Bản Vương đáp, "Chẳng phải vẫn có câu 'nguyện một lòng một dạ, mãi không phân ly' đấy thôi."

Yến Cửu trầm tư một lúc lại hỏi: "Thế phải làm sao mới có được trái tim của một người?"

"Cái này -" – Bản Vương thoáng ngừng, nhớ Lăng Quang trên chín tầng trời, cười khổ: "Ai biết được. Thế gian đâu cũng có kẻ bạc tình, ngươi có thâm tình với hắn bao nhiêu, hắn cũng không coi trọng."

"Vậy ư?" – Yến Cửu xoay người đi, ngồi thu lu im lặng, một lúc sau tai nó bỗng nhiên đỏ hồng, vội vàng nhích mông lên trước.

Chắc mải kỳ cọ chẳng may chạm phải chỗ không nên chạm rồi.

Bản Vương vội vàng tắm rửa, nhấc Yến Cửu ra khỏi bồn, lấy khăn lau khô người nó, nhét vào trong chăn.

Yến Cửu chùm chăn lên tận mũi, chỉ để lộ mỗi cặp mắt xinh xẻo, nhìn chằm chằm theo đuôi Bản Vương.

Bản Vương buồn cười hỏi nó, "Nhìn gì vậy?"

"Không có gì." – nó trở mình, úp mặt vào tường.

*

Mấy ngày sau, trong cung truyền ra một tin tức động trời, Yến Kỳ bị phế ngôi vị Thái Tử, lập Yến Ngộ lên làm Thái Tử thay thế.

Không phải đại Hoàng Tử, mà là Ngũ Hoàng tử.

Biến cố này xảy ra đột ngột đến nỗi làm cả hai phe cánh Thái Tử và đại Hoàng Tử đều ngỡ ngàng, họ không thể ngờ ngôi vị Thái Tử lại rơi vào tay vị ngũ Hoàng Tử tưởng như hiền lành chất phát kia.

Mà ngũ Hoàng Tử chính là người được phụ Vương ta âm thầm nâng đỡ.

Mặc dù Bản Vương không ham mê quyền lực, lại không cản được phụ Vương truy danh trục lợi.

Tình thế đột nhiên nghịch chuyển, Triều cục thay đổi trong chớp mắt, một số Hoàng Tử trưởng thành trong cung cũng bắt đầu đứng ngồi không yên bắt đầu hành động.

Ngay cả Yến Cửu được "nuôi thả" bên ngoài cũng bị triệu về cung.

Mặt ngoài thì ai cũng thể hiện thái độ hòa nhã, anh em thuận hòa, tôn trọng lẫn nhau, nhưng sau lưng thì không ngừng ganh đua, thu nạp triều thần, không ai nhường ai.

Bản thân Yến Cửu đang đứng giữa cơn lốc xoáy nhưng vì tuổi nhỏ nên không ai đề phòng, thành thử ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Về phần Yến Tứ, đầu óc kém nhanh nhạy lại không ôm mộng nghiệp lớn, cũng không thuộc hàng ngũ tranh đoạt.

Việc không liên quan đến mình thì không phải bận tâm.

Yến Cửu về cung, nên ăn thì ăn, lúc ngủ thì ngủ, hoàn toàn không quan tâm những kẻ khác đang âm mưu gì.

Ai nắm giữ giang sơn này cũng có gì khác nhau.

Cho đến một đêm, vì ăn hơi nhiều mà đầy bụng, Yến Cửu lười biếng lê chân ra ngoài đi bộ tiêu cơm.

Đến một góc vắng, Yến Cửu đột nhiên bắt gặp đại Hoàng Tử đang thì thầm bàn luận gì đó với thất Hoàng Tử. Hai kẻ này vốn không ưa nhau, vì tranh giành ngôi vị Thái Tử mà đấu đá ác liệt, chả hiểu sao hôm nay lại gác hận thù mà đứng chung.

Nhất thời Yến Cửu lấy làm tò mò, cong lưng lén lút dòm qua khẽ hở giữa cung điện và cây sồi.

Đến gần, chỉ thấy Yến Kỳ nói: "Không ngờ thằng đó lại có thể che giấu từng ấy năm, trước mặt thì giả ngu, sau lưng lại đi nịnh hót Phụ Hoàng."

Đại Hoàng Tử nói: "Là do chúng ta sơ suất."

Yến Kỳ cười khẩy, "Trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị Hoàng Đế này, ai trong chúng ta cũng có khả năng rớt đài dưới tay đối phương, vậy sao không gạt bỏ mâu thuẫn, liên kết chế địch, ngươi thấy sao?"

Đại Hoàng Tử nhìn hắn, "Chế địch thế nào, ngay cả người đứng sau lão Ngũ là ai, ta còn không biết."

"Là Tương Vương." – Yến Kỳ đáp, "Ngoài thì tỏ vẻ trung lập nhưng lại ngấm ngầm nâng đỡ lão Ngũ."

"Tương Vương?" – Đại Hoàng Tử nhíu mày, "Hiện giờ thế lực của hắn đang vững chắc, chúng ta lật đổ bằng cách nào?"

"Thế mới phải nghĩ, vu oan hay hãm hại kiểu gì cũng có lật đổ lão. Huyết mạch Tương Vương kế thừa Vương vị quá lâu, quyền lực đã cắm rễ, để một kẻ như thế trong triều là hiểm họa, chi bằng nhân cơ hội này nhổ cỏ tận gốc, trừ bỏ tai họa sau này." – Yến Kỳ vuốt cằm, "Việc này ta đã ngầm loan tin cho Nhị ca và Bát đệ, tạm thời cứ để hai người đó ra tay trước, chúng ta chưa vội hành động. Chú ý quan sát tình hình, bao giờ Tương Vương bị Phụ Hoàng nghi ngờ thì chúng ta bồi thêm. Ba cây chụm lại nên hòn núi cao, ta không tin bằng lực lượng của chúng ta lại thể không lật đổ được lão."

"A." – đại Hoàng Tử cười, "Cũng phải, trước cứ yên lặng theo dõi tình hình, nếu Tương Vương đã có dã tâm thâu tóm Triều chính, vậy trừ cả nhà lão là điều phải làm."

Yến Cửu trốn trong bóng tối, càng nghe càng nhíu mày.

Đại Hoàng Tử và thất Hoàng Tử muốn động vào Tương Vương phủ tất sẽ liên lụy đến cả Bản Vương. Mà Yến Cửu muốn bảo vệ ta cũng ắt phải trừ khử hai người họ, tiện thể diệt trừ luôn lục Hoàng Tử và Bát Hoàng Tử.

Còn ngũ Hoàng Tử…

Nó chỉ do dự một lúc rồi quyết nhổ cỏ luôn.

Sinh ra trong gia đình Đế Vương, có đứa trẻ nào không tham vọng nắm giữ giang sơn, thâu tóm Hoàng quyền. Nếu để ngũ Hoàng Tử nên làm Hoàng Đế, giao chính quyền cho Phụ Vương đầy tham vọng của ta, vậy giang sơn sau đó có thể thay đổi Triều đại bất cứ lúc nào.

Còn thực tế tại sao sau khi lên ngôi, Yến Cửu lại yên tâm giao mọi quyền hành cho Bản Vương thì có lẽ vì nó không tin tưởng ta, hoặc cũng có thể với nó, giao giang sơn cho ta cũng là có thể.

Từ đó, Yến Cửu lấy thân phận một kẻ ngoài cuộc bắt đầu quấy nhiễu kế hoạch của đám huynh đệ.

Đầu tiên là hạ độc bát Hoàng tử, giá họa cho Thất hoàng tử đã lợi dụng nó và nhị Hoàng tử với ý định mượn đao giết người, từ đó đẩy nhị Hoàng tử và thất Hoàng tử đấu đá nhau. Tiếp đến là thổi gió đến tai ngũ Hoàng tử rằng Đại ca có ý định giết Tương Vương, để ngũ Hoàng Tử ra tay xử đại Hoàng Tử trước, sau đó tranh đấu với nhị Hoàng Tử và thất Hoàng Tử.

Khi mà trong Cung quay cuồng các cuộc đấu tranh trong sáng ngoài tối, một mất một còn, thì Yến Cửu thảnh thơi ôm theo mấy cuộn tranh chữ đến phủ Bản Vương chơi: "Tiểu thúc, đây là mấy bức tranh chữ của đại nho Lưu Bác Nhã tiền triều để lại đó, cháu đoán tiểu thúc sẽ thích nên mang đến cho người đây."

Bản Vương nhận tranh, cảm ơn nó: "Gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, có liên lụy đến ngươi không?"

"Không." – nó lắc đầu, hồn nhiên bảo: "Họ đấu của họ, không liên quan đến cháu."

"Vậy thì tốt," – Bản Vương vỗ vai nó, "Đám ca ca nhà ngươi không đấu một mất một còn thì chưa thôi, ngươi đã không tham vọng quyền lực thì nhớ đừng dính dáng."

"Không mà," – nó cười híp mắt, trông vô tư vô lự, đáng yêu vô cùng.

Bản Vương đã từng nghĩ, Yến Cửu lớn lên dưới sự chứng kiến của ta, đời này không ai hiểu nó hơn mình. Vậy mà sau này mới bừng tỉnh, đóa hoa mọc giữ thâm cung u ám thì không bao giờ có thể thuần trắng.

.

73. Quyển 5 - Chương 72

Mấy ngày sau, ngũ Hoàng Tử ngã ngựa, trở thành một kẻ tàn phế, không còn tư cách lên kế vị.

Tiếp qua mấy ngày, thất Hoàng Tử bị kẻ gian phục kích, chết trong lầu xanh.

Sau đó, khi mà nhị Hoàng Tử đang đắc ý, tưởng như quyền thế nằm chắc trong lòng bàn tay rồi thì bỗng dưng bị người chém cổ từ phía sau. Tất cả mọi chuyện phát sinh quá nhanh và đột ngột đến nỗi chính hắn cũng không thể ngờ lại có kẻ trong cung ra tay với mình.

Vết thương trên cổ dữ tợn và đầm đìa máu, nhuộm đỏ chiếc áo choàng trắng tinh trên người.

"Là…" – hắn hộc máu, "Là mày."

"Phải, là ta." – Yến Cửu mỉm cười, "Hàng ngày, Nhị ca bắt nạt ta nhiều nhất, cũng hạ độc ta. May mà ta còn giữ được mạng, hôm nay lấy ân báo oán, cho ngươi được chết nhẹ nhàng, không phải cảm ơn ta đâu."

"Mày…" – Yến Tử nghẹn họng, "Là mày…"

"Đúng, chính ta giết Thất ca và Bát ca đấy," – Yến Cửu vuốt lưỡi dao, "Nhưng Đại ca là do Ngũ ca giết, được rồi, cũng nhờ công ta châm ngòi, còn Ngũ ca ngã ngựa thì do ngươi động tay chân vào ngựa của hắn. Nhị ca này, ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta chỉ bâng quơ nhắc ngươi ngựa của Ngũ ca rất hung dữ, ngửi được mùi nhang sẽ phát cuồng, thế là ngươi cho ngươi chạy luôn ra chợ rắc hương phấn để ngựa của Ngũ ca phát điên, không phải do ta."

Yến Tử run lên bần bật, nhìn Yến Cửu trừng trừng.

Có chết hắn cũng không ngờ tình thế phát triển liên hoàn, xúi giục anh em hắn tranh đấu đến tương tàn lại là người mềm yếu nhất, Yến Cửu.

"Nhị ca, sớm chết sớm siêu sinh." – Yến Cửu cúi xuống, mỉm cười, "Nếu đến khi ta đăng cơ mà ngươi còn chưa tắt thở, vậy ta đành phải lôi hận cũ ra mà thiên đao vạn quả, lăng trì ngươi thôi."

Yến Tử lại run lẩy bẩy, rốt cuộc cũng đứt khí.

Đến giây phút cuối cùng, mắt hắn vẫn trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Sau một hồi biến cố, các Hoàng Tử trong cung không chết cũng tàn phế, chuyện lập Thái Tử được tạm thời gác lại.

Sau đó, Yến Cửu lại đến quý phủ ta hàng ngày, đọc sách viết chữ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Vì thiên tư thông tuệ, học một hiểu mười, dù là ngâm thơ gieo vần đến tính toán số học, cả thiên văn lịch pháp, nó đều bộc lộ khả năng thiên phú hơn người. Kể cả những sự tình liên quan đến Quốc sự, Yến Cửu cũng dần có chủ kiến, thẳng thắn bộc lộ quan điểm của mình.

Trông thì ham chơi ham vui, tình cách lơ đãng, nhưng lại là kỳ tài trị Quốc.

Bản Vương cầm bút lông, quay ra nhìn nó, lơ đãng hỏi dò: "Đã bắt được người ám sát nhị Hoàng tử chưa?"

"Chưa." – Yến Cửu cũng cầm bút, tâm tư lại không ở trên sách, cặm cụi vẽ rùa.

"Vậy thì lạ thật," – Bản Vương đặt bút xuống, "Trong cung có hộ vệ khắp nơi, sao có thể tránh tầm mắt của tất cả mọi người được."

"Chắc ngũ ca làm đấy," – nó biếng nhác bảo: "Bị nhị ca hại ngã ngựa đến tàn phế nên muốn báo thù ấy mà. Nếu là người của ngũ ca thật, thành công bỏ trốn cũng có thể."

Thấy nó nói có đạo lý, câu trả lời cũng thuận tai. Giống như mọi lý do đã được chuẩn bị sẵn.

Đối mặt với Yến Cửu giấu nhẹm mọi chuyện, Bản Vương đột nhiên lại bực mình. Một mặt ta nghi ngờ Yến Cửu, mặt khác lại tha thiết mong rằng tất cả chỉ do ta suy nghĩ miên man.

Bởi trong trí nhớ rất nhiều năm qua, đứa bé này luôn đơn thuần trong sáng, khờ dại ngây thơ.

*

Việc lập Thái Tử vẫn chưa có hồi kết.

Cho đến năm sau khi phụ thân và mẫu hậu cùng qua đời vì sét đánh, cực chẳng đã ta phải nhận chức Tương Vương, sau đó lại đến Tiên Hoàng đột nhiên đổ bệnh, chẳng còn cách nào khác phải vội vã lập Yến Cửu làm Thái Tử.

Bởi ngoài nó ra chẳng còn ai có thể làm chủ triều đình, ngũ Hoàng Tử đã tàn phế không thể lên ngôi, thập Hoàng Tử và thập nhất Hoàng Tử hãy còn quá bé.

Yến Cửu cũng mới chỉ mười ba, vẫn quá sớm để chủ trì chính sự. Nhưng Tiên Hoàng cũng chả còn sự lựa chọn nào khác, thôi thì có còn hơn không, đành lập Yến Cửu làm Thái Tử.

Ngày được phong, Yến Cửu vẫn bình thản tỉnh bơ, như thể có làm Thái Tử hay không cũng không quan trọng.

Tối đó, Tiên Hoàng bất mãn gọi nó vào Ngự thư phòng.

"Con ta," – Tiên Hoàng nhìn nó, như cười như không, "Ngươi hao tổn tâm trí giết anh hại em, không phải vì ngôi vị Thái Tử ngày hôm nay sao, vậy lúc thụ phong sao không thấy ngươi mừng rỡ."

Yến Cửu ngẩn ra, bật cười, "Phụ Hoàng cứ đùa, năm nay nhi thần mới mười ba, năm ngoái còn chưa đến tuổi múa thược(*) đâu, lấy đâu ra tâm tư và tinh lực đi sát hại đám ca ca của ta chứ."

"A," – Tiên Hoàng bật cười, "Là Trẫm coi thường ngươi, không ngờ trong đám sói con thì ngươi lại là con có móng vuốt sắc nhất. Nói sao nhỉ, giao giang sơn cho ngươi, Phụ Hoàng lại yên tâm đến bất ngờ, tuổi nhỏ đã có tâm tư và lòng dạ như thế, gặp nguy không loạn trí, quả là rất hợp làm Hoàng Đế."

Giữa Yến Cửu và Tiên Hoàng vốn chẳng có tình thân, nghe vậy cũng chỉ cười giả tạo, "Phụ Hoàng quá khen, nhi thần không dám."

"Được rồi." – Tiên Hoàng ho khan, "Trước cũng là Phụ Hoàng dẫm lên thi cốt huynh đệ lên làm Hoàng Đế, giờ ngươi cũng chỉ đi theo lối mòn của Trẫm mà thôi. Trẫm không có tư cách trách ngươi lạnh lùng vô tình, giết hại thủ túc. Nếu đã thắng chúng vậy ngươi xứng đáng được hưởng thành quả ngày hôm nay. Nhưng -"

"Nhưng?" – Yến Cửu nhìn lão.

"Nhưng ngươi gần gũi với Nhạc Sơ quá." – Tiên Hoàng nói, "Từ xưa Đế Vương đã vô tình, ngươi đừng được hắn cho mấy miếng cơm thì coi hắn là thân thiết. Thế lực Tương Vương ngày một lớn, sớm muộn cũng có ngày nổi ý mưu phản."

"Không." – Yến Cửu dứt khoát phản bác, "Ta tin tiểu thúc."

"Tin?" – Tiên Hoàng cười khẩy, "Vì sao ngươi tin hắn? Hắn họ Nhạc, không phải họ Yến! Không cùng họ, tất có toan tính riêng, ngươi cho là hắn toàn tâm toàn ý phụ tá ngươi đấy?"

Yến Cửu: "Sao lại không chứ? Khi mọi người đều xa lánh, bắt nạt, xỉ nhục ta, chỉ có mình tiểu thúc là đối xử chân thành với ta!"

"Chân thành?" – Tiên Hoàng cười phá lên, "Vì sao hắn lại chân thành với ngươi, chẳng phải vì ngươi là con trai Trẫm, tương lai có thể kế thừa ngôi vị của Trẫm, hắn cũng có thể một bước lên trời đấy sao! Tỉnh đi

con, hắn còn nhìn xa trông rộng hơn lão cha hắn, ngấm ngầm phụ tá ngươi mấy năm qua, dạy ngươi đấu đá tranh quyền đoạt thế, quả là tốn không ít công lao nhỉ?"

Yến Cửu: "Không, không phải, hắn không phải…"

Tiên Hoàng: "Ta cho ngươi biết, tương lai nếu ngươi muốn trụ vững giang sơn thì nhất định phải trừ hắn, nếu ngươi không nỡ thì để Trẫm thay ngươi!"

Yến Cửu thẳng thốt, đôi mắt đỏ lên, "Không được!"

Tiên Hoàng cười khẩy, "Sao, đủ lông đủ cánh rồi? Hay ngươi lại định giở thủ đoạn với Trẫm giống như với mấy đứa anh ngươi? Ngươi phải rõ một điều, ta là Phụ Hoàng ngươi, là cha ruột của ngươi, so với tay Nhạc Sơ gạt ngươi bằng lời ngon tiếng ngọt kia, ta mới yêu thương ngươi thực sự!"

Yêu thương? Cha ruột?

Yến Cửu cố nén không phì cười.

Lão không đoái hoài nó sống hay chết bao năm qua, giờ giở mặt nói yêu thương? Lúc bị thương ai mới là ngươi bôi thuốc cho nó? Lúc ốm đau ai mới là người bế nó tìm y? Lúc đói ai mới là người đút cơm? Khi khát ai mới là người rót nước?

Là tiểu thúc không cùng huyết thống cẩn thận chăm sóc nó những năm qua. Còn kẻ tự xưng là cốt nhục tình thâm này đã cho nó những gì?

Nuốt toàn bộ oán hận và bất cam vào trong, Yến Cửu khom mình, "Nhi thần không dám!"

"Trẫm cho ngươi cũng không dám!" – Tiên Hoàng nói rồi lại ho khù khụ, xua tay, "Được rồi, lui ra đi, về phần Nhạc Sơ, Trẫm sẽ nghĩ biện pháp trừ khử hắn. Sau từng ấy năm nắm quyền hành, cũng đến lúc Nhạc gia phải trả lại."

Yến Cửu híp mắt, "Phụ Hoàng giữ gìn long thể, nhi thần cáo lui."

Dứt lời ra khỏi Ngự thư phong. Trong khoảnh khắc xoay người, đôi mắt nó đã lóe lên sát khí.

Dù sao cũng giết nhiều người vậy rồi, thêm mạng cũng có sá chi.

Còn cốt nhục tình thâm giả dối kia, trước nó muốn mà không được, sau cũng không hy vọng xa vời.

Chỉ có người vẫn chờ nó giữa chốn phồn hoa, vươn đôi tay ấm áp vẫy gọi, mới là chốn đi cũng là cõi về của nó.

Và trong những ngày mưa dầm rỉ rả, Tiên Hoàng đã chết bất đắc kỳ tử.

Theo như thái y thuật lại, ngày mưa vốn dễ tái phát bệnh cũ, cơ thể Tiên Hoàng đã tàn tạ, chỉ cần khó chịu sẽ kéo bệnh nặng bộc phát.

Nghe thì quả là có lý.

Ngay cả Bản Vương cũng không ngờ Yến Cửu sẽ vì mình mà phạm vào tội giết cha.

Là nó thông đồng với thái y hạ độc vào thuốc của Tiên Hoàng, kịch độc.

Đối ngoại thì tuyên bố là bệnh cũ tái phát, cự tuyệt toàn bộ thái y bước vào khám nghiệm, trực tiếp hạ táng ngay.

Sau khi tất cả đã ngã ngũ, Yến Cửu thuận lợi lên ngôi Hoàng Đế, quân lâm thiên hạ.

Bản Vương cũng bị xô đẩy lên làm Nhiếp Chính Vương, ngoài việc Triều chính cần tham nghị, những chuyện còn lại ta đều không can thiệp.

Quân thần khác biệt, chúng ta không thể thân mật khăng khít, tỏ lòng như xưa.

Yến Cửu lên ngôi cửu ngũ, vốn là lẽ dĩ nhiên.

Nhưng Bản Vương xa lạnh nó cũng là để giữ mình.

Trong trò chơi này, Yến Cửu trưởng thành quá sớm, để đến lượt Bản Vương thì không tài nào chấp nhận nổi.

---

1. Múa thược: Nguyên gốc "Vũ Thược chi niên – " trích trong Lễ Ký: "Thập tam niên, học nhạc, tụng thi, vũ thược" ý chỉ trẻ 13 tuổi, học nhạc, đọc thơ, múa thược. Trong tác phẩm nhắc đến ý nói năm ngoái Yến Cửu còn chưa được 13 tuổi.

74. Quyển 5 - Chương 73

Năm tháng thoi đưa, thời gian lưu chuyển.

Chớp mắt, Yến Cửu đã mười lăm.

Nó làm Hoàng Đế thuận buồm xuôi gió, sử dụng thuật Đế Vương đến nhuần nhuyễn.

Trên Triều, nó là một người ôn hòa, đối nhân xử thế độ lượng, chẳng cần đến nhan sắc hay mệnh lệnh cũng khiến đám cựu thần nguyện trung thành đến đầu rơi máu chảy. Nó như một luồng gió mát, con mưa rào trong ngày nắng hạn, chỉ cần mỉm cười đã hóa tan u sầu, xoa dịu trái tim người khác.

Chỉ khi bãi Triều, tất cả ra về, nó mới nhíu mày, chìm vào rối ren.

Có một lần, nó gọi Bản Vương lại cùng dùng bữa.

Trong bữa ăn, nó cố gắng gắp rau xới cơm, hỏi han ân cần, như ta từng làm với nó.

Nhưng vì kỵ lễ tiết quân thần, Bản Vương vẫn giữ vài phần xa cách, cuối cùng bất đắc đĩ đành phải tán gẫu tự nhiên như xưa.

Đôi mắt nó ánh lên đầy nỗi mất mát, nhẹ quẩy bát cháo trên bàn, nó nói: "Đôi khi ta nghĩ không làm Hoàng Đế thì tốt rồi. Làm một vị Vương gia nhàn hạ, ta có thể đuổi Diêu Thư Vân đi để lập phủ đối diện nhà ngươi."

Bản Vương thở dài, "Con đường do chính mình chọn, ngươi đã ham muốn quyền lực thì nên một lòng một dạ làm Hoàng Đế, cố gắng vì nước vì dân."

"Ham muốn quyền lực?" – nó lắc đầu cười khẽ, "Ta chưa bao giờ thích thú với Hoàng quyền, trước không, nay cũng không. Nhưng ngôi vị Đế Vương này, ta không thể không làm."

Bản Vương không hiểu, "Vì sao?"

"Vì sao à?" – Yến Cửu lại cười.

Vì trên Triều đình, có nhiều kẻ muốn ngươi chết lắm.

Một Tiên Hoàng và vài vị Hoàng Tử đã chết thì vẫn còn một đám đại thần trung tâm vì muốn giữ cơ nghiệp Đại Yến trăm năm mà cũng nảy ý định diệt trừ ngươi.

Nó chả nói chả rằng, chỉ gắp miếng khoai cho ta, "Không có gì, chỉ cảm thấy giao giang sơn cho đám ca ca đần độn lại thô lỗ của ta thì thà để ta làm còn hơn."

Bản Vương biết nó không nói thật.

Nhưng từ khi nó trở thành Hoàng Đế, nó không còn muốn giãi bày tâm sự với ta.

Cục diện trở nên thế này, rốt cuộc là vì nó hay bởi ta, tất cả đều không rõ.

*

Dùng xong bữa sáng, Bản Vương khấu tạ long ân, vừa định ra về đã bị Yến Cửu bổ nhào tới, ôm chầm lấy ta không chịu buông.

Bản Vương cho là nhất thời nó thấy cô đơn thì mềm lòng, vỗ vai nó, "Nếu Hoàng Thượng không chê, lúc nào cũng có thể hạ mình đến nhà thần."

"Ừa." – nó gật đầu, cánh tay vòng thêm chặt, lẩm bẩm, "Hoàng Thúc, người từng nói thế gian luôn có kẻ bạc tình, có thâm tình với bao nhiêu người ta cũng không coi trọng. Loại người khó kiếm như thế, cớ sao ta lại gặp phải một người."

Khi ấy Bản Vương vẫn điếc, không biết nó đang nói gì, chỉ vỗ vai nhắc nhở: "Hoàng Thượng, nổi gió rồi."

"Ừ." – nó vội vã dụi vào lòng Bản Vương, xóa đi giọt nước đọng trên mí, "Ngoài trời gió lớn, Trẫm về trước đây."

"…" – Bản Vương nhìn nó buông tay, xoay người đi vào trong cung điện, cô đơn và lạnh lẽo.

Cảnh tượng ấy đã lập đi lập lại rất nhiều lần trong quá khứ, ẩn sâu trong trí nhớ để mỗi lần nhìn lại là mỗi lần thương tâm.

Bản Vương cũng nhiều lần bắt gặp nó bật dậy giữa đêm thâu, khuôn mặt đằng đằng sát khí, "Các ngươi đều phải chết."

Trước ta không biết nó muốn giết ai. Nhưng nay đã hiểu, kẻ mà nó có ý đồ sát hại chính là cốt nhục tình thân của mình.

Vì Bản Vương, nó sẵn sàng mang trên vai tội danh tương tàn huynh đệ, mất hết nhân tính.

*

Lời Yến Cửu nói đêm qua vẫn cứ văng vẳng bên tai, "Hoàng Thúc, ta đã hết sức rồi, ta không biết còn có thể làm gì nữa… Trái tim người là đá ư, vì sao người không thể yêu ta… Tại sao người không thể thương ta…"

Bản Vương tỳ vào trán nó, lòng rối như tơ.

Nhưng rối ren xong, đầu óc lại đột nhiên tỉnh táo.

Nếu yêu một ngươi khổ như vậy, nếu khát khao được yêu đến vậy. Thì giờ đến lượt ta yêu nó.

Cho dù sau đó, nó chẳng còn yêu ta…

*

Hôm sau, Yến Cửu tỉnh dậy giữa cơn mơ, đôi mắt còn ửng hồng, tủi thân trề môi, chui vào lòng Bản Vương.

Thuận tay ôm nó, vỗ vễ sau lưng, "Dậy rồi à?"

"Ừm." – nó gật đầu, quyết định bỏ qua chuyện không vui đêm qua, gắng gượng mỉm cười, "Ngủ nhiều quá, người nhũn ra rồi."

Bản Vương nhéo eo nó, "Để ta thử xem nào."

Mặt nó đần ra rồi đỏ tưng bừng, chưa kịp cự lại đã bị ta bông đùa, "Đúng là mềm thật."

Nó chần chừ một lúc rồi cười khổ, "Lời này… lần sau Hoàng Thúc đừng nói." – đoạn nó ngồi dậy, "Không sớm nữa, nên vào Triều thôi."

Bản Vương bước xuống giường trước, cầm áo chuẩn bị mặc cho nó.

Nó cười, "Để đám nô tài hầu hạ, cần gì Hoàng Thúc phải làm."

Bản Vương cũng không dừng tay, mặc áo lót, thắt nút, vừa tròng áo ngoài vừa nói: "Trước kia, số lần ta mặc quần áo cho ngươi còn ít sao. Cái yếm đầu tiên ngươi mặc cũng là ta mua đấy."

Nó ngượng ngùng, "Thì ai bảo người là trưởng bối." – rồi lại rũ mắt, lẩm bẩm một mình, "Đúng rồi, cũng chỉ là trưởng bối thôi."

Bản Vương khoác Long bào, đội mão Vua vào cho nó, nhìn đứa cháu nho nhã tuấn tú, cả người đầy khí chất vương giả thì cười, "Mấy năm qua, thấy ngươi trở thành một vị minh quân tài năng đức độ, được dân chúng kính yêu, lòng ta vừa vui vừa xót như gả con gái."

"A?" – nó phẩy nhẹ tay áo, hỏi: "Xót gì?"

"Xót ngươi không còn là Yến Cửu nhỏ bé của riêng ta mà trở thành Hoàng Đế của bách tính thiên hạ." – Bản Vương cười khổ, thắt đai hông cho nó.

Yến Cửu lại chần chừ, "Ta không hiểu những điều hôm nay Hoàng Thúc nói lắm."

Bản Vương: "Đây chẳng phải là ghen trong miệng người đời đấy sao?"

Yến Cửu: "Ghen? Hôm nay Hoàng Thúc lạ thật."

Bản Vương cũng chẳng buồn giải thích.

Những lời ân ái này, ta học theo Diêu Thư Vân không ít, nếu nó muốn nghe, ta có thể nói hàng ngày cho nó nghe. Chẳng qua đến khi ta biến những lời ngọt ngào này thành sự thật, liệu nó có còn đỏ mặt, mắt long lanh như ngày hôm nay.

*

Mấy ngày sau, Bản Vương thực hiện lời đã hứa lúc trước, tổ chức hôn sự cho Bạch Sam và Tô Dung.

Tối đó, một đám hạ nhân vây quanh Bản Vương và Yến Cửu trong đại sảnh dán đầy chữ song hỉ đỏ, ăn uống tưng bừng, náo nhiệt hân hoan.

Đám cưới này như một bữa ăn gia đình, không khoa trương mời khách, chỉ có người trong nhà quây quần chung vui.

Cảm giác này thật là đẹp.

Tô Dung tuy thông hiểu lễ nghĩa, nhưng rượu vào thì lại hướm nữ trung hào kiệt, uống tì tì mấy chén liền, còn rót rượu mời Bản Vương, "Chủ nhân, trước khi tới quý phủ, ta nghe người ta nói ngài là một tên cặn bã, nhưng vào rồi mới hay ngài là người rất tốt. Được ngài quan tâm trong suốt thời gian qua, nay ta có chén rượu mời ngài." – nói đoạn, cô nàng híp đôi mắt đã say la đà, quàng tay qua tay Bản Vương, định ngửa đầu uống.

"Ối giời -" – Bạch Sam và Yến Cửu chạy mau lên ngăn cản, "Sao hai người các ngươi là uống rượu giao bôi."

Chung quanh lại phá lên cười.

Tô Dung nấc cụt, thả tay Bản Vương ra, "Nhầm nhầm." – rồi cầm chén nốc cạn trong tích tắc.

Nom cô nàng say bí tí bắt đầu quậy phá, ta bèn đá mắt với Bạch Sam, "Khuya rồi, đêm xuân nhất khắc đáng ngàn vàng, hai người các ngươi nên trân trọng, mau động phòng hoa trúc đi."

"Rõ," – Bạch Sam khom người, đỡ Tô Dung liêu xiêu sắp đổ, "Thuộc hạ cảm ơn chủ nhân tác hợp." – xong lôi Tô Dung về phòng tân hôn.

Tiệc tàn, Bản Vương sai người dọn dẹp cơm thừa canh cạn, lại ngáp một cái, kéo Yến Cửu về phòng ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Yến Cầm cầm chiếc khăn voan mà Tô Dung kéo xuống, bật cười, "Người có tình sẽ thành thân thuộc, thật là mừng."

Bản Vương cười, rót trà cho nó, "Đây uống đi rồi nghỉ sớm, mai còn phải về cung."

"Vâng." – nó nhận chén nước, uống từ từ từng ngụm, rồi ngoan ngoãn nằm lên giường.

Bản Vương cởi giày, nằm vào cạnh nó, nhìn thằng bé tròn mắt thao láo thì thở dài.

Bản Vương xoay người, nhìn nó hỏi: "Thấy người ta thành thân, ngươi cũng sốt ruột à?"

"Không, hâm mộ thôi."

Bản Vương lại thở dài, kéo nó vào lòng, “Tiểu Cửu, ta thương lượng với ngươi một chuyện.”

Đã lâu lắm mới thấy ta gọi như vậy, nó giật mình hỏi: “Chuyện gì, Hoàng Thúc nói đi.”

Bản Vương do dự, “Ta thực hiện một nguyện vọng cho ngươi, đổi lại ngươi cho ta một thứ của ngươi.”

Nó khó hiểu: “Thứ gì?”

Bản Vương lảng tránh không trả lời, “Ngươi cứ nói nguyện vọng ngươi mong muốn nhất trước đi.”

“Nguyện vọng mong muốn nhất…” – nó cười, “Nguyện một lòng một dạ, vĩnh viễn không phân ly.”

“Được, ta nhận nguyện vọng của người,” – Bản Vương đáp ứng, đẩy bờ vai nó, đặt dưới người mình, “Đổi lại, ta nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện cho ngươi.”

75. Quyển 5 - Chương 74

“Người dựa vào cái gì… dựa vào cái gì…”

“Hoàng Thúc, người không thể… không thể…”

“Cầu xin người đừng…”

“Không thương ta thì thôi… còn muốn cướp cả quyền lợi yêu ngươi…”

“Ta không muốn… Hoàng Thúc…”

“Ta hận ngươi…”

Đêm đó, sau khi đã biết tất cả, Yến Cữu giãy giụa sống chết không chịu cho ta thu hồi tình căn từ trên người nó.

Theo như nó nói thì thà dù khổ vì cầu mà không được còn hơn vô dục vô cầu, như thế liệu có còn là con người hay không?

Nó không cần ta thương nó, chỉ liều mình giữ lại tình yêu của nó dành cho ta.

Nhưng Bản Vương vẫn không theo ý nó, cưỡng chế thu hồi tình căn đã mất hàng trăm năm qua.

Phòng trong lộn xộn, tiếng khóc trộn lẫn tiếng đấm đá.

Kẻ không biết còn tưởng Bản Vương đang giở trò đồi bại với Yến Cửu.

Yến Cửu khóc lóc giãy giụa một thôi một hồi thì ngừng nhúc nhích, nó nằm yên lặng, đáy mắt đã nhuộm sắc tro tàn.

*

Tinh mơ hôm sau, Yến Cửu dậy sớm rời khỏi Vương phủ, ngồi kiệu về Cung trước.

Bản Vương theo sau, vén rèm kiệu lên là có thể thấy nó đi ngay đằng trước.

Cách mấy bước, mà như cách một sông Ngân.

*

Lên Triều, chỉ thấy Yến Cửu đã trút bỏ vẻ ôn hòa nhã nhặn khi xưa, nghiêm nghị quát: “Lên Triều không nghiêm túc, nói nói cười cười ầm ỹ còn ra thể thống gì!”

Ai nấy đều sững sờ, nhất thời khó hiểu lặng lẽ đứng về hàng.

Yến Cửu hằm hằm ngồi xuống, như đã thay đổi thành một người hoàn toàn xa lạ, lạnh lùng đảo qua từng người một: “Các ái khanh có gì muốn tấu không?”

Cả Triều đình lặng ngắt như tờ, không ai bước ra.

"Sao? Đại Yến ta Quốc thái dân an quá nên nuôi không các ngươi hết rồi hả?" – Yến Cửu vừa nói vừa vỗ lên tay vịn, "Cả một đám người câm như hến, chỉ biết há miệng chờ sung, ăn không ngồi rồi!"

"Này —" – mọi người chần chừ, đánh mắt nhìn nhau, lại vẫn mờ mịt chẳng hiểu nguyên cớ.

Bản Vương đứng đầu hàng, nheo mắt nhìn nó, lòng nặng âu lo.

Yến Cửu vốn không lương thiện, ngồi lên ngôi vị Đế Vương cũng vì Bản Vương, nay mất tình yêu làm xiềng xích kìm kẹp, không còn khổ sở vì tình, rất có thể nó sẽ gỡ lớp vỏ ngụy trang, trở thành một vị Đế quân tàn bạo.

Hành sự quyết đoán, sát phạt tuyệt tình.

Bản Vương chợt khổ sở không yên.

Tan Triều, Yến Cửu rời khỏi Long ỷ, gạt tay Vương công công, "Tránh ra, Trẫm tự đi."

"Dạ vâng." – Vương công công vội vã đi theo, được mấy bước bèn nhìn về phía Bản Vương đầy nghi hoặc.

Bản Vương lắc đầu, ý bảo hắn rằng ta cũng không biết tâm trạng Yến Cửu ra sao, nhìn theo bóng người rời khỏi đại điện, nhất thời nảy lòng lén đi theo.

Trông thấy Vương công công vẫn cười nói như thường ngày, "Hoàng Thượng, thời tiết đang ấm dần, chẳng mấy chốc cây này lại nẩy chồi non rồi."

Yến Cửu liếc nhìn cây Hương Thung bên cạnh, "Chặt đi."

"Ơ dạ?" – Vương công công lấy làm khó hiểu, "Đang yên lành sao lại chặt ạ?"

Yến Cửu lạnh lùng nhìn hắn, "Trẫm nói gì, ngươi làm nấy là được, đừng hỏi. Trẫm là Vua, muốn làm gì còn phải hỏi ý kiến ngươi?"

"Nô tài không dám." – Vương công công hốt hoảng quỳ xuống, trán đẫm mồ hôi hột.

Yến Cửu của hôm nay rất cáu kỉnh, giận không có chỗ trút bèn trút vào cây bên đường, đạp cật lực cho nó hai cái, lại kéo cành bứt lá, lẩm bẩm: "Mình bực gì không biết..." – nói rồi nhìn về phía Bản Vương, "Sao thế, Hoàng Thúc tự thấy bản thân phạm lỗi, đuối lý không dám ló mặt ra hả?"

Bản Vương bước ra từ đằng sau một thân cây, khom người, "Hoàng Thượng."

Yến Cửu nhìn Vương công công đứng bên, nói: "Ngươi lui xuống đi, ta có việc muốn nói riêng với Tương Vương."

"Dạ, nô tài cáo lui." – Vương công công lùi ra sau đôi bước, có lẽ cho rằng đôi 'vợ chồng son' chúng ta cãi nhau giận dỗi gì, lúc gần đi còn bắn cho Bản Vương ánh mắt như nói rằng 'tự giải quyết đê, đồng chí bảo trọng'.

Bản Vương thấy hắn đi xa, thở dài, đến trước mặt Yến Cửu, cầm tay nó, "Là ta sai."

Nó thờ ơ nhìn cánh tay mà Bản Vương đang nắm, "Không biết sau khi Hoàng Thúc lấy lại tình căn rồi thì cảm thấy thế nào? Đứng trước mặt Trẫm, tim có đập nhanh hơn không?"

Bản Vương phiền muộn, "Tiểu Cửu."

Nó tiến lại gần hơn, trong đôi mắt không còn vẻ nồng nàn dịu dàng đến say đắm, chỉ còn một vực nước sâu không gợn sóng, "Hoàng Thúc, thử hôn Trẫm đi."

Bản Vương sững người, nó đã kiễng chân, hôn lên môi ta.

Cái chạm môi không còn ngọt lành và thơm thảo, chỉ còn nỗi chua cay lan tràn.

Môi Yến Cửu tách ra, khuôn mặt nhăn nhó như khóc lại chẳng thể, "Hoàng Thúc à, ta cứ tưởng ngươi đùa, chỉ cần tình cảm của ta mãi kiên định thì dù thế nào cũng vẫn yêu ngươi. Nhưng giờ, đột nhiên ta không còn thấy hạnh phúc khi hôn ngươi nữa, thậm chí, ta còn chẳng muốn thấy mặt ngươi."

Bản Vương chôn chân tại chỗ, nặng nề nhìn nó.

"Thế cũng tốt, phải không…" – nó tự thì thào, cất đi sự tàn bạo trên mặt, lại trở lại là tiểu Hoàng Đế dịu dàng và yếu ớt kia, thế nhưng những lời thốt khỏi đầu môi lại vẫn khiến lòng người tê tái, "Không còn tình cảm trói buộc, ta có thể làm theo ý muốn của Phụ Hoàng, làm một Hoàng Đế tàn nhẫn vô tình, cũng không cần đặc biệt đãi ngộ với Nhạc Sơ ngươi nữa."

Bản Vương: "Tiểu Cửu."

"Nó chết rồi." – Yến Cửu nói, "Ngươi giết nó mà."

Bản Vương: …

*

Sau đó, ta vẫn là Nhiếp Chính Vương, đứng đầu trước toàn Triều chính.

Yến Cửu cũng chỉ cáu kỉnh nhất thời, sau khi ổn định cảm xúc, nó lại trở về là tiểu Hoàng Đế ôn hòa nho nhã khi xưa, vẫn trọng dụng Bản Vương, đại sự trong Triều cũng vẫn giao cho Bản Vương xử lý.

Tin tưởng và nể trọng không giảm, chỉ có phần thâm tình thì hoàn toàn biến mất.

Trong khi Bản Vương ta lại chìm nghỉm vào bể tương tư.

Đêm không ngủ được vì nhớ; lúc uống rượu cũng nhớ, khi ăn cơm cũng nhớ, đến uống miếng nước cũng không quên.

Nhớ cái nhăn mặt nhíu mày, nhớ đôi mắt cong veo khi vui sướng, nhớ cái bĩu môi khi giận dỗi vu vơ.

Ta không hề biết khi lấy tình căn về rồi, sẽ lưu luyến si mê một người đến vậy.

Như chính Yến Cửu từng ngày nhớ đêm mong, trong tim trong mắt đều là ta.

Giờ thì tình thế thay đổi, rốt cuộc ta cũng cảm nhận được nỗi tương tư khắc cốt và nỗi đau cầu mà chẳng được.

Đêm đó, Bản Vương nhảy lên nóc nhà ngồi, nhìn Bạch Sam và Tô Dung đang sóng vai ngồi trong sân chuyện trò vui vẻ, bắt chước giọng điệu Yến Cửu hôm đó, hâm mộ mà rằng: "Người có tình sẽ thành thân thuộc, thật là mừng."

Nói xong lại nốc một ngụm rượu, cay đắng đến ho sặc sụa.

Lảo đảo đứng lên, chân trượt, Bản Vương ngã xuống đất. Vốn có thể giữ thăng bằng ổn định, Bản Vương lại cố ý buông thả, lăn quay cu đơ ra đất.

Sau đó, Bản Vương nghe thấy tiếng xương mắt cá chân kêu cái 'rắc'.

Ngon, đúng cái ta cần.

Trước kia chỉ cần đau đầu sổ mũi, va đụng xước xát là Yến Cửu vội vã chạy đến phủ thăm ta ngay. Giờ ngã gãy chân, nhất định nó sẽ đến.

Bản Vương ôm hy vọng, không cho Tô Dung nắn xương và chạy chữa, nằm liệt trên giường ba ngày liền, lại chẳng đợi được Yến Cửu.

Chỉ có Vương công công ghé qua đưa mấy hộp thuốc thảo dược quý báu, bảo: "Hoàng Thượng bận chính sự không đến được, bảo lão nô đến thăm mang cho ngài mấy hộp thuốc quý, tiện thể bảo lão nô chuyển lời, Vương gia cố gắng nghỉ ngơi, không cần bận tâm chuyện trong Triều."

Bản Vương nhận đồ, để Lý Trung tiễn người ra cửa, bản thân thì thất thần ngắm trần nhà.

Đáng nhẽ ta không nên hy vọng xa vời, Yến Cửu cho người mang thuốc đến đã thể hiện sự quan tâm. Còn trước kia cố ý đến tận nơi là vì tình cảm.

Yêu là gì, chẳng phải chính là dù ngươi có chuyện lớn sự bé cũng muốn chia sẻ đó sao?

Nhưng hôm nay, không còn nữa.

Ta còn muốn yêu cầu gì.

"Tiểu Cửu." – lặng lẽ lẩm nhẩm cái tên thân thương, Bản Vương nghiêng người xuống giường, què quặt lết đến bàn, mài mực, đặt bút viết một tờ tấu chương từ quan dưỡng bệnh, chuẩn bị sáng sớm mai giao cho Yến Cửu.

Lần này, chắc hẳn nó sẽ đồng ý.

Mà ta cũng muốn nhân cơ hội này đi đây đi đó, để phần hỗn loạn trong trái tim được bình yên.

Để sau đó khi trở về bên Yến Cửu sẽ lại là một người thúc phụ, toàn tâm toàn ý phụ tá nó. Hoặc cứ thế buông tay bỏ đi, vì trốn tránh mà cách nó càng xa càng tốt.

Có lẽ trên đoạn đường sắp đi ấy, nhìn nơi núi non tráng lệ, ngắm cảnh gấm vóc sơn hà, tâm trạng sẽ rộng mở, có khi lại buông bỏ được phần tình cảm yếu đuối này.

Quả là một nguyện vọng đẹp đẽ, dối lòng cũng dối người.

76. Quyển 5 - Chương 75

Tan Triều hôm sau, Yến Cửu chắp tay bước xuống đại điện, nhìn Bản Vương hỏi: "Phải đi thật à?"

"Vâng." – Bản Vương khom mình.

"Nhưng Hoàng Thúc," – nó nói: "Trẫm còn quá trẻ, nhiều việc vẫn làm theo cảm tính, xử lý không chu toàn, hiện tại Quốc gia này vẫn cần ngươi."

Bản Vương ngẩn người, lại cười giễu.

Trước kia khi ta yêu cầu muốn từ quan, chắc chắn Yến Cửu sẽ giữ ta lại bằng một câu "Trẫm cần người", giờ nó nói, Quốc gia này cần ngươi.

Chứng tỏ rằng, bản thân nó đã không còn cần ta nữa.

Cũng phải, là Quân Vương, Quốc gia và dân chúng mới là quan trọng nhất. Cứ mãi luẩn quẩn thứ tình cảm nữ nhi không màng chính sự thì tác dụng gì.

Buông tay cũng tốt.

Bản Vương cúi thấp hơn, "Xin Hoàng Thượng chấp nhận cho thần từ quan một thời gian. Trong lúc đó, hy vọng Hoàng Thượng thu hồi những quyền lực đã từng trao cho thần. Mai kia trở về, thần chỉ muốn tập trung chính sự, làm một Vương gia bình thường, chăm lo bách tính, tạo phúc muôn dân."

Yến Cửu thở dài, "Thôi được, nếu ngươi đã quyết, Trẫm cũng không níu giữ. Về phần quyền lực của ngươi, Trẫm sẽ dần thu hồi." – dứt lời, nó cười khổ, "Trước kia ta cho rằng đưa ngươi lên địa vị cao, cho ngươi thật nhiều quyền lực là không kẻ nào dám đụng chạm, là tốt nhất cho ngươi. Giờ ngẫm lại, có lẽ chính ta đã đẩy ngươi vào chảo lửa, khiến ngươi bị mọi người chỉ trích. Ta biết ngươi không màng chính sự lại cố giữ ngươi bên mình, là ta quá tùy hứng…"

Bản Vương cúi thấp đầu, lòng lại quặn đau.

Ta lại mong rằng, ngươi có thể tiếp tục tùy hứng.

*

Yến Cửu tiễn ta ra cung, đợi ta đi được mấy bước mới bỗng dưng gọi lại, "Dù không phải vì tình hay trăng gió, Hoàng Thúc vẫn là người thân nhất của ta trên đời này."

Bản Vương chững lại, không ngoái đầu, chỉ thở ra một ngụm khói trắng, chà chà đôi tay đã cóng lạnh, "Bên ngoài lạnh, về đi."

"Vâng…" – nó xoay người trở vào đại điện, Bản Vương thì tiếp tục bước đi, càng đi càng xa cách.

Tình trường, vốn phải có một kẻ đau.

Để nó phải âu sầu buồn khổ, đến cuối đời cũng không có được hồi đáp, vậy thà rằng để Bản Vương gánh hộ nó hết đi thôi.

Từ tình yêu sâu nặng hay nỗi nhớ dai dẳng khôn nguôi.

*

Về tới Vương phủ, Bản Vương dặn dò Lý Trung quản lý việc trong phủ, đừng quá khắt khe với hạ nhân, sau đó thu dọn hành lý, lên xe ngựa, chuẩn bị xuất phát thăm thú bên ngoài.

Xe vừa chực lăn bánh đã thấy Bạch Sam Bạch Hoa đứng chặn phía trước, "Chủ nhân, chúng tôi theo ngài."

Bản Vương lắc đầu, "Không cần."

Bạch Hoa cất vẻ cà lơ phất phơ, nghiêm chỉnh bảo: "Nếu chúng tôi đã vào Vương phủ, là ảnh vệ của ngài, vậy phải có nghĩa vụ bảo vệ ngài. Nên chuyến đi này, ngài phải dẫn chúng tôi theo."

Bản Vương nhìn hắn, "Không phải ngươi muốn đi chơi đấy chứ?"

Bạch Hoa vỗ ngực đen đét, "Trời cao chứng giám, thuộc hạ toàn tâm bảo vệ ngài, không màng tư lợi!"

"Cũng được," – Bản Vương đáp, "Ngươi đi theo, Bạch Sam ở lại. Chuyến đi này có lẽ chỉ ba năm ngày, nhưng cũng có thể là ba năm năm, có khi lâu hơn… Ngươi mới cưới, đừng để Tô Dung phải cô đơn gối chiếc."

Bạch Sam đắn đo, giữa chủ nhân và vợ, gã chọn vợ luôn sau một nốt nhạc, đoạn khom mình từ biệt, "Vậy thuộc hạ không theo hầu ngài, chủ nhân bảo trọng."

Bản Vương cười, "Ngươi cũng thế." – đoạn đưa roi cho Bạch Hoa, bản thân chui vào trong xe ngựa, buông mành.

Bạch Hoa giục ngựa đi được mấy bước bỗng hỏi: "Chủ nhân, ngài định đi đâu?"

"Trời đất bao la, đi đâu chẳng được." – Bản Vương đáp, bẻ một miếng bánh bỏ vào mồm.

Bạch Hoa do dự, "Hay đi về phía tây bắc ngắm Tái Bắc xem sao. Khi nào ngắm hết cảnh trí rồi lại đi tiếp về phía tây, băng qua sa mạc, sang các nước Tây Vực."

Bản Vương bật cười, "Sao, được đi chơi nên tìm hiểu hết rồi hở?"

"Không phải," – Bạch Hoa cười xòa, "Thường ngày thuộc hạ hay lân la đầu đường xó chợ thu thập tin tức đó, tiếp xúc nhiều người cũng nghe được nhiều chuyện. Trước kia khi thuộc hạ cùng một gã vào nam ra bắc có chuyện trò với một lão thương nhân, lão ta nhắc đến phong cảnh Tái Bắc, có thảo nguyên trải dài bát ngát, bò dê chạy hàng đàn, con người tự do bay nhảy, và thái dương không bao giờ lặn. Thuộc hạ nghe mà vẫn háo hức muốn đi một lần cho biết."

Bản Vương ngừng lại, hỏi hắn: "Một người tự do yêu thích phiêu bạt như ngươi, theo ta làm việc, ngày ngày gò bó trong khuôn phép, bị người khác ép buộc, chắc khó chịu lắm nhỉ?"

"Không, không đâu," – hắn lắc đầu, "Nếu lúc đó ngài không cứu ta và Bạch Sam dưới tay đao phủ, hai người chúng ta đã toi mạng rồi. Vương phủ lớn vậy nhưng không nhiều quy củ, thuộc hạ ở đó, không những không gò bó mà còn có cảm giác như nhà mình. Về phần Bạch Sam, ngài đừng thấy hắn ta ít nói, thực chất cũng lo cho ngài lắm. Khổ cái là hắn ta quen làm hàng rồi, càng quan tâm ai mặt càng tỏ ra thâm thù đại hận. Đời này cũng chỉ có Tô Dung mới bắt bài được hắn. Hai người đó có thể tu thành chính quả, thuộc hạ tuyệt đối không bất ngờ."

Bạch Sam, Bạch Hoa, Tô Dung…

A, chẳng ngờ người trời sinh lạnh nhạt như ta lại có được mấy kẻ hầu, chí hữu như thế.

Cũng tốt, sau này phiêu bạt mỏi mệt, vẫn còn nhà để về.

*

Chạy ròng rã một ngày đường, tối đó, Bản Vương tìm một nhà trọ ngủ lại.

Gọi một bầu rượu, một đĩa lạc rang, dựa vào cửa sổ, thưởng ánh trăng tàn, tương tư lại trỗi dậy.

Ánh trăng vằng vặc, tĩnh lạnh như tuyết giá.

Không biết Tiểu Yến Cửu trong thâm cung có đang chong đèn duyệt tấu chương hay không.

Cạn một bầu, Bản Vương gọi thêm bầu khác, vừa định uống đã nghe thấy chất giọng chua ngoa sau lưng, "Sao thế, mượn rượu giải sầu à?"

Âm thanh như vàng ngọc, lanh lảnh êm tai.

Bản Vương sửng sốt, ngoái lại nhìn, "Tinh Lang?"

"Ta đây." – hắn bước sang phía đối diện, tùy ý ngồi xuống, "Nghe lão Mệnh Cách nói dạo này ngươi đang thất tình, cả ngày sầu não hở, bản tiên quân quan tâm nên đặc biệt đến ngó ngươi một cái đây."

Bản Vương cười khổ, lấy thêm một chén, rót rượu cho hắn, "Không phải đến góp vui đấy chứ?"

"Thì tiện thể góp vui một chút chứ sao." – hắn nốc ực cả chén, lắc đầu chê bai, "Kém xa Tiêu Dao túy của Bạch Vũ tinh quân."

"Có cái để uống là may rồi," – Bản Vương lại châm đầy chén cho hắn, "Nửa đêm canh ba ngươi đến phòng ta có chuyện gì?"

"Chuyện tốt đấy." – hắn bóc lạc, ném vào mồm, "Hôm qua tự dưng Ngọc Đế nhắc đến ngươi, chắc cũng nhớ rồi. Ta với Mệnh Cách bàn nhau nhân cơ hội này dâng tấu cầu Ngọc Đế khai ân, cho ngươi về Thiên đình."

"Về Thiên đình?" – Bản Vương nhíu mày.

"Chứ sao," – Tinh Lang cười khoái chí, "Chắc Ngọc Đế cũng nguôi giận rồi, có cho ngươi về hay không chỉ cần gật đầu là xong. Việc này cũng được Đông Hoa đế quân đáp ứng tương trợ, chắc không có gì khó khăn."

"Nhưng ta không muốn về." – Bản Vương nói.

"Không muốn về á?" – Tinh Lang sửng sốt, "Không phải vì tiểu Hoàng Đế nhân gian kia đấy chứ?"

Bản Vương im lặng không đáp.

"Thiên Tuyền ơi là Thiên Tuyền." – Tinh Lang bật cười, "Ngươi thừa biết khi lấy lại tình căn thì đứa bé kia sẽ không yêu được nữa. Tội gì phải ở cạnh nó cho thương tâm."

Bản Vương thở dài, "Ta biết, nhưng sống ở đây lâu, ta cũng yêu nơi này mất rồi. Tuy trần gian vẫn còn thiên tai địch họa, sinh ly tử biệt, nhưng ít nhất cũng có nhà, có tình cảm, có người thân, hơn Thiên cung lạnh lẽo cô đơn kia rất nhiều."

Tinh Lang, "Nhưng ngươi —"

"Không phải khuyên ta," – Bản Vương ngắt lời hắn, "Coi như ta sa đọa đi, Thiên cung trang nghiêm không hợp với kẻ sống một nơi tâm một nẻo như ta. Sau này, ta vẫn ở nhân gian thôi."

Tinh Lang tức giận, "Sao mà ngươi ngu muội thế!"

"Ngu muội à?" – Bản Vương bật cười, "Lăng Quang cũng từng nói thế. Nhưng biết làm sao được, một kẻ cứng đầu như ta, khi đã quyết rồi thì khó mà thay đổi. Như ta yêu một người và yêu cả mảnh đất này."

Tinh Lang siết nắm tay, "Ngươi không thử suy nghĩ lại à? Đều bảo 'Người sợ chết, quỷ sợ sinh', mấy chục năm nữa là hết một vòng luân hồi, chết rồi sống, sống lại chết, ngươi không thấy chán hả?"

"Quen là được." – Bản Vương đáp, di vỡ lớp vỏ hồng ngoài hạt lạc, ném vào mồm, "Mấy đời trước có đủ bốn giác quan đâu mà ta vẫn sống nhăn ra đấy thôi."

"Thôi." – Tinh Lang lắc đầu, bực bội bảo: "Không khuyên được ngươi, ta đây cũng không phí nước bọt, nhưng cái này —" – hắn móc một chiếc lọ sứ từ trong tay áo, ném cho ta, "Đây là nước Vong Tình ta xin

lão quân, thấy ngươi khổ sở vì tình khó nguôi ngoai nên ta lấy đến cho ngươi. Sinh ly tử biệt khó thoát, chí ít cũng không phải gồng gánh tình cảm cho nặng nề."

"Nước Vong Tình?" – Bản Vương nhận lọ nước ngắm nghía, "Ta cứ tưởng đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ có thứ này thật. Uống cái này là quên một người thật à?"

Tinh Lang, "Chứ sao nữa, quên luôn, quên sạch, sau này gặp lại cũng không đau."

"Thật vậy à?" – Bản Vương vuốt ve thân bình, "Quả là một thứ tốt…"

Mở nắp bình, Bản Vương uống cạn lọ "Nước Vong Tình".

Người sợ chết, quỷ sợ sinh: Người sợ cái chết, sợ không chết ngay mà đau đớn kéo dài, đó là tra tấn. Quỷ sợ sinh, kiếp trước làm bao nhiêu việc xấu, kiếp sau sẽ có kẻ thù và đau khổ đến với mình.

77. Quyển 5 - Chương 76

Mở nắp bình, Bản Vương uống cạn lọ "Nước Vong tình".

Đúng rồi, quên sẽ không còn đau đớn.

Mất tình yêu làm xiềng xích, bản thân lại lấy lại tự do.

Cổ họng ngập tràn cảm giác cay độc, thôi thúc dòng nước mắt vốn đã cố nén từ rất lâu.

Trước giờ lão tinh quân làm gì cũng chú trọng khẩu vị, chẳng hiểu sao "Nước Vong tình" này lại cay độc và khó uống đến thế.

Hai mắt nhòe lệ, những thứ muốn quên chẳng quên được, ngược lại càng tỏ tường nơi tận sâu trí nhớ.

"Bây giờ người bảo vệ ta, đến khi ta lớn, nhất định sẽ bảo vệ người."

"Hoàng Thúc, Trẫm đã nói với ngươi rằng Trẫm thích ngươi chưa."

"Trẫm không cầu người đáp lại tình cảm của ta bởi điều đó là quá xa xỉ, chỉ mong người có thầm cười nhạo hay phỉ nhổ thì mặt ngoài cũng đừng lạnh nhạt."

"Hoàng Thúc, ta kiệt sức rồi, ta không biết còn có thể làm gì nữa… Trái tim người là đá ư, vì sao người không thể yêu ta… Tại sao người không thể thương ta…"

"Không còn tình cảm trói buộc, ta có thể làm theo ý muốn của Phụ Hoàng, làm một Hoàng Đế tàn nhẫn vô tình, cũng không cần đặc biệt đãi ngộ với Nhạc Sơ ngươi nữa."

"Dù không phải vì tình hay trăng gió, Hoàng Thúc vẫn là người thân nhất của ta trên cõi đời này."

…

Nước mắt tuôn rơi chẳng đừng được, càng rơi càng vội vã càng nhiều.

Bản Vương gập người, liều mình ho khan, muốn nhổ hết "Nước Vong tình" vừa nuốt xuống. Ho không ra, cũng phải luồn tay vào móc họng buộc mình phải nôn khan.

"Nom ngươi kìa," – Tinh Lang nhíu mày, "Thiên Tuyền tinh quân xưa kia anh tuấn phóng khoáng, ngông nghênh tự tại, có bị giải lên đài Tru Tiên vẫn bình chân, cười đến cuối cùng. Mấy vạn năm qua, đã bao giờ ngươi thảm hại thế này."

Bản Vương chỉ liều mình nôn khạc, vì ho quá nhiều mà đầu cũng bắt đầu đau.

"Vô ích thôi," – Tinh Lang nói, "Ngươi biết đồ của lão tinh quân hiệu nghiệm thế nào rồi đấy, chỉ dính một giọt cũng đủ phát huy tác dụng. Ngươi đã uống cạn 'Nước Vong tình', dù có nôn ra cũng không hết đâu."

Bản Vương túm cổ hắn, "Tinh Lang, có cách phải không, có cách để không quên mất phải không?"

Tinh Lang lạnh lùng nhìn ta, "Sao, nãy còn khí thế lắm mà, chưa chi đã hối hận rồi à?"

"Phải, ta hối hận rồi. Yêu một người không phải là đau khổ." – đoạn Bản Vương tự vỗ cho mình một chưởng, không ép được 'Nước Vong tình' trong dạ dày ra, ngược lại phun ra cả một búng máu.

"Ngươi!" – Tinh Lang cáu tiết, hắn vội vã túm tay ta khi chực vỗ chưởng thứ hai, đưa ra một bình sứ khác, "Đây mới là Nước Vong tình thật, lọ kia, chỉ là nước Hoắc Hương thôi."

Bản Vương ngẩn ra, giương đôi mắt nhòa lệ nhìn hắn.

Tinh Lang trốn tránh ánh mắt ta, "Ngươi, ngươi, ngươi nhìn cái gì, ta cũng vì ngươi thôi, sợ ngươi uống rồi sẽ hối hận, nên mới…"

Bản Vương chẳng trách được hắn, giật lọ 'Nước Vong tình' ném ra ngoài cửa sổ, sau đó đứng dậy, lảo đảo đến bên giường nằm, nói: "Đêm khuya rồi, ngươi về đi."

"Vậy -" – Tinh Lang chột dạ, chỉ ra cửa, "Ta về trước nhá."

"Ừ." – Bản Vương gác tay lên trán, cơn mệt mỏi lũ lượt ùa về.

*

Hôm sau, Bạch Hoa đẩy cửa bước vào, thấy Bản Vương tiều tụy uể oải thì quan tâm hỏi: "Chủ nhân, ngài khó chịu ở đâu à?"

"Không," – Bản Vương chống đầu đang đau âm ỉ ngồi dậy, tiện tay xoa ngực, "Tối qua quá chén, giờ hơi chóng mặt."

Bạch Hoa nhăn nhíu, "Ta thấy sắc mặt ngài tệ lắm, như thiếu máu ấy, hay do đi lại vất vả làm ngài mệt mỏi, không thì nghỉ ngơi một ngày, mai đi tiếp."

Bản Vương: "Thôi, thời gian không đợi chờ, nếu có nơi muốn đi, có nguyện vọng muốn thực hiện thì phải biết nắm bắt."

Bạch Hoa gãi đầu, ngượng ngùng bảo: "Rõ ràng là muốn theo ngài giải sầu, vậy mà hình như thành ngài bôn ba với thuộc hạ rồi."

"Dù gì ta cũng muốn đi, không sao." – vừa nói vừa khoác thêm áo choàng, thu dọn hành lý, rời khỏi nhà trọ.

*

Trên chặng đường ra ngoài Tái Bắc, thời tiết ấm dần. Cỏ xanh rì rào trên mặt đất, điểm xuyến những chú cừu trắng như bông.

Bản Vương tham lam hít đầy buồng phổi, sau đó trao đổi với dân địa phương mua một bộ áo da dê, ngực đeo trang sức dị tộc, đầu đội mũ dạ, hông giắt hồ lô rượu, vừa đuổi theo đàn dê chạy, vừa ngân nga hát khúc dân ca, thử cảm giác mục dân chân chính.

Bạch Hoa như con chim sẻ sổ lồng, giương cánh chao liệng khắp thảo nguyên. Mới thấy một hai chú dê con lạc khỏi đàn lại vội vã hóa thành chó săn đuổi theo, "Gào gào" inh ỏi.

Trời đất bao la, cảnh đẹp vô ngần.

Tảng đá trong lòng, dường như cũng nhẹ bẫng.

*

Những ngày sau đó, đôi chủ tớ ta băng qua thảo xuyên bát ngát, ngắm mặt trời lặn trên sông dài, nhìn sa mạc mênh mông cô độc, bị bầy sói truy đuổi, bị thổ dân bắt giữ.

Khi đói từng nấu rau dại, khi khát từng uống nước dơ.

Mấy lần lâm nguy, mấy hồi thoát hiểm.

Lúc xuất hành, rõ một thân lụa là gấm vóc, khi trở về, quần áo đã tả tơi.

Đường đường Vương gia của một nước, mà chẳng bằng hai gã cái bang đầu đường.

*

Một tối nọ, sau khi hai ta bước vào khe núi, lạc đường không biết lần thứ bao nhiêu, thì rốt cuộc Bạch Hoa cũng cười ra nước mắt, "Chủ nhân, rốt cuộc chúng ta đi du lịch hay đi chạy nạn vậy?"

Bản Vương kiếm một tảng đá ngồi xuống nghỉ chân, thở hồng hộc, "Thanh niên trai tráng, vất vả bắt được con mồi ăn mới thấy ngon, ngàn dặm gian nan mới thấy phong cảnh đẹp. Ngươi không thấy cảnh sắc núi này cũng có một nét đẹp riêng đấy à?"

Bụng Bạch Hoa lại ùng ục thảm thiết, đau khổ bảo: "Chủ nhân, ta quê mùa một cục chứ có phải người thanh cao như ngài đâu, ta chỉ biết chúng ta hết lương thực ba ngày rồi, nếu không có gì ăn là chết đường chết chợ đấy."

Bản Vương liếm cánh môi khô nứt, "Cũng đúng, ta cũng đang đói đây. Nhưng trước không thôn, sau không quán, chúng ta biết ăn ở đâu."

Vừa mới dứt lời đã thấy Bạch Hoa lao ra như bị chó sói đuổi, chụp được một con ếch, ngoái lại hân hoan, "Có cơm rồi."

Bản Vương: …

*

Sau khi ăn bữa tối, Bản Vương nằm trên một phiến đá phẳng, gác chân ngắm sao trời.

Chẳng mấy chốc đã qua hai năm. Không biết Yến Cửu sống thế nào, độc tố trong người có phát tác hay không.

Vương phủ thiếu ta có duy trì nề nếp.

Trên mộ phần của Thư Vân, xương bồ có trổ hoa.

Mặc dù chẳng bao giờ nhắc tới với Bạch Hoa, song lòng thì vẫn nhớ mong khôn siết.

Không quên được đành ghi tạc trong tâm trí, không buông được đành khắc vào trong tim. Nếu vẫn phải đối mặt, trốn tránh mãi cũng chẳng ích gì.

Đời này, nếu không thể tay nắm trọn đời, chí ít cũng bên nhau vượt qua quãng đời còn lại. Dù nó không cần, ta vẫn sẽ mặt dày mày dạn dán chặt lấy nó.

*

Một khi đã hiểu thông nghĩ thoáng, Bản Vương cũng ngừng phiêu bạt, tức tốc trở về Yến Quốc.

Đến gần Hoàng thành, Bản Vương bất ngờ thấp thoáng trông thấy hai người quen — Sở Hoằng và Hoa Lê.

Cả hai đều mặc thường phục, cùng là áo trùng sắc vàng kiểu cách giống nhau, một anh tuấn khí phách một thanh tú nhã nhặn, nổi bật hẳn giữa đám đông.

Theo sau chỉ vỏn vẹn hơn chục viên hộ vệ, đoàn người 'bình dân' thế này, không biết đến đây làm gì.

Chả có nhẽ là đến gặp Bản Vương ôn lại chuyện cũ.

Chỉ thấy Sở Hoằng mua một hộp điểm tâm bên đường, cầm tăm cắm một miếng đưa lên miệng Hoa Lê, tủm tỉm cười, "Nào, nếm thử đi."

Hoa Lê ngoan ngoãn má miệng, bên má hơi phình lên, vừa nhai vừa bảo, "Ngon lắm."

"Vậy à," – Sở Hoằng cũng làm một miếng, sau đó thủ thỉ vào tai Hoa Lê, mặt thì đáng khinh hết sức, "Ngon thật, mềm mềm thơm thơm như người Hoa Lê vậy."

Hoa Lê đỏ mặt, véo cho gã một cái.

Sở Hoằng chưa chịu thôi, càng hạ lưu gấp bội, "Mới ra lò nên còn nóng nguyên, y như bên trong Hoa Lê đó."

Bản Vương: …

Ngang nhiên quấy rối giữa đường giữa chợ, ít ra cũng để ý cảm nhận của người biết khẩu ngữ ta đây chút chứ.

Mà kẻ không có xúc giác như ngươi thì biết nóng hổi cái quái gì?

Nếu bảo gã Sở Hoằng này có gì không đổi thì chính là cái sự cầm thú vô liêm sỉ hạ lưu kia. Ngược lại, Hoa Lê lại thay đổi khá nhiều, trở nên đáng yêu hơn, giống người thường hơn. Cũng biết giận hờn, biết xấu hổ, biết bật lại rồi.

Trên đường tấp nập người qua lại, chỉ thấy Sở Hoằng kéo lại một người hỏi: "Đường nào đến phủ Tương Vương?"

Người kia quan sát đánh giá Sở Hoằng, bảo: "Xa lắm, đây là ngoài thành, phải vào trong thành mới tìm được phủ Tương Vương."

Sở Hoằng móc một thỏi bạc, "Cho ngươi, ngươi dẫn đường."

"Thật chứ?" – người kia hí hửng, vừa giơ tay chuẩn bị lấy thì bị Bạch Hoa phi ra tranh phần, cướp thỏi bạc, hớn hở chào hàng: "Vị đại nhân này, tiểu nhân thuộc làu đường đến phủ Tương Vương, để ta dẫn đường cho."

Người kia bị cướp miếng ăn thì bực bội, đẩy Bạch Hoa, "Biến, ăn mày thối ở đâu dám đến cướp việc làm ăn của tao!"

"Xía, cướp cướp cái gì, việc này đã quyết định là của ai đâu, vị đại nhân này muốn chọn ai chả được!" – Bạch Hoa cãi lý, ưỡn ngực nhìn Sở Hoằng, "Đại nhân, đừng thấy ta nhếch nhác, nhưng từ nam ra bắc chỗ nào cũng đi qua, đường bên trong thành không ai thuộc hơn ta đâu, ngài theo ta đảm bảo không bị chặn tiền oan."

"Thật không đấy?" – Sở Hoằng liếc hắn, "Làm sao ta biết được một kẻ ăn mày như ngươi thấy ta có tiền, có định lừa ta đến địa bàn của ngươi rồi trấn lột hay không."

Bạch Hoa: "Hả?"

Bản Vương buồn cười, tiến lại, "Nếu ngươi không tin hắn, vậy để ta dẫn đường, được chứ?"

78. Quyển 5 - Chương 77

Vừa về tới cổng đã thấy Tô Dung bế một đứa bé ra đón.

Mới hai năm không gặp, cô nàng đã vội vã lên làm mẹ rồi.

Bản Vương vươn tay đỡ đứa bé trong tay nàng, giật mình như cảnh xưa ùa về, khi lần đầu tiên ta nhận Yến Cửu còn nằm trong tã.

Khi ấy nó thật nhỏ, cũng thật non tơ, mặt còn đầy nếp nhăn, mắt nhắm nghiền say giấc, miệng xì xì bong bóng, ngủ đến an bình.

Hệt như đứa bé đang trong vòng tay ta bây giờ.

*

Chẳng kịp ôn chuyện với người trong phủ, Bản Vương đã tiếp đón Sở Hoằng vào, sai người dâng trà, lại dặn dò nhà bếp nhanh chóng thu xếp mâm cơm canh.

Tuy trước có mối hận nho nhỏ, nhưng nay Sở Hoằng không quản đường xá xa xôi đến thăm, Bản Vương cũng gác hiềm khích cũ, sai người đào vò rượu Hoa Đào chôn dưới gốc cây lên, "Ta giữ lời hứa, chôn rượu chờ ngươi đấy."

"Cảm ơn." – Sở Hoằng cười, nhận vò rượu.

Hoa Lê không thích rượu, chỉ lấp lánh nhìn chăm chú đứa bé trong lòng ta.

Bản Vương buồn cười, chuyển đứa bé cho y, hỏi: "Hoàng Hậu nương nương cũng thích trẻ con à?"

"Thích chứ." – Hoa Lê giơ tay trêu chọc cái mỏ hơi chu lên của đứa bé say ngủ, khuôn mặt dịu dàng như nước.

Sở Hoằng ngồi bên cạnh trông thấy lại chứng nào tật nấy, bắt đầu giở trò lưu manh, "Thích không, nếu thích chúng mình cũng làm một đứa."

Lê Hoa lườm gã, "Ta không sinh được."

"Đó là vì phu quân chưa cố gắng," – xong gã sờ bụng phẳng lì của Hoa Lê, "Chi bằng tối nay phu quân ra sức cày cấy, gieo thêm mấy lần."

Hoa Lê mặt đỏ tai hồng, đẩy gã, "Ngươi tránh ra!"

Bản Vương trông mà đỡ trán.

Hoàng Thượng, mặt mũi ngài đâu rồi? Uy nghiêm của Thiên Tử đâu hết rồi?

Ngài cứ nói nhăng nói cuội, mặt dày mày dặn như thế, bách tính Sở Quốc có biết không?

Sở Hoằng lại rất lấy làm khoái chí, rung đùi đắc ý mở nắp vò, rót đầy chén, nhấm nháp một ngụm, "Ái chà, rượu ngon, ngọt cay lại thanh mát, dư vị không tan, quả là danh bất hư truyền."

Bản Vương rót đầy cho gã, "Thích thì uống nhiều vào, bởi rượu này không còn mấy vò trên đời nữa đâu."

Sở Hoằng khó hiểu, "Vì sao?"

Bản Vương: "Vì người ủ ra rượu này đã mất vị giác, cả đời không còn ủ ra rượu ngon thế này nữa."

"Mất vị giác?" – Sở Hoằng sửng sốt, rồi thì ra trò tiếc nuối, "Đời lắm bệnh lạ, ài, tiếc quá, tiếc quá."

*

Hôm sau, Bản Vương thức dậy hơi trễ, định bụng gọi hai người Sở Hoằng dậy dùng bữa thì thấy Tô Dung báo lại: "Chủ nhân, đêm qua hai người kia điên loan đảo phượng cả đêm không ngủ, sáng nay chắc mệt quá, mới thiếp đi thôi."

Bản Vương: …

Cả đêm không ngủ, quả là tinh lực tràn trề.

Bản Vương sai người pha một bình trà, cầm quyển thi tập vào ngồi trong sân, đến tận chiều mới thấy Sở Hoằng dắt tay Hoa Lê đi tới, một kẻ hớn ha hớn hở, thỏa mãn tràn trề, một người bước đi gượng gạo, mặt đầy bất mãn.

Bản Vương vừa âm thầm phỉ nhổ Sở Hoằng cầm thú vừa bán tín bán nghi.

Sở Hoằng không có xúc giác cơ mà, lấy đâu ra lắm thích thú thế.

Đặt cuốn thi tập xuống bàn, Bản Vương nói: "Hai vị không ăn gì cả ngày nay chắc đói bụng rồi, ta đã đặt bàn ở Tứ Phương Yến, cùng đi dùng bữa đi."

"Làm phiền." – Sở Hoằng vươn vai vặn eo, vươn tay khoác lên vai Hoa Lê, cùng Bản Vương ra khỏi phủ.

Cả chặng đường, Sở Hoằng bảo kê Hoa Lê kín kẽ, giữ chặt y trong lòng mình, chỉ cần ai dám chạm vào y thôi cũng trợn mắt trợn mày hăm dọa.

Nom hung hãn dữ dằn nào có giống Hoàng Đế, mà y như thổ phỉ hơn.

Đến trước cửa tửu lâu, Hoa Lê bước lên trước, Bản Vương cố ý chậm lại sau, kéo Sở Hoằng hỏi: "Cơ thể ngươi thế nào rồi?"

Gã không hiểu, "Thế nào là sao?"

Bản Vương bóp mạnh cổ tay gã, chỉ thấy gã hít mạnh, hất tay Bản Vương ra, "Làm gì vậy?"

Bản Vương càng nghi ngờ, "Sao, ngươi khôi phúc giác quan rồi à?"

Gã xoa xoa cổ tay, "Lạ lắm à, lúc đầu ta cũng nghĩ mất xúc giác thì đời này sẽ không có cảm giác nữa. Thế nhưng năm ngoái chả hiểu sao bị ngã lại tự dưng thấy đau, lúc đầu thì chỉ kích thích mạnh mới cảm nhận được, sau đó từ từ mẫn cảm, có thể cảm nhận được cơn đau nhỏ và tê dại, sau đó nữa thì khôi phục toàn bộ như lúc đầu. Giờ thì ân ái với Hoàng Hậu ngon ơ."

Khôi phục như thường?

Tại sao lại vậy?

Bản Vương khó tin. Theo lý thuyết, mấy người Sở Hoằng và Phong Mộ Ngôn mang theo thần thức của Bản Vương giáng thế, một khi thần thức bị thu hồi, họ sẽ mất giác quan tương tự. Trừ khi người đó chết đi, bước vào kiếp luân hồi tiếp theo, bộ phận khuyết thiếu mới có thể được bổ sung trở lại.

Nhưng Sở Hoằng còn sống sờ sờ đã tự phục hồi xúc giác ư?

Hay vốn những người này sinh ra đã có giác quan, chỉ chờ Bản Vương thu hồi thần thức, giác quan của bản thân họ mới từ từ thức tỉnh?

Tình huống này chỉ đúng với Sở Hoằng hay tất cả?

Tứ thần thức này có bao gồm tình căn của Bản Vương không?

Đang lúc rối như tơ vò, đầu óc kém linh hoạt, tiểu nhị đi đến bàn hỏi: "Các vị khách quan muốn dùng rượu gì?"

Bản Vương mới vô thức trả lời, "Rượu ngon nhất."

"Rượu ngon nhất ấy ạ?" – viên tiểu nhị cười niềm nở, "Rượu ngon nhất Đại Yến đương nhiên phải xuất phát từ Thiên Tuyền phường, do đích thân Thư Cảnh Càn ủ, vừa hay chỗ chúng tôi mới nhập một lô 'Song Tình', các vị có muốn nếm thử không?"

Bản Vương sửng sốt, "Chẳng phải Thư Cảnh Càn đã không ủ rượu nữa ư?"

"Thì đúng ạ, nghe đồn hai năm trước tự dưng hắn mất vị giác không thể ủ rượu, nhưng năm ngoái vị giác của hắn lại đột nhiên khôi phúc, mới ủ ra rượu 'Song Tình' này đây. Nhưng hình như người này cũng không tha thiết với nghề cho lắm, nghe nói hai năm qua hắn vẫn ẩn cư trong núi, tuyên bố chỉ ra khỏi núi một lần vào đầu xuân hàng năm, cũng chỉ ủ một loại rượu, muốn mua phải đặt trước."

"Vị giác, cũng khôi phục rồi à…" – Bản Vương giật mình hoảng hốt.

Nếu Phong Mộ Ngôn và Thư Vân còn sống, liệu có phải khứu giác và thính giác của họ cũng khôi phục hay không.

Vậy Yến Cửu bị mất tình căn thì sao, có thể xuất hiện lại chứ?

Niềm hy vọng đột nhiên bùng cháy làm Bản Vương đứng ngồi không yên.

Nếu không phải vì còn Sở Hoằng bên cạnh, ta đã vứt đũa chạy thẳng vào Hoàng cung.

*

Bữa cơm này, Bản Vương không yên lòng, đầu óc luẩn quẩn suy nghĩ đủ thứ.

Ngay cả khi ra khỏi tửu lâu, tâm trí vẫn còn ngây dại, cho đến khi gió thu cuốn theo một tờ giấy đỏ rơi vào trong tay, Bản Vương mới hoàn hồn.

Chỉ thấy tờ giấy đỏ cắt một chữ "Song Hỉ" lớn, lúc này mới nhận ra cả dọc hai bên đường đã trải dài một mảnh "Song Hỉ" đỏ rực.

Bản Vương cầm chữ "Song Hỉ" trên tay, hỏi Tô Dung đi theo người, "Gần đây trong thành có thế gia nào sắp tổ chức đám cưới à?"

"Chuyện này —" – Tô Dung lần khần, cắn môi đáp, "Chủ nhân, là đại hôn nghênh đón Hoàng Hậu vào ngày mai của Hoàng Thượng."

Hoàng Thượng, đại hôn!?

Bản Vương lảo đảo, gần như đứng không vững.

Tô Dung mím môi, như bất bình thay cho Bản Vương, "Kể cũng lạ, nghe nói có một lần Hoàng Thượng xuất cung, ngắm trúng một cô nương giặt áo bên sông, hai người vừa gặp đã thương, tâm sinh ái mộ, vội vã tự định chung thân. Hoàng Thượng cũng rất ưu ái nàng, vì mối hôn sự này mà chuẩn bị non nửa năm qua, mãi gần đây mọi thứ mới xong xuôi, có thể nghênh đón cô nương kia vào cung làm Hoàng Hậu."

Bản Vương thở dốc, gian nan hỏi, "Ngay ngày mai?"

"Vâng, ngay ngày mai." – Tô Dung đáp, cẩn thận quan sát sắc mặt ta, hỏi: "Chủ nhân, ngài không sao chứ?"

"Không sao, có thể làm sao chứ." – Bản Vương cười gượng, "Rốt cuộc Hoàng Thượng cũng muốn thành gia lập nghiệp rồi, Hoàng Thúc ta đây phải mừng cho nó."

Tô Dung: "Nhưng ngài —"

"Không sao," – Bản Vương xua tay, "Nổi gió rồi, xem ra thời tiết sắp thay đổi, ngươi dẫn Sở huynh về phủ trước đi, cẩn thận lại mắc mưa."

Tô Dung lo lắng hỏi: "Ngài thì sao?"

"Ta à? Ta đi dạo một lát." – Bản Vương nói rồi vội vã rẽ vào con ngõ hẻm trước khi để bản thân kịp thất thố, bần thần bước sâu vào bên trong.

Đại hôn à?

Ha ha, tốt quá, Yến Cửu có thể yêu rồi.

Nhưng người nó yêu, nào phải ta…

Cũng tốt, rốt cuộc nó cũng về đường ngay lối thẳng, tìm một người phụ nữ chung sống hạnh phúc.

Chẳng phải trước giờ ta vẫn mong chờ được thấy hình ảnh ấy hay sao?

Đau lòng làm gì, khổ sở làm gì? Tất cả, đều do ta gieo gió gặt bão thôi.

Chính ta từng đẩy nó ra trước.

Bản Vương đấm lên vách tường, xương cốt vỡ, máu lan tràn, lại chẳng thể giảm bớt cơn đau quặn trong tim.

Hai năm qua, ta cho rằng mình đã buông được, kỳ thật vẫn lừa mình gạt người.

Ta cứ nghĩ, chỉ cần Yến Cửu còn cô đơn, cả đời không cưới, thì nó vẫn còn có ta.

Chí ít trên đời này cũng không ai có thể chiếm cứ trái tim nó bằng ta.

Cho dù không phải vì tình, cũng vì một phần tình thân sâu nặng.

Nhưng giờ có người lấp chỗ trống của Bản Vương, chiếm cứ trái tim nó rồi.

"Aaaaa" – Bản Vương úp mặt, ngửa đầu mờ mịt nhìn trời, "Ta còn muốn trở lại đây làm gì, chẳng thà, chẳng thà về Thiên Đình thôi…"

79. Quyển 5 - Chương 78

Tiết trời hôm nay thay đổi thật thất thường.

Mới nãy còn âm u, giờ đã tối om như mực.

Một trận mưa rào, "ào ào" kéo tới.

Bản Vương dựa vào chân tường, ngồi trong vũng lầy lội.

Lần đầu tiên hiểu cảm giác không biết đi đâu về đâu.

Thiên cung? hay Địa phủ?

Hay về Vương phủ tạo trò cười cho Sở Hoằng?

Không, không được, mai là ngày đại hôn của Yến Cửu, là Hoàng Thúc, ta cũng phải đến "Chúc mừng" một câu. Đừng để người đời nói Nhạc Sơ ta mất Thánh ân thì trốn chui trốn nhủi, không dám ló mặt gặp Hoàng Thượng.

Ta phải gặp nó một lần, dù có thể là lần sau cuối.

Từ nay, kẻ tạo ra vết nhơ trong đời nó vĩnh viễn biết mất khỏi cõi đời.

Bản Vương thất thểu đứng lên, loạng quạng ra khỏi con ngõ, nương ánh đèn tờ mờ trên các cửa hàng ven đường, đi đến Hoàng cung.

Hơn hai năm không gặp, chẳng biết đứa bé kia béo hay gầy.

Vẫn dịu dàng nho nhã, nụ cười nghiêng thành, hay đã trưởng thành một vị Quân Vương sắc bén.

Vẫn là Tiểu Yến Cửu của ta năm đó, hay tháng năm lưu chuyển thành phu quân của người.

Cứ bần thần bước đi, Bản Vương không rõ mình đến Hoàng cung thế nào, nhóm thủ vệ canh cổng thấy ta bẩn thỉu, hồn vía trên mây, cũng chẳng dám hó hé, chỉ khom người nghênh đón ta vào, sau đó mới thì thầm to nhỏ.

"Này, hai năm liền không thấy Tương Vương tiến cung, giờ tự nhiến ló mặt mà nom nhếch nhác thế nhể?"

"Thì chắc nghe tin Hoàng Thượng sắp đại hôn nên không chịu nổi đấy mà."

"Đùa nhau à, ai chả biết Nhiếp Chính Vương ỷ quyền ăn hiếp Hoàng Thượng, hắn ta mà thật lòng á, ma mới tin."

"Nhưng tui thấy Vương gia cũng đâu giống giả vờ đâu…"

…

"A." – Bản Vương bật cười, cứ gièm pha và chửi rủa đi, không sao cả.

Trước không sao, tương lai càng không đổi.

Thế lại hay. Bách tích thiên hạ đều biết ta và Yến Cửu dây dưa không rõ, lại chỉ cho là ta đơn phương dùng quyền lực o ép nó.

Nó vẫn là tiểu Hoàng Đế dịu dàng ôn hòa, vẫn là vị Quốc quân mà dân chúng và triều thần kính yêu.

Giờ là lúc nó thoát khỏi Nhiếp Chính Vương, chân chính quân lâm thiên hạ, tạo phúc muôn dân.

Ta cũng rời khỏi triều đình, rời khỏi thế giới của nó.

*

Mưa chưa ngớt, mà mỗi lúc một tầm tã hơn.

Trong màn mưa xối xả mịt mờ, Bản Vương đến Ngự thư phòng, nhìn nến bên trong đã tàn, không một bóng ai.

Ngẫm lại thì mai là ngày Hoàng Đế đại hôn, chắc hôm nay cũng phải đi chuẩn bị, nào còn tâm trí làm việc.

Bản Vương xoay người, đi về phía tẩm cung.

Vẫn là tòa cung điện quen thuộc, thân sơn đỏ, trang nghiêm và tráng lệ.

Trước điện, một người mặc áo Hoàng bào, dáng vẻ sa sút, đứng giữa trời mưa to, khuôn mặt khiến người ta vừa thấy thân vừa thấy lạ.

Cao gầy, tuấn tú, có cảm giác quân tử như tùng như phong.

Đó là Tiểu Yến Cửu của ta, sừng sững giữa trời mưa gió, đang nỉ non điều gì.

"Ôi Hoàng Thượng ơi," – bên cạnh, Vương công công mặc y phục đỏ tía đang mở ô che cho nó, lo lắng khuyên can, "Long thể ngàn vàng, ngài đừng để bị nhiễm lạnh, mau vào phòng đi. Nhỡ chẳng may tái phát bệnh cũ thì sao, Vương gia quay về mà biết lại truy hỏi thì -"

"Hoàng Thúc không cần ta!" – Yến Cửu lẩm bẩm. Đôi mắt bị mưa xối, đau đớn chớp chớp, "Chứ không sao nghe thấy tin ta muốn lập gia đình lại vẫn chưa về… Hắn không cần ta, bỏ rơi ta rồi…"

"Không đâu mà -" – Vương công công do dự, "Hạ nhân bên Vương phủ đều nói Vương gia ngao du tứ hải, nay đây mai đó, không rõ hành tung, có lẽ đi Đại mạc, cũng có thể đi Nam Hải, hay Bắc Cương, đường xá xa xôi, cách xa ngàn dặm, có thể tin tức chưa truyền tới."

"Sao lại chưa," – Yến Cửu cười khổ, "Yến Quốc cũng là cường Quốc nhất nhì khu vực phía đông, hôn nhân của Hoàng Đế một nước, vạn Quốc đều chúc mừng. Dù Hoàng Thúc có đi xa tới đâu cũng phải nghe được tin tức. Nhưng hắn không muốn về, không muốn gặp ta…"

"Hoàng Thượng -" – Vương công công cầm dù nghiêng về phía nó, "Coi như lão nô cầu xin ngài, ngài đừng làm khó bản thân. Trước kia Vương gia nản lòng thoái chỉ bỏ đi, giờ nghe tin ngài đón dâu, nhất định Vương gia sẽ thương tâm lắm, còn trở về nơi đau lòng này làm gì… Hoàng Thượng nói muốn buộc Vương gia xuất hiện, thực chất là càng đẩy người đi xa."

"Chứ không Trẫm phải làm gì, hai năm, Hoàng Thúc đi hai năm rồi, bỏ nhà bỏ cơ nghiệp không trở về, rõ ràng không muốn đặt chân về Kinh nữa." – Yến Cửu vừa nói vừa chớp mắt, "Rõ ràng đã hứa sẽ không bỏ ta…"

Vương công công lo lắng, vượt quá giới hạn kéo kéo ống tay Yến Cửu, "Hoàng Thượng, ngài nghe lão nô về phòng đi đã. Việc của Vương gia tạm thời để đó, hiện giờ phải nghĩ cách làm sao ngăn chặn miệng thế gian vào ngày mai. Tin tức hôn lễ đã truyền khắp đại giang nam bắc, mai đột nhiên thay đổi, cũng phải có lời giải thích hợp lý với dân chúng trong thiên hạ."

"Không phải giải thích, bảo Trẫm đột nhiên thay lòng đổi dạ, giải trừ hôn ước." – Yến Cửu đáp, nheo mắt trầm ngâm, quyết luôn, "Mắng Trẫm phụ bạc, hôn quân cũng được, mấy hôm nữa Trẫm cởi Long bào, từ bỏ ngôi Hoàng Đế, đi tìm Hoàng Thúc."

Vương công công hoảng hốt quỳ phịch xuống, "Hoàng Thượng nghĩ lại -"

"Ý Trẫm đã quyết, người không tìm ta, ta phải đi tìm người." – nói tới đây nó bỗng nhoẻn cười, "Đời Trẫm đã bị vây trong Cung cấm, sống vì nước vì dân. Bỏ rồi cũng trút đi một gánh nặng, có thể tự tại du lịch khắp nơi, không tốt hơn à."

Vương công công, "Nhưng trời đất bao la, ngài tìm Vương gia ở đâu?"

Yến Cửu lắc đầu, "Không biết, đi đâu tính đó, nay không gặp thì sang năm, sang năm không thấy thì năm nữa, có thể ở trên thảo nguyên hay trong khe suối, biết đâu chúng ta lại tình cờ gặp lại. Đường trường muôn ngả, đi mãi cũng đến cuối, một khi đã tìm, nhất định sẽ tìm thấy."

Bản Vương cách đó chẳng xa, nghe chủ tớ hai người trò chuyện, bao u ám trong lòng bỗng chốc tan biến.

Mưa vẫn trút, trời vẫn mịt mù, nhưng lòng ta lại quang đãng.

Ẩn sâu trong sương mờ, trong hy vọng, có nó đợi ta.

Thì ra vẫn đợi chờ ta.

80. Quyển 5 - Chương 79

Giữa tiếng sét giật đùng đoàng, Bản Vương lao ra, bịt kín tai Yến Cửu, cúi đầu hôn lên bờ môi nó.

Yến Cửu sững sờ, đến khi thấy rõ, mới trợn tròn mắt, "Hoàng, Thúc…"

Bản Vương ôm mặt nó, lại hôn lên đôi mặt đã nhòe, "Ta đã về đây."

"Về rồi," – nó run run từng tiếng, "A, về rồi, về là tốt rồi…"

Bản Vương cúi đầu, đặt lên một nụ hôn khác, nồng nàn, quấn quýt mãi chẳng thôi.

Chỉ muốn nuốt chửng nó vào lòng mới hả.

"Ôi ôi." – Vương công công đứng gần che mặt, chần chừ rồi cũng thức thời rút êm.

Bản Vương định kéo Yến Cửu vào trong, bỗng dưng cả người nọ lảo đảo, suýt thì ngã sấp xuống.

Bản Vương vội vàng ôm nó, "Làm sao thế? Có phải cảm lạnh không?"

"Hoàng Thúc…" – nó ngã phịch vào lòng ta, khuôn mặt nhợt nhạt như giấy nến, cắn môi, "Lạnh quá, như là, như là hàn độc phát tác."

"Chớ sợ, ta gọi thái y ngay." – đoạn bế ngang nó chạy vào tẩm cung, đặt lên giường mới gọi thái y vào, lại phái hai gã hộ vệ về Vương phủ dẫn Tô Dung đến.

Yến Cửu rúc vào trong chân, đau đớn quặn người lại, vừa run rẩy vừa nắm chặt ống tay áo Bản Vương, "Hoàng Thúc…"

Sợ nó đau quá cắn phải lưỡi, ta vội vàng nhét bàn tay vào miệng nó, dỗ dành, "Không sao không sao, lát nữa uống thuốc rồi ngủ một giấc là khỏi."

Nó vẫn túm chặt ống tay áo ta, lẩm bẩm không rõ, "Ở bên… ta…"

"Ừ, ở bên ngươi." – Bản Vương đáp, nhìn Tô Dung đang bắt mạch, "Lần trước ngươi điều trị gần hết rồi mà, sao giờ hàn độc lại tái phát."

"Điều trị đỡ rồi, nhưng Hoàng Thượng không thương bản thân thì cũng chịu." – Tô Dung bất đắc dĩ trả lời, nhìn Yến Cửu vật vã đau đớn hỏi: "Mấy ngày này, Hoàng Thượng tự hành hạ bản thân không ít phải không?"

Yến Cửu cắn tay Bản Vương, không hé răng nửa lời.

Bản Vương rút khăn kê đệm dưới bàn tay chảy máu, hỏi Tô Dung, "Thế có nặng lắm không?"

"Không chết được," – Tô Dung đáp, "Nhưng sau này phải cẩn thận nhiều hơn, tuyệt đối không được để Hoàng Thượng nhiễm lạnh, cũng không được ăn đồ ăn có tính hàn. Còn cái khác -"

Tô Dung chần chừ, nhìn đám nô tài đang đứng xung quanh, lấm lét bảo: "Cơ thể Hoàng Thượng hơi yếu, chuyện phòng the sau này cũng phải tiết chế."

Bản Vương:…

"Nô tì khê đơn, sắc dùng ngày hai lần sáng tối." – Tô Dung lấy giấy viết đơn thuốc đưa cho Bản Vương, "Uống trước ba ngày khu hàn, điều trị sau đó thì giao cho thái y. Nô tì chỉ biết chữa bệnh, bồi bổ không phải sở trường."

"Cám ơn ngươi." – Bản Vương nhận đơn thuốc, "Đêm qua ngươi cũng mệt rồi, mau về phủ đi, Dương nhi còn nhỏ, không rời mẹ được."

"Dạ vâng." – nàng khom người, vừa định ra ngoài đã thấy tiếng kèn trống vang lên kèm theo tiếng người xôn xao ầm ĩ, bỗng giật mình biến sắc, "Hôm nay không phải ngày đón dâu đấy chứ?"

Bản Vương cũng nhíu mày, "E là vậy."

Tô Dung giật khóe môi, "Hoàng Thượng diễn trò mà chuẩn bị kỹ lưỡng thế này. Có khi cả triều văn võ bá quan đều chờ bên ngoài ấy, làm gì bây giờ?"

Bản Vương nhìn Yến Cửu đã mê man bất tỉnh, rút tay ra, "Bảo Hoàng Thượng đột nhiên đổ bệnh, không thể cử hành hôn lễ kịp thời, tạm thời cứ thế đi."

Tô Dung bất đắc dĩ lắc đầu, "Người không biết còn tưởng chủ nhân lại làm gì Hoàng Thượng, chứ không sao Hoàng Thượng đổ bệnh đúng lúc thế."

"Nghĩ sao kệ chúng." – Bản Vương đáp, lại sờ trán Yến Cửu, "Vốn cũng là ta ỷ quyền ỷ thế chiếm cả tiền đình hậu đình, không cho Hoàng Thượng lập Hậu. Trước đã thế, sau cũng tuyệt không cho. Đời này, nó có thể là Quốc quân của bách tính thiên hạ, nhưng chỉ được làm người duy nhất chung gối với ta."

Tô Dung chớp mắt, "Quả là thế này mới giống Nhiếp Chính Vương."

Bản Vương nhìn nàng, "Làm sao?"

Tô Dung: "Bá đạo tùy hứng, hống hách ngang tàng, còn biết phát uy."

Bản Vương: …

Nàng che miệng cười khúc khích, "Nô tì cáo lui."

Đi được mấy bước cô nàng lại ngoái lại dặn dò, "Mà chủ nhân đừng quên lời nô tì dặn đấy, chuyện phòng the phải tiết chế lắm đó nha."

Thái dương ẩn đau, Bản Vương xua tay đuổi nàng, "Mau biến đi."

Tiếng huyên náo bên ngoài dần lắng lại, dù nhóm đại thần có suy tính gì cũng bị thái y đứng làm chứng Hoàng Thượng bệnh thật, cuối cùng bực dọc rút lui.

Cung đình khôi phục vẻ bình yên vốn có.

Bản Vương trông đêm trông ngày, trông ngày trông đêm, giữa chừng có đút thuốc cho Yến Cửu hai lần, thấy sắc mặt nó khá hơn cũng thở phào, cởi giày cởi áo, nằm vào cạnh nó.

Nửa đêm, Yến Cửu đã đỡ hẳn, bắt đầu vung tay vung chân hành ta.

Bản Vương kéo nó ôm chặt vào lòng, "Đừng quấy, ngủ đi."

"Ơ…" – nó mơ màng đáp lại, vùi mặt vào lòng Bản Vương, rì rầm: "Trẫm muốn cưới Hoàng Hậu."

Bản Vương nhíu mày, có lẩm nhẩm khó chịu bảo: "Cưới Hoàng Hậu, thế Hoàng Thúc thì sao?"

Nó ngờ nghệch nhoẻn cười, "Ta lấy Hoàng Thúc làm Hoàng Hậu."

"Ranh con." – Bản Vương vỗ mông nó, "Trước kia không biết ai đòi làm Vương phi ta, giờ lại dám đòi lấy ta làm Hậu."

"Vương phi à…" – nó híp mắt ngái ngủ, cười đến ngây thơ, quặp cánh tay ta đáp, "Ta làm Vương phi của Hoàng Thúc…"

Bản Vương ôm nó, lòng dịu dàng như gió thanh.

Nghìn buồm khác, vạn gốc xuân.

Đời này không gì có thể sánh với người đang nằm trong lòng, tâm tưởng đều là ta.

Còn Bản Vương, khi sương mờ tan biến, cũng yêu nó nồng nàn.

Tình đầu ý hợp, mãi chẳng phân ly.

Đẹp như còn chìm trong mộng.

*

Những ngày sau đó, Yến Cửu không đề cập đến chuyện lập Hậu nữa. Triều đình vẫn là Triều đình y xũ, Bản Vương trở về vị trí của mình, tiếp tục đóng vai Gian Vương một tay che trời, tội ác cùng cực.

Thế nhân phỉ báng, người đời bôi nhọ, có sá chi.

Có người tin ta, dùng ta, ỷ vào ta, thế là đủ.

*

Nhoắng cái đã hai năm, Kinh thành nghênh đón một trận mưa tuyết lớn.

Bản Vương ôm mèo trắng ngày càng béo tròn ra ngồi dưới tán mai, vừa vuốt lông vừa lẩm bẩm, "Thư Vân, mai năm đẹp hơn năm ngoái. Nếu ngươi còn…"

Một cơn gió thoảng qua, tuyết rơi và hoa rụng, 'xào xào' tạo thành bóng dáng một người thấp thoáng, rồi chẳng mấy mà biến mất ngay.

Bản Vương cười khổ lắc đầu, "Ta vẫn cảm thấy có lẽ ngươi không biến mất. Mỗi khi đến thăm mộ, ta lại thấy ngươi đứng bên mình."

"Mỗi tiểu tiên trên trần gian đều tồn tại do được con người tin tưởng và thờ phụng. Đôi khi ta chợt nghĩ, nếu ta vẫn tin rằng ngươi còn tồn tại, liệu rằng cố chấp đó có giữ ngươi lại, để ngươi tiếp tục tồn tại trong tam giới không."

"Có khi ta điên rồi…"

*

Ngồi trong sân được một lúc thì thấy Yến Cửu quấn chặt như bó xôi đi lại từ đằng xa.

Thả mèo con xuống, Bản Vương tiến lại ôm nó, "Sao không ở trong cung, tuyết nặng hạt thế này còn chạy đến đây làm gì?"

"Nghe nói mai nở trong Vương phủ nên Trẫm đặc biệt đến thăm." – Yến Cửu vừa nói vừa ngửa đầu nhìn mai nở rộ, "Mai thua tuyết trắng, tuyết nhường mai hương. Đẹp quá, hoa đẹp, tuyết cũng đẹp…"

Bản Vương nắm tay nó, chà chà truyền hơi ấm, hỏi: "Trên Triều hôm nay, các đại thần đều khuyến khích ngươi tuyển tú sang năm, ngươi đã có biện pháp ứng phó việc này chưa?"

"Ta đã có kế hoạch từ lâu rồi." – nó cười đắc ý, "Lần trước Trẫm tạo một cô nương giặt áo rồi đấy, giờ tìm đại một đứa trẻ trong dân gian, bảo là nàng để lại huyết mạch cho ta. Yến Quốc có Thái Tử là mấy lão già đó im ngay."

Bản Vương: "Một đứa bé chưa đủ bịt mồm họ. Việc này chưa xong đâu."

"Vậy binh đến tướng chặn, được bước nào hay bước nấy." – Yến Cửu híp mắt, "Cùng lắm thì ta học Sở Hoằng, không nhân nhượng được thì đàn áp. Nếu không ta ứ làm Hoàng Thượng nữa."

Nhắc đến Sở Hoằng, Bản Vương lại chợt nhớ đến thói vô liêm vỉ mặt dày hạ lưu của gã. Ví như —

Bản Vương sờ bụng Yến Cửu vì độn nhiều quần áo mà tròn hẳn ra, bảo: "Không thì chúng ta cố gắng tự sinh một đứa."

Yến Cửu hếch mắt, "Hoàng Thúc nói gì cơ."

Bản Vương bế bổng người lên, đi về phía phòng, "Trời rét mướt thế này, cần làm gì đó cho ấm người."

Nó thuận thế quàng tay qua cổ Bản Vương, "Cũng đúng."

Tuyết trắng ngần, mai tươi đẹp.

Lại đón chào, mùa xuân đến.

Ngày giá lạnh, đều trôi qua…

81. Quyển 5 - Chương 80: Ngoại Truyện Tập | Say Kiếp Phù Sinh - €tiểu Cửu Và Bách Lý Trần

Xuân đến thu đi, mai vàng mấy độ.

Bên ngoài Nguyệt Hoa lâu có một thiếu niên cứ đứng mãi bên kia đường, khi bầu trời sẩm tối, lầu trong bắt đầu mở cửa buôn bán, lại nghển cổ ngó nghiêng vào bên trong.

Không vì nhìn ngắm các cô nương eo gọn mông đầy, gò ngực nõn nà hở nửa, mà vì nhìn trộm một nam tử ôn hòa như ngọc, thanh nhã như sen – Bách Lý Trần.

Đó là một đóa hoa Phạn nở giữa bùn sìn, đủ để cậu dùng cả cuộc đời mình để thành kính và ngưỡng mộ, để cúi đầu và quỳ lạy.

Đêm xuống đèn lên, lại là một đêm sênh ca bắt đầu.

Bách Lý Trần vừa tiếp khách vừa gảy bàn tính. Làm một người bề ngoài trông thì như chẳng vương bụi trần, thực chất lại toát đầy mùi tiền bạc, từ trước đến nay, hắn vẫn là kẻ cân tiền đong bạc, tính toán chi li.

Làm một ông chủ của thanh lâu lớn nhất Kinh thành, đáng lý hắn chỉ cần đứng đằng sau, mỗi cuối tháng kiểm tra sổ sách là được. Còn lại thì để tiên sinh thu chi và tú bà lộ diện đứng ra xử lý.

Trước là thế. Ấy Nhưng gần đây, hắn để ý đứa bé tên Tiểu Cửu kia, đứa bé luôn đứng đúng chính vị trí ấy, bất động như một khối gỗ, ngó nghiêng nhìn vào trong lầu, mặc gió mặc mưa.

Đôi mắt nó khác với tất cả những vị khách đến với lâu, đôi mắt rất sạch sẽ, sạch sẽ đến chói lòa, điều đó làm một kẻ chuyên buôn bán trên da thịt kẻ khác như Bách Lý Trần vừa yêu thích lại vừa không ưa.

Như thể một thân áo thô nghèo túng chẳng tài nào che lấp được vẻ chính nhân quân tử, trong khi mình thì áo trắng vô ngần lại chẳng khác gì một kẻ mặt người dạ thú.

Nhưng thời gian là một chiếc lò tôi luyện, bôi đen màu trắng, tốt cũng hóa hư. Không một ai mãi mãi ngay thẳng, không một ai giữ mãi ngây thơ.

Đặc biệt là khi Tiểu Cửu ngày một tươm tất, từ một tiểu nhị bán hàng trở thành quản lý, từ quản lý thành một ông chủ nhỏ, từ ông chủ nhỏ trở thành chủ nhân của mấy cửa hiệu tơ lụa trong Kinh thành. Sau đó, nghe nói chuỗi cửa hiệu của nó trải khắp cả nước, thậm chí vươn sang Sở Quốc, Ngụy Quốc, Triệu Quốc…

Một người như thế sẽ mục nát từ trong ra ngoài.

Đó là sau rất nhiều năm. Thiếu niên ngây ngô áo vải thô khi trước trở thành thương nhân anh khí bức người, phú khả địch Quốc.

Cũng chính từ lúc đó, Bách Lý Trần chuyển từ màn sau lên trước quầy, tối nào cũng gảy bàn tính giết thời gian.

Hắn không rõ, một thương nhân giắt lưng bạc triệu, chuyện buôn bán cũng phải bận sứt đầu mẻ trán lắm, cớ vì sao vẫn có thể rút thì giờ đến đứng ở bên kia đường nhìn ngắm hắn, ròng rã hơn mười năm.

Trước kia ngắm thì thôi, ai bảo Bách Lý Trần hắn là một trong tứ tài nổi tiếng Kinh thành, về dung mạo, khí chất hay học thức đều có thể sáng nganh với Nhạc Sơ, Diêu Thư Vân hay Phong Mộ Ngôn.

Nhưng trước là trước, hắn của hôm nay đã không còn trẻ. Một người bốn mươi tuổi, dù làn da có chăm sóc tốt mấy, đuôi mắt vẫn có nếp nhăn, có gì đẹp đâu mà nhìn.

Trong khi Tiểu Cửu mới chỉ hơn đôi mươi, là cái độ hào hoa phong nhã nhất đời người, không mau cưới vợ đẹp sinh con đẻ cái, đứng đó mỗi ngày làm gì.

Vì tình ư?

Bách Lý Trần cúi đầu cười giễu. Bốn mươi tuổi, đã không còn là độ tuổi mơ ước về một tình yêu.

Huống hồ, hắn không lập gia đình cũng không có nghĩa là hắn đoạn tụ. Về tâm lý, hắn vẫn thích phụ nữ hơn.

Giống như những cô gái trong lầu này, tuy ai cũng hư tình giả ý, bán rẻ tiếng khóc tiếng cười, nhưng đó là vì kiếm sống, nội tâm các nàng vẫn mơ tưởng về một tình yêu chân thành.

Nhưng những kẻ đến đây thì sao, kẻ nào chẳng có thê thiếp ở nhà, lại vẫn tham lam muốn ra ngoài vấn liễu tầm hoa.

Thế gian mắng kỹ nữ vô tình, nhưng vô tình vẫn còn hơn lạm tình.

Phụ nữ vẫn tốt hơn đàn ông…

Bách Lý Trần đặt bàn tính xuống, nhìn thanh niên chững chạc anh tuấn bên ngoài, đoán thầm cậu ta còn có thể chờ đợi bao lâu.

Rồi cũng tới một ngày hết sạch kiên nhẫn, trong thế giới bao la này, kiểu gì chả gặp một người trẻ hơn mình, đẹp hơn mình.

Đàn ông vốn chẳng thể kháng cự khỏi sức hấp dẫn của đồng tiền và mỹ nhân, hiện giờ Tiểu Cửu đã đứng trên đỉnh cao giàu có, kế tiếp chính là cưới thê nạp thiếp, trái ôm phải ấp, mỹ nữ thành đàn.

*

Tối nọ, Bách Lý Trần biếng nhác chuẩn bị mở quán như thường ngày, bấm tay tính thời gian, hẳn Tiểu Cửu nên xuất hiện, bèn ngó ra bên ngoài.

Thế nhưng bất ngờ thay, hắn không thấy người kia.

Vốn đã thành quen, Bách Lý Trần bỗng trào lên nỗi hoảng hốt, liệu có phải cậu ta làm lụng quá độ sinh bệnh, hay bị cướp hỏi thăm, hay là vì quá giàu mà bị xét nhà?

Hắn suy nghĩ rất nhiều trường hợp, lại dường như chôn nhẹm đi suy nghĩ hay người đó chán mình rồi, không xuất hiện nữa.

Khuôn mặt hắn lúc nào cũng diện vẻ chẳng quan tâm, nhưng nội tâm đã thành quen thuộc, mỗi khi trời sẩm tối sẽ có một người đứng bên kia đường nhìn hắn, trông hắn, chờ hắn từ xa, luôn luôn là như vậy.

Khác với đám khách đến lâu luôn muốn thay đổi, nếm thử những thứ tươi mới, người kia là của riêng hắn, chỉ thuộc về hắn thôi.

Bỗng dưng nảy ra suy nghĩ kỳ lạ này, Bách Lý Trần hoảng sợ, đang định uống chén trà bình tâm thì thấy Tiểu Cửu ăn diện, khí chất bất phàm đi đến gần Nguyệt Hoa lầu, theo sau hắn là vị thương gia khẩu âm nước ngoài.

Vậy nên, Bách Lý Trần chỉ cảm thấy chén trà trong tay này càng uống càng nóng gan nóng ruột, miệng lưỡi như bỏng rát, gân trên mu bàn tay nổi chằng chịt.

Cậu ta lại dám vào!

Nhiều năm trước kia, con đường trước cửa như một con sông Ngân, vạch ra một giới hạn rõ ràng. Tiểu Cửu chỉ đứng xa xa nhìn hắn, chưa bao giờ dám bước chân vượt qua.

Dù sao tất cả những người đến với nơi này cũng đều vì mây mưa hoan ái, không phải ngâm gió thưởng trăng.

Ẩn sâu trong những ngọn đèn le lói, không phải chốn đào nguyên tiên cảnh, chỉ có những giao dịch bằng tiền nhơ nhớp.

*

Bách Lý Trần bật dậy trước khi tú bà chạy ra chào đón khách, ung dung đi đến trước mặt Tiểu Cửu, hỏi: "Mấy vị khách quan đến uống rượu hay tầm hoan?"

Vừa thấy hắn, Tiểu Cửu đã đỏ mặt tía tai như uống phải hai vò rượu mạnh, đang muốn trả lời đã bị người theo sau cướp trước, "Uống rượu thì đến đây làm gì, đến đây đương nhiên là để chơi gái!"

"Vậy à?" – Bách Lý Trần đảo mắt nhìn lướt sang Tiểu Cửu, "Vậy không biết khách quan thích người như thế nào?"

"Tôi -" – Tiểu Cửu chưa kịp trả lời, vị khách theo sau đã lại cướp lượt, "Hỏi vớ hỏi vẩn, đương nhiên là ngực bự mông cong, mặt mũi xinh đẹp!"

"Dễ thôi, chỉ cần trả nổi tiền, ta đây sẽ gọi ngay hoa khôi ra hầu hạ các ngài, đâu dám thế nào." – Bạch Lý Trần nói xong thì xòe tay ra.

Tiểu Cửu chần chừ, lấy một xấp ngân phiếu đặt vào trong tay hắn, "Vậy làm phiền ngài."

Bách Lý Trần nhận ngân phiếu, móng tay cắm vào lòng bàn tay như muốn chọc thủng xấp tiền. Dù trong lòng không thoải mái, khuôn mặt hắn lại vẫn giữ nguyên nét cười, "Vị khách quan này hào phóng quá nha, mọi người chờ, ta cho người đi gọi hoa khôi tới." – dứt lời cũng lạnh lùng quay đi.

"Ơ -" – Tiểu Cửu bất giác nắm cổ tay hắn, lại như bất kính với thần linh mà vội vã rút tay trở về trong nháy mắt, "Mạo phạm. Tôi tới đây không phải vì tầm hoa vấn liễu."

"A?" – Bách Lý Trần mỉm cười nhìn Tiểu Cửu, "Nếu chỉ đi ngâm gió chơi trăng thì ngài đi nhầm chỗ rồi."

Tiểu Cửu sợ hắn hiểu lầm, chỉ dám gục đầu cẩn thận nói: "Là mấy vị thương nhân từ Sở Quốc đòi đến đây, tôi bị họ ép kéo tới."

"Thì sao, họ lừa hay đe dọa ngươi? Chân là của ngươi, người khác điều khiển làm sao được?" – Bách Lý Trần nhíu tít mày, buộc miệng thốt ra theo cơn tức, lại hoảng hốt vì thất thố mà vội vã ho lấp liếm đi, "Có gì mà phải sợ, đàn ông với nhau ai chả biết thừa, sao phải chối."

"Tôi, tôi không phải!" – trán cậu chàng túa mồ hôi như thác. Mấy năm nay, vì kinh doanh buôn bán cũng luyện ra khả năng ăn nói tài tình, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, luôn được khen là có tài ăn nói, miệng lưỡi lắt léo trăm đường. Thế nhưng hôm nay đối diện với Bách Lý Trần, cậu lại đột nhiên lắp ba lắp bắp, khẩn trương quá đâm ra cũng buộc miệng chẳng kịp khống chế, "Tôi không có hứng thú với những cô nương trong này, tôi chỉ thích có mình ngài."

Sau đó, thế gian im lặng.

Rồi thì vỡ òa.

Giữa tiếng huyên áo ầm ĩ, Bách Lý Trần còn nghe thấp thoáng có người vọng vào: "Gả đi."

Gả đi…

2 –

Là một người đã thấy đủ ấm lạnh cuộc đời, bị Tiểu Cửu thổ lộ mà chẳng kịp đề phòng, đáng lý Bách Lý Trần đã có thể cười khẩy rồi hờ hững bỏ đi. Thế nhưng hắn không làm thế. Trái tim vốn đã sớm khô cạn vì thất lạc giữa hồng trần bỗng dưng nảy lên từng nhịp, sau đó chẳng chịu khống chế cứ bình bịch rộn ràng.

Hẳn cảm giác cả người mình không còn chịu sự chi phối.

Lại một tiếng ho khan lấp liếm, Bách Lý Trần hếch mặt hếch mày hỏi lại, "Ngươi lặp lại xem nào?"

Tiểu Cửu: "Tôi thích ngài".

Bách Lý Trần:…

Bảo ngươi lặp lại thì ngươi lặp lại thật à, có biết thế nào là uyển chuyển, thế nào là quanh co không?

Hơn hai mươi năm, một Bách Lý Trần gieo thân chốn phong nguyệt, lại bất ngờ đỏ mặt lạ thường.

Tiếng reo hò xung quanh dần lắng xuống. Cuộc tỏ tình bất ngờ chỉ được mọi người coi là trò đùa.

Ngoài người trong lầu cảm động, những kẻ còn lại đều cười đùa rồi tan, không quá bận tâm.

Bởi dù sao một thương nhân giàu nhất nhì đất nước với một chủ quán lầu xanh, chưa bàn đến giới tính, chỉ thân phận thôi đã lệch nhau quá nhiều.

Cho đến khi tất cả mọi người đều tán đi, Tiểu Cửu mới gục đầu, áy náy bảo: "Xin lỗi, tôi, lỗ mãng."

Bách Lý Trần bừng tỉnh từ sự rung động bất ngờ, mỉm cười lắc đầu, ý bảo mình sẽ không bận tâm, cũng định bỏ đi.

"Ngài —" – Tiểu Cửu gọi hắn.

Bách Lý Trần chưa ngoái đầu, hỏi: "Làm sao?"

"Tôi," – Tiểu Cửu ngập ngừng, nửa xấu hổ nửa chờ mong hỏi: "Tôi có thể thích ngài không?"

Vấn đề này cũng thật là lạ, Bách Lý Trần thầm nghĩ.

Trái tim là của ngươi, người khác làm sao quản được. Dù không cho ngươi thích, ngươi cũng có thể dứt khoát không thích được ngay ư?

"Mặc kệ ngươi." – Bách Lý Trần đáp, lúc đi, khóe miệng đã hơi cong lên.

Tiểu Cửu lại lớn mật thêm một chút, hỏi: "Vậy tôi có thể theo đuổi ngài không?"

Bách Lý Trần dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

Đôi mắt cậu ta rất sáng, đẹp như hàng vạn vì sao, dù đang đứng giữa chốn trăng hoa cũng không nhiễm một hạt bụi ô uế.

Một đôi mắt chân thành và nóng bỏng như vậy, Bách Lý Trần biết cả đời mình chưa từng thấy ở bất cứ người khác nào.

Khe khẽ cười, Bách Lý Trần vẫn đáp bằng một câu kia, "Mặc kệ ngươi."

Chớp mắt, Tiểu Cửu như được cứu rỗi, cười như gió mùa xuân.

Suốt bao năm qua, cậu vẫn thích trong thầm lặng, chưa bao giờ dám hy vọng xa vời. Người tài ba tuấn tú như Bách Lý Trần, dường như chẳng có bất cứ kẻ nào xứng đáng có được.

Vậy nên chỉ cần liếc nhìn, Tiểu Cửu đã cảm thấy thỏa mãn.

Hơn mười năm qua, cậu vẫn đứng bên kia đường, không dám bước ra, sợ một khi vượt qua ranh giới sẽ đời đời kiếp kiếp chẳng thể vãn hồi.

Dù sao bị một nam tử mơ ước, có lẽ Bách Lý Trần sẽ cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm.

Nhưng hôm nay chẳng may bộc bạch, dường như không khiến người đó phản cảm, lại còn được ngầm đồng ý ư?

Sờ tay lên đồng tiền treo trên cổ, Tiểu Cửu càng cười càng khó kìm chế.

Rất nhiều năm trước, khi được Bách Lý Trần cứu khỏi cảnh bị người đánh thừa sống thiếu chết, lại tiện tay ném cho cậu vài đồng tiền. Có lẽ với Bách Lý Trần, đó chỉ là tiện tay làm việc thiện khi tâm trạng thoải mái.

Nhưng với Tiểu Cửu, đây lại là lúc mầm tình nảy nở, tương tư khắc cốt ghi tâm.

Bạc bị đám anh em lang thang chia nhau hết, chỉ có đồng tiền này được cậu giữ lại, dùng dây xỏ lỗ, thắt một nút thắt đồng tâm, đeo trên cổ.

Buộc một cuộc gặp gỡ, buộc một đoạn tình, và buộc cả một đời người.

Tương Vương nói đúng. Đóa hoa sinh giữa cống ngầm cũng có quyền nở đẹp. Yêu một người không phải một chuyện đáng chê trách.

Cuộc đời thay đổi vô thường, có một số việc phải làm, có một số người phải thổ lộ chân tình.

Cho nên đêm nay, tưởng như Tiểu Cửu bị đám thương nhân Sở Quốc lôi kéo đi, kỳ thực chính cậu cũng muốn đi, đi để gặp người trong lòng mà mình vẫn ngày nhớ đêm thương rõng rã mười mấy năm trời.

Chẳng phải vì lo được lo mất, chỉ vì muốn cho người ấy hay: Tôi thích ngài.

*

Quá nửa đêm, Tiểu Cửu thấy đám thương nhân chưa có ý định ra về, cậu lắc đầu, định bụng về một mình, chẳng ngờ vừa xuống lầu đã thấy trời đổ mưa.

Vừa định chui đầu vào màn mưa thì bỗng một chiếc dù xanh được đưa từ phía sau tới, kèm theo tiếng dặn dò bình thản, "Trời mưa trơn trượt, đường tối khó đi, cẩm thận an toàn."

Tiểu Cửu nhận chiếc dù, thấy một góc trên mặt dù có nửa đóa hoa đào, bèn ngạc nhiên hỏi: "Ngài vẽ đây à?"

Bách Lý Trần cười, "Vẽ nguệch ngoạc vậy thôi."

"Cám ơn." – Tiểu Cửu nắm chặt thân dù, trân trọng lắm, suýt nữa thì ôm rịt vào lòng, nào nỡ mở ra dùng, cậu lấy tay áo bọc thật kỹ, vọt vào trong trời mưa.

Bách Lý Trần: …

Nhìn bóng người dần dần biến mất trong làn mưa tầm tã, Bách Lý Trần đang chuẩn bị xoay người vào nhà đã nghe thấy tiếng cười khẽ, "Sao rồi, động lòng chưa?"

Ngoài cửa, chính là Nhạc Sơ tình cờ đi qua.

Bên cạnh có cỗ kiệu của hắn, cùng hai ảnh vệ đánh xe đang gật gà gật gù lầm bầm ai oán.

Nụ cười trên khóe môi còn chưa kịp tiêu tan, nghe vậy cũng tỉnh bơ đáp, "Có tý chút."

Nhạc Sơ híp đôi mắt tinh ranh, tò mò hỏi: "Chỉ tý chút thôi sao?"

"Chắc còn thêm một chút cỡ móng tay." – Bách Lý Trần cười cười, nhìn Nhạc Sơ một tay cầm dù một tay chống hông, hỏi: "Vương gia bận rộn công việc, giày vò tới quá nửa đêm cơ à?"

Hai chữ "Giày vò" còn được nhấn mạnh thêm ẩn ý.

Nhạc Sơ giả đò ho khan, mặt dày bảo: "Ngươi biết đấy, năm nay phía nam không bị lũ thì cũng bị châu chấu hoành hành, mấy chỗ còn vỡ đê, làm dân chúng cửa mất nhà tan. Việc này muốn xử lý cần tốn nhiều thời gian, Hoàng Thượng sốt ruột sốt gan, làm thần tử tự khắc phải san sẻ gánh —"

Lời chưa dứt, Bách Lý Trần đã quay ngoắt vào phòng.

Nhạc Sơ: …

Tiếp tục đỡ hông, đêm nay động tác hơi mạnh, đau…

Bách Lý Trần lên tầng, vào phòng ngủ, nghiêng đầu tựa vào ô cửa, nhìn con đường bên ngoài đẫm mưa.

Nhủ thầm, có lẽ cuối đường kia có người đã ướt như chuột lột.

Nghĩ đến cảnh Tiểu Cửu thà dầm mưa chứ nhất quyết không chịu bung dù, Bách Lý Trần lại cười mỉm.

"A, có khi ta thích hắn nhiều hơn cái móng tay."

Không chừng đã thích từ rất lâu trước.

Chẳng qua Tiểu Cửu không chịu tiến về phía hắn, hắn cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ chờ.

Con đường trông thì rộng mấy trượng, có lẽ cũng chỉ cách gang tay.

— Hoàn Ngoại truyện 1 —

Tính viết một post riêng nhưng sợ rằng chẳng mấy ai đọc nên mình mượn không gian ở đây luôn cho tiện.

Đầu tiên xin cảm ơn mọi người, những người đã yêu thích và chia sẻ câu chuyện. Thực sự mình rất bất ngờ khi Chính văn vừa hoàn, nhà mình lại đón một lượng khách đông đến thế, hơn bất cứ lần nào trước kia._. thề là mình cứ nghĩ mọi người đọc xong hết rồi, và lần đầu tiên trong quãng thời gian edit mình nhận được nhiều thông báo "Phá đảo thế giới ảo" từ WP gửi đến thế:)) Tâm trạng từ hôm đó đến nay của mình hãy còn lâng lâng giữa mừng và sợ. Mừng vì nhiều người đọc quá, yêu thích và chia sẻ cảm xúc, sợ vì chẳng biết mình làm có sai sót, có chém gió hơi nhiều so với bản gốc mà bị bắt quả tang hay ko:)) Nếu có thấy hãy cứ lờ đi như không biết á hí hí, or nhẹ nhàng chỉ cho mình hay._. nhá nhá!

Thứ hai là xin cảm ơn mọi người, những người đã dành tình cảm cho… mình và vẫn nhớ nhà mình (may be):)) mình biết mình rất dễ thương =)) mình biết nhà mình bé xíu lay lắt mấy năm trời:)) Bất ngờ nó ngoắc ngoải 5 năm liền rồi ý.___. surprise!!

Cuối cùng xin cảm ơn mọi người đã đọc đến tận giờ!

Chúc mọi người buổi đêm an lành!

82. Quyển 5 - Chương 81: Ngoại Truyện 2 : €nhạc Khiêm Và Yến Dung

Ngoài trời nắng vàng oi ả, hàng nghìn vạn tia sáng thi nhau vắt vẻo qua ô cửa, nhuộm vàng cả mặt sân.

Quả là cái mùa dễ gây mệt nhọc, Nhạc Sơ ngáp, nhìn Yến Cửu đang lật tung đống biên niên sử bèn hỏi: "Đang xem gì mà chăm chú thế?"

"Vài ba chuyện cũ không rõ ràng." – Yến Cửu đáp, giơ cuốn lịch sử đã ố vàng, chỉ vào tên một người, hỏi: "Chỗ này có nhắc đến Nguyên soái khai Quốc Nhạc Khiêm, rõ ràng lập rất nhiều chiến công lừng lẫy, nhưng những ghi chép về ông ta lại ít vô cùng."

Nhạc Sơ lấy cuốn sách sử, "Tự dưng lại tò mò chuyện của người ta thế?"

"Vì đó là tổ tiên của Hoàng Thúc, với lại -" – Yến Cửu chần chừ, "Ta thường mơ thấy một người khoác áo bào, oai hùng lẫm liệt cưỡi chiến mã, vẫy tay mỉm cười với ta từ xa. Ánh mắt người đó có đôi phần giống Hoàng Thúc, mỗi khi gọi ta, người ấy đều hô rằng 'Yến Dung'. Yến Dung? Ấy, chẳng phải đó là tên húy của Hoàng Đế khai Quốc đấy còn gì."

Nhạc Sơ sửng sốt, "Yến Dung?"

"Vâng." – Yến Cửu cầm cuốn lịch sử, lại trở mấy trang, "Ta đoán đã là một Nguyên soái lại cùng tổ tiên mình giành giật giang sơn, chắc hẳn đó chính là Nhạc Khiêm, người được truy phong Tương Vương mà thế nhân rất ít khi nhắc đến."

"Nhạc Khiêm…" – Nhạc Sơ nhìn Yến Cửu lẩm bẩm, "Dung mạo hắn gần như không đổi, mà ngươi cũng không giống trước kia."

Yến Cửu ngửa mặt nhìn hắn, "Gì cơ?"

"Không có gì," – Nhạc Sơ lắc đầu, "Một đoạn sử không muốn nhắc đến thôi. Nhạc Khiêm ra đi quá nhanh, cũng chẳng để lại lời gì, đương nhiên nhóm sử quan không lãng phí giấy mực ca tụng hắn. Vả lại… họ cố ý tránh đoạn lịch sử này chắc cũng vì không biết nên ghi lại thế nào. Dù sao vào thời đó, quan hệ giữa hắn và Yến Dung có chút bất thường, đại đa số người rất khinh bỉ loại quan hệ đó."

Yến Cửu cau mày, "Ý người là… hai người họ là đoạn tụ?"

Nhạc Sơ vươn tay vén mấy sợi tóc mái lơ thơ rủ trên trán Yến Cửu, "Chắc chỉ có Yến Dung đơn phương thích Nhạc Khiêm, thích đến mức tình nguyện đem giang sơn y đánh đổi bằng xương máu để dâng tặng cho người kia…"

Yến Cửu thuận thế cọ vào lòng bàn tay Nhạc Sơ, "Đã là một phần lịch sự không được ghi chép, sao Hoàng Thúc biết thế?"

Nhạc Sơ vuốt mặt nó, "Vì Hoàng Thúc ngươi đã tự mình trải qua…"

*

Rất lâu rất lâu trước kia, khi nước Tề chưa diệt vong, Yến quân mới xuôi nam, tiến thẳng về phía Đô thành.

Khi ấy Yến Quốc chưa có Quốc hiệu, Yến Dung tự phong là Thường Thắng tướng quân, theo quân tác chiến có một viên phó tướng tên Nhạc Khiêm, khi lên chiến trường thì anh dũng sát phạt, khi xuống hậu phương thì bố trận dàn binh.

Khi trước, Yến Dung đã phải tốn rất nhiều công sức mới mời được người này gia nhập. Bởi tuy Nhạc Khiêm có tài hành quân khiển tướng, cũng dư sức lập nghiệp kiến công, ấy thế mà hắn ta lại thích sống cuộc sống yên ả.

Hầu hết thì giờ hắn ta đều vẽ tranh viết chữ, không thì cũng uống trà chơi cờ, rõ ràng thân lại nơi ồn ã mà tâm thì tĩnh lặng vô cùng.

Nếu không vì Yến Dung vắt óc thắng hắn một ván cờ thì có lẽ cũng chẳng thể mời được vị cao nhân thoát tục này.

Từ khi lôi kéo hắn nhập ngũ đến khi kề vai chiến đấu bên nhau cũng đã được năm năm. Trong lúc đó, dù đang hành quân đánh giặc, nhưng Nhạc Khiêm vẫn cứ lơ đãng thả hồn đi đâu. Không ai biết hắn nghĩ gì, trên khuôn mặt trẻ trung chỉ thấy sự từng trải hoặc hoang liêu.

Rõ ràng mới chỉ ba mươi mà như người từng sống qua mấy trăm năm trời, người chưa già mà tâm đã lão.

*

Tối đến, Yến Dung hãm một bình trà ngon mang vào lều, đặt trước mặt Nhạc Khiêm đang lật xem binh thư, "Đến uống chén trà đã."

"Cảm ơn." – Nhạc Khiêm cảm tạ, tự rót một chén, không "Nghe" thấy Yến Dung hô lên cảnh báo "Cẩn thận nóng" đã đổ vào miệng, nóng đến nỗi bỏng rộp cả môi và đầu lưỡi.

Nhạc Khiêm là một kẻ tàn phế, phải, dù là một nhân vật tài ba kiệt suất nhưng hắn lại tàn phế.

Không xúc giác, thính giác, khứu giác, vị giác.

Yến Dung nhìn hắn, lòng lại sinh thương.

Tuy người không ai toàn vẹn, thế nhưng ông trời cũng đâu cần trừng phạt hắn như thế.

Cầm theo thuốc mỡ, Yến Dung bôi thuốc lên môi cho hắn, lại pha trò trêu chọc, "Nhạc huynh, ngươi tuấn tú đẹp trai thế này mà không ngắm trúng được cô nương xinh đẹp nào à?"

Nhạc Khiêm khẽ cười, "Ngươi biết thừa ta là một kẻ tàn phế, lấy người ta về làm gì, nuôi như hoa trong nhà à?" – đoạn hắn lại nhìn Yến Dung mà vặn lại, "Thế ngươi thì sao, trên đường đi có bao cô gái thầm thương trộm nhớ mà sao ngươi không động lòng?"

"Ta ấy hả?" – Yến Dung sửng sốt, "Ưmm, đúng là không có thật."

Nhạc Khiêm dọn sơ qua đồ đạc, trải đệm chăn, ngả lưng xuống hỏi: "Vậy ngươi có hình mẫu lý tưởng nào không?"

"Hình mẫu lý tưởng à…" – Yến Dung khẽ nheo mắt, nghiêm túc suy nghĩ trả lời, "Nếu có thì mẫu người lý tưởng của ta là dáng người cân xứng, tốt nhất là cao một chút, biết võ, có thể viết được chữ đẹp, vẽ được một bức tranh có hồn, thiện thiên văn tính toán, năng bát quái càn khôn, thế là tốt nhất. Không khúm núm như nô tài, tốt nhất là phải có ngạo khí, biết đối nhân xử thế."

Khuôn mặt ngàn năm như một của Nhạc Khiêm cũng bật cười khan hiếm, "Người ngươi muốn rốt cuộc là nữ tử hay là ta?"

Yến Dung ngẩn ra, mặt bỗng đỏ bừng.

Năng văn thiện võ, hiểu biết thuật tính càn khôn, khí chất điềm tĩnh, lại thanh cao sống giữa thế tục mà không nhiễm tục…

Ngẫm đi ngẫm lại, dường như y đang nhắc đến chính Nhạc Khiêm.

Phải chăng người mà thâm tâm y vẫn khát khao là…

Cuống cuồng đứng dậy, Yến Dung lắp bắp, "Đêm khuya, ngươi nghỉ ngơi, ta về đây."

"Ừ." – Nhạc Khiêm biếng nhác đáp lời, đợi Yến Dung ra khỏi lều mới phẩy tay tắt nến.

Nửa đêm hắn bỗng nhiên giật mình choàng tỉnh từ cơn ác mộng, vừa mở mắt đã bắt gặp hai bóng đen bên ngoài đang lom khom chui vào trong lều của Yến Dung.

Hành tung lén lút, không giống người trong quân doanh.

Nhạc Khiêm chộp thanh bội kiếm, không kịp khoác áo và xỏ giày cứ thế chạy ra, xông vào lều Yến Dung.

Trong lều đã chiến đấu ác liệt, ánh kiếm như mưa, võ công của Yến Dung không kém, nhưng kẻ ám sát cũng bất phàm, hai bên liên kết dồn Yến Dung vào góc chết.

Một kẻ nhân lúc Yến Dung sơ hở vung kiếm đâm về phía y, Nhạc Khiêm phi vọt lên, hất văng mũi kiếm sắc bén, kéo Yến Dung vào lòng.

Đang là đêm hè, cả hai đều mặc áo mỏng, thân dán thân có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm cơ thể nhau.

Nhạc Khiêm chỉ tập trung vung kiếm đẩy lui địch, Yến Dung lại tâm viên ý mãn, mặt đỏ tai hồng.

Trong đầu bỗng hiện lên câu nói ngu ngốc mình từng nói, "Mẫu hình lý tưởng của ta là dáng người cân xứng, tốt nhất là cao một chút, biết võ, có thể viết được chữ đẹp, vẽ được một bức tranh có hồn…"

Nép trong lòng Nhạc Khiêm, Yến Dung đo chiều cao cả hai, ừ, rất hợp.

Lại nhìn hắn ta lấy một địch hai nhẹ nhàng như không thì càng thêm hài lòng với võ nghệ của hắn.

Còn thư pháp và tranh vẽ, tất nhiên chả phải bàn.

Đang thả hồn vào cõi thần tiên, rất chi là hài lòng với dung nhan của Nhạc Khiêm thì nhoắng cái đã bị hắn ta quắp lấy eo xoay một vòng, tránh mũi kiếm sượt qua gang tấc, cúi đầu hỏi: "Không nhanh đánh địch, ngươi nhìn ta làm gì?"

2 –

"Nếu 'Cô nương' trong lòng mà có thể biết ấm biết lạnh, dịu dàng chăm sóc thêm tẹo nữa thì tốt biết mấy…"

Sau khi tóm gọn hai gã thích khách, Yến Dung tự lẩm bẩm.

Những ngày tháng sau đó, Nhạc Khiêm dẫn binh xuôi nam, công thành cướp đất, áp sát đô thành. Hơi mười vạn Yến quân mạnh như mãnh hổ, đánh đâu thắng đó, đẩy lùi ba mươi vạn quân Tề tháo chạy.

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt. Yến Dung lập tức xưng Vương, lấy Quốc hiệu là Yến, phong Nhạc Khiêm là đại nguyên soái.

Một năm sau, công chiếm hoàng thành, ôm trọn giang sơn.

Giữa lúc chúng thuộc hạ khua trống gõ chiêng, hồ hởi hưởng thụ thành quả chiến đấu thì cũng là lúc Nhạc Khiêm đột nhiên xin từ chức đại nguyên soái, ý muốn cởi giáp quy điền.

Trong mắt hắn, quyền cao chức trọng, vạn khoảnh lương điền chẳng bằng gió mát trăng thanh, yên bình tĩnh lặng.

Thế giới phồn hoa và hư danh để đời chẳng thể níu giữ được bước chân hắn.

*

Sau bữa tiệc Quốc khánh, khi các quan lại đều tản đi, Nhạc Khiêm đã say chếch choáng đang định xuất cung, lại bị Yến Dung cũng đã say khướt kéo ống tay áo.

Vừa mới đăng cơ, tân Hoàng Đế còn chưa có uy nghiêm của đấng Thiên tử, y híp đôi mắt đa tình, ngốc nghếch nhìn vị đại nguyên soái gần ngay trước mắt mà ngỡ như xa tận chân trời, "Phải làm gì mới giữ được ngươi?"

Nhạc Khiêm chần chừ, ngồi trở về bên cạnh y, "Ngươi biết ta không ham công danh lợi lộc, trước kia cùng nhau giành thiên hạ, có thể cùng ăn cùng ở, thoải mái tự do, nhưng khi mỗi người thăng quan tiến chức, sẽ lại lừa gạt chèn ép nhau. Ta không chịu nổi bầu không khí ấy, ngươi tha cho ta đi."

Yến Dung lần khần, "Ta có thể cho ngươi địa vị dưới một người trên vạn người, không kẻ nào có thể làm gì ngươi."

"Thật vậy ư?" – Nhạc Khiêm nhìn y, đáy mắt đã nhen lên đôi chút ý cười, dù rất nhẹ nhưng lại thấu tận tâm can, "Để ta quyền cao chức trọng, tay nắm quyền hành, thời gian đầu thì còn được, nhưng liệu lâu dần Hoàng Thượng còn có thể nuốt trôi cơm, ngủ yên giấc không?"

Yến Dung nhíu mày, "Ý ngươi là gì?"

"Thỏ khôn chết, chó săn hầm, chym bay mỏi, cung tốt vứt, phá xong địch, giết mưu thần. Sau khi được việc thì mượn dao giết người, ấy chẳng phải mọi Hoàng Đế khai Quốc đều làm đó ư? Hoàng Thượng ngài cũng đã xử lý hai vị tướng quân và ba vị tham mưu rồi đấy thôi? Giờ tuy ta chưa được thưởng nhưng cũng đã công cao chấn chủ, nếu thêm quyền cao chức trọng chẳng phải sẽ khiến người nghi kỵ hay sao?" – Nhạc Khiêm nói, dịu dàng vén tóc trên trán Yến Dung, "Cho nên nhân lúc ngươi còn chân thành coi ta là huynh đệ, ta thấy vẫn nên thoái quyền trở về thôi."

Yến Dung vừa hưởng thụ cái vuốt ve dịu dàng, vừa nghe hắn nói lời tuyệt tình dứt khoát, nhất thời trái tim như bị xẻ làm hai nửa, một nửa thiêu trong lửa, một nửa vùi trong băng.

Bên nào cũng là nỗi tra tấn đớn đau cùng cực.

"Ta nào nỡ ra tay với ngươi…" – Yến Dung gục đầu, thì thào rất khẽ.

Nhạc Khiêm tai điếc chẳng biết y nói gì, chỉ đứng dậy bảo: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cứ vậy đi, hai ta mỗi người một ngả, ngươi làm Hoàng Đế của ngươi, đừng tìm ta nữa."

"Chia tay thế này à…" – Yến Dung nhìn hắn sải bước ra khỏi Càn Dương cung, lắc đầu cười khổ.

Người này tưởng như hờ hững, thực chất lại rất bạc tình.

Bao năm chiến đấu gian khổ, Yến Dung đã mệt mỏi rã rời, chỉ một lòng chờ mong chiến tranh chấm dứt, đón chào những ngày tháng bình yên.

Nhưng hôm nay khi mọi thứ đều đã ngã ngũ, y cũng đăng cơ Hoàng Đế, lại mới nhận ra ba ngàn thế giới, gấm vóc sơn hà chẳng bằng bóng dáng xanh nhạt kia…

Dần biến mất khỏi thế giới của mình.

Rơi vỡ chiếc chén ngọc trong tay, Yến Dung bật dậy, đuổi theo ra khỏi cung Càn Dương, kéo bả vai Nhạc Khiêm, hôn ngấu nghiến lên bờ môi hắn.

Hôn đến thô bạo mà động tình.

Thế mà người bị hôn lại sững sờ, thẳng thốt như bị sét đánh, quên cả phải đối đáp thế nào.

"Nếu…" – Yến Dung túm cổ áo Nhạc Khiêm, hít thật sâu mới hỏi: "Nếu ta giao ngôi vị Hoàng Đế cho ngươi, ngươi sẽ tin ta chứ? Cũng không phải lo lắng ta sẽ hại ngươi? Vậy có đủ để ngươi ở lại không?"

Nhạc Khiêm: "Ý ngươi là -"

Vành mắt Yến Dung đỏ hoe, cười đến điên cuồng, "Ta thích mỹ nhân, không thích giang sơn, được chứ?"

"Hoàng Thượng đừng đùa." – Nhạc Khiêm nheo mắt, mở từng ngón tay Yến Dung, lạnh lùng và đầy vô tình nói: "Sở dĩ ta gia nhập là vì thua ngươi một ván cờ, chấp nhận cùng ngươi chinh phạt và giành giật thiên

hạ này. Hôm nay thiên hạ đã định, ta không còn lý do ở lại. Nếu ngươi đã làm Quốc quân thì phải thận trọng với lời nói và hành động của mình, phải biết gì nên nói, gì nên làm."

"Vậy sao," – Yến Dung siết chặt tay, chịu đựng nỗi ghen tuông ngập từng thớ thịt, "Ta hỏi ngươi một câu."

Nhạc Khiêm: "Ngươi nói đi."

Yến Dung: "Bao năm qua hai ta kề vai chiến đấu, liều chết sa trường, về công ta coi ngươi như anh em vào sinh ra tử, về tư ta coi ngươi là người nhớ thương để lòng, thế còn ngươi, ngươi coi ta là gì?"

Nhạc Khiêm trả lời không nghĩ ngợi, "Một người khách qua đường."

"Khách qua đường?" – Yến Dung cười, lùi hai bước, "Phải rồi, khách qua đường… bạc tình như ngươi chắc chẳng biết yêu thương bất cứ người nào… ta biết, người như ngươi làm gì có tim."

Vậy nên tất cả đều do ta hy vọng hão huyền.

Mơ tưởng một kẻ vô tình sẽ biết yêu thương.

*

Yến Quốc gian nan thành lập chính quyền trong sự bấp bênh.

Thế cục chưa ổn định bao lâu, dư đảng của nước Tề đã liên kết với nước Triệu quay ra chống phá Yến Quốc. Đất nước trải dài vết thương, Quốc khố chi không kịp thu, Yến Dung lại phải dẫn binh ra trận, bắt đầu trận chiến gần như không có phần thắng.

Tướng sĩ Yến Quốc vừa vượt qua cuộc chiến trường kỳ, chưa kịp nghỉ ngơi lại sức đã lại phải lên chiến trường, ai cũng mệt mỏi lao lực, sĩ khí thua rất nhiều so với lần xuôi nam trước.

*

Nửa năm sau, khi Yến Dung bị quân Triệu vây chặt ở chân núi Phượng Dịch, tưởng như vận số đã hết, thì một đội ngũ từ Kinh thành đằng đằng sát khí bọc vây quân thù, đi đến trước mặt Yến Dung.

Dẫn đầu chính là người mà y nhớ ngày nhớ đêm tưởng rằng cả đời sẽ chẳng thể gặp lại – Nhạc Khiêm.

Theo sau hắn là đội quân từng theo chân hắn vào sinh ra tử, đánh đâu thắng đó.

Trái tim gần như chết lặng bỗng cuộn trào mãnh liệt, nhen lên niềm hy vọng chôn giấu sâu tận cùng.

Nhạc Khiêm đến vì mình.

Không chịu nổi trước ánh mắt nóng bỏng của đối phương, Nhạc Khiêm giả đò ho khan, bình tĩnh nói: "Ngươi đừng hiểu làm, ta chỉ tuân thủ lời hứa trước kia giúp ngươi giành lấy giang sơn, trợ ngươi ngồi vững ngai vàng. Giờ ngươi chưa ngồi ấm chỗ đã bị người ta đánh đuổi khắp nơi, ta phải có trách nhiệm thu dọn cục diện này cho ngươi."

Yến Dung mấp máy môi, "Ngoài đó ra thì sao? Còn nguyên nhân nào khác để ngươi không quản ngàn dặm xa xôi đến cứu ta không?"

"Nguyên nhân khác…" – Nhạc Khiêm nheo mắt, "Nếu ta nói vì bách tính trong thiên hạ, muốn chấm dứt cảnh loạn lạc liên miên, cho họ một cuộc sống thái bình thịnh thế, để họ được nghỉ ngơi phục hồi, ngươi thấy ta có ký thác quá lớn không?"

Yến Dung sửng sốt, "Nếu như lời ngươi thì cũng không tính lớn lắm."

Nỗi mất mác hiện lên trong chớp mắt qua đi, Yến Dung ngẩng đầu, tuồng như thoải mái, "Dù sao, ngươi đến là tốt rồi."

Lời này, vào ba ngày sau đó, y chẳng thể thốt nổi thành lời.

*

Đêm đấy, Nhạc Khiêm dẫn quân tập kích quân doanh địch, bị mai phục, thương nặng không qua khỏi.

Yến Dung nhìn Nhạc Khiêm tái nhợt bị người nâng vào trong lều trại, lần này y nói, "Ngươi không đến thì tốt rồi."

Ta chết trận là được, ai cần ngươi đến thay ta giữ vững giang sơn, hy sinh vì nước.

Rõ ràng ngươi đã bỏ ta rồi, còn quay lại làm gì.

Nhạc Khiêm không có xúc giác, không biết mình thương nặng đến cỡ nào, nếu không vì thấy Yến Dung bi thương, đôi mắt sung huyết, có lẽ hắn cũng không biết mình sắp chết.

Cái chết với hắn cũng chỉ là kết thục một vòng luân hồi, bước vào một cuộc sống mới.

Trải qua nhiều, nỗi sợ hãi cũng phôi pha.

Yến Dung nắm tay hắn, đau thương lặp lại câu hỏi: "Tại sao ngươi phải liều mạng đến đây? Còn nguyên nhân nào khác ngoài thua cược và vì bách tính hay không?"

Nhạc Khiêm híp đôi mắt đã dần mờ đi vì máu, nhìn vị Yến Hoàng tuyệt thế vô song như lan ngọc, nghĩ rằng, có lẽ cũng vì ta không yên lòng một người chiến hữu như ngươi.

Chỉ có điều, hắn chẳng còn sức để trả lời nữa.

Yến Dung nhìn hắn dần cạn kiệt sức lực, từ từ khép mắt, vòng tay ôm chặt hắn vào lòng thì thào, "Ngươi xem, ta càng muốn lại gần, người càng trốn thật xa, giờ ngươi định cách trở âm dương, không gặp lại nhau nữa phải không?"

Nhạc Khiêm trút hơi thở cuối cùng, chết trong vòng tay y.

Yến Dung ghì sát hắn, dán mặt mình lên vầng trán dần lạnh đi, "Nhạc Khiêm, ngươi thật là tuyệt tình. Ngươi cho rằng có thể bỏ ta như thế ư, ngươi có tin đời này ta không có được ngươi, kiếp sau ta sẽ quấn quýt bám chặt lấy ngươi không rời. Nhạc Khiêm, ngươi không bỏ được ta đâu, ngươi đi đâu, ta sẽ theo đó…"

Sau đó, Yến Dung chấn chỉnh quân đội, lấy cách thức tàn khốc nhất để tiêu diệt tàn dư của Tề quân, đẩy lùi quân Triệu ra khỏi biên giới, nhiều năm sau cũng không dám bén mảng.

Sau khi khải hoàn, Yến Dung truy phong Nhạc Khiêm là Tương Vương, đưa linh vị của hắn vào tông miếu Hoàng gia, lập đứa cháu đồng tộc làm thế tử, kế thừa nhiều thế hệ, hưởng đãi ngộ ngang hàng con cháu Hoàng gia.

Khi đó y không biết rằng, hàng trăm năm sau hành động này đã tạo nên một vị Nhiếp Chính Vương mà chỉ cần nhắc đến đã khiến người ta nghiến răng nghiến lợi.

Cùng một vị Đế Vương đa tình không biết là đòi nợ tình hay trả nợ tình.

Mà bấy giờ, vị Đế Vương đa tình ấy đang nằm úp sấp lên bàn, bình thản ngủ say sưa.

Còn vị Nhiếp Chính Vương tội ác chồng chất thì cởi áo đắp lên người vị Đế Vương nọ.

Trăm năm qua đi trong nháy mắt, hắn vẫn lại ở bên mình.

— Hoàn Ngoại truyện 2 —

83. Quyển 5 - Chương 82: Ngoại Truyện 3 : €phong Mộ Ngôn Và Tô Thanh Mặc

Mới sớm tinh mơ mà rừng già đã vang vọng từng tiếng gầm gào.

Một con hổ đang đuổi sát nút một chú thỏ con ranh mãnh, sau khi rượt nhau hết nửa cánh rừng, dồn được bữa sáng thơm ngon vào một lùm cây rậm rạp kín bưng, nó nhe nanh gầm lên "Grào grào" hăm dọa.

Thỏ con dựng đứng lông tơ, chổng mông cố sức chui vào bụi rậm, tiếc là chen mãi vẫn không lọt, thấy hổ ta đến sát đít rồi thì nó cuộn tròn lại như trái cầu, chúm chụm không dám ho he.

Hổ tiến lên, dùng móng vuốt hẩy hẩy cục lông xù, thấy thỏ con he hé một con mắt tuyệt vọng nhìn mình, nó lại nhe răng "Grào grào".

Thỏ con giựt nẩy mình, rúc đầu vào đống lông tơ, lại cuộn tròn như nhím.

Con hổ lòng vòng quanh bữa sáng của nó hai vòng, tính xem nên cắn vào chỗ nào, sau một hồi do dự, nó quyết định cắn đứt cổ trước.

Thế nhưng vừa ngoác mồm, thỏ con đã đột nhiên ngửa đầu, đôi mắt hồng hồng nhìn nó đầy van xin.

Con vật bé nhỏ với đôi mắt đầy linh động.

Mà hổ ta mới chạm răng nanh vào phần cổ mềm mại đã đột nhiên buông lỏng.

Cứ cảm thấy không đành lòng là sao ta?

Thỏ con bắt ngay sơ hở, ngắm chuẩn thời cơ vọt vào trong hốc cây bên cạnh, trốn tịt bên trong không chịu ra.

Bấy giờ hổ mới sực tỉnh, vươn móng vuốt khều khều vào trong, nhưng tiếc là cổ thụ đã hàng trăm năm tuổi, hốc bên trong rất to, hổ khều nửa buổi cũng không khều được cục lông trắng kia ra, nó ủ rũ rút móng về, sốt ruột gào ầm ĩ bên ngoài.

"Thú vị thật..." – bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng cười khe khẽ.

Con hổ xoay phắt mình, chỉ thấy sau lưng là một người mặc áo choàng đen, bên trên thêu hoa Man Châu Sa, như cười như không với nó, "Tô Thanh Mặc, suốt mười thế, ngươi vẫn không chịu làm hại hắn."

Bản năng mách bảo con hổ rằng người này rất khó xơi, nó "Hừ hừ" lùi ra hai bước, nhe răng thị uy.

"Sinh tử luân hồi, nhân quả báo ứng." – Chiêu Minh nói, xách con thỏ từ trong hốc cây, ném ra trước mũi hổ, "Hắn từng giết cả nhà ngươi, nợ ngươi một món nợ máu, đã định trước phải trả nợ máu, mười thế hóa thân để ngươi ăn thịt. Giờ nó ở ngay trước mặt ngươi, sao ngươi không chịu ăn thịt nó?"

Con hổ "hừ hừ", chẳng biết xuất phát từ suy nghĩ nào, nó đột nhiên khều thỏ con đang run rẩy vì sợ, giấu vào dưới thân mình.

Nửa sợ Chiêu Minh, nửa lại muốn sính anh hùng.

Trốn không được, ở chẳng xong, cuối cùng hai con đồng vật cùng run như cầy sấy.

Chiêu Minh càng lấy làm khó hiểu, "Ta không hiểu, Tô Thanh Mặc. Suốt mười thế, hắn là cá, ngươi là bồ nông. Hắn là chuột, ngươi là mèo. Hắn là dê, ngươi là sói. Hắn sinh ra vốn là để làm mồi cho ngươi, nhưng vì sao mỗi lần thấy hắn, ngươi lại thu hồi thiên tính khát máu trong xương tủy, để hắn chạy thoát hết lần này đến lần kia."

Con hổ vẫn cứ che chở cho thỏ con, gào lên với Chiêu Minh, ý đồ hăm dọa hắn.

Chiêu Minh không lùi, hắn tiến lại gần con hổ, "Ngươi có biết nếu hắn không trả được món nợ máu đã nợ ngươi, vĩnh viễn hắn cũng không thể chuyển thế, chứ đừng là nối lại tiền duyên. Nếu không vì được Thiên Tuyển nhờ vả, ta đây đi quan tâm cái chuyện vớ vẩn của phàm nhân các ngươi làm gì. Mau bắt nó, ăn thịt nó cho ta, ta cũng có cớ xóa món nợ giữa hai ngươi."

Con hổ đâu hiểu được hắn nói gì, nó cúi đầu nhìn cục lông xù dưới thân mình, thoáng do dự, nó há mồm ngậm thỏ con, vùng chạy vào sâu trong rừng già.

Thỏ ta lắc la lắc lư như xích đu, nâng chân trước, dựng thẳng tai, sau khi hết sợ, nó lại thảnh thơi như thường.

Nhưng nó chẳng đắc ý được lâu, trước mắt bỗng nhiên đổ rầm xuống một thân cây lớn, nhánh cây sắc bén đâm xuyên qua lồng ngực nó.

Con thỏ rúm mình, ai oán nhìn hổ, mà hổ cũng há miệng thả nó xuống, liếm cục lông xù đã nhuốm đỏ, sụt sịt "Hư hư".

"Súc sinh, khóc cái gì." – Chiêu Minh nói, xách con thỏ đã chết lên, phẩy tay dựng đứng thân cổ thụ, "Vậy đi, coi như ngươi ngộ sát nó, cộng với những lần trước coi như đủ. Còn thế tiếp theo các ngươi có gặp được nhau nữa không thì tùy duyên phận."

*

Mấy trăm mùa xuân qua đi, hoa tàn rồi hoa lại nở.

Đến một ngày, trong khe núi nào đó, bên cạnh suối nước rực rỡ hoa đào, một thanh niên vận bộ cánh xanh, khuôn mặt thanh tú và cao quý, song cử chỉ thì suồng sã vô cùng, đang bịt mắt mò mẫm chơi trò bắt dê với các cô gái, mồm mép lưu manh, "Gia mà bắt được ai là người đó phải cho gia hôn một cái."

"Hí hí." – bên tai vang tiếng cười khanh khách như chuông, cùng với tiếng trêu chọc của các nàng, "Thiếu gia đến bắt ta đi, ta ở đây này."

"Đâu đâu?" – cậu chàng nhếch cười, đoán phương hướng chộp tới.

Đúng lúc đó có một nam tử vận áo đen cao lớn, mặt mày mị hoặc bước ngang qua, bỗng nhiên bị người ôm chầm lấy, còn chưa kịp định thần đã bị người ta quàng cổ, hôn cái bẹp lên môi.

Nam tử: …

Theo hoàng lịch có nói, hôm nay không nên xuất hành.

Vị thiếu gia thành công ăn miếng đậu ngon lành, vừa tháo miếng vải đen bịt mắt vừa cười toe toét, "Để gia nhìn xem là ai mà còn cao hơn gia vậy nào."

Lời dứt cũng đối diện với ánh mắt của người kia, cậu ta lại cười thêm tiếng, "Xin lỗi, ta ôm nhầm."

"Hừ!" – nam tử phẩy tay áo đẩy người ra, vừa chực bỏ đi đã bị cậu chàng mặt dày giật ống tay áo kéo lại, hỏi rằng: "Vị huynh đài này xưng hô thế nào?"

"Phong Thanh Nhã." – nam tử không kiên nhẫn trả lời.

"Thanh Nhã?" – thiếu gia nhẩm đọc lại cái tên, cũng vội vàng tự giới thiệu, "Ta là Tô Tử Dương."

"Hạnh ngộ." – Phong Thanh Nhã ôm quyền qua quít, đang muốn chạy lấy người lại bị Tô Tử Dương kéo lại lần nữa, "Này —"

Phong Thanh Nhã nhíu mày, "Còn chuyện gì nữa?"

"Ngươi vừa hôn ta." – Tô Tử Dương vê cánh môi hồng hào sánh nước của mình, vô lại hếch mày, "Định cứ thế mà đi hả?"

Phong Thanh Nhã biết mình gặp phải phường vô lại rồi, nắm bội kiếm, khoanh tay trước ngực hỏi: "Thế sao, muốn đánh nhau?"

"Một thư sinh tay yếu chân mềm như ta thì lấy gì mà đánh nhau với ngươi." – Tô Tử Dương híp đôi mắt ranh mãnh, bước từng bước dưới làn mưa hoa, "Ta cũng được coi như người có danh tiếng, vô duyên vô cớ để người ta hôn thì cũng phải đòi lại chút gì đó chứ."

Phong Thanh Mặc chưa thấy kẻ đọc sách nào lại mặt dày mày dạn, đổi trắng thay đen như người này, hắn nhíu mày hỏi: "Ngươi còn muốn ta phải bồi thường bạc?"

"Ta không thiếu tiền, lấy bạc của ngươi làm gì?" – Tô Tử Dương đáp, vươn tay nắm cằm Phong Thanh Nhã, "Ta muốn ngươi cơ."

Phong Thanh Nhã ngẩn người, tức thì phì cười, "Ta rất khó nuôi."

Tô Tử Dương cười nhếch mép, "Không sao, ta rất giỏi kiếm tiền."

Đào hoa lưu thủy, sắc xuân vội vàng.

Ta ở đây, có lẽ chính là để chờ đợi.

Chờ đợi một người và một cuộc gặp gỡ mà cuộc đời đã định.

— Hoàn Ngoại truyện 3 —

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nhiep-chinh-vuong